

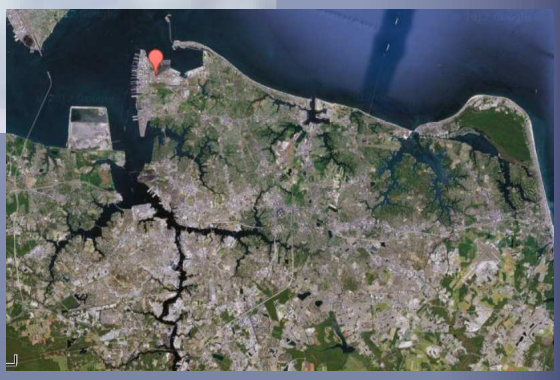

Going West

Augustus 2013 - Augustus 2016 : Norfolk (USA)

Ons belevingsboek als expat gezin voor 3 jaar in de States.
Familie Van Hoeserlande – van Gils

Voorwoord

Inleiding

Tijdens mijn operatie in Kosovo, nu al meer dan 3 jaar geleden, hield ik het thuisfront, dat met de week groter werd, op de hoogte met behulp van een dagboek. Iedere zondag stuurde ik het verslag van de week door. Voor sommigen was het lezen van mijn belevenissen het eerste wat ze deden op maandagmorgen.

Ook tijdens onze maand reis door Zuid-Afrika probeerde ik met de hulp van een aantal reisgezellen de thuisblijvers te laten meegenieten. De traditie van het geschreven verslag sloop zo ons gezin binnen.

Nu, een paar maanden voor ons verhuis naar Chesapeake (USA), zijn er steeds meer mensen die vragen of we hen opnieuw op de hoogte zullen houden. In feite hadden we al beslist om een soort van belevenisboek bij te houden. Herinneringen zijn immers gemakkelijker te onthouden als ze neergeschreven zijn. Om het dan op te sturen, vraagt niet zo veel extra inspanning meer. Het leuke is dat we niet weten hoe dit belevingsboek zal evolueren. We beginnen aan het schrijven van een verhaal, zonder dat we het einde kennen.

Laten we het samen ontdekken.

Spannend!

Als je ons verslag nog niet krijgt, dan kan je je inschrijven door een mailtje te zenden naar mailinglist@mil.be met als onderwerp: 'SUBSCRIBE ACOSSTRAT-LOGISTICS'. Om je uit te schrijven stuur je een mailtje naar hetzelfde adres maar met 'UNSUBSCRIBE ACOSSTRAT-LOGISTICS' als onderwerp.

Inhoudstafel

Inhoudstabel

[Later aan te vullen.]

De aanloop

Waarom?

Het voor ons liggend avontuur van 3 jaar leven in de USA is onze eerste echte verplaatsing met de ganse familie. Calle en ik zijn een heleboel keren verhuisd in onze eerste jaren als getrouwd koppel, maar dat was van de ene kerktoren naar de andere. Onze steeds volumeuzer wordende volksverhuizingen verbleken in vergelijking met wat we nu gaan aanvangen. Om de veranderingen in de levens van ons zessen, en waarschijnlijk nog enkele andere te volgen, grijp ik naar wat ik goed ken: schrijven. Dit in navolgen van o.a. de serie teksten bij mijn verblijf in Kosovo, onze reis door Zuid-Afrika, …

Waarom dit schrijven is nu beantwoord, rest de vraag: "Waarom Norfolk ?".

In feite ben ik al twee maal op bezoek in Norfolk geweest. Eén maal als stagiair derde cyclus en een tweede maal toen ik, als lid van ACOS Strat, een seminarie over Netwerk Enabled Capabilities samen met Paul Stubbe ging bijwonen. Tijdens mijn eerste bezoek had ik onmiddellijk het idee 'Hier kom ik ooit nog werken'. Het hoofdkwartier 'Allied Command of Transformation' (ACT) was toen het zoemend bijennest van de grote veranderingstsunamie die onder impuls van de Amerikaanse strijdkrachten door de ganse NATO beukte.

Dat zoemen is al minder geworden omdat het voeren van operaties zoals Irak en Afghanistan alle energie vragen en dus denken aan de toekomst op de achtergrond verdwenen is. Maar toch, er zal toch nog een beetje strategisch nadenken overgebleven zijn.

De zucht naar avontuur zit er natuurlijk ook voor iets tussen. Het onbekende spreekt aan. Zeker als je een veilig nest hebt van waaruit je avontuur kan beginnen, en waarnaar je kan terugkeren. De kids delen niet echt die zin voor avontuur. Maar ja, voor hen lijkt 3 jaar een eeuwigheid en zijn alle veranderingen permanent.

Financiële motivatie? Eerlijk gezegd: nee. Velen denken dat we er (een kleine) winst aan zullen overhouden, maar we zullen blij mogen zijn als we er op termijn niet veel aan verliezen. Dat zal je bij het lezen van de komende pagina's duidelijk worden, maar hier even snel een overzicht van de kosten waar we nu al zicht op hebben: betaling vliegticket Calle voor Recce, blijven doorbetalen hypothecaire aflossingen, aankoop 2 Amerikaanse auto's en aankoop klein elektrisch materieel. De aangekochte dingen moeten na 3 jaar weer verkocht worden. Daarbij komt nog dat Calle na 1 jaar haar werk zal verliezen (dit verlies wordt in de USA gecompenseerd door mijn vergoeding) en dat we dus na 3 jaar op mijn loon alleen terugvallen. Met dan mogelijks 3 kinderen die verder studeren, zal dit nog een zware dobber worden.

Ik heb steeds gezegd dat ik graag in het buitenland zou werken, wel dat is nu. Werken in een internationaal milieu heb ik sinds mijn job in ACOS Strat leren appreciëren en sindsdien zoek ik het een beetje op. Interculturele uitwisselingen

zijn uitermate interessant en uitdagend. En waar kan je veel van dat beleven? In het buitenland. Kwak daarbij nog een internationaal hoofdkwartier en je heb de ideale mix. Hopelijk denken de andere gezinsleden er ook zo over en profiteren ze met volle teugen van deze opportuniteit.

Ik heb ook andere buitenlandse posten overwogen, en zelfs voor gepostuleerd: OCCAR in Bonn – goed betaald maar een weekendhuwelijk en een werk als burger spraken we niet echt aan - ; AdjAttaDef of AttaDef – waarom niet?

Misschien hoort hier een woordje uitleg waarom de States? Wel met studerende kinderen leek me dit het enige land waar je naar toe kunt trekken. Het is immers de bedoeling dat we naar België terugkeren en dat ze dus hier kunnen studeren zonder veel verlies. Een post in Afrika of zelfs Rusland was mogelijk, maar daar stuur je je kinderen niet naar toe. Misschien heb ik een verkeerd beeld, maar dat was in ieder geval een element in de overweging.

Dus, Norfolk!

Het thuisfront

Deze wijziging is niet alleen mijn keuze. Calle heeft ook veel in de pap te brokken. Zonder haar toestemming zou ik dit immers nooit doen. Een gans gezin neem je niet zo maar op om het duizenden kilometers te verplaatsen. Temeer omdat ze de eerste maanden voor de opvang van de kinderen zal moeten instaan. Ik zal immers aan het werken zijn als ze van school thuiskomen (thuis dat is in dat geval in de USA). Maar vooral omdat zijn het grootste offer moet brengen. Na 25 jaar bankbediende zal ze verplicht zijn haar werk te beëindigen. 3 jaar loopbaanonderbreking verkrijgen is ijdele hoop. Te proberen, maar kans op slagen in kleiner dan met de lotto winnen.

Tijdens mijn eerste pogingen, iets meer dan een jaar geleden, was er een moment waar het er dik in zat dat we zouden vertrekken. Daarom de kinderen bijeengeroepen en het nieuws verteld. Het onderscheid tussen wat kan en wat is, blijkt moeilijk te maken te zijn want o.a. Ciaran was al afscheid aan het nemen. Ook de anderen deden alsof we weg waren. Het bericht dat het niet door ging, zette hun leven voor een tweede maal op hun kop. Onze conclusie was dat we de volgende keer het nieuws maar gingen brengen als het zeker was.

Dit betekende wel dat ze voor een voldongen feit zouden staan, maar we kenden hun positie nu al een beetje. Ook de positie van de familie wisten we, zodat we voor een volgende keer minder onbekenden hadden. Althans dat dachten we …

Eerste pogingen

Het was dus niet mijn eerste aanvraag. Een beetje de tel kwijt maar het begon met een post in New York als Adjunct Militair Adviseur bij de Belgische delegatie van de VN. De Militair Adviseur ter plaatse was geen onbekende van

me zodat ik me goed kon informeren. Jammer genoeg werd de post aan iemand anders toegekend.

Daarna een gepostuleerd voor de functie als Adjunct Attaché Defensie in Washington. Zoals het voor Attaché past, moesten Calle en ik daarvoor op interview bij de inlichtingendienst. Goed interview en met een goed gevoel vertrokken. Een beetje later kreeg ik eerder toevallig het dossier minister te zien. Ik was niet weerhouden hoewel ik over alle kwaliteiten beschikte, had ik niet de juiste graad. Wel eigenaardig als de voorgestelde kandidaat ook majoor is. Mijn interpretatie: we willen je niet sturen.

Ook mijn aanvragen om naar Norfolk te gaan (één post was zelfs op mijn lijf geschreven) werden van een negatief advies voorzien. Maar koppig als ik ben, gaf ik niet op.

Nieuwe dagen, brachten nieuwe mogelijkheden. 1 plaats in de EU en 1 in OCCAR (toch). Maar op een maandag werd ik door mijn baas Jan (Kol Lumbeeck) aangesproken met de mededeling dat als ik mijn model B (aanvraag mutatie) zou indienen voor de post van Military Assistant in Norfolk voor eind van de week, ik die post zou krijgen. Hij had contact met de HR dienst gehad en die hadden hem dat verteld. Zou het nu wel lukken, dacht ik met het nodig scepticisme. Waarom nu wel? Wat was de reden?

In ieder geval er met Calle over gehad en samen besloten dat we er voor zouden gaan, maar het ook nog zouden stil houden. Het was immers nog niet zeker. Ik zou ook nog mijn Mod B indienen voor OCCAR en voor de EU. Een kwestie van niet op 1 paard te wedden, al ligt het aan de kop van de race en wordt er beloofd dat het zal winnen.

Tijdens die week een aantal mensen aangesproken om meer te weten te komen en blijkbaar zou er iemand die al in Norfolk zit, voor de post van MA willen gaan. HR verkiest die kandidaat boven een andere en daarom moet ik voor MA postuleren, maar ik zou dan wel de plaats van die lokale kandidaat invullen (volg je nog?). Hoe raar het verhaal ook was, het bood een verklaring voor het 'waarom nu' en dat was voldoende voor me.

Maar tot de officiële beslissing moeten we onze mond houden. En die kwam op 11 maart 2013 in de vorm van een nota. Nog geen datum van inplaatsstelling, maar wel mijn naam naast een internationale post.

19		G7							TBD
20	BE Part HQ SACT	DCOS JOINT FORCE TRAINER	EDUC, Tr&Ex POL-ANALYSIS	Medewerker Ops&Trg-Planning		YSC TPX 0110	OF4		Maj v/h Vlw SBH VAN HOESERLANDE 037597

De eerste gesprekken

De periode van zwijgen over. Voor ons althans, want we wilden dat familie het eerst zouden weten en dat gaat niet zo maar. Dus, de enkelen aan wie we het vertelden, moesten wel hun mond houden totdat wij het vrijgaven.

Eerst de kinderen. Eigenaardig gesprek. Amber weent. Seighin ziet het eerst zitten, maar als zijn zus weent, weent hij mee. Ciaran ziet vooral praktische bezwaren (wat als ik een lief in Amerika heb, komt die dan mee naar België?). En Loic zegt koudweg dat hij niet mee gaat. Amber mag van ons in België blijven als we weten dat ze goed zit. Loic eventueel ook, maar dan zeer goed. Voor Loic is dat een bijzaak. Hij blijft.

De weg zal nog lang zijn.

En dan beginnen de rondtafelgesprekken als de concentrische golven in een poel uit te breiden. Tot op het moment dat we niet meer kunnen herinneren wie het wel en wie het niet weet. Hebben we het hen al verteld?

Intussen weten we dat het zelf moeilijk is om Amber veilig een jaar solo in België te laten. Hoewel ze zelf allerlei formules voorstelt, is ons idee van Papie en Mamie als hoeders van de dochter in het water gevallen. Om zeer begrijpelijke redenen. Het ziet er naar uit dat ze dan toch mee naar de States moet. Zo plots van vandaag op morgen van een veilig nest naar helemaal alleen, zien we als ouders niet zitten.

Mar 13

We zijn intussen al een eindje in maart en een golf van informatie overvalt ons. Mijn mailbox puilt letterlijk elektronisch over. Ik heb geen tijd om alles te verwerken. Verder dan knippen en plakken onder een juiste titel kom ik niet. Het wordt een groot bos die ik hoop ooit te kennen, maar tot dan is het springen van de ene boom naar de andere.

Ik probeer alle informatie om te zetten in acties te doen en eindig bij pakweg het getal 130 (later ga ik daar vlot over). Soms kleine (paspoorten in orde brengen), maar ook een aantal grote (overgave jeugdduikschool). De eerste stappen verlopen traag.

In korte tijd krijg ik 3 briefings: 1 door het Expat bureau (later snap ik dat dit alleen over de HR materie gaat), 1 door de ASE 165 de dienst die de betalingen van de gemaakte kosten uitvoert en 1 door de budgettaire dienst over Defensie als ziekenkas. Ah, moeten we van ziekenkas veranderen. Waarom?

Dus veel administratie, papieren, … en het gaat traag. Soms komen de formulieren terug als een boemerang, maar dan een vlucht boemerangs. Je stuurt een aantal ingevulde formulieren door en als reply krijg je een 'dank je wel, gelieve de volgende formulieren ook in te vullen'. Hopelijk kom ik op het eind van juli aan het einde van mijn lijst.

Apr 13

De volgende maand betekent nog veel werk. Soms moet ik dingen dubbel doen. Maar nu gaat de focus naar de verkenning. Ik mag op verkenning om een huis, en dus ook de scholen, vast te leggen. Ja, ik mag. Natuurlijk mag Calle mee, maar

dan op onze kosten. Wordt ik verondersteld om het huis en de scholen unisolo te kiezen? Heeft Calle dan geen doorslaggevende stem? Ondanks deze financiële aderlating verkiezen we toch met 2 te gaan, want de te maken keuze is immers te belangrijk. Wie zei daar dat naar het buitenland gaan goed voor het gezinsbudget is?

De steun en de informatie vanuit Norfolk (dank je wel Patrick) en vanuit ACOS Strat (dank je wel JP en Andrea) zijn uitstekend. Zonder hen zou het allemaal nog moeilijker verlopen.

We mogen vragen stellen, maar welke vragen? Ik ben ook overtuigd dat de d-vragen waar we nu mee zitten komen omdat we de situatie ter plaatse niet kennen. Ik besluit dan ook te wachten met ze te stellen tot na onze recce.

Voor onze zoektocht ter plaatse krijgen we de steun van de makelaar Lin. Hij is een oud-militair die de huizenmarkt en de Belgische eisen kent. Hopelijk kan hij ons helpen, want via het internet weten we dat grote huizen in de buurt van goede scholen eerder een uitzondering zijn. Maar hoop doet leven.

Er duikt ook nog een probleem op met de dienstreispassen. Ons gezin heeft recht op dienstreispassen, maakt het reizen soms gemakkelijker. Deze aanvragen gaat vlot. Ik wil daarna de visa voor Calle en mij aanvragen maar dan blijkt dat we hiervoor speciale foto's nodig hebben. Konden ze dat niet eerder vertellen want ik had hen verteld dat we op 1 mei naar de States vertrokken. De eerste keer online zo'n visum aanvragen draait uit op nachtelijk arbeid. Jongens, welke vragen er allemaal beantwoord moeten worden. OP de helft heb ik zelfs geen idee wat te antwoorden. Gelukkig verloopt de tweede aanvraag gemakkelijker. Op minder dan 10 dagen, de minimum termijn om een visum in orde te brengen, lever ik alles af. De dienst is in halve paniek, maar beloven hun best te doen. Uiteindelijk krijg ik de dag voor ons vertrek de reispassen terug. Oef!

Reacties na eerste mailing

Na de eerste nieuwsbrief kreeg ik al een aantal reacties:

Ik wens jullie alvast veel succes en ontdekkingsgenot.

Dank om te mogen deel uit maken van het lezend thuisfront.
Enjoy the trip.

Wij (ons gezin) noteerden alvast in de agenda om, als het even kan, in de komende drie jaar eens Chesapeake te bezoeken.
Take care

Groetjes,

Hoesy

De recce van 01 tot 10 mei

De voorbereiding

De start van 3 jaar verblijven in een vreemd land verloopt beter als het goed voorbereid is. Een verkenning hoort daar bij. Niet alleen krijg je zo een beter gevoel van wat er te wachten staat, maar je kan ook veel beter vragen stellen. Immers een heleboel vragen stel je vanuit je huidige situatie zodat ze soms niet relevant of pertinent zijn. Met een beetje 'situational awareness' kom je al ver.

De kans om op verkenning te gaan, was vroeger niet mogelijk. Vroeger, dan denk ik aan al die emigranten die totaal onvoorbereid en in het ongewisse van wat hen te wachten stond, de grote plas overstaken in hun zoektocht naar een beter leven. Dat moet een beangstigende gedachte zijn, alle achter je laten en definitief vertrekken naar een totaal onbekend land. Wij zitten gelukkig niet in die toestand. Ten eerste vertrekken we met de belofte terug te keren. Ten tweede mogen we op verkenning.

Het voorrecht van een recce is echter alleen mij toebedeeld. Voor Calle haar ticket moeten we zelf betalen. Toch een beetje eigenaardig, wat het is tenslotte zij die het meest in huis zal vertoeven en ook een groot aandeel in de beslissing van de scholen heeft. En die twee laatste zijn dan ook de doelen van deze verkenning. En ze hangen beiden aan elkaar.

Even dachten we er aan om onze kinderen naar een privé school te sturen. Het algemeen idee dat het onderwijsniveau in Amerika laag ligt en zeker in de publieke deel ervan, spookte door ons gedachtengoed. Na contact met de aanwezig Belgen moesten we dit beeld enigszins bijstellen. Ons onderwijs is inderdaad van hoger kwaliteit, maar mits een goede keuze van de school kan dat verschil quasi weggewerkt worden. Daarbij komt het feit dat een privé school gewoonweg niet betaalbaar is.

Zoals gezegd is de keuze van het huis verbonden met die van de school, en omgekeerd. Immers, het huis, straat en nummer, bepaalt in welke elementary, middle of high school je kinderen moeten. Er is geen vrije keuze! Dit betekent dat je eerst de school of scholen moet kiezen, de 'attendance zone' moet bekijken, en dan op zoek gaan naar een geschikt huis is die zone. Geen gemakkelijke opgave, want het prijskaartje moet ook nog meevallen.

Een geschikt huis betekende voor ons 5 slaapkamers – we hadden recht op 6 slaapkamers maar na een korte zoektocht op het internet bleek dat een quasi onmogelijke kaart – rustig gelegen, in het groen en als extraatje een zwembad. Ik had ergens gelezen dat een zwembad aangeraden was. Het was echter geen element in de beslissing, alleen een spreekwoordelijke kers. Een goed gevoel was veel belangrijker.

Het plan van deze recce bevatte dan ook een 5-tal scholen in Virginia Beach en, omdat Calle al snel de indruk kreeg dat we ons niet te veel mochten beperken, nog twee scholen in Chesapeake. Virginia Beach kreeg de voorkeur omdat daar

alle Belgische collega's wonen, maar Chesapeake leek meer belovend in de combinatie huis-prijs. Hoe de kwaliteit van de scholen bepaald werd? Surfen op het internet en navragen bij collega's. Deze initiële selectie wilden we bevestigen door gesprekken met de huurders van de woningen die we zouden bezoeken en met bezoeken aan de scholen zelf. De kern van ons programma bestond dan ook uit huizenjacht en het bezoek van scholen.

De sattelieten rond die kern zijn het kennismaken met de Belgische collega's daar, een voeling krijgen met de omgeving, een bezoek aan ACT, een afspraak met Serge Da Deppo (oud-collega van mijn Strat tijd), een bezoekje aan William (filleul van de KMS en de kans om zijn vrouw te ontmoeten. Ooit heb ik als grap gezegd dat ik naar de States zou moeten komen om Maria te ontmoeten. Bij deze zal dit dus gebeuren) en een office call bij de AttaDef (Defensieattaché), de brigadegeneraal Delobel.

De voorbereiding verliep niet zo gemakkelijk. Onze dienstreispassen moeten vernieuwd worden alsook onze visa. Het scheelde geen haar of die waren niet in orde. De specifieke vraag voor een GPS in de huurauto was niet goed doorgekomen en er was geen mogelijkheid om een bevestiging te krijgen wat er moest gebeuren indien die er niet in zat. Ook, dank zij een paar bereidwillige mensen, daarvoor pas op het laatste moment een antwoord op gekregen.

Doordat we het ticket van Calle moesten betalen, moest ik zelf op zoek naar het goedkoopste ticket. Daarna het ticket moeten boeken via Visa & Reizen, het militair reisbureau, waarna het ticket ongeveer 100 Euro duurder bleek (van de beloofde extra beenruimte was niets te merken). In ieder geval landden we daardoor in Washington wat ons de kans gaf de Amerikaanse rijcultuur te leren en op het einde een bezoek aan de Belgische Ambassade te plannen.

Onze recce


```
WED 01 MAY 2013 FLIGHT - BRUSSELS BE TO LONDON GB
--------------------------------------------------
    DEPARTURE: 01 MAY 06:50 - BRUSSELS AIRPORT
    ARRIVAL: 01 MAY 07:00 - HEATHROW, TERMINAL: 5
    FLIGHT: BA 389 - BRITISH AIRWAYS

WED 01 MAY 2013 FLIGHT - LONDON GB TO WASHINGTON DC
--------------------------------------------------
    DEPARTURE: 01 MAY 09:55 - HEATHROW, TERMINAL: 5
    ARRIVAL: 01 MAY 12:50 - DULLES INTL
    FLIGHT: BA 217 - BRITISH AIRWAYS
```

Op 01 mei vertrekken we vanuit Zaventem richting Washington, met een tussenstop in Londen. Veel zitten en wachten. Ook controles en wachtrijen voor controles. In Londen Heathrow rijdt er zelfs een fietsambulance rond. Origineel. Uiteindelijk landen we in Washington Dulles Airport. En terug aanschuiven. Lang.

Als we aan de controlebalie komen, vertelt de agent dat we niet moesten aanschuiven. We beschikken immers over een dienstpaspoort en een Visum Nato

2 waardoor we geen vingerafdrukken moeten achterlaten. De volgende keer mogen we de lijn voor Amerikanen gebruiken. Veel sneller!

Daarna met de bus naar Hertz om de huurwagen af te halen. GPS? Nee, niet is dat type. Hola, ik heb wel een GPS nodig. Oh, dat is geen probleem. Ik bied je een gratis upgrade aan. OK? Ja! Voila, een staaltje klantvriendelijkheid. Nu, toegegeven, de GPS van Hertz is niet de beste. Ze reageert nogal traag en dat is nogal lasting als je een afslag mist. Maar geen geklaag: beter dan helemaal niets.

Eenmaal uit Washington rijden we bijna 3 uur en een half naar Norfolk. Rustige rit, met af en toe een vertraging. Oei, ze steken hier ook rechts voorbij. Uitkijken dus. Tegen de avond komen we aan in het hotel. De kamers zien er goed uit. Klaar voor een rustige nacht, want morgen is het werken geblazen.

Onze programma ziet er gevuld uit. Om een idee te geven, hieronder alleen dag 2:

Day 2: Thu 02 May

09:00 RV Kempsville HS – Principal William (Bill) W. Harris
10:00 Reconnaissance way up/down to Norfolk Naval base
RV with NLR ASSIST ON PARKING MCX for escort to TO HQ ACT
Visit to NLR + CONTACT BELGIANS
Office call NLR between 0900 – 1000 Hrs (later)
10:30 Office Call future branch Chief with LTC DE PICKER
12:00 Lunch (ACT?)
14:00 RV with LIN HASKINS at WESTIN HOTEL
Confirm listing homes to visit
Reconnaissance tour homes-list (preselection) of Lin Haskins
Reconnaissance tour schools and homes / adapt plan for visiting attendance zone if necessary
Call Gen Delobel Mike AttaDef T 202 625 5845 (GSM 202 679 1877)
19:00 Meeting with Serge Da Deppo

Ons programma was in het Engels geschreven omdat we het zo aan iedereen kon doorsturen.

De directeur van Kempsville was zeer vriendelijk. Hij heeft bijna 90 min de tijd genomen om het Amerikaans schoolsysteem uit te leggen en zijn school te tonen. Tijdens onze rondgang kwamen we de Belgische studente Liese tegen. Ze was vol lof over de school.

Na Dag 2 wisten we dat het programma nog zwaar zou worden. Hopelijk kunnen we een goed huis vinden, maar zonder echte indicatie van de aanvaardbare

huurprijs en na studie van de verschillende kaarten (zones scholen, geluidsoverlastzone, overstromingszones, …) zal dit een moeilijke opdracht worden.

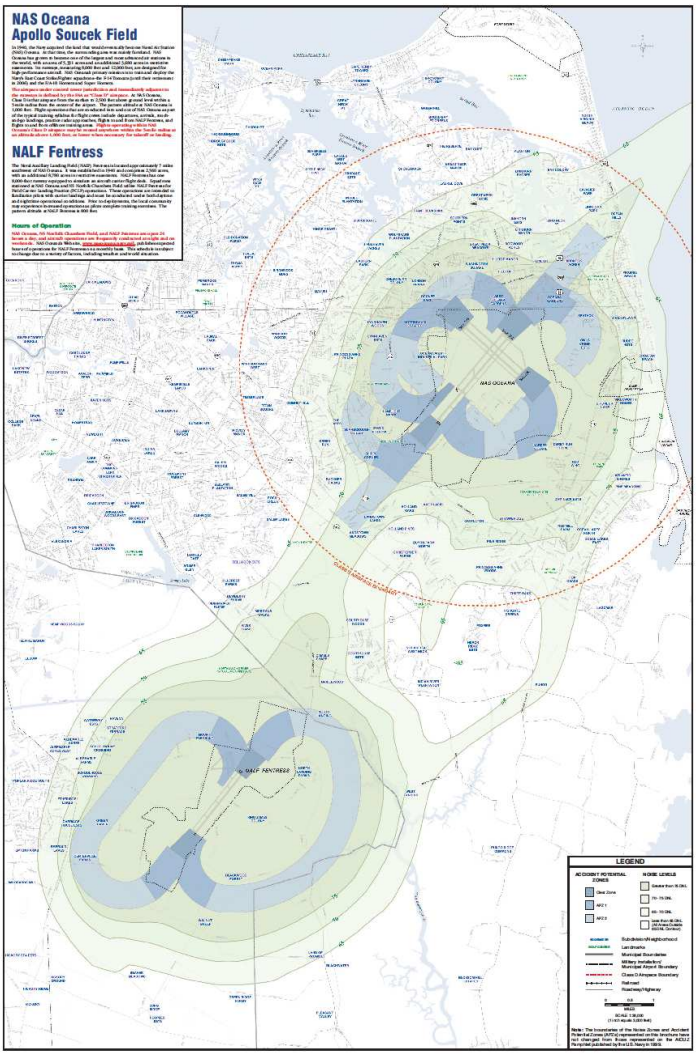

Groeten,

Hoesy

De recce van 01 tot 10 mei

De Recce of de zoektocht naar een huis met goede school

De zoektocht naar een woonst is erg stresserend: al veel huizen gezien, maar tot nu toe nog geen enkel waarvan we zeggen 'Dàt is het!'.

Ofwel ligt het niet in de attendance zone van de school die we verkiezen,

ofwel is het te lawaaierig gelegen (heel de tijd overvliegende jets!),

ofwel is er geen tuin,

ofwel is het te oud en versleten,

ofwel is het te donker (en in tegenstelling tot in België mag je hier als huurder NIETS aan een huis veranderen, dus ook niet schilderen of een andere vloerbekleding leggen), ...

Het overgrote deel van de huizen heeft vast tapijt als voornaamste vloerbekleding. De Amerikanen gaan er prat op dat dit een aangename en gezellige toets aan hun huis geeft. Wij kennen 'tapis plain' vnl als een bedekking die veel stof vergaart en dus verre van interessant is voor allergische mensen. In de keuken is er meestal wel stenen vloer en in de living parket.

De opbouw van een Amerikaans huis is heel eigenaardig: van zodra je de voordeur binnen bent, sta je midden in de woonruimtes. Er is dus geen hal – hier kan je letterlijk spreken van 'met de deur in huis vallen'… Ze rekenen ook heel raar hun kameraantal. Je hebt natuurlijk een keuken, die in de meeste gevallen open is, met aangrenzend een 'breakfast nook', een kleine ontbijthoek, zeg maar.

Dan heb je de 'dining room': da's de officiële eetkamer. En dan heb je ook nog een 'family room': da's dan weer de zithoek. Hetgene wat wij in 1 ruimte hebben, de living dus, is hier onderverdeeld in kleinere vertrekken.

De slaapkamers liggen meestal op de 1ste verdieping (niks abnormaals), maar zijn pas slaapkamers als ze een ingebouwde kleerkast hebben. Is dat er niet, dan beschouwen ze

het als een ‘utility room’ of een ‘office’. Meestal zijn er minstens 2 à 3 badkamers, waarbij de master bathroom dikwijls een ‘jet tub’ heeft.

Ze spreken ook van ‘halve’ badkamers: dat zijn badkamers zonder douche of bad, maar wel met een wastafel en een toilet. Heel frequent is ook de aparte ruimte waar de wasmachine en droogkast opgesteld staan. Wij zouden het een ‘waskot’ noemen, alleen is het hier een volwaardige kamer.

Zaterdagochtend hebben we een prachtige woning bezocht, mét zwembad en sauna en apart gastenverblijf en rustig en groen gelegen en zelfs een high school waarvan we zeggen 'OK', maar vermoedelijk ver boven het budget van het Belgische leger... Werkelijk een pareltje!

Wat ook vervelend is, is dat de informatie op de verschillende websites die huizen te huur/te koop oplijsten niet up to date gehouden worden. Dat betekent dat je je in je zoektocht baseert op verouderde gegevens. Dikwijls is een woning al verhuurd of staat ze te koop ipv te huur. Je spendeert dan toch wel behoorlijk wat tijd in het uitpluizen van alle aanbiedingen en als je de lijst met nieuwe resultaten (ja, er komen er

elke dag bij!) dan aan de 'realtor' voorlegt, schrapt hij dadelijk – op basis van zijn kennis en info – de helft van de vondsten ☹

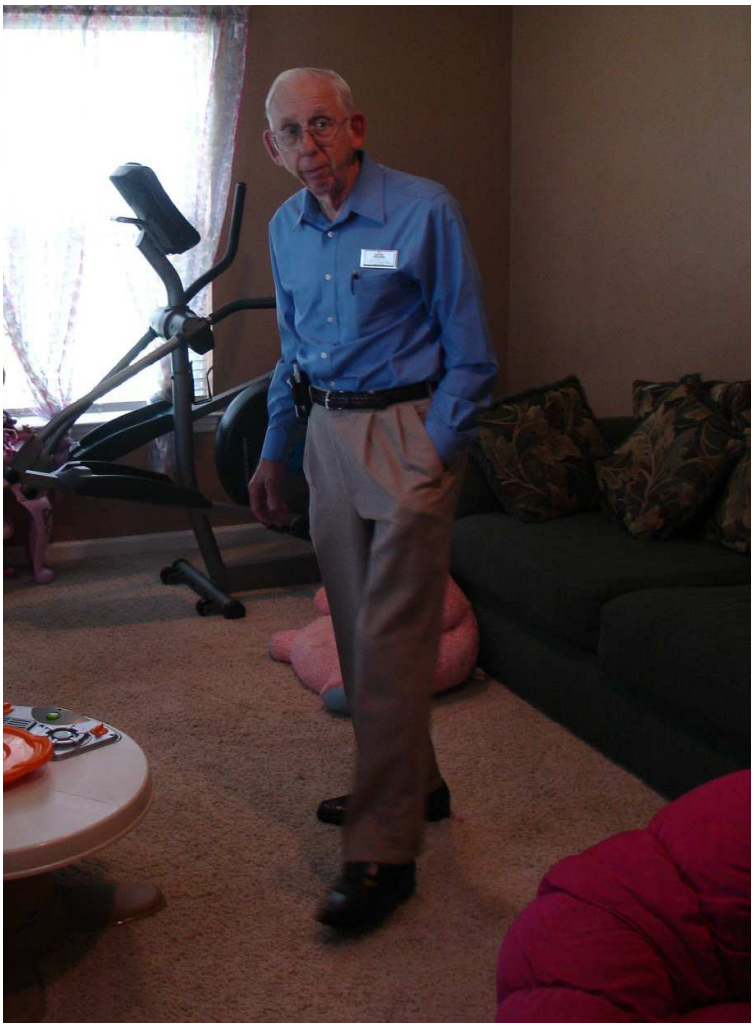

Wat onze 'realtor' betreft: dat is een schattige man. Hij heet Lin, is een veteraan (luitenant-kolonel paratrooper - hoe kan het ook anders!) en 78 jaar oud, maar nog zéér kranig. Hij is gehuwd met een Koreaanse vrouw waarover hij regelmatig vertelt, maar die hebben we nog niet ontmoet. Lin doet echt veel moeite: hij neemt ons mee naar de verschillende woningen, geeft info over de buurt, vertelt ons heel veel over de Amerikaanse gewoonten en het dagdagelijkse leven, toont ons de interessante adresjes waar we wat moeten kopen, speelt taxi als we onverwachts ergens naartoe moeten, enfin, echt een lieve mens.

Dan het hoofdstuk 'the American way of life'. Een woord slechts: 'Crazy'! ☺ We vallen echt van de ene verbazing in de andere. Zo eten ze bij het ontbijt dikke pannenkoeken die ze 'pancakes' noemen en waarvan je als gewone Europeaan maar maximum 2 op krijgt. Dikwijls worden ze dan ook nog eens aangeboden met een soort van gesuikerde boter, slagroom en overgoten met een coulis van zoete bessen. Andere gerechten op het ontbijtmenu: worstjes, spek, heel lekkere muffins met bosbessen en chocolade, alle soorten eiergerechten, … En niet alleen in het restaurant van het hotel, maar echt overal is dit standaard ontbijt. Het is dan ook te merken aan de gemiddelde Amerikaan: mollig is hier het gewone formaat (of superslank, maar da's onnatuurlijk en frustrerend). Je moet echt een beetje moeite doen om een 'normaal' ontbijt te vinden: yoghourt, cruesli/muesli, vers fruit, …

Ook de andere maaltijden bulken van het vet, de sauzen, de boter. Zelfs over de salades gooien ze te pas en te onpas een keuze uit een 10-tal verschillende dressings. Gelukkig kan je zo’n dressing apart in een potje vragen, zodat je zelf kan doseren. ‘No dressing’ is not done ☺

De voedingsmiddelen die je hier in de supermarkten koopt, zitten meestal tjokvol hormonen en pesticiden allerhande. Je moet heel aandachtig het etiket lezen, waarop in kleine lettertjes vermeld staat wat de samenstelling van het voedingsmiddel is of (in het geval van groenten, fruit, vlees, melk, …) waarmee het behandeld werd. Er zijn wel degelijk 'gezonde' varianten van alles, maar je moet ze kennen. De meeste vrouwen van militairen doen hun aankopen dan ook in de NEX, de Naval Exchange shop, en de Commissionary, waar je als militair alles aan een behoorlijke korting kan aanschaffen. De voedingsmiddelen kosten wel wat meer dan in de Amerikaanse winkels, maar zijn gegarandeerd 'organic', dus biologisch, 'groen'.

De Belgische militairen en hun echtgenotes hier doen echt wel veel moeite om ons te onthalen en het ons ietwat gewoon te maken. Gisterennamiddag nog zijn we met alle 'families' uitgenodigd bij de kolonel en zijn vrouw. We werden bestookt met karrevrachten informatie ivm de huizenjacht, de scholen, de aankopen, de gewoontes, het verkeer en het weer, zaken waarvoor je moet opletten, wat hier de 'bon ton' is in de omgang met bv kelners in de restaurants, hoeveel de fooi moet bedragen, …, enfin, echt té veel om allemaal te kunnen vatten. We proberen zo goed mogelijk alles op te slaan om op een rustiger moment te kunnen verwerken.

Donderdagavond waren we te gast bij Serge, een Belgische ex-militair, en zijn van Spaanse origine vrouw Raquel: hij werkt nu als burger voor de NATO. Vrijdagavond werden we op sleeptouw genomen door kolonel Peter en zijn vrouw Isabelle: eerst gingen we naar een voetbalmatch (ja, ja, echte soccer, dus geen American football!) van hun zoon Johan, daarna zijn we nog iets gaan eten in de Cheesecake Factory (neen, niet

alleen kaastaarten allerhande, maar ook 'gewone' kost zoals pasta's en vlees- en visgerechten).

We spreken hier niet alleen Engels en Vlaams, maar ook aardig wat Frans. Uit beleefdheid switch je immers constant naar onze 2de landstaal als je met een Franstalige echtgenote converseert, ook al geeft het overgrote deel de voorkeur aan Nederlands (!) of zelfs Engels. Het grappige is dat je in 1ste instantie alles door elkaar gooit en dus bv een Engels gesprek doorspekt met een Frans woordje hier en daar, maar dat je tamelijk snel de verschillende talen uit elkaar houdt en snel verandert als je een andere taal hoort. Vermoeiend is het wel!

Tot hiertoe zijn we nog maar 2 scholen gaan bezoeken: je moet nl bij voorkeur een afspraak hebben. De ene was Kempsville High, waar we gedurende een kleine 2 uurtjes door de zéér vriendelijke directeur van naaldje tot draadje het Amerikaanse schoolsysteem toegelicht kregen. Daarna volgde een rondgang door de school en puur toevallig (er zitten daar 1800 leerlingen, alleen van de laatste 4 jaren middelbaar!) ontmoetten we Lise, de dochter van een Belgische collega-militair. Die heeft ons dan nog wat extra informatie gegeven. De andere school was First Colonial: daar werden we ontvangen door de persoon die onze kinderen zou begeleiden, mochten ze daar naar school gaan. Elke school werkt immers met zgn 'counselors', mensen die de leerlingen begeleiden en hun aanspreekpunt zijn in geval van vragen, problemen, moeilijkheden, … Meestal krijgen die counselors 'hun' leerlingen toegewezen op basis van de achternaam: de ene heeft die met een achternaam beginnend met A tot Do, de volgende van Dr tot K, enz.

Het schoolsysteem is totaal anders dan in België. Ten eerste is de indeling verschillend. Je hebt ruwweg (als je de kleuterschool of kindergarten niet meerekent) 3 types: elementary school van het 1ste tot het 4de of 5de leerjaar, middle school van het 6de leerjaar tot het 2de middelbaar en high school van het 3de tot het 6de middelbaar. De verschillende onderverdelingen zoals ze bij ons bestaan (ASO, TSO, BSO, …), vind je hier niet. Daarna heb je college of university. Loic en Ciaran zouden dus naar een high school gaan, onze jongste eerst nog 1 of 2 jaar elementary, daarna middle school. Ten tweede kan je niet vrij kiezen naar welke school je je kind stuurt, maar is dit afhankelijk van de buurt, ja, zelfs de straat waarin je woont. Een school is immers nauw verbonden met een 'district': hoe welstellender de buurt, hoe meer aanzien en middelen en ondersteuning de daaraan gelinkte school ondervindt, dus hoe meer gegadigden zich in die buurt willen vestigen. Zéér frustrerend: je wil natuurlijk de 'beste' (lees: hoogst aangeschreven) school voor je kind, maar als er in dat district geen woning vrij is, moet je je tevreden stellen met een andere school.

Het verkeer is al even eigenaardig. Naast het feit dat ze de maximum snelheid op de snelwegen lager ligt – naar 't schijnt, is de hoogst toegelaten snelheid 70 miles per uur (niet dat iemand zich hier iets van aantrekt: you go with the flow) – hebben ze ook de zogenaamde HOV-rijstrook. HOV staat voor High Occupancy Vehicle en betekent dat je van zodra je met 2 of meer personen in de auto zit, je die rijstrook mag gebruiken. Vrachtwagens mogen er nooit op; hybride auto's wél, zelfs als je er alleen in zit. Bedoeling is om tijdens de files het woon-/werkverkeer toch iets vlotter te laten verlopen. Als het kalm is, wordt de rijstrook voor alle verkeer opengesteld. Op de gewone wegen (avenues, roads, lanes, streets, en wat allemaal nog meer) ben je de pineut

als je voetganger of fietser bent: amper oversteekplaatsen, fietspaden nog veel minder, koning auto regeert hier duidelijk. Je mag rechtsaf slaan als het rood is, zolang je maar het verkeer in 't oog houdt. Als je linksaf slaat, mag je niet voorsorteren op het kruispunt, maar moet je in je eigen rijstrook blijven staan totdat de tegengestelde rijrichting vrij is. En de verkeerslichten hangen steeds aan de overkant van het kruispunt. Rare jongens, die Amerikanen! :D

Voilà, dit was zo'n beetje onze eerste indruk. In het volgende mailtje meer nieuws!

Groetjes,

Calle

Voorbereiding 2

Naar de verhuis

Na de recce begint het echte werk. We moeten immers met het ganse gezin, met al ons hebben en houden in de States geraken. Alles is een beetje overdreven, want we hebben beslist om een deel in België achter te laten. Zekers, een deel zal richting containerpark verdwijnen, andere zaken zullen eindigen in een vuilniszak, maar ook een deel nog bruikbaar materiaal zal in de speelkamer gestockeerd worden. Denk hierbij aan staanlampen, een deel speelgoed, boeken, strips, enz.

Maar het eerste werk is het zoeken van een verhuisfirma. In feite firma's, want voor Defensie moet ik 3 offertes indienen waaruit zij dan de goedkoopste selecteren. En alles moet passen in 38 m^3. Je krijgt maar 2 m^3 extra per kind. Probeer maar eens een kinderkamer met alles erop en eraan in 2 m^3 te stoppen. Veel succes.

Het feit dat er 3 offertes nodig zijn, betekent ook dat je ze met elkaar moet kunnen vergelijken. Maar ik heb geen idee wat de normale gang van zaken is. Het zal dus een snel leerproces worden.

Gelukkig ben ik een goede leerling en na een paar bezoeken van vertegenwoordiger, weet ik wat ik moet eisen. Ik stuur dan ook naar alle firma's een een eisenpakket waaraan hun offerte moet voldoen, wil ik ze in beschouwing nemen. Het resultaat is 4 offertes waarbij Putters (mij tot enkele weken onbekend) de winner is. Het prijsverschil met nummer 2 Gosselin was minimaal. Deze twee firma's zijn de bekenste en beste internale movers.

Iedere verhuizer vraagt wel een inventarislijst en een schatting van de waarde van de inboedel. Hoe begin je daar aan? Hoe maak je een schatting van de huidige waarde van wat er in je huis staat?

Andere dingen te regelen

Na aandringen krijg ik de toestemming voor een snelcursus Engels voor onze zonen. Zo'n cursus was mogelijk, maar natuurlijk moest daar een factuur van zijn. Niets 'in 't zwart'. Een beetje logisch, maar dat betekent dus ook niet via de gemeente (geen factuur mogelij), een interimbureau (alleen facturen aan bedrijven) … en dus op zoek naar een officieel taalinstituut (de enige particuliere lesgeefster (die we trouwens kende) had een paar maanden geleden haar bedrijf opgezegd). Hierdoor steeg de prijs. Ik vond er niet zo veel en trouwens vond ik ze prijzig. Omdat ik niets meer vond, stelde ik het voor aan het bureau expat van onze HR dienst. Doodleuk kreeg ik een lijst met taalinstituten. Waarom hebben ze me die lijst niet gegeven bij mijn initiële vraag?

Alle firma's gecontacteerd. Al snel bleek dat het om Brusselse firma's ging (hoi, ik woon wel in Antwerpen) en voornamelijk Franstalige lesgevers (allo, mijn kids zijn wel Vlaamstalig). Eentje bleek toch nog een lesgever in het Antwerpse te

hebben. Was nog duurder, maar het programma zag er stukken beter uit. Terug contact met bureau expat.

Waarom verkoos ik nu een ander? Halo, jullie hebben me wel een extra lijst gegeven. Allez, dan toch de toestemming gekregen.

In tussen ook op zoek gegaan naar wie mijn marsbevel moet opmaken. Lijkt gemakkelijk, maar is niet echt duidelijk.

Ik heb ook het idee om met een militair vliegtuig naar de USA te vertrekken. 6 maal pakweg 500 Euro uitsparen voor Defensie moet toch geapprecieerd worden. Eerlijk gezegd is het voor ons ook beter want extra bagage meenemen op een militair vliegtuig kan gemakkelijk, en ook de gerbisl en de hamster kunnen gemakkelijker mee.

Naar het transportbureau. Ja, dat gaat. Vul deze excel file en. Hoe? Hier heb je een richtlijn van bijna 60 pagina's over hoe je het moet doen. Hulp? Niet mogelijk. Dus, lezen en invullen. Waarom heb ik dat nu weer gevraagd?

Ondertussen laat Ciaran via een filmpje op facebook weten hoe hij over de verhuis naar de USA denkt. De reactie erop zijn in ieder geval positief en aanmoedigend.

Naast de administratie zijn er ook de noodzakelijke medische controles. Ikzelf moet de normale batterij aan controle die voor een operatie voorzien zijn doorlopen. Voor de rest van het gezin wordt er een speciale dag ingelast voor

tanden, hart, vaccinaties, … Ook wordt er aangeraden om alle specialisten op voorhand te zien, zodat er soort van vertrekgezondheistoestand kan bepaald worden. Veel afspraken en veel dokters dus.

Over duiken werd er nog niet veel gesproken. En eerlijk gezegd was dit niet mijn hoogste prioriteit. Duiken zal zeker mogelijk zijn. Althans voor mij. Ik hoop wel dat er voor Seighin en Ciaran duikplaatsten zullen zijn, want de weinig hits dioe ik op het internet krijg gaan over wrakduiken. We zullen wel ter plaatse zien. Desnoods zoek ik zelf geschikte duikstekken.

Welkomstletter

Eind van de maand mei ontvang ik vanuit ACT een welkomstbrief. Hoewel ik weet dat deregelijke brieven standaardbrieven zijn, vind ik het toch leuk zoiets te ontvangen. Dit is voor zover ik het me herinner, de eerste keer voor mij. Ik kan het niet laten om een antwoord terug te sturen. En ik krijg zowaar een reply.

On May 29, 2013, at 8:20 AM, "Van Hoeserlande Patrick" <Patrick.VanHoeserlande@mil.be> wrote:

Admiral,
Sir,

It's not accustomed to respond to a welcome letter, nevertheless, because I'm convinced of the utility of feedback, I like to express my appreciation of this gesture. Although I know that it is a standard letter, my wife and I feel invited and very welcome by it.
We and our kids are looking forward to the move and to our life in the international community. I will for sure pick up the given challenge.
Sincerely yours,

Hoesy

From: Tony.Johnstone-burt@act.nato.int [mailto:Tony.Johnstone-burt@act.nato.int]
Sent: donderdag 30 mei 2013 03:57
To: Van Hoeserlande Patrick
Cc: Richard.Grimshaw@act.nato.int; ERWIN.HOOGLAND@act.nato.int
Subject: Re: Welcome letter

Patrick, thank you so much for your feedback and delighted. Very much looking forward to seeing you and your family soon.

Very many thanks.

Yours ever,

TJB

CA Johnstone-Burt

Vice Admiral
Chief of Staff ACT
757 747 3222

ACT een bijzonder plaats om te werken? We zullen zien.

Amerikaans schoolsysteem

Onze belangrijkste bezorgdheid is een goede overgang naar het Amerikaans schoolsysteem en terug. Jammer genoeg krijgen we nergens bevestigend en geruststellende antwoorden. Het zijn steeds antwoorden in de trend van 'we zullen het zien als het zo ver is'. Maar dan is het misschien te laat. Geen enkele instantie durft iets op voorhand te 'eisen'. Alles is zeer voorwaardelijk.

Het is snel duidelijk dat de 2 schoolsystemen compleet verschillend zijn, zodat we, door gebrek aan een referentiepunt, moeten proberen een zo juist mogelijke inschatting van het instapniveau te bepalen.

In het kort komt het hier op neer (het heeft ons tijd en veel uitleg gekost om het te begrijpen):

- Om een Advanced Program diploma (vergelijkbaar met ons ASO diploma) te halen, moeten de studenten actueel minstens 24 credits halen in hun 4 jaren high school (9th tot 12the grade).
- Een credit wordt verdiend door ongeveer 140 uren les van een bepaald pakket te volgen (en examen af te leggen). Ieder pakket vormt als het ware één geheel. Dit in tegenstelling tot het Belgisch systeem waarbij er in een bepaalde richting (in de USA een ongekend begrip) steeds verder gebouwd wordt aan de materie van een bepaald vak.
- Een student kan, zonder rekening te houden met 'summerschool', waar ze nog een extra credit kunnen halen, maximaal 8 credits per jaar halen.
- Zouden onze jongens in de USA school gelopen hebben, dan zou Loic nu tussen de 12 en de 16 credits hebben en Ciaran geen, aangezien hij nu pas aan zijn high school zou beginnen.
- Het Belgische systeem is anders en staat in bepaalde vakken verder. Omdat de jongens zich zouden vervelen, noch problemen zouden ondervinden, is het dus belangrijk om hun juiste niveau in te schatten. De 'schoolcounsellor' heeft ons eveneens beloofd dat we later kunnen bijsturen, maar dat is natuurlijk niet ideaal.

We vroegen dus aan hun huidige school of ze voor Loic de gegeven lessen konden bekijken en vergelijken met de Amerikaanse lijst van vakken en bepalen welke credits hij zou verdiend hebben, m.a.w. welke vakken hij in grote mate afgerond heeft. Hierbij denken we voornamelijk aan Frans, Latijn, wiskunde, wetenschappen, … maar natuurlijk ook aan lichamelijke opvoeding, plastische

opvoeding, … Voor Ciaran zouden dat er minder zijn, maar toch leken ons de vakken Latijn en Frans mogelijke kandidaten voor credits.

Jammer genoeg heeft de directrice niet echt haar best gedaan, zodat we uiteidelijk in de USA er zelf voor stonden. Het was triestig te merken dat een directeur van een school weinig inspanningen wou leveren om de overgang zo soepel mogelijk te laten verlopen. Het is voor ons ouders zeer moeilijk om de brug te spelen tussen 2 schoolsystemen die we niet echt grondig kennen. We hadden meer hulp verwacht.

En nog meer.

Vast en zeker vergeet ik nog een heleboel dingen die we moeten regelen. Internationale geboorte- en huwelijksakten (ik wist niet eens dat zoiets bestond), reispassen en visa voor de kinderen, ... Te veel om allemaal op te noemen maar allemaal vergen ze tijd en inspanning. Mijn farde met papieren wordt met de dag dikker.

En terwijl tikken de dagen weg ...

Ons huis voor 3 jaar

Inleiding

Omdat ik vermoed dat deze blaadjes door sommigen extra gebruikt zullen worden, heb ik er een apart hoofdstukje van gemaakt. Zo kunnen diegene die ons komen bezoeken het afdrukken en meenemen.

Adres

805, Waddell Woods Drive
Chesapeake 23322 VA
U.S.A.

Kwartier Koningin Elisabeth
ASE 165
t.a.v. Maj v/h Vlw Van Hoeserlande P.
(ACT Norfolk USA)
Eversestraat 1
1140 Brussel

hoesy_en_calle

Patrick.vanhoeserlande@mil.be
calle.vangils@gmail.com

Bekijk het ook op Google Maps. Zo kan je er al eens virtueel rondwandelen.

Ligging

Op Google Maps kan je ook even virtueel rondwandelen in de omgeving. Je zal dan ontdekken dat het huis aan het begin van een boomrijke (bos is misschien iets te veel) omgeving ligt. Het ligt niet ver van een soort van poort aan het begin van de wijk. Het huis ligt aan de hoek van een doodlopend T-kruispunt en is dus rustig gelegen. Ook ligt het buiten de ‘noise zones’ van de gevechtsvliegtuigen (‘the sound of freedom’ zoals het in de USA genoemd wordt).

Het huis (straat en nummer) bepaalt de scholen waar onze kinderen naar toe moeten. Loic en Ciaran gaan naar Grassfield High School, terwijl Seighin naar de Cedar Road Elementary zal gaan. Google de scholen maar eens.

Pakjes

Pakjes kunnen eventueel via Evere (ASE 165) verzonden worden. Dit hebben we echter nog niet getest. Als je deze procedure toepast, hou er rekening mee dat het pakje maanden onderweg kan zijn. Eventueel zou je het pakje ook aan een kazerne af kunnen geven en vragen of ze het met de militaire post willen verzenden naar Evere. Maar dat is misschien een te grote gok.

Bon

Opdat het voor iedereen duidelijk zou zijn dat jullie welkom in Chesapeake zijn, heb ik hieronder een verblijfsbon afgedrukt.

✂……

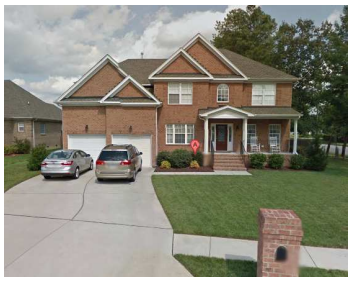

Verblijfsbon

Deze bon is goed voor een B&B verblijf in ons huis in 805, Waddell Woods Drive, Chesapeake, VA 23322. Deze bon kan gebruikt worden na reservatie.

Niet inbegrepen maar misschien wel mogelijk is het transport heen en terug naar de luchthaven.

Geldig tot 31 juli 2016.

Medische onderzoeken

De onderzoeken

Als je als militair voor lange tijd naar het buitenland moet dan moet je adres in België blijven. Ik heb nog niet uitgevonden waarom. Het zou iets met belastingen te maken hebben. In ieder geval is deze werkwijze ook voor de mensen op het gemeentehuis een rare praktijk. Zelfs de lokale politie wist er geen raad mee: "Je verhuist maar je adres blijft? Vraag eens bij burgerzaken wat je moet doen."

"Maar die verwezen ons naar jullie door."

"Aha?!"

Een ander gevolg is dat je op de ziekenkas van Defensie moet staan. Bestaat zoiets? Wat geen SIS kaart? Alleen een papiertje? Gaan ze dat bij de dokter en de aphoteek aanvaarden? Wij zullen in de USA geen probleem daar mee hebben, want daar is alles goed geregeld. Maar Amber in België? Valt af te wachten. Misschien toch even met de dokter en de apotheker checken. Goed idee.

Maar het voornaamste gevolg van zo'n verhuis, is dat we met z'n allen op allerlei doktersbezoeken moeten. Dit was hoe dan ook een goed idee, want wat komen we tegen in de USA? En hoe lang zal het duren vooraleer we goede dokters en specialisten vinden. Ook is het belangrijk om een goede voorraad medicijnen mee te nemen, want hoe lang zal het duren vooraleer we daarvoor in de USA de toestemming voor krijgen. Beter een beetje reserve voorzien.

Dus lopen we de laatste maanden allerlei doktersafspraken af. Telkens weer vragen we ze of ze ook een brief in het Engels kunnen schrijven. Een kwestie van voorbereid te zijn.

Het einde van de rij onderzoeken vindt plaats in het Militair Hospitaal. Bijna alles opnieuw doorlopen. Daar komen we ook een Italiaanse hartspecialist-ritmoloog tegen. Hij stelt voor de Loic nog voor zijn vertrek geopereerd wordt, zodat hij zijn medicatie niet meer moet nemen. Loic gaat direct akkoord. Toch even over nadenken, maar eind juli ligt Loic op de operatietafel. Met goed gevolg.

Op het einde worden vooral de inentingen gecheckt, zeker voor de kinderen want daar zijn ze streng voor in Amerika. Met hier en daar een extra spuit zijn hun dossiers in orde. Na een halve dag rondlopen, ik was al een paar weken geleden door de ganse keten gegaan, was iedereen in orde en konden we richting Zeebrugge vertrekken.

De laatste keren

Zoals bij mijn vertrek naar Kosovo breekt er altijd een periode aan van de laatste keren. Dus nu ook. Natuurlijk is het nu voor iedereen van het gezien. Het laatste schoolfeest (Seighin zal niet meer naar de lagere school terugkeren), de laatste keer BBQ met het oudercomité (dank je wel voor de verrassing), het

laatste straatfeest, de laatste BBQ met de buren, de laatste bijeenkomst met de familie, het laatste scoutskamp (kunnen we volgend jaar toch niet mee?), laatste etentje Hippocampus (ik blijf wel lid, maar ...) ...

Niet echt een periode om vrolijk van te worden. Hoewel, zo'n reeks afscheidsmomenten doe je wel beseffen dat je gewaardeerd werd. We pikken bij onze terugkeer zeker de draad weer op. Daar waar we kunnen in ieder geval. Het is niet het moment om aan de kinderen te vragen hoe ze zich voelen bij hun vertrek. Nu voelen ze vooral de negatieve kanten.

Jeugdduiken

Een pijnlijk punt voor me is de jeugdduikschool. Na 5 jaar succes blijkt er niemand echt happig om het over te nemen. Dit is jammer omdat ik na mijn terugkeer door dezelfde probleemperiode zal moeten gaan waarbij de puzzel materiaal-leden-zwembad gemaakt moet worden, maar vooral omdat de huidige jeugdduikers dan niet meer verder kunnen duiken. En dat doet pijn!

Ik probeer met het aanschrijven van andere clubs, het aanspreken van mijn instructeurs, gesprekken met al het kader, ... maar er komt niet echt een werkbare formule. De sfeer blijft positief, maar de klok tikt verder. Op een bepaald moment denk ik zelfs aan een manier om alles op te doeken. Als het dan toch moet stoppen, dan moet ik het doen en vertellen. Jammer.

Uiteindelijk vind ik toch een jeugdinstructeur die de leiding wil overnemen. Joepie! Ik hoop dat ze samen verder aan het jeugdduiken kunnen werken. De ploeg is in ieder geval enthousiast genoeg.

Enkele reacties op onze nieuwsbrieven

Het is en blijft een avontuur, dat buitenland (het ene buitenland al wat meer dan het andere).
Maar je zal zien; op het einde zal de reactie zijn van "... allez, nu heb je d'er eens goed van kunnen profiteren, zo in het buitenland dikke vergoedingen opstrijken om alleen maar op uw luie krent te zitten ..." terwijl de meeste "expats" zich best wel inzetten en zoals je zegt er weinig of niets aan overhouden (of er zelfs op toegeven). Het is net alsof de thuisblijvers die het nooit zelfs maar aandurven om er aan te beginnen, gewoon jaloers zijn, per definitie, op die 'avonturiers'.
Het enige waar je met de hele familie voor moet zorgen, is dat het uiteindelijk voor iedereen een verrijkende ervaring wordt, onder de vorm van andere mensen en omgevingen leren kennen, cultuur opsnuiven en de States verkennen, Engels goed leren beheersen voor latere sollicitaties, enzovoort. Dat hele pakket moet alle "miserie" van de verandering (want veranderingen zijn altijd lastig) doen vergeten.
Dat is dus het beste wat ik jullie kan toewensen: goede ervaringen en later goede herinneringen om over te houden.

Du courage et bonne chance à ton nouveau poste. Norfolk t'attendait depuis 2004. Fais nous découvrir les merveilles de cette grande base américaine.

Terwijl ik me aan het klaarmaken ben om vakantiegewijs Going South te gaan, ben ik diep onder de indruk van de keuzes die jullie gemaakt hebben. Ik kan me inbeelden dat dit geen sinecure is, zeker niet met puberende kinderen en bijkomend je job binnen KBC opgeven.

Anderzijds vind ik het echt wel straf wat jullie doen en ben een beetje jaloers ;-) Dit is een ervaring die ze je nooit gaan kunnen afpakken, ik vind het echt moedig.

Dus heeeeeel veeeeeel succes en tot binnenkort (mail / newsletter...) !!!

De maand voor het vertrek

De laatste maand is zoals varen op een rivier op weg naar een stroomversnelling. Je bootje versnelt beetje bij beetje haast onmerkbaar. Je weet dat je al het 'point of no return' voorbij bent (twijfelen is een luxe geworden, vooruit de enige optie) en dat het onvermijdelijke op je wacht. Je bent nog niet klaar met alles en de tijd begint de dringen. En dan wordt je bootje gegrepen ...

De laatste onderzoeken

Hoewel ons bezoek aan het Militair Hospitaal (in feite is het hosptiaal of militair ziekenhuis, maar zo zeggen we het niet) het laatste moest zijn, is dat niet zo. Ciaran moet nog langs bij de orthodontist zodat zijn dossier op tijd geopend kan worden. Hij zal immers ouder zijn dan 16 jaar als hij terugkomt en die leeftijd is bepalend voor de terugbetaling van de orthodontische kosten.

Nog een afspraak met de pneumoloog, een allergietest, ... De laatste protocollen verzamelen. Het valt wel op dat het maken van afspraken plots vlotter gaat als je vertelt dat je over een paar weken naar de USA vertrekt. Een truuk om te onthouden?

Uiteindelijk heb ik van iedereen van ons een dik dossier. Hopelijk is het dik genoeg =;-)

Gebeurtenissen

Onze weekends zijn razend druk. Het idee om slechts 1 activiteit per weekend te plannen is al lang overboord gegooid. We kunnen moeilijk iemand weigeren.

Naast de geplande activiteiten krijgen we ook een aantal onverwachte zaken over ons heen.

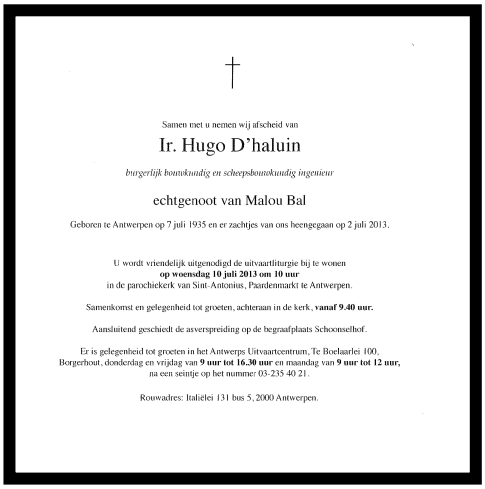

†

Samen met u nemen wij afscheid van

Ir. Hugo D'haluin

burgerlijk bouwkundig en scheepsbouwkundig ingenieur

echtgenoot van Malou Bal

Geboren te Antwerpen op 7 juli 1935 en er zachtjes van ons heengegaan op 2 juli 2013.

U wordt vriendelijk uitgenodigd de uitvaartliturgie bij te wonen
op woensdag 10 juli 2013 om 10 uur
in de parochiekerk van Sint-Antonius, Paardenmarkt te Antwerpen.

Samenkomst en gelegenheid tot groeten, achteraan in de kerk, **vanaf 9.40 uur.**

Aansluitend geschiedt de asverspreiding op de begraafplaats Schoonselhof.

Er is gelegenheid tot groeten in het Antwerps Uitvaartcentrum, Te Boelaarlei 100, Borgerhout, donderdag en vrijdag van **9 uur tot 16.30 uur** en maandag van **9 uur tot 12 uur,** na een seintje op het nummer 03-235 40 21.

Rouwadres: Italiëlei 131 bus 5, 2000 Antwerpen.

Op 3 juli krijgen we het bericht dat Paps, de vader van Koen overleden is. Hij was al een lange tijd ziek, maar zijn dood komt toch onverwacht. Koen en de ganse bende moeten vanuit hun vakantieoord in Frankrijk in allerijl terugkeren.

's Avonds het bericht dat Carolientje in haar keuken gevonden is. Onderkoeld. Ze ligt nu in het ziekenhuis, maar het ziet er niet goed uit.

†

Eenvoudig en liefdevol zoals zij geleefd heeft,
nemen wij stil en dankbaar afscheid van

Mevrouw

Carolientje Joos

echtgenote van de Heer

Andre De Smet

Lid van Okra

Geboren te Broechem op 14 november 1927
en zacht ingeslapen te Lier
in het H. Hartziekenhuis op 3 juli 2013.

's Anderdaags sterft ze in het ziekenhuis. Het nieuws komt hard aan. Dit hadden we totaal niet verwacht. Ze zou zeker onze regelmatige bezoeken gemist hebben. En wij ook. Maar dit.

Het wordt dus een week van twee begrafenissen. Er zijn leukere laatste weken te bedenken.

In diezelfde week nog een ander bericht: Op 21 juli 2013 doet koning Albert II afstand van de troon, prins Filip zal vanaf dan koning van België zijn. Filip, of is het Philippe?, krijgt dan toch zijn kans. Hij zal het de eerste 3 jaar zonder mij moeten doen =;-)

Een troonsafstand is één manier om van mahtsbasis te wisselen. In Egypte doen ze het ietsje anders.

In de kantlijn kan je lezen dat Astrid en den John gaan scheiden. Zoeken ze een nieuw TV-koppel voor een programma in de States? Is Virginia goed?

Toch wil ik met een positieve noot eindigen (en daarmee bedoel ik niet dat de troonsafstand per definitie negatief is): Flipper schopt het ver in Wimbledon. Bijna de finale.

Onze werkelijkheid

Ondanks deze gebeurtenissen in de anders gekende komkommertijd, blijft ons strak schema aanhouden. Zaterdag hebben een BBQ bij Jamma en Mie. Gezellig leuk. We komen zelfs op een werktitel ‘Astrid meets army wifes’. Het mondt uit in een overnachting, want de drank vloeide iets te goed.

De kinderen vertrekken één voor één op kamp. De twee oudsten missen zelfs de begrafenissen. Maar goed ook.

De zondag erna is het buurtfeest. Het is warm en gezellig. We moeten natuurlijk veel uitleggen over dingen die we amper weten.

De week erna is als even druk. Donderdag etentje bij Henk & Martine. Gepland om het niet te laat te maken, maar die planning was niets waard. Het werd wel laat (logisch).

De vrijdag opnieuw een BBQ bij Eric & Carina, in het verre Tienen of omstreken. Geen overnachting, want ’s anderdaags moesten we ’s middags weer paraat zijn. Deze keer voor het jaarlijks etentje van de redactie van het duikblad Hippocampus. Vroeg beginnen is vroeg gedaan! Nee dus. De uren tikken sneller weg dan het besef van tijd.

Amber daagt plots op en sleept ons mee naar de cinema (de laatste keer). Vermoeiend laat.

Zondag is het gelukkig rustdag. Maar de rust duurt niet lang, want we moeten onze belastingsbrief nog invullen. In een paar uur duizende euros verdienen. Leuk. Maar nu ik het bedenkt, we krijgen gewoon terug wat we al 2 jaar teveel betaald hebben. Een kleine domper op de vreugde na het zien van de terugbetaling.

Onze rust is uiteindelijk volledig voorbij als Ciaran terug van scoutskamp is. Hij heeft er wel een mooie voortotem bij. Een jaar te vroeg, maar ons vertrek naar de USA was voldoende om dit te doen.

In de tweede week ontdek ik dat we niet geboekt zijn voor de militaire vlucht. Help! Ik moet de aanvraag opnieuw indienen. Gelukkig heb ik die bewaarde en kan ik die sito presto opnieuw verzenden. Nu gekregen?

Met een paar buren houden we een BBQ. De oude garde van het eerste uur komt nog eens bijeen. De laatste keer. Leuk babbelen over verleden en toekomst.

Een paar dagen later verrast de buurt ons met een extra aperitiefje. We krijgen ook een mooi canvas foto met de buren er op. Origineel! Daarna worden we op een opportuniteitsBBQ bij Peter en Linda uitgenodigd. Lekker uitbollen.

Onderstaande mail schetst goed het gevoel die die weken bij ons heerst:

Natúúrlijk moet jij bij ons binnenspringen als je in de States vertoeft! We hebben sowieso een extra slaapkamer mét badkamertje, zodat we mensen die ons met een bezoekje vereren te logeren kunnen leggen =;-) Hierbij geef ik je alvast ons adres mee: 805, Waddell Woods Dr 23322 Chesapeake, VA

Ik kan natuurlijk niet voor Hoesy spreken - na goed 24 jaar samenzijn weet ik nog steeds niet hoe een West-Vlaming juist in elkaar zit - maar zal die zin naar avontuur bij mij niet in onze genen zitten? [...]

We beseffen beiden dat het een hele uitdaging en een ferm avontuur gaat worden, maar zo'n 'once in a lifetime'-mogelijkheid mogen we niet laten schieten, als was het maar omdat we ons anders de rest van ons leven gaan afvragen: 'What if?'...
Nu is het eventjes een heel stresserende en onaangename tijd, maar eens we de overtocht achter de rug hebben en onze spulletjes gearriveerd zijn, kunnen we vol goede moed aan ons leven van 'the little Belgians in the States' beginnen. [...]

Calle

En natuurlijk moeten we tussen die BBQ, aperitieven, samenkomsten, e-mails, … ook nog onze verhuis voorbereiden. Schat maar eens wat de waarde van je inboedel is. Een interessante oefening =;-)

De laatste volledige week in België

De maandag van onze laatste week in België start iets na 7. Voor mij, want Calle was al wakker, beter gezegd aan het rondlopen want de nacht was niet echt verkwikkend, omdat ze aan haar laatste werkweek moet beginnen. Vandaag komt immers de verhuisploeg alles inpakken zodat woensdag de container gevuld kan worden. Omdat ze iets later dan gepland vertrekt, maakte ze me ook later wakker.

Oeps, de ploeg zal hier om 7u30 staan. Snel kleren aan. Als ik naar buiten kijk, zie ik al een wit busje staan. Ze zijn er al. Snel mijn ontbijt opeten en naar buiten gaan. Ik tegenstelling tot wat ik verwacht had, krijg ik 3 Polen te zien. De chef spreekt gebrekkig Engels en zijn jonge helpers mogelijk nog minder. Maar ze zijn enthousiast, weten van aanpakken en proberen klantgericht te zijn.

Na een tas koffie beginnen ze er aan. Langzaamaan transformeren inhoud en kasten in kartonnen dozen. De temperatuur neemt toe en evenals de zweetgeur. Ik probeer alles wat niet verkartonnendoost moet worden in veiligheid te brengen. Mijn systeem van ‘Niet’ op de deuren naar gevrijwaarde kamers en niet-Puttersdozen voor alles wat lokaal vrijgesteld is, blijkt te werken. Toch probeer ik die vreemde dozen te verplaatsen naar ‘vrije kamers’. Daarnaast probeer ik hen voor te blijven door alle kamers systematisch te screenen op ‘niet te verhuizen’ dingen. Hiertoe behoren voornamelijk te kleine kleren, dikke winterkledij en allerlei rommel – wat een gezin op die jaren allemaal bijeen spaart -.

Bij ieder ding dat ik vastneem, stel ik me de vragen: ‘Zullen we dit de komende 3 jaar gebruiken?’ en ‘Als we het 3 jaar niet gebruiken, hebben we het dan nog nodig?’. Afhankelijk van het antwoord is het verdict de ‘vrrije zone’ of het recycleerpark.

In de ‘Niet’ kamers pak ik alles zelf in. Alles, dat zijn de dingen die toch mee moeten. Ik vul dus dozen met handdoeken, kleine spullen, … Ergens op de middag hebben we gegeten en heb ik Ciaran naar een zwembadfeestje gebracht.

Rond 15u00 blaast de inpakploeg de aftocht, maar ik ga verder. 2 uur later zak ik uitgeput neer tussen de dozen. Hitte en werk hebben alle energie uitgezogen. Als Calle thuiskomt hebben we met wat we in onze diepvries vonden nog een maaltijd in elkaar gestoken. Daarna Ciaran gaan oppikken en daar, bij Nora en Geert, nog blijven plakken. Het verhaal opnieuw verteld.

Dinsdag start met hetzelfde scenario. Koffie en dozen inpakken. Het beloofde vandaag nog warmer te worden, maar een hoge bewolking doet de belofte teniet. Gelukkig de inpakploeg is nu boven alles aan het transformeren.

Vandaag komt ook de lesgever Engels. Andrew is op en top Brits. Leuk accent en toffe lesgever. Tussen kartonnen dozen, in de tuin onder de parasol of in de schaduw van de bomen geeft hij gepassioneerd les aan onze drie zonen. Alleen Loic is niet overtuigd van het nut, maar toch doet hij dapper mee. Seighin amuseert zich. Goed!

Dinsdags zijn we voor een BBQ bij Jo en Steven uitgenodigd. De vorige keer mondde uit op een verrassings-BBQ met het oudercomité van de Antoniusschool. Niet alleen de leden waren er, maar ook Werner, de directeur en veel leerkrachten. Echt leuk. Tof mannen! En vrouwen.

Terug bij de BBQ van dinsdag. Naast lekker eten resulteert het in een heus watergevecht. Nog even alles losgooien voor we echt weg zijn.

De volgende dag staan er ’s morgens vroeg een grote container en een dubbele ploeg voor onze deur. Het is nu verpakken, inpakken, wegdragen en inladen geblazen. De enorme container wordt als een hongerige draak gevoed. Bij het openen van zijn bek dacht ik dat de honger nooit gestild zou worden, maar tegen de middag is ons huis leeg en de maag bijna gevuld. De teller stopt op 362 dozen en items. Een paar dikke stutbalken scheiden de volle ruimte van de paar kubieke meters leegte. De extra hoge 40 footer is gesatureerd … En toen vertrok de oplegger.

De verhuis in smsjes vanuit de gsm van Calle

- 22/07/2013 – 11u52: ‘Vlot? Zijde mij nu blaaskens aan ’t wijsmaken of wa? ;) Kan je bij gelegenheid eens ’n ludiek afscheidstekstje verzinnen dat ik als uitnodiging kan rondsturen?’ (=> Hoesy)
- 22/07/2013 – 14u57: ‘Alles blijft OK hier. Moet ik naar de Mamie voor sla? Je mag flippen van maar hier is het ‘all quiet’ . Knuf’ (Hoesy)
- 22/07/2013 – 15u08: "t Is allemaal ingepakt dan ;) We hebben niks meer om gedurende 1 maand mee in de US te overleven? Nu flip ik zeker! Mamie brengt sla mee naar ons rendez-vous!’ (=> Hoesy)
- 22/07/2013 – 15u16: ‘Ok. Veel dozen hier. Breng je vlees mee? Mamie brengt de borden al mee. Knuf’ (Hoesy)
- 24/07/2013 – 08u00: ‘Goed toegekomen? Hier beginnen ze te laden.’
- 24/07/2013 – 11u23: ‘Hoe is het met Loic? Hier is het bijna gedaan. Knuf’ (Hoesy)
- 24/07/2013 – 13u01: ‘Alles is ingeladen en de container is weg. Huis is leeg. Hoe gaat het daar?’ (Hoesy)
- 24/07/2013 – 13u11: ‘Hier kamer ook nog altijd leeg… Wachten dus maar, en dat met een lege maag: heb de melk vergeten ☹ Heeft Seighintje de zak al gewassen? Ciarantje rustig? Xx’ (=> Hoesy)
- 24/07/2013 – 14u23: ‘Hij is terug! En hij heeft nog altijd z’n hartje ;) Hij heeft al met veel smaak gegeten en ligt nu rustig te lezen. Het deed wel pijn, zegt hij, maar alles OK!’ (=> Hoesy)

Het vertrek van de container laat ons huis achter met een heleboel rommel die nog weg moet. Een paar ritten naar het kringlooppark doet de hoop rommel wegsmelten. Alles wat we in 3 jaar niet zullen gebruiken en geen waarde heeft, verdwijnt. En dat is veel!

Nu ons huis leeg is en we moeten kamperen, begint het echte aftellen. De militaire vlucht is geregeld en bevestigd. Het ontbijt in de 15 Wing met z’n allen voor ons vertrek is ook geboekt. Het uur van vertrek is nog niet gekend, maar ik zoek naarstig. Uiteindelijk vragen ze ons bagage voor 8u00 daar te zijn en wij zelf aanwezig tegen 09u00. Goed, dan kunnen we rustig ontbijten.

In die dagen komt ook het slecht nieuws van het werk van Calle. Normaal gezien heb je als werknemer recht op minstens een jaar onbetaald verlof als je partner naar het buitenland gaat. We waren verzoend met dit feit, want het was één van de bezorgdheden in onze ofweging. Maar bij de vakbond waren ze een andere

mening toegedaan. Eerst wilden ze gaan voor een riante ontslagpremie (niet de optie van Calle) maar snel daarna zagen ze kans om te gaan voor 3 jaar onbetaalde werkonderbreking. Dat zou zeer leuk zijn, want dat betekent dat Calle na onze verblijf in de States opnieuw in de KBC zou kunnen beginnen. En naarmate de weken vorderden leken de kansen op succes te stijgen. En toen kwam de kink in de spreekwoordelijke kabel.

3 jaar was niet mogelijk, maar 1 jaar wel. Later kon dan opeens 2 jaar (verschilt niet veel met dat 1 jaar). Tot plots niets meer moeglijk was. Alleen ontslag was de enige oplossing. Heisenberg zou zijn tanden gebroken hebben op de onzekerheden die binnen de HR discipline heersen. Een ontslagbrief schrijven werd zo de volgende opdracht voor Calle.

Het feestje dat ze organiseerde voor haar vertrek kreeg zo een wrang smaakje. Opeens was het niet weg voor even, maar voor het leven. Het gegeven was voldoende voor een acrostichon:

Calling from the States', ideeloos hoe het wordt.
Al afscheid nemen voor dubbel vertrek, lang en kort.
Laatste woord, gesprek , knuffel, snel gekort,
Lang gewerkt, vertrekken moet, terugkeren niet.
Een laatste bye-bye in hitte, hoopvolle verwachting en verdriet.

Het aftellen in dagen

De dagen lopen door elkaar. Vraag me niet welke dag het is, want ik weet het niet meer. Ik moet echt op een automatische agenda kijken, want anders weet ik het niet meer.

Na het weekend van het laatste familiefeestje, een geslaagde BBQ in Ranst, en een laatste bezoek aan de kust, starten onze laatste dagen in België. De valiezen moeten gemaakt worden (veel te veel). De laatste dingen nog regelen. Maandag, dinsdag, … ze vliegen voorbij.

De laatste onrustige nacht in België. Dan loopt de wekker af …

Het vertrek en eerste dagen

Inleiding

Na alle voorbereidingen, kopzorgen, zenuwachtigheden, … kwam die onvermijdelijke dag dat we moesten vertrekken. Zoals altijd ben je er echt nooit klaar voor, maar je bent al lang voorbij het 'point of no return' en nu is er maar 1 ding dat telt: iedereen en alles op tijd bijeen krijgen om op tijd in te checken. Iedereen dit is dit geval meer dan 20 man en alles dat is bijna 30 stuks goederen (dozen, valiezen, zakken, …) verdeeld over 5 auto's. Een klein huzarenstukje.

Voor ik het vergeet, leuk dat al die mensen ons wilden uitwuiven. Mijn excuses voor de weinige tijd die ik voor hen vrijgemaakt heb, maar de ganse bende op tijd in Melsbroek krijgen was het hoofddoel van die dag.

Na onze aankomst nam Amber de taak op zich om ons belevingsboek te schrijven. Dus vanaf nu is zij aan het woord.

Today's first day (wo 31-07-2013)

5u58: Geklop op de kamerdeur. Yes, the day started! 't Nachtje was beteke kort geweest (had m'n koffers nog niet gepakt en we waren pas om 23u15 terug thuis van een gezellig avondje dineren bij mamie en papie (échte Belgische kost: rommelsoep, witloof in den oven met kaassaus (uiteraard), puddingtaart en Belgische pralinekes) en mama moest nog een aantal machientjes was draaien, dus ja het pikte. Maar m'n dag was goed want op het onverwachtse is mijne Nick nog blijven overnachten en dus was het eerste dat ik zag ook direct het beste dat ik zag ;) (Ooooooooooooooh!!)

Maar dus, hup, 6u bed uit en daar stonden Ulrich en Liliane al. Koffers in den auto geladen, Corsake vol gestouwd, TJ (Tante Jelle, nvh[1]) die arriveert, daar de meeste bagage in en die vertrekken al richting Melsbroek om de koffers in te checken, en geloof me maar als ik zeg: 'Het zijn er vééééééééééééééééééééééééél!'
Peter verschijnt op straat, gevolgd door Inge. Mamie en papie arriveren, ook met kleine oogjes uiteraard, maar ze zien er chique uit, beter als ik in m'n short en floddertrui. ;)

Mama holt ergens in het huis rond: ja de stress VREET aan haar. Korte nachten en dan afscheid nemen, niks voor haar, voor niemand niet geloof ik… Ze komt precies liever niet naar buiten, beetje bang om haar oude, vertrouwde huisje achter te laten, beetje schrik voor het onbekende, beetje hartzeer, maar ach wie niet?

Uiteindelijk moet ze wel en neemt ze als eerste afscheid van de inmiddels gegroeide hoop échte buren die op dit onchristelijk vroege uur naar buiten zijn gekomen! Luc, Inge, Jan, Ilse, Mats, Gill, Maria, Peter. Oh, traantjes ☹

[1] Nvh: noot van Hoesy.

Allemaal de auto’s in en vertrek richting Halle waar we nog Loic en enkele andere van zijn beste vrienden moeten oppikken om zo naar het ontbijt in Melsbroek te rijden. Loic had z’n laatste nacht op Belgische bodem doorgebracht met 10 van z’n beste vrienden.

Ik als beginnend chauffeur geprofiteerd van de situatie en helemaal van Zoersel naar Brussel gereden :D Ging vlot (ahja, ik héb m’n rijbewijs) en ben niet te vaak verkeerd gereden met die super duidelijke GPS van mij (sarcasme!).

In Melsbroek stond dan nog Luc te wachten op onze Ciaran (VERRASSING!!) met een kéi mooie foto van zichzelf en draagbare boxen. Ciaran natuurlijk super gelukkig want zijn peter had hij niet meer gezien voor het vertrek: ‘his day’s good now’.

Seighin heeft van zijn meter dan nog een PSP gekregen: ‘also his day was fine now’.

En Loic heeft van zijn grote kleine nichtje Marte ‘de grote heimwee T-shirt’ gekregen, een papierblok en enveloppen voor hun kettingbrieven.

Ontbijtje was goed, maar een beetje veel voor een emotioneel maagje…

Pistolets, wit brood, bruin brood, kaas, hesp, choco (Kwata: eeeeeeeeeeeeih!), boter, confituur, spek, eikes, chocoladebroodjes, rozijnenkoeken, croissants, fruitsap, chocomelk, koffie, yoghurt,…

En om 9u: vertrek naar de overkant van het straat: de 15e Wing.

Afscheid was kort: eerst wat trappekes doen en dan kwamen we eigenlijk direct uit aan de douane… Daar was het dus al gedaan… De typische woordjes: ‘doe het goed daar’, ‘wees voorzichtig’, ‘pas goed op voor jezelf’, ‘verzorgt ze goed’, ‘zorg goed voor mijn dochter’,… Echt aandoenlijk en pijnlijk!

Op het vliegtuig raken ging vlot. We begonnen al met Amerikaanse toestanden: voor 50m de bus nemen naar het vliegtuig: doh! Vriendelijke crew, businezz class, plezante medepassagiers, ja hoor, dit zat goed.

Ook de vlucht zelf verliep vlotjes, hier en daar wat turbulentie en Seighin, mijn buur was een klein beetje overenthousiast, zijn tater stond niet stil, maar oké, we survived! Vriendelijke crew, massa’s beenruimte, drinken genoeg, goei filmke (op een beeld van slechte kwaliteit), jaja dit is een goede start!

Maar dan, eenmaal op de luchthaven Washington Dulles (Andrews) viel al het vlotte ineens een beetje weg… Daar hebben we toch een uur, zeker, gezeten, want er is een nieuwe wet ivm de controle aan

luchthavens, of zoiets, die zegt dat alles manueel moet worden ingegeven in de computer dus geloof me maar als ik zeg dat dat laaaaang duurt! Nu, kan niet klagen, de medepassagiers kende elkaar blijkbaar allemaal en het was dus een uurtje van elkaar leren kennen, informatie uitwisselen, goede hotels en restaurants die worden aangeraden,…

James, Teddy en Bondt (of was het Pondt, hé Ciarantje) zijn vlot over de grens geraakt om de simpele reden dat ze geen vlees aten ;) (Loic had natuurlijk weer gezegd, in 't Nederlands allechance, dat hij zijn beestjes soms wél vlees gaf: foemp!) en natuurlijk ook omdat papa alle nodige en minder nodige papieren had voorzien.

En dan nu, heel die massa bagage in den auto krijgen. Mission Impossible! We hadden echt nog véél mee. Op een gewone, burgervlucht (hihi, ik voel me zo boven iedereen) was dit niet waar geweest hoor. 2 koffers de man, nog een extra zak of doos en dan 2 enorme kooien… Maar Martin, een Belgische militair hier, heeft ons geholpen, want die kwam zijn zoon en vrouw ophalen die ook eventjes over en weer naar België waren geweest en dus bij ons op de vlieger zaten, heeft heel zijn auto volgepropt met onze bagage zodat wij allemaal samen in onze huurauto konden: Dodge Grand Caravan denk ik dat het is, chique busje ☺

Onderweg eventjes gestopt aan een Military Commisary want onze maagskes, die nog op Belgische tijd zaten, zeiden dat het toch echt wel tijd was voor avondeten hoewel het hier nog maar 14u was…

4 uurtjes rijden later: aankomen in the Navy Lodge, bagage overladen in onze auto, zodat Martin en co naar huis kunnen en ingecheckt in onze kamers, na enige misverstanden ivm met dieren op de kamer, maar ze staan er hoor. We hebben 3 kamer gekregen: 2 met 2 losse bedden en 1 met een queensbed (een 2persoons bed gewoon dus…). Komen wij binnen in die kamers en we zeggen zo bijna allemaal samen: woow! Die aparte bedden in de 2 kamers zijn bedden waarvan wij Belgen zeggen dat het 2 persoonsbedden zijn en volgens mij is dat dubbel bed even groot ze, maar dat zal wel aan mijn bond zijn liggen zeker ;)

Avondeten in Ruby Tuesday en nogmaals zijn we verrast van hoe vriendelijk de mensen hier zijn, heel geduldig, heel behulpzaam, heel begripvol, en ze doen het heus niet allemaal voor de tip hoor.

Hier was het eten nog vrij deftig, naar Belgische termen. 't Was lekker, zag er vrij koosjer uit en proefde ook niet slecht, groentjes waren oké, alleen de frisdrank: een beker van 20oz (=591ml) en zoet zoet zoet zoet! En dan drink je dat op tegen het einde van je maaltijd, komen ze dat bijvullen seg!

Dan maar snel in bedje gekropen, eens goed breed gelegen allemaal, en direct dromenland in: 't was inmiddels al 4u30 in België!

Maf ze!

Het vertrek in smsjes

- 31/07/2013 – 12u34: 'Goede reis, en kom straks veilig thuis xxx'
- 31/07/2013 – 12u35: 'Dat kan ik geloven. Het komt wel goed, daar ben ik van overtuigd! Morgen zal het al een heel ander gevoel zijn. X'
- 31/07/2013 – 12u37: 'Goede reis en veel succes in de U.S.A. Tante M.-J.'
- 31/07/2013 – 14u09: 'Sorry, wij zoeken de afstandsbediening van de belgacomdecoder.'
- 31/07/2013 – 13u02: 'Hallo lieve achterblijvers! We zijn zonet na een vlotte vlucht veilig en wel op Andrews Airforce Base geland. Nu de douaneformaliteiten nog en dan de rit richting Norfolk. Geven jullie het nieuws door aan de rest van de bende? Dikke knuffel van 'De Amerikaontjes'.
- 02/08/2013 – 08u15: 'Blij dat jullie goed aangekomen zijn. Hopelijk was de vlucht comfortabel en zijn jullie zonder te veel problemen met alle bagage goed in Norfolk geraakt. Kunnen we e-mail sturen? Aan welk adres? Wat is de eerste indruk van de jongere generatie?

Today's second day (Do 01-08-2013)

Volgende morgen om 8u lokale tijd: verzamelen in kamer 1209 om samen te gaan ontbijten. De een heeft al wat beter geslapen als de ander. Mama en papa liggen aan de voorkant van het gebouw, aan de straatkant dus en hebben last gehad van goederentreinen en alarmen, alle kids lagen aan de achterkant en hebben een goeie nacht gehad in een lekker groot bed met veel kussens ☺

Alleen papa heeft wat last van z'n jetlag, eerder tijdsverschil. We zijn allemaal wel een paar keer wakker geworden tussen 1u en 4u omdat dat onze opstaanuren zijn maar we konden ons altijd gemakkelijk omdraaien en verder slapen!

Gaan ontbijten, beneden in de eetzaal. Nee, mooi niet dus, blijkbaar is dat dus gewoon een grote toog dat ze in de hal zetten waar dan wat ontbijt opstaat: 4 soorten ontbijt graantjes: iets SpecialK-achtig en verder nogal felgekleurde ringeskes enzo, een ijsbak met melkbrikjes en yoghurtpotjes in, appelsiensap (niet vers hoor!) en druivensap denk ik, aan de kleur te zien, croissantjes, chocolademuffins, blueberrymuffins, iets confituur of rozijnenachtig (allemaal in 't mini hé), té hard opgepoetste Sneeuwwitje appels, appelsienen (zonder persmachien) en koffie met 4 soorten melk (hazelnoot, vanille, kaneel, en 'gewone'). Dus alles op een plaat geladen en maar terug naar een kamer om daar samen te eten, want in the lobby was geen plaats meer…

Na het ontbijt een beetje op de iPad en laptops en iPods enzo beziggeweest, maar niet te lang, want we

hebben nog geen converter om onze Europese stekkers te kunnen gebruiken dus we kunnen nog niet opladen.

Ergens rond 11u stond hier dan nog een andere Belgische militair (nummer 1000 ondertussen al?) met een Franse, ook van het leger, om haar auto te verkopen. We gaan er hier 2 aanschaffen want de onze vanuit België overbrengen was nogal moeilijk… Dit wordt de gezinswagen: Dodge Grand Caravan, beige-wit-achtig, groot: plaats voor 7 man, veel ruimte, met achteruit-parkeer-camera en ingebouwde DVD-speler. 12000 dollar, en volgens de militair zeker zijn geld waard.

Mama heeft er eventjes mee rondgecruised , 'Help! Dienen auto rijdt met mij! Da's nen automatique!' Maar hij was zijn geld waar dus: sold!

Daarna zijn papa, mama en ik naar ons huisje vertrokken, om een rondleiding te krijgen van de eigenares, broers zijn hier gebleven. (War is on?)

Echt een vriendelijke mevrouw, en verrassend genoeg verstonden we alles wat ze uitlegde (Is ons Engels zo goed?). Korte rondleiding door het huis, beetje uitleg over de microgolf, oven, gootsteen-inhoud-versnipperaar, tuin, garage, alarm, airconditioning, post,… Haar dochter is er later ook bijgekomen, even oud als ik en we hadden soortgelijke kledij aan, ze was nog even afscheid gaan nemen bij de buren, en die bleef maar zeggen hoe raar het was dat het huis nu zo leeg was en dat ze zich het nog levendig kon voorstellen hoe ze precies gisteren daar haar graduation aan het vieren waren maar dat ze heel blij is dat wij er komen wonen, dat ze weet dat het nu goed verzorgd gaat worden en dat we er maar een gezellig plaatsje van moeten maken.

Echt lieve mensen!

De broers gaan halen en iets gaan eten in de Panera, beste bagelverkoper in the USA. 't Was ook echt lekker! Zoveel keuze!

Vervolgens zijn we naar kolonel Van Latem geweest om mama en papa hun SIM-kaartje te gaan halen, zodat we bereikbaar zijn want dat was het belangrijkste volgens alle Belgische militairen hier.

Dan eventjes terug over en weer geweest naar the Navy Lodge om papa's marsbevel te gaan halen om binnen te kunnen in the Nex, thé place to be. Seighin had hier enorm lang voor gezaagd want dit is het winkelcomplex waar alleen militairen mogen winkelen: waar alles goedkoper en taxfree is en waar je nog eens tot 30% korting kunt krijgen.

Ciaran heeft er een stekker gekocht voor zijn iPod, we hebben er ook een adapter gekocht zodat we toch al iets kunnen opladen, Loic en ik hebben Vans gekregen identiek dezelfde ☺, Ciaran heeft AllStars gekozen in de kleuren van de Amerikaanse vlag, heb voor mezelf nieuwe, deftige loopschoenen gekocht en dan nog een pet die Loic voor zichzelf heeft gekocht en wat onderbroeken: gok maar eens hoeveel het totale prijskaartje was!

Daarna zijn we gaan eten in de Mexicaan: veel te veel kaas, beetje pikant en net zoals gisteren: véél te véél. Weer geen dessert! ;)

We hadden vandaag al wel wat regen en wolken gezien maar op de terugweg naar huis was het beginnen regenen, niet normaal, straat stond bijna blank in zo'n 3 minuten!

Papa heeft ons dan maar afgezet aan de ingang, is de auto gaan parkeren en door de regen teruggewandeld: kletsnat, echt jammer dat ik daar geen foto van heb!! Maar koud was het niet dus het was echt 'singing and dancing in the rain'-weer ☺

Weer eventjes een iPad en laptop moment, en nu kunnen we eindelijk opladen :D, eventjes met Nick gepraat en mama heeft wat bankzaken gedaan en dan terug onder de wol, ook nu weer 23u.

Slaap lekker!

Today's third day (vr 02-08-2013)

Woops! Beetje overslapen.

Seighintje en ik waren niet gewekt door de rest van de bende en om 8u47 kijk ik eens eventjes op de klok en shot Seighin zowat uit zijn bed want om 9u is het gedaan met ontbijt ophalen! Alle chance dat de mensen hier zo vriendelijk zijn en niet vies op hun horloge kijken als je 10 minuutjes voor sluiting nog eten komt halen!

Terug naar boven met ons plateauke vol muffins, croissantjes, ontbijtgraantjes, melk, yoghurt, water, een appeltje,… en in kamer 1209 vinden we niemand. In 1228 hebben we meer succes, daar zit de rest van de bende, gezellig aan het ontbijt!

Na het eten moesten mama en papa eventjes een gesprek gaan hebben met 2 Belgische militairen, Danny en Patrick, geen idee waarover, en zaten de kindjes boven op de kamer wat te iPod'en, iPad'en, TV'en,… Het gesprek liep wat uit en duurde wat langer dan gepland, en dat was de start van een hele voormiddag telefoontjes, rondgehoor, gevloek, gezucht,… Ja, vandaag was dé sociale voormiddag!!

Papa en mama moesten rondbellen voor elektriciteit, gas, water, Wifi voor ons huisje in Chessapeake, maar dit bleek moeilijker dan gedacht. Normaal gezien had het al inorde moeten zijn, maar dat was dus niet het geval en aangezien we eigenlijk vandaag zouden intrekken was dat dus wel een probleempje.

We zullen dus nog enkele daagjes hier moeten blijven in the Navy Lodge! Danny belt naar de kolonel om te vragen waarom in godsnaam wij maar 2 nachtjes hotel hebben gekregen terwijl er families zijn die een week op hotel zijn geweest. In ons huis was nog niks inorde dus we konden niet naar daar gaan. De kolonel gaf de toestemming om ons een hotel te zoeken waar we nog tot maandag konden blijven, tegen dan zou de gas, elektriciteit, water enz., geregeld kunnen zijn, volgens de firma’s! Danny belde wat rond voor hotels, want the Navy Lodge (75$ per nacht/per kamer) had geen plaats meer voor ons en even leek het erop dat we naar the Hilton konden (120$ per nacht/per kamer), maar toen vonden ze hier nog een plaatsje: spiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiijtig!

We blijven dus nog 3 nachtjes hier, nog 3 dagen dat we zeker Wifi hebben (anders kunnen we niet Facebooken, Skypen, iMessagen,…) want wie weet hoelang duurt het nog in ons kot in Chessapeake? Bovendien waren er ook nog geen meubeltjes (alé, matrassen en tafels en…) voor ons beschikbaar, zoals beloofd, dus hadden we ook niks om op te slapen in ons huisje aangezien onze container nu ergens op de zee ronddobbert.

Alé, tegen 14u was dan alles iets of wat geregeld en konden we, eindelijk, gaan middageten. Terug naar de Panera! :D

En deze keer kregen we een vierkantig plakaatje mee naar onze tafel en dat zou aangeven wanneer ons eten klaar was. Inderdaad, 5 minuten later begint dat ding te trillen en te piepen en rode lichtjes flashen, dénk dat eten klaar is ;)

Na een weeral lekkere maaltijd, rijden we door richting ons huisje, de broers hebben het nog niet gezien hé ☺

En de eerste reactie als we er voor staan: ‘Wauw! Da’s veel beter als op de foto’s! Da’s kei mooi!!’

Ook binnen bevalt het hen ten zeerste.

Eerst hebben we alle koffers naar boven gesleurd, en een tafel met wat stoelen die van de kolonel mochten lenen en vervolgens de kamers verdeeld. De master bedroom was off-limits, gereserveerd voor mama en papa. Dan hebben we nog 1 kamer mét aansluitende badkamer, waar je niet in kan zonder door de slaapkamer te gaan, 1 eerder grote kamer (toch 2 keer onze kamers in België) met deuren met raampjes en gordijntjes en zicht op de tuin, en dan 2 eerder kleine kamers (in Amerikaanse termen, die van ons in België zijn evengroot) die samen een badkamer delen.

Loic krijgt eerste keuze, aangezien ik nog een jaar in België blijf, krijg ik den overschot, en na lang denken en stopcontacten tellen (voor zijn DJ-uitrusting)

kiest hij, zoals verwacht, de kamer mét badkamer. De kamer die ook Ciaran en Seighin wilden.

Dus Ciaran's eerste keus valt weg en laat dan maar zijn oog vallen de grootste van de kleinste kamers aan de straatkant, de kamer met de grootste ingebouwde kleerkast.

Seighin boos en verdrietig want da's nu de 2e kamer dat hij wou, dat iemand anders voor zijn neus wegneemt. Hij heeft dus nog de keuze tussen den kamer met deurtjes en gordijntjes en de kleinste kamer aan de tuinkant. De deurtjes kamer is te groot dus neemt hij, dik tegen zijn zin, de kleinste kamer, waar hij zich meteen ook opsluit.

Ik krijg dus de meisjeskamer ☺ Maar ik ga veel meubeltjes moeten kopen om dat gevuld te krijgen! Misschien een dubbelbed, en een grote kast met spiegel, oversized bureau en een make-uptafel, jaja, ik ga eens rondzien in den IKEA! (Tenzij ik op kot ga…) Worries for later!

Eenmaal iedereen genoeg ondergoed genomen heeft voor de komende 3 dagen en propere kleertjes heeft gekozen, vertrekken we richting een supermarket voor wat groenten. Danny heeft ons uitgenodigd om bij hem, in zijn gemeenschappelijk zwembad, een plonske te komen nemen en vervolgens een vleesje op de grill te gooien en te BBQ'en.

Food Lion in, blubberwortels, natte groene sla, mooi opgeblonken paprika's en een kwartet tomaatjes gekocht en terug richting auto. Ze gebruiken hier echt massa's zakjes! Voor die paar dingen hebben wij 3 plastic zakjes gekregen!

In de korte tijd dat we er waren hebben we ook eventjes verbaasd gedaan over 'La vache qui rit' en 'Birthday cake'.

Het zwembadje van de wijk van Danny was lekker verfrissend en de eerst missie was papa onderduwen :D

Een uurtje later was iedereen uitgezwommen en zijn we teruggekeerd naar Danny's huis.

Mooi huisje, groot, maar je ziet dat 't snelbouw is. Ik zou er niet willen zijn als 't een beetje onweert… Bovendien heeft het ook geen tuin en da's toch echt iets dat je aan een huis wil denk ik dan zo 'n beetje. Maar Danny dus blijkbaar niet ☺

Samen met mama de groentjes gekuist en gesneden en van alles een beetje geproefd en echt, ze proeven zoals bij ons ☺ Oeftie! Patrick heeft het vlees

gebakken en dat was ook heel lekker! Eindelijk nog eens iets dat we in België ook zouden eten. Ik had de koude groentjes uit het vuistje echt wel gemist! Niet dat het eten niet lekker is, maar soms kan 'going back to the roots' toch wel deugd doen ;) Eerste keer dat iedereen z'n bordje leeg kon eten en dus de eerste keer 'recht op dessert', maar wat was er niet? Dessert! Dedju! Achja, da 's goed voor de lijn hé ;)

Tegen 23u afscheid genomen van Danny en z'n 11maand oude zoon Alexander, die de tijd van z'n leven had met zoveel aandacht van kindjes rondom hem, Patrick en zijn zoon Dimi. Dimitri spreekt alleen Engels en heeft de broers voorzien van een uitleg over de scholen in Amerika en de straffen. Het belangrijkste zullen ze wel begrepen hebben.

Beetje later als anders in ons beddeke, dus snel kijken of iemand van België (Nick bijvoorbeeld) toevallig nog wakker is en ons nodig heeft en dan lampje uit, snaveltjes dicht en oogjes toe.

Today's fourth day (za 03-08-2013)

Deze nacht was een beetje herverdeling, aangezien we op een kamer minder waren gevallen omdat we nog 3 nachtjes langer blijven.

Loic ligt alleen in zo'n Amerikaans 1-pers.bed, Belgisch 2-pers.bed, Seighin en ik delen zo'n bedje, kamer 1228 en mama en papa liggen samen in kamer 1222. Ciaran besloot op het einde daar ook bij te liggen, waarom is een beetje een vraag, maar nu heeft hij een groot bed voor zich.

's Morgens iedereen fris wakker rond 8u30, eindelijk eens kunnen doorslapen omdat mijn roommates niet de hele nacht hardop hebben liggen praten en wroeten en ontbijtje gaan halen, same stuff as usual: muffins, croissants, milk, water, cereals, fruit juice,…

Samen ontbeten, gezellig op een van de kamers en dan zijn mama en papa vertrokken naar de bank van de mevrouw van wie we de auto overkopen om de cheque te gaan afgeven en de verkoop af te handelen.

De broers en ik hebben dus een voormiddagje doorgebracht op de kamer met TV, iPod, iPad en laptop. Loic en ik hebben nog een dutje gedaan, zo'n reis is vermoeiend zenne, en rond 13u hoorde ik de deur opengaan en iemand roepen: 'Oe, slaapte gelle nu?'

Lap, rust is over.

Mama brabbelt in het Frans iets van 'On n'a pas de voiture' en dan volgt de uitleg.

Blijkbaar stond er op de cheque een C ipv een P en stond er dus Cort ipv Port, wat maakte dat de bank de cheque niet wilde aanvaarden omdat de cheque voor iemand anders was dan de bedoeling, hoewel die bank niet eens bestaat!

Lastige mensen!! Geen auto dus!

Dan zijn we maar vertrokken naar Lynnhaven mall: shoppen shoppen shoppen!

Boven was de Food court en aangezien onze maagjes toch al aan ’t grommen waren zijn we eerst maar gaan eten: Sbarro! 2 huge pizza’s voor $20: geen geld!

We moesten wel 20 minuutjes wachten dus zijn we maar eens naar beneden gegaan en wat winkeltjes gaan bezoeken ☺ Papa en Seighin richting de elektronica en games en mama, Ciaran, Loic en ik naar Hollister.

Prachtige short gezien voor Nick, en Loic heeft ze gepast want was niet helemaal zeker van de maat, laat staan van de Amerikaanse, maar er was er geen meer voor hem.

Loic vond ze blijkbaar ook mooi, want hij heeft er, van zijn eigen geld, een blauwe gekocht (knieshort) en een perfect bijpassend tshirt. Prijskaartje: 26 EUR. Dat vind je bij ons niet!!

Klein beetje verschoten van de oudste broer, want hij en Hollister? Hu?!

Maar hij moet er zeker geen spijt van hebben want, djezus, hottie gespot!!

Hup terug naar boven want de pizza’s waren klaar, mjummiemjummie!

Grote pizza met mozzarella, ananas en ham en de andere, ook grote pizza met kip, spinazie en mozzarella. Lakker lakker lakker!!

Als de maagjes gevuld zijn gaan we verder shoppen.

Eerst ikke richting de sport winkel, heb namelijk niets deftig meer van sportkledij en het kost hier toch niks dus ineens 2 tinnuekes, lekker flashy!

Dan zijn mama en papa gaan horen voor gsm-abonnementen. Aangezien we een grote bende zijn, is het voordeliger om een familieabonnement te nemen.

De broers hebben dan nog wat rondgehangen bij de gamesstores.

Omdat ik eigenlijk dacht dat we naar de Apple Store gingen, ben van plan een iPhone te kopen met de centjes die ik deze zomer heb verdiend, en we daar niet waren gestopt is papa, na eerder lang zagen, nog van Lynnhaven naar de dichtstbijzijnde AppleStore gereden in Norfolk.

McArthur Mall. Amai zo chique! Mama en ik zeiden spontaan dat dit thé mall for thé mamie was! Mooi, proper, dure winkels, deftige winkels,… She would love it!

Eerst gestopt aan Abercrombie & Fitch en daar heeft mama haar slag geslagen: een mooie vest van $64 aan 60%! En voor ne keer eindelijk in haar maat.

Want in the Nex had ze al mooie schoentjes gezien, maar die paste niet: te klein. En nu een vest in haar maat! 17 EUR! Gekocht!

Mama blij: nu heeft ze een eigen zak met een hunk op!! ;)

Daarna richting Apple Store! We hebben er zelf in België, maar die vervallen bij de Amerikaanse! Wauw! Oké, de typische iPhones, mooi op een rij, iPads, iMacs, iPods,… Maar dan schappen, rijen, vol met hoesjes, oortjes, dockingstations, adapters, covers,… Zoveel keus!!

Uiteindelijk beslissen we, alé, papa, dat we de iPhone nog niet gaan kopen, want de Amerikanen vragen overal achter je kredietwaardigheid en die van in België geldt hier niet, dus zijn wij 0 kredietwaardig. We gaan dus zogezegd een lening nemen voor de iPhone en dan zo goed als direct terugbetalen, waardoor we dus direct stijgen qua kredietwaardigheid enzo zullen we dus geen deposits meer moeten betalen!

‘s Avonds zijn we gaan eten bij een Argentijn (in feite was het een Colubiaan, nvh), een adres dat we van de eigenares van de auto hebben gekregen.

Zelf zouden we er nooooooit binnenstappen. Langs buiten ziet het er maar een donker kot uit, maar de Franse zei dat het goed was, dus op goed vertrouwen.

En we hebben er zeker geen spijt van gehad!

Deze keer zijn we slim geweest en hebben we maar 5 hoofdgerechten besteld (géén voorgerecht en géén dessert, ons lijn is al een ramp!) en gewoon een extra bord gevraagd zodat papa van iedereen kon meeeten, en nog kregen we het niet allemaal op!

Na de pikante rijst en lekker vérse fruitjuices zijn we teruggekeerd naar de Navy Lodge en weer geslapen volgens de indeling van de vorige nacht. Sweet dreams!

Today’s fifth day (zo 04-08-2013)

Zondag rustdag? Yeah, forget it!

Mama en Loic zijn om 8u opgestaan om te gaan fitnessen, papa en ik hebben hen om 8u30 afgelost en wat gezweet tot een uur of 9.

Maybe it sounds a little bit weird, but the Americans do know sports.

Oké, de fitnesszaal is nog nooit zo bevolkt geweest als deze morgen maar toch, ’t is een begin hé?

Djezus man het was afzien! En niet omdat we waarschijnlijk toch al wat extra kilootjes dragen, neen, ’t was daar waaaaaaaaaaaaaarm! Oeftie! Ik heb op plaatsen gezweet waar ik anders nooit zweet: rug, hals, bovenarmen, achter m’n oren,… (Too much details?)

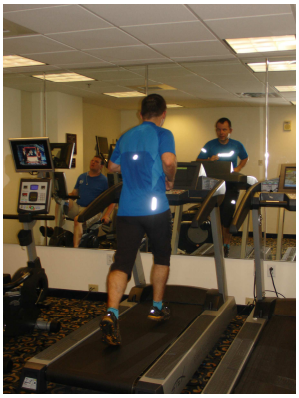

Snel een goei, fris, douchke genomen en dan voor de zoveelste keer muffins, yoghurt,… (Je kent het ondertussen wel hé ;))

Verder was het a lazy Sunday: tv, iPad, iPod,… Voor de eerste keer geskyped met ons Belgiëlandje tot grote vreugde van mama. Ze begint zich namelijk wat schuldig te voelen omdat we hier toch al een tijdje zijn en zij nog niets heeft laten weten.

Loic, Ciaran en ik hadden wel al vanalles op Facebook gepost en we hadden al wel wat berichtjes gestuurd naar vrienden enzo, maar ze wou zélf iets sturen en bij gebrek aan een eigen laptop heeft ze dat tot nu toe niet kunnen doen.

Ze mag onze laptops en iPad lenen, maar echt veel tijd heeft ze nog niet gehad.

Bij deze is haar schade dus ingehaald en kan ze terug met een goed gevoel gaan slapen! Everybody happy!

Rond een uur of 2 (PM) zijn we dan gaan eten, we gingen een klein beetje dood van de honger, en niet in ’t eerste het beste: thé iHop (International House of Pancakes, nvh)!! Restaurant gespecialiseerd in pannenkoeken (op z’n Amerikaans weliswaar!).

De kaart was zeer uitgebreid, van de lekkerste combinaties tot de meest rare. Mama, Papa en Seighin zijn gegaan voor een combomenu: eggs, sausages and bacon with non-sweet pancakes en als dessert sweet pancakes, mama met blueberries (kleureke gaf een beschimmelde indruk), papa met cinnamon en Seighin heeft voor pancakes met aardbeien en banaan gekozen.

Ciaran en ik hebben een stacketje genomen van zoete pannenkoeken, de ene de classics with butter and strope en de ander ook de blueberries.

Loic heeft een eggroll gekozen met wat sla en daarna the RedVelvet stacket, wat ne vreetbal! En nog zo’n gespierd lijf, hoe ‘doetemhet’ toch? ;)

Onderweg een kleine tussenstop op aanvraag van mezelf. Tegenover de iHop was namelijk een grote parking voor de schoolbussen en daar moest ik nu toch echt wel een foto van hebben!!

Daarna zijn we met z’n allen richting Virginia Beach, thé beach getrokken en hebben de broers van 16u tot 19u in de eerder warme zee gespeeld, mama in ’t zonneke gelegen, papa wat gezwommen en gezond en ikzelf heb effekes een duikske genomen en dat wat liggen experimenteren met mijn Nikon D3000 :D (Daarbij heeft Amber foto’s genomen van pelicanen die laag over het water scheren. Ook zagen we een dolfijn. Ja die zitten hier, nvh).

Geslaagde namiddag dus!

’s Avonds had er eigenlijk niemand echt honger en zijn we maar naar een bistroke geweest, waar het onverwachts boemvol zat buiten! ’t Was al snel duidelijk waarom: it was sunset en echt waar een van de mooiste zonsondergangen die ik al heb gezien! Heb er jammer genoeg geen foto van kunnen maken, anders moest ik $4 dollar betalen, en ik denk dat we er nog wel zullen zien, maar ‘k zal het even voor jullie omschrijven en ik ben er vrij zeker van dat jullie het jullie perfect zullen kunnen voorstellen: een prachtig grote roodroze bol, die de anders eerder groene Atlantische oceaan magisch azuurblauw verfde en dan daarrond oranje wolkenslierten, het strand zag op dat moment wit. Hemels! En dat duurde al bij al zo’n 3 minuten, dan was ’t zonneke weg!

Dit prachtig beeld was zeker evenwaardig aan een zonsondergang in de brusse in Zuid-Afrika!

Loic en mama hebben het bij een fruitslaatje gehouden, Ciaran, Seighin en ik hebben een sandwichke met kippeke en wat salade gegeten.

Typisch aan het Amerikaans eten, vind ik, is dat je tijdens het eten ineens ne plof in uw maag krijgt en je écht vol zit. Halverwege mijn sandwichke ben ik dus moeten stoppen en heeft papa de rest opgegeten.

Dat ‘ineens genoeg hebben gevoel’ kan komen door het feit dat als je hier bv. een cola besteld, je dus een glas krijgt van zo’n 591cl en als de ober dan ziet dat je glas bijna leeg is, nog niet helemaal maar als het halverwege gepasseerd is, brengen ze al een nieuw glas van weer eens 591cl! Zonder dat je het door hebt, drink je je dus eigenlijk vol…

Daarna zijn we naar het hotel teruggekeerd, van de keer een schappelijk uur (22u in bed), zijn Seighin en Ciaran van kamer gewisseld en zijn we lekker vroeg onder de wol gekropen want ‘tomorrow is a big day for Loic’: volleyball try-outs!

Lekker slaap!

En terwijl op het administratief front

De eerste dagen waren voornamelijk gevuld met het administratieve werk. Veel papieren en veel sequentieel. Gelukkig werden we op voorhand verwittigd en hadden we een lijst gekregen met alles wat we nodig hadden. Met een dikke kaft

in de hand, vol papieren in het Engels, kom je in de USA gemakkelijker door het administratief land.

In het begin was het verkrijgen van een social security number (SSN) een bijzaak, maar na een paar dagen besef ik dat je zonder SSN in feite gewoonweg niet bestaat. Zonder SSN moet je minstens 2 identiteitsbewijzen geven en kan je niet via het internet regelen. Dus, al snel steeg het verkrijgen van dit nummer in onze prioriteitenlijst.

Ook het opbouwen van een kredietwaardigheid is hier belangrijk. En hoewel we een brief van de bank hebben, zijn we hier niet kredietwaardig want geen Amerikaans 'credit history'. Dit betekent dat ze voor alles en nog wat een deposit vragen. Een klein voorbeeldje: voor een familieplan voor mobiel bellen moesten we 500 dollar per lijn als garantie geven. 2000 dollar als garantie? Wablief? Op zoek naar iets anders dus.

Stundet enrollment waarbij onze kinderen officieel in het schoolsysteem ingeschreven zijn. Papieren voor Loic om aan de try-outs te mogen deelnemen. Op zoek naar verzekeringen voor auto's en inboedel. Een goede bank, oorspronkelijk was het plan om naar de Bank of America te gaan, maar blijkbaar is de navy Federal goedkoper en vooral soepeler voor militairen. En natuurlijk ook de nutsvoorzieningen voor gas, elektriciteit, water, telefoon, ...

Dit laatste zorgde ervoor dat we een paar nachten extra in de navy Lodge moesten overnachten. Tijdens de recce van begin Mei 13 vonden we ons huis in Chesapeake. Ondanks het feit dat het huurcontract vanaf 01 augutus inging, waren we toch verplicht om te overnachten in een hotel. Op vrijdag 2 Aug 13 was het echter duidelijk dat het niet mogelijk was het huis te bewonen en dit omdat het door de vakantieperiode niet mogelijk was om ten laatste tegen die vrijdagavond te beschikken over elektriciteit, gas en water. Zonder deze nutvoorzieningen was het niet mogelijk om in het warme weer van Virginia met een gezin een huis in te trekken. Tevens was er bij de familiiehulp van de Navy geen huishoudset (borden, bestek, bedden, ...) beschikbaar op die dag. Het militair hotel was echter volboekt, maar na een beetje onderhandelen en een pak geluk konden we beschikken over 2 kamers. Maar met die grote bedden was dat mogelijk.

Ik moet wel toegeven dat ze qua erkenning en herkenning van militairen hier soepel zijn. De Belgische militaire pas wordt hier zonder vragen aanvaard als bewijs van militair (Jan, goe gedaan!). Tot verrassing van mijn Belgische collega's moet ik hier geen marsbevel tonen om bv. in de NEX aankopen te doen. Mijn militair paspoort volstaat. Ze kunnen hier dus ook soepel zijn!

Na deze dagen hebben we nog veel administratief werk voor de boeg, maar daarover later meer.

De eerste volle week

Inleiding

Geen paniek. Het is niet de bedoeling om je iedere week met onze belevingen bezig te houden, maar de eerste weken is het natuurlijk alles behalve routine en dus vol belevenissen. Genoeg om er wekelijks een nieuwsbrief mee te vullen. Zeker met de schrijfstijl van Amber. Later zal de frequentie wel afnemen. Wees gerust =;-)

Today's sixth day (ma 05-08-2013)

Pfffff! Dat pikt toch zenne! 6u30 in aan vakantiemaand, niet m'n ding, maar soit. Niemand maakt echt aanstalten om uit bed te komen in kamer 1228 dus ben ik maar dapper als eerste met het juiste been uit bed gekomen. Snel beneden onze plateau gaan volladen met het typisch Navy Lodge ontbijt, terug naar boven (en zoals altijd met de trappen, liften doen we niet!), samen ontbeten en hup de auto in richting Grassfield High School, waar Loic om 8u moest zijn voor de try outs van het volleyballteam 2013-2014.

We waren er naar goede gewoonte stipt om 8u, Loic heeft zich snel omgekleed en dan heeft hij zich bij de rest gevoegd. Papa heeft nog wat papieren moeten invullen, weeral, zodat Loic kon meedoen, maar dat was blijkbaar geen probleem want toen de coaches hoorden dat hij de volleybaltermen al kende, Loic was aan het uitleggen wat zijn positie was in zijn Amigos ploeg in België, namen ze hem zowat onmiddellijk aan!

Jammer genoeg mochten we niet blijven kijken, dit zou de sporters stress bezorgen enzo… Spijtig, want we waren allemaal meegkomen om te supporteren…

We hebben dan maar eventjes door de school gewandeld waar de 2 oudste jongens vanaf september de lessen zullen volgen, opzoek naar de directeur in de hoop dat zij Ciaran misschien al zou kunnen rondleiden. Ook hier tegenslag want 'ie was er niet…

Dus dan maar een afspraak gemaakt voor dinsdag met een van de secretaresse die papa en mama al hebben ontmoet en dus ons Belgisch systeem al kent, want dat nog eens helemaal uitleggen zien ze niet zitten. Papa heeft nog wat extra papierwerk gekregen: inschrijvingspapieren invullen!

Tijdens ons rondgedwaal hebben we ons nog een paar keer laten verrassen door bv. de max. capaciteit van de refter voor 1 jaar (zie foto) of de wel heel weinig privacy op de toiletten: deuren open tot aan de knieën, gesloten tussen knie en hoofd, en dan weer open, en tussen de scharnieren en de deur zelf zit toch ook wel een dikke spleet, comfortabel pipi doen!

Om het een beetje eerlijk te houden zijn we dan ook maar gaan kijken naar Seighin zijn schooltje, Cedar Elementary School. Ook hier was de directrisse niet aanwezig, ook hier hebben we dan maar een afspraak gemaakt (donderdag geloof ik) en ook hier nog eens wat bundels papieren gekregen voor de inschrijving en een lijst met wat ze moeten meenemen naar school. Opmerkelijk: geen boekentas op wieltjes (‘Laat ze maar allemaal kromlopen met die zware zakken!’), 5 Pritt-sticks (‘Zoveel?!’) en ontsmettingsdoekjes (‘Djezus!’) Maar we blijven vriendelijk lachen!

Buiten op de parking nog maar eens de toerist uit gehangen en foto’s getrokken van speciaal gereserveerde parkeerplaatsen (onze mama gaat voor het eerste ;).

Omdat we niet konden blijven kijken bij onze Loic, hadden we dus al heel wat gedaan van wat we eigenlijk in de namiddag zouden doen, en om goed op schema te blijven hebben we dat maar voortgezet.

Hop naar the Student Enrollment. Speciaal kantoor waar je ieder jaar opnieuw papieren moet gaan invullen die de school nodig heeft om je te aanvaarden als leerling. Nog paparassen, hiphoi!

Dit ging verrassend vlot, en om 10u15 stonden we terug aan Grassfield om Loic op te pikken (de inschrijvingen regelen we wel tegen dat ze de rondleiding krijgen!). Naast Loic zijn try-outs waren ook de try-outs van de cheerleaders bezig en geloof me, dit is echt zo fanatiek als in de films: felle beweging, roze pakjes, grote strikken, slanke poppemiekes met lekker vals haar en een valse glimlach, geklap, split, salto,… Oh dear!

Uit onze Loic kwam niet veel meer als: ‘’t Was goed…’ Typisch!

Terug naar the Navy Lodge waar de kindjes werden gedropt met de opdracht onze spullen bijeen te pakken en om 13u uit te checken. Papa en mama gingen een 2e poging ondernemen om de auto te kopen, deze keer met een juist geadresseerde cheque.

Het opruimen ging vlotjes, binnen het kwartier was iedereen klaar en dus hebben we nog maar wat geprofiteerd van de gratis wifi om België wat up-to-date te houden en nieuws te verspreiden. Eerst op de kamer tot 13u, daarna beneden in the lobby, wachtend op mama en papa.

Rond 13u30 verscheen mama, afgezet door de Franse mevrouw waarvan we de auto hebben overgekocht. Papa was met de huurauto spullen gaan halen in een of ander bureau van de militairen, zodat we in ons huis zouden kunnen kamperen.

De leuke verrassing van die dag was een Skypeverzoek van papie en mamie. Tante Jelle was tot bij hen gegaan om Skype te installeren, want de papie beweerde bij hoog en bij laag dat hij dat niet had (hoewel wij allemaal een Skypevriend hebben die gil.vangils heet, maar soit) en nu kan hij er zelf mee werken. Mamie super gelukkig dat ze ons kon horen en zien, mama super gelukkig dat ze goeiendag kon zeggen aan haar ouders. Echt schattig hoe ze zo via Skype tegen elkaar bezig waren, tijd tekort om alles uit de doeken te doen. 't Was wel de laatste keer voor een tijdje, want thuis hebben we nog geen wifi …

Wat later verscheen ook papa in de lobby, hebben we de kar met bagage naar de auto gerold en alle koffers en zakken die nog niet thuis stond in de auto geduwd, daar bovenop de kooien van de beestjes en hup wij allemaal erbij. Richting 805 Wadell Woods Drive, 23322 Chesapeake, Virginia, ons nieuw huisje voor 3 jaar.

Daar alles uit geladen en een beetje een plaatsje gegeven, matrassen in de kamers gelegd, bestek in een schuif gedeponeerd, een kast uitgezocht voor ons servies dat we van het leger lenen, een opslagplaats gezocht voor het strijkijzer en de strijkplank, de voorraadkast wat aangevuld,… Iedereen was wel met iets bezig om het huisje een beetje naar ons hand te zetten.

Tegen 15u30 vielen we allemaal dood van de honger en zijn we gaan eten in een Italiaan in de buurt. We moeten er van genieten want sebiet gaan we naar de winkel ons eigen eten kopen, gedaan met uit eten gaan!
De broers en papa pizza, mama aubergine met pasta en kaas, en ikke ravioli, mjummjummjum!! Van de keer had iedereen alles op, behalve Ciaran, die heeft nog 2 stukjes pizza als doggybag meegekregen.

Na het eten onze trip wat uigebreid en naar de Nex Commissary Norfolk gereden (je weet wel, de winkel waar militairen korting krijgen enzo), maar die was gesloten op maandag… Dan maar naar die in Virginia Beach. Ook die gesloten seg!
Danny had ons verteld dat de Farm Fresh goed te betrouwen was wat fruit en groenten betreft, maar dat die wat duurder was dus zijn we daar dan maar naartoe gegaan, die was open tot middernacht, en hebben we daar het noodzakelijke voor die avond en de volgende morgen ingeslagen, zodat we toekwamen tot we morgen naar de NEX (Navy Exchange, tax free shopping, nvh) kunnen.

Ja, we dachten hier effekes binnen en buiten te gaan, niet dus! Denk dat we er toch zeker een uur zijn binnengeweest: alle verpakkingen lezen op zoek naar iets van uitleg of er hormonen, antibiotica, pesticiden,… in het fruit, de groenten, de melk, het brood,… zaten. Man man man, dat was moeilijk! 't Is echt moeilijk om als Belg ook maar iets wijzer te worden over al deze ongezonde

en onnodige dingen! Er bestaan labels, maar iedere verpakking had wel een label voor het een of ander, dus we hebben maar meegepakt waar iets deftig van uitleg op stond en dat er toch iets of wat goed uitzag. Want de gekende producten zoals bv. Minute Maid of La Vache qui Rit, zijn hier wel wat duurder dan bij ons, meestal toch.

Tegen 21u waren we de winkel uit en zijn we, voor de eerste keer zonder GPSbijstand, naar het huis teruggereden waar we de voorraadkast nog wat meer hebben aangevuld en snel een boke naar binnen hebben gestoken.

Dan terug allemaal ons beddeke in want morgen in weer vroeg dag voor de try-outs van Loic. De wekker zal gaan om 6u30 ☹

Today's seventh day (di 06-08-2013)

Eerste nacht in ons huisje. Voor de ene al een betere nacht als de andere. Mama en papa hebben een nacht doorgebracht zonder hoofdkussen, mijn matras was na een uur al terug zo plat als iets, dus ik heb eigenlijk gewoon op de grond geslapen, Loic had het wat warm en wat koud, Seighin was bang in het donker en Ciaran, die heeft goed geslapen.

't Was wel weeral vroeg, 6u30, maar we hebben alles over voor onze Loic (oh hier gaat zo hard iets tegenover staan!), ontbijtje genomen, van de keer eindelijk eens fruit en deftige ontbijtgranen met melk of yoghurt en fris water uit het waterding van onze frigo!

Beeteke rush rush rush, want we waren toch aan de laten kant en Loic moest en zou om 7u30 aan GFHS staan. Zo gezegd, zo gedaan en om stip 7u30 springt Loic uit de auto en loopt hij richting de sporthal.

Wij zijn allemaal flink blijven zitten, want we mochten toch niet kijken en dan maar doorgereden naar de militaire basis om onze military ID aan te vragen, hiermee krijgen we namelijk korting in vele winkels, restaurants, recreatiedomeinen,… En hiermee hebben we allemaal toegang tot de Nex en de Commissary zonder dat papa erbij moet zijn.

Eerst naar het ene kantoor geweest voor papieren, dan naar het andere gereden voor foto's en het kaartje zelf en dan terug naar het eerste kantoor voor nog meer formaliteiten, zou begod niet weten wat nog. Wij hebben onze IDkaartjes dus wat er nog getekend moet worden door onze papa maakt ons niet veel uit. Alleen ons Seighintje heeft er geen gekregen, hij is nog te jong.

Papa heeft mama, Ciaran en mij afgezet in de Nex voor de aankoop van wasmiddelen, wasverzachter, afwasproduct, toiletblokjes, tandpasta,… Dit heeft ons zeker 2u gekost, alles vergelijken in prijs, vragen wat het beste is, zien wat er in zit van chemisch afval,…

Papa was achter Loic gegaan, want die sukkel stond ocharme al een uur te wachten aan de school. De aanvraag voor onze military id was wat uitgelopen

waardoor we niet om 10u30 aan GFHS konden staan en we dus naar de school hebben moeten bellen om te vragen of ze Loic wilden verwittigen dat hij een uur zou moeten wachten.

Terwijl mama en ik ons verder waagden in de Nex opzoek naar hoofdkussens voor hen en mij (wij zijn zo stom geweest van die in de container te steken/thuis te laten) en wat badmatjes, is papa dan met Loic en Seighin over en weer naar huis geweest zodat Loic zich kon douchen, mijn lekke matras gaan inwisselen (Seighin heeft daar op een deur, waarop in alle talen welkom staat, welkom in het Nederlands mogen schrijven omdat dat er nog niet opstond, schandalig!), en dan terug gereden naar de Nex waar we eigenlijk om 12u aan de ingang hadden afgesproken maar dat ook een beetje is uitgelopen richting 13u.

We zijn dan maar eerst gaan eten: Chinees van de Panda express, terwijl Loic en papa Loic's military ID zijn gaan regelen, want die was er niet bij toen wij het aanmaakten en ze hebben een foto nodig van zijn smoeleke. Mama heeft samen met de broers gekozen, echte afhaal chinees in kartonnen boxen waaruit je kan eten, rijst, bami, kippetje, broccoli,… met weer goed veel frisdrank. Iedereen z'n buikje vol en de overschot ingepakt voor Loic en papa die een beetje later ook arriveerden en dat dan hebben opgegeten terwijl mama en ik naar de Commissary zijn gegaan voor voedingswaren: fruit, brood, groenten, vlees, pasta, rijst, fruitsap. Dit heeft toch ook lang geduurd zenne, 't ging al vlotter als gisteren maar je kan nooit voorzichtig genoeg zijn als het op al die pesticiden en antibiotica enzo aankomt. 't Kost dan wel wat meer, dat organisch eten, maar dat hebben mama en papa er voor over, gezondheid boven alles!

Tot onze grote verrassing zagen we dat alle producten, die we net in de Nex hadden gekocht, hier goedkoper waren?! Het ligt naast elkaar, in hetzelfde gebouw, amper 50m verder en hier is het tot meer als $1 goedkoper?! Alle kleine beetjes vormen 1 groot geheel: volgende keer komen we hier ALLES halen!

Na het geshop zijn we dan maar niet naar McArthur gereden zoals papa had beloofd, om mijn iPhone te gaan kopen, omdat we nog geen Amerikaanse kredietkaart hebben, maar naar het Social Security Center voor een Social Security Number, dat felbegeerde nummer bij alle mogelijke maatschappijen waar je een contract bij wil afsluiten, dat gesloten was vanaf 15u (het was 16u45) en naar de bank om wat info te krijgen over zichtrekeningen hier. We kunnen er allemaal eentje openen, mama en papa krijgen per kind (lees klant) dat ze aanbrengen en die een zichtrekening opent $50 dollar en wij als kind (lees klant) krijgen $50 dollar voor het openen van een zichtrekening. Een kredietkaart aanvragen en krijgen duurt hier 7 à 10 dagen. Nog 7 à 10 dagen dus voordat ik de iPhone kan gaan halen, en dan maar hopen dat ze hier ook iPhones verkopen die compatibel zijn in Amerika én in Europa, want die bestaan maar of ze die altijd in voorraad hebben? We zijn geduldig.

Omdat mama mij sinds aankomst al een echte Amerikaanse Starbucks heeft beloofd, zijn we daarna nog naar de Starbucks gereden en hebben de jongste en

de oudste broer een smoothie genomen, Ciaran een chocomelk, ikke een frappuccino, papa een capuccino en mama euhm, effekes kwijt ;). Daar was ook gratis wifi dus hebben we eventjes wat mailtjes gecheckt (ivm met Moustache, mijn hamsterke dat thuis is gebleven, en elektriciteit enzo), en nog maar eens aan België laten weten hoe goed wij het hier hebben. De hemel mag er dan bewolkt uitzien, als gezinneke zijn we vree content samen.

Eenmaal thuis eerst al onze aankopen een plaats gegeven (de voorraadkast raakt echt vol en de frigo gevuld) en dan zijn papa en ik nog een verkennend rondje gaan joggen. 't Was niet lekker fris zoals in België als je 's avonds gaat lopen, maar het was te doen. Eerst een halve toer rond het vijverke hier op de hoek (cross country: takken, putten, heuvels, water,…) en dan de blok rond (Forest Lakes Circle), toch een halfuurke gelopen, trots op mezelf. Moet nu wel zeggen dat het veel beter lopen is, sinds ik die nieuwe schoenen heb gekocht ergens begin deze maand. Mijn vorige loopschoenen waar geen echt loopschoenen en vingen de schokken dus niet op, de deze hebben een gellaag en ik heb gelopen alsof het niks was, moest mijn conditie mij niet gehinderd hebben. M'n voeten staan dan nu misschien wel vol met blijnen, maar mijn spieren zijn er me dankbaar voor, ik heb eindelijk de juiste spieren gebruikt voor het lopen. (Alé, 't zijn nu mijn bovenbenen die beteke rekken ipv mijn kuiten…)

Dan samen een boke gegeten, 't brood is hier zoet en droog, maar binnenkort kunnen we het terug zelf bakken, met Nutella en The Laughing Cow.

De jongste 2 zijn dan in bed (of moet ik zeggen op hun matras?) gekropen, Loic heeft heb gevolgd (die try-outs vragen veel energie blijkbaar) en ik heb beneden samen met papa nog wat verhaaltjes geschreven voor jullie Belgen en mama heeft gestreken.

Tegen 23u zijn wij ook naar boven gegaan want morgen is weer vroeg dag.

Have a good night my friends!

Today's eigth day (wo 07-08-2013)

Goodmorning America!

Dit was al een betere nacht: mama en papa en ik hadden nu hoofdkussens, mijn matras is opgeblazen gebleven, Seighin heeft nu een waaklampje en Loic en Ciaran voelen zich al wel op hun gemak. Een betere nacht voor iedereen dus.

Loic is om 6u30 opgestaan en heeft zich aangekleed om te kunnen gaan volleyballen, laatste dag, straks weet hij hij of hij erbij is!

Ontbijtje stond al klaar voor hem, en tegen 7u15 is hij met papa vertrokken richting school. Om 7u15 werd ik dan ook wakker gemaakt door mama met de vraag of ik mee wilde gaan lopen. Had gezegd dat ze me wakker moest maken als ze ging lopen. Dus snel de sportkleedjes aan (lekker flashy nieuwe kleren van Adidas, ze hebben me genoeg gekost dus nu kan 'k ze maar beter gebruiken ook!),

iPodje gepakt, travelboxen van Ciaran meegegrabbeld en hup de weg op met mama.

Toch weer een halfuur gelopen. Vandaag ging alleen wat moeizamer, ik snap nu waarom je tussen 2 loopdagen een rustdag moet nemen, mijn spieren hebben het mij laten voelen maar eenmaal thuis tevreden dat we het gedaan hadden. 't Was al wel warmer als gisteren zenne! En zweten, man man man!

Tijdens het lopen verschillende mensen tegen gekomen die hun hond uitlieten en die altijd vriendelijk 'Good morning' zeggen, 1 mevrouw zijn we zelfs 3 keer gepasseerd en die mevrouw bleek een van onze buurvrouwen te zijn want na het lopen, terwijl wij tegen onze gevel stonden uit te puffen, sloeg ze onze straat in en sprak ze ons aan. De mevrouw heet Kim, heeft 3 kinderen: Sean (14 jaar) die ook voetbalt en Ciaran gerust wil voorstellen aan zijn vriendjes, Kally (18 jaar) en Kaitlyn (20 jaar) en haar man in militair, eentje die in februari op pensioen gaat. Kim is heel content van de buurt, heel vriendelijk zegt ze, en we mogen er altijd gaan aankloppen als we iets nodig hebben. Jack, hun chocoladebruine labrador, heeft ons ook een warm welkom gegeven: knuffelen, kwispelen, springen, gestreeld worden,… ;) Het blijft ons echt verrassen hoe vriendelijk de mensen hier zijn, echt leuk, je wordt er spontaan zelf vrolijk van!

Ontbijtje genomen: ontbijtgranen met 2 soorten vers fruit, gesneden door de mama, en melk, onomnomnomnomnom!! Fris douchke en klaar voor de dag.

Terwijl ik hier nu aan het typen ben, zijn mama en papa een 2^{e} poging gaan ondernemen om een Social Security Number te krijgen (volgens mij gaat alles hier vanaf de 2^{e} keer, zo was het met de auto ook) en naar de bank om een verzekering te gaan afsluiten voor de auto en een rekening te openen. Loic zit nog alles te geven op z'n try-outs, Ciaran en Seighin zijn naar het speelpleintje hier op de hoek en ik heb me buiten geïnstalleerd in 't zonneke: this is vacation!

Voila, onze eerste week hier is een feit. Nog 155 weken te gaan. Djezus, life goes fast!

's Middags zijn Loic, mama en papa dan thuisgekomen van de bank en heel die officiële bedoeling met goed nieuws: LOIC IS IN! Jaja, hij zit in het volleybal team! Wij hier allemaal super trots natuurlijk. Vanavond om 18u mag hij zich gaan inschrijven en krijgen de ouders de hele uitleg over hoe en wat. Dat maakt dus direct dat we beroep zullen moeten doen op Kim, want papa en ik moeten achter Kathleen (een vriendin van mij die de wereld wil zien en die haar droom gestart is met een reis naar hier, ze blijft tot 25 augustus), die om 15u10 landt in Washington Dullus… Mama zal dus aan Kim moeten vragen of die haar naar GFHS wil brengen…

Papa, Seighin en ik hebben snel wat bokes gesmeerd en zijn in de auto gesprongen voor een trip van 3,5u heen en 3,5u terug. Ja, dat hoopten we toch, op de heen weg hebben we een klein uur STIL gestaan voor een voertuig dat was uitgebrand.

Eenmaal aan de luchthaven was het eventjes zoeken naar Kathleen. We vonden ze niet buiten bij de arrivals, en ook niet binnen bij de baggage. Papa was een toertje gaan maken, want je mag niet parkeren aan het ophaalgebied van de luchthaven, terwijl ik naar binnen was om Kathleen te zoeken. Heb ze een paar keer laten afroepen, maar daar kwam ze niet op af. Buiten vond ik papa dan niet meer aan de afgesproken plaats dus ben ik maar een paar keer over en weer gewandeld op zoek naar iemand.

Zo'n 20min later hoorde ik dat mijn naam binnen werd afgeroepen 'Amber who's looking for Kathleen…', en aan de balie vond ik papa dan en wat later verscheen Kathleen daar ook, dat had ze wel gehoord. Alé, terug de auto in en weer richting Chesapeake. Ook hier weer wat vertraging door files…

Eenmaal thuis (22u) nog snel koude pasta gegeten terwijl mama vertelde over de infoavond van Loic's nieuwe team. Hij moet élke dag gaan trainen van 7u30 tot 10u30, ik zou spontaan doodvallen! Er zijn ook heel wat regels en afspraken en phu, ik werd er zot van!

Kathleen en ik hebben ons dan maar teruggetrokken op onze kamer en we zijn vrij snel gaan slapen, ze was inmiddels bijna 24u wakker, de sukkel!

Today's nineth day (do 08-08-2013)

En de dagen gaan voort: Loic, mama en papa staan op rond 6u45 want Loic moet gaan trainen, de rest slaap wat langer (9u).

Zoals elke morgen staat er een ontbijtje klaar: verse fruitjes en cornflakes en melk en yoghurt en… Lakkkeeeeur!!

Om 11u had Seighin een afspraak in zijn toekomstig schooltje voor een rondleiding, dus mama en papa zijn met hem hier rond 10u30 vertrokken, Loic gaan halen en dan naar CRES gereden wat maakte dat Kathleen, Ciaran en ik hier alleen zaten. We hebben ons wat beziggehouden met babbelen (of was het roddelen?) en een wandelingetje gemaakt in Forrest Lakes Circle, in de vochtige hitte, terwijl Ciaran zich boven op z'n kamer bezighield.

Tegen de middag was iedereen dan thuis en hebben we samen gegeten en wat bijgebabbeld. Beetje meer over Amerika verteld aan Kathleen (precies of we zijn al experts ;)) Papa heeft van mij ook mijnen Acer gekregen, hij had namelijk een nieuwe gsm nodig, liefst ne smartphone want dat zou beter uitkomen met het familie abonnement dat ze hier nu gaan nemen voor gsm enzo, en aangezien ik een iPhone ga kopen had ik diene niet meer nodig. Papa maakte dus niet echt deel uit van het gesprek tussen de 3 meisjes (mama, Kath en ik)

En dan rond 14u40 is Loic dan térug richting GFHS gereden met papa voor een 'hersenschuddingtest' nadat ze Kathleen en mij hadden afgezet aan de Starbucks; daar hebben we gratis internet, zodat Kathleen eventjes met haar ouders kon praten terwijl we genoten van een koffieke ☺ Binnen was het goed fris, buiten was het wat warm.

Een dik uur later stonden papa en Loic er dan terug om ons op te pikken maar ze zijn eventjes blijven plakken want ze wilden ook wat internet gebruiken, de junkies ;)

Heb ook een beetje uitleg gekregen over die test van onze Loic: was dus een reeks geluiden en beelden en woorden die ze moesten onthouden en later terug kunnen opzeggen. Als ze dan tijdens een van hun matchen een bal op hun koppeke krijgen, moeten ze die test direct opnieuw doen en ongeveer hetzelfde scoren, anders hebben ze een hersenschudding. Deze test was dus niet helemaal fair, want Loic z'n Engels is nog niet wat het moet zijn en tegen de tijd dat hij dan een bal tegen z'n hoofd krijgt, gaat zijn Engels al ferm verbeterd zijn dus iedere keer dat hij dan een bal tegen zijn kop krijgt en hij die test opnieuw doet gaat hij beter scoren! ;)

Eenmaal terug thuis konden we eigenlijk direct terug vertrekken want mama was vergeten eitjes en kruiden mee te nemen om het gehakt te prepareren… Papa, Kath en ik dus terug de auto in en richting Farm Fresh. Kathleen en ik waren mee omdat ik haar de winkels van hier wou tonen. Morgen gaan we naar de Nex en als dat de eerste winkel is dat ze zou zien, zou ze misschien plat achterover vallen en dat wil ik haar niet aandoen!

In de Farm Fresh voor de eerste keer alleen betaald met die ambetante muntjes van hier, ben ze echt nog niet gewoon! 1 cent, 5 cents (dat muntstuk is groter als the 10ct/a dime en heeft exact dezelfde kleur) en dan heb je nog a quarter (25ct) en a half (50ct), 't is anders als bij ons… Maar ik had het van de eerste keer juist: applausje voor mezelf.

Voor de 2e keer thuis is papa dan begonnen met het avondeten, terwijl mama haar laatste beetje strijk van vandaag afmaakte, de broers ergens boven zaten en Kathleen en ik speelden Yahtzee op de iPad ☺

Daarna samen aan de aperitief begonnen, nadat papa naar de buren was gegaan om een kurkentrekker te gaan vragen, die zit niet in de militaire campingskit (hoe vreemd toch hé?!), en daar effkes was blijven plakken.

Het eten was sneller klaar dan bij ons, ondanks het feit dat papa de oven op 200°F had gezet terwijl hij dacht dat het 200°C was (effekes vergeten!). Koken gaat hier dus sneller… De maaltijd was lekker, oké, het smaakte echt wel wat anders als bij ons, maar 't was niet slecht! En als dessert, op aanvraag van Ciaran: Ben&Jerry's (bweik!).

Papa is na het eten subtiel richting zijn troon getrokken, waardoor ik mama maar heb helpen en afwassen en na de afwas was papa er weer ineens… Typisch!

Iedereen is vroeg naar boven gegaan, Loic wat afgemat van zijn trainingen, Kath en ik zijn boven wat gaan babbelen, mama heeft nog wat gelezen, papa wat op zijn computer getokkeld en Ciaran en Seighin mochten samen slapen, dus die moesten optijd naar boven zodat ze rond een deftig uur in slaap zouden vallen!

Have a good night and I'll write you tomorrow!

Today's tenth day (vr 09-08-2013)

Same stuff as usual: papa, mama en Loic staan op om 6u30.

Mama maakt ontbijt en gaat lopen (en heeft mij niet wakkergemaakt :o ☹), papa ontbijt en brengt Loic weg naar de training, en Loic ontbijt en wordt weggebracht door papa naar de training. Loic staat om 7u30 aan GFHS, papa keert terug naar huis, pikt mama op, die klaar staat en samen rijden ze naar ergens om onze medische papieren in orde te brengen.

Kathleen en ik trekken onze oogjes open rond 9u en gaan rustig ontbijten: aardbeitjes met yoghurt en een tas melk, beetje later komen de 2 jongsten ook beneden, rust is over.

Wij moesten vandaag thuisblijven omdat de mannen van Cox ons internet komen installeren tussen 10u en 12u (Ik durf ervoor wedden dat ze hier om 11u55 gaan staan!). Ben toch maar snel eventjes in de douche gekropen en tegen 10u10 was ik klaar. Had aan Ciaran uitgelegd wat hij aan de mannen moest zeggen, in het geval ze zouden aankomen terwijl ik in de badkamer was, maar dat was ijdele hoop, want toen ik eruit kwam, hadden we nog geen internet.

We zetten ons allemaal aan tafel, de ene met z'n iPod, Kath met een leesboek en wat later ook een puzzelboek en Seighin met z'n schetsboekje. Ik zit hier het dagboek wat verder te tokkelen. Rond 11u wordt er gebeld, iedereen een beetje nerveus, want we gaan die mannen in het Engels moeten te woord staan, wat als ze ons niet verstaan? Maar vals alarm, het was Loic maar die terug komt van zijn training. Jared en zijn broer hebben hem thuisgebracht en zullen hem komende 2 weken oppikken en afzetten. Toffe gasten!

Iedereen terug op z'n plaats aan tafel en verder wachten. Ze hebben nog een halfuur…

11u30: Ciaran roept van boven af: 'Hij is er!' Whoe! Effekes wat stress, mijn Engels is goed, maar nu ook niet zo perfect dat ik een Engelse technicus te woord kan staan. Dit heeft papa zooooo expres gedaan!
Hij komt binnen, stelt zich voor, leest van zijn smartphone (denk toch dat het dat was) af wat hij komt doen. Klinkt allemaal goed, ik laat hem dus maar zien waar onze bak is met alle draden in en zeg hem dat hij maar moet afkomen als hij vragen heeft.

Kathleen en ik hebben namelijk besloten dat aan tafel blijven zitten geen optie is, dan zien we op z'n vingers, maar naar boven gaan ook niet, want dan zit diene hier alleen dus gaan we maar een afwaske doen. En lap, daar is hij al: iets ivm de router. Nee meneer, wij hebben dat niet… Ah zal effe met de papa bellen dan … Hup, papa doorgeven, nen hele parlé en de meneer werkt voort.

10 minuutjes later komt hij vragen of er iemand wilt testen of het internet werkt (de telefoon en de tv had hij zelf al getest), en natuurlijk sprongen Ciaran en Seighin overeind, snokte de doos met het wachtwoord zowat uit z'n handen en gilden nog gene second later: 'Jaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaah! Wifi wifi wifi wifi wifi!!!!!' Het werkt dus.

En kort daarna stond de meneer buiten, zonder boe of bah…

Toen kwam de sociale aard van mijn gezin boven: Ciaran op zijn iPod, Seighin op zijn tablet, Loic die ondertussen was thuisgebracht door de broer van een van zijn ploegmaten, met zijn laptop en ik met de iPad. Kathleen had snel door dat iedereen té druk bezig was met contact te leggen met België, dat ze er ook maar snel haar iPod heeft bijgenomen ;)

Tegen 14u hadden we dan allemaal groooooote honger, ware mama en papa nog altijd niet terug dus zijn wij maar begonnen met eten. En bij de eerste hap kwamen ze dan toch binnen met weer een heel gezever over papieren en bla bla bla…

Na het eten dan allemaal klaar gemaakt om naar de winkel te gaan, the Commissary omdat de voorraadkast wat geslonken was en dan direct doorgereden naar Bart en Ina, collega van papa, die ons hadden uitgenodigd.

Echt toffe mensen! Eerst een aperitiefke, met zelfgemaakte dipsausjes, buiten op hun dek, terwijl Loic, Liese, Mathijs, Ciaran en Seighin samen aan 't baseballen waren.
Klein beetje vergast geweest door de bbq van Bart die ferm rookte, maar het vlees was goed. Ze moesten hun frigo leegmaken, want ze vertrekken zondag op reis, dus was het simpele kost: hamburgers met koude groentjes! Lakker!!

Na het eten zijn we naar binnengegaan voor het dessert, de beesten joegen ons zowat naar binnen!! Binnen was er nog ijs met bosvruchtjes, mjummjummjum!! Daarna hebben de volwassenen nog de hele tijd gebabbeld over verzekering, scholen, winkels, geld, elektro, vrij saai dus, terwijl de jongens en Liese boven zaten. De 3 boys waren aan het gamen, Liese en Loic waren een spel aan het spelen, een denkspel, veel te moeilijk ☺

Daarna naar huis en allemaal onder de wol, zijn slaapzakken van wol?, gekropen.

Today's eleventh day (za 10-08-2013)

Tijdens de weekends geen volleybal, niemand die vroeg moet opstaan, dus het eerste teken van leven op 805 Waddell Woods Drive, Chesapeake, was er vandaag eerder laat, voor ons doen. Denk dat ik rond 9u voor het eerst ben wakker geworden omdat ik de trap hoorde kraken… Maar tegen dan kwam het snel op gang en tegen 10u stond de laatste beneden: wasn't me!

Samen ontbeten en eens gekeken wat we die dag zouden doen, nu we met het hele gezin samen waren ☺

Plan: stranddagje en tegen de avond naar McArthur voor… paparassen waarschijnlijk! In de voormiddag dus wat lui gedaan, ’s middags gegeten en vertrokken naar het militaire strand. Ja, Belgen be jealouse! De militairen krijgen hier echt zoveel voordelen, ze zijn ze hier heel dankbaar. Doen die meer dan de onze misschien?

Rond 14u30 waren we dan aan het strand, ’t is toch wel een halfuurtje rijden hoor. Allemaal snel onze kleren uit, we hadden ons zwemgerief onderaan gedaan want omkleden op het strand met een handdoek rond je is not done hier hé! Je handdoek moest maar eens vallen! Preutse mensen! Heuj de zee in!! Water was zelfs niet koud, gewoon echt verfrissend want het is hier zooo warm, en echt drukkend, zelfs gewoon buiten op ons dek zitten hou je nog geen 10minuten vol, en dan zweet je voor zot (Doet me denken aan een leuke tshirt dat ik in de sportwinkel heb gezien, vorige week ergens: Sweat like a pig, to look like a fox, Speedo denk ik…). Golven hier zijn echt goed, wilder als bij ons, hoger als bij ons, warmer als bij ons, misschien wel natter als bij ons?, beter dus gewoon.

Na paar minuutjes wordt er gefloten door de redders en moet iedereen het water uit… Papa komt af en zegt dat dat normaal is, dat de redders waarschijnlijk naar huis gaan en dat iedereen uit het water moet, zodat ze weten dat als ze er terug in gaan, het op eigen risico is… Maar iedereen rondom ons begint op te ruimen en het is nog geen 15u? Hu wat? Als we zien dat er niemand nog in het water gaat, gaat papa toch maar eens informeren bij de redder (nee, hij is niet knap) en we mogen het water niet meer in, want er is storm op komst. Oooh ☹

Inderdaad, met terug over de duinen te wandelen (de zee en de duinen zijn hier op 10m van elkaar, zóver!) zien we een grote, grijze, zware wolk afkomen met hier en daar als een lichtflits tot op de grond. We hebben ons dan maar snel afgespoeld en omgekleed in de WCblok, die zoo stinkt, echt walgelijk. De bodyboards die we van Ina en Bart mogen lenen hebben we ook maar even een douchke gegeven en afgedroogd voor ze in de auto vlogen.

We zaten nét (15u30) in de auto toen het begon te regenen, maar echt régenen hé! Amai jom! Niks zagen we nog, geen hand voor ogen, laat staan een remlicht van de auto voor ons, straat stond binnen de minuut onder water, wawasmedaseg! We zijn dan maar, vroeger dan gepland, naar McArthur gereden. Riekend naar zout en met onze sletsen in zo’n chique shoppingcenter, oeioei! Terwijl mama en papa naar T-mobile gingen om te informeren voor een familieabonnement, heb ik Kathleen (op aanvraag van haar jongere zus Elke) mee in de Abercrombie&Fitch winkel geduwd, en zijn de broers naar een of andere game store geweest.

Uurtje later verzamelden we terug aan de ingang, Kathleen met een zakje rijker en de broers met iets nieuw om over te zagen. Voor Nick heb ik nog niets gevonden…

'tWas ongeveer 18u30 en we hadden nog niets gehaald om eten te maken en aangezien er op Kathleen haar wishlist stond dat ze in een echte Amerikaanse tent wilde gaan eten, nu ze hier toch was, zijn we, tot grote vreugde van de 2 jongsten, naar McDonalds geweest en hebben we daar gegeten.

Ze hebben hier dus niet de burgers die je bij ons hebt hé, totaal andere! En op de frietjes hier wordt nog zout gestrooid, véél zout. Amerikanen kennen toch nog niet veel van gezond eten hoor…

Buikjes vol en rond zijn we naar huis gereden, hebben we Ciaran en Seighin in bed gelegd, zijn Kathleen en ik naar boven gegaan en hebben we nog wat geroddeld zoals meisjes dat kunnen. Wat de rest heeft gedaan weet ik niet ;)

Sweet dreams Belgium!

Today's twelfth day (zo 11-08-2013)

"Zoondaag, zoondaag, vandaag blijf ik de hele dag dichtbij je."

Goodmorning everybody. This is Amber speaking from Chesapeake.

It is 9 o'clock, the weather looks good and everybody is happy, so let's start the day!

Plannen voor vandaag? Zondag rustdag, van de keer wél!

We gaan een tweede poging ondernemen om naar het strand te gaan.

Voormiddag luie moment.

Tegen 12u heb ik dan voor iedereen, of toch iedereen die dan al vriendelijk tegen me was geweest, bokes gemaakt en ingepakt. Ondertussen zaten mama en papa dan achter de veren van de jongste broers, want die waren beetje PSP en iPod addicted ('Vanaf maandag gaat de regel van 1u per dag terug in ze!', dixit papa') zodat zij de handdoeken zouden samenleggen en het zwemgerief bijeenzoeken, niet dat ze daar zin in hebben!

En zoals voorspeld, hunnen handdoek gepakt en hun zwembroek aangedaan, maar dat van de rest 'Ik vind dat niet', zo gemakzuchtig!!

Ho, broers hé!

Alé, het heeft nog een halfuur geduurd voordat iedereen in de auto zat en we vertrokken waren, maar alé we zijn vertrokken geraakt!

Nog een halfuurtje later zijn we aan het strand, rond 13u en hebben we onze handdoeken gelegd en hebben we een picknickske gedaan. Was gezellig, lekker warm.

Aan zee is het nog te doen, daar heb je een fris windje uit de zee.

En nog een beetje later zaten we in de zee, langer dan gisteren. Geen redder die floot… Looks good hein!

En ja hoor, we hebben de hele dag kunnen zwemmen en zonnen. Rond 16u30 heb ik mijnen bikini eens verschoven en… YES IK ZIE BRUIN!! Hahah, oké, nee, nog lang niet zo bruin als m'n eisen, maar m'n bikini staat er al in!

Rond 18u zijn we dan naar huis gegaan, want het was wat aan het afkoelen en anders zouden we niet meer droog geraken.

En om 19u30 waren we thuis van de winkel en zijn mama en papa direct beginnen koken: ratatouille! Mjummie!!

Om 20u was het dan allemaal klaar, hebben we geaperitieft en is er geyathzeet geweest.

Daarna hebben we een studie gemaakt over het verschil tussen ratatouille met Belgische groenten en ratatouille met Amerikaanse groenten: who spicy! Papa had wat veel peper in de ratatouille gedaan, maar het was nog te eten ;)

Als dessert: Ben&Jerries! Bah!

Film van de avond: The Croods, da da daahn!

De week afronden

Veel valt er niet meer aan toe te voegen. Amber vertelde alles al.

Voor ons blijft het gevecht tegen de administratie, hoewel steeds vriendelijk bediend, blijft aanhouden. Dingen zoals een gsm abonnement, een internetverbinding, … die in België simpel zijn, vergen hier veel bezoeken aan de verkopers en een continue inspanning. Andere dingen gaan dan weer ogenschijnlijk gemakkelijk. Een verzekering afsluiten zonder ook maar 1 handtekening te plaatsen. Maar de buil blijft groter dan de bluts.

Tot de volgende editie.

De tweede week

Inleiding

Geen paniek. Het is niet de bedoeling om je iedere week met onze belevingen bezig te houden, maar de eerste weken is het natuurlijk alles behalve routine en dus vol belevenissen. Genoeg om er wekelijks een nieuwsbrief mee te vullen. Zeker met de schrijfstijl van Amber. Later zal de frequentie wel afnemen. Wees gerust =;-)

Today's thirdteenth day (ma 12-08-2013)

Terug mama en Loic die vroeg opstaan, volleybal hé!

Papa en de kiddies hebben wat uitgeslapen ☺

Onze voormiddagen zijn echt allemaal hetzelfde, wordt wat saai, elke voormiddag niks doen.

We hebben de tv dan maar eens uitgeprobeerd en onze 2000 kanalen afgezapt. Kathleen en ik zijn blijven hangen op 'What not to wear' en 'Table for 12', die Amerikanen toch hé! ☺

's Middags weer dat lekker sponzig brood. Volgens mij kan je dat een jaar in de kast leggen, en ziet en proeft dan nog exact hetzelfde! Lekker…

Daarna zijn we met z'n allen naar de bank geweest voor een papier zodat we een nummerplaat zouden kunnen krijgen, ik hoop dat de meesten onder jullie nu wel weten over welk blad ik het heb?

De bank ging nog verrassend vlot, oef! Want de airco in de auto was afgeslagen en wij zaten nog in de auto, die 5 bloedjes van kindjes, in een auto waarin de temperatuur iedere minuut steeg, net optijd gered zeg!

Dan hebben we, met de auto uiteraard, het kruispunt overgestoken en zijn we naar de dierenwinkel gegaan, PetSmart, want de Loic en Ciaran hadden wat spulletjes nodig voor hun gerbils en hamster.

Ma ooooh, zo'n schattige beestjes! In Amerika mag je blijkbaar nog wél diertjes in kooien verkopen. Hamsters nog kleiner en bijna schattiger dan mijne Mouch, ratten, katten, muizen, slangen, kikkers, vissen,… (Ze waren heus niet allemaal zo schattig hoor!)

Dacht dat ze hier niet zo into huisdieren waren, maar deze winkel bewijst toch het tegendeel! Als een vrouw zoveel schoenen zou hebben als dat er hier speelgoedjes werden verkocht voor honden, dan… Ik weet niet dan, maar ik wil dus zeggen dat het een grote winkel was, een hele grote, met voor ieder dier rekken die niet in mijn kamer zouden passen!! En goedkoop!!

Mama, ik wil een poesje!!

Alé, wat dollars armer, 2 rennen en 2 mineraal- en zoutstenen (geen military discount), rijker zijn we richting DMV (Department of Motor Vehicles, nvh)

vertrokken voor onze nummerplaat. We rijden nu nog met 'Jolie' rond, de gepersonaliseerde nummerplaat van de vorige eigenares.

Maaaaan dat was saaaaaai!

En de toezichtster, een 2-tonner, van dienst mishandelde ons, kinderen, écht als criminelen! Die kwam binnen onze intieme zone, en stond heel de tijd op ons te kijken. Alé, komaan seg, in België speelt iedereen met de kindjes en zorgen ze voor wat amusement, hier krijgde zoiets voor uwe neus. Precies of wij gingen een nummerplaat pikken seg, stel u voor!

Niks tegen dikke Amerikanen, maar met de deze hebben we toch eens gelachen, in het Nederlands wel eens waar! Als zij mij als klein kind en crimineel behandeld, dan zal ik eens kinderachtig doen se: eigen schuld dikke bult!

Denk dat we ongeveer een uurtje in DMV zijn geweest en daarna zijn we naar Lynnhaven gegaan, want maandag is military Monday en dan krijg je voor iedere cupcake dat je koopt, 1 gratis. 41 smaken: kies maar! Mjummie!! Decadent!

We hebben ze naar huis vervoerd alsof het goud was en we konden niet snel genoeg gegeten hebben (gemengde sla met kalkoen, denk ik). Uiteraard eerst geaperitiefd met sangria à la Kath & ik.

Daarna hebben mama en papa de afwas gedaan, is Loic gaan slapen met Ciaran en Seighin en zijn Kathleen boven wat yoga gaan doen, amateeeeurs!

Weer een tof, Amerikaans dagje!

Have a good night my love!

Today's fourthteenth day (di 13-08-2013)

Veel te vroeg: 7u ofzo is er beneden al leven, volleybaaaaaaal… (Getting bored to start with it!)

In de voormiddag viel er weer niet veel te beleven, saaie voormiddag en tegen dat het echt interessant werd was het alweer middag!

'sMiddags bokes, Loic zowat een heel brood (en nog is die zo mager!) en daarna hebben Kathleen en ik iedereen, behalve mama's, zwemgerief klaargelegd voor een namiddagje strand!

Rond 14u waren we op het militaire strand en begon papa z'n nieuwe speelgoedje op te zetten, een parasol tent… Snel het strandkleedje uit en hup de zee in: whooo verfrissend!

Nog geen 2 minuten later wordt er gefloten door de redders, iedereen uit het water: het is toch niet waar hé! Toch wel, iedereen uit het water, er is onweer op komst, bliksem! Grrrmblll!!

Maar het was eigenlijk echt rare lucht, als je omhoog keek zag je rechts grijze vieze wolken en links blauwe hemel met witte wolkjes.

Ciaran en Seighin waren mokkend naar boven gelopen omdat ze niet meer mochten zwemmen, het was zowat papa zijn schuld dat het ging onweren seg. Wat ze niet wisten is dat Loic, papa, Kath en ik hadden besloten van dan maar wat meer naar links te trekken, naar het goede weer. Dat is dan nog wel een halfuurtje rijden, maar als we dan kunnen zwemmen?

Dus een halfuur later staan we op het niet bewaakte strand waar alles op eigen verantwoordelijkheid is en daar scheen het zonnetje nog fel en was de grijze wolk wat verder van ons. Er waren wel wat mensen aan het opruimen, die in de verte de bliksem hadden gezien maar wij zijn nog in de zee gesprongen, al was het dan maar voor een halfuur, genieten!

Maar het onweer is ons mooi langs rechts gepasseerd en het is daar ook gebleven. Op het militair strand zal het wel geregend hebben, maar wij zijn tot 3x toe opnieuw de zee ingegaan en ertussen op het strand kunnen opdrogen. En en en… we hebben een groep dolfijnen gezien die aan het spelen waren en zo nu en dan met hun vin eens bovenkwamen, zo mooi!

Tegen 18u zijn we dan naar huis geweest, naar die arme mama die nog aan het strijken was! Aperitiefke klaargezet terwijl papa begon koken: spaghetti met kaassaus en erwtjes en hesp, lekker!!!!!! Na het dessert (yoghurtje) is Loic in z'n nest gekropen, hebben mama en papa afgewassen, zijn de jongsten ook gaan slapen en Kath en ik hebben ons geïnstalleerd voor de pc: Pitch Perfect, sing it baby!!

Slaaplekker Belgie-landje!

Today's fifthteenth day (wo 14-08-2013)

Alsof het al een gewoonte is: Loic en mama staan onchristelijk vroeg op, voor de volleybal uiteraard.

De rest heeft ietsje langer geslapen, maar om 10u zijn Ciaran, mama, papa en ik vertrokken naar McArthur want de SIM-kaarten voor het familieabonnement waren eindelijk goedgekeurd en klaar om gebruikt te worden. Bovendien waren mama en papa ook niet te spreken over de extra $130 die Cox hen had opgelegd voor de modem en router, en aangezien Cox een standje heeft in McArthur en Amerikanen geen ontevreden klanten willen en direct springen als je een beetje zelfzeker bent zijn we daar ook maar ineens gepasseerd.

Maar een shoppingtrip is geen shoppingtrip als je niet langs Starbucks bent gegaan, dus zijn we daar maar eerst gestopt! Koffie koffie koffie koffie!!

Vervolgens zijn onze wegen eventjes gesplitst en ben ik langs A&F gegaan en heb daar een vest voor mezelf gekocht: 16 euro, kan je niet voor sukkelen hé ;) Ben ook eventjes langs American Eagle geweest voor een t-shirt voor een van m'n beste vrienden, echt mooie kleren!! En niet duur hoor!

Mama en papa teruggevonden bij Cox, waar ze een hele vragenlijst aan het opstellen waren voor de meneer over vanalles en nog wat, duurde laaaaaang!

Maar ze hadden hun telefoonabonnement en Ciaran kloeg niet want die was al smsjes aan ’t sturen naar weet ik wie, dus dat was al een hele opluchting!

Na de mall zijn we naar de Nex en de Commissary gereden, inkoopkes doen voor het avondeten en nog wat andere handige dingen zoals een afdruiprek en antispat deksels.

Dit alles samen heeft nogal lang geduurd en uur van thuiskomst: 16u.

HONGEUUR! Kathleen leefde nog, oef! Zij, Loic en Seighin hadden al gegeten, ofcourse!

Wij hebben dan ook maar aangevallen, want het was al bijna avondeten.

Voor de rest hebben we wat lui gedaan tot ons buurmeisje van rechts, waar Seighin niet naartoe durfde gaan om te gaan spelen, niet uit zichzelf, bangerik!, aanbellen met wat vriendinnetjes om te vragen of we vanavond naar het feestje voor haar zus wouden komen, because she wents to college. En daar zijn we dan maar op in gegaan.

Natuurlijk was het probleem dan: we hebben niets om af te geven en wat geef je aan iemand die gaat verder studeren?

Kathleen, Seighin, papa en ik zijn dan maar naar snel naar de winkel gegaan voor een doosje waar we onze laatste Cote d’ôr chocolaatjes konden in doen en we hebben ineens wat kleine verrassinkjes voor mama gekocht want morgen is het moederdag en ze wil dan wel een gepersonaliseerde nummerplaat, ik wil nog een verrassing hebben ook: zonneolie, een roddelblad, een roosje, een Amerikaans snoepertje, een ballon met ‘you are the best’, champagne,…

Snel terug naar huis, omgekleed en naar de buren gegaan.

Hele lieve vlotte mensen! Ze kenden ons eigenlijk niet en we mochten daar binnen, eten pakken zoveel we wilden: koude groentjes, kip, hamburgers, worst, pasta sla, beans-and-bacon, American cookies, popcorn, chips, cake,… Mjumjumjum!

(Opmerking van mezelf: schrijf niet zoveel over eten!)

We hebben heel de avond op hun dek gezeten, babbelen voor België en Amerika, terwijl de jongens met de buurmeisjes en –jongens speelden (en daarstraks nog zo staan schreeuwen omdat hij niet wilde, het is echt ne pussy onze Seighin!).

Kathleen en ik zijn wat vroeger naar huis gegaan, omdat we ons genegeerd voelden, na een gezellige babbel met de vrouw des huizes over studeren en sneeuw en kerstmis in België.

Snel omgekleed, op de matras gekropen, pc voor ons en Brave opgezet.

Beetje later kwam de rest ook thuis en zijn Loic en mama maar zo snel mogelijk in bed gekropen want morgen start de dag met… volleybal!

Mafze!

Einde verhaal ... van Amber

De laatste weken van de acclimatisatie

Inleiding

Geen paniek. Het is niet de bedoeling om je iedere week met onze belevingen bezig te houden, maar de eerste weken is het natuurlijk alles behalve routine en dus vol belevenissen. Genoeg om er wekelijks een nieuwsbrief mee te vullen. Zeker met de schrijfstijl van Amber. Later zal de frequentie wel afnemen. Wees gerust =;-)

Don 15 augustus 2013: Moedertjesdag

We mogen dan nog de intentie hebben om ons enigszins te integreren, het is niet ons idee om alles overboord te gooien. Een beetje 'belgicisme' moet blijven. En hoewel het een Antwerpse gewoonte is [Antwerpen ligt nog altijd in België, Bart], houden we er aan om moederdag te vieren op 15 augustus.

Calle staat vroeg op, want ze had een Skype afspraak met Mamie. Het gesprekje verloopt naar verluidt een beetje emotioneel. Tja, de eerste keer zonder de twee dochters.

De bedoeling was dat Calle nadien terug naar bed kwam zodat de kids een 'onverwacht' ontbijt op bed konden brengen. Maar Calleke bleef wachten totdat ze weggejaagd zou worden. Misverstand!

Amber kwaad dat Calle de verrassing verpest had, en bij uitbreiding dus de ganse dag. Hela, al die kleine verrassingen die we gisteren gaan kopen zijn: die kunnen toch nog dienen? De suprises voor strand waren door de regen al in 'beachebility' afgenomen. Amber met een rothumeur terug naar boven. Mokken.

Dan maar zelf een volledig ontbijt in elkaar gebotst: hard gekookt eitje, koffie, toast, ... Best wel leuk als start voor de dag.

Omdat het toch geen strandweer was, besloot ik om met Ciaran naar het dichtsbijzijnde ziekenhuis te gaan. Om een of andere reden komen we op landelijke weggetjes vol grote huizen. Mooi, maar is dit wel de weg? We eindigen niet zo ver van de staatsgrens met Noord-Carolina.

Buitenlandse Nato-officier? Die zien we hier niet veel. 'Air Force?' 'Is that a bad thing? It sounded like a curse.' Het is dus niet omdat het hospitaal hetzelfde postnummer heeft, dat het dicht bij ons huis ligt. Straks beter bekijken.

Na veel opzoekingswerk door een aantal administratieve specialisten vinden ze ons gezin in de computer. Een spuit voor school? Geen probleem. Lijstje invullen (een mooi voorbeeld van een checklist) en ga maar mee met de verpleegster. Welke spuit juist? T-DAB, gelukkig had ik het neergeschreven.

Dan ontdekt ze dat de vaccinatie tegen menigitis bijna verlopen is. Herhalingsspuit? OK. Hij heeft ook astma. Zou het niet beter zijn dat hij tegen pneumonia ingeënt is? Tja, waarom niet? Even pauze: hoe veel spuiten kan hij maximaal krijgen? 5. OK, dat is in orde. Of hij tegen HPV gevaccineerd is? Wat

is dat? Ah, ook OK. Samenvatting: binnenkomen voor 1 spuit en buitengaan met 4. Is het hier solden? Of ik de dag, maand en jaar weet van de 'chicken pox'? Ah, de waterpokken. Nee, dat weet ik niet, want we houden dat niet bij. Dan moet hij naar het labo om te testen op antilichamen.

STOP! Deze weg slaan we niet in, want ze hebben me verteld dat die test niet echt betrouwbaar is. Kan je geen blad tekenen zonder de waterpokken? Op mijn verantwoordelijkheid? Oef, ze staat het toe. Ontsnapt aan spuit 5!

Na een afspraak met de dokter voor nog een aantal papieren en de opvolgingsspuiten, keren we langs onze idyllische baantjes naar huis terug.

Als we de garagedeur openen, stappen we de regen binnen. Nee, niet buiten, maar binnen. Lek in de garage. Ik ga naar boven om te kijken wat er aan de hand is. Calle zit rustig in het bad. Het moet daar iets mee te maken hebben, maar wat?

Water afsluiten en bellen met de eigenares. Zij contacteert de loodgieters en een half uur later wordt er aangebeld. Na onderzoek blijkt dat het bad niet echt dicht was. Alles hersteld/ probleem opgelost.

Daarna Loic geholpen bij zijn onlinetesten voor Chemie. Hij moet om te kunnen afstuderen immers 6 SOL (Standards of Learning) eindtesten afleggen en chemie is daar 1 van. De andere opties - biologie en earth science - leken ons te moeilijk vanwege de specifieke Engelse termen. Hij kan de officiële test pas in december afleggen, maar ze willen weten of hij het niveau al heeft. Indien niet, moet hij chemie volgen, anders wordt het een jaar fysica. Het gevolg is echter dat hij nu de onlinetesten oefent met af en toe uitleg (lees: vertaling) van mij.

Langzaam krijpt de tijd vooruit tot het tijd is voor het avondeten. En op moedersdag iets speciaals en al lang beloofd: eten in Cheasecake Factory. Lekker eten in veel kitsch. We moeten wel een half uur wachten voor er een tafel van 7 vrij komt. Dan maar bommetje spelen met de bibberplaat.

Als we uiteindelijk binnen mogen, kunnen we er aan beginnen: kiezen en dan genieten. Tamelijk laat terug en in bed. Een waardig einde voor de eerste feestdag in de USA.

Slaapwel.

Vrij 16 augustus 2013: De dag erna

Donkere wolken hangen boven Chesapeake. Letterlijk. Het voordeel is dat het 's morgens fris is om te gaan lopen, maar het belooft een weinig gebeurtenisvolle dag te worden. Misschien eens een beetje tijd om alle losse eindjes af te werken, maar de kinderen zullen het minder interessant vinden.

Tijdens het lopen met Calle terug een paar buren tegengekomen. Calle wordt uitgenodigd door een toekomstige tennispartner op haar 'girls only' meeting vanavond. Benieuwd of ze er naartoe zal gaan.

Bezweet - zelfs met fris weer is het hier drukkend, zweterig warm - komen we aan. Gelukkig lekt er nu niets uit het plafond. Rustig ontbijten, een douche en dan proberen de internetconnectie aan de praat te krijgen. Best niet via de telefoon, want die gasten babbelen veel te snel. Tijdens een chatsessie kan ik gemakkelijker volgen en desnoods eens herlezen. Samen met een zekere Donna los ik ons registratieprobleem op en slaag ik er er in om de POP3 op te starten. Joepie! Nu zijn we naast een luisterend oor op het internet ook de mogelijkheid om onze boodschappen de wereld in te sturen. Plots verlaten de 7 mails die al een tijdje in onze outbox huizen onze PC. De vrije, virtuele wereld in. Freedom!

Daarna begin ik aan het afronden van alles wat nog niet afgewerkt is. Beetje bij beetje vermindert mijn hoopje werk. Daarnaast nog een paar problemen met de PC van Loic proberen op te lossen, een gesprekje met onze 'huurders' Liliane en Ulric via Skype gevoerd, boodschappen gaan doen, onze uitstap naar Washington regelen, …

Tegen het slaapuur beseffen we dat Calle haar afspraak vergeten is. Morgen excuses gaan aanbieden.

Zat 17 augustus 2013

Pokkeweer, Engels voor Belgisch weertje, en dus weinig te doen. Ik dacht dat Virginia gekend was voor het mooie weer. Niet dus! Althans niet als wij er zijn. De zwoelte zit wel in de lucht, maar daar zijn we niets mee. Dan maar dingen gaan opzoeken wat we hier allemaal kunnen doen. De prijzen vallen nogal tegen. Toch een paar folders besteld. Wie weet vinden we iets interessants? Ik vind de programmatie van de cinema's. Misschien kunnen we morgen er naar toe?

Ik blokkeer weer mijn bankaccount op het internet. Al die verschillende codes, en een zeef van een geheugen zijn niet echt bevorderlijk voor een gemakkelijke toegang. Een mailtje vertelt dat we de schoenen niet online kunnen aankopen. We zijn niet kredietwaardig, want geen … Ik bel naar het contactcentrum en leg alles uit. Hij vraagt of hij nog eens moet checken en alles is nu in orde. Plots toch kredietwaardig? Een lokaal wonder?

Amber vraagt of we terug naar de Mc Arthur mall kunnen gaan. We hebben nu immers een US Visakaart waarmee we haar gewilde i-Phone kunnen kopen. Goed idee: er is toch niets anders te doen in een leeg huis. Hop, de auto in en weg.

Parkeren en de mall in. De dames gaan eerst naar een klerenwinkel. Blijven buitenstaan. Daarna naar de Apple store. Hoe we zullen betalen? Met de kaart. Kaart geweigerd. En opnieuw geweigerd. Hebben we geen andere? Nee, ik wil dat deze werkt.

Even Calle bellen. Zij even naar de bank. Nee, dat is geen creditkaart, maar een debetkaart (lees: een gewone bankkaart die alleen geld geeft als het op de rekening staat). We moeten dus wachten tot het geld van België op onze Amerikaanse rekening staat alvorens we er iets kunnen mee kopen. Lastig!

Met lege handen terug naar huis. Eten en slapen.

Kredietwaardigheid

Het thema van de voorbije weken was de 'credit history'. Hoe kredietwaardig je ook in Europa bent, hier moet je terug van 0 beginnen. Frustrerend. Alles word je gewoon geweigerd. En naar Europese kaarten grijpen heeft geen zin, want dan bouw je geen geschiedenis op.

Eerder toevallig ontdekten we de factoren waarmee gespecialiseerde firma's schatten. Geld, voornamelijk schulden en hun tijdige afbetalingen, speelt natuurlijk een belangrijke rol, maar er zijn nog andere factoren. Zo spelen ook de zone waarin je woont (betalen je buren hun rekeningen?), of je een vast telefoonnummer en dus een vaste stek hebt, … een rol in de bepaling van je kredietwaardigheid. Rare mensen die Amerikanen.

Maar hoe verbeter je je score dan? Een Amerikaanse consumentensite geeft hiervoor de volgende tips:

How do I improve my credit?

It takes time to improve your credit history. Here are some ways to help rebuild your credit.

- Pay your bills by the date they are due. This is the most important thing you can do.
- Lower the amount you owe, especially on your credit cards. Owing a lot of money hurts your credit history.
- Do not get new credit cards if you do not need them. A lot of new credit hurts your credit history.
- Do not close older credit cards. Having credit for a longer time helps your rating.

After six to nine months of this, check your credit report again. You can use one of your free reports from Annual Credit Report.

Zon 18 augustus 2013 'weer slecht'

Weer slecht weer. De regen valt uit de lucht. Zaten we niet op dezelfde breedtegraad van Casablanca? Regent het daar ook zo veel?

Dan maar proberen de rest van de e-mails op te kuisen en de laatste eindjes administratie weg te werken. Morgen voorspellen ze opnieuw slecht weer. Ik kijk of ik dan kan gaan werken. Beter op een slechte dag beginnen, dan wanneer de kids naar het strand willen. Ok, het gaat.

In de namiddag gaan we naar de militaire cinema in Little Creek. 3 dollar per persoon voor de voorstelling. Toegegeven, er is slechts 1 zaal en dus geen echte keuze, maar de films zijn wel recent. We gaan naar de tekenfilm 'Turbo' gaan kijken. Is die al in belgië uit?

Het verbaasd me dat de gps dit kamp als 'gewone' weg aanziet. We moeten wel even door de gate passeren. Ah, hier is er ook een NEx en een Commisary. Kunnen straks gaan winkelen. De zaal is niet echt nieuw maar de projectie is goed. We zoeken in het donker een plaats voor 7.

Na de leuke film gaan we onze boodschappen doen in de militaire supermarkt. Geen toegangscontrole, natuurlijk je geraakt niet in het kamp zonder kaart, maar wel 'baggers', mensen die voor een tip je boodschappen in zakken doen. Een beetje vervelend, maar vooral zeer verkwistend met plastiek zakken!

Bij het buitengaan bemerkt ik een folder over de 'Military Star'. Een kredietkaart speciaal voor militairen. Ik lees dat de Amerikaanse militairen die vanuit het buitenland terugkomen ook problemen hebben met hun kredietgeschiedenis. Yeah, we zijn niet alleen ...

Na de rit naar huis, de avondlijke routine van eten en slapen. Rust in Chesapeake.

Maan 19 augustus 2013: Mijn eerste dag op het werk

6 uur. De wekker loopt af. Calle staat op want Loic moet vroeg vertrekken. Ik draai me om en slaap nog een uurtje. Daarna opstaan, sportkleren aan en gaan lopen met Calle. 5 km in de wijk. Het is fris, maar toch zweterig. Ik moet nog aan dit klimaat wennen. Is dat wel met al die AirCo mogelijk?

Badend in het zweet mijn ontbijtkom leeg gelepeld en een beetje mails beantwoord. Ik dacht dat ik gisteren alles opgekuist had? Na het uitzweten gaan douchen, wat een heerlijk grote douche, de auto in en op weg naar Norfolk.

De rit duurt een kleien 40 minuten en dit voornamelijk door de file aan de nieuwebrug die ze aan het bouwen zijn. De rest van de rit verloopt vlot. Voor ik ACT binnen rijd, ga ik eerst langs de dames van het campingmateriaal langs. Ik heb geprobeerd ze telefonisch te bereiken, maar ik kwam nergens terecht. Graag de leenperiode met 2 weken verlengen! Geen probleem.

Daarna naar de NLR (waar staat deze afkorting weer voor?) om de geprinte papieren te ondertekenen en op te sturen. Peter is er al en hij is klaar voor een

kleine rondleiding. De belangrijkste boodschap voor me is dat er veel nieuwe officieren zijn en dat je voor een groot deel zelf invulling aan je werk moet geven. Dat zal wel gaan. Maar waar is de uitdaging, de strategisch visie? Later?

Boterhammen opgegeten en daarna terug naar het NLR gebouw. Hin de krant vonden we een kleine Hybride van Toyota (hier de Prius C, vergelijkbaar met de Yaris in België) voor 17000 dollars. Dat is blijkbaar een goeie deal, maar oppassen met de taxen. Zeker gaan kijken.

Tamelijk vroeg thuis, in 25 min want de HOV was nog open. Snel de laatste open mails wegwerken en aan ons belevingsboek verder schrijven. Oeps, een mail over de schoenen: we zijn toch niet kredietwaardig? Ik bel. Ah, onze bank heeft geweigerd. Er staat geen genoeg geld op. Overschrijven.

Even naar de winkel want Amber en Kathleen willen risotto maken. Eten en de dag is al weer voorbij.

Dins 20 augustus 2013

Vandaag gaat Ciaran voor het eerste naar Grassfield High School. Het is immers Freshmen's day. Alle nieuwe leerlingen komen vandaag op bezoek naar de school. Het voordeel van een nieuwe school (amper 6 jaar) zoals Grassfield is dat het (nog) niet verbonden is met 1 Middle School. Dit betekent dat er wel groepjes leerlingen zijn die elkaar kennen, maar dat het geen homogene groep is die van Elementary naar Middle naar High overstapt. Het is dus iets gemakkelijker om als buitenstaander 'binnen te dringen'.

Ciaran heeft echter geen zin. Hij kan niet genoeg Engels. Of hij niet mag thuisblijven. Ik vertel hem dat dat echt geen zin heeft, want begin september is het onmiddellijk een ganse dag. Dus, op naar school.

Ik begeleid hem even de school in, maar na de inschrijving vertrek ik. Een paar smsjes later blijkt het beter te gaan. Bij zijn terugkeer heeft hij zelfs vriendschap gesloten. Allez, een goede start.

Loic speelt op dat moment zijn eerste volleybalwedstrijd met zijn high school ploeg. De match telt wel niet mee voor punten want het is een soort verkennend 'gevecht', maar toch. Het resultaat is goed: 1 gewonnen – 1 verloren. Calle als supporter was tevreden.

Het weer is weer niet goed. 's Middags blijkt het hier te overtrekken. Ik neem de tijd om aan ons belevingsboek te schrijven. Ik kan de achterstand van de vorige maanden inhalen. We eten ook voor de eerste maal zelfgebakken brood. Voor een appel en een ei een oud Amerikaans machine gekocht en we eten nu al het resulataat op. Ik moet nog een beetje aan de ingrédiënten bijschaven, maar het is nu al lekkerder. En goedkoper. Brood kost hier immers veel geld. Gemakkelijk meer dan 4 USD voor een (gesuikerd) schuimbrood.

Ondanks de bewolking ga ik met de 2 jongsten naar het strand. De rest vindt het niet zonnig genoeg. Loic ligt al te slapen (tja, alle dagen vroeg op =;-). Met spelen in de zee kunnen ze hun energie kwijt. De waveboards van de Hubrechtsens hebben succes.

Na het strand krijg ik de opdrcaht om cupcakes te halen, want ze staan in aanbieding. Pech, de wekelijkse aanbieding is pas morgen.

Woens 21 augustus 2013

Vandaag gaan we een Toyota garage bezoeken. Doel is een goede prijs te bekomen voor een Prius C. Het is wel de concurrent van de garage die de publiciteit maakt. Een enorme garage met een massa's wagens er rond. Als we onze auto geparkeerd hebben, worden we begroet door een verkoper met een strooien hoed. Hij blijkt Finse wortles te hebben.

Wij zeggen onmiddellijk dat we geïnteresseerd zijn in een Prius C voor eventuele uitvoer naar Europa. In ieder geval willen we die optie open houden. We stappen in een Prius en rijden rond op de parking op zoek naar andere kleuren. Typisch Amerikaans?

Als we onze keuze, Calle gaat voor de blauwe, gemaakt hebben gaan we binnen. We krijgen eerst een rondleiding in de 'garage'. Het gebouw heeft een ontvangsthal voor auto's (het soort dat je in de film ziet waarbij een hotelbediende je auto naar de parkeerplaats rijdt), een wassalon, een manicureplaats, een cafetaria, een cinema, ... allemaal gratis ter beschikking voor de klanten. Dit ziet er veel te mooi uit! Wie betaalt dit?

Na de eerste berekening van de totaalprijs (is dit de prijs alles inclusief? Zeker?!) toon ik hem de reclame van de concurrent. Hij vertelt dat een bepaalde korting niet voor buitenlandse militairen zullen geldig, maar dat hij dit toch even met zijn manager gaat bespreken. 5 minuten later is de prijs gezakt met meer dan 4000 USD. Hij vraagt of we 500 USD voorschot kunnen geven zodat hij de auto kan reserveren. Een duidelijke poging om ons te binden, maar we hebben geen geld op zak. Onze kredietkaart ligt nog thuis, dus dat gaat ook niet. Ik moet wel weg, dus we spreken af dat we opnieuw langs zullen komen als we het geld hebben. We willen immers een voorschot geven om de financiering laag te houden.

Na het garagebezoek rijd ik de 2 grieten naar de mall. Ze willen even met hun tweeën shoppen. Ik rij verder door naar het werk. De inhoud van de vergadering klinkt me nog steeds chinees in de oren. De ploeg die rond tafel zit is niet alleen jong, maar ook onervaren in de materie. Ze maken niet echt indruk op me, maar doe ik dat op hen? Alleen een burger die vroeger een kolonel in het Amerikaans leger was, laat een indruk achter. Ik kan mijn nieuwe baas niet echt goed inschatten. De toekomstige samenwerking zal het moeten uitwijzen.

Na het werk de grieten terug afhalen. Spaghetti maken en de dag is alweer om.

Don 22 augustus 2013

's Morgensvroeg Loic wegbrengen naar de volleybaltraining en dan pas ontbijt. De twee jongste inladen en langs de volleybal naar de test Engels 2de taal. Het is even zoekn want de dienst ligt in een andere high school verborgen. Het feit dat er een receptie aan de gang is, maakt het niet gemakkelijker.

Opeens hoor ik achter me een stem die zegt:" Hoor k daar Nederlands praten?". Een Nederlandse dame met twee dochters kijkt hoopval onze richting uit. Het sprankeltjes hoop verandert in diepe teleurstelling als ik haar uitleg dat we hier alleen zijn om de Engels test want dat onze jongens naar Grassfield gaan.

Een dame die de test zal afnemen, komt ons gelukkig tegemoet zodat we nioet te veel moeten zoeken. Ze legt even uit dat het de bedoeling is om te testen wat het niveau van Engels is. Indien dat niveau laag is, dan kunnen ze bijles krijgen. Ons plan is al duidelijk: Seighin volgt extra les, de andere twee zullen hun plan wel trekken, maar we moeten de regels volgen en dus testen afleggen.

De testen duren lang, zodat ik beslis om Loic terug naar Grassfield te voeren, want hij moet nog een test chemie afleggen. Ik ben juist op tijd terug om te horen dat alles goed verlopen is. Ik vraag wat het resultaat is, maar dat mag alleen haar chef beslissen. Na een beetje aandringen zegt ze dat waarschijnlijk alleen Seighin extra les moet krijgen. Voor de 2 oudste zal het wel gaan. Dank je wel, plan is goed.

Naar huis en dan terug naar Grassfield. Loic zijn test chemie duurt langer door de vertaling. Zijn resultaat is goed, maar kan beter. Hij heeft de keuze. Na een beetje discussie kiest hij om dit jaar chemie en fysica te volgen. Hij kan volgende jaar dan voor AP Chemie of Fysica gaan. Het vak psychologie laat hij nu vallen. Mevr Best en ik belsuiten om hem volgend jaar te strikken voor psychologie. Uitstel is geen afstel.

We zijn laat terug thuis. Eten en dan naar het strand. Onze bodyboardkunsten gaan verbeteren. Het is nog geen surfen, maar het komt aardig in de buurt.

Na een leuke namiddag tussen de zandkorrels kunnen we onze dag afronden.

Vrij 23 augustus 2013

Deze ochtend beginnen we met lokaal een toertjes of twee te lopen. Het duurt jammer genoeg iets langer zodat ik het afgesproken Skype moment met oma mis. Zeer spijtig! Hopelijk lukt het de volgende keer.

Ik rkijg een telefoontje van de garage (ze volgen het op!) met de vraag wanneer we langs zullen komen. Ik hou de boot af want we willen eerst naar de concurrent. Na de confrontatie met de prijs van de concurrent krijgen we iets meer korting, maar het verschil is niet groot zodat we denken dat het 'vet' er af is. Het gevoel zegt ook dat we hier beter zijn: meer mechaniek, minder show. Toch even met Patrick er over praten.

Alles inladen want we vertrekken richting Washington. Het is een moeizame reis want er zijn veel vertragingen. Onderweg gaan we eten in een in een IHOP (Kathleen moest dit meegemaakt hebben), maar we bemerken dat ze geen wifi hebben. Dit betekent dat we na ons eten naar de nabije Starbucks moeten voor onze afspraak met de feestvierders. Als we onze koffier neerzetten, blijken ze in ’s Gravenwezel niet on line te zijn. De drie oudsten proberen verwoed om toch contact te krijgen, maar pas na een tijdje lukt het hen. De feestende bende is al goed jolig, drank? We krijgen een rondleiding langs alles tafels en kunnen zo in een druilig weertje even meegenieten van het jubileum.

Onze tocht in de regen vatten we terug aan. Als we Washington naderen ruimen de wolken plaats voor een avondlijke zon. De warmte nodigt ons uit om na het inchecken al een avondlijk tochtje naar het Lincoln Memorial te wagen. Het is een lange weg is het donker langs het Memorial van de Marines, een Hollandse beiaard, Arlington Cemetary om dan uiteindelijk aan gekend gebouw met de reuze Lincoln op zijn stoel te komen. De plaats staat vol met stoelen, mediatrucks en toeristen. Wat moet dat geven overdag?

Na een beetje uitleg over wie Lincoln wel was en waarom hij zoiets verdiend heeft, vatten we de terugweg aan. We besluiten om langs de andere brug terug te gaan. Het voetpad van de brug is moeilijkbegaanbaar en het hangt er vol met spinnen. Op het einde ervan staan we plots op de autostrade. De weg terug was niet aantrekkelijk en dus gaan we 30 m langs een stuk autostrade waar op 30 cm auto’s voorbijrazen. Een hachelijk stukje wandelen.

We komen zeer laat terug aan ons hotel. Met de twee grieten ga ik op zoek naar een nachtwinkel voor een paar sandwiches. Ons avondmaal.

Het hotel zelf is een beetje 'vergane glorie', maar de prijs was OK. We hebben een suite waar we met z'n 7 in slapen. Voor ons ontbijt, allemaal samen, betalen we amper 12 USD. De bediening is zeer vriendelijk en behulpzaam … en als we op de kaart kijken ligt het zeer dicht bij het centrum! 's Avonds is er gratis koffie, limonade en koekjes. En ze zijn lekker.

Zat 24 augustus: Mars op Washington

Hoewel we laat gaan slapen zijn, staan we vandaag vroeg op. Om 8 uur zitten we aan de ontbijttafel. Het ontbijt is lekker, beter dan de Navy Lodge, maar als we na ons maal de tafel bekijken dan ligt die vol afval. Ik maak de bedenking dat het

niet te verwonderen is dat een Amerikaan gemiddeld 2 maal zo veel afval maakt als een Europeaan.

Eerste moeten we een ATM vinden. Dit blijkt veel moeilijker dan verwacht. Als we hem vinden ben ik niet zeker dat het de juiste is. Maar genoeg tijd verloren, afhalen!

Daarna naar de metro. Er staan een soort bewakers die ons graag willen helpen (ik twijfel altijd als ik hulpvaardige Amerikanen zie: willen die een fooi?). Hij leidt ons naar een ticketapparaat en vraag naar waar we gaan. Naar het Capitool. Hij drukt een paar toetsen in en zegt daarbij heen en terug. “Hé, enkele reis!”. We gaan immers terugwandelen. Zijn ogen puilen uit van verbazing. Wat wandelen? Je gaat wel naar een andere staat! Toch blijven we bij ons standpunt, we gaan te voet terug. Zijn ogen blinken vol onbegrip terwijl in zijn gedachten het woord ‘zotten’ voorbijflitst als hij op de knop ‘One way’ drukt.

Het is druk in de metro. Wat me opvalt is dat ogenschijnlijk vreemden met elkaar aan het praten zijn. Als er een groep die blijkbaar deelneemt aan een politieke mars de wagon opstapt, zie en hoor ik een moeder haar dochter over Martin Luther King vertellen. Ze vertelt haar dat het 50 jaar geleden is dat King een mars op Washington georganiseerd heeft om te protesteren tegen het onrecht van de zwarten. Het gesprek verloopt onder het toeziend oog van een zwarte dame.

We stappen uit aan het Capitool en beginnen onze tocht van musea bezoeken. De jongens willen zo snel mogelijk naar het museum van ‘The Night at the Museum’. Ze willen Rex zien. Het echte museum valt een beetje tegen omdat de verwachtingen verkeerd gecreëerd zijn. Het is een goed gevuld, groot museum.

Onderweg zijn we even de kluts kwijt: is het nu het Jeffersonian of het Smithsonian waarin de ploeg van ‘Bones’ werkt. Het blijkt de 2 te zijn. Ze werken in de serie in het imaginair Jeffersonian dat gebaseerd is op het Smithsonian. Dat laatste is niet 1 museum, maar een heleboel musea dat ligt aan een open

plaats die ze hier de ‘Mall’ noemen. Er zijn hier echter geen winkels te zien, als we de vele eetstandjes niet meerekenen.

Na een paar keren in, rondlijken, uit stappen we richting White House. Plots zitten we middenin een protestmars. De zwarte menigte, af en toe een spikkeltje wit, glijdt grommend naar onze bestemming. We geraken amper uit de mensenrivier. De toegangswegen slibben dicht. Deze optocht geeft een extra dimensie aan ons bezoek aan de Amerikaanse hoofdstad.

Seighintje denkt dat ze steeds ‘Haribo!’ roepen. Het lijkt er inderdaad op, maar in feite roepen ze ‘Martin Trayvon’ de zarte jongen die door de buurtwacht George Zimmerman neergeschoten is. Zimmerman werd vrijgesproken. Dreigt rechtspraak een democratisch tintje te krijgen?

Wij vinden een andere weg naar de Witte Huis. Het beeld dat we krijgen komt niet overeen met wat we in ons hoofd hebben. De wijdse vlakte er voor is er niet en voor de rest is het een groot huis.

Ondanks dat de Obilisk in onderhoud is, loopt er veel volk rond. Mensen zitten, wandelen, keuvelen, … rond het monument terwijl de zwarte rivier verder het presidentieel verblijf omcirkeld.

We gaan naar het park met de monumenten, memorials van de verschillende oorlogen. Ondanks de vele borden tonen deze toeristen geen respect voor deze monumenten. Het zijn voor hen maar opeengestapelde stenen. Het park zelf ligt er bij alsof een grote zwerm is neergedaald en alles vol vuilnis achtergelaten heeft. Een enkele stadswerker probeert de troep te lijf te gaan.

Alleen het monument van de Vietnamoorlog is een plaats van stilte. Sommige mensen drukken de namen van personen door op een papiertje. Stille meeneemnagedachtenissen van bekende gesneuvelden. Ik kan de vergelijking met de Menenpoort niet onderdrukken.

Onze horloge toont een later uur dan gepland, maar toch beslissen we om nog naar Arlington cemetry te gaan. Amber en Kathleen beslissen om snel naar het hotel terug te keren, terwijl wij langs de achteruitgang zullen teruggaan. Dit geeft ons de kans om het graf van JFC te gaan bekijken. Groot graf. Een president waardig.

Juist achter de hoek ligt het graf van zijn broer Bobby. Het ligt er alsof het snel in een klein hoekje gegooid is. Het contrast met zijn broer is groot. Op onze terugtocht profiteren we ervan om de wisseling van de wacht bij het graf van de onbekende soldaat te zien. Het speciaal detachement aan het werk … Tradities!

Onze terugweg brengt ons midden in een militair fort. Het verwondert me nog steeds dat je als burger hier zo maar kunt binnen wandelen. Open kazernes!

Voor het avondeten zoeken we een Italiaan op (lekker) en gaan voor het dessert naar het beste ijssalon van de stan (nog lekkerder).

Zon 25 augustus: vlucht uit Washington

Vandaag staan we minder vroeg op. Na het ontbijt gaan we terug naar de Mall onder het motto 'ieder zijn museum'. Calle en de grieten blijven plakken in het museun voor Amerikaanse geschiedenis. Ik ga met de jongens naar het Air en Space. Leuk en interessant, en veel te kort.

We wijken van ons initieel plan om eerste iets te gaan eten af en belanden hierdoor hongerig in de luchthaven Dulles. De ergste honger stillen we met een veel te duur broodje.

De klok duwt ons onverbiddellijk naar het vertrek van Kathleen. Na een lang afscheid verdwijnt onze dochter van 3 weken uit het zicht. Goede reis.

Onze reis gaat richting Chesapeake. We pikken etenswaren mee uit de laat open Walmart (wat is me dat?) en gaan na een kort avondmaal slapen.

Maan 26 augustus

Vandaag werken, maar eerst door de files geraken. Ja, ze hebben dat hier ook. Ik zal een beetje moeten zoeken hoe ik die kan vermijden, maar tot dan moet ik er mee leven. Of toch in meerijden.

In het hoofdkwartier aangekomen krijg ik een snelle rondleiding. Een beetje op alle verdieping rondgelopen en veel mensen gezien. Wat ik niet gevoeld heb, is een visie op de toekomst. Gewoon iedereen die zijn werk doet.

Na het werk verder aan het verslag geschreven. Nog van de zon genieten. Loic speelt 's avonds zijn eerste volleybal wedstrijd op Amerikaanse bodem. Go Loic!

De verplaatsingen zijn meestal ver en dus is het moeilijk zonder een 2de auto. Er zijn dus nog grote kosten in het verschiet.

Dins 27 augustus: Meubels!

Vandaag vroeg opstaan, want de container komt vandaag. Althans dat had ik een een telefoontje begrepen. Ze werken hier ontzettend veel met opbelmachines. Je krijgt dan een gesproken bericht waar je soms maar de helft van verstaat. Ook de scholen gebruiken dit systeem. Maar om 9u00 is er nog niemand. Op het moment dat ik de verhuisfirma bel, zie ik de vrachtwagen de straat inrijden. Hij vergist zich van huis en dus ga ik hem halen.

Ik nodig de ploeg uit voor een snelle rondleiding in het huis zodat we snel kunnen wijzen wat naar waar moet. Seighin heeft van de kamers een plannetje gemaakt, zodat ze weten waar de meubels moeten komen. Calle breekt de zegel op de container en het uitladen kan beginnen. Het gaat snel vooruit. De container leegt, de kamers geraken vol en de hoop plastiek, papier en karton op onze voortuin groeit aan. Na een uurtje fluit de chef op een klein fluitje voor 2 min break. Wijk zetten drank en een grote pot m&m buiten. De snoepjes worden lekkerlijk gesmaakt. Als het werk weer aangevat wordt, loopt alles als een trein. Die doos naar de kamer van de kleine, die andere naar die van de oudste, ...

Tegen de middag kunnen we al op het terres eten. We hebben al tuinmeubels. De verhuisploeg doet gewoon door zodat tegen 14u30 alles uitgeladen is. En de meubels? De bedden en kasten krijgen ze niet ineen. Het zijn speciqle en ze kennen het systeem niet. We mogen ze zelf zelf niet in elkaar zetten, te gevaarlijk voor de kinderen. Dit is werk voor een ploeg van experten. De ploeg neemt afscheid en wij blijven een beetje verweest achter. We hebben onze meubels en een helebpoel dozen, maar ...

's Avonds moeten we naar school voor een uitleg van de Juf van Seighin. Zeer veel informatie. Hopelijk zal Seighin het goed doen. Zijn juf is er in ieder geval klaar voor en ze blijkt goed te zijn.

's Avonds pizza!

Woens 28 augustus

Weer een dag gaan werken. Massa informatie en veel te lezen. In de namiddag gaan we naar Cedar Road om met de klas kennis te maken. Een massa leerlingen die door de school lopen. Een beetje overweldigend voor onze jongste. En de andere jongens doen niet echt hun best om het kalm te doen.

Een beetje later is er ijskreem in de cafetaria. Al leuker. We maken kennis met de directeur en enkele andere leerkrachten. De ontvangst op de school is goed. Het zal hier wel lukken.

We rijden daarna naar de NEX en de Commisary in Oceana opzoek naar schoolgerief, maar er is maar weinig te vinden. Waar dan wel?

[de laatste daagjes geschreven door Amber]

Op dit moment hang ik ver boven ieders hoofd. Het enige dat ik onder me zie is een wit, dik wolkenpakket en een blauwe horizon (Bestaat er een horizon in de lucht? Of is dat enkel een land-ding?) Dit beeld zal de komende 7u onveranderd blijven, op de dag/nacht wisseling na, dus lijkt het me een geschikt moment om eens even terug te denken op de afgelopen daagjes, mijn laatste daagjes voor lang in Amerika.

Aangezien het vanaf donderdag echt moeilijk voor me werd, start ik ook daar.

Woensdagavond

Toch ook vernoemenswaardig… vandaag zijn we met z'n allen naar Loic's volleybalmatch gaan kijken, was gezellig!

Noot aan mezelf: ga nooit meer naar zijn matchen kijken want dan verliest hij met 0-3!

Donderdag 29 augustus

Vandaag zou de mooiste dag van de week worden, zo heeft de Amerikaanse 'Frank' het ons gezegd, (of was het accuweather.com?) en dus gaan we van vandaag een stranddagje maken.

In de voormiddag is papa met Ciaran naar het hospitaal gereden voor z'n spuit, daarna hebben ze ons opgepikt en zijn we richting papa's werk gegaan. Hij heeft vandaag jammer genoeg niet vrij :(Mama was niet zo blij dat ze het stuur vanaf daar voor de komende 16 mijl in handen had, want dit is niet hare favoriete auto om mee te rijden, maar het moet want het is de auto die zij zal moeten gebruiken als papa gaan werken is.

Ik vind dat ze dat heel goed doet, oke, ze rijdt wat defensiever dan anders en ze weigert van mee te gaan met de rest, 'go with the flow', omdat ze geen snelheidsboete wil, maar dat is juist goed! Ik voel me compleet op m'n gemak! En de broers blijkbaar ook, want die slapen…

Eenmaal aan het strand worden we een beetje weggeblazen. Loic had wat opblaasbare spullen mee, die met de container van dinsdag waren aangekomen, maar die zullen we toch niet kunnen gebruiken. De oceaan was wild, de golven volgden elkaar heel kort op en waren zeer bruut! Een volwassen mens bleef er niet altijd in rechtstaan en bovenkomen was een hele opdracht, maar aan de broers is geen houden en mama en ik vinden het nog veilig genoeg om in te spelen, we zijn ook niet de enigen die dat denken want er loopt nog klein volk rond. Ik eet eerst liever m'n bokes, anders komt het er niet van. En na een heel gevecht met m'n strandlaken, dat ik absoluut niet recht op het zand gelegd kreeg, gooi ik het maar in een hoopje en zet ik me er bovenop!

De bokes sloegen wat tegen, ze waren lekker (zelfgemaakt, dus veel beter dan de sponzen van hier!) maar de wind was zo krachtig dat ze een hele hoop zand optilde en natuurlijk blies de wind richting mij, dus ik werd gezandstraald en de bokes hadden een schurend effect voor m'n maag. Ach, what doesn't kill will make you stronger!

Na de bokes heb ik mij toch ook maar in de oceaan gewaagd, van voorzichtig was weinig sprake, want Loic had me al snel 3 of 4 keer onder gekregen, met alle gevolgen van dien: bikini die niet op z'n plaats blijft!

Aangezien ik eigenlijk nog veeeeeel te wit zag naar m'n eigen goesting, heb ik de oceaan maar gelaten voor wat het was en ben ik in het zonneke gaan liggen, na eerst m'n handdoek vanonder het zand te hebben gehaald.

Nja, comfortabel zonnen was het niet: het zand schuurde enorm! Oke, gratis peeling, maar welke knapperd gaat er straks olie inmasseren?!

Ik moest en zou bruin zien en heb de felle wind doorstaan, door de wind was de warmte wel dragelijk, dus ben ik zo'n 2,5 uur blijven liggen naast ons mama. Nu en dan ben ik eens weggesukkeld, maar het deed goed! Kleur: check!

Mama heb ik ook in het water zien gaan, die is ook een paar keer ondergeduwd geweest, en hield het ook snel voor bekeken, maar het was plezant!!

Rond 15u30 zijn we dan maar terug richting papa vertrokken om hem op te pikken en ons te gaan douchen thuis.

Aangezien we in de nacht van vrijdag op zaterdag onmenselijk vroeg moeten opstaan, hebben we besloten van vanavond maar te gaan eten met z'n allen, voor de laatste keer (Jaja, inderdaad, het gaat weer over eten!).

Douchke deed goed, bad ligt vol met zand van overal (ik bedoel: haar, oren,...) en ik weeg nog een halve kilo meer van zand dat hardnekkig blijft plakken, maar ik voel me als herboren (haha!).

Deze keer niet zoveel volk in de Cheesecake factory, maar het was zeker even lekker, de bediening was zeker evengoed en het gezelschap kon niet beter!

Heb er zeker en vast van genoten en vandaag heb ik toch een stuk of 3 keer de traantjes ferm moeten bedwingen. Ik ga ze zo missen!

Vrij 30 augustus 2013: Laatste avondmaal Amber

Deze nacht hadden de broers in mijn kamer doorgebracht. Het zijn de laatste nachten en hun kamer staat vol met niet-in-elkaar-gezette meubels dus waarom niet?

De matras begint me wel m'n oren uit te komen, altijd leuk om te kamperen maar de rug begint nu toch te protesteren! Maar je hoort me niet klagen!!

De voormiddag was wat tam, lijfkes nog maar eens ingesmeerd met aftersun, ipod leeggemaakt voor papa, computerke wat opgeruimd,...

In de namiddag zijn we naar Grassfield Highschool gegaan voor de freshmen day. Vandaag kunnen de broers eens kijken in welke clubjes ze eventueel willen, in welke lokalen ze les hebben, wie hun leerkrachten zijn,...

Ciaran was echt te schattig, zo verlegen, hij wou wel praten maar durfde niet, en Loic ratelde er maar op door, totaal tegengestelde van de verwachtingen.

Wat ik wel rot vind voor hen, is dat ze iedere dag van het eerste trimester dezelfde rooster hebben. Ze beginnen iedere dag met hetzelfde vak, eindigen iedere dag met hetzelfde vak, en iedere dag hetzelfde lokaal en dezelfde leerkracht: boooooring! Bovendien zijn het ook blokken van anderhalfuur!

Maar ze gaan dat goed doen, die slimmeriken van mij!

's Avonds zijn we nog naar de Nex geweest voor een laatste kadootje voor de Belgen, en hebben we ineens wat inkopen gedaan voor schoolgerief en op het onverwachtse zijn we toch nog gaan eten, El Desorden! Columbiaans restaurantje waar we al eens geweest waren, lekker en veel!

Eenmaal thuis is mama nog wat spullen van mij beginnen strijken, heb ik m'n valiezen ingepakt en is de rest gaan slapen.

Vandaag ook veel tegen de traantjes gevochten, en eenmaal in bed brak de dam dan ook voor de eerste keer, ben maar terug naar beneden gegaan om met mama te knuffelen. Het gevoel van niet willen teruggaan is sterk!!

Zat 31 augustus 2013: laatste dag Amber

4u48: We hebben 'chance', het vliegtuig vertrekt om 11u ipv om 10u, dus ik moet er pas om 9u zijn. Om 5u vertrekken is dus goed genoeg.

Nog snel wat droge kleren in de valies gestoken, het droogmachien had het laten afweten, dus op de ouderwetse manier aan een rekske.

Voor de rest nog snel m'n haar gewassen, de brieven die ik voor iedereen geschreven had op hun bedje gelegd, afscheid genomen van alles, oh shit daar zijn de tranen weer, en in de auto gestapt.

De eerste 3u ging vlot, Ciaran gamede, Loic en Seighin sliepen en papa, mama en ik deden wat onnozel, ben ik blij om, wil echt niet denken aan het afscheid, weer prikkende tranen.

Heb er mij bij neergelegd dat ik deze keuze heb gemaakt, point of no return, en het jaar zal wel snel gaan met de Italië reis, 100dagen, Ardennen, examens,... Maar dat maakt het gemis niet simpelder. Had nooit gedacht dat het me zo zwaar zou vallen. Ik keek niet uit naar het vertek, het leven is hier goed, maar ik zag er zo niet tegenop... Gisteren nog tegen Loic gezegd, die zei dat hij wou dat hij terugkon, dat gevoel inderdaad normaal is, omdat het voor hem niet gaat, maar als je op het punt staat van terugkeren, geloof me, je wil niet!

Het laatste uurtje was moeilijk wakkerblijven, maar het is me gelukt. Mama en papa waren gewisseld en ik hield mama gezelschap en wakker terwijl papa sliep, het is tenslotte een heel eind, en zij moeten terug!

In de luchthaven had ik even hoop dat het vertrek zou worden uitgesteld, want de Amerikanen weten van geen passagiers op de Belgische vlucht, maar die hoop was snel weg, want ze hadden het geregeld gekregen dat we mee konden.

De tijd vloog, hoewel ik het niet had gedacht, de tranen bleven maar in m'n ogen staan, maar ik wil niet toegeven!

Ze komen zeggen dat we kunnen boarden. Dapper alles meegepakt en van ruimte veranderd en daar was het definitief. Rustig alles weggezet en dan brak de dam compleet! Als ik er nu aan terugdenk komen er nog tranen.

Ik wil echt niet naar huis! Neem me terug mee! Ik hoor hier, bij jullie!

Alle broers ne knuf. De jongste weent, de middelste spreekt me goede moed in, de oudste doet zich sterk voor en grapt wat.

Pfff, papa en mama. Ik kan niet zonder ze! Ik ben er soms kwaad op, ik doe er soms lelijk tegen, ik wou er soms weg van en sloot me dan op in m'n kamer, maar nu puntje bij paaltje komt sta ik als een klein meisje tegen allebei hun schouder te wenen dat ik niet terugwil.

Veel tijd heb ik niet, want de andere 5 passagiers zitten als in de bus, dus hup alles bijeen en vertrekken. Dit vind ik zo niet leuk! In het halletje wil ik me nog omdraaien en kijken, teruglopen voor een laatste knuffel, maar ik doe het maar niet, ik zou dan echt niet vertrekken en het moet, het is nu zo gergegeld, ik zou alles in de war schoppen door nu tegen te werken (iets in mij verzet zich fel om mee te werken!), maar MarisStella verwacht me, de familie verwacht me, er is geen school voor mij hier in Chesapeake, mijn meubels staan in Belgie, Nick mist me, Moustache heeft verzorging nodig, vrienden willen me terugzien,.. Het gaat echt niet! :'(Was het al maar kerst!

In het busje kijk ik niemand aan. Ik geneer me niet voor m'n tranen, ik hou van m'n ouders en broers en ik ween omdat ik ze ga missen, maar ik wil geen vragen, dat zou de poging om te stoppen met wenen onmogelijk maken.

De kolonel, generaal, weet ik veel, probeert iedereen wat te verlekkeren door te zeggen dat het eten op de teruglucht altijd heel goed is, soms beter als eersteklas passagiersvliegtuig eten, but I don't care, mijn ouders hun eten is toch beter!

In het vliegtuig settel ik me ergens vanachter in de bussinessclass, alleen tegen het raampje. Ik voel me echt alleen. Geen Loic die onnozel doet, geen drukke Ciaran, geen Seighin die ruziemaakt of 1001 vragen stelt, geen papa die weetjes en mopjes vertelt, geen mama die ons allemaal geruststelt, ik besef meer dan eens de gevolgen van mijn keuze: ik ben alleen.

En er zal wel veel opvang voor me zijn in Belgie, vrienden en familie, sorry ik wil niemand aanvallen of tegen de schenen schoppen, maar niets of niemand kan aan mijn gezin tippen en ik wil ze hier en nu bij mij!

Ik dacht dat ik het wel zou kunnen, en ik kan van mezelf zeggen dat ik volwassen ben en voor mezelf kan zorgen, maar onder mijn ouders hun vleugels is het toch het veiligst, het best.

En nu zit ik hier, terug vechtend tegen de tranen, geen zin om in Belgie te landen en daar te blijven tot kerst. Dit worden een zware 109 dagen.

Ik zal nooit vergeten vanwaar ik kom en waar ik thuishoor.

[terug Hoesy]

Even een flashback naar vrijdag. De I-phone van Amber was donderdag niet binnen en dus moet ik vandaag terug naar de Apple store. Ik koop dan maar een zwaarder model 5amber had me een checklist meegegeven). Door het wachten en het druk verkeer kom ik te laat thuis waardoor we te laat op de highschool aankomen voor de club fair. Ciaran wil niet echt kennismaken en Loic zegt dat hij genoeg heeft aan het volleybalteam.

Daarna is er mogelijkheid om rond te wandelen en kennis te maken met leraars. De lerares Latijn heeft twijfels bij het niveau van Ciaran, maar de director counselor zegt dat alles OK. Ze vraagt aan Ciaran of hij als freshman niet zou overwegen om te gaan voor school office. Even over nadenken.

Daarna gaan we nog even naar de Navy Federal bank om te zien of we een autoloening kunnen vastkrijgen. We willen gewoon even kijken of het kan. Nee, we hebben het geld niet direct nodig. Het duurt een beetje lang, zoals alles hier, en de jongens voeren hun driegement uit. Ze komen één voor één binnen. Tijd om te verterekken.

Maar de auto start niet. De AirCo heeft de batterij leeg getrokken. Ik bel de verre buurman Chris op en die springt in de auto. Even later vraagt een voorbijganger of hij ons kan helpen. En hup we zijn gestart en terug onderweg. We rijden naar huis voor de schoollijst van Seighin en dan naar de NEX in Norfolk. Niet veel van de lijst kunnen schrappen, maar we kopen wel een nieuw broodsnijmachine. Onze oude hebben we immers in België op de schroothoop gegooid. Kosten!

Dan een sprong naar zaterdag na het vertrek van Amber. Vertrek, dat is uit de passagiersterminal want het vliegtuig blijft op de tarmac staan. Het duurt te lang en wij kunnen hier toch niets meer doen. Ook wuiven zal niets helpen. Dan maar tanken en terug naar Chesapeake.

Voor de eerste keer geeft onze GPS dezelfde weg terug als heen aan. Is ze ziek? Op onze weg terug stoppen voor lunch (zeer late lunch) en voor schoolmateriaal.

We krijgen een telefoontje voor een cookout (mooi woord voor BBQ). Waarom niet? En nog een telefoontje. Van Navy Federal. We krijgen geen lening. De gekende reden: geen kredietgeschiedenis. Dan telefonisch contact met de fleet manager. Loic spreek met Liese af voor een dagje strand.

Nog een vervelend mailtje naar de huisbazin voor de kapotte droogkas en dan naar de cookout. Met zwembad, dat vinden de jongens leuk. Wij maken kennis met de bende en praten wat bij een biertje. Calle krijgt de vraag wat ze het leukst vind in de USA … Ja wat?

Vroeg in bed. Oef.

1 maand in de USA!

Groeten uit Chesapeake!

Filmpje van ons vertrek: https://www.youtube.com/watch?v=LFIBalI74uI

De eerste schoolmaand

Inleiding

Geen paniek. Het is niet de bedoeling om je iedere week met onze belevingen bezig te houden, maar de eerste weken is het natuurlijk alles behalve routine en dus vol belevenissen. Genoeg om er wekelijks een nieuwsbrief mee te vullen. Zeker met de schrijfstijl van Amber. Later zal de frequentie wel afnemen. Wees gerust =;-)

Zondag 01 september 2013

Vandaag als rustdag eindelijk een beetje later wakker. Zoeken in de dozen naar de dingen die het leven iets minder camping maken. Daarna contact met het thuisfront via de geweldige internettoepassing: Skype.

In de namiddag naar het strand met Hubrechtsen (Liese en Matthijs). Wel op het militair maar een eindje verder dan we gewoon zijn. Daarna naar de Commisary en NEX in Oceana, maar geen strijkijzer of droogrek gevonden. De bende naar huis genomen en bij ons aan tafel gezet. We leren hen het kaartspel de Grote Dalmuti. Hun vader pikt ze op, maar wel later en na een paar omwegen omdat ze met hem sollen.

Laat slapen

Maandag 02 september 2013: onze eerste Amerikaanse vakantie

Yep, vandaag is het niet de eerste schooldag, maar de eerste schoolvakantiedag. Het is hier immers Labour Day. Er loopt overal veel volk want deze vakantiedag is tevens de laatste soldendag. Koopjes! Voor de anderen althans.

Maar wij gaan een toertje lopen. Het is in feite te warm en te vochtig om goed te lopen. Zweten!

In België is het wel de eerste schooldag. Wat? Amber is er toch? Overslapen op de eerste dag. Niet echt verwonderlijk met de jetlag. Voeg daarbij dat haar hamster Mouche vannacht overleden is en je krijgt een 'dodelijke' combinatie (bij wijze van spreken). Heeft hij gewacht op zijn baasje? Uiteindelijk bezweken aan een infectie op zijn pootje. Of is het ouderdom?

Dit voorval vermindert Amber's heimwee natuurlijk niet. Heimwee, een verkeerde woordkeuze want zij zit thuis en wij hier. Wat is het juiste woord voor dit geval? Zij zit in ons huis, maar wij hebben de 't' in ons bezit. We raden haar aan om eens met de buurvrouw Inge te praten. Buren onder elkaar.

Na de Skypesessie het gras afdoen, de fietsen in orde brengen, de dozen in garage wegwerken, en op zoek gaan naar een droogrek. Maar niets gevonden, raar?

We profiteren van het goede weer om buiten eten. Precies vakantie, maar morgen wacht de grote dag. De grote eerste schooldag. Met de gele schoolbus.

Dinsdag 03 september: de eerste schooldag

Nadat de wekker gaat, blijven we nog even verder soezen. Niet voor lang want Seighin komt binnen, zenuwachtig gespannen voor zijn eerste vreemde schooldag. Samen, dat is zonder de oudste twee want die kunnen nog een uurtje slapen, ontbijten en dan wachten met de camera in aanslag op de schoolbus. Jawel, ze bestaan die filmgenieke, ouderwetse, kanariegele schoolbussen. Onze Japanse buurvrouw komt ook met haar zoon aangewandeld. Snel een praatje maken.

De bus komt opeens veel vroeger dan verwacht en vanuit de verkeerde kant aangereden. De huisvrouw buschauffeur rijdt rond met een papieren routebeschrijving op haar schoot. Waar is de GPS?

Resultaat is dat we Seighin snel, snel in de bus moeten duwen, zonder veel fotogenieke standjes. En hup, hij is weg.

Luttele seconden later, is hij, de bus, er terug. Ah, hij passeert 2 maal ...

Daarna vertrek ik naar het werk. Mijn eerste werkdag 'alleen'. Niet veel later na mijn aankomst, krijg ik een telefoontje van de schoolverpleegster dat Ciaran zijn medicijnen bij zich had en dat dat niet mag. Het ergste is dat de papieren en nog andere dingen niet in orde zijn en ze dus zijn medicatie niet mag geven. Of ik even kan afkomen?

Ik bel naar Calle en we besluiten dat we even zullen wachten. Ik zal iets vroeger vertrekken en dan langs school gaan om te weten wat er loos is.

Een paar uur en enkele mailtjes later besluit Calle om met de fiets naar Grassfield te rijden. Ze wordt echter verrast door een tropische donderstorm die alles in een mum van tijd in een grote poel verandert. Ze moet dus kletsnat gaan schuilen.

Door het geknetter en de elektrische ontladingen van de bliksem versta ik amper wat het probleem is. Seighin is bijna op weg naar huis en moet dus verwittigd worden. Ik bel naar zijn school en vertrek naar de andere.

In de ziekenzaal krijg ik een waslijst van dingen die niet in orde zijn en alleen een gesprek tussen verpleegster en dokter zorgt voor een beter wederzijds begrip. Morgen moet ik een afspraak maken met de dokter en dan zal alles in orde komen. Zeker?

's Avonds krijgen we de verhalen van de eerste schooldag. Seighin heeft zijn eerste Engelse dag overleefd. Het is verwonderlijk dat je als 8-jarige zo flexibel bent dat je een dag kunt overleven in een vreemde taal. De vindrijkheid is te bewonderen. Hij vraagt zich af waarom mensen wel Engels kunnen spreken, maar Vlaams niet verstaan. Ciaran is verwonderlijk rustig en Loic is prikkelbaar.

Onze conclusie uit de verhalen is dat onze jongens hun eerste dag Amerikaans onderwijs goed doorstaan hebben. Proficiat! En dat hun respectievelijke scholen en de leerlingen hen inderdaad goed ondersteunen. Het zal niet lang duren of ze hebben hier een vriendenkring opgebouwd.

's Avonds hebben we het succes van de dag een klein beetje huiselijk gevierd. En dan naar bed voor dag nummer 2.

Wij echter op weg naar de Toyota garage want vandaag is de laatste dag van de solden en de Fleet Manager waarnaar ik doorverwezen werd, kan niet onder de prijs. In 15 min een nieuwe auto Prius C gekocht.

Bij deze de laatste grote kost! Hopelijk, want onze reserves zijn op …

Nu ook wij naar bed.

Woensdag 04 september 2013

Vroeger op, want gisteren duurde de reis naar het werk me ietsje te lang. Vandaag echter veel file, dus ook niet echt vlot te noemen. Op het werk moet ik mijn eerste nota schrijven (nu al!). Daarna veel lezen. Te veel! Dit terwijl de rest een parade heeft. Ik neem niet deel, want ik vind mijn blauw uniform niet in de vele dozen.

Het valt me op dat de informatie hier niet echt gestructureerd is. Veel informatie dat wel, maar ook veel rommel en veel copies. Kan veel beter!

De afspraak met de dokter lukt niet echt, dan maar rechtstreeks naar hem gebeld. Ok, morgenvroeg om 7u00. Calle krijgt bezoek van de droogkasthersteller. En de expert die onze meubels in elkaar zou komen steken, komt niet opdagen. Die zullen we pas zaterdag zien. Verder kamperen dus.

De terugweg verloopt vlotter, een beetje vlotter toch.

De dag van Seighin was 'de beste schooldag'. Allez het gaat iedere dag beter =;-) Ciaran spreekt al van een betere school dan Maris Stella. Euforie? De Juf van Latijn ligt wel een beetje dwars. Het vertalen van Latijn naar Nederlands gaat, maar Ciaran heeft een beetje problemen met de vertaling naar het Engels. Hallo, dit is maar tijdelijk! Ik stuur een mailtje naar onze director counselor. Ter Info.

's Avonds nog en Skypje met Amber. Haar jet lag gaat al beter. Er zijn ook twee nieuwe bewoners op haar kamer. Twee 2 maanden oude dwerghamstertjes, compleet verschillend van Moustache.

Daarna avondmaal, huiswerk helpen en controleren, en slapen.

Donderdag 05 september 2013

Om 7 bij de dokter. Het plan om snel alles in orde te brengen mogen we snel vergeten; Het duurt immers meer dan 2 uren alvorens we het 'juiste' voorschrift hebben en een goed gemarkeerd flesje. Uiteindelijk blijkt het voorschrift toch niet goed te zijn. Volgens de apothekeres van dienst zal het niet lukken. De scholen in Chesapeake zijn volgens haar op dat vlak veel te streng. Wel krijg ik vlotjes meer dan 100 pillen relatine mee. Zomaar.

Omdat ik een paar keer heen en weer naar de balie moet, begint de receptioniste aan de balie al te lachen als ze me ziet komen. Ik kan er ook niet aan doen!

Met goede moed stap ik later de verpleegzaal van de school binnen. Wat? Tnog niet in orde? Nee, nog niet volgens de school, maar Ciaran kan toch zijn medicijnen innemen. Over een 3-tal weken moeten we terug en dan kunnen we misschien alles in orde hebben.

Daarna gaan werken. Geen rust want ik moet al alles overnemen van 2 geroutineerde personen overnemen. Ze zijn er immers volgende week niet. Maar ik klaag niet, want door te werken leer ik het hier beter kennen dan te zitten lezen.

Jan, mijn vroegere baas, vraagt hoe het zit met mijn artikel. Oeps, een beetje vergeten. Ik zal er dus moeten aan beginnen. En ik moet ook opnieuw starten met mijn verhaaltjes over Skubba & Fred voor het duikmagazine. Ik had nu wel al een voorraad geschreven, maar die slinkt.

's Avonds sta ik plots aan te schuiven in de file. Niet naar de Commisary want anders verlies ik nog meer tijd. Als ik thuis kom, blijkt Ciaran gaan tennissen. Blijkbaar heeft een leerling het initiatief genomen om al met kandidaten voor de schoolploeg tennis te beginnen. En hij heeft aan Ciaran gevraagd om mee te doen. Goed. En voor ons betekent dit extra rust.

Ik hou me hart vast als Seighin moet lezen, maar tot mijn verbazing doet hij het goed. Ongelofelijk hoe hij in die korte tijd al Engels, weliswaar gebrekkig en met een Iers accent, kan lezen. Een echte spons!

Na het avondeten gaat Calle naar de volleybalmatch van Loic gaan kijken. Ze verliezen.

Slapen!

Vrijdag 06 september 2013

Laatste dag van de eerste schoolweek en Seighin is ziek. Waarschijnlijk te veel stress door de vreemde omgeving in een vreemd systeem. Hij blijft een dagje thuis om te recupereren. Dat mag van de mama.

Ik vertrek vroeg maar het is toch lastig op de weg. Blijkbaar is dit nog niet vroeg genoeg om filevrij te rijden. Zeker niet als je de HOV niet mag gebruiken.

Deze week al mijn eerste nota geschreven. Nog groen op dit hoofdkwartier en er vertrekt al papier van me naar buiten. Een zogenaamde Office Call met mijn directe generaal verantwoordelijk voor training. 15 Min binnen en buiten voor een korte kennismaking. Het is een Letse generaal en hij had voornamelijk oog voor mijn ervaring op het vlak van kwaliteit en mijn deelname aan de multinationale Landmacht werkgroep Finabel.

Voor de rest van de dag vragen van collega's moeten beantwoorden (wie is hier het minst ervaren?) en een paar mailtjes gestuurd om een goedkopere autoverzekering te bekomen. Goed nieuws, we kunnen morgen onze nieuwe auto afhalen.

Bij de schoolzuster binnengesprongen, want er moesten nog papieren getekend worden. Wanneer stopt dit? Hoe het zit met de inname van de medicatie als Ciaran in de schoolploeg komt? Hij mag immers geen medicijnen bijhebben en 's avonds is de verpleegzaal gesloten. Geen idee, aan de supervisor vragen …

Samen met de counselor en Ciaran besluiten we dat hij naar Latijn 3 gaat. Hij heeft te veel moeilijkheden met het vertalen. Niet van het Latijn naar het Nederlands, maar van het Nederlands naar het Engels. En bij Latijn 5 moet hij veel alleen werken en mits dus de hulp van de leerkracht.

's Avonds een kleine party met de Belgen. En dan naar huis.

Weekend

Uitslapen want geen volley in het weekend, en natuurlijk ook geen school. We wachten tevergeefs op de meubelexpert. Hij komt opdagen, echter wel 2 uur te laat. Het afhalen van onze nieuwe auto zal toch niet voor vandaag zij. Ik bel dat we morgen komen, maar pech nu zondag zijn ze uitzonderlijk gesloten want het is bedrijfspicknick. Wanneer dan wel?

Terwijl ik met de expert probeer de honderden onderdelen, de verhuizers hebben echt uit elkaar gehaald, terug om te toveren tot kast of bed, gaan de jongens met Hubrechtsen naar de militaire cinema.

Zondag ongeveer hetzelfde scenario: wij werken, puzzelen, kasten in elkaar steken, en dozen uitladen. Ik moet wel even gaan winkelen om te kunnen eten, want dat is er nog niet van gekomen. Rond 16u00 hebben we alles in elkaar gekregen. Dan keert de rust terug, voor de laatste uren van het weekend.

Schoolweek 2

Vandaag een gewone schooldag. Het is verbazingwekkend hoe snel je zelfs in een compleet vreemde omgeving al over 'normaal' spreekt. Vandaag vertrek ik samen met Calle naar Norfolk. Er staat een volledige voormiddag van introductiebriefings over het leven hier in Hamptons Roads (de grote omgeving van Norfolk, Virginia Beach, Chesapeake, ...) op het programma. Het is allemaal zeer interessant. Veel informatie over de politie, de wetgeving, de aanpassingsproblemen, ... !

In de vroege namiddag rijden we door naar de garage om nu eindelijk de auto af te halen. Veel wachten om het te regelen. Wat regelen? We kunnen er niet echt de vinger opleggen. We willen ook wel een goedkope autolening. Moet toch kunnen met een voorschot van 5000 USD. En blijkbaar is dat het probleem. Of we de auto niet willen leasen? Daar hebben we nog niet aan gedacht. Op hoe veel komt dat? Wat zijn de voordelen? Nee, dan toch niet (kwam duurder uit en de export naar België was moeilijker). Wat dan? Betalen met kredietkaart? Wablief? Gaat dat? Uitzonderlijk wel. Even over nadenken - jammer dat we geen kaart met 'miles' hebben-. OK -hopelijk krijgen we op tijd een lening in orde-. Met een kredietkaart, want met onze onbestaande krediethistorie kunnen ze ons geen lening geven. Swap, kaart door het machien halen en een auto gekocht. Ik kan het nog steeds niet vatten.

Calle gaat op dinsdag naar haar eerste bijeenkomst van de Belgische dames. Het was leuk, volgens haar. Op mijn werk is het druk. De dossiers die vorige week alle tijd hadden, zijn nu opeens superdringend. Maar beter zo dan zitten koekeloeren. De eerste maal met de hybride gereden. Best wel leuk met al die toeters en bellen. De auto rijdt op zich, maar je kan alles volgen. Voor amper 1,5 dollar naar Norfolk gereden. Omdat Calle de GPS nodig had, moet ik het op het geheugen doen. Maar het is me gelukt.

We breken al direct met een traditie, want op onze huwelijksverjaardag nemen we geen verlof. Het zou een gewone dag geweest zijn als het ook zo afliep, maar 's avonds was het opeens paniek en frustraties. Loic ligt in de clinch met zijn volleybal coach en de sportdirecteur. Ook Calle is blijkbaar onvriendelijk aangepakt door de sportdirecteur. De frustraties door het gebrekkig gebruik van de Engelse taal, het contact met een andere cultuur (hier zeggen ze bijna niets rechtstreeks) en Loic's wens om opbouwende kritiek te krijgen hebben gecombineerd tot dit hoogtepunt geleid. Ik krijg alles in een paar minuten over me heen. Cultuurschok?

Die vrijdagsochtend hebben we zoals een paar weken geleden afgesproken een gesprek met Mevr. Best, de directeur schoolcounselors om te kijken of we onze jongens op het juiste niveau ingeschoten hebben. En dat blijkt zo te zijn. Volgens zijn lerares is Ciaran zelfs beter dan zijn leeftijdsgenoten voor Engels! Raar, de evaluatie van 'English as second language' plaatste hem op niveau 2 'beginner' en bij is beter dan de gemiddelde Amerikaan in zijn klas Engels. Maar, Ciaran heeft

onlangs de bibliotheekdame onrespectvol aangesproken. Hij zal dus zijn excuses moeten aanbieden (wat hij later gedaan heeft).

Daarna gaat het gesprek over Loic. Hij kan gerust een niveau hoger aan van Calculus (rekenen), maar Loic denkt dat 2 Advanced Placements in het eerste jaar te veel gaat zijn en beslist om toch bij dit niveau te blijven. Ook hebben we het incident van Loic in de volley besproken en afgesproken om met alle betrokken partijen bijeen te zitten. We moeten immers weten hoe we verder positief kunnen werken. Een goed gesprek dus (we mogen blij zijn dat ze onze jonges begeleid).

Calle gaat na dit gesprek naar de school van Seighin. Het is vandaag daar grootouderdag, maar die zitten te ver en dus zal Calle de honneurs waarnemen. Ook Seighin doet het ook goed in klas. Zijn bijlessen Engels vindt hij zelf zeer leuk en hij leert met rasse schreden Engels.

's Avonds gaan Calle en ik eten in sjiek restaurant niet ver van ons huis end it voor onze huwelijksverjaardag. Het eten en de bediening is goed, maar de details ontbreken. Ze kunnen dus nog iets leren van de Belgische gastronomie.

De zaterdag is het de ganse dag volleybal. Calle heeft voor de ploeg pasta gemaakt. Ik zou met de 2 andere naar het strand gaan, maar ze zijn nogal traag, waardoor het er niet van komt. Jammer.

De zondag is het een rustige dag voor ons. De kids gaan spelen bij de Hubrechtsen en wij gaan naar de garage. Calle moet nog een paar papieren tekenen, maar er is niemand meer. Terug naar huis verder dozen uitpakken.

Schoolweek 3

En zo sukkelen we in schoolwerk 3. Het niveau van het Amerikaans schoolsysteem mag dan al lager gekend zijn, aan de hoeveelheid huiswerk zal het niet liggen. Ook hebben ze bijna dagelijks toetsen, hier quiz genoemd (alsof je de vragen mag kiezen). Van die quiz zijn de resultaten quasi onmiddellijk door de ouders en de leerlingen gekend. De school verwittigt je per e-mail dat er resultaten gekend zijn die je kan vinden op een beveiligde site van de gemeente. Ok, ze kunnen soms extra punten verdienen door extra te werken of andere dingen te doen, maar niet in die mate dat ze van een C naar een A kunnen springen. Ook de leraars zijn goed en zeer gemotiveerd. Dus waar zit het verschil dat het systeem de das om doet?

Op aanraden van een collega eens naar een uitleg over sport en verder studeren gevolgd. Veel chinees, maar blijkbaar zeer belangrijk voor de Amerikaanse studenten. Hogere studies kosten immers handenvol geld en een studiebeurs als atleet kan die kosten enorm drukken. Sport op school is dus niet om fit te blijven, maar om een beurs binnen te rijven. Na de uiteenzetting spreken we even met de coach van Loic. We willen positief verder.

Daarna is het een soort van open deur. We gaan alleen met de lerares Amerikaanse geschiedenis spreken. Zij is de enige die we nog niet ontmoet hebben en ze is daarbij in België geboren. Ze spreekt vlot Frans en een beetje Nederlands. Als lerares spreekt ze lovend over het Belgisch schoolsysteem. Ze zegt dat onze jongens het qua leerstof niet te moeilijk zullen hebben.

Op het werk krijg ik nog een paar introductie briefings. Veel trainingen. Ik kijk echter uit naar het moment waarop ik zal ontdekken wat dit hoofdkwartier zo speciaal maakt. Wachten dus.

Op donderdag hebben we ons gepland gesprek met de coach en de sport directeur. Deze laatste is te verstard in zijn denkpatroon om ook maar enig begrip te kunnen opbrengen, maar toch proberen we het positief te houden. Het gesprek lost niet veel op, maar toch denken we dat het met de coach de goede kant kan opgaan. Met Loic besluiten we dat we het toch zullen blijven proberen.

Het hoofd van de counselors was ook aanwezig en zij deelde onze visie. We vragen haar wat we kunnen doen om goed te doen. Ze stelt ons gerust dat we onszelf moeten blijven. Het is een fase die zal overgaan.

Loic zit in de fase van de cultuur schok en die vroeger dan de rest vanwege de vele contacten volley. Wat me uit dit incident voornamelijk bijblijft, is dat de cultuurschok ook voor de andere kant telt. Het 'gastheren' gaan door dezelfde fasen …paar keer Skype gemist door technische problemen

Calle gaat deze week voor de eerste keer naar de vrouwenclub (officieel is het voor de echtgenotes en echtgenoten van de militairen in het hoofdkwartier, maar in de praktijk zijn het voornamelijk vrouwen). Ik krijg een sms dat ze het niet vindt. Tijdens een vergadering probeer ik haar in contact te brengen met mensen die de plaats van afspraak kennen, maar tevergeefs. Uiteindelijk vindt ze het toch – ze had het verkeerd adres – en blijkt het een leuke activiteit geweest te zijn.

Dit weekend hebben we niets gepland en doen we het rustig aan.

De daagjes alleen (geschreven door Amber)

Heb al vaak gedacht te schrijven, een extra stukje dagboek, eentje van mijne kant.
Maar wat schrijf je zoal als je je wat slecht voelt? Je kunt proberen te beschrijven wat je voelt, maar gaat dat? Komt dat over?

We zijn nu 18 daagjes verder, 18 daagjes geen gezin, 18 daagjes van eenzaamheid, 18 daagjes van traantjes, 18 dagen van piekeren.
Ik denk dat ik nu weet wat ze bedoelen met een rollercoaster van emoties. Ben al een tijdje over m'n puberjaren heen, maar ups en downs zoals ik ze nu beleef, heb ik toch nog niet meegemaakt.

Schooldagen ça va, afleiding genoeg, ook al zijn de lessen dan niet altijd even interessant en vraagt iedereen constant achter hoe het met me gaat, hoe het met ons gezinnetje gaat, dan ben ik de tranen de baas, dan kan ik goed uitleggen hoe het gaat.

Maar ’s avonds, alleen, als al het huiswerk gemaakt is, biedt de tv zelfs geen afleiding, dan zit ik hier, boven op m’n kamer, te wachten op het Skype geluid dat meldt dat mama of de broers online zijn.

Heb nog nooit zoveel op m’n kamer gezeten, heb nog nooit zoveel voor school gedaan, heb nog nooit zo weinig troost gevonden in m’n iPod, heb nog nooit zoveel steun gekend van vrienden. Maar verder zeg nooit nooit hé.

Jaloers dat m’n ouders en broers daar zijn, bij het goeie weer, het avontuur belevend? Nee, dat niet.

Spijt van m’n keuze, ja toch wel, nu toch, heb geen glazen bol. Velen denken misschien dat ik nu kan doen wat ik wil, geen zagende ouders, ik voel me niet goed als ik eens iets aan de regels probeer te veranderen, en geef me die zagende ouders maar terug, ze deden dat goed!

Ik mis m’n ouders enorm. Besef nu wat eenzaamheid is. Snap nu soms teksten van liedjes die ik voordien dacht te snappen. Maar ik pep mezelf op, anderen fleuren me op.

Beetje meer uitleg.

Ongelukkig zijn… Ik neem het niet graag in m’n mond, want er zijn altijd ergere dingen op de wereld.

Ik vraag ook geen medelijden, ik moet sterk zijn, maar ik denk dat ik wel recht heb op tranen laten?

Het is een gat, een enorm gat, ergens in het hartje. Geen mama en papa of broers dicht bij mij, als ik ze nodig heb moet ik wachten op Skype, en zelfs dan, ik wil knuffelen!

Heb de laatste tijd enorm de drang om iedereen vast te houden, ook al heb ik er niet zo’n affectieve band mee, gewoon even het gevoel van geborgenheid, veiligheid, liefde.

En ja ik heb familie, en ik ben heel blij dat ik ze heb, ze helpen me echt, maar niemand vervangt mijn mama en papa en broers!

De foto’s naast m’n bed helpen me niet echt inslaap vallen, ik kijk er heel graag naar, maar dan voel je het, hoever je van ze bent, de traantjes komen op en dan blijven ze komen.

Heb al een paar keer naar Nick gebeld als het niet ging, en hij is er altijd voor me, en luistert altijd en aan het einde van het gesprek kan ik terug lachen, hij doet dat fantastisch, ben echt zo blij met zijn steun, dankjewel lieve schat! De nachtjes zijn kort, ‘s morgens wil ik niet opstaan, blijven liggen, verder slapen,

dan denk ik niet, droom ik over hen, ben ik bij hen, maar school roept en ik ben blij dat er afleiding is! De hele schooldag kom ik vrolijk lachend door. Soms denk ik wel Ciaran over de speelplaats te zien lopen, of hoop ik dat Loic ergens bij Mil en Emma en zijn crue loopt, maar de realiteit volgt snel, steek in de maag en we gaan voort.

‘s Weekends heb ik nog geen huiswerk gehad, en dan ga ik werken, klop ik een uurtje extra en de andere dag breng ik door met Nick, ik wil er niet aan denken.

’s Avonds in bed weer van hetzelfde, al de opgekropte tranen, komen en blijven stromen!

Weer een hele avond tobben en piekeren. En ik weet dat ze het goed hebben, en ik hou van ze, ik gun het ze, maar ik mis ze!

Mama mag het dan misschien een goede keuze noemen, ik heb hen niet bij me. Besef nu meer dan ooit hoe hard ik m’n ouders nodig heb, heb altijd geloofd dat ik het wel alleen kon, maar ik ben zo niets zonder hen. Klein vogeltje dat piept naar mama en papa.

Nu, ik geef toe dat ik het wel eens even moeilijk had kunnen hebben als ik daar was gebleven, geen Nick, geen vrienden, geen familie. Maar dan had ik m’n gezin! Nu hoor ik ze zo om de dag, en meestal dan alleen mama. Seighin komt later thuis en moet dan huiswerk maken, Ciaran en Loic komen zo laat thuis, dat ik dan toch al hoor te slapen… Papa is iets voor in het weekend.

Thuis is ook geen thuis niet meer. Enkel mijn kamer is nog hetzelfde, voor de rest andere meubels. Het steekt énorm! Mijn huisje en toch ben ik er liever weg dan aanwezig, het is geen thuis meer, geen ouders of broers erin, geen gekende meubels, geen rommel waarover de mamie kan jammeren,… Zelfs Moustachke is weg… Het klopt niet, er ontbreekt iets…

Maar weet je, we zijn sterk, we moeten doorgaan! Er zullen nog veel tranen komen, er gaat nog veel gepiekerd worden, maar we blijven doorgaan! We blijven hopen op alle steun van familie, vrienden, minder bekenden,… Dankjewel allemaal! Ik zou het zeker niet zo goed kunnen zonder jullie!

Still 90 days to go! Dat ik maar snel in Italië zit met school, dat de Ardennen met Nick en zijn familie er maar gauw is. Dat ik maar vlug aan m’n boeken zit voor kerstexamens, met andere woorden, laat me snel op het vliegtuig zitten richting het thuisfront! (En achteraf zal ik het me beklagen dat de tijd zo snel is gegaan!)

Sorry als heel dit verhaaltje nu wat rommelig overkomt… Ik weet niet goed wat eerst moet, krijg er maar geen structuur in… Het is een beetje een rommeltje in het kopke… :s

En hop de laatste week van de tweede maand

Vier dagen werken. De vrijdag neem ik een dagje vrij om met Calle te zijn. We hebben het plan opgevat om dat minstens 1 maal per maand te doen.

Mijn functie begint met de dag duidelijker te worden. Ik moet het kader waarin binnen NATO opleiding en training gegeven wordt scheppen en onderhouden. Niet alleen moeten de nodige richtlijnen uitgegeven worden maar moeten ook de nodige verantwoordelijken aangeduid worden. Lijkt gemakkelijker dan het is.

's Avonds na mijn thuiskomst, het commuten gaat al vlotter, is het lezen met Seighin geblazen. Hij moet immers regelmatig Engels lezen zodat hij daarin beter wordt. Daarna is het aan de beurt van Ciaran die met een heleboel, vooral wiskunde, vragen afkomt. Loic trekt zoals gewoonlijk zijn plan, maar als hij met vragen af komt, dan zijn ze natuurlijk van een compleet ander kaliber. Leuk is wel dat er bij fysica doe-taken zijn. Zo kan ik mijn inzichten als ingenieur nog eens aanwenden =;-)

De vrijdag een dagje vrij genomen. Samen met Calle afgesproken om daar een gewoonte van te maken. Eens per maand wij alleen is zeker niet te veel en geen overdreven luxe. Onze eerste dag is nog niet zoals we het willen doen, maar het is een start.

Voor de eerste keer met mijn ouders gepraat. Amber was naar Zeebrugge afgereisd (het was voor haar een verlofdag) en via haar proberen een Skype verbinding proberen op te zetten. Door het gebruik van mobiel internet lukte dat niet echt goed. Dan maar een belkrediet aangekocht en voor iets meer dan 1 Euro 6 minuten met België gebeld. Dat deed deugd!

Na dit gesprek eventjes gaan shoppen, in feite winkels verkennen. Overal staan al halloween en kerstmis in de rekken. Massa's. Je kan hier bij wijze van spreken kerstverlichting per pallet kopen. Een paar snuisterijen voor de binnenhuisdecoratie gekocht.

Zaterdags kwamen de Hubrechtsens bij ons spelen. De kids hadden dat geregeld en dus moest ik ze opppikken nadat we onze wekelijkse strooptocht naar de Commisary gedaan hadden. Dat betekende mits een beetje omrijden een rustige namiddag. In de 'vrije' tijd lasagne met Amerikaanse ingrediënten gemaakt.

De dag nadien rustig alle lossen eindjes afgerond. Onze Amerikaans rekening zou nog kunnen voor administratieve problemen oplossen omdat ik niet door de Amerikaanse regering betaald wordt. Natuurlijk niet!

U-Curve theorie van de cultuurschock

Omdat jullie toch de moeite niet zullen nemen om het begrip cultuurschock op te zoeken, heb ik het gdaan. De U-Curve theorie van aanpassing en cultuurshock van Black, Mendenhall en Oddou (1991) probeert de effecten van het gaan werken in het buitenland (als expat) te verklaren door middel van vier fases.

De theorie beschrijft de fasen van de aanpassing van een expat tijdens zijn verblijf in het buitenland. De vier stadia van aanpassingen zijn (zie figuur):

* wittebroodsweken,

* cultuur shock / ontgoocheling,

* aanpassingsfase en

* competentie.

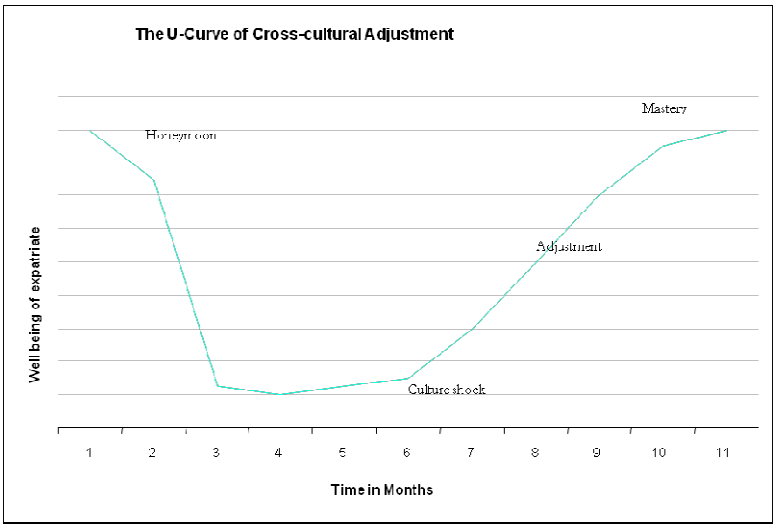

1. De wittebroodsweken

Rozengeur en maneschijn hebben de overhand in de beginperiode van de uitzending.

Tijdens de eerste weken zijn de expat, de partner en de kinderen meestal enthousiast voor alle nieuwe interessante dingen die worden aangeboden door het gastland. In dit stadium overheerst het gevoel een toerist te zijn in de nieuwe omgeving. Deze beginperiode kan variëren van twee weken tot de eerste paar maanden totdat de cultuurschok tussenbeide komt.

2. Cultuurshock

Dit is de fase waarin expats zich ongemakkelijk beginnen te voelen met het dagelijkse leven. Mensen die lijden aan de cultuur schok kunnen worden herkend aan verschillende symptomen. Zoals:

stress, desoriëntatie: angst, depressie of zelfs vijandigheid die zowel onrust en woedeaanvallen kan omvatten; verrassing; angst en afkeer van de nieuwe gebruiken.

Onbegrip voor culturele verschillen tussen het oude en het nieuwe leven kan leiden tot groot verlangen naar vertrouwde dingen.

Onderzoekers rapporteren onder andere symptomen zoals:

psychische instabiliteit; verwarring met betrekking tot de rol(verwachtingen); stress als gevolg van de inspanning van psychologische aanpassing, een gevoel van verlies en ontbering en afwijzing door of van de nieuwe cultuur, gevoelens van onmacht en frustratie als gevolg van het onvermogen om te gaan met de nieuwe omgeving.

3. Fase van aanpassing

Deze fase van ontgoocheling vereist een adequate reactie om te leren omgaan met deze gevoelens.

Voor sommigen is deze fase heel lastig en men voelt zich niet in staat om door te gaan naar de volgende fase, een periode van geleidelijke aanpassing aan de nieuwe omgeving.

Gelukkig begint de expat zich nu meestal geleidelijk thuis te voelen in de nieuwe cultuur. Hij is steeds beter in staat om effectief te functioneren.

4. Competentie

De laatste fase begint na ongeveer 8 maanden tot een jaar, dit is de fase waarin de expat het vermogen verwerft om probleemloos, effectief te functioneren en te leven in het gastland.

Kortom de expat is klaar om verder te gaan …. een nieuwe uitdaging, een nieuw land.

2 lijsten

Waarom?

Als je een oversteek maakt en een tijd in een vreemd land gaat wonen, dan is het interessant om een lijst op te maken van wat je allemaal wenst te bezoeken voor je terugkeert. Zo vermijd je dat je na pakwag 3 jaar moet vaststellen als je je valiezen op Belgische bodem zet, dat je het gast land niet bezocht hebt en dat de prentjes in een toeristiche folder even vreemd lijken als voor je vertrek. Vandaar dat ik zo'n 'to visit list' opgesteld heb.

Nu we toch over lijsten hebben, voeg ik er één aan toe over de belangrijkste, zichtbare verschillen tussen de USA en België opgesteld zoals ik het na de eerste week zie. De bedoeling is om tegen het iinde opnieuw zo'n lijst op te stellen om te zien of er een groot verschil in opvatting is.

What to vist?

- New York
- Washington
- New Orleans
- Florida diving
- Disneyland
- Los Angeles - california
- Las Vegas
- Yellowstone park
- Rocky Moutains
- Death Valley
- Everglades
- Duiken in Florida
- Niagara

- Canada

De meest opvallende verschillen tussen België en de USA

- Afslaan naar rechts door het rood: gewoon worden dat je zelfs als het rood is naar rechts mag afslaan. In het begin een beetje beangstigend.
- Vriendelijkheid van de bewoners: iedereen zegt glimlachend goedendag. Misschien is het oppervlakkig, maar in ieder geval kom je bijna geen nors uitziende mensen tegen.
- Tipping bij resto: tja, altijd die tax en de tip erbij rekenen. De prijzen die je in dollars op de menu ziet, mag je als euro aannemen, dan kon je niet voor verrassingen te staan. Hier kijken ze wel nooit naar de tip die ze krijgen. En ze blijven vriendelijk, zelfs na het betalen.
- Brede straten: de auto is hier koning, dus zeer brede straten met grote auto's. Gelukkig zijn de straten breed, want ze rijden hier zonder rekening te houden met de rest. Accidenten!
- Grote auto's: tja. Als je hier met een Prius C rijdt, dan voel je je klein.
- Drive thru's bij alles en nog wat: kijk rond naar iets waar er dingen verkocht worden. Ja? Wel hier hebben ze daar een drive thru voor: pizza's, hamburgers, starbucks, … maar ook banken, apothekers, … Auto is koning! En ze blijven er in zitten.
- Meeneemdinges: voor de drive thru's moet je natuurlijk alles meeneembaar maken. En ze nemen dus ook alles mee. Overal zie je ze sleuren met wegwerpbekers vol koffie, cola, …
- Links en rechts voorbijsteken en afritten: op een autostrades kan je langs alle kanten er af moeten rijden. Als de GPS-stem je aanraadt om links af te slaan, dan moet je dit wel doen.
- Open WC: alle toiletten hebben deuren die onderdaan open zijn. Asl je valt, dan zien ze je liggen. Maar je hebt wel geen echte privacy.
- Food courts: in de malls en in feite overal heb je geen afwisslen van winkels en eetgelegenheden, want alle eetgelegenheden zijn samen gezet in een food court. Gemakkelijk te kiezen, dat wel, maar niet echt gezellig.
- Dikkere mensen: moet het nog gezegd worden? Meer dikke mensen en ook veel dikkere. Maar niet allemaal ☺
- Veel tattoo's: of vallen ze in dit warmer weer meer op?

- Afval! Geen worder dat de Amerikanen 4 maal meer afval produceren. Alles wordt hier dubbel en dik verpakt.

Groeten uit Chesapeake!

Op weg naar Haloween

Inleiding

Een fout in de titel? Nee, ik kan nog Halloween schrijven. Zo erg is het Engels nog niet in mijn Nederlands doorgedrongen dat ik fouten schrijf. Natuurlijk schrijf ik dit met de nodige reserves, want er kruipen wel fouten in mijn tekst. Al is het maar omdat ik op het werk op een QWERTY-klavier tik terwijl we thuis, d.i. in Chesapeake, een AZERTY hebben. De Q en de A geraken dus nogal verward.

De enkele 'l', het moeten er in feite 2 zijn, komt van een kleine discussie met Seighin. Hij dacht eventjes dat het met 1 'l' moest geschreven worden. Maar dat werd snel opgelost.

Week van 30 oktober tot 06 oktober 2013

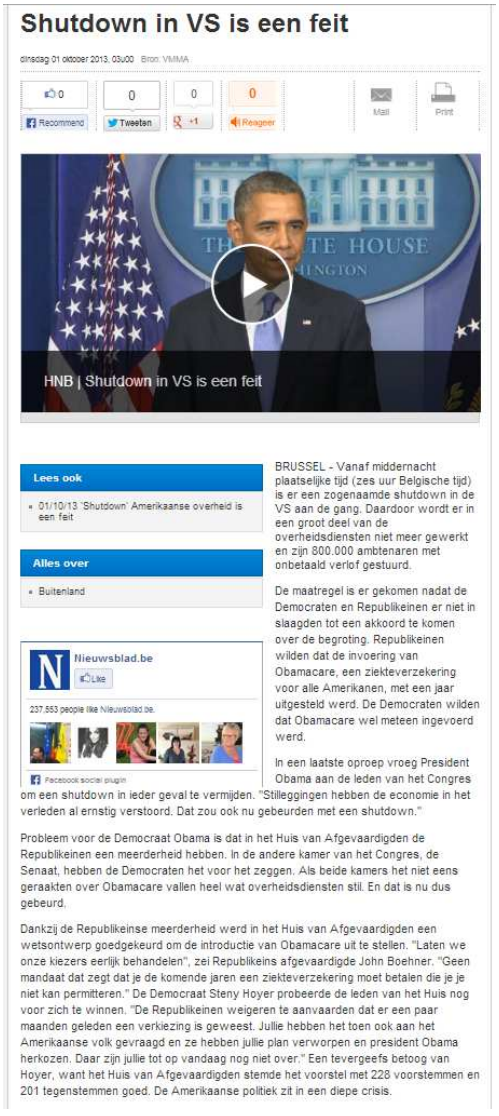
Shutdown in VS is een feit

dinsdag 01 oktober 2013, 03u00 Bron: VMMA

0 Recommend | 0 Tweeten | 0 +1 | 0 Reageer | Mail | Print

HNB | Shutdown in VS is een feit

Lees ook

- 01/10/13 'Shutdown' Amerikaanse overheid is een feit

Alles over

- Buitenland

Nieuwsblad.be Like

237.553 people like Nieuwsblad.be.

Facebook social plugin

BRUSSEL - Vanaf middernacht plaatselijke tijd (zes uur Belgische tijd) is er een zogenaamde shutdown in de VS aan de gang. Daardoor wordt er in een groot deel van de overheidsdiensten niet meer gewerkt en zijn 800.000 ambtenaren met onbetaald verlof gestuurd.

De maatregel is er gekomen nadat de Democraten en Republikeinen er niet in slaagden tot een akkoord te komen over de begroting. Republikeinen wilden dat de invoering van Obamacare, een ziekteverzekering voor alle Amerikanen, met een jaar uitgesteld werd. De Democraten wilden dat Obamacare wel meteen ingevoerd werd.

In een laatste oproep vroeg President Obama aan de leden van het Congres om een shutdown in ieder geval te vermijden. "Stilleggingen hebben de economie in het verleden al ernstig verstoord. Dat zou ook nu gebeurden met een shutdown."

Probleem voor de Democraat Obama is dat in het Huis van Afgevaardigden de Republikeinen een meerderheid hebben. In de andere kamer van het Congres, de Senaat, hebben de Democraten het voor het zeggen. Als beide kamers het niet eens geraakten over Obamacare vallen heel wat overheidsdiensten stil. En dat is nu dus gebeurd.

Dankzij de Republikeinse meerderheid werd in het Huis van Afgevaardigden een wetsontwerp goedgekeurd om de introductie van Obamacare uit te stellen. "Laten we onze kiezers eerlijk behandelen", zei Republikeins afgevaardigde John Boehner. "Geen mandaat dat zegt dat je de komende jaren een ziekteverzekering moet betalen die je je niet kan permitteren." De Democraat Steny Hoyer probeerde de leden van het Huis nog voor zich te winnen. "De Republikeinen weigeren te aanvaarden dat er een paar maanden geleden een verkiezing is geweest. Jullie hebben het toen ook aan het Amerikaanse volk gevraagd en ze hebben jullie plan verworpen en president Obama herkozen. Daar zijn jullie tot op vandaag nog niet over." Een tevergeefs betoog van Hoyer, want het Huis van Afgevaardigden stemde het voorstel met 228 voorstemmen en 201 tegenstemmen goed. De Amerikaanse politiek zit in een diepe crisis.

Op maandagavond, na een gewone werkdag, stuurde ik onze belevenissen van de voorbije maand door. Het deel dat Amber geschreven had, zorgde voor aan aantal aan paniek grenzende reacties. Ik had nu wel iets verwacht, want na het lezen had ik er even met haar over gehad, maar dit niet. Misschien komt het doordat ik al 4 maanden Kosovo achter de rug heb dat ik aanvoel dat een brief het verleden is. Of is het doordat mensen tegenwoordig gewoon zijn om nieuws onmiddellijk te vernemen dat het lezen van een 'geschiedenis' moeilijker te verwerken is.

In ieder geval wou Amber nog meer verontrustte telefoontjes vermijden en stuurde ze een mailtje met extra uitleg. Op die mail kwamen er een paar leuke reacties, waarvoor een dank-je-wel.

Hier in de USA begon de maand met een andere soort 'paniek'. Niet echt paniek, want ze zijn het hier al een beetje gewoon. In België zou zoiets tot stakingen en rellen leiden, maar hier komt het gewoon in het nieuws. Waarover ik het heb? De 'furlough'. Dit is naast 'apartheid' en 'filibuster' een van de weinige Engelse woorden die van het Nederlands komen (en alle 3 met een negatieve bijklank). Furlough is een verbastering van "verlof" opgelegd en zonder wedde. Het is een soort tijdelijke verbreking van het contract door de werkgever en dit om speciale redenen. En als de regering het doet zijn er direct miljoenen mensen er rechtstreeks of onrechtstreeks bij betrokken.

Wat heeft dat op ons effect? Voor de toeristen betekent dit dat de meeste nationale parken gesloten zijn, hoewel er geruchten gaan die dit tegenspreken. De parken brengen immers geld op en het is nu het hoogseizoen voor Europese bezoekers. Dichter bij huis blijft de NEX open maar de Commisary doet een snelle uitverkoop van bederfbare goederen en sluit dan. We zullen dus meer, maar eigenlijk normaal, moeten betalen voor eten en andere dingen. Er zullen zeker bepaalde winkelketens acties uit de grond stampen om al die vrijgekomen militaire kopers naar hun winkels te lokken. Het prijsverschil zal dus kleiner worden. Ook bepaalde overheidsdiensten zullen niet meer werken alsook bepaalde diensten in de basissen. In het NATO hoofdkwartier werken ook burgers, maar die worden door NATO betaald, anders stonden ook zij tijdelijk op straat. De impact valt tot nu toe dus mee.

De week bevatte voor de rest geen bijzonderheden. De routine is hier groter omdat de schooldagen alle 5 even lang duren. Er is dus geen andere dag, de woensdag, zoals in België. Op het werk is het soms meer interne of NATO-brede poltiek, dan echt militaire benaderingen. Dat zal wel normaal zijn in een strategisch hoofdkwartier. Maar het maakt het werk wel moeilijker.

In België ligt Amber ziek in bed. Geveld door een virus dat zich in de nieren genesteld heeft, waarschijnlijk in combinatie met heimwee. Natuurlijk maakt dit Mamie bezorgd. En dat is niet goed.

Calle start met tennissen is de vrouwenclub van de NATO. De disndag en de donderdag. Het feit dat de tennisterreinen vlak naast de Nex en de Commisary van Little Creek ligt, maakt het extra gemakkelijk.

Op donderdag wordt Seighin ziek op school. Hij wordt vroeger van school gehaald, maar als ik thuis kom ik het ergste voorbij.

Het weer hier blijft goed. Ontbijten op de ‘deck’ kan nog altijd en het gras groeit snel. Af en toe moet het dus afgereden worden. Het gras moet hier in een doorzichtige plastiek zak gestopt worden en aan de rand van de straat geplaatst. De vuilniswagen haalt die dan op. Nee, geen groene container hier! Want het meeste GFT verdwijnt in de verbrijzelaar.

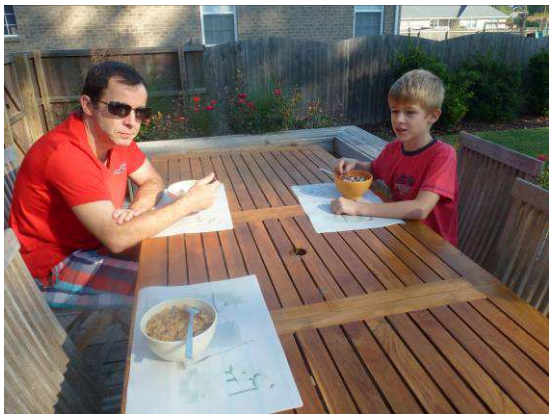

De rest van de week kabbelt zoals de vorige voort. Seighin is geen vriendje meer met zijn Amerikaanse buurjongen, hoewel we niet echt begrijpen waarom. Loic hangt al 3 maal aan de muur van het wiskundelokaal (beste van de klas van de hele week of 100% op de quiz) en gaat voor 10 maal dit semester. Ciaran doet het uitstekend en is lid van de Latin club geworden. Calle gaat af en toe tennissen, blijft dozen uitpakken en strijken. En op het werk begin ik meer en meer mijn draai te vinden.

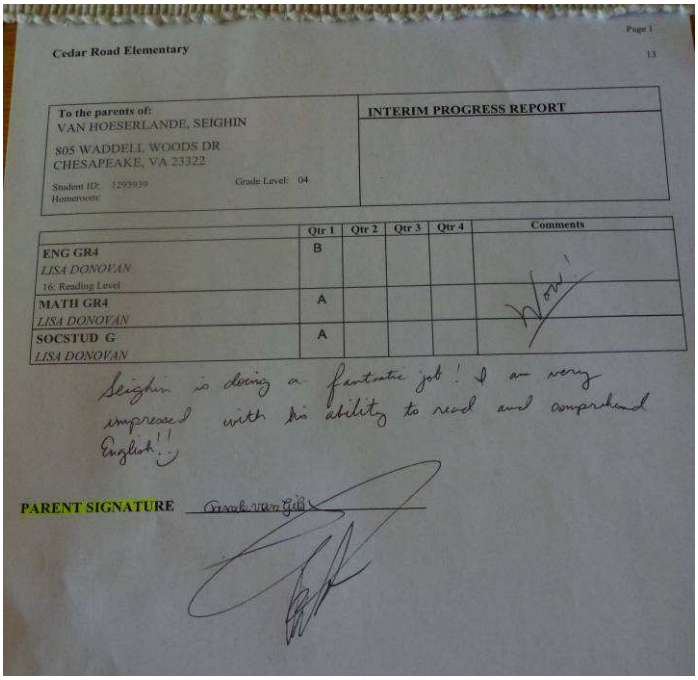

Cedar Road Elementary

Page 1
13

To the parents of:
VAN HOESERLANDE, SEIGHIN
805 WADDELL WOODS DR
CHESAPEAKE, VA 23322
Student ID: 1293939
Homeroom:
Grade Level: 04

INTERIM PROGRESS REPORT

	Qtr 1	Qtr 2	Qtr 3	Qtr 4	Comments
ENG GR4 LISA DONOVAN 16: Reading Level	B				
MATH GR4 LISA DONOVAN	A				
SOCSTUD G LISA DONOVAN	A				

Seighin is doing a fantastic job! I am very impressed with his ability to read and comprehend English!

PARENT SIGNATURE

Op vrijdagnamiddag - ik ben vroeg thuis om naar de bank te gaan - opent de voordeur en daarna niets meer. Normaal gezien komt Seighin rond dat uur binnen, maar als ik naar de voordeur ga, vind ik er alleen zijn boekentas en zijn schoenen. Ik vermoed dat hij boven is en ga naar zijn kamer. Hij ligt te wenen. Snikkend komt het naar boven. De juf heeft hem vandaag 7 maal onder zijn voeten gegeven en hij weet niet waarom. Het is op die dag geen goede school en ook geen goede juf. Later op de avond vist hij een rapport uit zijn boekentas en uit de commentaar van de juf blijkt ze hem toch te waarderen (dat dachten we wel =;-).

Deze avond hebben we het plan opgevat om met de bende te gaan eten in de Italiaanse keten 'Olive Garden'. Met de bende is het plan, maar Loic is door zijn Canadese vriend uitgenodigd om mee naar het strand te gaan. Wij dus met zijn vieren op de zwier.

Hoewel het een keten is, lijkt het niet zo. Het ziet er uit als een Italiaans restaurant, zonder dat de kitscherige kantjes die Amerikanen er soms aan geven. Onze bediening is goed en de omgeving is gezellig. Het eten is ook goed en de prijs zeer redelijk. We zullen hier nog terugkomen want de jongste is enthousiast.

De dag nadien gaan we naar de Zoo in Norfolk. We zijn als NATO militairen uitgenodigd op een soort familiedag en dus gaan we maar. De inkom is gratis op voorwaarde dat we voedsel in blik meebrengen voor de voedselbanken. De zoo zelf is klein, maar de dieren zitten goed (voor zover dat kan) en worden zichtbaar goed verzorgd. De opzet is educatief en familie vriendelijk. Natuurlijk kunnen olifanten, struisvogels, springbok, … bekijken in een zoo niet tippen aan

een tocht in de Kalahari. Maar toch. 's Middags krijgen we hamburgers te eten (hoe kan het ook anders).

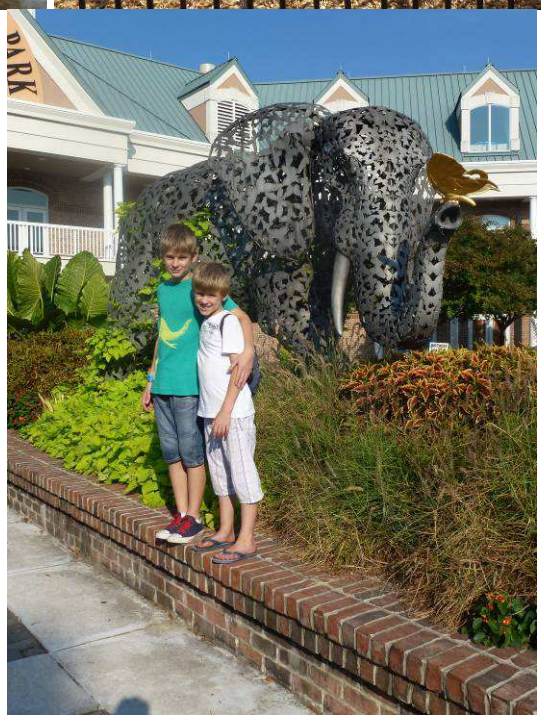

Zondag is het weer werken geblazen. Ik heb me zelf de opdracht gegeven om in de garage plaats te maken voor de 2 auto's. Zo moet er geen auto buiten overnachten. Geen gemakkelijke taak als je geen thuishuisje hebt en meer dan honderd kartonnen dozen waar je geen weg mee kunt.

Vandaag als middagmaal Amerikaanse mosselen op Belgische wijze. Mjamie op ons terras.

In de namiddag is het stranddag. Misschien onze laatste, want door de vroege avond is de namiddagzon kort. Toch genoeg om nog in de zee te gaan spelen.

's Avonds de taak Nederlands van Seighin nakijken en opsturen naar Meester Johan voor verbetering. Ja, de leraar waar hij normaal zou bijzitten verbetert zijn taken. We krijgen ook leuke reacties op zijn rapport. Blijkbaar volgen veel juffen zijn avontuur. Dat is nogal een goeie school, he!

Week van 07 oktober tot 13 oktober 2013

'Breaking news' voor de start van de week: Seighin heeft een nieuwe vriend in de buurt. Het is plots gedaan met de vorig. Geen idee waarom, want hij vertelt een moeilijk te volgen verhaal. Tja, jongeren. We maken er ons niet echt zorgen bij.

Dat betekent wel dat ik even moet aankloppen aan het ouderlijk huis van zijn vriendje, want dat vereist toch de beleefdheid. In hun tuin is het al volledig Halloween. Een hele boel onderdelen van geraamtes, grafzerken, … liggen verspreid in hun voortuin. Het pronkstuk is een 'gezellige' tête-à-tête van twee geraamtes die lever aan het smaken zijn.

Mijn werkweek is gevuld met een cross-functional training. Een driedaagse cursus waarbij we meer leren over hoe dit hoofdkwartier werkt. Die werking valt een beetje tegen. Ik had er meer van verwacht.

Een voordeel is dat het doorgaat op de basis waar Calle tennist. We kunnen dus samen lunchen en het toeval wil dat haar Duitse tennispartner getrouwd is met een Duitse officier die niet ver van me werkt en ook duikt.

Ook goed is dat de Commisaries alweer open zijn. De furlough is dus kort geweest.

Dinsdagavond met Seighin op ouder-kind cursus over het gebruik van het e-boek wiskunde. Eerst een beetje uitleg en daarna een workshop op de PC. Leuk. Nadien een beetje uitleg gevraagd over SOL testen. Ik heb de terminologie nog niet onder de knie.

Natuurlijk proberen we contact te houden met het thuisfront. Gelukkig bestaat er zoiets als Skype. Beeld en klank gratis over grote afstanden. We nemen de soms minder kwaliteit er graag bij.

Ik probeer de regendagen (soms quasi tropische regenbuien) te milderen met het bakken van s. Hier komt hier Amerikaans brood meer binnen! Op weg naar het werk kom is een hallucinant tafereel tegen. Terwijl het stortregent, staan de publieke sproeiers hun werk te doen. Bewateren van grasland bij een regenbui? Toch iets om over te verwonderen als je staat aan te schuiven in de file. Ja, want regen en files gaan hier hand in hand.

Het weekend zou druk worden, maar door de regen is de 'home coming' met parade afgelast. De activiteit wordt dan maar in de sprotzaal van de school gehouden. Loic en Ciaran vonden de voorstelling van de sportploegen leuk. Blijkbaar was er veel ambiance. Ook de 5 km lopen voor borstkanker laten we aan ons voorbijgaan.

Het weekend volgt daarna zijn normaal verloop: zaterdag gaan winkelen en zondag activiteiten. Loic doet dan mee aan try-outs voor volleybal team. Zo maar eventjes 30 USD moeten neerleggen voor deelname en inschrijving in de Amerikaanse volleyball leage. Zonder garantie van deelname. Sport is hier business!

Nadat ik Loic afgezet heb, rij ik met de 2 jongste naar de cinema. Op weg krijgen we een platte band. Snel vervangen door een thuiskomertje en dan een filmpje meepikken. 's Avonds terug rust.

Colombusweek (14 oktober tot 20 oktober 2013)

Dagje vrij, maar niet voor school, want het is Columbusdag (Engels: Columbus Day, Spaans: Dia de La Hispanidad). Dit is een herdenkingsdag in verschillende landen in Latijns-Amerika, de Verenigde Staten en Spanje waarop men de aankomst van de Italiaanse ontdekkingsreiziger in Spaanse dienst Christoffel Columbus op het continent Amerika op 12 oktober 1492 herdenkt. Columbusdag wordt op die dag gevierd, behalve in de Verenigde Staten, waar Columbusdag op de tweede maandag van oktober valt.

In de Verenigde Staten werd Columbusdag vooral door Amerikanen van Italiaanse afkomst gevierd. Op aandrang van dit bevolkingsdeel verklaarde president Franklin D. Roosevelt in 1937 Columbusdag tot een nationale feestdag. Een groot deel van de staten erkennen Columbusdag echter niet als een officiële staatsfeestdag. De dag wordt vooral gevierd in staten met een aanzienlijke Italiaanse bevolking, maar dus ook in Virginia.

De voorbereiding van de kneder-bakker en het resultaat.

Voor velen in de Verenigde Staten is Columbusdag een omstreden feestdag. Leden van de oorspronkelijke volkeren in Noord-Amerika, tegenwoordig aangeduid als Native Americans, zien in Columbus het symbool van het begin van de onderwerping van de oorspronkelijke bevolking in Amerika. De staat South Dakota viert de feestdag, maar veranderde de naam officieel in Native American Day. Anderen geloven dat de Vikingen Noord-Amerika eerder bezochten dan Columbus. Er bestaan bewijzen voor een Viking-vestiging onder leiding van Leif Eriksson in Newfoundland. In Minnesota en Wisconsin in de VS wordt Leif Eriksson Day gevierd, mede vanwege het relatief grote aantal Scandinaviërs dat zich in die staten gevestigd heeft in de 19de eeuw.

Calle en ik ga een beetje shoppen. Een paar dingen voor Halloween en voor onze WC’s aanschaffen. De platte band blijkt niet meer te herstellen en we moeten dus een nieuwe kopen. Het zal wel een week duren. Dus al die tijd met een te klein bandje rondrijden. Amai.

Vandaag toch een beetje werken, want een collega van me, Geert, heeft een vergadering via Skype aangevraagd. Een eerste keer videoconferentie over het internet.

Dinsdags met een reserveband naar het werk. Het voelt niet echt goed aan, maar het gaat. Natuurlijk, als ik nu een platte band rij, dan is het echt koekenbak. Zou AAA, de pechdienst, dan kunnen helpen? Ik wil het niet uitproberen.

Die avond oudercontact met de juf van Seighin. Alles gaat supergoed in de klas. Ze heeft toe dat ze in het begin vreesde, maardat bleek onterecht. Hij is een superleerling: intelligent en sociaal. ‘He’s my prize this year!’. Leuk om zo’n goeie commentaar te horen.

De rest van de week verloopt gewoon. De routine komt er echt al in.

Op zaterdag gaan we naar het schoolfeest van de lager school. Seighin wil niet omdat hij dan een deel van de namiddag met de Hubrechtsen (jawel, dezelfde =;-) gaat missen. Maar hij moet mee. Tegen zijn zin natuurlijk. Gelukkig ontdooit hij als we er zijn. We doen een paar nieuwe ideeën op. Bijv. een stille veiling waarbij je je bod op een blad moet schrijven. Of een Chinese loterij, waarbij je je naamlotjes in zakjes bij de prijzen die je wenst moet stoppen.

Seighin doet een paar spelletje, begroet zijn vriendjes en na lang wachten probeert hij ook de klimmuur. Ik zeg hem dat het gemakkelijk is en dat ik het ook zou kunnen. Ik daag hem een beetje uit, in de veronderstelling dat ik toch niet zal mogen klimmen, maar hij neemt de uitdaging aan en gaat vragen of ik mag klimmen. Zegt die begeleider toch wel ‘ja’. Tja, geen andere keuze dan het te doen en er niet af te vallen. Pas bij de derde poging lukt het me om de top te bereiken … daarmee was ik de enige vader die zich waarschijnlijk onsterfelijk belachelijk gemaakt heeft.

Met het avondmaal bij ons van onze wekelijkse bezoekers hebben we die avond de eerste echte gasten bij ons. Joepie! Nu de rest …

We krijgen ook een telefoontje dat de band binnen is. Calle gaat ze snel halen zodat ik ze morgen kan vervangen. Met 4 goede banden de zondag met de kids naar o.a. de dierenwinkel gereden.

Met de katapult van Loic gestart. Voor fysica moet hij een katapult maken die een pingpongbal van op 3 meer in een vuilbak kegelt. En dat 6 maal na elkaar. Lijkt simpel, maar is het niet. In ieder geval is het leuk werken als team.

Niet alleen katapulten houden me vandaag bezig, ook kaders ophangen. Het heeft een tijdje geduurd vooraleer ik wist wat kon en hoe. De muren zijn hier immers maar houten platen. Een zwaar kader ophangen met 1 gaatje doe je niet zomaar. Ook mag je niets aan buitenmuren ophangen. Dus goed nadenken vooraleer je een gat maakt.

Week van 21 oktober tot 27 oktober 2013

Er hing al een tijdje een mogelijke zending naar Madrid in de lucht. Ik probeer er vanonderuit te geraken omdat ik het nut er niet echt in zie. En zeker niet als je daarvoor een jetlag moet ondergaan. Ik veronderstel da die nu veel zwaarder zal zijn omdat ik hier langer zit dan juist een bezoek.

In ieder geval zal ik aan Europese zendingen niet kunnen ontsnappen. Bijna gans NATO zit aan die kant van de oceaan. Voor december zal ik er wel aanhangen. Ik moet immers voor een tweedaagse, logistieke vergadering naar het hoofdkwartier in Brussel. Misschien de mogelijkheid om de familie te bezoeken door er een aantal dagen verlof aan te plakken? Misschien moet ik zelfs vanuit New York vertrekken, want er hangt een vergadering met de VN in de lucht.

Nu begin je je waarschijnlijk af te vragen wat ik hier juist doe. En waarvoor die zendingen nodig zijn. Ik denk dat het tijd rijp is dat ik daarover iets meer vertel. Maar eerst naar mijn werkplek.

Een foto zegt meer dat duizend woorden, maar je zal met woorden tevreden moeten zijn. Het is hier immers verboden om foto's mee te nemen. We mogen met onze gsm binnen (yep collega's dat mag), maar we mogen er geen foto's mee nemen. In woorden dus.

Verwacht je niet aan een groot bureel. We zitten allemaal in een grote ruimte die in verschillend 'cubicles' opgedeeld is. De cubicles zijn per 4 geplaatst rond een kleine centrale ruimte die teven als gang dienst doet. We witten met onze ruggen naar elkaar. Dus als je wil spreken, moet je je omdraaien. De wieltjes onder je bureaustoel zijn dus hard nodig.

Als je in je hoek van je cubicle zit, dan kan je langs beide kanten gemakkelijk de plaat die het begrensd aanraken. Je hoeft je niet echt te strekken =;-) In de hoek staat een computer scherm die door middel van een knop links van me aan 1 van de 2 computers aan mijn voeten aangeschakeld kan worden. We werken immers op 2 netwerken: een gewoon, zoals je er een thuis hebt, en een geheim netwerk.

Naast de selectiedoos staat er een robuust uitziende telefoon. Op de rest van de beschikbare tafelruimte staan enkele persoonlijke spullen en veel papier.

Nog links van me boven me hoofd heb ik twee kleine opbergkasten voor documenten. Deze kasten dienen ook als bevestiging voor twee TL lampen, die ik nog niet gebruikt heb. De blauwe, stoffen wandplaat kan dienen om allerlei dingen aan te hangen. We hebben daarvoor een gans assortiment van pinnen, klemmen, punaises, … ter beschikking. Handig!

Links onder de tafel heb ik een kleine ladekast met een lade vol hangmapjes.

Over naar rechts: gewoon de wandplaat met allerlei vastgepinde dingen. De meeste ruimte wordt door de telefoonlijst ingenomen. Helemaal recht staat een Belgisch vlaggetje. Dit dient niet alleen om te tonen dat ik een Belgische officier

ben, maar laat een bezoeker ook toe om mijn werkplaats, nummer 47, snel te vinden.

In mijn vierhoek zit ik samen met een burger, ex-kolonel van de Amerikaanse Landmacht, en een Duitse Marineofficier. De vierde plaats wordt eind volgende maand ingevuld door een Canadese officier.

Nu ken je me werkplaats, maar daarmee heb ik de vraag wat mijn job hier is nog niet beantwoord. Ik zal het proberen zonder in details te treden. Als je naar http://www.act.nato.int/e-management surft, dan zie je onderaan rechts een document met het nummer 75-2. Mijn job is om dit document werkelijkheid te maken. De bedoeling is een soort van bedrijfsuniversiteit binnen de NATO te creëren waarbij we onze militairen vormingen en trainen om beter ingezet te kunnen worden. Ik geef dus zelf geen vormingen, maar moet het kader scheppen en onderhouden zodat dit beter kan gebeuren.

Normaal gezien is deze job een waar je weinig voor moet reizen, maar door de veranderingen in het trainingslandschap en doordat er weinig mensen op de hoogte van zijn, wordt ik betrokken bij allerlei initiatieven. Zo hagen er al een paar mogelijke zendingen in de lucht: naar New York voor besprekingen met de UNO, naar Brussel voor een vergadering met het NATO hoofdkwartier, er was al 1 voor Madrid maar die heb ik afgeblazen, en er zijn er nog in het vooruitzicht.

Op zaterdagmiddag zetten we de kids af in Virginia Beach en gaan Calle en ik winkelen. De wekelijkse inkooptocht met een paar zijsprongetjes. Calle wil een paar Halloween kostuums kopen. Voor ons en voor de kids. De verkleedkoffer is immers niet mee verhuisd.

Zondag is een rustdag (katapult!). We krijgen van onze buurvrouw een uitnodiging voor een Halloween trail. Calle wordt uitgenodigd om te leren een kalkoen op zijn Amerikaans klaar te maken. Binnenkort is het immers 'Thanksgiving'.

Week van 28 tot 31 oktober 2013

Jongens wat voel ik me stom. De doktersafspraak van vandaag is pas morgen. Dan maar Ciaran zo snel mogelijk naar school brengen. Gelukkig heeft hij niets gemist.

Echt alles is in drive-in versie. Een RX terwijl je in je auto zit?

Dan maar op deze dag vrij vroeger beginnen met het uitladen van dozen, het ophangen van kaders, … Rond de middag, in feite eerder na de middag met Calle gaan eten in een eetcafé die door onze buren verder in de straat uitgebaat wordt. We hebben ze nog niet persoonlijk tegengekomen en hopen ze nu te spreken. Pech, de maandag is hun vrije dag.

Ik weet niet of de twee met elkaar te maken hebben, maar tegen de late namiddag voel ik een opstopping opkomen. Nee, geen verkeersopstopping. In een apotheker het product gaan kopen om erger zoals bij de recce te voorkomen. Hoewel het belooft, is er toch geen direct resultaat. Morgen aan de dokter vragen?

’s Avonds met Loic naar een beurs van Univs. Hij is nog van plan om over 2 jaar terug naar België te keren om daar te studeren, maar hij wil ook de opties open houden. Veel metaal op de parking, maar waar Amerikanen iets doen zijn er altijd veel auto’s, en binnen is er heel veel volk. Rijen tafeltjes met mensen die hun universiteit, hogeschool (college), … aan prijzen. Maar geen Infostand waar je kan vragen welke universiteit wat geeft. Ingenieur? Ik ken er maar 2 Virginia Tech en MIT. De laatste is hier niet vertegenwoordigd, dan maar naar de eerste. Ook even bij de University van Virginia gaan kijken. We zullen de campussen eens moeten bezoeken.

Bij het buitengaan komen we de counsellor Mevr. Best tegen. Zij vertelt ons dat Loic eens moet langskomen, want als hij wil kan hij u al lessen aan een universiteit volgen. Raar?

De disndag terug naar de dokter voor Ciaran’s spuit en de doktersafspraak. Nu is hte de goede dag. De verpleegster, dezelfde als de vorige keer, is vriendelijker en spraakzamer. We kunnen echter geen griepspuit krijgen, want die zijn er niet meer. Morgen? In de apotheek blijken de verkeerde medicijnen besteld te zijn. Tevens is er een foute markering op het pillendoosje. Ik zal dit dus de volgende keer moeten verbeteren.

Resultaat is dus laat op werk en ik moet straks ook vroeg terug weg. Vandaag moet is ook mijn dienstreizen regelen. Voor de eerste maal wekren met de speciale software en met het lokaa reisburo de vluchten regelen.

’s Avonds is het vanwege de seniornight, laatste match van de seniors, een maaltijd met de volleybal ploeg. We zetten ons bij de ouders van de Canadese vriend. We blijven wel niet voor de match, die ze later winnen.

We komen via Loic te weten dat kinderen ouder dan 12 jaar niet mogen gaan trick or treaten, want dat zou als bedelen

beschouwd worden. Dat we niet weten of dit echt of niet is, zegt veel over hoe we over sommige Amerikaanse wetten denken. Ciaran en Loic gaan in ieder geval niet rondgaan, hoewel Ciaran twijfelt.

Op donderdagavond is het dan zo ver. We zetten alles klaar om hordes kinderen te ontvangen. Om het helemaal af te maken, verkleden we ons ook. Ciaran beslist om dan toch met zijn broertje mee te gaan. Loic komt laat thuis van de volleybal training (er zijn nog een aantal van bekerwedstrijden).

En dan is het Halloween avond (maar dat is voor de volgende editie)!

Nog iets eigenaardig: bij de aanleg van een brug 'planten' ze hier een volledig veld met roze vlaggetjes. Enig idee waarom?

En naar Thanksgiving

Halloweenavond

Voor de bewuste avond van Halloween zetten we veel lekkers klaar. Afgaand op de geruchten verwachten we veel volk. 'Forest Lakes' is immers een buurt met veel kinderen. We hebben ons om in de sfeer te zijn ook verkleed. Hopelijk jagen we de jonge bellertjes niet te veel schrik aan.

Na veel twijfelen, beslist Ciaran dan toch om zijn broertje te vergezellen op de ronde. Hij denkt immers dat hij te oud is om verkleed aan de deuren te bellen. Het gerucht gaat hier de ronde dat je niet ouder dan 12 jaar mag zijn, want dat het anders als bedelen beschouwd wordt.

Jammer genoeg wordt er zeer weinig aan onze deur gebeld. We denken initieel dat dat is omdat we buitenlanders zijn, maar als we buiten kijken zien we zeer weinig kinderen rond lopen. We zitten immers op een uithoek en dus verkiezen de kinderen niet zo ver te stappen voor die paar huizen die er staan. Een beetje jammer. In ieder geval hebben we veel snoep over.

Op de foto's hierboven zie je enkele moedige deurbellertjes. Op de eerste foto rechts zie je ons buurmeisje.

01 tot 10 November 2013

Na wat rondbellen komt de verhuisfirma de vele dozen uit de garage ophalen. Opeens hebben we opnieuw ruimte in onze garage. Mits een beetje herschikken kunnen de 2 auto's nu goed in de garage en is er nog plaats over om er in te geraken.

Deze maand krijgen we voor het eerst buitenlandse – vreemd dat ik al over 'buitenlandse' spreek - bezoekers bij ons in Chesapeake. Mijn schoonouders komen. Dit betekent dat we snel werk moeten maken van het in orde brengen van de logeerkamer. Niet alleen moeten de laatste verhuisdozen weg, er moet en ook nieuwe meubels in. Het ideaal excuus om naar de Ikea te gaan. Al betekent dit op en af naar Washington. Even leek het er op dat er dichterbij een winkel was. Onze Canadese vrienden beweerden dat er een in Richmond was. En ja, dat klopte, alleen was het Richmond, Australië. Naar Washington dus.

De rit duurde door allerlei vertragingen iets meer dan 5 uur. Onze eerste actie was dus het zoeken van het restaurant. De lange rit werd een beetje gecompenseerd door de gratis maaltijd die aan alle actieve militairen aangeboden werd. Ook buitenlandse.

Op Veteransday, zoals 11 november hier genoemd wordt, krijgen militairen en veteranen kortingen, gratis maaltijden, … Er is dus niet alleen een parade.

Daarna de lange lijst die Calle zeer zorgvuldig opgesteld had, afgelopen. De werkelijkheid komt niet altijd overeen met de afbeeldingen op het internet. Veel zoeken en vergelijken dus. Ciaran twijfelt welke bureau hij mee naar huis zal nemen. Hij kan nog twijfelen tot aan de uitgang. Na bijna 4 uur rondlopen wandelen we met 3 volle karren de winkel uit. Ciaran gelooft niet dat ik alles in de auto zal krijgen. Het lukt me, amper.

De terugweg verloopt vlotter. Toch moeten we even stoppen om te tanken en een beetje eten te kopen. 4 uur later kunnen we alles uitladen en over het huis verdelen. Gelukkig is Loic thuis om te helpen.

Eerste TDY

Mijn eerste 'TDY' komt er aan. Door de Amerikanen wordt een zending hier met TDY, Temporary DutY, aangeduid. Dus de zondag is het opnieuw vroeg dag, want ik moet een vliegtuig naar Duitsland nemen. Vergaderen over een trainingsplan

voor de Luchtmacht en dat in Ramstein. Mijn Amerikaanse collega is al aanwezig zodat Calle met hem kan kennismaken. Mijn inchecken gaat nogal roestig. Het is dan wel al een tijdje geleden.

De dagen van de vergadering leveren niet veel stof voor tekst op. Ik loop een paar Belgen tegen het lijf. Leuk om bij te babbelen. Een zware verkoudheid en jetlag bezorgen me lange nachten, maar ik geraak erdoor. Hoewel ik op de terugvlucht nog last van heb. Het hotel, de Air Force Inns, is best te smaken. Voor ontbijt en diner moeten we wel naar de foodcourt van de Exchange. En het is hier betalen in USD. Welkom op een Amerikaanse basis, in Europa. Maar dat laatste doet er niet toe.

Omdat het de eerste keer is dat ik voor ACT reis, val ik in de ene na de andere verrassing. Ik ben mijn paswoord voor de PC vergeten. Als ik het dan te pakken krijg, weet ik de URL van de webmail niet meer. Gelukkig zet mijn collega me onwetend op het goede spoor. Dan sukkelen om een onbekend systeem op te starten. Uiteindelijk lukt het me. Door de fout van de CIS heb ik administrateursrechten en kan dus Skype installeren. Goed om met het thuisfront contact te houden, hoewel de Wifi niet goed meewerkt.

De terugvlucht verloopt goed. Het vliegtuig is bijna leeg en de service van Lufthansa is uitstekend. Door mijn NATO 2 visum mag ik bij de Amerikanen aanschuiven, en dat gaat veel sneller. Voor de rest gaat het even traag. Schoenen uit, PC in de bak, riem uit, … door de metaaldetector of één of ander raar machien. Gelukkig moet je er niet bloot in staan. Maar uiteindelijk geraak ik toch, later dan gepland en met behulp van een persoonlijke taxiservice, op mijn bestemming: Chesapeake.

Schoonouders!

Ondanks het vele werk heeft de katapult van Loic niet goed gewerkt. Bij het testen in de klas ging alles goed, maar als hij de pingpongballen als test in de vuilbak moest schieten, ging het verkeerd. We hebben nu al 2 dingen gebouwd die het op het moment van de waarheid niet goed werkten. De derde keer wel goed?

Later, toen we de katapult gingen afhalen, kregen we toch enig lof van de leraar. Zeker de historische toets door de benaming 'Dulle Griet' vond hij leuk.

De dag na mijn TDY is er de Korpsmaaltijd. Traditioneel komen we bij Defensie rond 15 november ("Koningsdag") de korpsen der officieren, onderofficieren en vrijwilligers samen om een toast uit te brengen op de Koning. Tevens wordt er bij die gelegenheid een korpsmaaltijd georganiseerd. Het is tevens de gelegenheid om de gevoelens van gehechtheid en waardering van het leger ten overstaan

van zijn opperbevelhebber, de Koning, naar voren te brengen. Concreet werd per korps en per eenheid een heildronk uitgebracht ter ere van de Vorst en werden hem in een kort schrijven deze gevoelens van de leden van het korps uitgedrukt.

In feite heb ik er voor gepleit dat ik dat zeker zou kunnen meemaken. Het is immers een goede gelegenheid om alle Belgen te ontmoeten.

De korpsmaaltijd voor ACT wordt in een chique Country Club in Virginia Beach georganiseerd. We krijgen een zeer lekkere maaltijd voorgeschoteld door een Belgisch kokkoppel. Ook de 'nabeschouwingen' zijn zeer te smaken.

Voor we huiswaarts rijden doen we nog enkele aankopen in de Commissary. EN in de USA lokt gekleed zijn in volledige service dress natuurlijk een aantal vragen op.

's Avonds wil Calle dat ik de meubels van de bureau in elkaar zet. Loic had tijdens mijn afwezigheid al een groot deel van de in de IKEA gekochte meubels in elkaar gezet en Calle wil dat alles in elkaar staat vooraleer haar ouders er zijn. Niet echt verstandig na een Korpsmaaltijd.

's Anderdaags nog kaders ophangen (gelukkig het ik dat niet gisterenavond gedaan), ons nieuw bed in elkaar steken terwijl Seighin de nachtkastjes in elkaar knutselt (natuurlijk volg ik nauwlettend wat hij allemaal uitspookt). Ons oud bed verhuist naar de logeerkamer. Ook naar mijn moeder gebeld, want het is vandaag haar verjaardag. Als alles in elkaar steekt, gaan we mijn schoonouders aan de luchthaven ophalen.

's Avons nog snel een matras gaan kopen, maar die blijkt niet in voorraad te zijn. Ze kunnen het ten vroegste woensdag leveren. Terug een paar dagen luchtmatras …

Zondag 17 tot zondag 24 november 2013

Op zondag vieren we de verjaardag van Calle. Onze eerste in de USA. Mamie en Seighin zorgen voor een lekker ontbijt op bed, of beter op de luchtmatras. Die dagen doen we het rustig aan. Meer dan de buurt een beetje verkennen zit er niet in. Onze gasten moeten immers nog een beetje van de reis bekomen. Het voordeel hiervan is dat we zo ook foto's van ons huis en onze Prius C (de tweede meer 'ons' dan de eerste) krijgen.

Voor haar verjaardag gaan we ’s avonds in een chique restaurant gaan eten. Het was zeer lekker. De Amerikanen kunnen dus wel koken! En volgens de Papie hebben ze ook zeer goede wijn.

Op maandag heb ik een dagje vrij. We besluiten naar de Oceanfront te gaan en van de zon en de rust te genieten. Een kleine wandeling op de dijk. De zon heeft warmte genoeg om in T-shirt rond te stappen. Dit is midden november! Daarna een klein hapje eten op een gezellig terrasje. Leuk.

Ik hoor je al denken. Ieder dag uit eten, een aperitief en wijn, wat met het gewicht? Al naar een paar dagen begin ik daarvoor te vrezen. Ik zal dus zeker mijn loopschema moeten handhaven. Gelukkig kan ik daarvoor op de hulp van Loic rekenen.

Als ik op dinsdag van het werk terug kom, staat alles buiten de garage. De papie heeft zich niet kunnen kalm houden en de garage leeg gemaakt. Hij heeft ook rekken geïnstalleerd en is alles aan het inladen. Gelukkig heeft hij, zoals de vorige keer, niet alles naar het containerpark gedaan. Een containerpark is hier wat het woord zegt: een 'park' met 1 container waar je alles mag ingooien. Sorteren? Dat doen we later wel …

Deze week ook de 'Red Barn' ontdekt. Hier naast ons hoofdkwartier kan je als militair taxfree drank kopen. Vind je hierdoor geen drank in de Commissary of de NEX?

De vrijdag, nog een dagje vrij, trekken we richting Jamestown. Ik neem de weg met de ferry naar het openluchtmuseum. Zoals alle musea die we hier al bezocht hebben en ook deze zeer goed. Het leuke is dat er een heleboel scholen zijn waardoor er veel animatie en uitleg is. Of is dit hier altijd zo?

Jamestown werd gesticht op 14 mei 1607 door de Virginia Company in opdracht van Koning James I naar wie de plaats ook vernoemd is. Het is de eerste, geslaagde permanente Engelse nederzetting in Amerika. Na een aantal moeilijke jaren als gevolg van honger, ziektes en ruzie met de indianen, ging het vanaf 1612 beter met de kolonie door het kweken van de tabaksplant. Jamestown was in het begin de hoofdstad maar na twee verwoestende branden werd het bestuur van

de kolonie Virginia in 1699 naar Williamsburg, ter ere van koning Willem III, verplaatst. Jamestown werd daarop volledig verlaten.

Jamestown is bij ons vooral gekend door de Disneyfilm 'Pocahontas' en de film 'The New World'. Beide films gaan vooral over de liefdesrelatie tussen Indianenprinses Pocahontas en de eerste leider van de kolonisten, John Smith. In The New World komt ook de bovengenoemde John Rolfe in beeld. Dit is de man met wie Pocahontas in werkelijkheid trouwde en Smiths opvolger. Met deze man reist ze uiteindelijk naar Engeland waar ze sterft in 1617.

Disney heeft niet alleen een loopje genomen met de liefdesrelaties ook aan de omvang van de schepen is er een beetje gerekt. Die schepen waren echt zeer klein. Wij staan op de foto hierboven voor het tweede grootste schip, een kleine zeilboot waarop ongeveer 25 mensen 4 maanden mee vaarden. Dit bootje was kleiner dan die waarmee we met 9 een week op de Canal du Midi verkenden.

Daarna gaan we eten in Williamstown. We moeten een beetje zoeken voor een goede plaats maar uiteindelijk vinden we iets geschikts. Daarna wandelen we even in het stadje rond. Het is er mooi, maar om een of andere reden had ik iets zoals Brugge verwacht. Wat natuurlijk een domme veronderstelling was!

Dat Amerikanen gelovige mensen zijn, wordt ook hier bewezen.

De zondag krijgen we bezoek. De mamie loopt een beetje zenuwachtig rond want ze wil dat alles in orde is voor het bezoek. Misschien heeft het feit dat de dame die komt, Calle heeft haar op een sociale activiteit van de vrouwenclub leren kennen, een Nederlandse generaal is te iets mee te maken? Ik heb nog maar

onlangs haar man ontmoet omdat we aan hem een uitleg over 'education and training' moesten geven.

Het bezoek en het middagmaal draaien uit op een gezellige babbel en lekker eten. Ik beschouw het als een voorproefje voor Thanksgiving, of zie ik het verkeerd?

Maandag 25 tot zaterdag 30 november 2013

Op mijn werk krijg ik een telefoontje met een voor mij eigenaardig uitleg dat er een probleem is met de 'D-' van Ciaran en dat de counsellors me willen spreken. Ik weet dat Ciaran een maal een iets zwakkere quiz afgelegd heeft, maar is dat een reden om zijn cursus over te doen. We willen de vergaderen volgende week. Hoewel de dame aan de lijn zegt dat het snel zal gaan, vraag ik toch of ik straks langs kan komen omdat ik het niet echt snapt.

Tijdens die bijeenkomst waarbij we voor een brandoefening moeten evacueren, blijkt dat het om het probleem van het omzetten van de punten die de jongens in België gehaald hebben naar US scores. Bijvoorbeeld een 80 op 100 is bij ons uitstekend, maar in de USA slechts een 'B-' waard. Dus alles daaronder betekent in feite dat je amper kans maakt om verder te studeren want je bent een slechte leerling. De counsellors beseffen dat ze door een simpele omzetting onze jongens onrecht zullen aandoen, maar kunnen dit niet zelf oplossen. Hoe gaan we dat aanpakken? Loic denkt immers om hier zijn studies chemie ingenieur aan te vatten.

's Avonds met Loic begonnen aan zijn derde project voor fysica: het bouwen van een wagentje voortgedreven door een muizenval. Op het internet (surf eens) vinden we inspiraties voor ons model. Loic wil het maken met gewoon materiaal. Voor het aandrijfwiel gaan we in een tweedehandswinkel op zoek naar een oude LP. De kostprijs minder dan 2 USD en ik krijg als militair nog 20% korting. We

fantaseren dat we zojuist een zeer zeldzame LP gekocht hebben en die als wiel zullen gebruiken …

Ons eerste prototype met 1 aandrijfwiel en een metalen frame blijkt veel te slap om te kunnen rijden. We zullen dus een tweede LP moeten kopen en een rigider frame moeten maken. Wel leuk zo'n uitdagingen als ingenieur.

Seighin vertelt dat hij door zijn vriendje uitgenodigd is om daar Thanksgiving te gaan vieren. De dag nadien belt er een mama om af te spreken. De twee kinderen hebben immers onderling van alles bedisseld en het is beter dat er duidelijke afspraken gemaakt worden. Als ik 's avonds Seighin bij zijn vriendje ga oppikken, blijkt de moeder niet getelefoneerd te hebben. Ik spreek alles met haar af.

Maar met wie heeft Calle afgesproken? Een van onze jongens wordt ergens verwacht, maar wie bij wie? Gelukkig vinden we via het internet op onze GSM account terug wie gebeld heeft. Van bescherming van privacy gesproken … Loic wordt bij een van de schoolvriendinnen verwacht om met haar gezin mee te vieren.

In het begin van de week krijg ik via Skype een triestige Amber te zien. Het loopt fout aan het thuisfront. Veel meer dan een luisterend oor kan ik niet aanbieden. Ik probeer een beetje te bemiddelen tussen te partijen, maar uiteindelijk zullen ze het zelf moeten oplossen. Wat na een paar dagen ook gebeurt. Oef.

Op donderdag is het de fameuze Thanksgiving. Hoewel we dit Amerikaanse feest ooit met een grote kalkoen in de oven zullen vieren houden we het nu bij gevulde kalkoenfilets. Maar met wat vul je zoiets? Als blijkt dat de gekochte vulling te droog zal uitvallen, rij ik in allerijl nog naar een winkel voor kalkoengehakt.

We hebben met de Hubrechtsen in de namiddag afgesproken voor het feestmaal, zodat we tijd genoeg hebben om alles voor te bereiden. Als ik Loic van zijn feestje afgehaald heb, beginnen we er aan. Seighin is er niet, want hij gaat daar overnachten.

Op Black Friday rusten we uit. Ik moet alleen Seighin afhalen. De grootmoeder doet met kleine oogjes de deur open, want ze heeft samen met haar dochter van gisterenmiddag 4 uur tot deze morgen 4u30 gaan shoppen. Zotte mensen die Amerikanen!

Op zaterdagavond trakteren mamie en papie ons op een etentje in een visrestaurant. Lekker!

Staying East

Everything is OK

Vooraleer ik aan mijn deeltje begin, zou ik toch graag nog eens herhalen wat in een van de vorige verslagen gezegd geweest: Vergeet niet dat dit werk met vertraging komt. Alles wat hierin verteld wordt, is reeds gepasseerd, misschien zelfs wel maanden geleden…

As we speak, everything is okay!

Tijdens de maanden heb ik geen dagboek bijgehouden. Dikwijls gedacht dat ik toch echt wel eens een stukje moest schrijven, maar de journalist in mij was eventjes weg… Het is namelijk heel moeilijk te schrijven wat je voelt en denkt, hoe je dit alles beleeft als thuisblijven en dochter van het verhuisde gezinnetje Van Hoeserlande-van Gils (of van Gils-Van Hoeserlande, zoals mama mij noemt ;).

Het zal dus weer geen samenhangend stukje zijn, een beetje alles door elkaar, in de hoop dat ik alles heb gezegd en iedereen toch nog kan volgen…

Jong geleerd

Het is pas nu ik er bij stil sta, en er eens bewust over nadenk, dat ik besef wat ik al allemaal geleerd heb. Niets groots natuurlijk, maar het zijn de kleine dingen in het leven die er toe doen hé!

Eerst en vooral, 'niemand is vervangbaar'. Absoluut mee eens!

Niemand bekommert zich zo om mij als mijn mamaatje, en niemand kan zo zagen als haar ;)

Niemand maakt dezelfde droge grapjes als mijn papaatje, en niemand is zo droog in zijn sms'jes als hij!

Wat ik misschien nog het meest van al mis, is Loic om eens een goei fel discussie mee te hebben, alle twee kwaad met onze deuren slaan, weten dat we hard zijn geweest, maar allebei te koppig om toe te geven.

Het geroep op Ciaran dat hij nu toch eindelijk eens kalm moet zijn of het gezaag over Seighin hoe een verwend kindje hij soms wel niet kan zijn.

Klinkt allemaal negatief hé? Het zijn gewoon de zaken die me nu het meeste opvallen. Als ik denk aan m'n broers, komt er ook nog in me op: fikfakken met Loic, wetende dat ik het verlies, met Ciaran praten over zijn klasje, over zijn plannen, over zijn multimedia, over alles kan ik met hem praten, of Seighin die overal mee naartoe gaat met me en niet snapt dat zijn oudere broers en zus moeten leren… Niemand vervangt deze drie! Niet dat iemand het probeert, met de beste wil van de wereld, ze zouden het niet kunnen.

'Familie is het belangrijkste dat je hebt', akkoord!

Ik heb altijd geweten dat je niet zonder een familie kan, en ik ben dan ook héél gelukkig dat ik in een warme familie ben mogen geboren worden, maar het is ook nu het belangrijkste deel van me weg is, dat ik besef hoe hard je als mens een groepsdier bent.

Elke donderdag ga ik eten bij tante Jelle en nonkel Koen, de bende van Ranst.

Als ik er aankom is alleen Marte thuis en meestal is ze aan het leren, voorbeeldstudent als ik ben (70 is het doel voor Kerst) zet me er flink bij en doe het huiswerk voor de volgende dag.

Rond 19u komt Lore dan ook aan van kot, aangezien zij vrijdag geen les heeft, komt ze donderdag al naar huis. Dan worden de chips opengedaan en is het leren zo goed als over.

Nog wat later komen dan tante Jelle en Thijsje aan, nonkel Koen is intussen alweer vertrokken naar de basket.

Ik kijk dan samen met Lore en Thijs 'Familie' terwijl tante Jelle en soms ook nonkel Koen het eten klaarmaken.

Deze donderdagavonden zijn echt om naar uit te kijken, niet alleen omdat het weekend er dan bijna is, vooral omdat het zo'n gezellige momentjes zijn! Er wordt altijd gelachen, geplaagd,… En ook voor serieuze gesprekken is er plaats en tijd, zo hebben we toch al een paar keer over volgend jaar nagedacht. Jammer genoeg zonder al te veel resultaat…

En niet alleen de bende van Ranst, maar ook mamie en papie vangen me heel goed op. We kennen allemaal de mamie, bezorgd en lief als altijd! Het aantal keren dat ze me deze maanden heeft gebeld op m'n gsm is volgens mij al meer dan het aantal keren dat ik ooit met haar heb gebeld, bij wijze van spreken! Maar je hoort me niet klagen, geen slecht woord over de mamie! Ze bedoelt het goed en ik ben blij dat ze er nog zijn! En ze weet het zelf, ze zegt zelf dat ze misschien wat veel aan het zagen is, maar dat ik ze nauw aan het hart ligt. Jullie mij ook mamie en papie!

Van het een naar het ander: 'mama's moeten aan veel denken'. Niets is minder waar.

Nu snap ik waarom mensen zeiden dat ik na dit jaar heel zelfstandig zou zijn.

Ben een paar weken out geweest met een nierbekkenontsteking, en ineens moest ik zelf m'n doktersafspraken maken, geen mama die zegt als je thuiskomt: 'Vanavond om 17u15 bij dokter Pat.'

Het zijn niet alleen de doktersafspraken hoor.

Ergens deze weken was m'n shampoo op, wat al wel eens gebeurt als je je haar wast, en was er geen nieuwe bus… Voor de verhuis moesten we dan tijdig op het bord schrijven wat we nodig hadden van de Colruyt en dan werd daarvoor gezorgd. Nu is er geen bord, denk ik daar niet aan en sta dan ineens in de douche zonder shampoo. Liliane zegt me vaak genoeg dat als ik iets nodig heb, ik het moet vragen, maar aan shampoo denk je alleen maar als je in de douche staat en geen meer hebt…

Zelf dan maar naar de Colruyt gereden en met de Colruytkaart van papa, die in mijn bezit is, shampoo gekocht en ineens eens goed gedacht wat er nog bijna op was. Aan de kassa dan even achterover vallen van hoe duur het leven is ('Het leven is duur', meer dan akkoord!). Hier voel ik wel het vertrouwen van m'n ouders. Ze zijn mijlen ver en ik heb hun Colruytkaart, kan kopen wat ik wil, alles wat ik voordien niet kreeg, en toch doe ik het niet.

Toen ik wist dat ik 'alleen' hier (lees als België) ging blijven, begon het in m'n hoofd te draaien eh, wat ga ik allemaal doen nu er geen ouders rondlopen die me zegen wat mag en wat niet?

Uitgaan zo laat ik wil, Nick zien zo vaak ik wil, opblijven en slapen zo lang ik wil,… En ik kan met eer en geweten zeggen dat ik nog niets heb gedaan dat van m'n ouders ook niet zou mogen! Je hoort me niet zeggen dat ik er nog niet aan gedacht heb of het geprobeerd heb, maar als het nog maar in kon gaan tegen de regels van m'n ouders die voordien gelden, stopte ik ermee. Heb als puber meer dan genoeg gerebelleerd en gevoeld wat het is als je ouders je niet vertrouwen, dit wil ik zeker niet nog een tweede keer! Als ik niet zeker was of het wel mocht, dan mailde ik het even en wist ik het meestal enkele uren later.

Om terug te komen op het begin van deze alinea, het is zo vanzelfsprekend dat mama (en soms ook papa) alles voor je regelen. Ik vermeldde als doktersafspraken en inkopen, maar ook verjaardagskaarten voor jarige familieleden, bezoekjes aan oma en opa of andere mensen dichterbij, rekeningen die betaald moeten worden, brieven van school die getekend moeten worden, groene briefjes van de ziekenkast die weg moeten, afspraken voor het een of ander,… Man man man!

Ik zegt niet dat het niet voor mij is weggelegd, maar ik had het niet verwacht, er niet aan gedacht en dan merk je het ineens.

Mamie en papie die ik allang niet meer gezien heb, oma die ik nog niet iedere maand een keer ben gaan bezoeken, stapels brieven op m'n bureau die ik heb opengemaakt en nog naar ergens moet brengen of opsturen, m'n gsm die meldt dat er iemand jarig is en waarvoor ik geen kaart heb,… Zoveel! En iedereen denkt, het is normaal dat Amber komt, het is normaal dat ik een verjaardagskaart krijg, maar iedereen vergeet het wonderlijke systeem dat erachter zit: mama!

Bij deze een groot respect voor alle moeders!

'Hoe was het op school, blijft een vraag die thuiskomen bevestigt'. Duh!

Elke dag dezelfde vraag, elke dag hetzelfde antwoord ('Bwaa, saai!') en toch voelde ik eventjes de stabiliteit rondom me wegvallen toen ik thuiskwam en deze vraag me niet gesteld werd, het voelde niet gewoon, het voelde niet als huis, het was niet thuiskomen.

Het huis zoals in augustus, m'n thuis, is niet meer wat het was. Andere mensen erin, andere meubels, andere gewoontes,… Ook goed! Absoluut, ook hier geen geklaag, maar het is thuis niet en ik voel ook niet dat het dat zal worden, dat vraagt meer dan een jaar en de goede wil van m'n medebewoners! Misschien is het ook het besef dat als de rest er ooit in terugkomt, ik waarschijnlijk daar niet meer woon zoals tot augustus 2013.

'Beter een goede buur dan een verre vriend', jup klopt al een bus!

Niet dat ik m'n buren al veel gezien heb, ik terwijl terug naar het stukje over het feit dat ik nu aan alles moet denken in de Wandelweg 21 wat voordien normaal was, ik doe m'n best, maar iedereen heeft het druk druk druk. Maar toch heb ik er al veel aan gehad! Bij Maria bijvoorbeeld de sleutel van het huis gaan vragen omdat ik de mijne vergeten ben en er maar niet aan wen dat de garage nu altijd op slot is, anders dan voordien, of Inge waar ik soms al eens langer dan gepland mee blijf praten, of Ilse die ik 's avonds achter Sam hoor roepen. Bovenste beste buren, allemaal!

Van het soort 'verre vrienden' heb ik er niet echt veel, met Louis uit Zuid-Afrika Skype ik en Birgit (de beste vriendin van mijn mama spreek ik ergens in het

midden, de Shopping, af om dan rotverwend te worden en eens goed veel bij te praten) mijn vrienden zijn allemaal nogal snel bereikbaar en daar ben ik heel dankbaar voor!

Tuurlijk heb ik soms een m'n dipje, en dan zijn ze er als geen ander! Ze snappen me, allemaal en het lukt hen ook altijd aardig van me terug te doen lachen. Lobke, Enia en Kathleen nemen me maar al te graag mee op sleeptouw om eens iets te gaan doen en alles te vergeten. Naar de Chocolaterie in Malle, naar 'Frozen' in de Metropolis, een filmavondje hier, shoptripke daar, het zijn helden! Een treurig momentje kan dus, maar niet voor lang.

Natuurlijk mag ik Nick niet vergeten, zou ik ook nooit doen! Zoals eerder al gezegd heeft hij al veel tranen te verduren gehad, hij heeft al veel mogen troosten, al veel gezaag mogen aanhoren over hoe ik ze soms mis en dat ze weer niet op Skype zijn, en dat doet hij als de beste, als geen ander, hij heeft zo'n geduld en ik betwijfel of een andere vriend dat beter zou kunnen. Ik heb het toch nogal met hem getroffen zenne!

Nick en zijn familie zijn ook echt zalige momenten! Een hechte familie, die me goed ontvangen en waar ik ook helemaal op m'n gemak ben. Sinterklaas mag dan misschien niet geweest zijn in de Wandelweg, Mich had toch iets voor me :D

En niet alleen in Merksem, maar ook in Zoersel was de Sint voor mij geweest! En geen van de twee keren had ik het verwacht.

De laatste 3 weken voor de kerstvakantie heb ik door omstandigheden bij Lobke, een klasgenootje, en haar gezin doorgebracht. Een hele verhuis, maar zeker de moeite waard!

Daar heerst de drukte, rommeligheid, gezelligheid, chaos en vrede van een gezin. 3 zussen, mama en papa. Iedereen zijn hobby's, allemaal op andere uren natuurlijk! Ik dacht dat mijn gezin een geval apart was soms, maar heb mogen ondervinden dat het toch overal hetzelfde is hoor.

De oudste die zaagt dat ze alles veel later mocht, de jongste die mee probeert te doen met de ouderen, de middelste die zich gepasseerd voelt, de mama die te horen krijgt dat het weeral vlees is, of een uitbrander krijgt omdat de enige broek die gaat op het truitje nog niet gewassen is en de papa die van niets een probleem maakt en eens goed lacht als er iemand viesgezind is. In grote lijnen lijken alle gezinnetjes op elkaar. En ook hier dus een Sinterklaas voor mij!

Enige risico, laatste 3 weken voor de kerstvakantie wil natuurlijk ook zeggen, examens! En studeren bij een vriendin, de mama's vrezen een beetje voor de rapporten. Let's show them they're wrong Lobke!

Going West again

Nu zit ik op het vliegtuig richting Washington, het is zo'n 16u42 Belgische tijd, nog een 4u te vliegen, geen militaire first class maar economy, boooooring!

Maandag is papa aangekomen in België, en deze keer kon ik hem wel zien! Vorige keer dat hij in België was, moest ik tevreden zijn met 'zijn aanwezigheid voelen', deze keer niet zenne!

Maandag rond 16u het Corsaatje gaan brengen, hij moest namelijk naar Brussel, Westkappelle, 's Gravenwezel, Ranst,… en had geen vervoersmiddel. Aangezien ik de auto eigenlijk zo goed als enkel in het weekend gebruik voor de afstand Amber-Nick, kon hij het toeteke dus gebruiken. Zo blij hem terug te zien! 's Avonds in m'n bedje geweend van geluk!

Dinsdag samen naar oma gereden, had nog wel examens, maar Engels mondeling zou me wel lukken. Goed wat bijgepraat! Oh ik ben zo gelukkig dat ik hem in levende lijve zie en bij me heb!

Mensen zeggen wel dat het proces dat ik doorga zoals rouwen om een dode is, en dat het gevoel van gemis wel overgaat, maar de vreugde die ik voelde toen ik hem vasthad, was toch iets dat me vanbinnen weer helemaal vulde en me een boost gaf hoor!

Donderdag dan een oudercontact, rapport… 70% was m'n doel, ik wil namelijk onderscheiding in juni, aan alle leerkrachten die me tot 3x toe TSO Handel Talen aanraadden, bewijzen dat ik ASO wél aankan en dat zonder 25u per dag te werken! (Niets tegen TSO hé!!! De sportrichting ervan bijvoorbeeld zou ik echt niet aankunnen!) Ik wil ook bewijzen aan m'n ouders dat ze me kunnen vertrouwen, dat school niet lijdt onder het feit dat ze er niet zijn, dat ik verstandig genoeg ben om m'n punten hoog genoeg te houden. En natuurlijk ook voor het gevoel voor mezelf, dat ik het kán!

70 was het doel, je kan al raden wat het resultaat is… ;) Typisch! Maar het blad was volledig wit, geen grijze vakjes en dus geen buizen, wat toch ook al een hele prestatie is!

Na het oudercontact nog in Ranst gaan eten en dan naar Brussel. Papa wil namelijk niet de afstand A'pen-Zaventem doen op een vrijdagmorgen…. Te verstaan, dus dan maar een nachtje hotel!

Jammer genoeg een hard bed en géén fijn alarm om mee wakker te worden (Papa, doe er iets aan!).

Autootje staan nu in Brussel, te bekomen van een chauffeur die de tandwielen eens goed tegen mekaar heeft laten draaien, de remblokken 2cm korter heeft geremd, de rode lichten wilde negeren om naar rechts af te slaan, maar wel nooit een kruispunt heeft geblokkeerd! Arm autootje! Het gaat al zo lang, en ik maar moeite doen om het nog tot juni te kunnen laten bollen door geld uit te geven aan carwash en stofzuigbeurten! Maar alé, daar staat het nu, 2 weken.

Als al gezegd, op weg naar Washington, om daar eerst nog 4u te wachten op de vlucht naar Norfolk, om dan eindelijk mama terug vast te pakken, Ciaran terug dood te porren, blauwe plekken te krijgen van Loic z'n hard geduw, en te

verschieten hoe vlot Seighin al Engels spreekt. Eindelijk eens niet via Facebook moeten vernemen wat er daar allemaal gebeurd, maar zélf Facebook vol te zetten met filmpjes en foto’s en andere statussen dan ‘Count down’ en ‘Still 10 days!’.

Looking foward! Ik mis Nick, en vind het jammer dat ik Oudjaar niet zal vieren met hen of vrienden, maar God (of eender wie ik kan bedanken) ik ben blij dat ik ze eindelijk zal terug zien!

Aan terugkeren wordt hier voorlopig echt niet gedacht!

Van Sint-Elooi naar Sint-Sylvester

Proloog

Subaqua-insufficientie, voorwaar een onbestaand woord. Zelfs Google geeft 'No results found …' nadat ik hoopvol het woord door de zoekrobot joeg. Toch, is het de term die het best mijn huidig gevoel beschrijft. Het is niet de eerste keer dat ik maanden zonder water ben, maar het is wel de eerste keer dat mijn duikmateriaal in de garage droog staat in een waterrijke omgeving. Als ik me buiten beweeg lonken links en rechts grote plassen, meren en waterpartijen naar me. Op nog geen 20 m van mijn voordeur ligt er een meertje, maar ik kom niet aan duiken toe. Ik heb zelfs nog geen zwembad gezien. Als ik met lokale 'duikers' spreek, dan zie ik in de komende maanden geen verbetering. Help!

Voor diegene die het niet weten: ik schrijf nog steeds voor het Nederlandstalig duikblad 'Hippocampus'. Het is niet omdat ik naar de USA verhuisd ben, dat ik geen artikels meer kan schrijven. Maar zoals je hierboven kon lezen – dit is de inleiding van één van mijn vaste rubrieken 'Webdiving' over duiken en internet -, betekent dit wel dat ik niet aan duiken geraak.

01 tot 03 December 2013: Verjaardag Ciaran

Onze eerste maand December in de States begint met de verjaardag van Ciaran. In feite voeren ze het een dag te vroeg, maar morgen is maandag en dus een gewone schooldag. Seighin samen met de mamie zorgen voor een ontbijt op bed van Ciaran. Ons opstaan mag dus iets langer duren. Ciaran geniet in ieder geval van het aangeboden lekkers.

In de late voormiddag rijden Calle en ik naar de Commisary en de NEX. We moeten nog een beetje voorraad inslaan zodat Calle de verplichte boodschappen volgende week tijdens mijn afwezigheid tot een minimum kan beperken en we willen nog een aantal dingen kopen. Misschien kunnen we nog profiteren van de Black Friday koopjes.

Black Friday is de vrijdag na Thanksgiving Day. De meeste werknemers hebben die dag vrij en daardoor gaan er veel mensen winkelen. Het wordt beschouwd als het begin van het seizoen voor kerstinkopen.

Om de mensen naar de winkels te lokken, adverteren veel winkels met speciale aanbiedingen. Er zijn winkels die al om acht uur van Thanksgiving open gaan, en voor die tijd staan er al rijen kopers buiten om de laagst geprijsde, beperkt voorradige artikelen te bemachtigen. Oorspronkelijk komt de naam Black Friday uit de Amerikaanse stad Philadelphia en werd rond 1965 voor het eerst gebruikt om te verwijzen naar de enorme verkeersdrukte in en rond die stad op de dag na Thanksgiving.

De special koopjesperiode duurt het ganse weekend, maar de echt speciale aanbiedingen, de lokkers, zijn natuurlijk al weg. De maandag gebeurt hetzelfde op het internet. 4 dagen feest dus voor de verwoede kopers. Wij vinden onze gezochte artikels een beetje afgeprijsd. Niet veel, maar toch. We ontdekken ook dat de Amerikaanse manier van een bed op te maken niet volledig overeen komt met de onze. We geraken er alleen uit met de hulp van een verkoopster.

Thuis gekomen kunnen we genieten van pistolets gemaakt door Loic. Hun vorm is niet echt rond, maar ze smaken. Daarna nog een beetje werken aan de muizenvalauto van Loic. Onze eerste poging had te veel gebreken om echt te rijden. Met twee LP's als aandrijfwielen moet het beter lukken.

Tegen uur moet ik de Loic naar de volleybaltraining voeren. Nog een beetje knutselen en we vertrekken met zijn allen naar de Cheesecake Factory. Ciaran heeft dit restaurant gekozen voor zijn verjaardagsdiner. De ganse bende aan de voordeur afgezet en dan door gereden om Loic terug op te pikken. De gedropte bende heeft van de extra tijd geprofiteerd om een aantal Kerstfoto's te maken.

Na de moeilijke keuze genoten van een lekker maal. Ciaran is intussen te weten gekomen dat Mamie en Papie nog een dagje blijven. Mamie wou niet twee maal afscheid nemen.

Maandag vertrekt Ciaran met een versierde boekentas naar school. Jammer genoeg blijft het papier met de 3 kussen niet hangen en oogst hij er geen. We komen vandaag ook te weten dat hij zeer waarschijnlijk de jongste van de ganse school is. De Amerikanen leggen de geboortegrens voor het bepalen van het schooljaar op 31 augustus. Dit betekent dat iedereen die na die dag geboren is, een jaar lager zit. In België leggen we die op 31 december. Dus Ciaran in met 3 maanden de jongste. Buitenlander, blond, jongste, grappig Engels, vlot, zit in hogere richtingen, … wat wil je nog meer als Amerikaanse high-school-bakvis?

's Avonds bak ik pannenkoeken, op z'n Belgisch. Het is tenslotte een verjaardag. Voor de rest is het een gewone werkdag, hoewel ik mijn spullen voor morgen moet voorbereiden.

Calle van Gils heeft 11 foto's van 2 december 2013 toegevoegd aan het album Ciarans 14th birthday in de USA — in Chesapeake.

Eerste maal Brussel

Dinsdagmorgen zwaai ik de jongens uit naar school, want ik zal ze weer een paar dagen niet zien. Door een of ander domme oorzaak heb ik mijn schoonouders op een vroegere vlucht gezet. We moeten dus om 8 uur vertrekken. Na het

inchecken gaan we een Starbucks drinken. Mijn collega komt intussen ook opdagen. Zo kunnen ze met hem kennis maken.

Ik zwaai ze mee uit, hoewel ik ze snel zal vervoegen in Washington. Als ik door de security wandel, kom ik ze echter aan hun gate tegen. Hun vlucht is uitgesteld. Ik land enkele uren eerder dan hen. Raar.

Omdat ze een upgrade hebben, zitten we niet in elkaars omgeving in de 'beestenbak', zoals ik Economy noem. Ik heb me zelf een plaats op de laatste rij gereserveerd. Is achteraan niet het veiligst? En je val ook niemand lastig met je stoel naar achteren te bewegen. Ook heb je extra ruimte voor handbagage achter je stoel. Handig als je in een vliegtuig volgeladen Amerikanen met 'carry-ons'.

Mijn medepassagiers voor deze vlucht zijn een moeder met kind. Op onze tocht zijn we allemaal medereizigers. De moeder excuseert zich verscheidene malen voor het gedrag van haar kind, maar die kleine kan toch moeilijk 8 uur stilzitten? Er trouwens het is een vriendelijk bazeke die me van alles wil geven. De rust valt als na een paar uur en een borstvoedingssessie de twee samen in slaap vallen. Ik beslis om gewoon een beetje te rusten.

Met een ochtendlijke jetlag neem ik afscheid van papie en mamie. Zij gaan hun weg, mijn collega en ik gaan richting hotel. Onze kamers zijn nog niet klaar. Gelukkig krijgen we een tas koffie aangeboden. We lopen een Britse collega tegen het lijf en blijven een beetje praten.

Tegen de middag ga ik op bezoek in Evere. Mijn ex-collega's zijn blij om te zien, maar ze hebben het druk. Ik ben maar een gekende bezoeker. Ze hebben het druk.

Terug in België bezorgt me een raar gevoel. Ik voel me zoals bij me ex-collega's maar een bezoeker. Het is allemaal familiair, maar toch ben ik maar een tijdelijke soortgenoot.

Jan, Paul en Michel maken gelukkig tijd voor me en beslissen om te gaan eten bij een Italiaan. Het was kort maar best leuk. Met de Sinterklaas chocola keer ik terug naar het hotel. Deze opdracht heb ik al uitgevoerd. Straks een kort dutje, een beetje werken en dan gaan avondeten.

Een kleine intermezzo. Een zending naar België is geen meevaller. Ja, ik kan eventueel de familie bezoeken, maar zonder auto is dit nogal moeilijk. Daarenboven valt de premie voor buitenland weg en worden voedings- en andere kosten niet terugbetaald. Ik woon immers officieel in België … Gelukkig wordt de terugbetaling van de overnachtingen door de vingers gezien, want normaal gezien zou ik zelf mijn hotelkosten moeten betalen. In 't kort kost een dagje werken op Belgische bodem me ongeveer 50 Euro. Niet echt motiverend om naar hier te komen. Maar geen geklaag.

's Anderdaags ontmoet ik op het NATO hoofdkwartier enkele oudbekenden. Ik krijg steevast de vraag wanneer ik bevorder. En steeds moet ik uitleggen dat dit uitgesloten is en ik dus tot mijn pensioen majoor blijf. Onbegrip in de ogen van mijn gesprekspartner. En waarschijnlijk ook dezelfde gedachtereflectie in mijne.

De rest van de dagen zijn gevuld met vergaderen, eten met collega's en mensen ontmoeten dank zij een rondleiding door het hoofdkwartier. We kunnen ons werk afronden onder andere omdat we 's avonds kunnen blijven doorwerken. Dus hoewel we tijd verliezen door te reizen, winnen we dit terug door het feit dat we veel meer uren werken per dag dat we op zending zijn.

De zaterdag vlieg ik terug naar Norfolk maar mijn collega vliegt op maandag door naar Vilnius. Op zijn hotelkamer zal hij de komende twee dagen voor zijn PhD studeren. Bij het inchecken krijg ik een zitplaats aan de nooduitgang aangeboden. Nemen! Lekker veel ruimte. Naast mij komen 2 Belgen zitten op weg naar een seminarie over neo-nataliteit in Washington. Ik geef een beetje uitleg over wat ze er kunnen bezoeken en hoe ze alles kunnen bereiken.

De stewardess die ons de procedure moet uitleggen valt goed mee. Ze heeft een heleboel Belgische chocolade mee. We proberen haar te verlekkeren voor Brugge en Antwerpen, maar met 30 uur crew rest vreest ze daar te weinig tijd voor te hebben. Na de vlucht kom ik haar tegen en vertel dat ze het 'easy' on the chocolade moet doen. Ik zeg haar ook dat ik ze nog wel zal tegenkomen.

Het vliegtuig vertrekt naar Norfolk vertrekt op tijd. De verbinding Norfolk – Washington gebeurt met een tweetal vliegtuigen, dus een beetje vertraging loopt tegen de avond al snel op naar veel vertraging. Maar vandaag niet.

Calle haalt me aan de luchthaven op. Bij het inrijden van onze straat valt me op dat bijna alle buren hun kerstverlichting uit de dozen gehaald hebben. Wij zullen dus ook ons huis moeten versieren. Werk!

Op vrijdag was het hier 25°C, maar op zondag is daar niets van te merken: regen en kou. Ik moet Seighin naar de tweede dag van een voetbaltornooi voeren. We komen echter te laat want de penalty's (shoot-out) is vroeger begonnen. Geen wedstrijd meer. Een beetje warme chocomelk drinken en dan terug naar huis. Ik hoor nog wel dat de beide coaches hem in hun ploeg willen. Wie had dat gedacht dat Seighin zo gewild voor zijn voetbal zou zijn. En dit zijn travel teams, het hoogste niveau!

Half bevroren en helemaal nat komen we terug thuis. Daarna werken aan muizenvalauto. Het ding rijdt al, maar we willen het nog verbeteren. Dit project mag niet mislukken! In de namiddag gaan we winkelen en door het slechte weer kopen we nog geen kerstboom (Calle begint al lichtjes te panikeren "we zullen geen versierde boom hebben tegen Kerst").

Maandag 9 december is het mijn verjaardag. Weer een jaar ouder. Bah. Weer verjaren. Ik heb verlof zodat ik kan uitslapen. Plots staat Calle daar voor ontbijt op bed. Yep, die met toast, koffie, fruitsap, … Wat anders? Vandaag een rustige dag van een paar Kerstinkopen, vnl. binnen en buiten lichtjes (je weet wel alles werkt hier op 110 V).

's Avonds wou Calle met me een tête-à-tête doen, maar ik verkies voor met de ganse bende naar de Olive Garden te gaan. Jammer genoeg zijn de jongens net iets te enthousiast om er een rustige avond van te maken.

Dinsdag gewone werkdag. Veel te doen want blijkbaar had gisteren iedereen me dringend nodig en vandaag ook. Daarbij komt dat ik ook een aantal vergaderingen heb. Pas later ontdek ik het waarom: er is een grote conferentie in Norfolk en dan profiteert iedereen om even in ACT binnen te springen. En als specialist, ja al na 3 maanden, moet ik de generaals inlichten.

's Avonds moet ik Seighin naar zijn eerste zaalvoetbal training brengen. Op zijn Amerikaans. Een grote zaal met 4 grote en 2 kleine velden met kunstgras. Door het plexiglas rond de velden is het contact tussen spelers en supporters iets minder, maar voor de rest een fantastische infrastructuur. We komen er juist op tijd aan voor de opwarming. Calle moet Loic naar de volley doen, want de afstand en timing voetbal-volley komen passen niet goed.

Op donderdag moet ik plots een briefing aan de generaals op de conferentie geven. Konden ze dit niet vroeger zeggen? Het lukt me toch aardig, althans dat besluit ik uit de gestelde vragen en de commentaren van mijn collega's.

Donderdagavond gaan we naar de boekenbeurs van de school. Ondanks onze bestelling zijn er geen pizza's meer. Na een rondwandelen in de boekenwinkel en het rondrijden op zoek naar een snelle hap, eindigen we met een in de oven te bakken pizza thuis. Laat!

De vrijdag heb ik mijn gesprek met de Chief of Staff (de generaal die in feite het hoofdkwartier leidt). Het gesprek is informeel, maar het verloopt niet echt goed. In ieder geval dat is het gevoel die ik na het gesprek heb. Ik heb de indruk dat hij iets anders zocht. Een mirakeloplossing voor het terug invoeren van transformatie? Zoiets bestaat natuurlijk niet. Verandering is hard werken en moet van de top komen. Ik kan helpen, maar de top moet er achter staan. Hij vroeg ook wat transformatie juist was. Misschien een verhaal over schrijven?

Loic vertrekt die avond naar het noorden van Virginia. Zijn eerste volleybal toernooi met zijn ploeg. Het is geen competitietoernooi, dus kan hij meespelen. Tijdens de uiteenzetting dacht Calle dat het niet ver rijden was, maar al snel

bleek dat het minstens 4 uur rijden is. Gelukkig mag hij meerijden met de ouders van een medespeler met Indische roots. Ze voorspellen sneeuw dus is het niet zeker dat hij zaterdag thuis zal zijn. Calle kan dus niet mee. We geven hem geld voor een extra nachtje hotel. Je weet nooit.

En dan gaan we op zaterdag een kerstboom kopen, in the farmers' market. Calle heeft op het internet gezocht naar een boom met wortel, maar dat is hier blijkbaar zeer moeilijk. Dan maar een ecologische boom. Vandaar de speciale markt. Seighin moet mee, maar wil niet. Een bokkige derde man mee dus. De boom was de rit waard (alles ligt hier op ongeveer 30 min rijden).

's Avonds moet ik Loic ophalen bij zijn volleybal vriend. Er was niet (te) veel sneeuw.

Tweede keer Brussel

Op zondag vertrek ik voor de tweede maal naar Brussel, maar deze keer heb ik wel een dag verlof genomen om even naar de kust te rijden. De controles gaan vlot, want ik weet hoe alles werkt. De routine is daar ook terug. Als we Washington naderen zie ik hier en daar een sneeuwtapijt. Hier is het dus een stukje kouder.

De vlucht naar Brussel vertrekt met veel vertraging. Ik kan er alleen maar om lachen, want dit is weer een staaltje van Amerikaanse inefficiëntie (ook Matthias Schoenaert heeft er kennis mee gemaakt http://www.youtube.com/watch?v=F8MAHFXg7rU). De vertraging is te wijten aan het te veel aan handbagage. Deze situatie is het gevolg van een domme benadering door carry-on bagage op het vliegtuig toe te laten. Iedere passagier mag 1 handbagage en 1 carry-on (een grote trolley) mee aan boord nemen. Voor een valies moeten de meesten hier betalen. Je kan al raden wat een gemiddelde Amerikaan hier doet. Ja, geen valies maar allemaal handbagage en een carry-on. Het is dus zeer belangrijk dat je vooraan in je rij staat (beter is nog een goed rijnummer te hebben), zo kan je eerst in het vliegtuig. Het resultaat is dat de groepen 4 en 5 geen bagageruimte meer hebben – de overhead compartimenten van de vliegtuigen zijn hier niet op voorzien – en dit vormt een probleem. De oplossing is dan dat de luchtvaartmaatschappij alle carry-ons van deze groepen gratis in het ruim laadt. Gevolg, alles moet manueel van de passagierstunnel naar het vliegtuigruim gedragen worden. Tijdverlies, en waarschijnlijk zeer kostelijk. Zoek de efficiëntie …

Het probleem met die vertraging is dat alles op maandag door elkaar gegooid wordt. Het is niet voor niets dat in dit hoofdkwartier de dag van aankomst voor het verwerken van de jetlag en de vertragingen dient. Maar vandaag niet. Mijn afspraak met een EU collega moet ik aanpassen. De briefing aan de Directeur-generaal Vorming kan ik wel op tijd starten. Gelukkig was dit laat genoeg gepland. Een briefing geven met een jetlag is geen goed idee. Gelukkig gaat mijn output goed, maar ik ontvangen gaat moeilijk. Toch is dit een succes. Ik had die briefing

immers gedaan om mijn Belgische collega's te informeren over wat we que vorming in Norfolk doen. Ik vond en vind dat er te weinig collega's de mensen in Brussel informeren over wat we in ACT doen. De CHOD had hierover voor mijn vertrek geklaagd, maar ik had dit gevoel overgehouden uit mijn periode in het strategisch departement. Er zaten 9 Belgen in ACT en toch was er daar weinig communicatie mee. Veel is er sindsdien niet veranderd. Met deze briefing probeer ik er iets aan te doen.

Leuk om terug de collega's te zien. Er is nog niet zo veel veranderd, hoewel ik me er niet echt een deel meer van voel. Heb ik al afstand genomen van de Staf?

's Avonds rijd ik samen met een collega uit vervlogen tijden naar Zoersel waar Amber op mij staat te wachten. Rijden door ons dorp is raar: het voelt bekend aan en toch is het niet. Onze eerste stop is bij ons thuis. Het huis is mooi ingericht en de tuin ligt er zeer verzorgd bij. Dank je wel Ulrich en Liliane. Terwijl Amber haar kamer kuist, praten we even bij.

Daarna de buurvrouw Inge even verrassen. Ik heb niemand van mijn komst verteld omdat niets zeker was. Inge komt juist aangereden en Amber gaat haar tegemoet. Daarna ziet Inge mij. Ze kijkt me aan alsof ze een geest ziet. Wat een verrassing!

De andere buurvrouw, Ilse, is niet thuis. We hebben nog even tijd om bij Maria binnen te springen. Zij zorgt goed voor onze orchideeën. Het gaat er goed mee en het weerzien is leuk.

Daarna Ambertje wegbrengen en gaan eten bij Papie en Mamie. Na het eten bel ik nog even naar de schoonfamilie in Ranst om er zeker van te zijn dat ze van onze komst donderdag weten. Oei, mijn petekind Marte zal er dan niet zijn. Er zit maar één ding op: nu rijden. Auto in en naar Ranst. Als ik binnen kom, is iedereen stil en zit Marte op facebook. Een tik op haar schouder en een "moet jij niet studeren" is genoeg om haar te later verschieten. Het weerzien is superleuk!

Slapen in een vreemd bed. Ontbijt, Amber ophalen (waar is dat nu weer?) en dan vertrekken naar Westkapelle (nee, Amber, Westende ligt ergens anders). Ma gaan bezoeken. Ondanks het gebrekkig oriëntatievermogen van Amber, geraken we er zonder problemen. Ma vindt het natuurlijk een leuke verrassing. Bijbabbelen met een koffie in de cafetaria.

Het gaat er, rekening houdend met de omstandigheden, goed mee. Er zijn wel problemen, maar daarover ga ik hier niet schrijven. Daarna gaan we naar mijn schoonzus Angélique waar ook mijn zus Christel naar toe zal komen. We kunnen dan met zijn allen bijpraten. Later komt broer Bart ook thuis. Gezellig. Amber en ik worden voor het avondeten uitgenodigd.

Christel voert ma terug naar het rusthuis zodat ik richting Zeebrugge, naar pa kan rijden. Daar ook een verrassing. "Welke Patrick?". Ook een heleboel bijpraten.

Na het avondeten is het al laat, maar we moeten terug naar Zoersel en dan rij ik door naar Brussel. Een nachtje hotel.

's Anderdaags en de dag daarna bestaat uit vergaderen, een moeilijke deze keer. Het bezoeken van mensen die ik normaal aan de telefoon krijg of via mail contacteer (een gezicht op de naam kleven) en het terugzien van collega's die nu in NATO werken (als ik ze vind in dit doolhof van gangen, trappen en lokalen).

Ik ga ook 1 maal ontbijten in de Mess zodat ik een ontbijtbon voor Amber kan opsparen. We krijgen het document niet af, maar we zijn toch ver in het begrijpen ervan. Ik zal dus nog wel naar Brussel moeten komen.

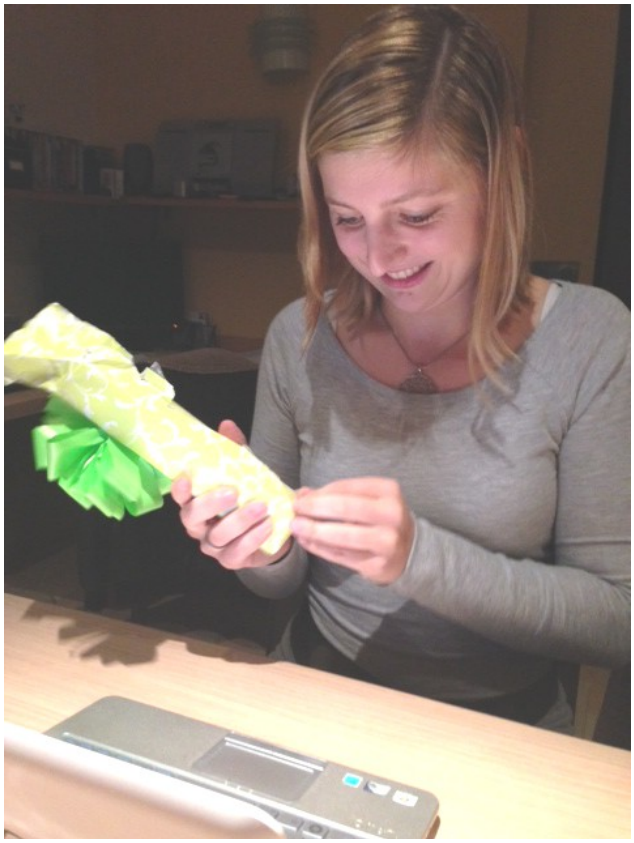

Donderdagavond rijden naar Malle voor het oudercontact Amber (juist geen 70%) en daarna met Amber naar Ranst voor ons laatste avondmaal in België anno 2013. Lore kan haar pakje voor haar 21de verjaardag openen. Door de afstand heeft de aflevering een beetje vertraging opgelopen. Na de gezellige avond terug naar het hotel in Brussel.

We slapen een beetje uit en nemen een taxi richting Zaventem. Bij het inchecken blijken we 15 kg te veel bij te hebben. En ik was met een quasi lege valies vertrokken! Ik besluit 2 trolleys te kopen (je weet wel: carry-on bagage) want anders moeten we 200 USA per te zware valies betalen, of een extra valies kopen 100 USD betalen. Dan nog liever iets minder dan 200 euro aan 2 trolleys uitgeven. Het overladen is niet gemakkelijk, want we moeten goed oppassen wat we er instoppen. We moeten immers nog door security! En nu maar hopen dat we het in de vlieger krijgen.

Op de terugvlucht werk ik nog een beetje op het vliegtuig. Slapen kan ik toch niet en ik heb alle interessante films gezien. Dus werken en luisteren naar een stem die vertelt over de psychologische achtergrond van Kaizen. De zetel naast me is leeg en dus kan Amber naast me komen zitten.

Als we landen zijn we terug met zijn zessen. Amber neemt het schrijven van me over.

En nu terug aan Amber

De vlucht Brussel – Washington ging wel goed. Het heeft een beetje lang geduurd, zo'n 8u30min met wat turbulentie maar we leven nog, da's toch het belangrijkste als je vliegt? ;)

Oorspronkelijk zaten we niet naast elkaar, papa en ik, maar naast papa, de middelste stoel, in de middelste rij, was nog een plaatsje van een mens die niet was komen opdagen, en dus ben ik daar maar gaan zitten eenmaal we in de lucht hingen. Het meisje naast mij, op de originele zitplaats, sliep en langs de andere kant was het gangpad waar typisch de stewards en stewardessen constant met hun kar tegen mij liepen. Het koelsysteem lekte ook, natuurlijk boenk op mij, dus ik was blij dat ik bij mijn papaatje kon gaan zitten.

Eigenlijk had ik gedacht dat ik honderduit zou vertellen over de afgelopen 4 maanden, maar op de een of andere reden was gewoon bij papa zijn al genoeg, er moest niet veel gezegd worden, gewoon elkaar plagen en hier en daar een 'wist je datje', meer moest dat niet zijn. Het eten was typisch 'vliegtuigeten in aluminium bakskes' voer en voor de rest viel er eigenlijk niet veel te beleven. Acht uur lang plagen, eten, drinken, film zien, boekje lezen, nog film zien, beetje typen op de laptop, plagen, drinken, snack,… Het leven zoals het is, op het vliegtuig.

Voet op Amerikaanse bodem, hell yeah, feels like coming home a little dan toch. Home is where the heart is, and belief it or not, 't ligt toch wel bij mijn gezinnetje ook hoor!

We zijn er dan nog niet echt, maar ik begin hun aanwezigheid toch te voelen, ik ga ze gewoon 14 dagen zien!!

Maar veel tijd om me daarop te verheugen krijg ik niet direct, want het is toch effekes belangrijk dat ik nu goed oplet wat papa allemaal doet, zodat ik het alleen kan als ik terugvlieg (letterlijk en wie weet tegen dan figuurlijk =;-).

Aanschuiven in een rij, vesten uit, schoenen uit, laptop en gsm los in de bak zonder zak, djeeeeeeezus wat zijn ze paranoia! Moet je daar in een of ander ding gaan staan, dat volgens papa tot op de huid kan kijken, ieuw vuile preutse Amerikanen! Hihihi! Maar oké, alles in orde.

Valies van de band, langs controle hond, die papa toch even tegenhoudt omdat hij de FAKE bond van mijn schoenen riekt die in papa valies zitten, de koffer terug de band op.

Aanschuiven in de rij van 'American citizens', hier en daar een scheve blik als ze horen dat wij géén Engels spreken en nog vreemdere koppen als we ook een rood ipv blauw (of is het groen?) paspoort bovenhalen. Wat zijn het toch kwieten die Amerikanen!! Ooit al gehoord van NATO? Die mogen ook in jullie rij staan zenne!

En dan wat uren wachten in een zaal; koffie drinken, boekje lezen, papa begint smsjes te sturen naar mama dat we geland zijn en honger hebben…

Wachten… Er wordt afgeroepen dat ons vliegtuig nog niet eens geland is en het wordt dus wat verlaat, er wordt afgeroepen dat er een vliegtuig vol zit en dat als je jouw plaats afstaat en de volgende vlucht neemt, je een reischeque krijgt van zowat 600 dollar,… Wachten…

Dan is het onzen toer. Mensen vragen of we onze handbagage kunnen missen, er is wat weinig plek in de passagiersruimte… En aangezien in onze mini-trolley eigenlijk alleen maar overtollig gewicht zit van onze gewone valiezen, staan we die maar al te graag af.

Het is een klein vliegtuigje, hooguit 30 man, als het al zoveel is, met welgeteld 1 steward. 1 steward die kan tellen voor 10 stewardessen! Echt een vriendelijke man, maar mensenlief wat een babbelkous seg! Hij heeft er al 5 vluchten opzitten en is wat moe, maar nadat hij drinken heeft gegeven aan iedereen gaat hij op zijn stoeleke zitten, recht tegenover mij (ik zit helemaal vooraan) en begint daar 40minuten in het Engels tegen mij te babbelen over vanalles en nog wat, en ja ik begreep het, maar met vertraging. Je weet wel, dan ben je ja aan 't knikken terwijl je de juist gepasseerde zin aan het vertalen bent en besef je dat je nee moet beginnen zeggen,… Uit het weinige dat ik heb gezegd heeft hij duidelijk niet gehoord dat ik niet Amerikaans ben, dus dat is al iets. Diene mens gelukkig dat hij zijne parlée heeft gedaan en ik gelukkig dat ik nu wat meer weet over de medemens…

Aangekomen in Norfolk (of 'Norfok' zoals blijkbaar wordt gezegd) een heeeeeel eind wandelen door de luchthaven, trappen, wandelen, achter papa aanhollen,… Als we bij de band aankomen, liggen er al valiezen op en net voordat ik de mijne er wil afnemen zie ik ons mama! Joepie!!!! Dikke knuf! Me so happy being back! Valies eraf, mama zoekt even waar ze ook al weer geparkeerd staat en hop naar de auto.

Ergens begin de parkeergarage lopen er ineens 3 zotten met veel lawaai op mij af, yes talking about my brothers! Nog geen haar veranderd! Loic is er misschien wat knapper op geworden en de twee jongsten zijn gegroeid, maar niks dikker geworden of niks veramerikaniseerd! Whoop whoop!!

Koffers worden in de auto gelegd, iedereen stapt in, da's wat anders dan dat Corsaake dat nu alleen in Brussel staat, en Ciaran en Seighin beginnen al te bekvechten. Dat heb ik toch écht wel gemist! En Loic geeft me een uur en dan zou ik het beu zijn, hun geruzie, maar volgens mij hou ik dit 2 weken uit. Het klinkt als muziek in de oren, oké, da's er misschien wat over.

Mama neemt ons mee naar 'the Olive Garden', de beste Italiaanse keuken hier in de omgeving. Alles zal me smaken na vliegtuigeten, maar het is inderdaad lekker en zeker genoeg!

Daarna huiswaarts, vraag me niet hoe laat het is, m'n tijdsbesef is volledig naar de boem nu, het is gewoon leven en genieten nu!

Thuiskomen!

Wow het huisje is veranderd! Laatste keer dat ik hier was stond het vol met dozen ;)

Nu is het echt een gezellig plaatsje, duidelijk ne stempel van mama en papa in te zien. Er is veel moeite voor gedaan om er een thuis van te maken, en 'zijmaarzeker' dat het gelukt is!

Lang opblijven zit er niet in, denk dat het 22u is als ik m'n bedje opzoek. Voorlopig logeer ik in de gastenkamer, want 'mijn' kamertje boven is ingericht met dozen, de Wii en nog wat rommel dat de broers niet op hun kamer willen hebben.

Bedje is opgemaakt, er staan kaarsjes, de badkamer heeft handdoeken, ze heeft zoveel moeite gedaan om me het hier goed te laten hebben! 't Is toch een schatje hé, die moeder van mij!

Snel onder de wol, Facebook checken en zeggen dat ik aangekomen ben en doke doen.

Let the holidays begin!

Het weekend is er eentje van voorbereidingen treffen voor de feestdagen.
We beginnen de dag goed met een verse fruitsla van de mama en een goei kop koffie, got to love it!

Commissary voor eten, NEX voor kerstkleedjes, de jongens al allemaal en helemaal in het nieuw, hier en daar nog een kerstcadeautje dat wordt aangeschaft of thuis wordt geleverd,…

Zondag zijn we naar Bushgardens gereden, het pretpark van de omgeving. Militairen krijgen er deze periode ferme korting, waarom weet ik niet, militairen krijgen hier overal voordeel, maar de moeite was het wel! Héél het pretpark versierd met lichtjes! Prachtig! Oké, zwaar overdreven soms, maar zo hard dat het mooi is! Overal lichtjes en sfeer. En natuurlijk, de typisch, en o zo geliefde kerstfoto's!

Ik snap de broers als ze zeggen dat ze er een hekel aan hebben, vooral de jongste dan, ik heb het ook lang gehaat, maar het is gewoon een kwestie van poseren, lachen en je bent er vanaf! As easy as that! Na wat pogingen hebben we er blijkbaar genoeg want de camera wordt weggeborgen en de eerste attractie is een feit: de rappe rups. Seighintje is eerst wat bang, maar hij doet het hoor!

Na de rappe rups ook de schommelboot, het vliegend tapijt, de vliegtuigjes, een zotte achtbaan,…

Het was me het avondje wel. We zijn er geweest van 17u tot ongeveer 22u geloof ik, niemand die zaagt over honger, maar thuis wordt er toch in de frigo gedoken opzoek achter eten en daarna iedereen bedje in, want we zijn allemaal wat moe en de feestdagen zullen al zwaar genoeg zijn.

Maandag nog wat meer voorbereiding, de poetsvrouw die komt, winkels worden leeg gekocht, Seighintje leest voor school, dik tegen z’n goesting! Hij protesteert even lang dat hij geen zin heeft om te lezen als dat hij moet lezen, maar soit, zo kennen we hem en nee ik ben nog niet uit m’n krammen geschoten door zijn gezaag of Ciaran’s getreiter…

Dinsdag zelf nog naar een winkel gereden, ik had namelijk nog geen broek. En mensen verklaarden ons gek dat we ons nu nog in die massa gingen begeven, maar al bij al viel dat kéi goed mee! Het Shoppingcenter op zaterdagmorgen is zelfs drukker!

We zoeken, we vinden. Iedereen heeft dus iets om aan te trekken vanavond. Terug naar huis, het volk stroomt nu toch toe hoor, en beginnen met de voorbereidingen voor vanavond: tafel dekken, slaatjes maken, vet van de bouillon lepelen, aperitief voorbereiden, … Er komt vorm in! En tegen 19u is iedereen proper en klaar om te feesten. We nemen uitgebreid onze tijd, tussendoor Skypen we nog met ‘s Gravenwezel, waar kerstavond traditioneel altijd doorgaat, en de fondue was héél lekker! Zeker genoeg! Het vlees was vakkundig fijngesneden door papa, de beenhouwer kende het niet echt, de groentjes waren met liefde bereid en na de aperitief zaten we eigenlijk al vol.

Mama verdwijnt een paar keer achter de computer om haar foto’s te delen.

Iedereen geniet. Het mag dan misschien wel een andere kerst zijn, ongewoon, maar zeker niet slecht!

Kerstdag is een tam dagje. Uitslapen, bruchen, afwassen, Skypen, genieten van cadeau's, zetelhangen,… Life can be rough!

Vraag me niet wanneer, want de dagen ben ik kwijt, maar ergens in de vakantie zijn mama, papa, Loic en ik gaan shoppen, terwijl de twee jongsten bij de Hubrechtsen zijn gaan spelen.

Mama en ik gaan binnen in de Victoria's Secret, boys blijven ongemakkelijk buiten staan, we doen wat aankoopjes in Hollister, genieten van 2 reuze Sbarro pizza's, kopen 'the Cupcake factory' zowat leeg en keren dan snel terug huiswaarts want de jongens kunnen elk moment thuis worden afgezet. 's Avonds nog een filmpje zien met de 4 oudsten en bedje in.

Ergens was er ook het magnifieke plan een Harry Potter marathon te houden. De dag zelf, dat we de marathon gingen doen hebben we er welgeteld 2 van de 8 gezien, way to go!

Maar het was grappig om terug die kleine kindjes te zien, de grapjes die je al vanbuiten kent opnieuw te beluisteren en natuurlijk de boeken met de films te vergelijken. Quality time!

Hevig protest van Ciaran wel als we rond 23u geloof ik besluiten dat het genoeg is voor vandaag en de marathon opgeven, 'Da's gene marathon hé!'.

Papa en ik hebben de Amerikaanse wegen ook wat onveilig gemaakt, of moet ik zeggen ik heb dat gedaan? Niet om gevraagd en toch gekregen: de nieuwe auto, Toyota Prius Hybride uitgeprobeerd. Wat een leuk autootje! Wel wennen, want het is een automatiek en ik grijp maar al te vaak terug naar een pook die er niet is en stamp een paar keer op een koppeling die er ook niet blijkt te zijn. Maar het is interessant te zien hoe die auto zelf bepaald wanneer hij op de motor rijdt en wanneer hij op batterij rijdt, of zoiets, dat is toch het systeem van een hybride hé? Een hele stille auto ook, vergeleken met ons klein tuteke in België. En vlot, heel aangenaam.

Ik begin een beetje te snappen waarom papa de tandwielen van onze Opel tegen elkaar heeft laten draaien, maar toch blijf ik het erg vinden!

Het is niet bij die ene keer gebleven, heb wel vaker mogen rijden. In het begin wat wennen, ik wist wel dat de lichten aan de overkant stonden en dat je er zo'n 10 meter voor moet stoppen, en ik weet ook wel dat je het kruispunt niet op mag als je er niet direct af kan, maar het weten en in de praktijk omzetten zijn toch twee totaal verschillende dingen hoor!

Ben ook mee gaan kijken naar Seighin's voetbalmatch. Indoor, het is namelijk te koud om buiten te spelen. Wablieft?! 8 graden?! In België heeft de winterstop ocharme 2 weken geduurd omdat het niet koud genoeg werd? Raar!

En dan dat veld/die zaal! Papa had me op voorhand gezegd dat ik me een indoor-voetbal zaal moest voorstellen en dan deze moest aanschouwen. Nog raarder!

Een hele grote zaal met daarin een 6-tal ovale kunstgras velden, afgeschermd door doorschijnend plexiglas. De kindjes zijn eigenlijk de beestjes in de zoo. En de ouders kloppen naar hartenlust op het glas om hun kinderen aan te moedigen. De een is al wat fanatieker dan de ander, die supporter ouders toch hé, gaan er meer in op dan de kinderen zelf!

Tussen de veldjes lopen brede gangen. Elk veld wordt bespeeld, geen enkel staat langer dan 5 minuten leeg en overal zie je kinderen én ouders met voetbalzakken, ook opvallend veel meisjes.

Echt wel komisch. Ben nog steeds in het Westen en toch zo'n immens verschil!

Ook Loic's volleybalzaal was héél verschillend van de onze in St.-Antonius. Meer een grote loods waarvan de inkom een klein werf was en waarachter dan 4 volleybalpleinen liggen, gescheiden door grote netten. En ook hier, veel meisjesteams.

Na Loic's training van twee uur, zijn mama, Ciaran en ik hem gaan oppikken en doorgereden naar de 'Movie Theaters' in Little Creek om 'Catching Fire' te gaan zien en dat terwijl papa en Seighin thuis naar StarWars IV kijken, gezellig avondje dus!

Hoewel de film in het Engels was, hebben we allemaal toch wel héél veel begrepen, alle chance!

Kortom, geslaagde laatste dagen van 2013 met het héle gezin!

Epiloog

Het derde project, de muizenvalauto, was een succes. Loic heeft met glans gewonnen in zijn categorie. Het schijnt dat het autootje aangemoedigd werd tijdens de poging om de 100 feet te overschrijden, wat gelukt is. Kenmerkend voor Loic is dat hij zelfs een ploeg geholpen heeft om hun voertuig te verbeteren.

Als de laatste minuut van 2013 weg tikt, krijgen we nog 2 extra gezichten die willen mee aftellen. Skype tovert deze verrassing op het scherm. Ik heb echter niet mijn beloofde speech voorbereid, dat zal later moeten want ik wil Marte haar vroegopstaaninspanning niet zwakjes belonen. Morgen werk!

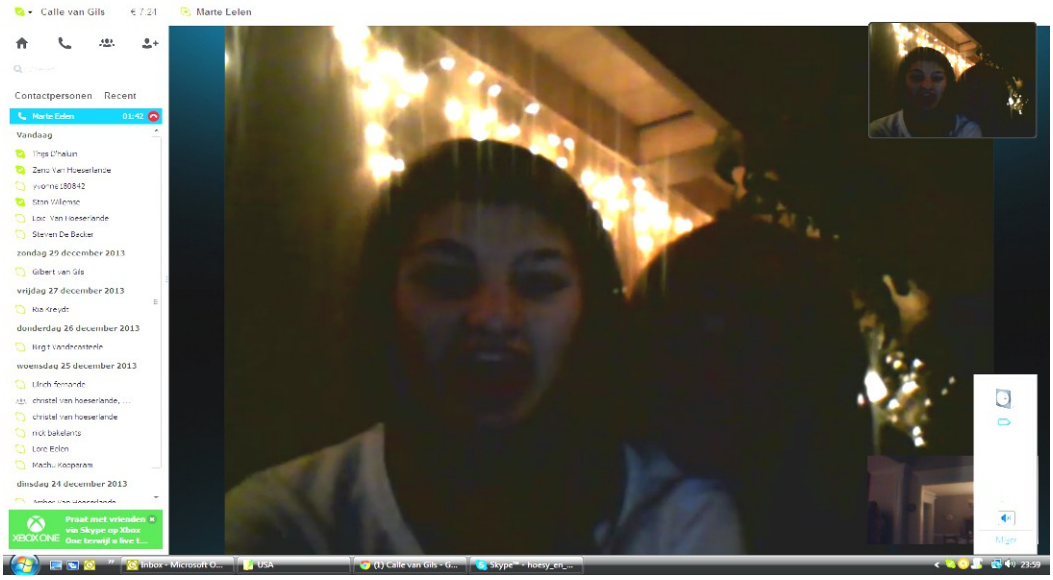

Een goed een gelukkig nieuwjaar aan alle lezers. En tot 2014!

De eerste maand van 2014

Epiloog: Oud en nieuw

Laten we beginnen waar we de vorige keer geëindigd zijn: van oud naar nieuw. Iets voor 'onze' middernacht verschijnen er plots twee niet-uitgeslapen gezichten op ons computerscherm. Marte en Jelle willen met ons mee aftellen naar de Amerikaanse versie van 2014.

Afgaand op de verhalen van the 4th of July verwachten we veel vuurwerk. We rennen naar buiten om de kunstmatige vallende sterren te aanschouwen. Eenmaal buiten blijkt er echter weinig te knallen in onze omgeving. En wij die dachten dat onze buren vuurwerkliefhebbers waren! Een paar honderden meters, yards?, verder knalt het wel. Maar niet echt spectaculair. Ook dit doen we beter. Ook geen getoeter van boten te horen.

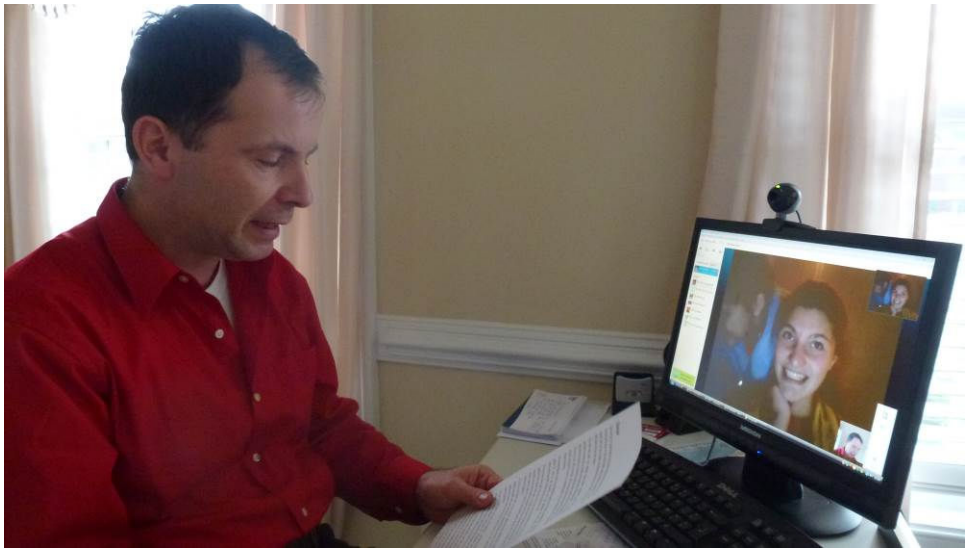

Terug naar Marte van het computerscherm. Ze verwacht een brief van me. Ik had het moeten weten dat dat zotte petekind van me gek genoeg was om vroeg op te staan om mijn nieuwjaarsbrief te horen. Ik heb echter niets voorbereid en wens haar inspanning niet 'rap rap' te belonen door enkele zinnen uit mijn mouw te schudden. Dan maar beloven dat ik een inspanning zal doen en haar later terug zal opbellen. Deze keer geen uitstel meer. Mijn eerste taak voor het nieuwe jaar is bij deze een feit. Ik heb me dan ook aan mijn woord gehouden zoals je achteraan deze nieuwsbrief zelf kunt vaststellen.

Onverwacht krijgen we op de eerste dag van het jaar wensen van onze buren van over de plas. Leuk.

Misschien is dit een goed moment om even over mijn goede voornemens te palaveren. Voornemens mogen dan gemaakt worden om ze later te vergeten, al dan niet opzettelijk, toch is dit een jaarlijkse traditie. Ik wil dan ook niet achterblijven. Mijn later-te-vergeten-voornemens voor 2014:

- Gewicht. Ah ja, gewicht. Blijkbaar zit er hier toch iets in de voeding, want dat gewicht kruipt weer naar de hogere regionen van de schaal. Het

feit dat alles hier in pounds uitgedrukt wordt, maakt het tijdens een medische controle nog schrikwekkender. Een paar kilo's eraf moet kunnen (hoop ik).

- Dit jaar 2 halve marathons lopen en Loic meenemen. Waarom halve marathons? Wel, er moet toch wel 1 uitdaging in zitten die je waarschijnlijk kunt halen. Anders is het helemaal triestig. En ik heb nog geen halve gelopen. Een hele is té en de 10 miles hebben ze hier niet (raar, hè?).
- Hier is er nog een: minder fouten in mijn verslagen. Goed opgelet? Ik schreef niet 'minder fouten **schrijven**'. Ik zal dus niet echt veel doen aan dit voornemen, behalve dan verkondigen dat Calle gezegd heeft dat ze mijn teksten zal verbeteren vooraleer ik op de 'send'knop duw. Dat is dus een gemakkelijke – en voor de eindredactrice een (z)ware (nvdr) – uitdaging!
- Meer bezig zijn met het gezin en de familie bij uitbreiding. Het is toch een beetje mijn 'schuld' dat we hier zitten. Hoewel Calle mee beslist heeft en het voor de kids een zeer verrijkende ervaring is en zal zijn, ben ik de oorzaak dat ze hier 'tegen wil en dank' zijn. Dus, misschien een beetje compenseren totdat ze dat niet meer willen – dan zal hij lang mogen wachten! (nvdr). Ik vrees dat dit voornemen me zal achtervolgen. Het feit dat ik het neergeschreven heb, zal ervoor zorgen dat het me af en toe onder de aandacht gebracht zal worden.

Dit zijn ze. De rest komt wel.

En een stukje Amber

En dinsdag dan opnieuw het gestress in huis want het is Oudjaar. Opnieuw slaatjes maken voor de toastjes, aperitiefje voorbereiden, cocktails maken, puree maken, kaassaus maken,…

Tegen 18u30 komt Ranst online, daar is het al 00u30 en kunnen we elkaar voor de eerste keer gelukkig nieuwjaar wensen. De mensen in de toekomst! Marteke had een speech geschreven voor hare peter en deze belooft prompt dat als ze om 00u00 onze tijd en dus 06u00 haren tijd online is, hij er ook ene voor haar zal hebben.

We starten de avond met een aperitief gevolgd door 'Kakkerlakkensalade', een heel leuk maar toch wel ingewikkeld spel. Je mag namelijk niet altijd zeggen wat je ziet. Het is een kwestie van horen, zien en denken. Hoewel papa tijdens de eerste keren spelen enkele dagen geleden altijd verloor, is hij nu toch wel den beste, zeker!

Tussen de twee spelletjes in houden we een pauze om Boursinroomsoep met verse peterselie en fijne zalmsnippers te eten.

Daarna wordt er geJunglespeeded en geRiskt. Echt gezellig!

Ergens tussen de spelletjes door wordt er nog witloof in den oven - met eerder weinig kaassaus - en verse pureepatatjes gegeten, Belgisch en lekker!! Den dessert moeten we onderbreken, want het aftellen op TV (we kijken live mee naar de bal die zakt op Times Square, en wat een massa volk aanwezig daar!) en het nieuwe jaar is begonnen! Wij leven nu ook in die zogezegde toekomst. (Eigenlijk is het maar een tijdsverschil van 6 uur, hoor!).

Tot onze grote verbazing verscheen Marte iets voor middernacht, vergezeld door tante Jelle en samen hebben ze mee afgeteld. 2x nieuwjaar vieren seg! Alleen was papa zijn speech vergeten en nu hangt hij voor morgen: Marte zal op het appèl zijn en z'n speech kan dus maar beter deftig zijn. Ach, beter een dagje later dan nu snel iets uit z'n mouw te moeten schudden. We hebben ze nog gezien, da's het belangrijkste!

Nog eventjes de rest van de 'red velvet cheesecake' opeten, wat chocolaatjes van De Smet verorberen, afruimen en bedje in. We hadden dan misschien geen chance met de Superlotto van 13 miljoen, maar wie weet komen de kaboutertjes vannacht wel de afwas doen…

1 januari, 11u00, het leven hier begint zowat op gang te komen. We hebben allemaal uitgeslapen en besluiten om het ontbijt over te slaan en rond 12u00 te beginnen met het middageten. Eerst afwassen. Traditie schrijft voor dat het toch ook wel een feestmaaltijdje mag zijn. Gestoofde peertjes met veenbessen, puree en kalkoen ingesmeerd met Boursin in de oven.

Mjummie! Dessert: bananencake voor de liefhebbers. Uiteraard wordt dit allemaal voorafgegaan door een uitgebreide aperitief mét Grote Dalmuti.

Na het middageten komt Marte online op Skype voor haar beloofde nieuwjaarsspeech. Mooi was 'ie! Bijna ontroerend!

Rond 18u00 had papa dan het gezellige plan om een wandelingetje te maken door de buurt en de kerstverlichting van de Amerikanen te trekken, ik met m'n zotte kop en veel te veel goeie voornemens stel voor om het al lopend te doen en dus gaan we een blokje rond, 2,5km, kerstverlichting trekken. Jammer genoeg is er al héél veel weg… Ik ga morgen stijve spieren hebben! Maar nieuwjaarsloopje: check! We zijn het jaar goed gestart (als je al het eten van de afgelopen dagen niet meetelt natuurlijk…).

's Avonds Harry Potter 4 gekeken, de marathon zal dan misschien niet afraken, maar we genieten wel van het samenzijn en de film! Vandaag vliegen de broers wel op tijd in bed, want morgen is het school, hihihhi! Ik niet!

Om 06u20 opstaan terwijl je nog vakantie hebt, het pikt toch een beetje, hoor! Maar van omdraaien is niet veel sprake, want omdat dit een houten huis is, hoor je alles boven je hoofd gebeuren. Ik had beloofd aan de broers dat ik voor hun ontbijt ging zorgen omdat zij naar school moesten.

Zo gezegd, zo gedaan en om 06u30 staat de eerste pannenkoek op tafel, met een glaasje fruitsap en een warme chocomelk. Seighintje is perfect om 07u00 buiten en niet veel later verschijnt de bus.

Snel de pannenkoeken voor de oudste broers prepareren, warme chocomelk maken, fruitsap schenken, yoghurtje klaarzetten (want die hebben niet genoeg met 3 pannenkoeken) en ook zij staan mooi op tijd klaar. Hahahaa, die sukkeltjes hebben school! Wel cool, zenne, die bussen!

Als de rust in huis is wedergekeerd, maak ik ook de pannenkoekjes voor mama en papa en mezelf klaar. Deze keer vergezeld van een kop koffie, ik word nog pro in het zetten ervan. (Net zoals ik ook al pistolets kan bakken, afwas kan doen, stofzuigen, afwasmachien in- en uitladen,…).

Na het ontbijt bespreek ik even kort met papa wat ik nu volgend jaar ga doen. Ik wil graag hier komen studeren, indien mogelijk - ik zou het niet graag betalen! - maar het probleem is dat ik niet weet wát (en m'n ventje dan in België achterlaat…).

Beetje getwijfel tussen vroedkunde, verpleegkunde, journalistiek en rechten… Het jammere is dat ik met het jaartje dat ik hier zal kunnen studeren, hoogstwaarschijnlijk geen vrijstellingen zal krijgen in het Belgisch onderwijs, en dus op m'n 20e als eerstejaar uniefstudent zal moeten starten. Óf ik zoek hier een richting van een jaar, zoals je bij ons ambulancier of politieschool kan doen, óf ik doe hier gewoon een van de vier richtingen en zie of het me bevalt. Papa kan dus beginnen zoeken wat, waar, hoe, hoeveel,…

Badje gepakt, stem ingesproken voor papa's duikfilm, kerstkaarten en enveloppen geschreven, iedereen doet wel iets, en nu staan we op het punt te vertrekken naar Seighins school om hem te verrassen en samen te lunchen. Daarna richting NEX (ik ga m'n kerstkado van de broers kiezen, en waarschijnlijk zelf wat bijleggen) en McArthur om soldekes te doen in Abercrombie & Fitch. 's Avonds as usual een aperitiefke, eten en samen een filmpje zien.

Vrijdag was iedereen vroeg op, want de broers moesten naar school en ik ging samen met papa en mama naar Premium Outlets Williamsburg. Gezellige bedoening! Geshopt van ongeveer 12u00 tot 17u00, wel wat armer, maar weer leuke kleren en hebbedingetjes rijker! Jammer genoeg laatste dag… En je krijgt dan misschien wel vaak te horen dat je van élke dag moet genieten

en leven alsof het je laatste zou zijn, het is pas op zo'n momenten dat je moet genieten van elk moment…

Beetje later thuis dan gepland, maar de broers werkten alle chance goed mee, waardoor we een klein halfuurtje later allemaal in de grote auto zaten opweg naar de Botanical Garden in Norfolk om daar een wandeling te maken door een groot park dat versierd was met 1 miljoen lichtjes. Héél mooi! Het was een beetje kort, maar langer moest het niet zijn, want de temperatuur zat onder 0°C!

Het vertrekken komt dichterbij… ☹

Zaterdag 4 januari rond 07u30. Iedereen wordt uit bed gezet, de valies wordt gesloten, de laatste blik wordt geworpen in het huis, de knoop in de maag wordt strakker, maar we houden nog eventjes de traantjes in. Ik heb zo géén zin om te vertrekken. Er komen dan misschien wel leuke dagen aan (verjaardag, 100dagen, …), laat mij maar hier blijven!

Oké, het is 'maar' 12 weken, en ik weet ook wel dat dat zó om is in een mensenleven, maar het zijn wel weer 3 maanden zonder hen :'(

We zijn zo vroeg opgestaan omdat we nog een laatste keer samen gaan ontbijten: IHOP! (International House of Pancakes, niets van Apple dus ;).

We zijn meer dan op tijd en hebben dus tijd genoeg om rustig te eten. We kunnen na het eten zelfs nog even langs de HomeDepot en PetSmart voor bloempotten en gerbilvoer.

Het komt zo te dicht!

Om 10u10 geef ik m'n bagage af en het wordt steeds zwaarder om m'n tranen tegen te houden. De broers doen nog steeds belachelijk en een beetje druk. Samen gaan we nog een fruitsapje drinken en om 11u00 moet ik dan afscheid nemen van papa en de broers, het valt zo zwaar! Zo mogelijk zwaarder dan in augustus. Is het omdat ik weet wat er komen zal? Jammer genoeg is het een kwestie van moeten, there's no way back. Face the reality.

Ciaran heeft gelijk als hij zegt dat het niet het einde van de wereld is, maar zo voelt het toch wel een beetje, hoor…

Mama mag mee door de check-in, ze heeft toestemming om mee te gaan tot aan de gate. Jammer genoeg is het maar een uitstel en geen afstel, want om 11u30 wordt afgeroepen dat ik mag boarden, helaas moet ik het verstaan als **moet** boarden. Weer traantjes, weer pijn. En iedereen kijkt, niemand lijkt het te begrijpen! Stommeriken! 't Is mijn gezin dat ik achterlaat, hoor!

En hier stopt het deeltje Amerika dan. Het zit er weer op. Twee goede weken vakantie gehad, genoten van het samenzijn en niks doen. En we wisten dat het maar tijdelijk was, het afscheid blijft pijn doen. 'Partir c'est un peu mourir'.
Kort vluchtje van 45 minuten van Norfolk naar een besneeuwd Washington om dan daar 5u niks te doen. Om 17u50 verlaat ik de Amerikaanse bodem om zo'n 7u later te landen in Brussel.

En bij deze geef ik de pen terug aan papa, die de komende 3 maanden een uitgebreid verslag zal schrijven over het reilen en zeilen in de States, terwijl ik voor de 71% ga in België.

Hier en daar zal ik misschien nog wel een stukje schrijven, er komen namelijk dagen aan die je liever met het gezin doormaakt, zoals de 100dagen van Maris Stella en m'n 19e verjaardag in maart, dus zeker het vermelden waard hoe ik deze be/overleef…

Uw kapoentje, Chesapeake, 1 januari 2014.

Verder zonder dochter

Amber het huis uit. Het huis is weer een beetje leger. In Washington ligt er sneeuw, maar hier niet. De zaterdag is gevuld met de voetbalmatch van Seighin voor mij en een schaatspartij in Chesapeake voor Calle en de jongens.

De avond is rustig. Op de PC volgen we Amber op haar vlucht terug. Ze is goed vertrokken en de vlucht verloopt vlekkeloos (als we het voortkruipende stipje op het scherm mogen geloven). Later bericht ze ons dat de Corsa de eenzaamheid aan de zijkant van een drukke, Brusselse straat goed overleefd heeft en quasi onmiddellijk terug startte. Goed.

De zondag zonder Amber verloopt een beetje routinematig. Pistolekes maken en in de oven laten bakken. Nadenken over goede voornemens, lezen met Seighin (al veel beter, maar nog steeds niet met volle goesting), Loic naar het volleybal voeren, en dan rustig uitbollen.

Maandag begint er een week verlof. Nog te veel dagen staan van vorig jaar, dus met mijn goede voornemen in het achterhoofd heb ik een verlofje aan het verlof gebreid. Vandaag de bizarre ingeving om mijn onderwatervideo te monteren. Mijn PC was de vorige weken nogal nukkig, maar ik kreeg hem uiteindelijk toch terug aan de praat. Dus nu kan ik mijn montage afronden en opsturen voor het

behalen van mijn brevet. Het filmpje valt uiteindelijk wel mee – rekening houdend met de beperkte middelen en het leerproces – en kan je bekijken via https://www.youtube.com/watch?v=f7eINu50CRA.

Vandaag is het Driekoningen, en hoewel ze dat hier wel kennen, maar niet vieren, bakken we toch een taart. Een echte met een boon erin. Met een beetje fantasie wel te verstaan, want de boon is hier een aardbei. 'Cowboybonen' zijn niet direct goed weg te stoppen en zo'n rood ding met zaadjes erop ziet er toch iets anders uit dan die gele stukjes die we ananas noemen. De Driekoningen moesten blijkbaar nog overzwemmen, want de taart zou pas tegen morgen eetbaar zijn (ze kwam pas uit de oven toen het al bedtijd was voor Seighin – nvdr). We zijn begripvol: zwemmen in lange gewaden duurt immers ietsje langer.

Opgegroeid aan de zee heb ik het dempende effect van die grote watermassa leren appreciëren. Als het binnenland ligt te puffen onder een verschroeiende zon, dan konden wij genieten van een koele zeebries. Als het dan weer vriest dat het kraakt, was het bij ons dragelijk. De zwaardere westenstormen namen we als kustbewoners er graag bij. Maar hier: veel water, maar geen dempend effect. Gisteren was het veel te warm om te lopen. Er stond zelfs nog een roos in onze tuin te bloeien. Lopen met een T-shirt aan in een avondlijke temperatuur van 18°C en vandaag bij wijze van spreken 18°F (juister is -10°C, maar de overgang klonk mooier). Waar is de oceaan?

Ons plan om te gaan tennissen, werd hierdoor bevroren. Omdat we toch naar de garage moeten voor de eerste check-up van de Prius C en ook inkopen moeten doen, rijden we toch naar Little Creek voor een koffieklatsj met de tennisdames waar Calle altijd mee speelt. Omdat de Dodge niet wil starten - Wat is er daar nu mee verkeerd? Te koud? - passeren we niet langs de Toyotagarage, maar gaan we dadelijk koffie drinken. We blijven er heel lang plakken, maar de contacten die ik er kan leggen, zullen me misschien tot het ontdekken van duikstekken leiden. Wie weet (en ik hoop!)? Daarna gaan we een kijkje nemen bij de bowlingdames. Na het winkelen springen we binnen bij de AAA (ja, zoiets als VAB of Wegenhulp) voor het plannen van onze eerste USA-reis richting zuiden. We ontvangen een 6-tal reisgidsen en ongeveer 2 maanden om met een eerste plan af te komen. Behulpzaam zijn ze zeker, maar nu hebben we wel veel werk meegekregen. De kids krijgen tot midden februari om hun wensen kenbaar te maken. 2 minuten later schrijft Seighin Disneyland en Waterworld op de 'te bezoeken' lijst.

In de afgelopen dagen moet ik 2 maal naar DMV (Department for Motor Vehicles) voor mijn rijexamen om mijn plaatselijk rijbewijs te behalen. Ik ga deze keer naar het kantoor in Chesapeake. Ik heb alle papieren mee, althans, dat dacht ik. Waarom hebben ze mijn marsbevel nodig? Waarom mijn reispas? Uiteindelijk mag ik op de tweede dag, na meer dan een uur aan de toog gestaan te hebben, mijn theoretisch examen afleggen. 10 vragen over verkeersborden waar je 100% moet op scoren. OK! Daarna 30 vragen waarbij je 3 fouten mag hebben. En er zitten een paar dubieuze vragen bij. Oef, maar 2 fouten. Geslaagd. Joepie! Maar het is te donker om het praktisch examen af te leggen. Volgende week?

Blijkt dat de batterij van de Dodge blijkbaar versleten was en moest vervangen worden. Alles laten gebeuren in een AAA-garage. Echter, de dame aan de onthaalbalie wou na de openingsuren de deur niet open doen. Zelfs niet nadat we haar deurmat teruggehaald hadden die door de stormwind weggevlogen was. Later vertelde ze dat ze alleen Loic en mij gezien had en niet durfde de deur te openen. Zien we er zo onguur uit?

Terug naar de Toyotagarage. De ontvangsthal is enorm en je kunt er van de grond eten. De ontvangst is perfect, vriendelijk en behulpzaam. Dit is niet de kleine familiegarage die we gewoon zijn. We zullen er maar van genieten. Binnen een enorme wachtzaal met alles erop en eraan. Wifi, koffie, snacks, … allemaal in de prijs inbegrepen. En die prijs is voor ons de komende jaren 0 USD. Auto's verkopen is hier anders dan in België.

Slecht nieuws: de foto's voor onze kerstkaarten zijn nog altijd niet toegekomen. Als ze later in de maand in onze brievenbus belanden, blijken ze helemaal vanuit ons vaderland te komen. Via internet bestellen maakt natuurlijk dat je geen idee hebt van waar je goederen komen.

Goed nieuws: we krijgen terug van de belastingen. De Belgische. In feite is dit geen goed nieuws, want dat betekent dat we aan vadertje Staat gratis een 2-jarige lening gegeven hebben. Maar toch …

Als ik zondag naar Virginia Beach rijd om Loic van de volleytraining op te pikken, moet m'n beschermengel in actie komen. Ik kan nog juist uitwijken voor een

dikke matras - en die zijn hier dikker! - die van een pick-uptruck die voor mijn wagen rijdt, vliegt. Het zal een wonder wezen als ik hier voor onze terugkeer naar België niet in een auto-ongeval betrokken zal geraken.

Werkweek

Verlof voorbij en dus begint deze week met een maandagse werkdag. De werkplaats is hectisch en er heerst een paniekerig sfeer. Geen idee waarom. Mijn mailbox teller staat op 350. Maar daar ga ik snel door en tegen de middag is alles weggewerkt.

Verloren maandag en dus naar Antwerpse gewoonte staan er worstenbrood en appelbollen op ons menu. Maar, je voelt het al aankomen, dat kennen ze niet in de States. Deze keer komen er geen zwemmende blauwbloedigen aan te pas en fiksen we het op tijd. Ongelofelijk hoe creatief je bent als niet alle ingrediënten voor handen zijn! Onze zelfgemaakte baksels benaderen de echte…

Dinsdag werkdag en een matrasloos vervoer van Loic naar de volleybaltraining. Op zondag tijdens het lopen was mijn frank, of euro, als je hedendaags wil wezen, gevallen dat het een beetje dom is om op deze manier te trainen op de dagen dat Loic volleybal speelt. Immers, de rit heen en terug neemt ongeveer een uur in beslag en een uur later moet ik hem alweer gaan ophalen. In totaal dus 2 uur onderweg = verloren tijd. Als ik hem afzet en dan naar het strand rijd, kan ik rustig lopen en verlies ik minder tijd. Vandaag dus gaan lopen op de dijk, 9 km in alle rust. Goed idee!

De werkweek is er een van veel contacten over van alles en nog wat.

Voor de 3de maal naar de DMV. Ik ben niet gekend in de computer. Wat? Dat kan niet! Ik heb mijn examen goed afgelegd. Uiteindelijk vinden ze me terug. Maar ik ben officieel niet in orde. Mijn bestaan moet nog door de juridische dienst bevestigd worden. Administratie! En terug weg. Een vierde keer?

Mijn Amerikaanse collega had me er attent op gemaakt dat je om met een hybride op de HOV te mogen rijden een speciale plaat moet hebben. Niemand in de DMV heeft daarover iets verteld. En ook niet in de garage. Ik rij dus al maanden illegaal op deze speciale strook. Opeens lijkt het veel spannender om een politiepatrouille voorbij te steken. Toch maar beter in orde brengen.

Met de grote conferentie over training die er binnenkort aankomt, moet ik veel briefings voorbereiden. Omdat ik wil vermijden dat ik die allemaal op het laatste moment in mijn nek krijg, begin ik er vroeg aan. Zo hoop ik ook een beetje nog van een paar daagjes extra verlof te kunnen genieten.

Op vrijdag stuur ik mijn verhaal, aangevuld door John, over 'A Day at the Allied Command Transformation' naar de COS. Met dit verhaal - dat zich in een nabije toekomst afspeelt - probeer ik de generaal een idee te schetsen hoe werken in een hoofdkwartier dat transformatie ernstig neemt er zou kunnen uitzien. Hopelijk krijgt hij hierdoor een beter zicht op wat er dient te gebeuren. Benieuwd naar zijn reactie.

Dezelfde dag ook op impuls van mijn nieuwe Canadese collega Mark naar mijn eerste FLOG geweest. Ik weet niet waar de afkorting voor staat, maar de activiteit betekent gratis drinken en eten in de Mess. Best leuk om alle collega's eens op een andere manier te spreken.

Vandaag ook werk gemaakt van de documenten om de autotaks die we betaald hebben te kunnen recupereren. Blijkbaar moesten we die niet betalen als de auto's op mijn naam staan. Ik heb dit natuurlijk eerst moeten aanpassen, want de auto's stonden op ons beider naam. En waar doe je dat? Juist, in de DMV.

Een administratieve verrassing vanuit Vlaanderen. Een brief met daarin de melding dat onze kinderen niet aan de leerplicht voldoen. Geen enkele Belgische school heeft hun namen doorgegeven. Oeps, is dat nodig? Jawel, ons adres is in België, maar onze kinderen gaan in Chesapeake naar school. Bewijzen?

's Avonds gaan we met de bende van mijn werk gaan eten in een grillrestaurant. Uiteindelijk belanden we voor koffie en dessert in het huis van m'n Nederlandse collega: leuke afsluiter van een aangename avond!

We kunnen genieten van een lang weekend, want maandag is het een vrije dag nav 'Martin Luther King jr Day'. Ik wist niet dat hij junior was. Op die dag tonen ze op TV allemaal zwarte films, 't is te zeggen, films met zwarte hoofdrolspelers. Onze Belgische NLR profiteert ervan om die dag een nieuwjaarsreceptie te

houden. De enige deze maand. Vorig jaar was dat toch wel iets anders. Gelukkig heb ik gisteren 11 km op het strand gelopen. Best wel leuk.

Om 20u00 vertelt Seighin dat hij nog een boekbespreking tegen morgen moet maken. Ik kan er niet mee lachen, maar we hebben geen keuze en beginnen er samen aan. Gelukkig heeft hij het boek gelezen.

De derde week

De eerst werkdag is dinsdag, maar niet echt voor mij, want ik ga vandaag op tandartscontrole. Calle hoopt stiekem dat er orthodontie aan te pas zal komen, maar een goeie poetsbeurt is alles wat de tandarts me aanraadt. Opluchting voor mij. Daarna een bezoekje aan de dokter voor mijn jaarlijkse controle voor het duiken. Mijn onderdruk is te hoog en hij wil meer testen. Dus potje pissen en bloed afstaan. Hopelijk schrijft hij me niets voor, want dan mag ik niet meer duiken. Weer afvallen? Mijn goede voornemens lijken me te gaan achtervolgen. Ik verlaat het hospitaal zonder nieuws. Ik krijg ook de medicatie van Ciaran niet mee. Nog een week wachten.

Van de dokter rechtstreeks naar de high school. Ik word bij onze director-counsellor verwacht om te bespreken hoe Ciaran zijn 4 jaar high school in 3 jaar kan afronden. Dit om te voorkomen dat we in België voor omzettingsproblemen komen te staan. Ik hoop dat het gemakkelijker zal zijn om een diploma om te zetten dan 3 jaar high school.

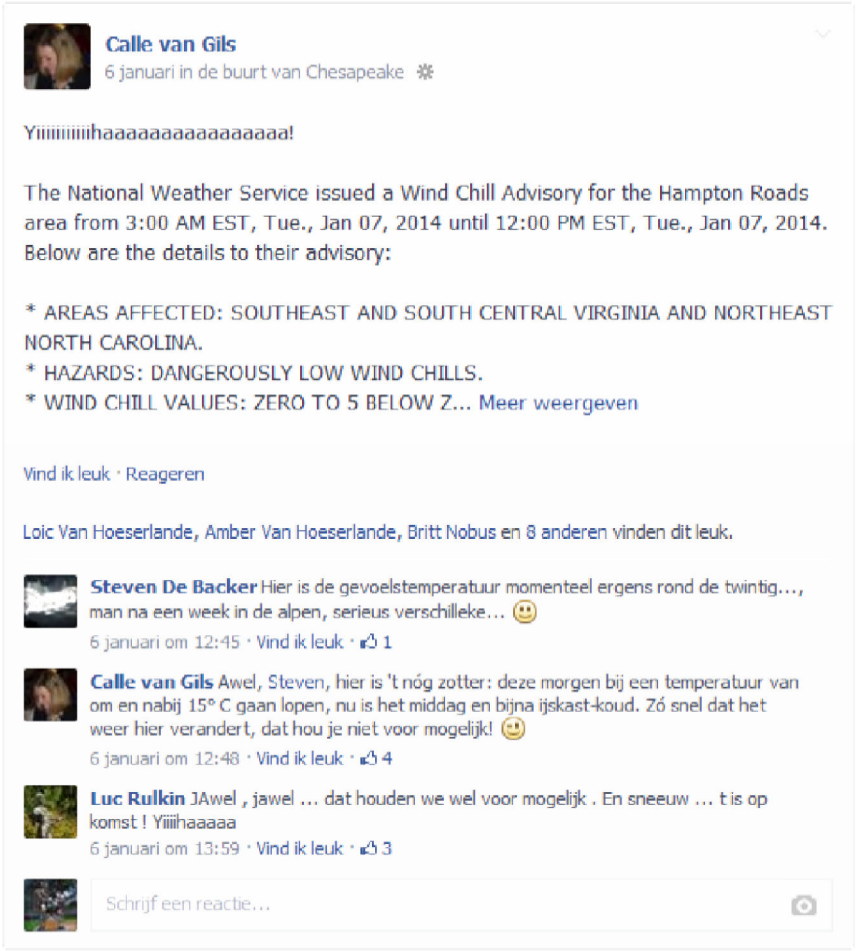

's Avonds krijgen we via het telefoonsysteem – dat ons verwitigt bij van alles en nog wat - het bericht dat er sneeuwval verwacht wordt (jawel!) en dat bijgevolg 'Code Red' afgekondigd wordt. In 't kort: geen school. Alles valt gewoonweg stil. De bewoners hier hebben geen ervaring met besneeuwde wegen en er is hier ook amper sneeuwruimmateriaal aanwezig. Het is de investering niet waard voor de weinige keren dat hier sneeuw valt. Zo wordt ook Norfolk International Airport bij het eerste vlokje gesloten. Pech.

In de nacht sneeuwt het dus inderdaad. De vlokken worden gejaagd door een ijskoude wind. We zetten de wekker laat. Het wordt morgen een rustige dag, want ik moet pas tegen 10u00 op het werk verschijnen.

Rustig ontbijten, een douche nemen, gevechtskledij aandoen – beter bestand tegen slipperige voetpaden – en dan een telefoontje van de Adjunct NLR Patrick. Ik moet niet vertrekken, want ze gaan de basis sluiten. OK, thuisblijven en een beetje werken. Met de bende naar buiten voor een sneeuwballengevecht. De discussie over wie er gewonnen heeft, ebt pas na een paar uur weg.

Middagmaal met spelletjes, want we moeten niet meer naar buiten. Calle heeft gisteren boodschappen gedaan en naar het schijnt liep er een massa volk rond in de Commissary. Zouden ze het voelen aankomen hebben?

Donderdag weer 'Code Red', alles opnieuw gesloten en ons verlengd weekend in het water (hoewel dat waarschijnlijk bevroren is). Vrijdag en maandag van de week nadien waren normaal gezien verlofdagen, maar zijn nu inhaaldagen voor de 2 vorige 'thuis-wegens-sneeuw'dagen . Gevold: geen IKEA-bezoek en de fuif van Ciaran met een dag uitstellen. Ik moet wel naar ACT, want de Finse CHOD komt en ik moet hem begeleiden. Hopelijk gebeuren er morgen geen accidenten, want anders ben ik 'gejost'. Ik weet nog niet of ik vroeger of later moet vertrekken.

Het wordt dan toch vroeg, wat beter is, want minder chauffeurs op de baan en dus veiliger. Het verkeer rijdt vlot en dus geraak ik veilig in het hoofdkwartier. De eerste uren zitten we er met slechts 3. De 3 van onze cel. Idioten?

Het bezoekprogramma voor de Finse CHOD is compleet overhoop gegooid. Improviseren dus. Leuk! De rest van de dag verloopt rustig, alleen heeft John het domme idee om in de namiddag nog een vergadering met onze branch head te beleggen. Het loopt dus uit en ik ben dus laat thuis.

Calle en ik rijden naar de Commissary. Het zijn examens voor de 2 oudste zonen, maar de jongens blijven er zeer rustig onder. De examens zijn hier veel beperkter en dus veel gemakkelijker. Geen stress! Loic gaat vandaag en morgen zelfs naar vrienden. Examen? 'Maar pa, dit is hier niets!'.

Jammer genoeg kom ik dit weekend te weten dat het niet zo goed gaat met pa en ma. Maar hierover wijd ik niet uit. Sorry, lezer.

Op zaterdag zouden we de ouders van Seighins vriend Josh op bezoek krijgen, maar 2 van hun kinderen zijn ziek; we hebben dus geen gasten vanavond. We bellen snel naar een paar kandidaatbezoekers, maar iedereen heeft al iets gepland. Wat doen met al die witloof?

Door de kou is Seighins voetbaltraining uitgesteld. De velden liggen er te slecht bij. De indoorcompetitie gaat gewoon door. Seighin speelt beter en beter. Samen met een zwarte kleine jongen die een enorme spurt kan inzetten, vormt hij de kern van de verdediging. Hij is amper een minuut van het veld af geweest. Je kan Seighin aan het werk zien op http://www.youtube.com/watch?v=m_2HHu2dRwc.

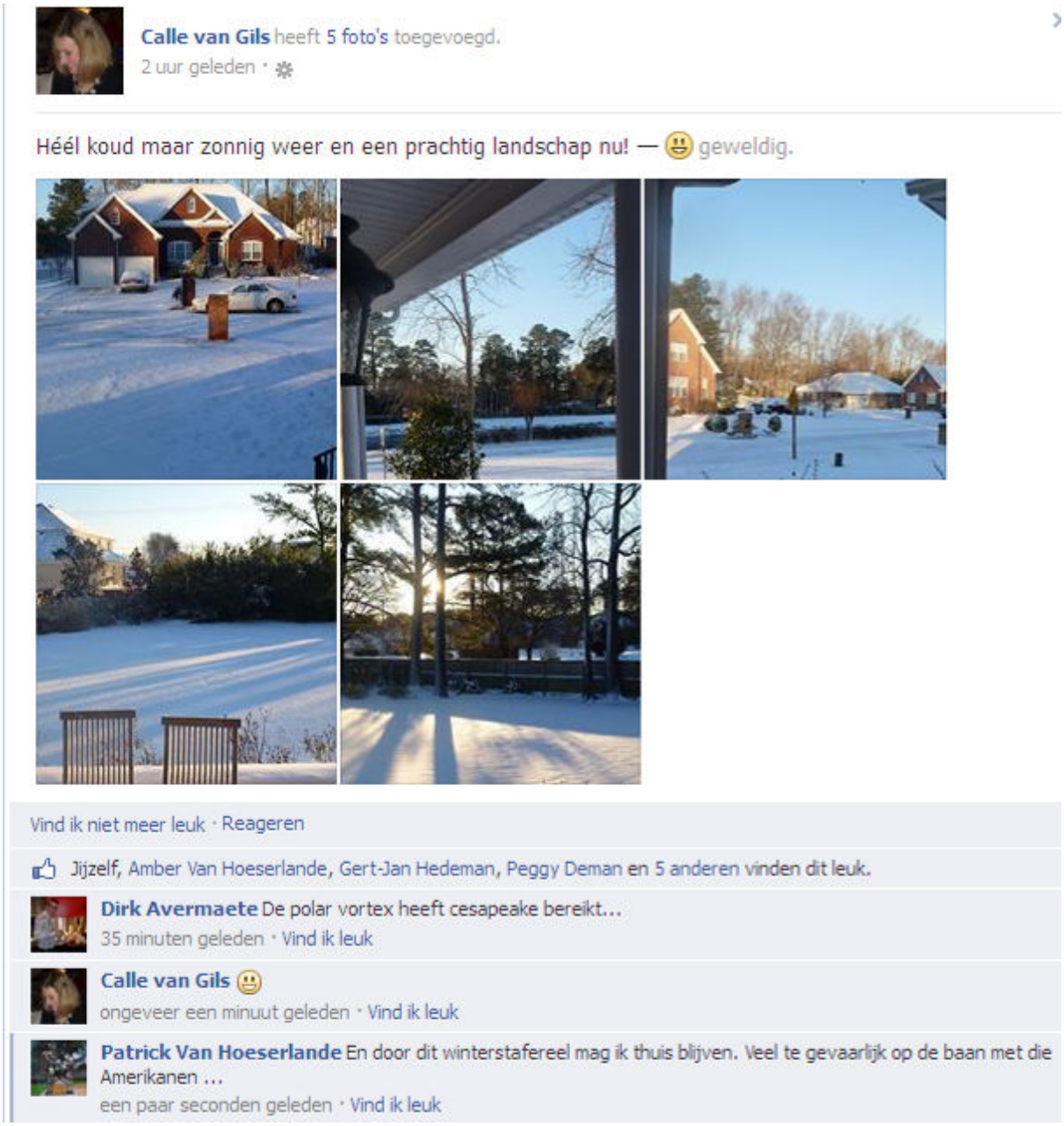

De sneeuwweek

Maandag werk- en schooldag. Rustig. ‘s Avonds is het feestje van Ciaran, want morgen is het geen school. Jammer genoeg komen er maar 5 genodigden opdagen. Ciaran is teleurgesteld, maar het wordt uiteindelijk toch een leuke avond voor hem. Ook Loic is teleurgesteld. Hij had gehoopt op meer volk en dus publiciteit voor zijn DJ-talenten. Zo kreeg hij misschien de kans om op andere feestjes te draaien. Dit valt dus in het water. Hij zit hierdoor even in de put. De verhuis naar de States hebben zijn DJ-plannen aardig verpest.

Dinsdag opnieuw een dagje verlof. Lekker uitslapen. Dat dacht ik althans, want om 08.00 uur word ik door de branch head opgebeld. Hij is in paniek. De briefings moeten nog in orde gebracht worden! Het is al eventjes geleden dat ik nog eens terugkom uit verlof om te werken. Als ik een uur later op het hoofdkwartier verschijn, heeft hij geen tijd voor mij en laat hij me uren wachten. Als bijna iedereen weg is vanwege de aankomende winterstorm, begint hij pas met het overlopen van de briefings. De frustratie maakt zich van mij meester, want dit is allemaal zijn schuld omdat hij veel te laat zijn wensen doorgegeven heeft en veel te laat begonnen is met het overlopen van de briefings die al bijna een week op zijn bureau liggen.

’s Avonds sneeuw. We krijgen een telefoon met de melding ‘Code Red’. Morgen, woensdag, geen school. Joepie bij de kinderen. Het zal voor mij dus thuiswerken worden. Dit hebben ze hier nog niet veel meegemaakt: 2 maal zoveel sneeuw in 1 winter! En nu bijna 50 cm. Alles ligt gewoonweg plat. Totale rust. Sommigen vinden het al te veel.

Woensdag thuiswerken - gelukkig verloopt de communicatie met de collega’s over het internet goed - gecombineerd met het helpen van Loic bij het schrijven van zijn essay over ‘Stonewall’ Jackson en grote sneeuwbalgevechten. Leuk! Alsof de rest van de wereld niet bestaat. Geen volk op straat. We moeten er voor de buren nogal gek uitgezien hebben.

En het blijft ‘Codes Red’ sneeuwen. Donder- en vrijdag ook geen school. Op vrijdag mag al het essentiële personeel van ons hoofdkwartier gaan werken. En met het oog op de conferentie in Warschau volgende week ben ik daar bij. We moeten er wel pas tegen 09u00 zijn. Ik moet Calle beloven dat ik vroeg zal thuis zijn. Een belofte die ik door mijn branch head en zijn liefde voor details niet kan waarmaken. John druipt af omdat hij me toch niet kan helpen, maar werk blijft aan een andere briefing werken. Al de rest is al vroeg in weekend vertrokken. Door na het werk nog inkopen te gaan doen, ben ik extra laat thuis.

’s Avonds mijn valies klaargemaakt rustige avond met ons gezin doorgebracht.

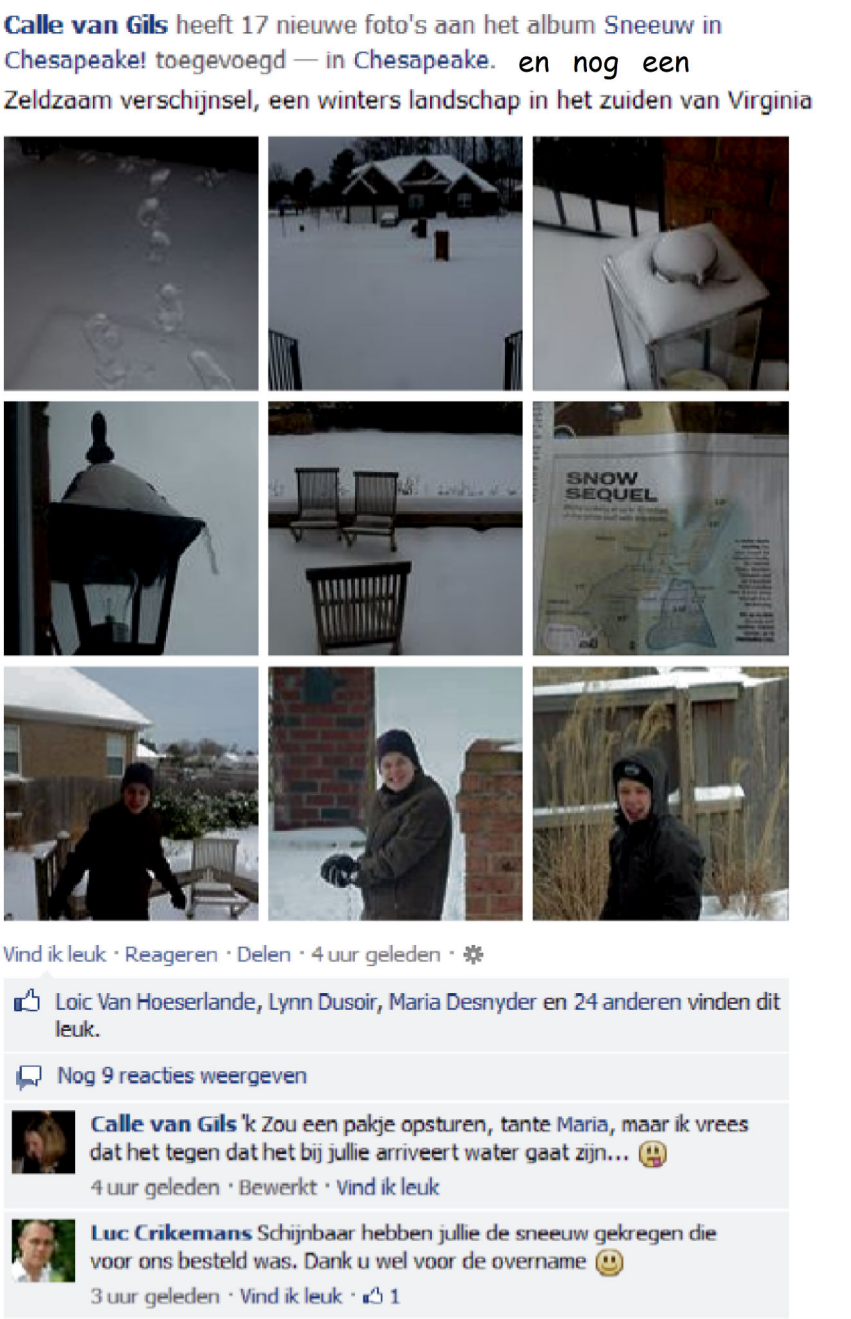

Bijlage: Mijn nieuwjaarsbrief

Nieuwjaar

Zoals ieder jaar op 1 januari begint er, niet compleet onverwacht, ook in 2014 een nieuw jaar. Normaal gezien komen we dan met de familie bijeen om elkaar een 'gelukkige' te wensen, maar dit jaar is het net iets anders. Het schijnt dat ik daar voor iets tussen zit, maar over dat detail gaan we dit jaar niet leuteren.

We waren deze nacht, voor sommige vroege ochtend, aangenaam verrast om 2 extra gezichten te ontwaren die het aftellen een tweede keer wilden meemaken. Zo verrast dat ik mijn beloofde speech niet klaar had. Ik had het echter moeten weten dat mijn petekind even zot is en er dus, zelfs onverwacht, wel zou staan. Maar beter dan een beetje gelal van het moment, declameer ik liever een samenhangende tekst als beloning voor de onmenslijk vroege inspanning.

Een samenhangende speech op nieuwjaarsdag schrijven is echter gemakkelijker gezegd dan gedaan. Ik moet er dan natuurlijk wel over nadenken en het beter doen dan die enthousiastelinge 4000 airmiles van hier. Voilà, hier is het.

Ik wens je een nieuw jaar zoals onze reis in het verre Zuid-Afrika: met ervaring en doordacht gepland door iemand zoals papie, verzorgd zoals door de mamie, ontvangen zoals Louis en Dorette, met een onverwachte slipcursus door Koen, en boordevol onvergetelijke ervaringen. Maar zoals bij elke reis moet je wel afscheid nemen om er van te kunnen genieten (en dat hebben we gedaan).

Ik wens je een nieuw jaar zoals een speech: starten met een aanlokkelijk, veelbelovend begin, daarna overgaan naar een interessant, spannend midden om af te ronden met een knallend, spetterend einde. Maar zoals bij elke speech moet je er wel naar luisteren om er van te kunnen genieten.

Ik wens je een nieuw jaar zoals een kerstboom: een frisse, mooie den met veel pakjes eronder in de woonkamer. Een boom vol verrassende, glimmende kerstballen die een feestelijke periode inluidt. Maar zoals bij elke kerstboom moet je er wel van houden om er van te kunnen genieten (en anders doe je het maar voor de cadootjes).

Ik wens je een nieuw jaar zoals een pakje: een ogen uitstekende, grote doos met glinsterende, roze verpakking en een reuze, gouden strik. Je staat te popelen om

te ontdekken wat het is. Wat zou de verrassing zijn en van wie heb je het gekregen? Maar zoals bij elke cadootje moet je het wel opendoen om ervan te kunnen genieten (hoewel stiekem voelen ook wel leuk is).

Ik wens je een nieuw jaar zoals een wandeling in het park: de zon die je warmte heeft, de grote sprong over het water om te genieten van het groene gras aan de andere kant, de vreemdelingen die je aanspreken en hun verhaal doen, de kinderen die stoeien en het pad dat je veilig door alle leidt. Maar zoals bij elke wandeling moet je er wel tijd voor maken om er van te kunnen genieten.

Ik wens je een nieuw jaar zoals een nieuw jaar dat je zelf wenst: met goede schoolresultaten, veel gelukkige momenten met familie en vrienden, knuffeltijd met broer en zus, lange skypegesprekken met je neef, verrassingen en onverwachte, leuke omstandigheden, ... Althans dat denk ik dat je dat wenst. Maar zoals bij elk nieuw jaar moet je er wel aan beginnen om er van te kunnen genieten.

Dus Marteke, neem afscheid van vorig jaar, luister en hou van de mensen om je heen, maak tijd en open je geest voor de nieuwe dingen en begin aan 2014. Het wordt een uitzonderlijk jaar!

20: Op TDY

Een weekje TDY in Warschau

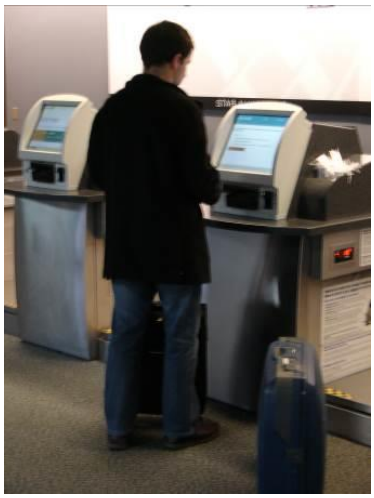

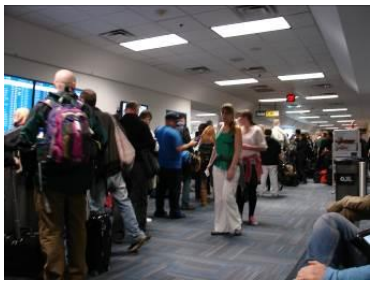

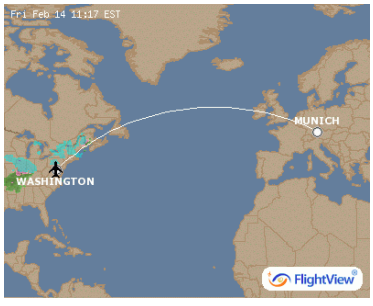

Wie plant conferentie in Polen in de winter? Zeker geen ideaal moment, maar met het winterweer van de voorbije weken in Virginia kan het verkeerd lopen: ofwel zijn we getraind, ofwel is het warmer. De voorspelling is echter kouder naarmate de week zal vorderen.

Zoals je in de januari editie kon lezen heb ik moeten werken om een ticket voor deze Training Synchronisation Conference (TSC) te verdienen. Hier komt immers de ganse wereld, tja de NATO wereld om eerlijk te zijn, van de opleiding en training bijeen. Het ideaal moment om namen aan de vele e-mails adressen te plakken en om enkelen onder vier ogen te spreken. Ik dus voor de zoveelste maal op TDY ('Temporary Duty').

Omdat het morgen zondag en lichtmis is, nemen we de jongens naar de I-HOP. Voor een pannenkoekenontbijt. Ok, ze zijn niet zoals de onze, maar dan hebben ze dat toch al had. Hoewel ze niet mee moesten, doen ze het alle drie toch. Het ontbijt duurt iets langer dan anders en dus kom ik tamelijk laat aan op het vliegveld. Maar geen paniek, want dit is in feite een regionale vlucht. Geen noodzaak om er 2 uur voor vertrek te staan.

Tijdens het afscheid doen de kinderen dom. Wat had je anders verwacht? Gelukkig heb ik niet veel tijd, want het zou anders misschien ontaarden =;-)

Omdat het een NATO conferentie is, ben ik niet de enige van ons hoofdkwartier die richting Waschau vertrekt. In Washington meoeten we een aantal uren wachten en met een groepje beslissen we om niet naar de United club te gaan, met mijn Silver Status ben ik niet zeker van toegang, maar stappen we richting USO (United States Organization, als je meer over deze organisatie wil weten dan kan je google naar www.uso.org. Als militairen, en blijkbaar ook familie, mogen we binnen en kunnen we genieten van alles wat deze club te bieden heeft. We ontdekken dat dit veel beter is dan de United clubs. En alles is gratis! Maar John's tip in gedachte sponsor ik toch bij het buitengaan.

Op de trans-Atlantische vlucht zitten er nog meet NATO-militairen. We hadden misschien beter een militair vliegtuig gevraagd. Naast mij komt een dame witten die naar Munchen

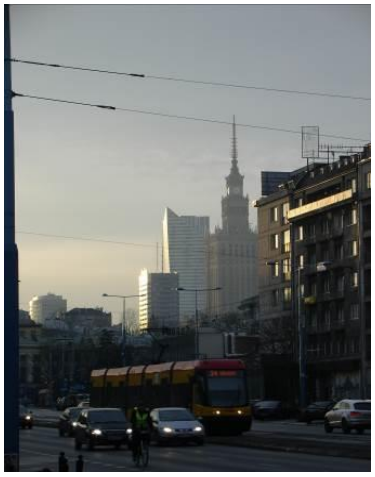

moet voor de verkoop van materiaal uit de bio-industrie. Interessant gesprek mee gehad. De vluchttijd vul ik met het bekijken van een paar oude films - ik heb alle nieuwe releases al gezien -, het lezen van een boek – weer een uitgelezen – en het genieten van de lokale hoogtekeuken.

Na een paar uur wachten in Munchen stap ik op de laatste vlucht naar Warschau. Ik heb de indruk dat de helft van de passagiers militairen zijn. We landen in een druilerige en koud Polen. Een taxirit naar ons hotel in het centrum van de stad.

Het inchecken verloopt vlot want alles is al betaald. Ik naar boven met mijn bagage, kamerdeur open. Oeps, er zit al iemand in? Ze hebben me de verkeerde kamer toegewezen. Gelukkig ken ik de Italiaanse Kolonel wiens kamer in binnenviel. Of heb ik pech gehad?

De conferentie zelf verloopt niet interessant genoeg om er veel over te schrijven. Mijn briefing verliep goed. Veel vragen tijdens en na mijn uiteenzetting. De avonden steeds doorgebracht met een bende collega's. Altijd plezant om ze op een andere manier te leren kennen. De jetlag die me zeer veel parten speelde. Bijna nooit goed kunnen slapen. Een stewardess uit de Emiraten vruchteloos getracht te helpen met haar i-pod – ai, dat is een i-pod 5-. Midden in de nacht de bewoners in de andere kamer die proberen de tussendeur luidruchtig te openen. Een leuke, verrassende avondactiviteit georganiseerd door het Pools leger. Je kan het zelf besluiten: een doodgewone, saaie conferentie.

Op donderdag in de late namiddag trekken we met een man of zes naar het oud stadgedeelte. Ik neem mijn camera mee in de hoop enkele mooie foto's te nemen. Het is misschien de enige maal dat in Warschau rond loop, dus beter een paar foto's meebrengen.

Vrijdag is vooral leuk omdat Jelle en ik een verrassing voor Calle gepland hadden. Al twee weken hebben we in het grootste geheim afgesproken dat ik … Ik stel voor dat je het zelf ontdekt aan de hand van het e-mail verkeer (er waren meer mails en vroeger, maar dit zijn de spannenste):

From: Patrick Van Hoeserlande
Sent: Wednesday, 5 February 2014 23:05
To: Hoesy_en_Calle
Subject: Vervroegde terugkeer

Beestje,

Ik heb met onze NATO reisorganisator gebeld en ik kan op vrijdag vervroegd terugkeren. Op een of andere manier hebben ze het kunnen regelen dat ik er niets voor moet betalen (blijkbaar omdat ik een Silver Member ben).
Het enige nadeel is dat ik via Philadelphia moet vliegen.
Hopelijk is het een beetje goed weer in Norfolk, want anders zit ik daar vast.

Hier mijn vluchtgegevens:
Ik vlieg van Warschau naar Brussel. Omdat dit LOT gaat heb ik hier nog geen nummer van, maar dat komt wel in orde.
Daarna heb ik de vlucht US751 om 10u55 vanuit Zaventem met een ETA in PHI van 13u40.
Uit PHI vertrek ik om 15u45 met US 4033 naar Norfolk met een ETA om 16u44.

Pik me maar op tegen 17u15 aan de bagage claim. Ik weet nog niet welke band, maar het is daar niet groot. Ik zal waarschijnlijk niet kunnen bellen, want ik ben mijn lader vergeten en mijn gsm is bijna plat.

Blij dat ik een dag vroeger thuis zal zijn.
Tot dan,

Dikke knuf,

Hoesytje

From: Van Gils, Jelle
Sent: Thursday, February 06, 2014 09:16 AM Romance Standard Time
To: Patrick Van Hoeserlande
Subject: RE: Vervroegde terugkeer

Schitterend!
Duimen voor wat beter weer zodat ik er vlot geraak...
Ik noteer: bagage claim rond 17.15 uur en niet Starbucks.
Tot zaterdag!

Schone zus

Op 7 februari 2014 04:13 schreef Van Gils, Jelle

Klaar om te vertrekken aan boord van mijn vlucht naar PHI.
Alles lijkt momenteel kalm in de US, ook geen vertragingen vanuit PHI naar Norfolk.
Dit gaat lukken!!!
Tot zaterdag!

Schone zus

From: Patrick Van Hoeserlande
Sent: Friday, February 07, 2014 10:18 AM Romance Standard Time
To: Van Gils, Jelle
Subject: Re: Vervroegde terugkeer

Schone zus,

OK. Ze, en blijkbaar alleen Calle, zal je dus niet verwachten aan de bagage claim. In Norfolk moet je dus eerst door de douane en ga je in een andere hal naar de bagage claim.
Heb je haar nummer bij de hand? Je weet nooit.
Ze spreken van slecht weer dit weekend en dus hoop ik dat ik morgen niet met de auto vanuit Washington moet rijden.

Heb je een fototoestel bij? Ik zou graag haar gezicht zien als je jou ziet ipv mij. Gisteren nog veel leugens moeten vertellen over dat ik terug kwam. Maar ze heft nog niets in 't snotje.

Have fun!

Je schoonbroer

From: Van Gils, Jelle
Sent: Friday, February 07, 2014 10:23 AM Romance Standard Time
To: Hoesy
Subject: Re: Vervroegde terugkeer

Neen, geen fototoestel bij. Ik heb eraan gedacht. Maar als ik haar terugzie na al die maanden, dacht ik dat ik liever eerst een dikke knuffel wou geven ipv een foto trekken. En daarna is het verraste gezicht weg...
Ik hoop dat jij ook veilig in Norfolk geraakt morgen. Het ergste weer zou pas voor zondag zijn, en net iets noordelijker dus het zal wel loslopen.
Ik hou je op de hoogte en je zal zeker van haar horen straks, denk ik.
:-)

From: Van Gils, Jelle
Sent: Friday, February 07, 2014 09:25 PM Romance Standard Time
To: Hoesy
Subject: Re: Vervroegde terugkeer

Aan boord van flight US4033 met bestemming.... Norfolk, Virginia!!!

Op 7 februari 2014 16:35 schreef Van Gils, Jelle

Geland, 10 min vroeger dan voorzien. Nu kan het niet meer misgaan!
:-)

Al geraden? Ik zou een dag vroeger afkomen, maar in plaats van mij treft Calle haar zus Jelle aan. Ik wou dat ik er bij was! Natuurlijk zal ik dat later moeten bekopen. Maar het was de moeite =;-)

Ik vertrek dus een dag later naar de USA. Om 4 uur uit bed – ik kon toch niet echt slapen - en met een taxi naar de luchthaven. Ze kunnen mijn valies niet rechtstreeks naar Norfolk doorvliegen. Ik moet die in Munchen ophalen en dan weer inchecken. Tenzij ik het niet erg vind dat ik ze kwijt geraak. Natuurlijk vind ik dat erg.

Door de controle, op het vliegtuig, er terug af, wachten op de bagage, wachten op de check-in, … Tiens, je kan niet controleren of mijn Belgisch paspoort OK is? Alleen Duitse en Amerikaanse? Is Duitsland geen lid van de Shengen akkorden? Mijn NATO ID? Nee, mijn Amerikaanse militaire ID? OK!

Aan de check-in balie zegt de dame ineens: “Ah, ik kan Nederlands spreken.” Een dame uit Eekloo klaagt dat er weinig Belgen hier inchecken - wie vertrekt er als Belg ook uit Munchen naar de States? – Ik wil vragen hoe ze hier terecht komt, maar ik veronderstel dat het de liefde is en onderdruk mijn nieuwsgierigheid. Dan maar de vertrekhal binnen en weer wachten. Wachten op Mark mijn Canadese collega die ook deze vlucht neemt.

Ergens op een lekkerlui zetel niet ver van de gate vind ik hem. We filosoferen een beetje over onze voorbije week en de mogelijke impact op ons verder werk. Hoe gaan we wat aanpakken? Tja, over wat praten twee collega’s als ze elkaar tegenkomen? Over hun gemeenschappleijke interesses en dat in nu nog het werk. We zijn zo verdiep in ons gesprek dat we bijna te laat merken dat alle wachtende door het vliegtuig opgezogen zijn. We stappen als laatsten over de loopbrug het

toestal binnen.

Handbagage proberen kwijt te geraken en dan plaats nemen voor de vlucht naar Washington. Geen speciale medepassagier deze keer. Het wordt dus een gezone vlucht van drinken, eten, ogen dicht doen – niet slapen - en een paar films kijken. Gelukkig zijn er een paar nieuwe zodat ik me niet moet tevreden stellen met klassiekers.

Na het landen door de paspoortcontrole – ja, ik weet dat ik geen 'resident ben, maar ik heb NATO 2 – en controle van de douane. De 'drugshond' is er ook. Ik weet niet zeker wat die hond zoekt, maar die voor mij mag aan de kant en zijn valies openen. Dan terug door security – Mark de tweede rij gaat het snelst – en dan naar de gate. Een kwartier later zitten we terug in een vliegtuig. Voor het laatste deel van mijn reis.

Jelle en Calle staan me op te wachten. De verrassing was blijkbaar compleet. Jammer dat ik er niet bij was. Jelle vertelt een leuk verhaal over haar pogingen om zich te verstoppen voor Calle terwijl medepassagiers en bewaking verward en achterdochtig toekeken. Ik kreeg zelfs de plant te zien waarachter ze zich verscholen had. Calle reed intussen toertjes rond, want ze dacht dat ik naar buiten zou komen. Nadat ze de auto geparkeerd had en de grote hal binnenkwam, zag ze zelfs haar zus niet staan. Uiteindelijk herkende ze haar wel, maar het duurde een tijdje vooraleer ze het doorhad. Daarna nog een tijdje om te beseffen dat ik niet mee was. Gelukt!

Zondagochtend vertrekken de dames op shoppingtrip, nadat we afgesproken hebben wanneer ze terug zouden zijn. Niet volledig onverwacht dagen ze niet op. Ik breng Seighin dan maar naar de voetbaltraining. De ganse training krijgen de ouders een uitleg van de coach. Blijkbaar was het herfstseizoen niet zo'n succes qua relatie ouders-coach. Ik luister wel, maar voel me niet echt betrokken. Het enige wat me opvalt, is de koude. Opnieuw is er een filmpje over de indoormatch van de ploeg: http://www.youtube.com/watch?v=i-LwDkliG50

Van de voetbaltraining naar de volleybaltraining. Nu breng ik Loic naar zijn training. Ik bel de winkelende dames op – moet ik vrezen voor mijn geldbeugel? Ze zijn immers op stap met de grote Dodge – en we spreken af aan het restaurant. Het heeft immers weinig zin dat ze nu nog naar Chesapeake komen.

Vergezeld van de twee jongsten Loic ophalen en dan naar de Cheesecake Factory voor het diner. Veel volk: we moeten 20 minuten wachten. Het wordt een gezellige avond. Dank je wel, tante Jelle, voor de traktatie!

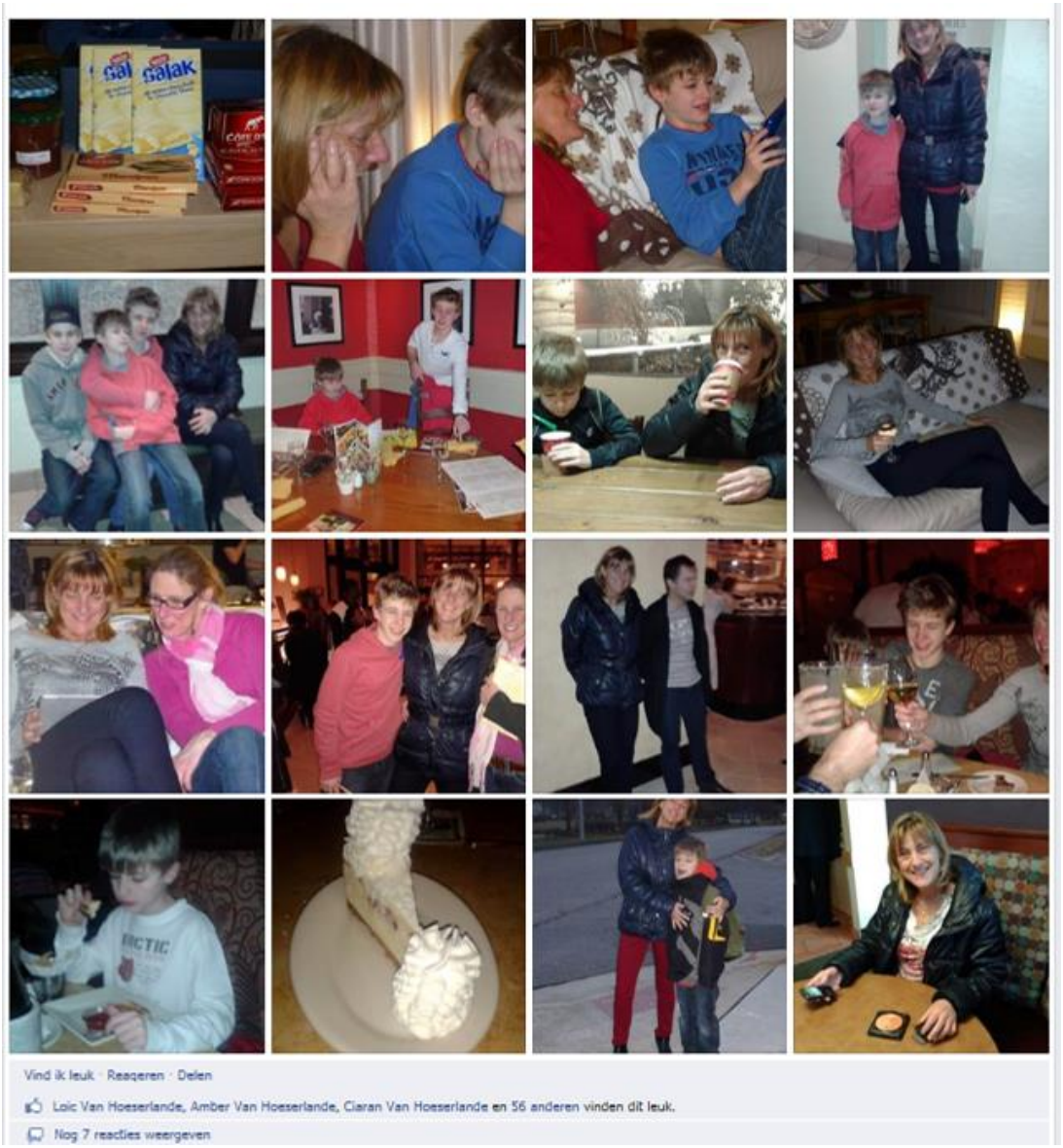

En weer sneeuw!

Maandag een dagje verlof genomen als compensatie voor de weekendvertrekken. De kids naar school en de dames beslissen om nog een paar laatste aankopen te doen. Er is nog plaats in de valies, dus naar wat we binnen het gezin de Mamie-shopping mall gaan noemen zijn. Deze keer koop zelfs ik iets: ik vind eindelijk een houthakkershemd voor geen geld.

Daarna nemen we Jelle mee naar de Panera om een klein hapje te eten. Het begint zowaar weer te sneeuwen. Zal Jelle kunnen vertrekken? En ze moet naar het noorden! Daar zal het slechter zijn.

Ze krijgt een SMS dat de vlucht uitgesteld is. Dat geeft ons een beetje meer tijd om te babbelen. Maar toch moeten we op een bepaald ogenblik richting vliegveld rijden. Op het moment van afscheid vloeien er bijna tranen. Het was leuk, maar veel te kort!

Dan begint een werkweek met veel mails – door het verlies van mijn speciale veiligheidssleutel kon ik op TDY mijn mail niet lezen - en een branch head in een toestand van bijna paniek. Ik heb medelijden met hem. Volgens mij gaat hij hier nog aan onderdoor.

's Avonds heb ik veel last van nek en schouders. Waarschijnlijk heeft de lange reis, het slechte bed, de foutieve houding aan de PC, ... een negatieve invloed op de gevolgen van het auto-accident van jaren geleden. Ik heb geen zin in lopen – het zou ook niet goed zijn – en voel me moe. Vandaag vroeg in bed kruipen, nadat ik Loic van de training afgehaald heb.

Woensdag een gewone werkdag met van alles te doen. Ik moet een paar keer wisselen van uniform. Ik moet op een office call van een generaal zijn. En die gaat wel, niet, wel, niet en dan toch wel door. Uiteindelijk blijk ik de enige niet in gevechtskledij te zijn. Raar?!

Ik vertrek iets vroeger dan normaal terug naar huis, want – geloof het of niet – ze voorspellen terug sneeuw! En ja, het begint. Dikke, dikke vlokken sneeuw. Het is nog te warm om te blijven liggen, maar de temperatuur zakt gestaag. De kids hopen dat de sneeuw blijft liggen, maar dat is niet voorspeld: na de sneeuwval zou het beginnen regenen. Tegen de late avond ligt er een dikke hoop. Sneeuw uitzonderlijk hier? Nee!

Nek- en schouderpijn blijven aanhouden. Seighin haalt zijn beste massagetechnieken boven en het blijkt te helpen. Calle dringt erop aan dat ik naar de dokter ga. Maar ik weet wat het is!

Donderdag, zoals voorspeld, is de sneeuw weg. Ik sta zoals gewoonlijk vroeg op. Als ik bijna wil vertrekken, komt Calle de trap afgestommeld en zegt dat ze zich niet goed voelt. OK, haar terug naar boven gestuurd. Ik zal de jongens wel opvangen en naar school helpen. Ontbijt maken, uitleggen waarom ik nog thuis ben, en ze dan naar de schoolbus sturen. Later op het werk dus.

De rit naar daar gaat vlot - HOV! – en het grootste probleem is het vinden van een parkeerplaats. Ik zoek drie parkings af en nóg niets. Ik besluit dan maar op de motoparkeerplaats te gaan staan. Er staan slechts 2 grote machines. Geen probleem.

Op de werkplaats is het een zottenkot. De Duitse kolonel is over gestresseerd. Als verantwoordelijke voor Plans & Policy doet hij alleen maar aan brandjes blussen, maar niet aan het uitdenken van een strategie. Ik blijf er kalm onder, hoewel hij ons wel uitput. Morgenochtend is er om 3 uur (ja, ja, 's morgens!) een vergadering. Het is dan 9 uur in Brussel en ze kunnen blijkbaar de vergadering niet later plannen. Ik ontsnap aan deze ochtendlijke vergadering – zelfs de generaal zal er zijn – omdat ik in verlof ben. Maar volgende week zal ik er wél aanhangen.

Als ik wil wegrijden, bemerk ik een papiertje tussen mijn ruitenwisser. Ik haal het weg en zie dat het mijn eerste 'ticket' is. Wat, politiecontrole op de basis?

Zijn ze helemaal zot? Ik heb 10 dagen om te protesteren. Op de terugweg probeer ik te bedenken hoe ik hieraan kan ontsnappen. De volgende keer rij ik terug naar huis als ik geen parkeerplaats vind.

14 februari: Valentijn. Traditiegetrouw ben ik thuis. Dank zij de massage van Seighin kan ik vandaag samen met Calle rustig gaan lopen. Na een Skypebeurt met papie en mamie – vooral mamie dan - gaan we naar de bank voor het openen van rekeningen voor de kids. Het is een moeilijke bevalling, want ze kunnen geen Social Security Number krijgen en ze hebben dat nodig voor het bekomen van een rekening. De bankbedienden zijn behulpzaam, maar een echt elegante oplossing is er niet.

In de namiddag een beetje administratie weggewerkt, een paar mailtjes naar de scholen gestuurd, met Seighin gelezen … Calle dringt aan dat we binnenkort moeten vertrekken, maar ik denk dat we tijd genoeg hebben. Het Amerikaanse hogere-studiebeleid is moeilijk te begrijpen. Ik heb nu het high-schoolgebeuren een beetje onder de knie, maar universiteit is andere koek. Ik moet nog pizza's halen voor de gasten. We moeten lang aan de kassa wachten en dus ben ik laat terug.

Me snel klaarmaken en we kunnen vertrekken – een half uur te laat. Door de vrijdagavondspits staan we 30 min in de file. Resultaat: we komen een uur te laat aan in het restaurant. Er is geen plaats meer. Ttz, over 40 min begint de tweede shift en er is dus te weinig tijd om van het Valentijnsmenu te proeven. De maître d'hotel stelt voor om een hoofdgerecht – hier entree genoemd - in de resterende 40 min te eten. Hij wil ons niet met honger terug naar huis sturen. Gelukkig gaat een niet-tevreden (understatement!) Calle hier niet op in. Wij terug naar buiten – ik was een beetje blij dat we te laat waren, want blijkbaar hadden we in een kleine rush moeten eten – nadat we een reservatie voor zondag gemaakt hebben.

Terug naar huis. Onderweg stoppen voor het kopen van een pizza en een fles champagne. We maken er een luie avond van. De jongens zijn een beetje teleurgesteld door onze vroegere terugkomst. We doorkruisen hun plannen. Veel slechte punten voor mij vanavond...

Zaterdag slecht weer. De wekelijkse boodschappen in de Commissary en geen voetbaltraining. Ciaran gaat naar een verjaardagsfeestje. Loic nodigt zijn vriendin Abby uit. We spelen na een spaghetti samen 'Grote Dalmuti'. Kalme dag, net zoals de zondag.

Die avond vertrekken we wél op tijd. Direct nadat ik Loic van de training gehaald heb, maak ik me klaar en kunnen we vertrekken. We komen zowaar een 15-tal minuten te vroeg aan. Ons tafeltje is nog niet klaar. Iets drinken aan de bar? De 'maitre d'hotel' biedt ons een glas champagne aan, omdat hij ons vrijdag niet heeft kunnen helpen. Dat is pas service: het was ónze fout, maar zíj compenseren.

We nemen een fijnproeversmenu – een wandeling door hun kaart – en genieten van de bijpassende wijnen. Alles is lekker en de bediening was perfect. We kunnen heerlijk rustig eten, want na ons is er geen derde shift. Leuk. Is mijn boeteperiode voorbij?

Derde week, tweede thuis

Met de feestdag 'President's Day' wordt dit een verlengd weekend. Genieten. Het is de laatste feestdag in de aanloop naar de paasvakantie. Extra ontstressen voor de jongens. Gaan lopen met de ganse bende. Pistolekes bakken. Een beetje vertalen van een aantal artikels. Moeilijker dan verwacht. Wat is posthoornslak in het Engels? Klopt die tekst dan nog wel? En wat met zoetwater hydroïdpoliep? Hopelijk staan er geen fouten meer in.

Dinsdag begint met een grote poetsbeurt van mijn tanden. De 'poetsdame' babbelt ronduit over haar belevenissen in Italië, het leuker werken in een klein hospitaal, het koude weer, ... en ik lig daar met een zuigbuis in mijn mond. Ik kan alleen antwoorden met mijn handen. Duiktekens! Daarna een voorraad pillen voor Ciaran afhalen. Wat is het resultaat van mijn medische controle voor het duiken? Ah, ze zullen me bellen.

Van het hospitaal naar de school. Even checken of ze daar genoeg voorraad hebben voor Ciaran. En dan met de counsellor en een begeleidster gaan praten in verband met de test Engels. Onze jongens moeten 3 lesuren verliezen voor de test Engels Second Language. Ze doen alles probleemloos mee. Is die test dan nog nodig? Jawel, federaal opgelegd, maar ze gaan die zo veel mogelijk in de pauzes organiseren.

Later op de week klagen de twee oudsten half geamuseerd dat de testen dom waren. Tijdverlies. Veel te gemakkelijk. Hopelijk scoren ze zo hoog dat ze ervan af zijn.

Loic klaagt ook een beetje over het feit dat – als Amerikaans je moedertaal niet is – de Amerikanen zich afvragen of je wel kan volgen. Zo blijken er vertegenwoordigers van scholen te bellen of hij de lessen goed kan volgen. De leraars antwoorden dan simpelweg met zijn scores.

Op het werk: veel werk. Het regent deadlines, maar zoals gewoonlijk geen echte opdrachten, geen richtingen. Ik krijg de indruk dat er veel dingen zelf opgelegd worden. Dat sommigen veel hetzelfde doen. 'Point papers' over hetzelfde. 'Briefings' over hetzelfde. En nog steeds weten de generaals niet waar we mee bezig zijn. Er klopt hier iets niet.

Deze week komt er voor het eerst een vriendje thuis spelen. Seighin staat plots met een schoolvriend voor de deur. Dan toch.

Op woensdag is er een algemene bijeenkomst van het hoofdkwartier. Door die plotse vergadering kan ik opnieuw mijn student niet begeleiden, want het bezoek is uitgesteld naar volgende week. Op de bijeenkomst moeten we de speech van

onze 4-ster generaal bijwonen. We horen hoe goed we wel zijn, dat we volle bak aan het transformeren zijn, … Leeft hij echt in de wolken? Of hebben we behoefte aan een peptalk? Hoe komt het dat er aan de top een soort van constructieve kritiek ontbreekt?

Na de speech krijgen een tweetal burgers een medaille. Ze zullen het wel verdiend hebben, maar ik zit hier niet lang genoeg om daarover een eigen oordeel te kunnen vellen. Hier ontvang je dus je medaille niet in een bruine enveloppe. Goed!

Ik krijg mijn opdracht voor de komende weken. Ik moet een document volledig herschrijven, ik mag me alleen daarmee bezighouden, en dit zonder echte richtlijnen. Dit is dus een project dat alle kans heeft om te mislukken. Maar het zij zo. Een uitdaging is het in ieder geval.

Een ander project verloopt ook moeilijk. Onze benadering is blijkbaar zó succesvol dat iedereen er zich wil mee bemoeien en dat alles dus hopeloos vertraagd en ingewikkeld wordt. Wordt vervolgd.

Deze week trainen onze twee jongens samen om hun tennisvaardigheden te verbeteren. Ze willen immers alle twee bij de schoolploeg geraken. Volgende week zijn het de tryouts. Ik ga ook op interview bij het aquarium en dit als vrijwilliger voor de Dolphin Watch. Ik wacht nog op mijn uitnodiging voor het duikteam.

Weer op TDY

Op zaterdag terug afscheid nemen in de luchthaven, maar niet voor we boodschappen gaan doen zijn. Bij onze thuiskomst sukkelt Loic met het draaien van de pistolekes. Blijkbaar kleeft het deeg nogal. Maar het ging over het afscheid aan het vliegveld. De jongens zijn niet mee, want er is een plotse training van de tennisploeg. Gelukkig komt een schoolgenoot hen ophalen, zodat Calle me kan uitzwaaien. Seighin moet daardoor wel mee, maar dat vindt hij niet erg, omdat hij dan chocomelk mag drinken in de Starbucks. Hij moet zó veel afscheid van me nemen dat dit de gewoonste zaak van de wereld geworden is. Van je kleinste moet je het vernemen!

De werken in de luchthaven schieten op. Bij het inchecken kan ik voor de eerste maal mijn voordeel van een Silver Frequent Flyer kaart gebruiken: een plaats met extra beenruimte. Benieuwd wat dit geeft. In feite is het kunnen gebruiken van dit voordeel eerder een indicatie dat ik té veel van huis ben…

Afscheid nemen, door de controle en dan de lucht in. In Washington moet ik niet lang wachten: voor de eerste maal is de tussentijd zeer beperkt. Ik was niet zeker of dit genoeg was. In ieder geval: als de vlucht van Norfolk maar iets vertraging heeft, zal het met deze korte tussentijd zeker spurten worden. Omdat ik nu groep 2 heb, moet ik amper aanschuiven. Iedereen na mij moet

wachten, omdat de kussens van het vliegtuig nog schoongemaakt moeten worden. Ik heb dus tijd en plaats genoeg om mijn handbagage weg te steken. Luxe!

Ik geraak aan de klap met een medepassagier van Indische oorsprong. In korte tijd kom ik te weten wat hij doet, dat zijn broer als bataljonscommandant voor de UNO in Afrika zit, dat hij een financieel raadgever is, dat hij denkt dat de Amerikaanse economie op het verkeerde pad zit... Een spraakwaterval dus.

De vlucht naar Brussel was een zeer korte. Bergaf? Daarna de trein in richting Berchem. Als ik goed en wel op de trein (met vertraging!) zit, krijg ik een SMS van Amber. Ze is al wakker. Een tiental minuutjes wachten aan de achteruitgang van het station en daar is ze. Naar de bakker voor een paar koffiekoeken.

In de bakkerij begin ik de USA en België[e te vergelijken. Dit kennen ze aan de overkant niet, althans, ik heb nog geen bakkerij als deze ontdekt. De grote keuze aan brood en de lange rij wachtenden. De koffie die je kan nemen in een écht koffiekopje. In de USA zouden dat kartonnen bekertjes zijn. De klanten die spontaan de kopjes verzamelen en aan de kant zetten. Een wereld van verschil.

Als papie de bakkerij binnenkomt, nemen we zijn bestelling over. We zien elkaar seffens toch. Na het ontbijt snel een aantal bezoekjes afleggen. Leuk om de mensen te ontmoeten.

Een middagmaal met tante Ria. Pistolekes en koffiekoeken en koffie. Lekker. Afscheid nemen en naar Westkapelle. Maar in het rusthuis vinden we niemand. Omdat pa en ma samen weg zijn, rijden we richting Zeebrugge. Ook niemand. Dan

maar de familie afgaan, maar we staan telkens voor een gesloten deur. Is vandaag iederéén uithuizig? We besluiten dan maar naar mijn broer in Heist te rijden. Daar is er wel iemand. Na bijgepraat te hebben, rijden we terug. Op onze terugweg toch nog even binnenspringen in het rusthuis en daar treffen we na een beetje wachten mijn ouders aan. Gelukkig.

Als we in 's Gravenwezel uitstappen, valt mijn GSM weer uit zijn houder. Deze keer geen geluk, want het glas is gebroken. Oeps. Heb ik de vervangings-GSM mee? In ieder geval wel de lader, maar de telefoon zelf?

Na een heerlijk avondmaal voer ik Amber terug naar huis. Ik ga slapen in de logeerkamer. Voor de eerste maal neem ik een pilletje melatonine. Dit middel is verboden in België, maar in de USA vrij te verkrijgen. Het zou helpen tegen de jetlag. Benieuwd naar het resultaat morgen.

Maandag heb ik nog een dagje 'vrij' om te werken (lezen van allerlei documenten) en om naar de kapper te gaan. De zoektocht naar een kapper die op maandag open is, blijkt lastiger dan verwacht. Terwijl ik werk, skype ik een beetje met Calle. 'Voeling met het thuisfront' noemen we dat.

's Avonds gaan Amber en ik eten in Ranst. Lekker, leuk en gezellig. Het late uur geeft aan dat ik naar Brussel moet vertrekken. Mijn oorspronkelijke plan was om vanuit Brussel met de bus naar Mons te rijden, daar 2 nachten te verblijven en dan met de bus terug naar Brussel, daar te overnachten om dan op mijn gemak naar de luchthaven te gaan. Echter, omdat blijkbaar de hotels in Mons overboekt zijn – Pandakoorts? – heb ik een 3* hotel ver van SHAPE. Aangezien ik in dat geval de dagelijkse taxirit zelf moet betalen, verkies ik om de auto te gebruiken. Dit maakt dat mijn plan minder steek houdt, maar ik moet het wel volgen, want alles is al geboekt en betaald.

Van: Lumbeeck Jan
Verzonden: wo 26-2-2014 11:27
Aan: Van Hoeserlande Patrick
Onderwerp: spook

Een spook heeft een post-it op mijn scherm geplakt!!! Loop jij hier nog ergens rond of zit al terug over de plas ? Ge had wel een signaaltje kunnen geven, niet.

PS hoe staat het met uw persoonlijke duiknatheidsindex ?

Groetjes aan de hele bende Jan

Jan LUMBEECK, Ir

Kolonel SBH

Kabinet CHOD - Director of Staff (DOS)

Voor mijn vertrek – ik heb tijd genoeg om de files naar Mons te vermijden – spring ik binnen in het hoofdkwartier te Evere. Er blijkt niemand bekend rond te lopen. Is iedereen weg of zijn ze druk bezg? Ik voel me plots een vreemde in eigen nest, of is dit mijn nest niet meer? Gaat het echt allemaal zo snel?

Dan maar naar Mons. Ik kom veel te vroeg aan – geen file – zodat de kamer nog niet klaar is. Ik pik mijn Italiaanse collega veel vroeger dan afgesproken op en rijd naar SHAPE. Ondanks alle verschrikkelijk verhalen over moeilijke toegang geraken we zeer vlotjes binnen. Ook mogen we zonder problemen het hoofdgebouw betreden. Wélke problemen?

Problemen zijn er wel, maar dan met de vergadering. Het is een lastige bevalling. Gelukkig verloopt het 's anderendaags iets vlotter.

Het hotel is een beetje gammel. Mijn bad laten vollopen – slechts 1 derde – neemt 50 min in beslag. Het warme water druppelt als het ware uit de kraan. De kamers zijn amper geïsoleerd en ik hoor dus alles wat er in de andere kamers gebeurd.

Spijtig genoeg heb ik door mijn afwezigheid de 17de verjaardag van Loic gemist. Mijn goede voornemens voor 2014 blijken tot hiertoe niet echt te lukken…

In de kamerprijs zit er geen ontbijt inbegrepen, dus moet ik er zelf voor zorgen. 's Avonds met mijn collega in de nieuwe, plaatselijke Colruyt – dat is lang geleden! – een paar etenswaren gekocht. Het ontbijt is beperkt tot een paar sneetjes rozijnenbrood en een tas Senseo koffie.

Onze infiltratie in het hoofdkwartier gaat weer vlot. Veel vlotter dan de vergadering die zeer moeizaam verloopt. Het is echt trekken en sleuren. Ondanks de inspanningen geraken we niet echt vooruit. Ik stel voor om vanavond te werken en morgen over mijn voorstel te discussiëren. Ik hoop dat het dan vlotter zal gaan. Door het tijdsverschil kan ik met ACT in Norfolk overleggen en

dan met een aanvaardbaar voorstel terugkomen. Avondlijk werk dus, maar zonder gezin dat op me wacht, is dat niet zo erg.

Na mijn valies gemaakt te hebben, pik in mijn collega op. Ondanks mijn voorbereidend werk starten we opnieuw moeilijk, maar dan schieten we ineens door. De doorbraak lukt en tegen 12 uur hebben we gedaan. We kunnen op ons gemak gaan eten en dan naar Brussel rijden. Ik zet mijn valiezen af in het hotel en rijd door naar Halle-Zoersel. Beter te vroeg dan door de files te laat aankomen.

Als ik in de Wandelweg arriveer, lees ik eerst nog een paar dingen na. Ik ga langs bij onze buurvrouw Maria, maar die geeft niet thuis. Amber komt van school terug en van een aperitief glijden we naar het avondmaal. Omdat de laatste trein naar het station Bordet om 19u00 vertrekt, zal Amber me naar Brussel brengen. We hebben dus iets meer tijd. Het avondmaal is lekker en gezellig. Buurvrouw Inge springt nog even binnen om me te zien. Ze belooft te skypen – niet vergeten, Inge! Na het eten brengt Amber me naar het hotel. Dan wachten op haar SMS'je dat ze goed aangekomen is.

's Morgens vroeger wakker, vroeger dan gepland in ieder geval. Zoals afgesproken ga ik opnieuw naar het hoofdkwartier om een koffie met Paul en Michel te gaan drinken. Daarna te voet terug naar het hotel voor een uitgebreid ontbijt en met de shuttlebus naar de luchthaven. Op de weegschaal – die voor de valiezen - lees ik iets meer dan 23 kg. Oef! Ik heb ook nog een zware trolley mee. Duidelijk: ik ben in België geweest.

De vlucht verloopt voor de rest incidentloos. Ik breng mijn tijd door met het lezen van een boek: het moet immers dit weekend terug binnen in de biblio.

Bij de security aan de Amerikaanse grens zorgt een pak choco gekocht in de Belgische taxfree zone voor enige ophef. Is dit een bom? Na een onderzoek blijkt het ... choco te zijn. Oef.

En dan weer wachten op de verbinding naar Norfolk waar Calle me komt afhalen. Terug thuis van TDY.

(T)huisblijver aan het woord

Het is alweer een tijdje geleden, en waarschijnlijk toch het kortst opeen dat ik ooit heb geschreven, begin januari tot eind februari, eigenlijk oké nog denk ik…
Nog steeds vragen mensen 'En hoe was het in Amerika?', terwijl ik toch alweer, eventjes tellen, 7 weken terug ben, nog efkes en ik ben weer daar! (Nog 6,5 weken!)
We zijn over de helft, ik ben al een halfjaar 'alleen' en ik zal er niet over liegen, het is toch wel onderschat geweest, of toch langs mijne kant.
In het begin was het natuurlijk wennen aan nieuwe meubels in het huis, andere gewoontes van medebewoners, geen broers om mee te fikfakken, al hetgeen waarover ik al geschreven heb. Maar het spreekwoord 'tijd heelt alle wonden', is toch niet altijd van toepassing.

Zo komen er de 100 dagen aan (14 maart), voor zij die het niet kennen, de laatste 100 dagen van de 6e jaars op Maris Stella, ook wel Chrysostomus genoemd door de ouderen:
veel klasgenootjes delen dit met hun ouders, frustraties delen over mensen die niet meewerken aan de organisatie, ouders die wafels verkopen aan collega's ter sponsoring, ouders die zelf sponsoren, ouders die mee aftellen naar de proclamatie, ouders die achter je veren zitten wat je nu volgend jaar gaat studeren (nee, ik weet het nog niet!), ouders die helpen zoeken naar een reisje in de grote vakantie voor je vrienden en jou,… De ouders onder jullie weten het wel, hé…
Mijn mamaatje en papaatje willen dat ook doen, maar ze zijn zo ver en dan nog 6 uur verschil, het maakt het er niet gemakkelijk op.
Beetje pijnlijk, zo al je spannende verhalen moeten opbergen tot Skype, en ze dan waarschijnlijk vergeten…
En dan een weekje na de 100 dagen, is er mijne 19e verjaardag (23 maart).
Altijd een familiemoment geweest: 's morgens wakker gezongen worden, heel de dag is jouw dag, kadootjes, familiefeestje, taart, het avondeten kiezen, verwend worden, kaartjes opendoen,… Dit jaar zal het zingen op afstand zijn, minder kadootjes, beperkt familiefeestje, misschien wel een zelfgebakken taartje, zelf koken, verwend worden door Nick (hint, schat!) en weinig kaartjes… Het worden er precies ieder jaar minder…
Niet dat ik naar kaartjes wil bedelen, maar nu Carolientje er niet meer is, en oma niet echt meer aan verjaardagen denkt, zijn er 2 afvallers… Mama, papa en de broers sturen er sowieso een, mamie en papie ook, tante Ria, tante Jelle en nonkel Koen, Liliane en Ulrich, en dat zal het zo zijn… Ach, weet je, het is het gebaar dat telt.
En tante Jelle heeft 23 maart voor me vrijgehouden en gaat dan koken voor mij, toch nog een klein familiefeestje, mamie en papie zitten dan in Zuid-Afrika potverdikke ;) , maar nogmaals, het is het gebaar dat telt! Dankjewel!
Allechance is het na mijn verjaardag nog 2 weken school en dan kan ik terug naar Amerika! Jaja! Ik word een luxekindje! Iedere grotere vakantie naar Amerika!
Van zaterdag 5 april tot maandag 21 april: good life in the USA!
Net zoals iedere clichévrouw, ben ik na januari met een dieet begonnen en dat is toch niet wat ik er van gehoopt had… Maar het moet! Tegen dat galabal wil ik strak in m'n jurkje zitten.
Ik zou graag nogmaals iedereen bedanken die me afgelopen dagen zo gesteund heeft!
De bende van Ranst die me iedere donderdagavond wil opvangen, mamie en papie waar ik toch bijna wekelijks ga eten en elke week mee telefoneer, Nick die ieder weekend voor mij vrijhoudt, Kathleen, Lobke en Enia die hun huisje voor me openstellen als ik wil, de buren die elke keer ze me zien vriendelijk glimlachen, de school die toch voor meer dan genoeg afleiding zorgt, Mus en Tang die al te graag hun tandjes in m'n vingers zetten om te voorkomen dat ik begin te dromen, Birgit die toch iedere periode iets met me gaat drinken of eten, de Ullis die er

voor zorgen dat er nog steeds een ‘ons huis’ is, … en iedereen die ik vergeten ben. Dank je, iedereen!

Zo, dat was het weer voor eventjes.
Waarschijnlijk tot snel, want er zal nog wel een stukje volgen over hoe m’n verjaardag en de 100 dagen waren!

Liefs,

Amber

Optreden van Amber tijdens free podium in Maris Stella: https://www.youtube.com/watch?v=IyazPykkazo#t=126

21: Code Yellow

Mardi gras of alle seizoenen in één week

Guur weer: herfst.

Dit weekend vinden wat ze hier noemen de 'skirmishes' of 'schermutselingen' plaats. Deze militaire term wordt in de sport gebruikt voor het aanduiden van matchen in de officiële competitie waarbij de ploegen elkaar aftasten en hun eigen opstelling uittesten. Dit voor de echte competitie-wedstrijden van start gaan. Deze zaterdag en zondag zijn er voetbaloefenwedstrijden en moet ik Seighin dus af en toe voeren.

De velden van CUSC (Chesapeake United Soccer Club) liggen er naar Belgische normen erbarmelijk bij. Het zijn juist geen patattenvelden. Eigenlijk een beetje schandalig dat ze jeugd hierop laten spelen, maar hier is dat gewoon. Seighin begint als verdediger en doet goed zijn best. In de derde wedstrijd op zondag mag hij eens keeper staan voor de eerste helft. Hij vroeg er al lang om. En hij doet dat goed. Ook de andere ouders vinden dat. Zeker omdat - hij in tegenstelling tot de andere jongens - niet op zijn lijn blijft staan, maar uitkomt.

In de tweede helft is het de beurt aan een andere speler. De sukkel heeft de pech om in korte tijd 3 goals te moeten incasseren waardoor de moed in zijn schoenen zinkt. De coach haalt hem van het veld om de schade te beperken. Hij zet hem later als aanvaller terug op het veld om zich sportief te wreken en zijn moraal weer op te krikken. Maar door deze 'wissel' is Seighin snel terug keeper.

Na de wedstrijd krijgen we te horen dat hij waarschijnlijk de vaste keeper wordt. De coach vraagt of hij de 'speciality training' voor keepers gaat bijwonen.

Zaterdagavond is het Mardi Gras. Verkleden dus. Carnaval op zijn Amerikaans. Ttz, Amerikaans, het is een deftig etentje in de countryclub georganiseerd door de Alliance Française i.s.m. de Belgische gemeenschap. Calle heeft een heleboel van haar tennisvrienden gemotiveerd om te komen. Het eten valt mee – we hadden beter verwacht - en er is geen dans voorzien. Toch is het best gezellig en natuurlijk blijven de Belgen als laatsten plakken. Oh ja, Calle en ik gaan als Schotten verkleed (met dank aan tante Alice en nonkel Jef).

Op zondagmiddag, na de ochtendlijke voetbalwedstrijd, heb ik de Amerikaanse student Richard op bezoek. Ik heb hem uitgenodigd om een klein beetje België op te snuiven en hem uitleg over ons landje en zijn Defensie te kunnen geven. Door al mijn TDYs had ik hem nog niet kunnen spreken. Nu dus wel. Hij komt me

over als een slim iemand en is nog niet doordrongen van de hoogdravendheid van de Amerikaanse cultuur. Is er hoop voor de toekomst? Of zitten zijn Aziatische roots er voor iets tussen?

Na het gesprek voer ik Loic naar de volleybaltraining en vertrekt Calle richting Washington. Ze moet immers Birrie, haar vriendin, en haar zoon afhalen. Ikzelf rij van het volleybal naar de Commisary om boodschappen te doen, snel nog even door de carwash en dan terug.

's Avonds krijg ik een telefoontje van de school board. Er worden weerproblemen verwacht en dus is het 'code yellow'. Wat is het verschil met 'code red'? Het gevolg is in eider geval hetzelfde: geen school.

Van: SACT RM BASE SPT Morien S OF-5
Verzonden: maandag 3 maart 2014 10:04
Aan: SACT HQ All Users
Onderwerp: Winter Weather Advisory

Classification: NATO UNCLASSIFIED

HQ SACT Staff,

As most of you know, the National Weather Service has issued a Winter Storm Warning for Hampton Roads. In preparation for the newest winter weather system pushing through the greater Hampton Roads, Navy Region Mid-Atlantic has authorized an early departure and shutdown for non-Mission Essential Personnel beginning at 1100 today. Chief of Staff has agreed to follow that recommendation for HQ SACT staff as well. As such, all non-essential personnel should depart beginning at 1100 today (not everyone needs to depart right at 1100). The weather is expected to be worse on the peninsula so those traveling to the peninsula should watch the weather and depart accordingly.

Unfortunately, the Bulgarian Flag Raising has been cancelled due to the weather.

Navy Region Mid-Atlantic will continuously assesses the weather as the storm progresses. Please stay tuned to our normal information sources (email, social media, AUDIX and local media) for the HQ SACT decision for tomorrow.

Thank you.

Very Respectfully,
CAPT Steve Morien, USN (OF-5)
Base Support Branch Head

Sneeuw en vrieskou: winter

Na telefonisch overleg besluit Calle nog een nacht extra in Washington te blijven. Met die wintertoestanden is het immers te gevaarlijk om 4 uur te rijden. Beter een beetje afwachten. Veel is er echter niet te doen in de Amerikaanse hoofdstad, want het publieke leven ligt volledig stil. De grote stad ligt er, bedekt met een reusachtig, wit deken, geheel uitgestorven bij. Zelfs een dansje op de anders zo drukke Pennsylvania Avenue vormt geen probleem ;) Het trio heeft geluk: in de Starbucks krijgt het juist voor de vervroegde sluiting de overschot van de 'ochtendbak' (muffins en brownies) aangeboden en aan het Witte Huis vangt het een glimp van de de presidentiële escorte op.

Met de jongens thuis en het achterstallie werk is dit geen echte vrije dag, maar toch mooi meegenomen. Het sneeuwt ook bij ons en de temperatuur daalt tijdens de dag, dus neem ik 's avonds de telefoon op om niet geheel onverwacht te horen dat de

toestand veranderd is naar 'code red' en er morgen weer geen school zal zijn. Hoe gaan ze deze extra vrije dagen compenseren? Ik vrees voor het wegvallen van zater- of feestdagen. Maar ik begrijp de beslissing: al die moeders als chauffeur van een gele schoolbus vol kinderen op de besneeuwde, tertiaire wegen in de USA… Hoeveel zou er in geval van een ongeval met gewonde kinderen geëist worden?

Dus terug thuiswerken met 3 jongens zonder huiswerk. Calle blijft nog even van haar gevangenis in Washington genieten, maar in de late voormiddag vertrekt het gezelschap dan toch. Ik probeer ondertussen problemen met de autoverzekering op te lossen. Dit weekend ontvingen we immers een brief met daarin de melding dat deze twee weken geleden wegens niet-betaling geannuleerd werd. Dat betekent dus dat we al 2 weken zonder verzekering aan het rijden zijn. Geen telefoon. Geen e-mail. Alleen een veel te late brief.

Gisteren was er door de sneeuw niemand telefonisch te bereiken. Omdat Calle in slecht weer op de terugweg is, doe ik alle moeite om iemand te pakken te krijgen. Na bijna 2 uur vind ik uiteindelijk iemand die me kan helpen. Hoewel we dus alles via e-banking geregeld hebben, hebben ze het geld niet ontvangen. Ik betaal nu met de debetkaart in de hoop dat de verzekering direct terug van kracht is. Pech echter: de dekking gaat pas om middernacht opnieuw in. Bang afwachten en hopen dat Calle onderweg niets tegenkomt.

Toch even uitwijken naar de reden van het niet-betalen. Na veel onderzoekswerk kan ik het verhaal als volgt reconstrueren. Met de USA e-banking, geld via de PC overschrijven naar een bedrijf, maak je in feite een elektronische cheque aan. Die wordt dan in de bank afgedrukt – ja, ja! – en met de post opgestuurd. Om de cheques gemakkelijk te kunnen verwerken, hebben grote bedrijven verschillende postbussen, een voor ieder type 'rekening'. Je cheque moet dus in de juiste postbus van de verzekering gedeponeerd worden. Onze cheques werden klaarblijkelijk in de verkeerde bus bezorgd, waardoor we zogezegd niet betaald hadden en de verzekering onverwacht geannuleerd werd, alhoewel het geld wel degelijk van onze rekening is gegaan. Pas 3 weken later krijgt de bank de niet-afgeleverde cheques terug. Raar systeem en bovendien gevaarlijk voor de cliënt. Ik mag er niet aan denken dat je in een ongeval betrokken bent – hier niet zo onwaarschijnlijk - en dan moet vaststellen dat je verzekering geannuleerd is. Calle ergert zich hier dan ook blauw aan: Amerikaanse banken kunnen nog heel wat opsteken van de Belgische!

Tegen de avond komt het bezoek aan. Oef. Gemoedsrust.

Aangenaam en zon: lente.

's Anderdaags als ik op het werk verschijn, is de baas weer in paniek. In feite ben ik dan al bijna 2 uur aanwezig. Ons groepje van 3 wordt gevormd door de vroege vogels en dus de koffiezetters van dienst. De Duitse kolonel is weer in paniek, maar ik zeg dat alles onder controle is en dat hij tegen volgende

donderdag het hoofdstuk zal hebben. Hij denkt na, maar ziet geen reden om hieraan te twijfelen. Iets kalmer werkt hij zijn ochtendronde af.

Terwijl ik aan het werken ben en de jongens op school zitten, entertaint Calle onze twee gasten. 's Avonds, als iedereen er is, zitten we met een vol huis. Leuk!

Donder- en vrijdag heb ik verlof. Ik ben verwonderd dat mijn baas nu niet extra panikeert. Eigenaardig! De twee dagen zijn er om met onze gasten een beetje rond te trekken. Donderdag gaan we de 'mamie-mall' bezoeken. Als we terug thuis zijn, schrijf ik een tijdje: een beetje voor het werk – ik kan toch niet met helemaal niets op het werk verschijnen en ik wil ook voeling met de mogelijke problemen hebben – een beetje voor de Hippocampus, een aantal vertalingen van artikels, …

Vrijdag is het weer barslecht. Geen dag om Williamsburg te bezoeken. Spijtig! Het wordt dus een rustige dag. William, de zoon van Birrie, stelt voor om iets te gaan eten in de Subway. We hebben al veel van deze op en top Amerikaanse eetgelegenheden gezien, maar zijn er nog nooit binnen geweest. Iets nieuws dus. Als je het systeem niet gewoon bent, is het maken van je keuze een klein avontuur. De diensters kijken ons aan alsof we van een andere planeet komen: nog nooit besteld in een Subway? Het eten, grote sandwiches, valt best mee.

Ik ontdek dat bij dergelijk slecht weer Calle Seighin met een paraplu aan de bushalte opwacht. We dringen aan dat ze dat ook voor de twee oudsten zou doen. En ja, als de tijd daar is, stapt ze met een paraplu de regen in. Moedig!

's Avonds gaan we eten voor Loics verjaardag. Niet naar een bekende plaats, nee. Deze keer proberen we iets nieuws uit: 'Pirate's Cove'. Gelukkig hebben we hier vol. De gereserveerd, want de 'wachtruimte' zit ook omgeving en het eten

vallen mee. Of zijn we dit al gewoon aan het worden en raken onze smaakpapillen een beetje afgestompt?

Mooi weer en zonnig: zomer!

De zaterdag start veelbelovend zonnig. We besluiten naar het strand te rijden om op de dijk te gaan wandelen. Loic staat vandaag uitzonderlijk vroeg op – voor een weekend dan toch – want hij moet voor de eerste keer een SAT-examen afleggen. Dit is een soort van gestandaardiseerd examen dat je nodig hebt om tot colleges of universiteiten toegelaten te worden. Abby komt hem met de auto ophalen, wat ons een rit naar Grassfield bespaart.

We zijn tamelijk laat terug van de zee, mar het bakken van pistolets lukt nog wel. We nodigen Abby uit om met ons het middagmaal te nuttigen. We zitten dus met 8 aan tafel ovenverse pistolets te eten. Leuk! We komen te weten dat Abby in Japan geleefd heeft en nog Japans spreekt. Ze onderhoudt het zelfs nog. En wij die vinden dat er al een cultuurverschil met de USA is!

Na het middagmaal vullen we de auto met valiezen en nemen de jongens afscheid van ons bezoek. Een beetje verdrietig – het was te kort! - rijden we richting luchthaven waar we Birrie en William uitzwaaien. Het is leuk geweest.

Na het afscheid vervolgen we onze weg naar de Commisary. Auto opnieuw volladen, maar deze keer met boodschappen. Vanavond is het restjesdag. Meestal na een restaurantbezoek, want dat betekent bijna altijd 'doggybags'.

Een rustige zondagmorgen met alles wat een tweede dag van een weekend te bieden heeft. Omdat het mooi weer is, besluit ik om aan de waterkant op het strand te gaan lopen nadat ik Loic afgezet heb. Heerlijk weertje. Er is veel volk op het strand. Zomer! In de dragelijke versie dan.

Chapter 1 Education and Training 2015-2020

Vorige week hebben jullie ons belevingsboek later dan normaal ontvangen. En dat was niet omdat ik het niet op tijd geschreven had, maar omdat Calle laat met de verbeteringen was, vanwege het bezoek. Helemaal te begrijpen, want dat ging voor alles. Gelukkig is er niemand die klaagt. Toen ik in Kosovo mijn weekboek eens te laat verzond, werd mijn mailbox geplaagd met 'waar blijft het?' berichtjes. In een paar was er bezorgdheid te bespeuren ('Er was toch niets gebeurd?') en in andere was het de teneur van een onderbroken wekelijkse routine. Maar nu niet (en dat hoeft ook niet, voor alle duidelijkheid).

Mijn verwondering over het feit dat de Duitse kolonel niet belde, is opgelost. Iedereen vraagt me vandaag waarom ik niet thuis aan het werken ben. Hij heeft blijkbaar verteld dat ik thuis aan dit hoofdstuk zou schrijven. Jammer genoeg heb ik geen 'geheim' netwerk thuis, want anders was dit inderdaad een optie.

Vorige week heb ik alles aan elkaar gekleefd en nu wil ik er een doorlopende tekst van maken. Het eindresultaat moet immers goed zijn, want het is een van de teksten die aan de regeringsleiders op de NATO-top in Wales in september 2014 zal voorgelegd worden. Ondanks de vele bladzijden die er al over geschreven zijn, zitten er nog veel gaten en incoherenties in. Ik moet dus nog een aantal dingen zelf invullen en insteken. Nieuwe dingen, ook voor mij, zoals het opleiden van de millennium-generatie.

In ieder geval is dit mijn focus voor de komende dagen. Het is een zodanige focus dat ik er 's nachts over droom. Leuk om eens te doen – de focus op 1 ding, niet dat dromen erover – maar niet meer dan eens. Ik doe dit wel niet alleen. Naast een aantal experten waaraan ik advies kan vragen, heb ik een Italiaanse collega die voor mij als een soort detective werkt. Hij spoort experten, documenten, ;ils, .. op die ik nodig heb om het te kunnen schrijven.

Mijn andere collega, de contractant John, zit in de put. Ondanks al zijn harde werk, dat soms grensverleggend is, zal zijn contract dat eindigt in december niet verlengd worden. Het is een donderslag bij heldere hemel. Eigenaardig genoeg kan ik met hem meevoelen. Ik heb dit ook al meegemaakt. Hij heeft natuurlijk het nadeel dat voor hem zijn broodwinning stopgezet wordt. Ik raad hem aan – niet dat hij deze raad zal opvolgen - om nu eerst aan zichzelf te denken en als hij ergens anders kan beginnen, dit zeker niet te laten. Wij overleven dit hier wel.

Onderstaand berichtje toont aan dat Seighin al niet slecht schrijft voor iemand van 9 jaar die slechts een paar maanden geleden geen Engels kon. Het nadeel is echter dat hij, evenals de 2 andere zonen, meer en meer Engelse woorden begint te gebruiken in het Vlaams. Seighin kent zelfs de betekenis niet meer van bepaalde Nederlandse woorden. We moeten soms de vertaling verklaren. Is dit het moment waarop de moedertaal bergaf gaat? Toegegeven, ik heb zelf soms moeilijkheden om het juiste woord te vinden dat een goede vertaling is.

Sent: Tuesday, March 11, 2014 5:15 PM
To: Donovan, Lisa
Subject: Rough drafts for 'All about me'

Dear Mrs. Donovan,

I forgot my writing workshop book at school.
And I didn't finish my rough drafts. And I have soccer training today (again).
When we got the rough drafts as homework, I thought I could use a homework pass.
Can I make my rough draft Wednesday, please?
Best regards,

Seighin

De komende weken geen volleybal meer op dinsdag en dit omdat het dan training is voor de tennisschoolploeg. Geen over-en-weergerij meer naar Virginia Beach voor mij, wél voor Calle die zich geëngageerd heeft om de matchen van de ploeg

bij te wonen. Deze avond moet ik echter wel rijden, want er is de bijeenkomst voor de NATO Model Challenge waarbij ik Richard, de US high school student, moet begeleiden in een simulatie van de North Atlantic Council (NAC). Omdat het vlakbij ACT doorgaat, blijf ik op het werk en rij van daar naar de Wesleyan University. De avond dient om met de student over de NATO en je land te spreken. Hoewel we dat vorige zondag gedaan hebben, kunnen we de voorziene 2 uren gemakkelijk vullen.

Mijn Canadese collega is er ook. Ik vraag of hij het meent dat het komende Spring Ball in spencer is. Hij bevestigt dit. Oei, ik dacht dat dit een grap was! De laatste keer dat ik mijn spencer droeg – niet het vestje dat ik op Mardi Gras aan had – is waarschijnlijk twaalf jaar geleden. Kan ik er nog wel in? Misschien moet hij ook eens naar de droogkuis?

Here we shiver again!

REMEMBER WHEN it was 71 degrees?
That was yesterday.
Now subtract about 30.
That's today.
With Wednesday's strong winds came a cold front that brought rain and storms. A few showers were expected early this morning before clearing out.
Today should be sunny, but those breezy conditions will continue.

Winds of about 22 mph will be blowing out of the northwest, with gusts as high as 34 mph. Lows tonight should be in the mid-20s.
We'll begin to warm up again Friday with temperatures in the low 50s.
By Saturday, highs should be in the mid-60s.

– *Lauren King, The Pilot*

Ondanks de oceaan in de directe omgeving is het hier de ene dag warm en de andere koud. Vreemd!

Op donderdag geef ik mijn eerste draft van het hoofdstuk af. Ik ben zeker dat er veel opmerkingen zullen zijn. Op vrijdagmorgen vind ik het gedrukte exemplaar op mijn bureau. Het aantal verbeteringen valt mee. Er is zelfs geen onderscheid in de 'copy-paste' onderdelen en de stukken die ik volledig zelf geschreven heb. Er is nog een beetje werk aan, dat wel, maar het valt heel goed mee. Ik besluit om het vroeger dan gepland al naar de experten voor commentaar te sturen.

's Avonds vinden we een brief in onze bus – de postbode bezorgt hier niet alleen de brieven, maar neemt ze ook mee – met de melding dat er problemen zijn met het inschrijven van de rest van de familie in het hospitaal. Waarom gaat dat niet? Weer door de administratieve molen.

De verkiezingen in België van eind mei laten zich ook hier voelen. We moeten beslissen of we niet stemmen of met volmacht. We zijn blijkbaar de enigen van de stemgerechtigde Belgen die willen stemmen. Misschien ouderwets, maar ik vind stemmen een recht waarvoor in het verleden mensen gestorven zijn. Na een bezoek aan de IJzertoren jaren geleden is het beeld van de steen met 'Hier ons

bloed, wanneer onze rechten' in mijn geheugen gebrand. Dus stemmen, met volmacht.

Amber viert vandaag haar 100-dagen (zie tekst op het einde) en dus wordt het voor haar, als 18-jarige organisatrice – wordt dit een familietraditie? – een lange dag. Hopelijk zijn er geen problemen.

Wijzelf gaan naar de eerste gezamenlijke avond van de tennisploeg met familie. Deze gaat door in een Mexicaans fastfood restaurant. Fast is het niet echt, want we moeten lang wachten op ons eten. Gelukkig vormen de ouders een leuke bende. Toch beslissen we - door onze ervaring met de volleybalouders - om af te wachten wat het zal geven.

Ik zet mijn zoektocht naar lokale duikplaatsen wanhopig voort. Ik schrijf een mailtje naar de wetenschappelijk duikers die werken voor de universiteiten, alsook naar de brandweer. Iemand moet toch duiken in de omgeving, want die zomerse duiktrips zijn te duur. Help!

Op zaterdag komt er een vriendje van Seighin overnachten. 's Anderdaags bak ik pannenkoeken als ontbijt. Ze vallen bij iedereen in de smaak.

Zondagnamiddag ben ik bijna 4 uur zoet met het vervoeren van Seighin naar de voetbaltraining, aansluitend Loic naar het volleybal, vervolgens rijden naar de Commisary in Virginia Beach voor boodschappen en dan Loic terug oppikken. Koning auto!

Geen lopen, want het weer is opnieuw te slecht. In België hoopt mijn schoonzus Angelique op een goed seizoen. Ook hier sluipt het gebruik van het Engels in de omgangstaal?

(T)huisblijver aan het woord

Het eerste, verwachte/gedachte, zware moment is voorbij.
Nu is het zondagavond 16 maart 2014, 21u06 en ik zit al in m'n bedje met m'n laptopke op m'n schoot.
Zoals beloofd aan papa voor de sponsoring van m'n 100dagen, een stukje voor het dagboek.
7 maanden en 4 dagen heeft het ons aan voorbereiding gekost.
7 maanden en 4 dagen van frustraties over de gemeente Malle die niet antwoordt, de brouwer die onze bestelling constant verandert, Immaculata (die tezelfdertijd hun 100dagen vieren) dat dreigt ons te boycotten, mede-zesdejaars die echt té tam zijn,…
En die eerste maanden gaat dat nog, maar de laatste 2 weken waren ongelooflijk hectisch en God, wat waren we blij toen het vrijdag was! Nu zitten alle mensen die hun schouders onder dit project hebben gezet waarschijnlijk in een groot zwart gat,

maar efkes rust kan geen kwaad. De eindspurt naar juni is ingezet, met nog welgeteld 33 LESdagen, al de rest van die 100 dagen zijn vakantiedagen, examens, vrije dagen, weekends, bezinning,…

Terug naar de afgelopen 2 weken.
Ik wist dat er veel werk bij kwam kijken, maar ik had het toch onderschat hoor.
Zelf heb ik heel wat taken op mij genomen, zoals bijvoorbeeld de communicatie met de gemeente, de aanvraag voor de tentjes, walkietalkies, wc-container,… , het invullen van het formulier om de posters, flyers en voorverkoopkaarten te bestellen en voorgeschoten, het over-en-weer rijden naar de bakker voor pistolets voor onze hamburgers, het rondrijden om te gaan flyeren, hamburgers te halen,…

Het autootje heeft z’n taak - ook als promocar! - heel goed vervult en het rijdt nog steeds fantastisch!
Donderdagavond zijn we met een groot deel van het 6e jaar naar den ‘Déjà vû’ geweest, een feestje voor onszelf om de laatste 100dagen te vieren.

Om 16u was de school gedaan, allemaal naar huis, ik ben dan met Kathleen nog naar de Colruyt geweest om ingrediënten te kopen voor de receptie van vrijdag, naar de Makro voor de laatste spullen voor de fuif en tegen 21u waren we in Malle voor het feestje. En het wás een feestje!
Ambiance tot en met, natuurlijk niet zonder den drank, echter, de meesten onder ons zijn verstandig genoeg! Er zijn die avond heel wat foto’s getrokken, maar deze krijgen jullie toch niet te zien, hoor! ;)

En dan vrijdag, lekker vroeg, ‘pikke pikke’ - het was heel laat vannacht (3u in bed) - om 6u15 gaat diene wekker af, pfff!! Maar het is óns dagje, vandaag hebben wij het voor het zeggen!
Tegen 7u50 waren we op school, na een lange busrit, en iedereen keek raar naar ons: was het omdat we er nog wat moe uitzagen of omdat we als stewardess verkleed waren?
Het thema was ‘Red Carpet’ en dus waren Kathleen en ik als 2 airhostessen op de vlucht van Zaventem naar Hollywood gegaan.
De school was prachtig versierd en alle andere jaren hebben ervan geweten dat wij aan onze laatste dagen op Maris Stella zijn begonnen, we hebben ze een beetje geplaagd ;)

Na het plagen van de leerlingen was er dan het ontbijt voor de 6e jaars, mjammie mjammie! En dan was het een ureke in het zonneke liggen genieten om dan tegen 11u30 een receptie te hebben met alle leerkrachten die wilden komen. Massa’s hapjes en leuke babbels, het zijn nog niet zo’n erge onwezens als we soms denken! Of gaat de liefde van een leerkracht óók door de maag?

Rond 12u30 begon dan onze show. Alle leerlingen van het 4e jaar mogen dan komen kijken naar de filmpjes van de klassen van het 6e waarin ze lachen met de leerkrachten en het schoolreglement. Altijd leuk natuurlijk!
En daarna konden we naar huis, allé, voor velen van ons was het naar de Malmejo, de laatste dingen gaan doen om van de fuif een succes te maken. We hebben namelijk concurrentie, hé…
Tegen 17u30 was ik dan eventjes terug bij Kathleen, wat op rust komen, iets eten, niet slapen, want dat zou het alleen maar zwaarder maken vannacht: ik ben namelijk verantwoordelijke en moet er dus van begin tot eind zijn… En aangezien de afgelopen nacht ook eentje van weinig slaap was, begin ik het nu al te voelen, en oh nee, ik moet nog tot 6u opblijven!!

De fuif was een succes! 1005 gasten, een omzet van 10600 EUR en heel veel ambiance, weinig problemen, geen gevechten, geen lastige zatte mensen,… Het was goed!
Het geld voor het galabal is een feit! We kunnen serieus trots zijn op ons werk, we hebben dat goed gedaan.
Maar nu lig ik dus al in m’n bedje, helemaal kapot van het weekend. Ik lag er zaterdagmorgen om 6u in en rond 14u was ik terug wakker, heel de dag een tamme dag en zondag weer geslapen tot 13u. Nu rustig aan doen, want m’n spierkes zijn nog steeds stijf en m’n stem is niet wat het moet zijn, maar ik ben trots op mezelf. Heel het weekend complimentjes en bedankingen gehad voor al m’n werk, echt leuk om te weten dat je zoooo gewaardeerd wordt. Het is met plezier gedaan!
Nu een weekje les en vrijdag een voordrinkje bij me thuis, want zondag ben ik jarig! Weer feest!

Sint-Patrick

77,7!

Vandaag is het hier Saint-Patty. Dit is een ‘lieflijke’ benaming voor Sint-Patricksdag. Het is echter fout en niet omdat een ‘patty’ een hamburgerachtig ding is – de jonge fans van Spongebob weten dit – maar omdat het in feite St-Paddy (van het Ierse *Pádraig)* zou moeten zijn.

Voor de ongeletterden:

St. Patrick's Day is de nationale feestdag van Ierland en aanverwante landen. De feestdag valt op 17 maart, waarbij men de beschermheilige van het land, Sint-Patricius herdenkt. Overal in Ierland wordt dit uitbundig gevierd met openluchtconcerten, kermis, een grote optocht en vuurwerk. Groen is de kleur die met het festival wordt geassocieerd. Feestgangers dragen meestal groene kleding – oorspronkelijk was het blauw, maar de Amerikaanse Ieren kozen in de eerste optochten voor groen, deze kleur werd later door de Ieren in Ierland overgenomen - en je kan bijvoorbeeld groen bier, groene taarten, … kopen op deze dag.

St. Patrick's Day wordt ook groots gevierd in de VS waar veel Ieren naartoe zijn geëmigreerd. In deze landen worden veel grote optochten georganiseerd. In New York vindt de oudste en grootste parade ter wereld plaats (en dus niet in Ierland!). In veel landen is

een jaarlijks groeiende groep mensen die St. Patrick's Day vieren; niet alleen Ieren of mensen met Ierse voorvaderen.

Op die dag draag ik traditioneel mijn Guinness T-shirt. Ik ben dan wel geen Ier, maar met mijn naam kan je niet anders. Mijn collega John Patrick Kelley draagt groene kousen en een groene das. Hier en daar in het hoofdkwartier zie je een groen tintje. Niet veel meer, want de Ieren zijn geen lid van de NATO.

Vandaag is ook voor een andere reden speciaal. Het getal dat je aan het begin van deze week leest, is mijn gewicht in kilo's (in pounds is het nog erger!). Het leven in de USA begint zijn tol te eisen. Vandaag begin ik met het Dukan dieet. Het grote voordeel is dat je geen honger lijdt. En het gaat goed.

De werkweek is terug tamelijk rustig, door mijn werk aan dat fameuze Hoofdstuk 1 heb ik geen ander werkopdrachten meer. Het begint een beetje te vervelen en dus ga ik op zoek naar andere dingen.

Op donderdagavond is het dan het grote moment van de NATO Model Challenge. Mijn collega Peter wordt snel na de start weggeroepen omdat zijn dochter terug ziek is. Het gaat niet goed met haar. Ik moet dus samen met mijn Nederlandse collega de studente die Luxemburg vertegenwoordigt helpen. De wedstrijd is leuk (voor de studenten hangt er toch een aardig sommetje aan vast), maar het is een beetje jammer dat de 2 onderwerpen té wollig zijn om echte meningen aan bod te laten komen. Ook worden wij er als militairen daardoor een beetje minder bij betrokken.

Deze week komen we ook te weten dat het hoofdkwartier moet inkrimpen. De plaatsen van contractanten moeten wegvallen en blijkbaar moet onze branch het meest inleveren. Om een of andere reden ben ik hierdoor niet bezorgd.

Een mogelijk probleem bij het Dukan dieet is de verstopping van de darmen. En natuurlijk heb ik prijs. Donderdagavond iets tegen genomen en tijdens mijn terugrit naar huis begint het echt te rommelen. Ik zal het niet tot Waddell

The Virginian-Pilot

Our 149th year | THURSDAY | 03.27.14 | PILOTONLINE.COM | $1 in Hampton Roads

Petty Officer 2nd Class Mark Mayo, 24

U.S. NAVY

"Nothing less than heroic."

Woods volhouden en besluit in de Home Depot binnen te springen. Maar daar is geen toilet. Terug de auto in en richting thuis beland ik… in een file: de 'Great Bridge'-ophaalbrug is gesloten (of is het open?). Wachten en daarna aanschuiven. Beneden schuift het ook aan. Tegen mijn zin. De druk stijgt tot een bijna onhoudbaar niveau. Plots herinner me dat er in de Farm Fresh wél een toilet is. Daar naar toe. Juist op tijd! Verlost verlaat ik de winkel.

We don't want to alarm you, but ...

SHARK!

This partly eaten young dolphin found in the Atlantic shows telltale signs of a great white attack.

COURTESY OF BILL PAPPAS JR.

10-foot great white probably mangled two dolphins found 40 miles off Beach

By Lee Tolliver | The Virginian-Pilot

De vrijdagmorgen lees ik in de krant van gisteren dat er een schietpartij in de marinebasis geweest is. Een jonge matroos heeft de kogel die naar een bewaakster afgevuurd werd, opgevangen. Heldendaad.

In diezelfde krant staat er ook een bericht over de mogelijke aanwezigheid van een witte haai voor de kust van Virginia Beach. Is het al 1 april? Ernaast staat een klein stukje dat verwijst naar de slachtoffers van de modderstroom in de staat Washington.

Amber geeft vanavond een feestje en dat is heel goed verlopen. Leuk dat te vernemen. Goed, Ambertje!

(T)huisblijver aan het woord

Op donderdag 23 maart 1995 heb ik mijn ouders vol vreugde gebracht, want sinds die dag hebben zij MIJ!! ;)
Dat m'n verjaardag er 19 jaar later zo zou uitzien, kon niemand weten. Het was een andere verjaardag dan 'gewoonlijk', maar zeker eentje om nooit te vergeten (da's nen dubbelen, hé ;))
Vrijdag (21 maart) zijn Lobke, Enia, Kathleen en Shanti Chinees komen eten, begeleid door een fris glaasje roze bubbels! Daarna hebben ze geholpen met ballonnen blazen en de boel een beetje opfleuren en klaarzetten voor de voordrink die vanaf 20u bij mij zou doorgaan.
Een kleine 30 man is er komen opdagen voor m'n 'verjaardagsfeestje'. Ik vond het een heel gezellige bedoening, vrienden van mij die elkaar nooit gezien hadden en nu ineens naast elkaar gingen zitten…
Niet zo vanzelfsprekend, want er was een groepje lagere-schoolvrienden, een groepje middelbare-schoolvrienden en dan wat vrienden van Antwerpen en Zoersel.
Den drank is er goed door gegaan. Zo goed als alles dat ik in huis had gehaald, was rond 2u 's nachts op. 'Alles' is: een bak Jupiler, een sixpack Stella, een fles appeljenever, een fles Passoa, een fles Safari, een fles witte en roze wodka en dan heel veel frisdrank om mee te mixen. Het is veel, maar vergeet het niet te delen door 30, éh!)
Iedereen had een klein kadootje bij of een kaartje en heeft me achteraf bedankt voor de gezellige avond, dus het was geslaagd.

Nick is dan blijven slapen en heeft zaterdag, samen met Kathleen en Lobke, die er tegen 14u terug stonden, geholpen om m'n traktatie te maken voor maandag op school: cupcakes!! (Beetje geïnspireerd door Amerika misschien?)
Ik had 4 soorten gevonden die ik perse wilde maken (citroen, vanille, chocolade en witte chocolade met framboos, allemaal met een 'frosting'!) en we hebben er een dikke 4u over gedaan.
4 uur en 48 cupcakes later was de keuken weer kraaknet, de meisjes weg en konden Nick en ik gezellig met z'n tweeën een filmpje gaan zien, quality time!!

En natuurlijk was hij de eerste om om middernacht 'Gelukkige verjaardag!' te zeggen ;)
Op Skype was er nog niemand, hoewel ik dat echt wel verwachtte, dus begon ik maar al m'n kaartjes open te doen, die van vrijdag en diegene die waren aangekomen via post of persoonlijke overhandiging. In de vorige dagboeken van papa had ik geschreven dat ik er niet veel verwachtte, ik denk dat ik er nog nooit zoveel heb gehad, vrijdag zat daar natuurlijk wel voor iets tussen ;)
Ik zou toch graag persoonlijk Luc Rulkin bedanken: hij heeft na het lezen van het

dagboek een kaart gestuurd voor m'n verjaardag en stipt op tijd! Dus bij deze: bedankt voor het lezen van onze opstelletjes en het sturen van de leuke kaart!
En inderdaad, om half een werd ik opgebeld door mama en papa en hebben ze met z'n vijven 'Happy Birthday' gezongen, dat was tot nu toe, op het afscheid nemen in augustus en december na, echt wel een pijnlijk moment. Een momentje dat ik m'n keuze om in België te blijven, vervloek.
Ze hebben het kort gehouden en beloofd me zondag overdag terug te bellen, want nu moesten we gaan slapen!

Zondag zelf zijn we dan langs wat familie gereden, beetje gezellig gedaan en 's avonds waren we uitgenodigd voor een etentje bij tante Jelle en nonkel Koen! Aperitiefje, tomaten-groentesoep, pasta met geitenkaas en hespjes en maïs en als dessert een moêlleux!! Zaligheid! Ook hier een persoonlijke bedanking aan de familie van Ranst, het was een geslaagde verjaardag!
Ook Lobke, Kathleen en uiteraard Nick krijgen een 'dankuutje': ze zijn constant bij me geweest en hebben ervoor gezorgd dat ook deze verjaardag eentje werd waarvan ik nog lang zal genieten.
19, het laatste tienerjaar, ik ga het er goed van nemen nu ouder worden nog niet erg is ;)
Bedankt iedereen!

Weer in de USA

De zaterdagmorgen is het vroeg opstaan. Ciaran gaat vandaag 3 uurtjes vrijwilligerswerk doen. Vandaag? Nee, het is pas over 2 weken. Vergist van dag. OK, we hebben dus een extra lange dag. Vroeg naar de Commisary dan maar.

Na de weekendse pistolekes - voor de anderen - rijden we richting tennisles. Terwijl de jongens trainen, schrijf ik op een draagbare PC. Geen overbodig weg-en-weer gerij deze keer. Het weer is mooi en het is rustig aan de zijkant van de terreinen.

Een gewone week

Deze week valt me iets op. Ik weet niet wanneer het echt begonnen is, maar het is, ondanks het slechte weer, al een tijdje aan de gang. Maar pas nu begin ik er op te letten. Iedere morgen heb ik een vriendelijk gesprekje met de wacht. Het kan niet met dezelfde persoon zijn, want het is bijna iedere keer een andere. Het is een kort gesprek, maar toch. Misschien is het begonnen met het gebruik van de scanners. Vroeger keken ze even naar je toegangskaart, en weg was je. Nu moeten ze je kaart inscannen, even wachten totdat je gegevens op hun schermpje verschijnt, dan moeten ze je kaart met hun gegevens controleren, en daarna kijken of je wel de persoon bent die op de kaart vermeld staat. Neemt iets meer tijd in beslag, dus in plaats van zwijgend te wachten, een kort gesprekje voeren. Technologie die menselijk contact stimuleert? Vreemd dat hier te ontdekken…

De rest van deze week verloopt gewoon. Een beetje komkommertijd in ons belevingsboek. Dinsdagavond is er een korte vergadering van de voetbalploeg. De hoofdcoach, die veel te laat aankomt, kan zijn belofte niet meer nakomen en vraagt of we als ouders akkoord gaan met trainingen op maandag. We hadden al nee gestemd, maar hij wil het nog eens proberen. Het blijft nee.

Door de vergadering is het te laat om terug naar huis te rijden. De meeste ouders blijven dus om naar de verdere training te kijken, en dit ndanks de koude, want de temperatuur zakt weer en voor morgen is er regen voorspeld.

En ja, de tenniswedstrijden van woensdag worden afgelast wegens de regen. Alle velden liggen buiten en dus zijn er geen alternatieven. Hebben ze in de scholen geen grote sportzalen waarin tennis gespeeld kan worden?

Deze week op het werk met het idee gespeeld om ideeën te verzamelen voor het schrijven van artikels over transformatie. John heeft een klein discussiegroepje opgestart waarin we transformatie bespreken en zo is het idee gegroeid. Er even met een andere Belg, Serge, over gesproken. Misschien kunnen we wel iets in elkaar steken.

En zo glijden we zonder gebeurtenissen de vrijdagavond binnen. Calle heeft overdag pastasalade voor de tennisploeg gemaakt. Zij moet immers vanavond voor de catering voor en na de match zorgen. Haar werk wordt echter niet door de tennisspelers gewaardeerd. Na de match gaan ze zelfs gaan eten. Loic vindt dit erg onbeleefd en verkondigt dit dan ook op de bus.

Resultaat van dit xeno-food-fobisch gedrag is een overvloed aan verse pastasalade in Waddell Woods Dr. Ofwel eten we dagen aan een stuk pasta, ofwel vinden we een bende slachtoffers. Ik bel een aantal mensen op, maar allemaal hebben ze op zaterdagavond iets te doen. Uiteindelijk krijgen we positief antwoord van onze Canadese vrienden. 3 extra eters! Zij zorgen voor het dessert – het was wel niet de bedoeling dat we een te veel aan pastasalade gingen ruilen tegen een te veel aan desserts – en het wordt een leuke avond.

De voetbalmatch van zondag is afgelast vanwege de regen. Het wordt dus een nat, maar rustig weekend. Doordat de buurvrouwen van de Wandelweg iets te laat op Skype verschijnen, hebben ze Calle gemist en geraak ik met hen aan de praat. Ik moet beloven dat ik een paar foto's van de auto's in de volgende editie

stop. Ik zal er proberen aan te denken. Daarna krijg ik ook buurvrouw Maria aan de lijn en bel ik even met mijn moeder. De namiddag besteed ik aan het vertalen van een aantal artikels. Bijna gedaan.

Van vis naar spencer

De maandag brengt geen nieuws. De dinsdag evenmin. Het Spring Bal van vrijdag is om een mysterieuze reden met een uur verlaat. Hoewel 1 april ook in de USA gevierd wordt, zijn er geen aprilvissen te bespeuren. In de scholen is het aan de verhalen te horen iets populairder dan op het werk. En Seighin haalt er ook een met mij uit.

Hoewel ik op woensdag verlof voorzien had, ga ik toch werken. John moet een deel van zijn doctoraatsthesis tegen de middag schrijven en er is een hangend Navy probleem. Beter dat er woensdag een van ons is, en dus blijf ik. Donderdag dan maar verlof.

Die dag iets later opstaan en met Calle mee gaan tennissen. We starten slecht, maar worden met het uur beter, hoewel het maar twee uur duurt. Traditioneel na de tennis een koffie in de Starbucks (hoewel ik de koffie daar te duur en niet zo goed vind) om een beetje te babbelen. Even binnenwippen in de Commisary en dan naar huis. Thuis gaan we onze reis naar het Zuiden plannen. We zullen ons reisschema waarschijnlijk moeten inkorten, want nu is het iets te lang. Jammer genoeg ligt er op de route naar Florida en daarna naar New Orleans niet echt veel om te bezoeken. 2 lange ritten.

Als de jongens thuis zijn, krijgen we een telefoontje van de school. Blijkbaar hebben een aantal leerlingen via Facebook bedreigingen ontvangen en heeft de politie voor alle zekerheid de school doorzocht en een tijdje bewaakt. Vandaag lezen we ook over de schietpartij in een legerbasis ergens in de staat Texas.

Vrijdag terug gaan werken. Vandaag de dag van de waarheid: kan ik na al die jaren nog in mijn spencer? Het pak is goedkoop 'gedroogkuist' en moet nu aan. Het lukt zonder moeite! Ik kan er zelfs in dansen. Calle ziet er zeer knap uit. Het wordt een leuke avond waarbij ik iets te diep in het glas kijk. Geen probleem, want onze Canadese BOBette blijft nuchter.

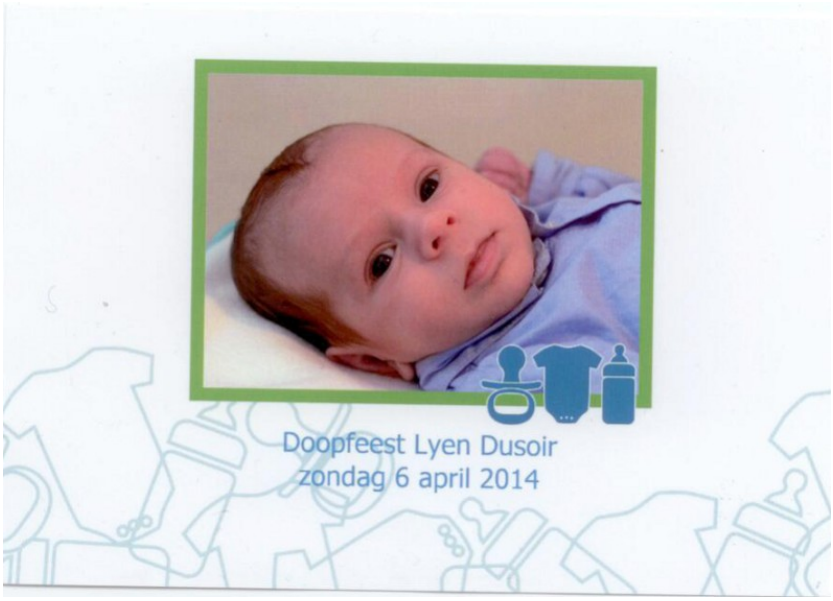
Doopfeest Lyen Dusoir
zondag 6 april 2014

22: Thuis Best

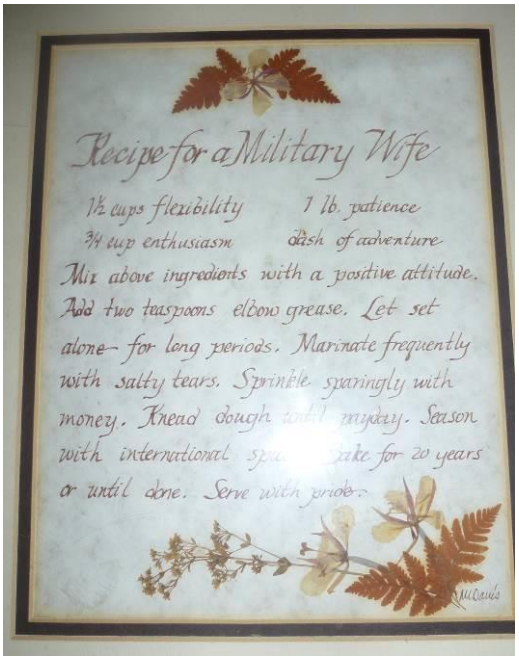

Hoewel ik niet echt in toeval geloof, is de titel van deze editie toch deels te wijten aan een samenloop van feiten. Een paar weken geleden pikte ik de titel op uit een mailtje van Wim. Ze stond al gegrift op het virtueel, wit blad. Begin deze maand kwam Ciaran om het zijn woorden te zeggen "thuis". Beginnen we ons te nestelen in de USA? Amber komt voor 2 weken naar dat 'thuis', zodat we weer een kompleet gezin zijn. Oost, West, Thuis best …

Oost: het vertrek

[Amber]

Eindelijk! Eindelijk is het zo ver!! Eindelijk ga ik ze terugzien! Het lijkt alweer zo lang geleden! Ik heb ze lang genoeg moeten missen! Eindelijk keer ik terug!

Aangezien ik de laatste daagjes voor de vakantie bij Nick heb doorgebracht, besluit ik ook van daaruit te vertrekken naar de luchthaven. Geen militaire vlucht voor Amber, weeral niet, dus met een ordinaire burgervlucht ;) naar Washington en van daaruit naar Norfolk.

De koffer is al zo'n 3 dagen gemaakt, en wordt dagelijks hermaakt omdat mama nog wat spullen nodig heeft, de mamie nog een souvenirtje van Zanzibar heeft voor iedereen, omdat de Paasklokken hun eieren dit jaar via mij naar Amerika willen brengen,… Dus uiteindelijk blijven er heel veel kleren van mezelf achter bij Nick en is, zonder overdrijven 2/3e van mijn koffer niet van mezelf. Kan geen kwaad, dan moeten we daar shoppen!

Om 16u stijgt mijn vliegtuig op en ik denk dat je toch 1 uur op voorhand in de luchthaven moet zijn en al die mensen die vandaag gaan vertrekken omdat de regels verstrengd zijn rond schoolverzuim…

Omdat ik niet wil betalen voor een auto die 14 dagen kampeert in Zaventem, besluit ik met de trein te gaan. En het wordt helemaal een trein-tram-bus-dag, als we, Nick en ik, ook nog eens met de tram naar het Centraal Station rijden. Ticketje kopen (ja lap, Diabolo toeslag!) en vrijwel direct op de trein stappen, niet dat ik laat was, de trein is er gewoon vroeg en we hebben allebei wat stress dat ik met die zware koffer m'n trein wel eens zou kunnen missen, en dan zijn de poppen aan het dansen!

Dus 10minuten voor vertrek zit ik op de trein, helemaal alleen. Geen Nick, geen ouders, geen broers.

Afscheid nemen doet altijd een beetje pijn, en net als mijn papa vertrek ik echt niet graag, maar heb er toch wat zin in want door Birgit reis ik in een volledig nieuwe outfit: losse broek, losse t-shirt en leren jasje: CHECK! Ook tante Jelle

en de bende hebben m'n reis wat gekleurd, van hen kreeg ik voor m'n kerst en verjaardag een flashy koffer die helemaal aan mijn eisen voldoet: 4 wieltjes, opvallende kleurtje zodat ik hem direct van de band zie rollen, groot genoeg voor het transport België-Amerika en zelf niet te zwaar aangezien het reisgewicht beperkt is.

Mooi op tijd in Zaventem en daar betrap ik mezelf op het feit dat ik niet zo goed heb opgelet als gedacht en gezegd met Kerst want eerste probleem: waar in hemelsnaam moet ik aanschuiven? Het is rustig in Zaventem, dus ik moet al geen schrik hebben dat ik lang zal moeten aanschuiven, maar het is wel essentieel dat je weet waar je moet aanschuiven… Ben dan maar op ne vriendelijk-uitziende, knappe man in kostuum afgestapt en gevraagd waar ik mij moest inchecken. Natuurlijk was dat de rij waar ik al heel de tijd voor stond… Alle chance niet veel volk. Paspoortcontrole. En dan vraagt die mevrouw aan haar collega, "Kijk eens wat er anders is aan dit paspoort" (Oeh? Da's toch een gewoon geldig paspoort?! Help! Sebiet geraak ik België niet uit!!) "Er staat dienstpaspoort op!" (Oef! Het gaat daar maar over!) Ale, ikke verder om de bagage af te geven. (Die wilt mijn valies niet afgeven want mijn paspoort is niet gecontroleerd?! Majawel, 2 seconde geleden). "Ow, sorry, ben vergeten een stickertje te plakken!" (Doh!) Alé, daar ben ik ook alweer vanaf. M'n valies was 23,5kg (eigenlijk te veel), maar hij is weg dus pakt dat het inorde is!

Heel de controle door, geen problemen, in recordtempo kettingen uit, armbandjes en juwelen uit, laptop uit de zak, jas in een andere pak, door de poort en in recordtempo m'n 4 bakken terug leegmaken en doorlopen. Van deze keer gene papa die ik gewoon blindelings kan volgen, dus euhm, naar waar zal ik gaan. Gate gate, ahja, naar de gate.

Daar ook zonder problemen vlot het vliegtuig op. De mevrouw naast mij is een Canadese en we hebben wat gepraat met elkaar.

De vlucht zelf, vlot, weinig turbulentie, vriendelijk personeel, meer als genoeg eten en drinken, geen ambetante medepassagiers, alles goed en wel dus.

Films zien, boek uitlezen (heb er maar 1 mee voor deze vakantie en die is dus nu uit in één ruk…), muziek luisteren, blauw briefje invullen.

Ja, lap, da's in't Engels ofwa?! Mijn Engels is goed genoeg om alle vragen eerlijk (eeeuuhm…) te beantwoorden, op 2 na, die ik na vertaling door een stewardess ook kan afvinken.

Waarom m'n vragenlijst niet helemaal eerlijk is? De helft van mijn valies zijn holle chocolade eieren en 2 kg gevulde kleine eitjes, Belgische chocolade, rechtstreeks geïmporteerd naar Amerika en zeggen dat je niets in het land binnenbrengt, da zal eens niet gelogen zijn!

Eenmaal in Washington, met toch een halfuur vertraging, door de grenscontrole.

En ja hoor, heel veel mensen die me aankijken en 2 die durven zeggen dat ik in de rij sta van US Citizens terwijl ik een rood (en dus geen zwart Amerikaans) paspoort vast heb. Nee nee, ik mag hier staan hoor, en dus laten ze voor wat het is. De meneer in het loketje kijkt toch ook heel vreemd als ik m'n paspoort toon en vraagt wat ik ben maar ik heb het toch niet echt begrepen. Hij vraagt nogal nors of ik aub mijn vingers wil scannen. (Huu? Wat, dat moest met Kerst niet!) En dan hoor ik hem NATO zeggen en bevestig snel dat ik dat ben! En nu komen de vragen, in het snel Amerikaans, die door mij 'eerlijk' beantwoord worden in het traag Engels. Hij moet sowieso gelachen hebben toen hij vroeg 'How much are you travelling for?' want mijn antwoord was 'The ticket was 1000 euros and…' maar blijkbaar moest hij alleen maar weten hoeveel geld ik op zak had. Oeps!

Na de controle wacht ik flink aan de gate, na er eerst een uur naartoe te hebben moeten wandelen, zo groot dat die luchthaven is, amai seg! Ook hier heb ik niet goed opgelet wat papa deed want niets komt me bekend voor… Aan de gate is het nog een dik, dik uur wachten voor m'n vliegtuig naar Norfolk vertrekt. Op Facebook Loic even waarschuwen dat ik nader en met de wereld delen dat ik aan het popelen ben om iedereen terug te zien!!

En rond 22u mag ik ook voor dat vliegtuig boarden!

Van de keer zit ik naast ne naar sigaretten stinkenden Aziaat die zich in zijn pak duidelijk te goed voelt om naast een jong ding in een leren bruine vestje en met een veel te grote sjakos te zitten. Dikke pech, gij krijgt mijn humeur, hoewel het in België al 5u 's morgens is en ik de vermoeidheid voel, niet kapot!

Norfolk!!!!!!!!

Amai, ikke blij!

Eerst heel de bende volgen naar de band waar mijn koffer staat (ook hier weer niet opgelet hoe papa er naartoe ging) en jaja, daar is hij, het flashy grote ding, het valt direct op en een paar mensen kijken ernaar en lachen. Trots neem ik hem van de band en… Naar waar moet ik nu? We hebben niet afgesproken waar we elkaar ontmoeten?

Omdat de broers me vorige keer aan de parkeergarage hebben doen verschieten, wandel ik daar maar naartoe… Langzaam maar zeker loopt de luchthaven leeg en ik sta er nog…

En dan om 23u15 zie ik bekende gezichten!! Jaaa ze zijn me niet vergeten!!! :D

Blijkbaar was m'n vliegtuig enorm snel, 35minuten voor de afstand Washington-Norfolk, en verwachtten ze me pas rond 23u geland.

Amai, ikke blij! Familie is terug compleet!! Ikke zo gelukkig!!!

Allemaal in de auto, mooie foto door mama die hem direct op Facebook zet en de likes schieten in de lucht. Leuk om te zien hoe iedereen met ons meeleeft!

Eenmaal thuis, direct bedje in, want het was écht vermoeiend!

Weer Oost: Praag

[Hoesy]

De zaterdag waarop Ciaran wel degelijk vrijwilligerswerk heeft (herinner je onze vroege ochtendstond met de ontdekking dat het een paar weken later was?). Dus, terug een vroege zaterdag. Het is ook de dag na het Spring Bal, best leuk, maar dat betekent ook dat ik nog moet bekomen van de diepte van het glas, beter glazen. Nee, geen haarpijn, maar dorst! Het zal mijn dieet komen …

We, Seighin en ik, zetten Ciaran af en gaan dan op zoek naar een onbestaande winkel voor een krulwilgtak die Calle als Paasboom wil versieren. Zonder tak rijden we verder naar de gesloten voetbalwinkel. We zullen dus moeten terugkeren.

Uit ervaring weet ik dat ik me frisser voel na een beetje lopen en dus trek ik mijn loopschoenen aan. Seighin wil meelopen. Hij wil zoals Ciaran een paar dagen geleden ook gemotiveerd worden. Ik beloof hem dat als hij een volledige toer uitloopt, we samen op de PS3 zullen racen. En inderdaad, hij doet het. Na een douche vertrekken we weer. Eerst naar de voetbalwinkel voor een keeperstrui en niet-in-voorraad zijnde handschoenen. Een vermoeide, maar tevreden Ciaran oppikken en terug naar huis.

De tennistraining begint een uur vroeger en dus snel de pistoleekes rollen en bakken. Middagmaal, auto in en weer weg. Calle vertrekt daarna naar het voetbalterrein, maar vind het eerst niet. Uiteindelijk dan toch en blijft een halve match kijken. Loic en ik komen juist te laat op de match aan. Ze hebben goed gespeeld en gewonnen. Leuk voor de gasten.

De rest van de dag is minder druk. Seighin maakt van zijn neus als hij naar bed gestuurd wordt. Hij wil mee Amber afhalen. Als we hem beloven dat we hem zullen wakker maken, gaat hij morrend naar boven. De gezellige TV-avond wordt bruut verstoord als er iemand op zijn horloge kijkt en vaststelt dat het al laat is.

‘Scramble!’ (uit mijn tijd in Koksijde). Iedereen snel de auto in en richting luchthaven. Omdat Amber haar vliegtuig extra vroeg was, staat ze al een tijd te wachten. Maar nu zijn we weer allemaal bij elkaar. Tof weerzin!

Het weerzien is echter van korte duur. Na een beetje uitslapen, een rustige voormiddag en Seighin bij zijn trainer afzetten, rijden we opnieuw richting luchthaven. Niet om iemand op te halen, maar om mij richting Praag af te zetten. Na de inmiddels traditionele afscheidskoffie in de iets duurdere Starbucks, stap ik zwaaiend door de luchthavenhal richting problemen.

Mijn vlucht naar Washington loopt beetje bij beetje uit. Onderhoudsproblemen, en omdat het zondag is, moeten ze de ploeg van wacht oproepen. Terwijl de minuten voortkruipen, verminderen mijn kansen om mijn verbinding te halen. Uiteindelijk is het toestel klaar, maar voor ik het vliegtuig opstap maak ik even de berekening naar de haalbaarheid. De onfortuinlijke bediende weet me nog te vertellen dat er om 22u00 een vlucht naar Praag over Londen is. Ik beslis, hoewel ik hoopte op een dag uitstel want ik heb echt geen zin in deze TDY, het erop te wagen (heb ik wel een keuze?).

Op de vlucht geraak ik aan de praat met de steward die klaagt over de ongeduldigheid van de mensen. Hij haalde een voorbeeld aan waarbij een reiziger kloeg omdat hij 3 uur later aan de westkust aankwam, waarop de steward hem geantwoord had dat ze er vroeger een generatie over deden om dezelfde afstand af te leggen. Wat is 3 uur vertraging dan?

Alsof het ongeluk met me meereist, geeft de grondcrew na de landing de steward geen OK-teken dat we mogen uitstappen. 10 minuten staat hij te zwaaien om hun aandacht te trekken, maar niets. Hij beslist dan maar dat we er uit mogen. Het resultaat is dat ik op 1 minuut na mijn verbinding mist. Maar zelfs al had ik het gehaald, ze hadden mijn bagage al van het vliegtuig gehaald.

Naar de klantendienst waar ik een lange rij ontdek. De rij schuift traag vooruit. Hopelijk mis ik mijn laatste vlucht nu ook niet. Een reiziger klaagt dat ze niet alleen hun uurregeling niet kunnen naleven, maar dat ze blijkbaar ook de problemen niet kunnen oplossen. De minuten, het lijken uren, glijden voorbij. Sommige reizigers krijgen een ticket met een stand-by plaats. Vliegtuig volzet, maar misschien komt er iemand niet opdagen. Anderen krijgen een ‘no more flights’ als antwoord. Mijn bestemming wordt gewoon genoteerd. Het doet me denken aan de medische triage bij rampen of oorlogen (het feit dat ik een

interessante trilogie over de burgeroorlog aan het lezen ben zal hier niet vreemd aan zijn).

Een tweede keer wordt mijn bestemming genoteerd. Het is bewonderenswaardig op te merken dat er in de kleine miserie spontaan hulp geboden wordt. De plaats in de wachtrij van een dame met een klein kindje wordt spontaan door een medereiziger ‘warm’ gehouden. Niets speciaals, ware het niet dat die persoon al een ticket heeft en dus in feite alle recht had om naar zijn gate te gaan. Maar hij blijft zodat zij met haar dochter kan rondwandelen. Als het haar beurt is, vertrekt hij. Onder de wachtende ontstaat er een soort van kameraadschap in miserie. Iedereen wenst elke vertrekker ‘proficiat’ en een goede reis als hij/zij de rij verlaat met een ticket in de hand.

Opeens hoor ik ‘Prague’ en mag ik uit de rij. Blijkbaar was de ondernemend dame mijn verbinding aan het nagaan en moet ik nu mijn valies beschrijven zodat de bagagisten deze gemakkelijk kunnen opsnorren. Met een ticket in de hand en ‘travel safe’ op de achtergrond stap ik richting de gate. Het vertrek verloopt vlot en de extra beenruimte op een British Airways vlucht maakt veel leed goed.

Londen! Na bijna 9 uur vliegen. Na een soloritje door de wirwar van gebouwen in Heathrow zet me op een bank in het centrum van de taxfree met zicht op het bord met de vertrekken. En opeens verdwijnt de vlucht naar Praag van het bord. Mijn ticket vertelt me niet naar welke gate ik me moet begeven. Wat heb ik gemist? Een vriendelijke hostess verwijst me door naar de normale gate. Daar aangekomen vertellen ze me dat het vliegtuig vertraging heeft. Wanneer heb ik dat nog gehoord?

Met een uur vertraging stijgt het vliegtuig op. In Praag aangekomen staat er natuurlijk geen transport op me te wachten. Een taxi brengt me naar het Crowne Plaza Hotel. Oude glorie. Juist op tijd, maar met een ongelofelijk jetlag, om me in te schrijven, mijn valies uit te pakken en met de deelnemers van de LPAC kennis te maken.

Deze vergadering is me niet ongekend. Toen ik bijna 10 jaar geleden voor de laatste keer aan deze vergadering deelnam, had ik nooit vermoed dat ik zou terugkeren. De kans dat de vergadering nog bestond en dat ik er op uitgenodigd zou worden, was astronomisch klein. En toch. Toen was het wel de LFPAC (Logistics Force Planning Advisory Committee), maar dat is een detail. Het meest ben ik nog verwonderd dat er mensen aan deelnemen die er vroeger ook inzaten. Leuk! Ook kom ik teweten dat ik bij de eerste sessies aanwezig. Ik had al die jaren gedacht dat die vergadering al eeuwen oud was. Fout dus.

De icebreaker die avond gaat door op het dakverdiep met een mooi uitzicht op Praag. Deze week zal rampzalig zijn voor mijn dieet. Maar ik zal mijn best doen!

In feite ben ik op deze vergadering geen echte deelnemer, maar voor een groot deel slechts een toeschouwer. Ik moet wel een briefing geven en een werksessie leiden, maar voor de rest ben ik niet bij de vergadering betrokken. Ik besluit mijn tijd dan ook nuttig te besteden en te werken als het onderwerp van het moment me niet kan boeien. Dikke pech, ik heb een nieuwe PC van het hoofdkwartier mee en de synchronisatie met het intranet heeft wel de namen van de files gekopieerd maar niet de files. Ik moet dus de volledige vergadering volgen.

's Avonds is er een diner. Ik probeer na de eerste dag zo snel mogelijk mijn briefing op te laden. Tot overmaat van ramp ontdek ik dat mijn geheugenstick niet in valies zit. Ik hoop dat ik mijn briefing via de mail kan recuperen. IJdele hoop. Mijn PC heeft een foutmelding. Het duurt een ganse tijd alvorens ik via een omweg de laptop opgestart krijg. In mijn mailbox zit de briefing niet. Gelukkig zitten ze in Norfolk 6 uur achter en kan ik Mark vragen om op mijn account in te loggen. 10 minuten voor de aanvang van het diner krijg ik de file binnen. Resultaat na het avondmaal werk ik nog aan mijn briefing totdat om 01u00 mijn hoofd op mijn kussen leg. Ping, om 02u00 traditioneel wakker en vanaf dan slapen in stukken en brokken.

's Morgens, een goede douche, een Dukan geïnspireerd ontbijt en ik kan er weer tegen. Ik moet wel want de dag wordt door mijn afgetrapt.

Het begin is moeilijk, maar ik groei in mijn uiteenzetting. Het einde rond ik af in schoonheid. Van een paar deelnemers krijg ik te horen dat het een goede briefing was en dat ze het nu beter begrijpen. Zo'n week TDY is niet goedkoop (ik schat dat zoiets alle kosten inbegrepen een 4000 Euro moet kosten) maar er gaat niets boven direct contact met je publiek om ze van iets te overtuigen.

's Avonds hebben we een rondleiding in Praag. Ik heb beloofd om foto's te nemen. Waarschijnlijk door het somber weer komt de schoonheid van de stad niet volledig tot zijn recht. Of heb ik er te veel van verwacht? Ik besluit om de binnenstad het voordeel van de twijfel te geven. Misschien moet ik er eens bij mooi weer in rondlopen. En met minder toeristen.

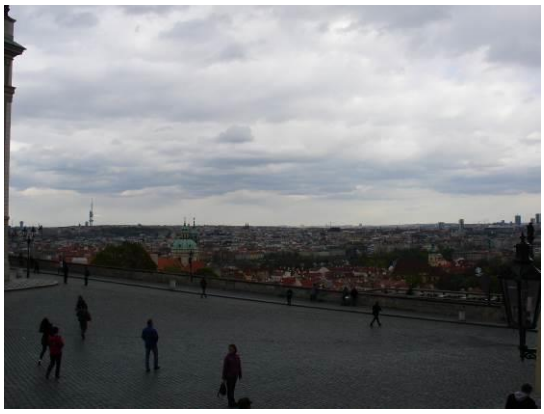
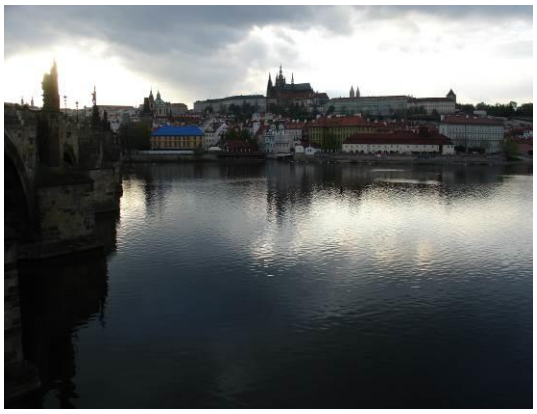

Na een avondmaal in een Hard Rock Café keren we terug. In mijn naïviteit controleer ik mijn werkmail en natuurlijk zit er een dringende opdracht in. Omdat er geen internet in de vergaderzaal is, moet ik er direct werk van maken. Ondertussen probeer ik tevergeefs met Marte af te spreken. Ze zijn in de buurt van Praag. Sorry, Marte de volgende keer meer geluk. Resultaat: het is weer 1 uur als ik mijn hoofd neerleg. En terug ‘bang’ om 2.

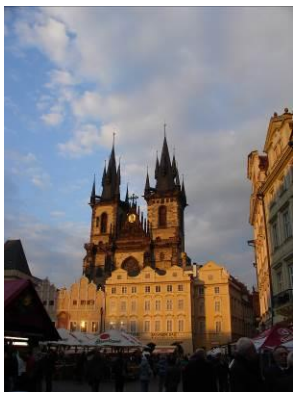

Op de derde eindigen we een beetje vroeger. Met een kleine groep gaan we eten. Het eten is hier betrekkelijk goedkoop. De verhalen dat eten in Praag duur zou zijn kloppen niet echt. Verzadigd besluit ik nog een beetje te werken en te schrijven. Hoewel ik moe ben, besluit ik om pas ’s avonds in mijn bed te kruipen. Het lukt me om op een redelijk uur onder de wol te kruipen.

Het vertrek uit Praag verloopt vlekkeloos. Ik moet wel mijn valies onderscheppen, want die wordt per vergissing alleen naar Washington doorgestuurd. Gelukkig heb ik dit gezien, want anders had ik hem gemist. In Frankfurt word ik door een Lufthansa bediende “wij werken niet met United” (tiens, ik zat juist op een gecombineerd vlucht?) onvriendelijk naar buiten geleid. De Security controle is wel vriendelijk en lachen met de traditionele vragen. Maar de bediening aan de incheckbalie is weer wat onder nul. Ik moet me wel tevreden stellen met een zitje in de beestenbak. Geen extra beenruimte.

En zo zit ik nu op een paar kilometer hoogte deze belevenissen aan het schrijven. Hoe zou het aan het thuisfront zijn?

West: het thuisfront (rond dezelfde tijd en daarna)

[Amber]

Wat een zalig gevoel, wakker worden na een hele nacht hebben doorgeslapen, je ogen opendoen en zien dat je niet in je eigen bedje ligt, maar in een 2 persoonsbed, helemaal alleen, in een kamer die je niet gewoon bent maar zoooooo graag opstaat!! Ik ben terug bij m'n gezinnetje!!

Zoals verwacht is mama al in de weer met fruit snijden en havermout maken en zit papa aan tafel. Seighin kijkt rare programma's op TV en de 2 andere broers liggen nog in hun bed, tuurlijk! Wat een zalig gevoel, de normale gang van zaken.

Jammer genoeg is het maar van korte duur want papa vertrekt vandaag nog, tot vrijdag, naar Praag, dus is hij zijn koffer aan 't maken. Wel schattig om te zien hoe hij géén zin heeft om te vertrekken en het jammer vindt dat het net nu is… Ergens hoop ik dat het snel vrijdag is en we dus snel terug allemaal samen zijn, maar dan zit mijn verblijf ook alweer in de helft dus het is toch wat dubbel…

Omdat de broers al zo gewoon zijn aan papa die vertrekt, gaan zij liever niet mee naar de luchthaven, maar ik ga toch graag mee. Nog snel een Starbuckske doen en dan moet papa vertrekken.

Niemand vindt het leuk…

Nadat papa is vertrokken, rijden mama en ik naar de winkel en gaan inkoopkes doen voor komende week. Da's alweer lang geleden dat ik in de grote, grote Colruyt van Amerika voor militairen ben geweest! Kar vol en hop naar huis om alles in de voorraadkast te zetten.

's Avonds waren we allemaal uitgenodigd door Loic z'n tennisteam om samen in een typisch Amerikaans tent te gaan eten. Ja ik ben op dieet, maar het vliegtuig eten past daar niet echt binnen, dus zetten we met veel plezier het dieet eventjes stop. Frietjes met een wrap met kip en veel saus. Thuis als dessert nog M&M's en ik kan er weer tegen.

Aangezien papa er niet is, kruip ik bij mama in bed. Zalig!! Een Tempur!!

Veel te vroeg gaat de wekker af en draai ik me nog eens om: de broers hebben school vandaag, hihiih! Het was een beetje een rare nacht, want iedere keer je je omdraait moet je even uit een 'put' komen en een nieuwe vormen, maar ik heb voor een keer in lange tijd geen rugpijn!

Tegen kwart na acht sta ik toch ook op, want ik ga met mama gaan lopen.

Van het lopen komt echter niet veel in huis want wij meiden verkiezen een droog shoppingcenter boven een natte ochtendloop! Lynnhaven here we come!

In de shopping houden we het braaf. Ik terug aan m'n dieet dus een waterke bij de Starbucks en voor de rest geen zotte kosten behalve wat klopjes en een kadootje voor Seighins liefje Kaat, want die is jarig geweest! We kopen ook wat

nieuwe bh’s want met m’n koffer in en uit te laden, en weer in, ben ik die blijkbaar vergeten terug in te laden… Victoria’s Secret!!

We zijn op tijd terug thuis om Seighintje te verwelkomen!

‘s Avonds weer in bed bij mama!

Dinsdag is het normaal gezien tennis, maar alweer valt dit in het water door de regen en dus zijn we genoodzaakt het andere shoppingcenter te bezoeken: McArthur!

Hier lopen we lang rond maar kopen helemaal niets! Als dat niet lief is van ons, hé papa!

We houden natuurlijk wel een stop in de Starbucks!

En ook vandaag zijn we op tijd thuis om de schoolbus op te wachten!

Woensdag is een beetje een rustig dagje. Geen geshop maar wat thuis rommelen en rusten en lachen en gewoon genieten!

Donderdag kan de tennis wél doorgaan en ik vond het enorm leuk!

Het was prachtig weer, de dames zijn ontzettend vriendelijk en spelen heel goed, ik kan nog deftig tennissen na zolang niet te hebben gesport en kan zelfs winnen van mijn mama!

Na het tennissen gaan we terug naar de winkel en de Nex. Ik heb namelijk wat bestellingen van Belgen die graag het een en ander goedkoper zouden aanschaffen.

Mij de sjakossen trek ik heel wat foto’s van een aantal Michael Kors handtassen voor een vriendin en zien we een hele mooie voor de mamie, mogen we zeker niet vergeten te zeggen aan haar!

‘s Namiddags bak ik pannenkoeken voor de broers, daar vragen ze al een week voor, en morgen is hun laatste schooldag, dus zal ik hen maar een goed ontbijtje bezorgen, zou het zelf ook graag hebben. Ik verschiet van mezelf, ik kan er heel goed afblijven, hoewel ze zalig rieken!

Vanavond laatste nachtje in het zalige bed van mama en papa, morgen komt papa terug, dedju éh!

Vrijdag wilde ik opstaan maar was toch wat té moe. Mama en ik, en vooral mama, zijn ’s avonds nog lang bezig geweest met het prepareren van een lekkere lunch voor de tennisdames die vandaag komen eten: quiches en pies bakken! En ook hier moet ik afblijven… (Algoed dat de weegschaal lief is!)

Vandaag weer om kwart na acht uit bed om te gaan lopen, maar weer komt het er niet van, want de tennisdames hun komst is nog niet tot in de puntjes voorbereid!

Het was heel gezellig met de dames. Alle soorten Engels door elkaar, Italiaanse, Duitse, Amerikaanse, Nederlandse,… accenten, en allemaal verstaan ze elkaar en allemaal hebben ze plezier.

Ook grappig om te zien hoe de Amerikanen niet gewoon zijn dat de kinderen helpen. Ik heb de tafel helpen klaarzetten, een deel van de afwas weggedaan, want dat toont niet in een open keuken,… Iedereen wilde me inhuren omdat ik zo’n hulp was. ’t Was met plezier, mama!

’s Avonds laat gaan mama en ik nog achter papa, die is geland, hiphoi! En zo blij dat hij terug is!

Zaterdag, eerste dagje samen, papa raakt uitgepakt en ik ben brak van het niet-Tempur bed!

Beetje een tam dagje, iedereen wat rustig aan. Weer naar de winkel, dieetvoeding inslaan voor papa en mij en gewoon lekker eten voor de rest.

’s Avonds ben ik met mama gaan supporteren voor onze Loic, die had met zijn tennisteam een match! “And as always, go Grizzlies!”

Zondag was wat hectisch want het gezin van Seighin zijn speelmaatje van om de hoek kwam eten en we wilden hen Belgische kost voorschotelen! Alle chance dat we met z’n alle buiten kunnen zitten, zo’n mooi weer!

Ergens in de week (maar wanneer weet ik niet meer) heb ik de auto’s gestofzuigd en gekuist, die hadden het wat nodig en het weer liet het toe, dus korte short, topje en water: let’s get tanned.

Nadien met Loic gestudeerd in de zon, zalig!

Dinsdag zijn we dan met z’n alleen naar Rio2 gaan kijken. Echt een leuke film, en eens geen afkooksels den eerste! Klein zaaltje, weinig volk en veel gelachen. Fantastisch moment, genieten van de familie!

Ook ergens die week zijn papa, mama en ik gaan eten bij collega’s van papa. Ze kookten ‘cancun’ (nvh: cajun) of zoiets voor ons! Heel lekker! Heel gezellige avond!

Woensdag ben ik dan met papa en mama naar McArthur gereden, weeral. Deze keer meer gekocht en gekregen, dank u mama en papa voor de mooie kleertjes!! Heb me ook een riem aangeschaft want dat werd wat nodig… Gezellig namiddagje met z’n drietjes! Broers houden zo niet van shoppen en zijn thuisgebleven om te gamen!

‘s Avonds ben ik nog met mama en papa gaan wandelen in de Swamp, in de hoop zwarte beren te zien, en weer zijn de broers thuisgebleven, ’t is nog zo’n goei weer! Beetje kleur en vitamientjes opdoen!!

Donderdag zijn we dan met z'n allen gaan tennissen. Iedereen ging iedereen inmaken, hihhi!

Uiteindelijk heeft iedereen wel wat gewonnen en verloren…

Vrijdag was er al weer veel te snel, vakantie zit er bijna op, ik wil er echt niet aan denken en ga daarom met mama naar de Outlet. Ondertussen heb ik nog heel wat bestellingen binnengekregen van vrienden uit België dus we kopen véééééééél, maar het is hier ook zo goedkoop éh!

Weer een fantastische dag beleefd met de mama! Quality time!

Zaterdag weer gaan lopen, al de 4e keer deze week: mama en papa steunen me met het heropbouwen van mijn conditie (heb meer dan een halfjaar niet mogen sporten) en doen rustig mee de Start To Run die voor hen véél te gemakkelijk is!

Daarna hebben we een Paasmaaltijd voorbereid, jummiejummie!

Met heel het gezinnetje samen aan tafel en genieten!!

En voor ik het wilde was het zondag… Uitgeslapen, gaan lopen, Paasbrunch, douche, koffer maken en weg was ik… Dag huisje, dag gezinnetje, dag goede leven,… Ik ga jullie missen! Maar het is 'maar' 10 weken, de kortste periode tussen 2 vakanties…

En nu zit ik hier…

Het afscheid heeft pijn gedaan, heel veel pijn. Heb m'n tranen langer kunnen inhouden dan gedacht. Ben niet gisterenavond gaan wenen bij mama dat ik niet weg wilde. Het is pas vlak voor dat ik moest inchecken en terwijl mama en papa de laatste foto's namen dat de dam het begaf, die ik in de auto had opgebouwd, en volop overstroomde. Ik wil niet weg!

Knuffels aan iedereen, kussen aan iedereen, lieve woordjes, steun, tranen,… En weg. Ze staan nog te wuiven, ho m'n hart doet zo'n pijn. Ik zou me kunnen

omdraaien, vliegtuig missen? Maar dat zou een dure grap zijn. Moet effe sterk zijn en de gevolgen van m’n keuze dragen. Het zal zo wel weer voorbij zijn zeker? Met de examens, bezinning, proclamatie, galabal, excursies,…

De vlucht van Washington naar Norfolk was wat turbulent.

Blijkbaar was ik wat laat aan de gate want toen ik er aan kwam, vroegen ze direct of ik Amber was en mocht ik direct instappen.

En tijdens het vliegen een aantal luchtzakjes en bochten en wind dus niet echt plezant: bummer!

Na de instructies van papa te hebben opgevolgd ben ik in de USO geraakt. Een club voor militairen; da’s comfortabeler wachten dan aan de gate zelf. Alleen zien dat ik sebiet op tijd vertrek. Voor de rest genieten van de rust, de zetels, de wifi en het drinken à volonté!

Liefste mama, liefste papa, liefste broers,

Dankjulliewel voor de geweldige vakantie! Ik heb er ongelooflijk van genoten! Ben zo gelukkig met jullie als mijn gezin! Wij zijn fantastisch samen!

Dikke dank u voor alles! Ik ga jullie zo missen!

Ik hou van jullie!

Ook West: het intermezzo

[Hoesy]

Een schrijvende dochter is leuk. Zit ik de ganse week te denken wat ik moet schrijven. Dan plots krijg ik een gans verslag en ben ik plots werkloos. Natuurlijk geeft vliegen je niet alleen vleugels, maar ook tijd om te schrijven. Ook aan Amber.

Pasen bestond uit een uitgebreide brunch, een egg hunt bij de buren (plastieke, felgekelurde eitjes met verrassingen er in zoeken in de tuin – ik had domweg een copie van onze paaseierenrapen verwacht, maar dit is ‘typisch’ Amerikaans), Amber aan de luchthaven afzetten en een hele grote afwas.

Paasmaandag is alleen voor mij een vrije dag. De jongens moeten naar school. Dat deed pijn! Voor hen.

Vandaag proberen Calle en ik een deel van de administratie weg te werken. De twee leuke weken met Amber hebben er voor gezorgd dat er een deel blijven liggen is. Vandaag kunnen we het dus inhalen. Maar eerst een toertje of twee lopen. De makelaars aanschrijven voor een paar extra vragen. Onze reis verder plannen. Dat soort dingen. En zo gaat de dag voorbij.

’s Avonds moeten we naar de Junoir Academic Awards activiteit. Alle junoirs, voorlaatste jaar high school, die een jaarscore van minstens 3.5 hebben krijgeb tijdens deze avond een certificaat. Lioc krijgt er ook een. Eerlijk gezegd, waren we daar niet zo zeker van, maar de uitnodiging deed zoiets vermoeden. Omdat Loic van de tennistraining kwam zijn we juist ietse te laat. De directeur is al aan zijn speech begonnen. Daarna volgt er een uiteenzetting van een ‘motivational speaker’. Typisch Amerikaans, maar zijn speech was goed.

Dan worden alle verdienstelijke leerlingen een voor een naar voren geroepen om hun medaille alsook hun certificaat te komen afhalen. Allemaal zeer plechtig. Jammer genoeg hebben we er niet aan gedacht om ons fototoestel mee te brengen, maar de huidige gsm-technologie brengt soelaas. Onze naam uitspreken

is voor Amerikanen nog steeds een probleem. Als Loic het podium opwandeld zijn we als ouders best fier.

Daarna worden voor de 11 vakken de meest verdienstelijke leerlingen naar voren geroepen. Calle vraagt of Loic hier ook bij zou zijn, maar ik vertel haar dat wel niet zal zijn: Loic is hier amper een jaar en dit gaat over de algehele verdiensten voor een vak, er zal ook wel een beetje chauvinisme bij spelen, … We luisteren dus maar met een half oor.

Opeens horen we de laatste zin van een uiteenzetting en Loic zijn naam. Wat? Hij krijgt een award voor het vak Frans. Jammer dat we niet alles gehoord hebben. En inderdaad Loic stapt een beetje verbaasd het podium op. OK. Frans. Rekening houdend met het niveau hier voor dat vak, kan dit wel. Hij heeft blijkbaar een voorsprong.

De bloemetjes worden verder uitgedeeld, maar we letten nu meer op. EN dan horen we iets over wiskunde dat voor de meesten een vreemde taal is maar niet voor deze leerling, amper een jaar op school, … en we weten wat zal volgen. Fier! Loic heeft een award voor Statistiek. Geen Belgische voorsprong daar, dus …

Als nieuwkomer 2 awards wegkapen (slechts 2 Amerikanen hebben hem geevenaard) is bewonderenwaardig, want het is in een vreemde taal. Beestig!

Grassfield High School

Presents this

Award of Academic Excellence

to

Loic Herwig Angelique Van Hoeserlande

in recognition of outstanding achievement in

Outstanding French Student

April 22, 2014
Date

Principal

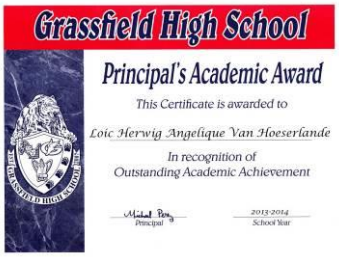
Grassfield High School

Principal's Academic Award

This Certificate is awarded to

Loic Herwig Angelique Van Hoeserlande

In recognition of Outstanding Academic Achievement

Principal

2013-2014
School Year

Grassfield High School

Presents this

Award of Academic Excellence

to

Loic Herwig Angelique Van Hoeserlande

in recognition of outstanding achievement in

AP Statistics Student of the Year

April 22, 2014
Date

Principal

Op dinsdag krijg ik amper de tijd om een goedendag aan de koffieploeg te zeggen (we noemen onszelf de koffieploeg omdat we de eerste zijn en dus altijd iemand van ons de eerste kannen koffie zet op het werk) want we hebben direct een VTC (Video TeleConference) met een werkgroep in Brussel. Zelfs de generaal zal het bijwonen. Snel het document doorlezen en de details er uit pikken. Een snelle bespreking met de generaal en dan een ganse voormiddag vergaderen met een scherm. En het gaat over details. Het verwondert me steeds dat bevoegdheden naar boven gezogen worden en zelfs verder naar de top doorgeduwd. Eens moet deze centralistische trend doorbroken worden want anders zullen organisatie totaal verlamd geraken.

In de namiddag moet ik proberen mijn TDY, jawel weer een, naar Duitsland voorbereiden. Ik wil immers proberen om, als ik toch moet reizen, aanwezig te zijn op de Plechtige Communie van Thijs. Hem proberen te verrassen. Maar om dat te kunnen moet ik er voor zorgen dat de totale kost voor NATO niet groetr is dan zonder deze omweg. Moeilijk!

Dinsdagavond tennis- en voetbaltraining. Druk.

Woensdag weer vergaderen, waaronder een bijeenkomst van ons ‘rebelgroepje’. Dit is een bijeenkomst, onder impuls van John, waarop we spreken over leiderschap en transformatie. Leuk en uitdagend. Deze keer hebben we de open deut letterlijk genomen en ons gezet midden in de mess. We krijgen veel verwonderde en nieuwsgierige blikken.

’s Avonds worden Calle en ik verwacht op een receptie van de burgemeester van Norfolk. Deze receptie staat in het kader van de Norfolk NATO Festival. Ik besef dat we als ‘versiering’ uitgenodigd zijn, maar toch willen we het eens meenmaken. Het is een hele goede receptie en de speeches zijn juist kort genoeg. Ook de omgeving is zeer speciaal. Een enorm glazen halfrond geeft een spectaculair zicht op de haven van de stad. Na de start met een gesprek met de Belgen knopen we conversaties met anderen aan. Het is leuk dat Calle door haat tenniessen ook een heleboel mensen kent. De avond eindigt voor ons als we met de laatste groep genodigden de zaal verlaten. Het was de moeite.

Donderdag: een gewone dag.

De vrijdag start iets later voor mij, want ik moet met de auto naar de garage. Het onderhoud duurt iets langer, maar is wel kosteloos. Zelfs staatskeuring! Hierdoor mis ik het bezoek van de Franse generaal SACT aan onze branch, maar dat vind ik niet zo erg. Dit betekent niet dat ik dit gebaar van onze grote baas niet waardeer, maar 15 min praten zal niet echt veel opleveren.

’s Middags is er de FLOG, al vergeten waarvoor het staat, maar het verzamelt alle leden van het hoofdkwartier in de mess voor een drankje en een hapje. Zo krijg je de kans om je collega’s op een andere manier te kennen.

Tegen 2 uur is het gebouw bijna leeg, want vanavond moet iedereen aanwezig zijn op de ‘flag raising’. Ik vetrek dus ook vroeger richting Chesapeake.

Seighin wil niet mee naar de ‘flag raising’, naar de tattoo, … Ik zeg hem dat ik niet weet wat er allemaal zal gebeuren, maar dat zo lang je neit weet wat iets is je moeilijk kan zeggen dat het niet leuk is. Ik spreek met hem af dat als hij niet blijft zagen en het na het gezien te hebben, niet leuk vond, ik hem op een milkshake zal trakteren. Deal!

Nadat we Loic en Ciaran aan school opgepikt hebben, rijden we richting Norfolk. Auto parkeren en richting de Scope Arena. Vlaggen, nationale hymnes, speeches, … bestanddelen uit het leven van een militair, maar weinig interessant voor jongens. Ik voel een milkshake aankomen. Althans een halve.

Als we iets gaan zoeken om te eten, beginnen de hemelsluizen open te gaan. De storm en de regen komen er aan. Kletsnat bereiken we na een snelle snack terug de Scope. Deze keer voor de tattoo (een slechte doorvertaling van ‘taptoe’). Ik weet niet wat ik er moet van verwachten.

Verwachtingsloos zitten we te wachten. Seighin zit aan prematuur te genieten van de beloofde milkshake. En dan start het. Meer dan 2 uur van het ene wauw naar het andere wauw moment. Spektakel van de bovenste plank. Muziek, militaire traditie, dankbaarheid, … gemengd tot een grote show. Ik krijg er als Belgische militair zowaar eer goed gevoel bij. Je kan veel over de Amerikanen zeggen, goed en slecht, maar hoe ze hier hun militairen erkentelijk zijn, is echt ongeloofelijk. Een zeer geslaagde avond. Loic en Ciaran hebben spontaan een paar keer een staande ovatie gegeven. En Seighin moest toegeven dat hij geen milkshake verdiende. Of toch een halve voor de ‘flag raising’.

Unforgettable Tattoo Experience!

The spectacular Virginia International Tattoo performances will once again inspire audiences, leaving them with a renewed sense of pride and optimism. The Virginia International Tattoo invites military and non-military bands, drill teams, bagpipe and drum bands, highland dancers and more from around the globe to create a unified and extraordinary performance. The Virginia International Tattoo offers an astounding display of patriotism and the spirit of international cooperation. Inspirational music…majestic massed pipes and drums… show stopping drill team maneuvers…colorful and elegant dancers…ALL give reasons for the crowd to roar! You'll understand why the American Bus Association has put this Tattoo on their must-see list of the most exciting events in the world.

Na de tattoo was er ook een receptie. En omdat direct vertrekken toch problemen op de parking zou betekenen, beslissen we om eerst iets te gaan

drinken. Daarna rijden we naar huis voor een hopelijk geode nachtrust, want morgen moeten we weer vroeg op.

Zaterdagmorgen iedereen uit bed. Tegen 9 moeten we terug in Norfolk zijn voor het bemannen van de Belgische kar. Vandaag is het de stoet van de naties. Calle zal voor smurfin spelen, en de 2 oudste zonen voor Kapitein Haddock en Kuifje. Seighin en ik gaan de auto parkeren en een goed plaatsje langs de route zoeken.

De stoet is best leuk. Een beetje zoals carnaval, maar dan braver. Calle en jonges amuseren zich op de kar. En wij genieten langs de weg van de voorbijmarcherende fanfares, marjoretten, karren, ...

Daarna stellen alle naties zich voor aan tentjes. We wandelen alles af en proberen in iedere taal 'dank u' te leren. Best leuk. Calle in haar smurfenkostuum heeft succes. Af en toe vragen kinderen of ze met haar op de foto mogen. Iets na 13u00 willen onze kinderen naar huis. Het is genoeg geweest.

Ik lever ze thuis af en kom dan terug om Calle op te halen. Van Norfolk rijden we naar Virginia Beach. Ik heb er immers een afspraak met een adjunct-directeur van de North-American Atmospheric and Oceanographic Organization voor een interview over het beschermen van de koraalriffen. Een interessante dame en een leuk interview. Daarna zijn we allemaal uitgenodigd op het avondmaal dat haar moeder klaargemaakt heeft. Loic is er niet bij, want hij gaat naar een verjaardagsfeestje (we moeten hen toch niet brengen want raad wie hem afhaalt). De maaltijd is lekker en de avond is best gezellig. Toch altijd een beetje afwachten wat zoiets gaat worden. Altijd verrassend dat onbekende toch leuke gespreksonderwerpen hebben.

Zondagmorgen kunnen we uitslapen. Toch zijn Calle en ik vroeg op. Een toertje lopen en dan rustig eten. De jongens waren blijkbaar moe, want zelfs Seighin komt pas rond 10u00 naar beneden. Valies maken en dan vertrekken. De jongens zijn een beetje verrast dat ik weg moet. Naar waar? Letten zij er niet meer op dat ik weg moet? Of vertel ik het hen niet meer? Nadat Seighin aan het voetbalterrein afgezet is (hij moest er gelukkig vroeger zijn vanwege een fotosessie), rijden we richting luchthaven. Inchecken en dan onze traditionele Starbucks en het afscheidsgesprek. Wuiven en ik ben weer richting Europa. Schrijven tijdens de overvlucht.

Terug weg van thuis.

Oost: Thuis best

Over thuis gesproken. Ulric en Liliane, de mede-bewoners van ons ‘ander’ huis in de Wandelweg, hebben de boel ongeloofelijk goed opgeknapt. Een van de makelaar die mogelijks ons huis te huur zal aanbieden heeft de volgende foto’s doorgestuurd. Een groot verschil!

23: Tornado

Tornado's

Na de sneeuw ligt er een ander natuurfenomeen om de hoek: de tornado. Seighin is er door de drills op school een beetje bang van geworden. In ieder geval zijn we, op aanraden van mijn Amerikaanse collega's, van plan om bij eerste serieus alarm richting bergen te vertrekken. We hebben als expats immers geen huis dat we moeten beschermen. OK, onze meubels lopen gevaar, maar deze zijn ons leven niet waard.

Onderstaand bericht is al het tweede van zijn soort dit jaar.

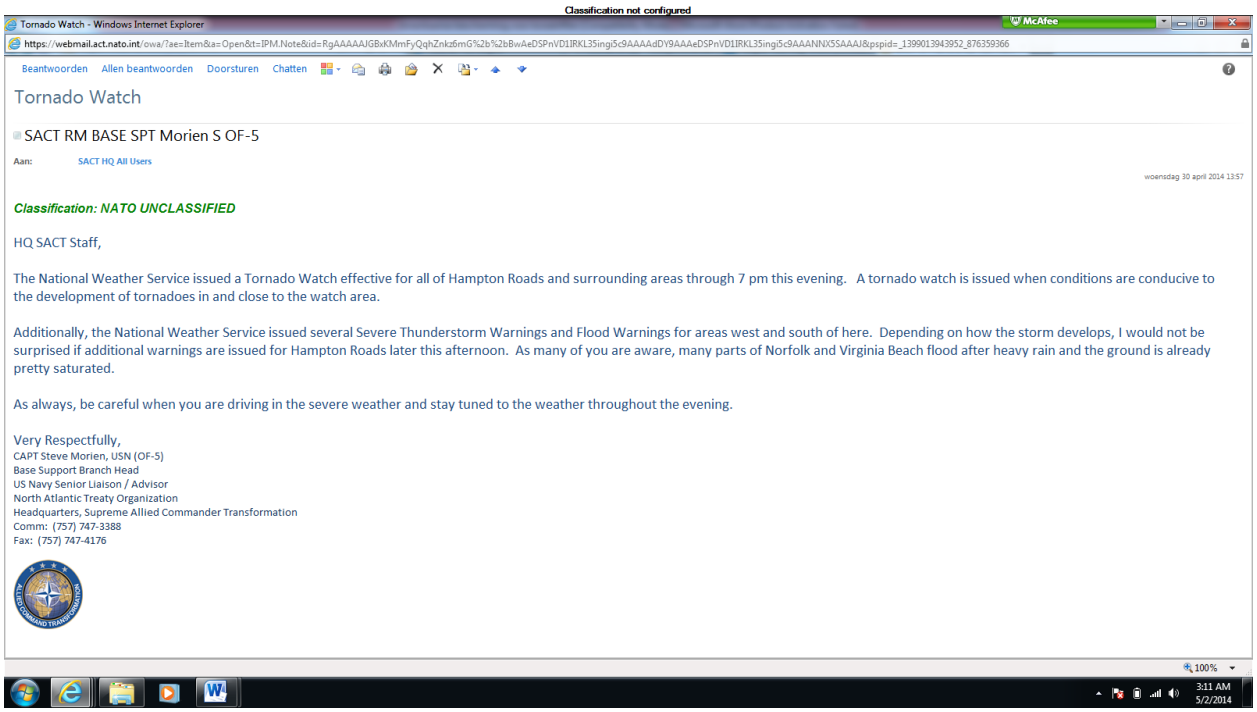
Classification not configured

Tornado Watch - Windows Internet Explorer

https://webmail.act.nato.int/owa/?ae=Item&a=Open&t=IPM.Note&id=RgAAAAAJGBxKMmFyQqhZnkz6mG%2b%2bBwAeDSPnVD1IRKL35ingi5c9AAAAdDY9AAAeDSPnVD1IRKL35ingi5c9AAANNX5SAAAJ&pspid=_1399013943952_876359366

Beantwoorden Allen beantwoorden Doorsturen Chatten

Tornado Watch

SACT RM BASE SPT Morien S OF-5

Aan: SACT HQ All Users

woensdag 30 april 2014 13:57

Classification: NATO UNCLASSIFIED

HQ SACT Staff,

The National Weather Service issued a Tornado Watch effective for all of Hampton Roads and surrounding areas through 7 pm this evening. A tornado watch is issued when conditions are conducive to the development of tornadoes in and close to the watch area.

Additionally, the National Weather Service issued several Severe Thunderstorm Warnings and Flood Warnings for areas west and south of here. Depending on how the storm develops, I would not be surprised if additional warnings are issued for Hampton Roads later this afternoon. As many of you are aware, many parts of Norfolk and Virginia Beach flood after heavy rain and the ground is already pretty saturated.

As always, be careful when you are driving in the severe weather and stay tuned to the weather throughout the evening.

Very Respectfully,
CAPT Steve Morien, USN (OF-5)
Base Support Branch Head
US Navy Senior Liaison / Advisor
North Atlantic Treaty Organization
Headquarters, Supreme Allied Commander Transformation
Comm: (757) 747-3388
Fax: (757) 747-4176

100%

3:11 AM
5/2/2014

Er staat jullie een tweede tornado te wachten. Vorige maand hebben jullie er al een voorproefje van gekregen. We gaan er (voorlopig) mee door, want de eerste reacties waren positief.

Ik heb het over de samenwerking met Jens. Dit idee was al een tijdje aan het broeden, maar nu is het kuiken uit zijn ei. Op dit moment is het concept zeer simpel: Jens vertelt als buitenstaander – hij kent alleen mij - over wat hij leest in ons belevingsboek. En we kijken naar waar dit samenwerkingspad ons leidt.

Natuurlijk zal, zoals het onzekerheidsprincipe van Heisenberg ons leert, de observator het geobserveerde beïnvloeden. We aanvaarden dit echter als een verrijkend gegeven. We streven immers geen antropologisch experiment na, maar gewoon een soort van reality literatuur (bestaand deze term?).

Oberammergau

Ik had totaal geen zin in deze TDY. Voor sommige klinkt Oberammergau (ik schreef het tot voor kort met een 'g' teveel) als een romantisch Duits dorpje ergens hoog in de bergen naast dat van Heidi, maar als je het een keer bezocht hebt, dan is er niet veel meer aan. Na 3 uur rondlopen heb je het allemaal gezien. Het dorp leeft zes maanden van de 10-jaarlijkse passiespelen en de andere 9 en een half van de NATO School. Mijn laatste bezoek, dit is mijn derde keer, was 10 jaar geleden en ... er was niets veranderd. Ik sliep zelfs in hetzelfde hotel met hetzelfde klein kamertje, met hetzelfde klein werktafeltje, dezelfde woensdag XXL schnitzel avond, ... maar met een nieuwe sauna. In het hotel zitten er nog een 5-tal andere Belgische militairen.

Een week voor de zending ben ik gekraakt voor de smeekbedes om de logistieke vergadering bij te wonen. Het feit dat de vorige vergadering mijn project positief beïnvloedde en dat ik hoop een soort van laatste duw te geven, overtuigde mij. De TDY had een extraatje want op zondag is het de plechtige communie van onze neef Thijs. Mits ik vervoer van Oberammergau naar Brussel kon versieren en een vliegticket met vertrek vanuit Brussel goedkoper zou zijn, kon ik mee feesten. En dat lukt me, mits veel inspanningen. Ik doe er zelfs 100 USD af.

Na bijna 24 uur onderweg – wel 6 uur jetlag bijtellen – komen we aan in het bergdorpje. Om niet te moeten toegeven aan de jetlag en om mezelf tegen beter weten in te overtuigen dat ook dit soort dorpjes veranderen, daal ik de berg af. 2 uur wandelen, overtuigen me inderdaad: hier gaan alleen de grote wandklokken met hun tijd mee.

's Avonds een Duitse maaltijd die een aanslag op mijn dieet pleegt, de mail checken, een beetje schrijven en dan gaan slapen. Om 3 uur ogen wijd open. Klaar wakker. Vanaf nu is het een afwisseling van wakker en doezelen. Welkom in de nachtrust van een jetlag junkie.

's Anderdaags vergadering. Ik begin met vertraging aan mijn uiteenzetting. Uiteindelijk sta ik 3 volle uren te briefen en vragen te beantwoorden. De rest van de dagen draag ik positief bij door extra uitleg te geven en de groep in de goede richting te leiden. Mijn verplaatsing was de moeite waard.

Ondanks de regen wandel ik iedere ochtend en avond van het hotel naar de school, en omgekeerd. Een beetje beweging met een filosofische achtergrond. De natte kledij neem ik er bij.

De traditionele XXL avond wordt me op de valreep ontnomen – ik heb wel 1 avond van de sauna genoten – omdat de anderen een etentje in het restaurant met de goochelaar gepland hebben. Ja, dat was er 10 jaar geleden ook. Het eten is er Duits, maar de goocheltrucs maken veel goed.

Op donderdag 1 mei hebben we tegen de middag gedaan. Samen met een collega uit het NATO hoofdkwartier in Brussel vat ik de bijna 900 km terugrit aan. Nu pas valt het ons op dat het een feestdag is, want woon-werk files zijn er niet. Tijdens de rit passeren er een heleboel onderwerpen de revue: NATO – natuurlijk -, de verschillende Defensie – tiens -, onze loopbanen – ook het gevoelig onderwerp ‘moest jij niet allang kolonel zijn?’ -, enz. Onderweg even stoppen om te eten, maar voor de rest aan een stuk door bollen.

Veel vroeger dan verwacht zet hij me af aan de luchthaven – dank je wel Bob – waar ik de trein richting Berchem neem. Na het ingeven van de code van mijn verminderingskaart geeft me de machine me steevast een ticket 1ste klasse. Omdat de trein bijna vertrekt, betaal ik en rol naar beneden.

Op de trein ontdek ik dat ik Seighin’s verminderingskaart op zak heb. Min 12 jarige. Hopelijk zie ik er voor de conducteur jong genoeg uit. En ja, dat doe ik.

Amber komt me aan het station oppikken (volgende keer in de parkeergarage meid) en brengt me snel aan Mamie en Papie – intussen mijn favoriet Belgisch B&B -. Veel vroeger dan verwacht natuurlijk. Papie begroet me met de uitspraak “Ha, de best betaalde toerist is daar.” Daar ben ik niet zo zeker van.

Multimediaal bezig met Skype en Facebook. Ik praat met Calle, Loic en Marte. Met mijn petekind probeer ik een avond af te spreken zodat we onder ons tweetjes kunnen bijpraten, en het ook een beetje goed maken voor onze mislukte poging in Praag. Uiteindelijk lukt ons dat zonder mijn aanwezigheid te moeten verraden. Ik wil immers Thijs op zijn feest verrassen.

Op vrijdag zak ik richting kust af. Bezoekje aan mijn zus, aam een tante en daarna naar mijn moeder. Ik vermoed dat mijn vader er ook zal zijn en dit vermoeden wordt bevestigd. Twee vliegen in 1 klap. Een leuke babbel in de cafetaria en dan een moeilijk afscheid. Ik heb het gevoel dat ik haar achter laat. Met hartpijn vertrek ik.

Om 18u00 pik ik in Ranst Marte op voor een etentje. Ik bedank een chauffeur die ons ruimte geeft op de smalle boereweggetjes. De iets meer dan 2 uur vliegen voorbij. Ik ben terug van alles op de hoogte. Het was leuk!

Zaterdagmorgen na een looptocht van een paar kilometers in de ochtendlijke koude met de fiets naar Halle. Een koffietje bij onze buurman Daniel en zijn dochters. Binnenspringen bij de Ullis die voor ons huis zorgen. Bloemen gaan bestellen met een kort gesprek met de uitbaatster Ann. In de namiddag terug naar Halle, met de auto nu, om boodschappen en de bloemen.

Na het aperitief bij de schoonouders pikt Amber me op voor de benefietfuif met standing diner van het oudercomité Antonius. Het is leuk om de mensen terug te zien, maar iedereen is natuurlijk ook druk bezig in zijn groepje. Ik voel me een beetje buitenstaander, een gekende toerist. Of verwacht ik te veel van ‘terugzien’? Het wordt toch een leuke avond, maar tot dansen komen we niet. Niemand trouwens.

Zondagmorgen met de fiets WC-papier halen omdat in de voorbereiding van het feest deze belangrijke grondstof over het hoofd werd gezien. Daarna pistoleekes met een verraste Tante Ria (ze was zelfs even haar kluts kwijt, zowaar een zeldzaam fenomeen). Mijn dieet is nu helemaal naar den boem, maar met een feest in het vooruitzicht laat ik het niet aan mijn hart komen. Gezellig babbelen.

Ik vertrek iets vroeger want ik moet nog een set pingpong paletten kopen – ik kan niet weerstaan een Rode Duivel voetbalset voor Seighin – en ik ga ook nog de bloemstukjes op de graven van Tante Fien en Carolientje gaan plaatsen. Een moment van reflectie (bijna) alleen op een kerkhof. Ik werd er stil van.

De verrassing voor Thijs was bijna in het water gevallen. Het was een beetje nat. De vriendelijke chauffeur van vrijdagavond was Jelle, en Thijs had een glimp van me opgevangen. Ik moet de volgende keer nog voorzichtiger zijn.

Veel gebabbeld op het feest. Thijs loopt er een beetje verloren bij, want hij heeft zijn schouder gebroken op een springkasteel en kan dus niet actief meespelen met zijn vriendjes. De sukkel. De hapjes waren erg lekker. Het gezelschap leuk. He, Amber en Nick.

Dan komt het moment van afscheid nemen. Een lange rij. Het valt me op dat dit vertrek me zwaarder valt. Het is zoals Amber het schrijft: "Het was heel gezellig dankjewel! Altijd leuk je te zien en knuffelen maar god wat doet het afscheid pijn." Met de bedenking dat afscheid nemen betekent dat je om de mensen en de gezamenlijke momenten geeft en dat je toch het leuk moment gehad hebt.

We zijn laat 'thuis'. Een beetje schrijven. Alles klaar maken, want morgen is het vertrekken.

Zoals de voorbije dagen ben ik ook op maandag vroeg wakker. Ontbijten, afscheid nemen – alweer – en dan 3 kwartier file rijden naar het station. De trein op – geen 1ste klasse deze keer – en snel nog 2 laatste sms'jes sturen om te bedanken. Door de paspoortcontrole en de security – tis druk vandaag -, een laatste tas niet-Starbucks koffie. Aanschuiven en hop weg zijn we.

Mijn keuze voor stoel 33K zet me aan de nooduitgang en levert steevast een babbeltje met de stewardess en co-rij 33 passagiers op. Een filmpje kijken (de lijst van de new release is niet echt nieuw), lezen en schrijven. Ik zie uit naar mijn thuiskomst. Hopelijk nu voor een tijdje en dat zou moeten lukken want er is niets voorzien tot eind september.

De stewardess verteld ons dat de copiloot op pensioen gaat. Dit is zijn laatste vlucht. Hoewel dit in haar 30 jarige loopbaan (en daarmee is ze nog steeds junior cabine crew member) nog maar 1 maal meegemaakt heeft, is ze overtuigd dat we een speciaal welkom zullen krijgen. Na de aankondiging van de piloot dat er na de landing brandweerwagens zullen komen aanrijden omdat het de laatste vlucht van zijn collega is, weten we het zeker. Er gaat iets gebeuren en niemand wil paniekerige passagiers. Twee brandweerwagens komen aangereden en maken een waterboog waardoor het vliegtuig moet rijden (in de luchtmacht wordt de gelukkige natgespoten maar hier gaat het minder ruig aan toe). Hoewel, er komt water door de deur waardoor de stewardess die aan haar stoel vastgegespt zit, doornat wordt. Is het vliegtuig lek?

Na de waterwelkom, of beter afscheid, schudden alle uitstappende passagier de copiloot een handje. Daarna vat iedereen zijn doortocht naar de volgende gate of uitgang aan.

Omdat er op het vliegtuig geen douanepapieren beschikbaar waren, moeten we al aanschuivend het papierwerk uitvoeren. Mijn geschrift is nog onleesbaarder dan anders, maar het papier is hier blijkbaar belangrijker dan de informatie erop. Een praatje met paspoortcontroleur en dan opnieuw door de veiligheid. Ik wacht op enkele collega's uit België om te zien of ze mee naar de USO willen. Een dame met speciale velgen krijgt een volledige batterij aan controlemaatregelen over haar. Zouden haar banden explosieven bevatten?

Alleen mijn Belgische luchtmacht collega die in SHAPE werkt, vergezelt me naar de USO. We worden ontvangen door een dame en geraken aan de praat over de verschillen tussen Europa en de USA.

Na een relax verblijf, vertrekken we richting vertrekgate. Terug door de controles, maar deze keer geen schoenen uit. Blijkbaar is het met dit nieuw apparaat niet nodig. Ik word wel uit de rij gepikt voor een controle op explosieven. Waarom ik?

De terugvlucht verloopt goed. Na de landing, kom ik alleen Calle tegen. Geen kids. Ze beginnen het saai te vinden. Terug thuis!

Tattoos

Dinsdag is het terug een gewone werkdag. Omdat de verlofdagen van 2013 eind mei vervallen bekijk ik wel hoe ik nog snel aan paar dagen verlof kan inplannen.

Er is een probleem met de militaire vliegtuigen. Blijkbaar kan de nieuwe geleasete Airbus niet meer echt transcontinentaal te noemen. Daarenboven is de cargoruimte niet groot zodat de speciale cargovluchten vanuit de USA niet meer echt zin hebben. Deze vluchten ware een beetje het excuus om de expats in de States de kans te geven om in de grote schoolvakantie naar België af te zakken. Een niet zo rendabele oplossing, maar dit werd ons als expats-in-spé wel voorgehouden als de tegemoetkoming voor de 'slechts 1 vlucht per 2 jaar'. "Dit lijkt weinig maar je familie en jezelf kunnen in de grote vakantie gemakkelijk met de militaire vluchten mee". Deze zomer niet.

Marte gaat naar het MEP (de simulatie van het Europees parlement voor middelbare studenten). Ze moest dus op zoek naar 'sjieke' kledij. Resultaat is een mooie, stijlvolle foto (let op de sokken). Toch even een bedenking: waarom moet politiek is zo'n deftige, haast onpersoonlijke kledij gebeuren. Zeker als je de jongens bekijk

(niet op deze foto). Allemaal in een donker pak. Waarom hebben politieke partijen dan kleuren?

De weegschaal vertelt me dat mijn dieet niet helemaal naar de boem is. Gelukkig.

’s Anderdaags gewoon werken. Gewoon, dat is snel een document lezen en direct in een VTC inzitten. Het probleem met deze beleidsnota sleept nu al maanden aan en het is een ‘deliverable’ voor de aankomende NATO Summit in Wales. Het beleid betreft ‘Education and Training’ voor de Alliantie en door een combinatie van een te snelle en dus slechte voorbereiding, geen echte begrip ervan in het NATO hoofdkwartier, een twistpunt tussen Grieken en Turken, ... krijgen we de ene na de andere gecontesteerde versie. Deze keer was het niet beter. Pas tegen de middag is het weer gewoon.

Het is warm weer, dus onweer vanavond. Maar ondanks de vele regen die uit de tropische storm valt, blijft het warm. Broeierig. De stap van regen naar sproeiers is niet groot. Dus neem ik de tijd om even het sproeisysteem te bekijken. Ik had het voor de winter uitgetrokken en nu ben ik het opnieuw aan het programmeren. Ook even testen of alle tuinsproeier nog werken. Yep, op een paar na werken ze allemaal zonder problemen.

De onzekerheid of nu al dan niet verzekerd rondrijden blijft aanhouden. Aan de telefoon stellen ze ons gerust, maar af en toe krijgen we toch post die anders beweerd. Ook op onze zichtrekening is niet alles glashelder. Is die cheque nu betaald? Ja, waarom is het dan niet van onze rekening? Raar banksysteem.

Deze week ben ik eindelijk begonnen met de cursus ‘Strategic Writing’. In het Engels natuurlijk. Peter, mijn voorganger, had deze cursus aangeraden en na 3 pogingen kan ik door het uitblijven van zendingen deelnemen. Hopelijk is het interessant.

Vrijdag met verlof om onze reis te boeken. Althans te kijken of we dit kunnen rondkrijgen. 30 dagen door het Zuiden trekken en de nodige overnachtingen voor 7 personen vinden. Lang werk! Hotels vergelijken. Kijken als ze dicht genoeg bij onze route liggen. Opmerkingen lezen en dan de volgende nacht bekijken. Is de rit niet te ver? Kunnen we bezoeken wat we willen bezoeken?

Op zaterdag gaan Seighin en ik naar het kantoor van AAA om te kijken wat zij voor ons qua overnachtingen kunnen doen en om duidelijkheid over de verzekering. Veel hulp hebben we niet gekregen, wel veel extra kaarten. Ze willen immers wel boeken, maar ze willen wel voor ons boeken als ze een lijst met hotels hebben. Dat was niet echt de bedoeling.

Later in de sportwinkel hebben ze nog steeds geen keepershandschoenen. Het is al maanden dat ze geen handschoenen hebben. Best naar ergens anders gaan? Terwijl we onderweg zijn vraagt Seighin of hij een moedertjesdagskadoo kan maken. We springen binnen bij Home Market, de lokale Hubo, om enkele kruiden en een plank te

kopen. We zijn van plan om een keukenkruidenbakje te maken. Maar dat had je wel al door.

In de namiddag, na de tennis van de twee oudsten, gaan we met zijn vieren naar het strand. Het water is koud. Zo koud dat het op je adem pakt als je wil zwemmen. Er zit dan ook niet veel volk in de zee. Onze jongens hebben echter hun shorties mee en zijn er niet uit te krijgen.

Ik zit op strand om ze in het oog te houden. Loic heeft immers mijn shorty aan en zonder is het maar een paar minuten uit te houden. Boven ons schijnt de zon iets verder richting Virginia Beach is het bewolkt. Terwijl ik rond kijk, valt me de tattoo cultuur op. Nee, niet de taptoe van de vorige editie maar de echt, geïnkte tattoos. Bijna iedereen die qua leeftijd tegen de volwassenheid aanleunt, heeft wel ergens een tattoo staan. Niet allemaal even mooi. Soms een beetje verborgen, soms opzichtig. Heeft dit iets met de Amerikaanse cultuur te maken, of is dit eerder gebonden aan de lokale militaire cultuur? Stoere marines, piloten, warriors, … die tattoos dragen om te tonen dat ze er bij horen? Of een uiting van de voorliefde voor externe schoonheid? Ik laat mijn gedachten erover los.

Als we ’s avonds vertrekken, bemerk ik dat er van alles klaar gezet wordt. Een trouw op het strand. Terwijl we de trap afstappen, komen we de bruid en bruidegom tegen. Leuk.

Lin en zijn vrouw komen dit weekend toch niet op bezoek. Zijn vrouw is gevallen en heeft te veel pijn. We spreken af om een derde poging te ondernemen. Hopelijk lukt het dan wel.

De zondagmorgen kondigt weer een zeer warme dag aan. Voor we naar het strand kunnen afzakken, gaan Seighin en ik naar de match. Ondanks het warme weer spelen ze met volle overtuiging en ze winnen een goede match. Volgende week krijgt de tegenpartij kans op weerwraak. Ik heb de ganse match gefilmd. Een kwestie om de techniek niet volledig te verliezen nu ik al maanden zonder water zit.

Match gedaan en hop naar zee. Plots komt de Canadese Kathleen langs gewandeld. De jongens hollen in hun shorties van de zee naar haar zoon Tyler. We belanden ’s avonds samen in een grillrestautant op de terugweg. We gaan samen voor moedertjesdag eten. Ze vieren dat hier ook. Ook dat is zoals in gans België, behalve Antwerpen dan. Ik heb over de middag naar ma gebeld om haar op deze dag te spreken. Het telefoongesprek was iets sneller dan verwacht gedaan. De porties zijn

groot. Alles is ‘smoked’. Veel maar van een iets mindere kwaliteit. Toch is het een grote gezellige bende met de Canadese familie mee aan tafel.

Thuis komt Loic op de proppen met een taak die hij moet maken: een postmodern kunstwerk. Oeps, hoe moet dat er uit zien? Een nieuwe uitdaging na het stadsgedicht over Antwerpen dat ik voor Amber moest schrijven. Herken je alles? Niet slecht voor een West-Vlaming, hé.

Statig glijdend op ‘t Scheld,
Naar ‘t stad van de kleine held.
Wapperende lichtjes van de stroom.
Fonkelende Steen in een geringde droom.

Ducdalfs met Spaanse wortels in de cultuur.
Torens van Vrouwe en kapitaal elkaars buur.
Matsijs in de put, ‘t zit hem echt niet mee.

Rubensiaanse dames verblijven in ‘t stadhuis,
Vogeltjes op de markt, dieren naast sporen thuis.
Drijvend de haven voorbij, verder richting zee.

Try-outs

Vanaf vandaag doe ik terug mijn woestijncamouflage aan. Veel te warm om in het zomerblauw te lopen. In feite zijn beide uniformen even warm, alleen de bottines van de woestijnkledij zijn warmer, maar dat uniform plakt minder aan je als je met de auto rijdt.

Zoals beloofd probeer ik een tweede brief naar ma te schrijven. Ik ben van plan haar met deze brief ook een paar foto’s van onze kinderen te bezorgen.

Seighin neemt vandaag deel aan de eerste dag van de try-outs. Hier moeten alle potentiële spelers meedoen aan de try-outs om te bepalen in welke ploeg ze het volgend seizoen zullen aantreden. Het gaat hem niet goed af. Zeker als hij keeper moet staan en bemerkt dat hij zijn handschoenen niet bij heeft. Hij staat er verloren bij. Ah, ik zit er niet echt mee in. Dat komt wel goed.

Dinsdag terug verlof. En omdat het dinsdag is, gaat Calle gaan tennissen. Ik heb er van deze keer geen zin in en rij verder naar een winkel met tweedehandsboeken. Tweedehands boeken kan je hier zeer goedkoop online kopen. Nadeel is echter dat je iets meer dan 4 USD aan postkosten moet betalen. Dit maakt de prijs minder aantrekkelijk. Dus even kijken of het niet goedkoper is als ik ze in een tweedehandswinkel ga kopen. Ik koop er twee. Twee om op mijn virtueel rek te plaatsen. Prijs valt mee, maar toch niet goedkoper. Volgende keer terug online kopen? Hoewel ik graag tussen boeken loop om te kunnen kiezen.

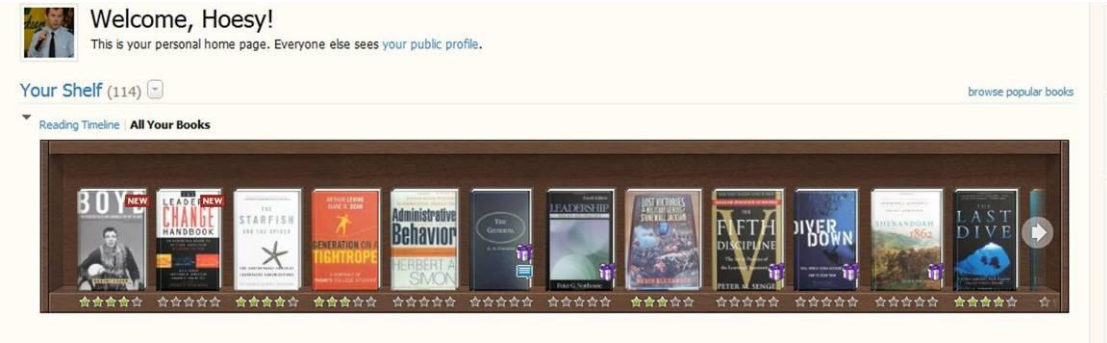

Ik rij naar de Starbucks in Little Creek en begin met het lezen van mijn eerste boek. Langzaam druppelen de tennisdames binnen en stijgt het decibelniveau. Als de stilte terugkeert, keren we terug naar huis voor een namiddagje reisplannen. Het lukt ons de volledige cirkel rond te krijgen. Nu nog boeken.

De twee volgende werkdagen zijn gewoon op het vlak van het hoofdkwartier. We hebben we de nodige discussies en er komt een soort van dagelijkse routine in het werk. Koffie drinken, een half uurtje van gedachten wisselen in onze cel, en daarna ieder aan zijn PC de mails met Europa afwerken. Dan verder naar de lokale mails.

Amber gaat voor het eerst alleen naar de autokeuring. Een paar nipte, maar de Corsa wordt uiteindelijk afgekeurd voor de banden. Ze moet de auto laten staan want zo is het gevaar op de weg. Na een beetje zielig doen, mag ze er toch mee naar huis en dan naar de garage. Op vrijdag vraagt ze me wat ze aan de garage moet doorgeven om de juiste banden te kunnen bestellen. Nu kan ze het!

Een tropische regenbui zet de parking van het hoofdkwartier onder water. In de stortregen controleer ik onze auto, maar die staat goed. Op een lager gelegen

parking is de situatie echter veel slechter. Het zou me niet verwonderen dat bepaalde auto's waterschade hebben.

Sent: Friday, May 16, 2014 10:39 AM
To: SACT HQ All Users
Subject: Flooded Parking

Classification: NATO UNCLASSIFIED

For HQ SACT – as you are aware, the rain has flooded several of the streets on base. Additionally, the lower parking lot by Base Security is flooding. If your vehicle is on low ground and you still have the ability to move it, you are authorised to park in the horseshoe, along the curb in the higher parking lots, and we are looking at possibly opening up some of the parking behind the gym by moving some of those vehicles inside the barricade into our rear courtyard.

I would ask that you use these parking spaces only if your car is truly at risk of being flooded. Please do not move your car to the horseshoe purely to simplify your walk out the door later this afternoon.

Be aware that while the parking lots may be relatively dry, the approaching roads may be flooded.

The Base is looking at options to clear the roads but as long as the rain keeps up at its present rate, there will be no relief in sight.

V/r,
Craig

Op zaterdag rijden Seighin en ik naar Richmond voor een voetbalmatch. Dezelfde ploeg als vorige week. Hopelijk winnen ze nu terug. Maar eerste moeten we de andere zonen afzetten aan het tennisterrein. Een sjiek spul middenin een prestigieus golfterrein. Grasgroene velden met hier en daar een groot huis erin. Naast de tenniscourts ligt er een openluchtzwembad en een grote sportzaal. Dit is duidelijke de rijke buurt van Suffolk. Niet de arme wijken waar ze anders trainen.

We rijden verder door naar Richmond, de hoofdstad van Virginia en de Zuiderse Staten uit de burgeroorlog. Op ons acht er een ander soort veldslag. We hebben nog tijd en dus stoppen we voor een koffie of ice thee in de Panera, en ook een 'cinnamon roll'. Wat ze hier aanbieden lijken sterk op onze koffiekoeken en de koffie is er beter dan in de Starbucks. Alles is trouwens ook stukken goedkoper want je betaald hier niet voor het imago dat de andere keten hoog wil houden. Als je wil, kan je zelf een koffie in een kop krijgen.

Na de korte break terug de auto in voor de laatste miles. Goed op tijd komen we aan en beginnen alles uit te laden. “Waar zijn je voetbalschoenen?” “Ik dacht dat jij ze in de auto gelegd had.” Dit antwoord was niet wat ik verwachtte, hoewel met Seighin weet je nooit. 2 uur rijden en aankomen met vergeten voetbalschoenen. Een moeder van de tegenstanders biedt een par reserveschoenen aan (haar zoontje was de zijne vorige week vergeten), maar die zijn echt te klein. Dan maar plan B en dat is naar de dichtstbijzijnde K-Mart om een nieuw paar te kopen. Nu hebben we er een reservepaar. We komen juist op tijd terug. De match gaat beginnen en er zijn geen reserves. Ondanks een paar kleine blessures en dus tijdelijk spelen met een man mind gespeeld hebben. Ze zijn klaar voor hun toernooi van volgende week.

De auto in en terug naar Chesapeake. Geen Stop onderweg want we zijn verwacht op een feestje van de tennisploeg. Het feest gaat door bij het tandartskoppel, en de loonschaal van de Amerikaanse tandartsen kennende moet dit een mooi, groot huis zijn. Het huis voldoet aan de verwachtingen. Het ligt eveneens aan de oever van de Elisabeth rivier. Het heeft een zwembad, twee aanlegsteigers met een boot en een banaan (waar de jongens om de beurt een hobbelig parkoers mee afleggen), … Het eten is een typisch (zoals je ze voorstelt) Amerikaanse BBQ. De yohourt-aarbeientaart en de chocolademousse van Calle vallen als dessert zeer in de smaak. Een dame zegt zelfs dat ze een relatie met de chocomousse begonnen is. Het is een leuke avond en iedereen blijkt zich te amuseren.

Allemaal tieners

Vandaag, zondag de grote dag van Seighin. Hij wordt er 10. Ook voor ons is het memorabele dag, want vanaf nu hebben we alleen tieners in ons gezin. Hij had ons de hint gegeven dat hij ontbijt op bed wou, en dus gaan we allemaal naar zijn kamer en zingen hem ‘wakker’. Daarna krijgt hij ontbijt op bed. Zijn tienerjaren zijn officieel van start gegaan.

Na zijn hoogstaand ontbijt opent hij zijn brieven met verjaardagskaartjes. Voor het openen van de cadeautjes moet hij wachten totdat de gulle gevers op Skype verschijnen. Maar Skype blijft tamelijk stil terwijl hij op hete kolen zit. Op Facebook daarentegen verschijnen veel reacties. Toch kan hij tegen het einde van de dag al zijn cadeautjes openen.

Ook vandaag moet hij gaan voetballen. Deze keer verliezen ze onder een overtrokken hemel. Gelukkig is het nog warm genoeg zodat de ploeg en de trainers van zijn ijsjes kunnen genieten.

We hadden verwacht dat hij voor zijn verjaardag in hun favoriet pasta restaurant zou willen gaan eten; maar nee, hij verkoos een simpel maaltijd van broccolisoep en pannenkoekentaart bij ons thuis. Eens iets anders.

De dag eindigt een beetje in mineur want hij gaat kwaad gaan slapen omdat hij niet meer mocht spelen op de PS3. Begint hij nu aan zijn puberjaren?

Eindelijk ligt er een pak aan onze deur. Het nieuw stoomstrijkijzer is gearriveerd. Nu kan Calle weer volle bak aan dubbel tempo strijken. Het strijkijzer komt wel met de waarschuwing dat het niet in de USA te gebruiken is (220 V), maar daar hebben we geen problemen mee.

Calle wordt aangereden en deed een slippertje. Het is haar schuld niet en de dame die haar aangereden heeft, pleegde vluchtmisdrijf. Gelukkig valt de schade mee. Een beetje verf zal wonderen doen. Doordat ik de meeste kilometers afleg, had ik verwacht dat ik de eerste met een accident zou zijn. Nee dus. Er is wel een beschadiging aan de Prius C, maar dat komt waarschijnlijk van een aangereden dier.

Van accident naar autoschool is geen grote intellectuele sprong. Loic wil immer een rijbewijs halen en dus moet hij rijschool volgen. Eerst theorie en dan praktijk. Verplicht. Gelukkig is het omzetten naar een Belgisch exemplaar geen groot probleem. Althans volgens de website van de FOD Mobiliteit. De rijschool is echter een gammele uitgave. Zoiets zou in België direct de deuren moeten sluiten. Maar de school was door AAA aangeraden. Het zou dus goed moeten zijn. Omdat het in Virginia Beach ligt, zal ik dus de komende 3 weken dagelijks heen en weer moeten rijden.

Presse*review*

Synthèse de presse relative à la Défense / Perssynthese aangaande Defensie

20/05/2014 Het Laatste Nieuws

Zo bespaart het leger volgens vakbond – De vakbonden bij Defensie zijn bijzonder ongerust over een nieuwe reeks besparingen op 'elementaire behoeften', zoals water en elektriciteit. "Militairen moeten zelfs al verplicht op verlof, zodat Defensie in koude periodes de verwarming zeker een week langer kan toedraaien", zegt Erwin De Staelen van VSOA Defensie. In vele kwartieren klagen ook soldaten voor de hygiëne, omdat douches zijn afgesloten. De situatie is in enkele kwartieren zelfs zo erg dat de elektriciteit tijdelijk wordt uitgeschakeld en dat de militairen bij warm weer geen flesjeswater meer krijgen. Bij Defensie wordt het verhaal formeel ontkend.

In de dagelijkse persoverzichten die we via de NLR in onze mailbox binnen krijgen, valt mijn oog op het bovenstaand artikel. In de lange versie spreek het Ministerie van Defensie het bericht tegen, maar het feit dat ik het niet direct als ‘zever in pakjes’ beschouw, zegt genoeg. Het is inderdaad triestig gesteld met onze defensie. As het zo verder gaat, zullen we er als expats ook wel onder te lijden krijgen.

En het blijft inderdaad niet uit. Plots ontdekken de mensen die terugkeren dat de transportkosten voor hun huisdieren niet meer betaald worden. Die voorziening werd stilletjes uit het reglement gelicht zonder betrokkenen in te lichten. Na de vermindering van de militaire vluchten, nu deze stille besparing. Wat volgt er nog?

Deze week is er weinig volk op de werkvloer. Veel zendingen, voor de anderen. Hierdoor moet ik veel extra vergaderingen. Het is wel meestal inspringen voor collega’s die er niet zijn. Best wel leuk, maar daardoor kan ik geen fundamenteel werk doen.

Het weer is heel warm. Bijna ideaal voor mijn bezoek dinsdagavond aan het duikteam van de politie van Chesapeake. Het water van het meer waarin ze gaan duiken is glashelder en zeer aanlokkelijk. Ik kan de gedachten om er in te springen nauwelijks onderdrukken. Het team is minder professioneel als ik gedacht had. Zoals ze het zelf beschrijven zijn ze een gesubsidieerd duikersclubje die komt trainen. Jammer genoeg hebben ze een dodelijk duikongeval nodig gehad om dat in te zien en zijn ze

zich nu professioneler aan het opstellen. Ze hebben nog werk. Een leuke bende dat wel. Hopelijk leidt dit tot een artikel en een paar duikuitstappen.

Het bezoek aan duikers zet ik op woensdagmorgen verder met een bezoek aan de US Navy duikers. We proberen twee maal de baas van de afdeling vast te krijgen, maar dat lukt niet. Dus mijn naamkaartje en een woordje uitleg achtergelaten. Ik krijg ok een e-mail adres zodat ik hem kan contacteren. Patrick stelt voor om even in de basis rond te rijden en in de Mess All Ranks ‘The Galley’ te gaan eten. Ik sla zo’n aanbod niet af. Rondrijden op de grootste marinebasis is altijd een beetje een avontuur.

Nu ons huis te huur staat, moeten we opvang vinden voor onze grote planten. De kleinere exemplaren zijn al verdeeld onder de buren, maar de grote zijn in ons huis blijven staan. Nu er andere mensen in komen wonen, zoeken we een opvanggezin. Iemand interesse? Misschien vind ik een groene-vingers via Facebook?

Op woensdag wordt ik bij mijn ‘branch head’, de Duitse kolonel geroepen. Hij heeft min internationaal evaluatierapport klaar. Alles is uitstekend, op 2 na die hij verbeteringsreserve voor volgend jaar wil houden. Basisvraag: waarom ben ik geen kolonel? Iemand? Misschien stuur ik dit rapport naar een aantal personen …

De week eindigt met de laatste les Engels en de voorbereiding van het bezoek van de Columbiaanse Vice MOD. De kans is groot dat ik een briefing moet geven. Dan op weg naar een druk weekend.

Want het beloofd druk te worden. Seighin en ik moeten naar Richmond voor een voetbaltoernooi. Seighin zit immers in een travelteam en dus moeten we de hort op. Door een verandering in het wedstrijdschema moeten we er niet om 1300 staan, maar om 0700. Niet te laat gaan slapen en alles ’s avonds klaar zetten. Het wordt immers vroeg opstaan en lang rijden.

’s Anderdaags ’s morgens word ik een uur te laat wakker. Klein paniekmoment, maar door het weinig verkeer en niet te stoppen voor een koffie, komen we na 2 uur rijden amper 15 min te laat voor de opwarming. En we hebben voetbalschoenen bij! Er waren trouwens mails genoeg om ons er doen aan herinneren.

Seighin heeft een ‘rekkerhelicopter’ en een set knikkers mee om ons tussen de wedstrijden bezig te houden. Ons knikkerspel trekt een paar Spaans-Amerikaanse kinderen aan. Ze hebben geen idee wat die zijn, maar willen wel meespelen.

Ik heb mijn camera terug mee, zodat ik alles kan filmen. Hierdoor zit ik wel in de volle zon en moet ik oppassen voor een zonneslag. Het is immers zeer warm en de zon schijnt zonder hinder van de wolkeloze hemel.

De zaterdag verliezen ze hun 2 matches. Op weg naar het hotel, filosofeer ik over de mogelijke redenen waarom ze verliezen en waarom voetbal hier van mindere kwaliteit is. Ja, het is hier een jonge sport die vooral bij meisjes populair is. Althans veel populairder dan bij ons. Aan de technische vooruitgang van Seighin te oordelen, zijn de trainingen hier goed. Waarom dan minder succesvol? Misschien zijn ze te weinig op het teamgebeuren gericht. Er zijn hier 2 seizoenen op een jaar. Alles ligt hier stil tijdens de ‘wintermaanden’. Tijdens de matchen zijn er veel wissels, niet alleen van personen maar ook van veldposities. Hierdoor weten de spelers niet meer wat ze juist moeten doen en kennen ze ook niet wie naast hen staat. Hierdoor voelen ze elkaar niet aan en gaan ze individueler spelen. Een laatste reden is het laag niveau van de keepers. Alle niveaus blijven op hun lijn het doel bewaken, maar vergeten dat ze in feite de bal moeten bezitten. Hierdoor komen ze amper uit. Al Seighin, als hij keeper moet staan, dat wel doet, reageert de ouderspionkop bijna euforisch. Ze zijn dat niet gewoon.

We moeten ons hotel even zoeken, want we weten alleen dat het een Holiday Inn is. Het hotel ziet er tamelijk goed uit, hoewel ons toilet niet werkt. Gelukkig heeft het ook een zwembad en kunnen we dus even afkoelen. ’s Avonds komen we allemaal samen in een pizzeria voor, jawel, pizza. Dit is ook het moment dat alle trainers, coaches en helpers in de bloemetjes gezet worden. Oh, ja, Amerikaanse kinderen kunnen dus ook veel lawaai maken.

Het ontbijt is triestig. Weinig keuze en veel afval. Typisch Amerikaans? De overnachting in het hotel heeft het team goed gedaan, want ze winnen hun wedstrijd. Ze moesten wel, want het was tegen een Advance team. Even ter herinnering, je hebt hier drie niveaus: recreatief, advance en travel. Het trainingsniveau alsook de kostprijs stijgt van links naar rechts. De laatste groep is te herkennen aan de ‘travelbadges’ op hun mouw. Maar toch, ze hebben goed samen gespeeld en het is leuk hun laatste match als ploeg met een overwinning af te sluiten.

Na de match vertrekken we terug. Ik zou niet langer meer kunnen toekijken want dan riskeer ik een zonneslag. Voor we de lange weg aanvatten, willen we nog even in een Panera binnen springen voor een slaatje en een koffiekoek. Blijkbaar denken er andere voetbalouders ook zo over, want we treffen een lange wachtrij aan. We springen terug de auto in om stoppen op het volgend establishment op onze weg. Veel rustiger.

Twee uur later komen we thuis. Alles uitpakken en uitrusten. Loic komt iets later van zijn eerste officiële tenniswedstrijd thuis. Hij heeft al zijn matchen verloren, maar is nu officieel opgenomen in de Amerikaanse tennisfederatie.

Vandaag waren het verkiezingen in België. Wij hebben met een volmacht laten stemmen. We kijken even naar de overzichtskaart van de verkiezingsuitslagen en zien dat alles geel kleurt. Zal het opnieuw 500 dagen duren voor we een regering hebben? Benieuwd. En wie wordt onze nieuwe MOD?

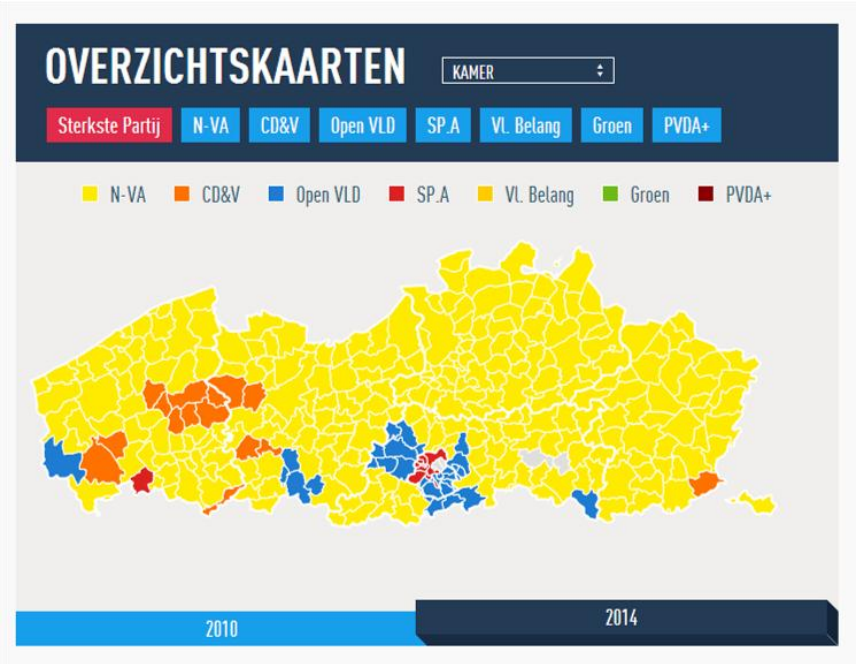

Groene golf

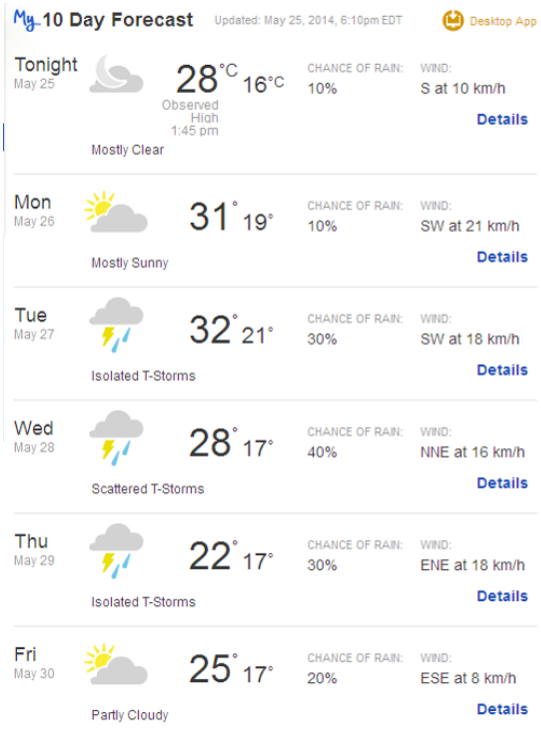

Van geel naar groen is geen grote sprong. Een tijdje geleden hoorde ik op de Belgische radio, ik reed toen in België rond want in de USA kan je geen Belgische posten ontvangen, een klacht van Touring dat er te weinig groene golven zijn. Wel, hier kennen ze dat begrip totaal niet. De populairste bezigheid van de Amerikanen in hun auto; kort gevolgd door koffiedrinken, telefoneren, hamburger eten, … ; is het spurten van het ene naar het ander rood licht. Niets is hier gesynchroniseerd.

Deze autosport is vooral leuk met een hybride, want dan wordt de auto efficiënter. Het aantal miles per gallon stijgt ik dat geval. Sinds onze aankomst een 10-tal maanden geleden is de

benzineprijs met 20 % gestegen. OK, het is nog altijd veel minder dan in Europa, maar toch 20 %. We zitten nu aan bijna 3,60 USD per gallon (3,8 l). Bij de vorige crisis stond de benzine aan 4,00 USD. We zijn er dus bijna. Voor mij heeft een beetje file heeft in dit geval iets positiefs.

Een andere golf dat ze hier goed kennen is de hittegolf. Hoewel ik betwijfel of ze 5 dagen meer dan 30 graden als hittegolf bestempelen, kennen ze de warmte. In een auto stappen staat gelijk met een traktatie van een zweterige broeikast. Gelukkig werkt de airco snel, want een open venster brengt niet altijd soelaas.

Door al die zonne-energie staat alles wel in volle bloei. Onze tuin, maar ook de botanische tuin in Norfolk. En we hebben zelf een klein tuinkonijn rondlopen.

Vandaag is het een feestdag. Memorial Day. In tegenstelling tot andere dagen horen we geen grasmachines. Loic wil het gras afrijden, maar we houden hem tegen. Geen goed idee, tenzij onze buren het ook doen. Maar het blijft stil.

Volgens Wikipedia is **Memorial Day** een Amerikaanse feest- en gedenkdag, gehouden op de laatste maandag in mei, waarop de gesneuvelde Amerikaanse militairen herdacht worden. Traditioneel vindt de nationale herdenking plaats op Arlington National Cemetery nabij Washington D.C.. Ook is het de gewoonte om de vlag halfstok te hangen vanaf zonsopkomst tot 12 uur in de middag. Veel Amerikanen bezoeken één van de Nationale Begraafplaatsen waar oorlogsdoden liggen.

De gedenkdag begon na de Amerikaanse Burgeroorlog om de doden die voor de Unie stierven tussen 1861 en 1865 te eren. Op 5 mei 1868 werd een herinneringsdag gehouden in Waterloo, New York (niet België). Toen een plaatselijke notabele, generaal John Murray, hem daarover inlichtte, riep Logan op tot de invoering van een landelijke jaarlijkse *"Decoration Day"* omdat de graven van de gevallenen met bloemen gedecoreerd werden. Als datum koos Logan 30 mei, een dag die met geen van de vele veldslagen uit de Burgeroorlog verband hield.

In het Noorden vond de nieuwe herdenkingsdag snel veel naleving, anders dan in het Zuiden, waar nog veel wrok heerste jegens de Noordelijke overwinning. Verscheidene staten stelden eigen dagen vast voor het eren van de gesneuvelden van de Confederatie. In 1882 werd de benaming *"Memorial Day"* voor het eerst gebruikt.

Na de Eerste Wereldoorlog werd de herdenking uitgebreid om allen die voor hun land het leven hebben gelaten in militaire dienst te herdenken, maar pas na de Tweede Wereldoorlog werd ze algemeen gangbaar.

In mei 1966, werd door president Johnson de titel *"Birthplace of Memorial Day"* toegekend aan Waterloo, NY.

71,7.

Een kilo boven mijn initieel streefcijfer, maar het is genoeg. Nu ga ik over naar fase 3 van het Ducan dieet. Ik moet wel stoppen want traditioneel is Memorial Day, naast de vele koopjes die aangeboden worden, een dag van BBQs. Ook wij gaan die traditie eren. En om dat te doen moet ik in fase 3 zitten. Dus, daar gaan we.

Niet bij ons thuis, want ik heb nog steeds geen nieuwe BBQ stel gekocht. Onze oude hebben we voor ons vertrek als oud ijzer aan de deur gezet. Hier zouden ze goedkoper zijn, maar tot nu nog geen nieuwe in onze tuin.

We zijn bij onze Canadese vrienden uitgenodigd. Tom heeft een grote gasBBQ, zeer populair hier, met een smoker. Hij heeft alles al klaar gezet, want dat roken met houtschilfers en bier, duurt uren. Het vlees en de vis als resultaat van deze bereiding zijn heel lekker. Om je vingers van af te likken. Papie, dit is misschien een ideetje?

Ze hadden ook spelletjes klaar gezet. Onder andere het populaire bonenzakkengooien, ‘bean bag throwing’. Heel eenvoudig spel waarbij je probeert om een zak gevuld met bonen in het gat van een hellend vlak te gooien. Een beetje zoals petanque, maar dan met bonen. Door het lekker eten, de spelletjes en het goed gezelschap zijn we lang gebleven.

Dinsdag, werken. Briefing aan de Columbiaanse minister van defensie. Ik moest even kijken want het is een jong vrouw, terwijl ik voor een of andere reden een oudere man verwacht had. Dom. Mijn briefing in de namiddag, hoewel de grote delegatie tamelijk gepakt zat in het bureel van onze generaal, verliep vlot en gemoedelijk.

Deze avond moeten we naar de inwijding van Loic tot de ‘National Honors Society Grassfield Chapter’. Dit is de USA een grote eer als student om tot deze organisatie gekozen te worden. Je moet niet alleen goede punten halen, je moet ook een aantal uren vrijwilligerswerk doen en leiderschapskwaliteiten vertonen. Lijkt veel, maar in de praktijk denk ik dat het met een groffe korrel zout moet genomen worden. Loic is er dus lid van.

Woensdag een dagje verlof. De voorlaatste. Ik heb er een paar genomen want eind mei vervallen mijn verlofdagen van 2013. Dan kan ik aan de reeks van 2014 beginnen.

De dag begint met slecht nieuws. Tante Dora is overleden. Totaal onverwacht. Tijdens mijn vorig verblijf in België had ik haar nog bezocht en toen zag ze er goed uit. Blijkbaar is de doodsoorzaak een slagaderbreuk.

’s Avonds moeten we opnieuw naar een honors inwijding, nu van de ‘French Honors Society’. Hier ligt de lat iets lager want je moet alleen een goede student Frans zijn. Wij zijn er maar Loic is te laat omdat hij nog volleybal training heeft. Als hij later binnen komt, al de anderen zijn al weg, verplichten we hem de ‘eed’ van de society voor te lezen. In het Frans. Hij doet dit met een Amerikaans accent, beter dan wat zijn medestudenten gepresteerd hebben. Het niveau van Frans is hier laag.

Tijdens de terugrit van de rijschool hebben Loic en ik een gesprek over de Amerikanen en hun zelfbeeld. Loic stoort zich aan de houding van zijn medestudenten dat ze van alles moeten profiteren zonder rekening te houden met wie na hen komt. Grote auto’s ondanks de milieuvervuiling. Ook de houding dat hun cultuur superieur is, stort hem een beetje. Tja, het wordt hen met de paplepel ingegeven.

Misschien is dit een goede plaats voor het werkje dat Loic en ik gemaakt hebben in het kader van een schoolopdracht over postmodernisme. De uitleg die Loic bij het werk geschreven heeft, vertelt genoeg:

‘Loic’s America

Without explanation, this piece of art looks like a collection of trash. Some see a whale in it, others a bull; however it represents the US, excluding Alaska. The colors represent the Belgian flag. In other words, it displays the Belgian opinion about America, a country of materialism and consumerism (cans). It also ridicules the ideology of the self-made man (bag of Home Depot). Besides this periodical characteristics, the chosen materials also express the believe of the postmodern artists that art can be made out of non-sophisticated elements 5andie Warhol). America is purposefully stretched in the length because of its intense urge to reach farther, and thereby it disperses itself.’

Na de donderdag, een werkdag, naar huis voor een ‘touch and go’, want ik moet straks naar het aquarium voor een rondleiding achter de schermen. Door het vele verkeer op de ‘binnenweg’ kom ik 10 minuten te laat aan. Ik probeer de duikverantwoordelijke te bereiken, maar hij beantwoordt zijn telefoon niet. Na een half uur raak ik door een auto die een lijnbus blokkeert binnen. Als de chauffeur van

de auto gevonden is, ga ik samen met een stafmedewerker op zoek naar de groep duikers.

De tocht leidt ons door de donkere gangen van het aquarium en dan naar de bovenkant van de verschillende aquaria. We vinden hen bij de roggen en haaien. De bedoeling van deze rondleiding is immers te tonen wat er van ons duikers verwacht wordt. We moeten niet alleen voor het onderhoud instaan, maar ook af en toe een demo geven aan de bezoekers. De waterbak 'Rode Zee' ziet er zeer aanlokkelijk uit. Hopelijk mag ik daar binnenkort in duiken.

Na een deel administratie, veel waivers, krijgen we een rondleiding langs de voorkant van de aquaria. Zo zien we wat de bezoekers te zien krijgen. Wat er aan de voorkant klein uitzicht, is in werkelijkheid veel groter. Met deze activiteit ben ik een stap dichter bij duiken. Zondag de try-outs voor het duiken.

Vandaag ook te weten gekomen dat de militaire vluchten veranderd zijn. Na het afschaffen van de Airbus, blijkt de Falcon van juli met een week verlaat te zijn. Nu komt onze geplande reis naar het zuiden wel echt in het gedrang. Ik hoop nog plaats vast te krijgen op de vlucht van de derde cyclus, maar ik krijg geen antwoord op mijn e-mails. Duimen dat het toch nog goed komt.

Vrijdag de laatste verlofdag van 2013. Ik ga even gaan oppassen in de lagere school van Seighin in plaats van Calle. Het zijn daar examens. Dit zijn de Standards Of Learning of SOL, gestandaardiseerde testen voor de ganse staat Virginia die alle leerlingen moeten maken. Deze testen moeten er voor zorgen dat alle scholen naar dezelfde kwaliteit streven en de resultaten worden gebruikt om de scholen te beoordelen. Mijn taak is te zitten in het midden van een kruispunt van gangen en de leerlingen er op te wijzen dat ze stil moeten zijn. Tevens moet ik erover waken dat er tijdens de uitzonderlijke plaspauze geen gesprekken over de examens gevoerd worden. Ik profiteer van deze taak om ons belevenisboek verder aan te vullen.

Zaterdagmorgen heb ik terug een afspraak in het Aquarium. Deze keer voor een backgroundcheck. Niet echt voor de check zelf, maar voor het invullen van alweer formulieren. Daarna naar de Commisary voor inkopen, want we hebben straks bezoek. Eindelijk krijgen we Lin, de realtor die ons geholpen heeft op onze zoektocht naar een huis, en zijn vrouw. We hebben mijn collega John ook uitgenodigd. Op het moment dat ik het winkelen start, ontvang ik een smsje dat ze ook komen. Leuk. Zo kunnen ze elkaar een beetje bezig houden als we iets in de keuken moeten doen. En ik denk dat die twee koppels elkaar wel zullen vinden.

De voorbereiding gaat heel vlot. We proberen iets nieuws uit en dat gaat blijkbaar snel. De gasten komen op tijd aan. We starten het aperitief in de avondzon en doen de maaltijd verder in de 'formal dining room'. Het is een toffe avond.

Daarna een grote afwas en bed in. Morgen: duiken!

Thuisblijvers aan het woord

Papa mag dan bij hoog en bij laag beweren: 'Als ge klaagt over het papierwerk in België, komt dan maar eens administratie doen in Amerika! Da van België is niks!', ik vind dat ze er hier toch ook véél van kunnen ze.

Ik hou nu al een goei 10 maanden de post voor mijn ouders bij. Dat er nog nen boom op de wereld staat snap ik toch niet hoor! Eigenlijk had ik het allemaal moeten bijhouden! Volgens mij was m'n kamer te klein geweest!

Het ergste is, de laatste weken was het niet alleen post voor hen, maar ook voor mij! (Of toch onrechtstreeks!)

Toen ik terugkwam van Amerika, lag er een groene kaart: autokeuring! Ja lap eh, ik moet dat nu doen! Want ik rij met de Corsa en ik vermoed niet dat papa eventjes over en weer zal komen om door de keuring te gaan… Ikke, toch wel een beetje gestresseerd door het onbekende, op internet al wat opgezocht over hoe het eruit ziet, wat er allemaal gebeurd (Had ik misschien beter niet gedaan, want blijkbaar schudden ze met de auto om te zien of er iets loshangt vanonder. Arm beestje! Da's al 11 jaar en dan gaan ze diene eens laten daveren! Ik weet niet of ik dat aan kan zien hoor! (Ja, ik praat tegen en met het autootje!)) Maar soit, alles goed gelezen en ingeprent. Nog eens op de groene kaart gekeken, want ik veronderstelde dat dat een vaste datum was omdat er zoveel auto's door de keuring moeten. Nee! Voor de datum op je keuringsbewijs. 'Hè?' In den auto gaan kijken of er een keuringsbewijs in lag (ja, ik ben door mijn theoretisch examen geraakt van de auto, maar die papieren zijn nooit m'n ding geweest!), en ja lap, tussen 3 maart en 22 mei. Dat ontdek ik dan op 10 mei. Massa's werk voor school (laatste weekjes enzo) en dan gaat de overheid mij nog eventjes pesten met een uur tijd verdoen om door de keuring te gaan?! Flauwe plezante!

Maar het moet dus ikke, woensdag 14 mei (na diezelfde ochtend te hebben ontdekt dat er in Malle ook een keuring is), naar Malle gereden tegen 13u30. 2 auto's voor mij, oké, dat gaat nog. (Het eerste spannende moment was al gepasseerd: het vinden van de autokeuring en de juiste voorsorteerstrook om aan te schuiven!). Na een klein kwartiertje was het aan mij. Of ze deden toch teken naar mij dat ik door de poort moest rijden. Ik al stress, het was een hele grote poort, maar hoe gênant zou het zijn moest ik er nu knalhard tegen rijden? Mooi naar binnengereden, niets of niemand geraakt en dan maar uitgestapt… Vraagt diene mens daar naar 4 of 5 papieren, waarvan ik er 1 ken: verzekeringsbewijs. Al de rest was op goed geluk, maar ik had ze allemaal! (Dank u mama en papa om alles op eenzelfde, logische plaats te bewaren!) Ik zeg dat het m'n eerste keer is en diene mens doet alles voor mij: klikt alle gordels vast, gaat eens goed op de gas staan terwijl er op den uitlaat ne stofzuiger steekt en zegt dat het allemaal in orde is en dat ik mag doorrijden naar de witte vakken ietsje verder.

Weeral stress, tussen de lijnen gaan staan. Maar oké, het lukt en dan kijk ik wat rond om te zien wat de mensen naast mij doen en om ze na te kunnen doen. Natuurlijk staat er niemand naast mij… Na wat lang en onzeker rondkijken zie ik een bord, vlak voor mijn neus, met in koeien van letters 'Denk aan het milieu en onze longen. Leg de motor af.' Guess 3 times which one was still on?!' Snel dat ding afgezet. Komt er nen andere mens op mij af en mompelt iets van 'lichten'. Ik kijk hem heel koeïg aan, waarna hij zegt, 'Ik zal het wel doen meiske!'. Ikke uit de auto, mens in den auto. Lichten testen, remmen testen. 'Die handrem, ik ga ze erdoor laten, maar laat er toch maar eens naar kijken eh!' 'Dank u meneer!'. Auto de brug op, auto omhoog, schud schud, beef beef. (Arm schaap!)

Roept diene mens 'Uw banden zijn tot op den draad versleten! Is da uwen auto?!' 'Euhm, bwa, ja, van mijn ouders maar die…' 'Komt is zien! Zie, da's echt hiel gevoarlijk eh! Daar moet 'k ik aaw 'n verbod op verkeer vor geven!' (Ja lap eh!)

Blijkt dus dat de banden inderdaad langs de binnenkant tot op de draad versleten zijn door een slechte uitlijning. Damn!

'Meiske, ge moogt naar hoas rijden, maar niet verder dan thuis eh! Da's levensgevoarlijk éh! Rijdt hier ni meer me rond tot ge nief banden hed eh!' 'Ah, en mag 'k ik dan nog naar huis of?' 'Ja, alé, ja, ik wil ni weten wat er gebeurd a dienen draad springt, maar thoas gade nog wel geroake denk!' (Van ne peptalk gesproken seg!)

Maar oké, ik dus van de brug, gaan betalen en naar huis.

De dag na de keuring krijg ik een mailtje van papa dat de garage wil weten wat voor banden ik heb… 'Euhm?' Papa laat me weten dat dat op de banden staat, dus ik mij, zoals een echt dom-blondje en niets van auto kennende, op straat naast de auto gezet en alles wat er op die banden staat in een mailtje doorgestuurd naar de

garage. Die moeten ook goed gelachen hebben. Zoveel tekst dat er op zo’n band staat, dat houd je niet voor mogelijk! Nu is het afwachten op wat de garage ons kan bieden…

Naast het keuringsbewijs, was er ook een ‘oproep tot stemmen’. Ik dacht effekes dat ik mocht gaan bijzitten, maar het is ‘alleen maar’ de stembrief! Niet dat ik er veel goesting in heb. Ik ken echt niets van politiek en als je al die campagnes leest enzo, dan gaan wij volgens iedere partij in de ideale wereld leven, als je maar voor hen kiest. Ik zou het echt niet weten op wie ik ga stemmen. Ze mogen de jongeren serieus wat meer en beter inlichten over politiek hoor!

En dan, een dikke bruine enveloppe, op mijne naam, van Vlaanderen denk ik dat het was.

Een belastingsbrief! ‘He wa?!’ Vorig jaar ben ik 18 geworden, maar heb ik er gene gehad en nu een jaar later sturen ze mij ineens een brief met allemaal vakjes en kleurtjes die ik moet invullen.

Papa zegt me dat het perfect gaat via TaxOnWeb, maar ik heb zo geen kaartlezerke… Maar ik heb nog tot 26 juni, dus dat zullen zorgen voor later! Nu eerst, focus op EXAMENS en de onderscheiding!

24: Keep Calm and Dive, Dive, Dive

Duiken

Zoals je in een van de vorige hoofdstukken gelezen hebt, is de afbeelding hiernaast geïnspireerd op de derde en nooit gepubliceerde Engelse affiche uit WOII. Er zou een duiker in plaats van een duikboot moeten staan, maar het geeft goed het begin van deze maand aan.

Zondagmorgen is het opnieuw vroeg opstaan voor mij. Vandaag zijn het immers de try-outs voor duiken voor mijn vrijwilligerswerk als duiker in het aquarium. Eindelijk weer duiken! Wel in een zwembad, maar toch met al het materiaal aan. In het begin een beetje zenuwachtig: ik sta daar wel als 2*I. Ik merk door het gedrag en de woorden van de duikverantwoordelijke dat hij opkijkt naar mijn titel, maar dat hij iedereen gelijk wil behandelen. Geen probleem met die instelling. De zenuwachtigheid komt door de maanden 'droog' staan en nu onmiddellijk testen met een configuratie die ik niet ken. Hoeveel lood doe ik best aan?

Eerst het obligate zwemmen. De Navy-duikers hebben een zwemstijl die ik nog nooit gezien heb. Ik vraag het aan een van de medekandidaten en het schijnt de 'sidestroke' te zijn die door de Navy SEALs ontwikkeld is. Rare, maar blijkbaar een zeer efficiënte stijl. Eigenaardig dat die niet bij ons gekend is. Geïnteresseerd? Kijk dan op http://www.youtube.com/watch?v=4lUHudMN1TU.

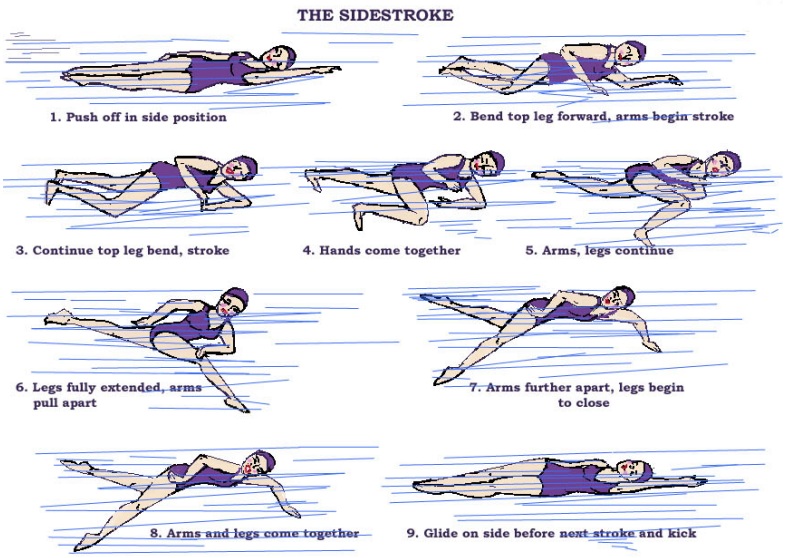

Ik moet als eerste het water in, natuurlijk. Het vertrek voelt niet goed aan, maar als ik me eenmaal onder de waterspiegel bevind, neemt het duikgevoel alles over. Dit is gekend terrein. Alles voelt goed aan. Dit wordt plezant.

We moeten allemaal, in buddyteam, een aantal oefeningetjes doen zoals bril afnemen en dan ledigen, ontspanner recupereren, vinnen uit- en aandoen. Allemaal basis en niets moeilijks aan. Het enige lastige is een simulatie van het kleinste aquarium met 2 hindernissen. We moeten in deze kleine plaats 2 achten zwemmen. Ik pas de techniek toe die ik in de cursus videoduiken geleerd heb. Later vertelt de duikverantwoordelijke me dat ze allemaal die techniek moeten gebruiken.

Na de try-outs krijgen we een opfrissing reddingstechnieken en een oefening:

een duiker uit het water halen met de reddingsplank. Dit is een verplicht onderdeel van onze opleiding. Een dag in het zwembad die goed verlopen is. Nu wachten tot wanneer we er echt aan kunnen beginnen, hoewel ik nog steeds probeer om in open water te gaan duiken.

Thuis gekomen kamp ik met een verstopping van de darmen. Afzien. Heeft het te maken met het voedsel hier? We eten niet anders dan in België, maar natuurlijk zijn de ingrediënten hier wel anders. Tegen de avond is het voorbij, maar een beetje over de top.

Loic komt laat thuis. Hij heeft via een high school vriendin een studentenjob in een ijskraamkarretje te pakken gekregen. Als hij hier nu een papier zou kunnen van krijgen, dan kunnen we voor hem een 'social security number' aanvragen. Dit zou de administratieve problemen voor een gedeelte verminderen.

Op maan- en dinsdag hou ik een off-site met een aantal collega's om ons systeem door te lichten. Ik moet immers een richtlijn aanpassen en wil weten wat er aan de huidige versie schort. De vergadering draait uit op het samenstellen van een lange lijst en een voorstel tot beslissing om het systeem te verbeteren. Benieuwd wat het eindresultaat zal zijn, want het kan een groot effect hebben. Eerst echter moet ik alles op een logische wijze op papier kunnen zetten. Dat zal me wel een aantal dagen zoet houden.

Nadat ik Loic aan de rijschool afgezet heb, bemerk ik op mijn terugweg een aantal wagens die op een rare plaats geparkeerd staan. In een van de auto's zit een man met een heel grote lens. Er moet iets te zien zijn. Ik kijk even rond en zie een 'Bold Eagle' in een boom zitten. Dit is een uitzonderlijke ontmoeting met het Amerikaanse symbool bij uitstek (mijn collega Reno is nu jaloers =;-)). Zeer mooi!

Ciaran heeft nu zijn zinnen gezet op football. De Amerikaanse versie. Hij wil het graag leren, maar Calle is daar niet zo gelukkig mee. Ik probeer contact te krijgen met de lokale club.

Op dinsdagavond is er een picknick in de lagere school. Het idee is dat iedereen zijn avondeten meebrengt en dat op het speelterrein (speelplaats is een 'understatement') nuttigt. Zoals verwacht hebben de meesten gewoon 'take away' afgehaald. Ik ga naast onze buren mijn stoeltje plaatsen terwijl Seighin klaagt dat er alleen derdegraders zijn. Het yoghurtijsje als dessert krijgen we er gratis bij. Best een leuk idee.. bij mooi weer.

Op woensdagmorgen gaan Calle en ik naar het hospitaal. Calle sukkelt weer met een tenniselleboog. Sinds ze hier is, speelt ze 2x per week tennis en dan is dat een risico. Zoals verwacht wordt alles onderzocht. Ze willen hier immers zo snel

mogelijk een volledig beeld van hun patiënten hebben. En dat betekent alle checklists doorlopen. Er komen eigenaardig genoeg geen spuiten aan te pas, maar wel bloedonderzoek en een afspraak voor een mammografie. Op doktersbezoek voor een tenniselleboog en buitengaan met een mammografie: alleen in de States mogelijk!

DMV versie 5.0. Als Loic 3 vruchteloze pogingen voor zijn theoretisch examen aflegt vóór het einde van zijn cursus, dan mag hij dit een ongelimiteerd aantal keren na afloop van de cursus proberen. Indien de derde poging ná zijn cursus plaats vindt, moet hij deze opnieuw volgen. Aanmoediging genoeg dus om de test zo snel mogelijk af te leggen. En dus sta ik voor de 5de maal in de DMV. Omdat ik voor Loic teken, is zijn administratie snel afgehandeld. Voor mij echter is het opnieuw een lijdensweg. En het is letterlijk een weg, want ik moet wel 10 x naar mijn auto lopen. "Nee, je hebt die papieren niet meer nodig.". "Mag ik die papieren zien?". Na bijna 2 uur, jawel, mag ik aan mijn wegtest beginnen. Loic is intussen geslaagd. Joepie!

Het is eigenaardig dat ik, ondanks de honderdduizenden kilometers die ik al afgelegd heb, me toch een beetje zenuwachtig voel als de examinatrice in de auto stapt. Maar als de auto begint te bollen, gaat alles goed. Geslaagd in de test. 2x joepie! Ik moet hier dus de eerste maanden niet meer zijn.

Tijdens de vele malen binnen en buiten gaan, hou ik de deur open voor iemand met krukken. Omdat ik in uniform ben, dankt de persoon me en zegt dat we als militairen al genoeg doen en dat we dus de deur niet meer moeten openhouden. Ik antwoord dat dit gewone beleefdheid is. Hij vraagt me mijn naam en belooft me te vermelden in zijn volgend gesprek met Hierboven.

Er is nog een beetje tijd en dus springen we binnen bij AAA. Ik hou mijn hart vast voor het antwoord op de vraag hoeveel het kost om Loic als leerling-chauffeur aan onze autoverzekering toe te voegen. Zolang Loic geen rijbewijs heeft, gaat onze premie NIET omhoog. Raar, maar goed nieuws... voorlopig.

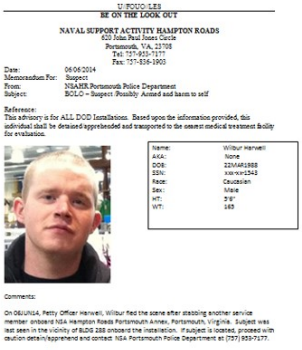

V FOCC LEI
BE ON THE LOOK OUT

NAVAL SUPPORT ACTIVITY HAMPTON ROADS
620 John Paul Jones Circle
Portsmouth, VA, 23708
Tel: 757-953-7177
Fax: 757-836-1900

Date: 06/06/2014
Memorandum For: Suspect
From: NSAHR Portsmouth Police Department
Subject: BOLO – Suspect (Possibly Armed and harm to self

Reference:
This advisory is for ALL DOD Installations. Based upon the information provided, this individual shall be detained/apprehended and transported to the nearest medical treatment facility for evaluation.

Name:	Wilbur Harwell
AKA:	None
DOB:	22MAR1988
SSN:	xxx-xx-1343
Race:	Caucasian
Sex:	Male
HT:	5'9"
WT:	165

Comments:

On 06JUN14, Petty Officer Harwell, Wilbur fled the scene after stabbing another service member onboard NSA Hampton Roads Portsmouth Annex, Portsmouth, Virginia. Subject was last seen in the vicinity of BLDG 288 onboard the installation. If subject is located, proceed with caution detain/apprehend and contact NSA Portsmouth Police Department at (757) 953-7177.

De werkweek is tamelijk incidentloos, althans niets om hier te vermelden, behalve dan een binnenkomende mail over een steekpartij in het hospitaal 'om de hoek'. Het bericht focust op de verkeersoverlast die de zoektocht naar de dader met zich meebrengt en eigenaardig genoeg niet op het incident zelf. Wat me nog het meest verbaast, is het papier dat in attachment aan de mail zit. Alleen de zin 'Dead or Alive' ontbreekt nog om me helemaal in het Wilde Westen te voelen.

Zaterdag wordt een drukke dag. Het begint met een dubbele heen- en terugrit naar de tennisvelden in Suffolk. Alleen Loic gaat trainen, Ciaran wil uitslapen. Loic rijdt een stukje op de golfterreinen. Stukken gemakkelijker met een automatisch geschakelde auto: geen problemen met de hand-voetcoördinatie die normaal gezien het leren rijden vergezelt.

Als we thuiskomen, is ons eerste bezoek er al, Veerle en haar dochter. Ine heeft hier haar universitaire studie afgerond en vertrekt nu naar België. Ze zijn verhuisdozen aan het verzamelen en wij hebben er hier nog een paar over. We moeten ze wel nog leegmaken. Nu ze hier toch zijn, kunnen ze ineens meegenieten van onze pistolekes: we middagmalen samen.

Na hun vertrek beginnen we aan het avondeten. De familie van Abby komt op bezoek. De laatste vrije avond vóór hun verhuis naar Florida over 2 weken. We houden het simpel, want met hun 3 dochters zullen er vooral kinderen aan tafel zitten. Het is een gezellige avond en ondanks het feit dat we ze voor het eerst echt ontmoeten, lopen de gesprekken vlot. Ook de dochters vallen goed mee.

Onze jongens willen zich ten opzichte van de meisjes 'bewijzen' en zijn verbaal soms iets te bruut. Maar de dames laten zich niet doen. Voor hun vertrek nemen we nog een group-selfy.

Na de grote afwas kruipen we moe in bed. Morgen is het rustig.

Loic gaat terug werken, deze keer in Norfolk op de havenfeesten. We moeten met het gezin de promenade nog bezoeken. Ik schrijf voor de derde maal het verhaal over de maand mei. Later blijken de problemen veroorzaakt te zijn door een slechte memorystick, en niet door mijn PC. Gelukkig, maar de maand mei staat nu wel in mijn geheugen gebrand.

In de late namiddag gaan we naar het strand en als avondeten staan de restjes van gisteren op het menu.

Wel vlucht. Geen vlucht.

Maandag eindigt met een teamdinner van de tennisploeg in een Mexicaans restaurant. Wat kies ik best? De spelers worden door de coach gehuldigd. In z'n toespraak heeft hij voor elk van hen een kenmerkend feit: best goed gevonden. Ook de coach wordt in de bloemetjes gezet. Deze ploeg heeft goed gepresteerd en ze kunnen volgend jaar nog beter zijn.

Aansluitend is het de huldiging van de lentesporten in Grassfield. Veel volk. Blijkbaar hebben de studenten het goed gedaan op het vlak van sport. Sommigen hebben zelfs staatsprijzen gewonnen.

Op het einde klampt de sportdirecteur Loic aan en vertelt hem dat hij alleen maar positief nieuws over hem gehoord heeft. Zeer correct van de directeur om dit aan Loic te melden. Hoewel niet helemáál onverwacht, moet ik toch toegeven dat hij, ondanks zijn vierkante gedachtengang, zeer correct is. Loic krijgt terug

hoop om volgend jaar in de volleybalploeg opgesteld te worden. De coach zal in ieder geval al met deftige argumenten moeten afkomen om hem te weigeren.

Door een toevallig samenloop van omstandigheden wordt het werk dat ik doe voor 'Peace Keeping Operations' met de Finnen plots heel dringend. Dit zorgt ervoor dat ik over twee weken naar Brussel moet. Juist in de week dat Amber afstudeert. Joepie, we kunnen misschien allemaal in België zijn die week! Wat een verrassing zal dat zijn. Ik had wel overwogen om een TDY te forceren. Ik heb genoeg projecten die dat zouden kunnen verantwoorden, maar dat zou niet ethisch zijn. We hadden ons al verzoend met het feit dat Calle en de broers Amber zouden verrassen. Ik zou hier dan 5 weken in de USA achterblijven. Iedereen heeft plannen over wie zij/hij gaat bezoeken, maar nu is de kans groot dat we er allemaal zullen zijn.

Dinsdag is een korte werkdag. Ik vergadering nog met de Finse delegatie om onze werk in Brussel voor te bereiden. Daarna een discussie over ons werk met de collega's en een gesprek met de branch head. Rond 11 uur naar Cedar Road Elementary voor het einde-schooljaarsfeestje in de klas van Seighin.

De juf, Mrs Donovan, vertelt dat Seighin van regelrechte uitdaging - ze zag het in het begin niet zitten - naar topstudent geëvolueerd is. En dit niet alleen omdat hij slim is, maar er ook hard voor werkt. Tiens, bij ons thuis is hij eerder lui …

Ook zijn leraar 'English as a Second Language' is vol lof. Normaal gezien evolueert een leerling van niveau 1 naar 2, soms naar 3. Seighin is echter gesprongen van 1 naar 4. Zeer uitzonderlijk! Het dagelijks lezen thuis heeft dus z'n vruchten afgeworpen. Volgend jaar zal hij opgevolgd worden en slechts 1 uur per week extra les krijgen.

's Avonds hebben we een gesprek met Mrs Harris, Loics leerkracht AP US History, over verderstuderen in de USA. We weten immers te weinig over het USA-systeem en al helemaal niets over de financiële mogelijkheden. We krijgen een goede uitleg over het systeem van leren, de mogelijkheden om het goedkoper te maken (co-opt: een systeem van studeren en werken, study abroad, PHD internships, …). De financiële steun is hier niet gericht op prestatie – ik had zoiets verwacht – maar op het inkomen. Hierdoor beginnen veel studenten aan hogere studies, maar haken er ook veel af. Heel ingewikkeld allemaal. Loic moet dus nagaan of hij hier wil studeren, en wij moeten het financiële plaatje bekijken (hoe 40.000 USD per jaar op tafel leggen).

Na het gesprek wijden we uit over de Amerikanen. Als Amerikaanse, maar veel en lang in het buitenland geleefd te hebben, vindt ze haar landgenoten absoluut te oppervlakkig. Ze willen overal en in alles de eersten zijn (nieuwste auto, eerst gerangschikt, …) en nemen amper of nooit de tijd om te genieten. Even relaxen bij een koffie op een marktplein kunnen ze niet. De Europese cultuur is meer genieten en heeft meer diepgang.

Ik krijg een berichtje dat onze GSM afgesloten worden ten gevolge van niet-betaling van de factuur. We hadden toch nog tijd? Een voor een vallen de GSM's uit. Als ik thuiskom, is Calle nog de enige met een werkende verbinding. Het idiote systeem van papieren cheques die per post opgestuurd worden, zorgt weer voor problemen. Er is maar een ding te doen en dat is de klantendienst opbellen en een telefonische betaling uitvoeren. En dit terwijl onze cheque onderweg is, of misschien daar al ligt. Gelukkig worden de kosten voor heraansluiting kwijtgescholden. Gelukkig voor wie?

Ik stuur een mailtje naar Jan en Paul, respectievelijk mijn vroegere baas en mijn collega, dat ik over twee weken in Brussel zal zijn. Of we niet kunnen afspreken voor een tas koffie of een lunch. Spontaan krijg ik een bestelling van elektronica door. Nee, er is geen 'tax refund' mogelijk, want ik koop zonder taks in de NEX… als het gevraagde daar te vinden is.

Het voorspelde onweer voor dinsdag blijkt een losse flodder te zijn. De zoveelste op een rij. De weervoorspellers hier spelen op zeker: beter overdrijven dan accuraat te zijn. Waarschijnlijk dekken ze zich zo in tegen allerlei schadeclaims. De zware regenbui op donderdag heeft wel effect, want de parking is weer volledig ondergelopen. Weer een chauffeur die z'n auto in een duikboot veranderd zal zien. Is dat de reden waarom ComSubFleet (of zoiets), het hoofdkwartier voor de duikbotenvloot, hier gelegen is?

Er zou nu toch een vlucht naar België zijn? Ieder uur verandert het vluchtschema wel. En zo lang dat zo is, kunnen we niet echt iets plannen. Het lijkt een moeilijke bevalling te zijn. En we worden als 'klant' helemaal niet op de hoogte gehouden. Je moet iedere keer zelf informeren en rondhoren. Uiteindelijk zijn het opnieuw de krantenkoppen die als eerste met het slechte nieuws komen: geen Falcon-transportvliegtuig voorhanden, want de koning 'eist'

het vliegtuig op als stand-by voor zijn geplande bezoek aan de voetbalmatch van de Rode Duivels in Brazilië. Wij dikke pech, want het ganse gezin moet nu thuisblijven terwijl ik, die de ganse tijd dacht 5 weken alleen in de USA te moeten blijven, ga. Ik vind het zeer vervelend voor Calle en de jongens. Ze hadden er echt naar uitgezien en de 5 weken alleen had ik er graag voor over. Calle denkt erover om een mail naar het Koningshuis te schrijven, maar ik denk dat dat weinig zal uithalen.

We moeten natuurlijk nu wel een vlucht boeken voor Amber. Door de late annulering zijn we, net als mijn collega's hier, dubbel gefopt. Ten eerste moeten we het nu opeens uit eigen zak betalen en ten tweede zijn de tickets nu extra duur door de korte besteltermijn. Ik hoor later een aantal collega's vertellen dat ze door de hoge kosten gewoon alles geannuleerd hebben en ze dus deze zomer hun families niet zullen zien of laten overkomen. In het geval van Amber moeten we goed de aankomst- en vertrekdata kiezen. Zeker het vertrek, want we moeten haar genoeg tijd geven om hier alles te regelen als ze hier zou komen studeren, maar tegelijkertijd toch genoeg tijd in België voorzien mocht ze daar hogere studies aanvatten. Uiteindelijk kiezen we voor 01 juli en 19 augustus. Hopelijk is dit een goede zet.

KONING FILIP EIST MILITAIRVLIEGTUIG OP VOOR WK

13 juni 2014 | WK 2014 | Plaats een reactie

Rode Duivels feest? 100? welkomstbonus!

Koning Filip heeft de airbus opgeëist waarmee de militairen, die in Libanon mijnen aan het opruimen zijn, naar huis zouden keren. De koning wil met hun airbus naar het WK in Brazilië.

De vorst zal op 22 juni de Rode Duivels gaan aanmoedigen voor hun wedstrijd tegen Rusland. Er wordt ook een tweede luchtmachttoestel, een Falcon 900, dat voor de soldaten zou kunnen worden ingezet, gebruikt. Dat toestel zou dienen als reservetoestel.

De militairen uit Libanon, vijftig man uit de kazerne van Burcht, moeten met een C-130 - zonder enig comfort - naar huis. "Wij moeten wijken voor koning Filip en koning voetbal. We begrijpen het enigszins maar vinden het toch weinig respectvol", klinkt het bij de Belgische soldaten in Libanon. Dat schrijft het Laatste Nieuws.

Goed nieuws: de mammografie van Calle is negatief. Niets gevonden. Calle legt een afspraak met de tandarts vast. We zitten hier al bijna een jaar en een controle van de tanden is dus aangeraden. De vraag is echter in welk systeem we zitten, zeker als ze ons in de tandartspraktijk niet kunnen terugvinden in het militair systeem. Ook de Legal Advisor van de NATO kan niet direct een

antwoord geven waarom ik niet te vinden ben. Weer een administratieve zoektocht.

Naast een internationaal evaluatierapport moet de NLR ook een Belgische evaluatie uitvoeren. Het zal zeer simpele worden: zie IER (International Evaluation Report). We wijden ook even uit over mijn toekomstplannen. Wat ga ik doen na dit? Op de HR-dienst zal ik niet moeten rekenen, want zij willen naar mijn ervaring alleen maar gaten vullen. Ik zal dus zelf moeten kiezen en die keuze kenbaar moeten maken. Een andere internationale functie? Attaché Defensie in Zuid-Afrika? Een post in NATO HQ Brussel? Ik zal er eens met Calle moeten over spreken, maar dat kan nog een jaartje wachten.

Plots wordt het vinden van een plaats voor het 'en masse' bekijken van de eerste voetbalmatch van de Rode Duivels mijn verantwoordelijkheid. Als toekomstige beheerder van de voorzorgskas, zoals ze dat in militaire termen noemen, krijg ik dit in mijn schoenen geschoven. Ik vond het al verdacht dat iedereen zeer enthousiast was om die taak 'zonder extra werk' naar mij door te schuiven. Uiteindelijk kom ik er vanaf met de suggestie om het clubhuis van de militaire golf te gebruiken. Onze NLR is immers een golfer …

Op dinsdagavond moeten we opnieuw naar een schoolprijsuitreiking. Nee, niet weer van Loic, maar van Seighin deze keer. Hij heeft het tot de 'Principal's list' geschopt. Dit is de hoogste vermelding, want voorbehouden aan leerlingen met alleen maar A-scores en goed gedrag. Wetende dat Seighin in het begin geen Engels sprak, maakt deze prestatie nog spectaculairder. De directeur vertelt ons dat hij het ongelooflijk vindt: de school binnenkomen zonder enige notie van de taal en eindigen op de 'Principal's list'. Hop naar volgend jaar.

Mijn collega Mark heeft aan de hand van mijn notities van onze off-site een rapport opgesteld. We hebben het naar onze chefs doorgestuurd. Even later zend ik ook mijn meer gedetailleerd verslag over het opleidingssysteem van de NATO door. Het is een potentieel explosief stuk. Hoewel, dit hoofdkwartier een beetje kennende, de soep wordt niet te heet gegeten.

Ik krijg de opdracht om een document te bekijken en eventueel bij te sturen. Het document is in slecht Engels geschreven en bevat veel onwaarheden. Daarenboven moet dit door onze Belgische generaal ondertekend worden. De auteurs willen niet inzien dat je zoiets moeilijk de wereld kunt inzenden. En gewoon een paar correcties aanbrengen zal niet veel helpen. Onder druk - ze

willen het perse snel verzenden - besluit ik om het deel over de opleiding zo aan te passen dat er geen fouten in staan. Maar het blijft een schabouwelijke brief.

Thuis is de internetverbinding weer maar eens uitgevallen. Hier hebben ze er veel problemen mee. Is dit omdat de kabels boven de grond hangen? Of hebben ze slechte modems?

Op vrijdag sta ik extra vroeg op (0530) omdat er een VTC-vergadering met Brussel gepland is. Op het werk gearriveerd blijkt die geannuleerd te zijn en heb ik plots meer tijd.

’s Avonds gaat Calle met Loic om zijn schoolring, de winkel blijkt gesloten, en naar de kapper. Ik breng de andere jongens en rij met Loic als chauffeur terug naar huis. Loic doet dat goed.

Hier is het schooljaar nu officieel gedaan, maar in België heeft Amber nog examens. Met een kaartje proberen we haar moed te geven.

Zaterdag is weer vroeg opstaan geblazen, want tennistraining. Twee ritjes Suffolk heen en terug. Calle kan door de opgeloste internetproblemen weer deftig skypen met de mamie. ’s Avonds kijken we op aandringen van Seighin naar episode 3 van Star Wars. Hij heeft al 2 boeken van Star Wars gelezen en kent er veel van. Blijkbaar begrijpt hij goed wat hij in het Engels leest. Ik bestel ook de andere episodes voor hem. Maar na het bevestigen van de bestelling ontdek ik dat hij de speciale kinderversies leest. Oei, de nieuwe boeken zullen veel te moeilijk zijn!

Zondag is het vadertjesdag in de USA en dus ook voor ons. Op de Belgische editie (een week eerder) waren er hier testen, maar nu is het voor iedereen rustig. Ik krijg ontbijt op bed. Een kalme dag aan het strand. ’s Avonds gaan we eten voor de speciale dag en ook voor de goede rapporten. Sara, de dochter van de uitbaters van het ijskarretje, vergezelt ons. We hebben haar uitgenodigd omdat het strandverblijf, waar ze ook mee naartoe was, uitgelopen is.

Smile, it is contagious

De laatste dagen van Loics rijschool zijn aangebroken. Tijdens de rit bemerk ik een hert langs de kant. Er schijnen hier veel herten te leven, maar buiten een paar oplichtende oogjes had ik er nog geen gezien. Herten waren vroeger een belangrijk bestanddeel van het dieet van de indianen.

Langs de weg staat een studente eenzaam met een groot bord te zwaaien. Op het bord staat: “Smile, it is contagious!”. Als ik de volgende dag een fototoestel meeneem om er een leuke foto van te maken, staat ze er niet meer. Waarom zou ze zoiets gedaan hebben?

Woensdag is het afscheid nemen van Abby. Morgen vertrekt haar gezin richting Florida. Haar vader wordt naar daar overgeplaatst. Jammer: ze kon Loic goed de baas en misschien was er zelfs wel meer tussen hen. Maar het is nu zo. Afscheid nemen is een deel van het leven.

Op het werk is het druk. Volgende maand neemt het hoofdkwartier in Brussel massaal verlof omdat iedereen aanwezig wil zijn in augustus om de laatste hand te kunnen leggen aan de voorbereiding van de Summit begin september. Ik heb de indruk dat ze hierdoor alle deadlines op 31 juli leggen en ons dus weinig tijd geven.

Toch moet ik op dinsdag tijd vrijmaken voor de eerste voetbalmatch van onze Duivels. Als ik op de golfclub aankom, zijn Calle en de kids er al. Ze zijn in de Belgische kleuren gekleed. Er is een goeie ambiance, zeker als de Belgen scoren en dan op voorsprong komen.

’s Avonds zie ik de factuur van de tandarts. Ik wrijf even in mijn ogen en kijk opnieuw. Meer dan 900 USD voor een jaarlijkse controle voor 3 kinderen? Wablieft? Ook Calle is verschoten, want ze dacht 90 USD gehoord te hebben en was verwonderd dat de debetkaart niet werkte. Hadden we niet aan tandarts Bettina, de moeder van een tennisteamgenoot van Loic, gevraagd dat bij hoge kosten er eerst een voorstel kon opgesteld worden? Hopelijk krijgen we een groot deel terugbetaald. Maar intussen zit ons geld hier weer (tijdelijk) vast. Wie denkt er dat je als expat veel geld verdient? In ieder geval niet bij Defensie!

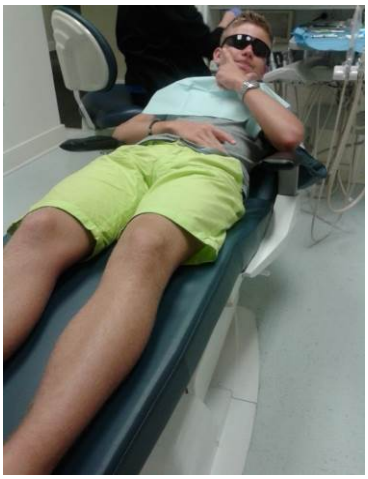

De vergadering op woensdag levert minder te verrichten werk op dan geanticipeerd, maar we, ik, moet het wel veel sneller afleveren. Samen met het plan dat ik met de Finnen moet opstellen en nog een paar andere dringende zaken zal dat mijn TDY tamelijk vol steken. Veel 'vrije tijd' zal er niet zijn.

Op donderdag, na de laatste les over een collaboratief softwarepakket, heb ik met Calle afgesproken in het kantoor voor internationale studenten in the Old Dominion University (ODU). Deze universiteit heeft een samenwerkingsverband met de KULeuven en is ook goedkoper voor NATO-militairen. We zijn op zoek naar info voor Amber. De voornaamste vraag betreft het Engels. En het antwoord bevalt ons tamelijk. Ze moet wel een test afleggen, maar ze is niet noodzakelijk gedoemd om 6 maanden volledig aan lessen Engels te wijden. De factuur voor een jaartje studeren hier zou toch op ongeveer 20.000 USD komen. Even slikken. We zullen eens rustig onze 'rekening' moeten maken en zien hoe we het zullen aanpakken. Nog steeds iemand van mening dat er geld te rapen valt als militair in het buitenland?

Amber kan begin juli een gratis test Engels afleggen om te zien waar ze staat en dan de nodige cursussen volgen. Maar we zijn in juli op reis, een reis die we nog moeten boeken weliswaar. Hoe gaan we dit combineren?

Na ons bezoek - de mensen in ODU waren zeer behulpzaam - gaan we shoppen in de Mac Arthur mall. Kadootje kopen voor de familie in België. De goedkope GPS en de Mac Mini (een raar ding trouwens) voor mijn collega's heb ik niet kunnen aanschaffen. Ondanks een bezoekje aan de NEX en de Radioshack heb ik het gevraagde niet gevonden. Ik wil niet iets kopen dat niet juist dát is wat ze moeten hebben. Hetgene dat erop trekt mag dan goedkoper zijn, maar als het verkeerd is, is het vervelend voor allebei de partijen.

Vrijdagmorgen werk ik ondanks mijn verlof toch nog snel 2 dringende dingen af. Ik had het aan mijn collega's beloofd. Door mijn TDY zal ik ook het afscheidsfeestje van een paar collega's missen. Misschien hen een mailtje sturen voor ze vertrekken? Ik ben ook nog op zoek naar ideeën om een briefing die normaal 90 min duurt, samen te vatten in 15. Dat is immers de maximum tijd die ik krijg om de derde cyclus te briefen bij hun bezoek aan ons hoofdkwartier. Amber kon eventueel met hun vliegtuig naar hier komen, maar dat bleek een zeer ingewikkelde bedoening te worden. Een complexiteit die ik Amber niet wou aandoen.

Met Calle gaan lopen. Ondanks het vroege uur is het al veel te zwoel. Zweten! Doordat ik weer met een hardnekkige verstopping kamp (terwijl de gootsteen lekt en de bewateringsinstallatie in de tuin niet spuit), kunnen we ons plan van de dag, de reis naar het zuiden boeken, niet uitvoeren. Ik zit meer vruchteloos op het toilet dan achter de PC. Enig voordeel, ik kan mijn boek uitlezen. Tegen de avond is de verlossing er. Dat was afzien. Zou er iets met dat Amerikaanse voedsel zijn dat ervoor zorgt dat ik regelmatig met dit probleem kamp? Eens laten onderzoeken.

Loic gaat weer gaan werken in het ijskraampje en komt laat thuis.

Zaterdag, geen tennis. Oef, niet vroeg opstaan. Er is wel de eerste voetbaltraining. De nieuwe coach wil rustig beginnen. Ik blijf kijken en ben een beetje verwonderd over hoe goed Seighin al met de bal omgaat. Misschien dat voetbal toch iets voor hem wordt? Als hij zo doorgaat, zullen ze in België nog verschieten.

Vandaag krijgt Loic per brief - momenteel spant hij de kroon met het aantal ontvangen brieven - dat hij nu officieel een senior van Grassfield is. Is dat zo belangrijk?

Na de training rijden we naar garage sale van de Belgen. De BBQ waarin we geïnteresseerd waren, is al verkocht. Toch komen we met een heleboel spulletjes terug thuis. We hebben niet alles moeten betalen, maar de auto zit bijna vol met een TV, een loopband (die wel niet in de auto ging), setjes buitenlichtjes, … Ik denk dat we bij onze terugkeer naar België een extra container nodig gaan hebben. Gelukkig is er nog een beetje plaats op de achterbank voor de boodschappen die we in de Commissary doen.

Terug thuis eten we laat. Seighin is alweer bij een vriendje gaan spelen. Hij wordt veel uitgenodigd. In de late namiddag belt hij of hij ergens anders mag gaan zwemmen. Ciaran gaat mee met hem. Later bellen ze of ze er mogen blijven eten. En daarna of Seighin mag blijven slapen. Calle en ik zijn dus alleen thuis – Loic is terug gaan werken – en kunnen bijgevolg op ons gemak de reis boeken. Het lukt ons tegen 23u00 alles vast te leggen: 24 overnachtingen verspreid over het zuidoosten van de USA. Meer dan 7000 km rijden. Hopelijk valt dat een beetje mee. Misschien kan ik zelfs een duikje doen in de Keys. Calle vindt in ieder geval dat ik dat moet doen. We liggen laat in bed.

's Morgens ronden Calle en ik de voorbereiding van de pastasalade voor deze namiddag af. De Belgen geven na de match immers een afscheidsfeestje voor de vertrekkers. Maar eerst rij ik met Loic naar de dierenwinkel voor een tweede gerbilkooi. Zijn twee gerbils vechten immers en hij heeft ze moeten scheiden. James, de zwarte, is echter een ontsnappingskoning en dus hield de voorlopige opstelling hem niet tegen. We hebben hem een paar keer in alle kamers moeten zoeken. Omdat ze echt niet meer kunnen samenleven, moest er een permanente oplossing komen. Een extra kooi dus.

Van de verplaatsing ook geprofiteerd om een goedkope GPS te vinden, zonder succes echter. Ik zal dus met lege handen in Brussel toekomen.

We krijgen een mail dat er een tweede kandidaat-huurder voor ons huis is. Dat gaat veel vlotter dan we dachten! We moeten nu natuurlijk wel een keuze maken: de eerste of meest solvabele. Calle doet even een achtergrondcheck. We kiezen uiteindelijk voor de recentste kandidaat. Zou de huurder misschien voor onze grote planten willen zorgen? Anders moeten we snel een gastgezin zien te vinden.

Valies inladen en richting luchthaven. In het luchthavengebouw neem ik afscheid van Calle en de 2 jongsten. Ik stuur ze snel weg richting de bijeenkomst voor de volgende match. De Rode Duivels zorgen voor een vertrek in mineur. Ik heb er deze keer geen zin in. Alleen de wetenschap dat ik Amber een groot plezier zal doen – om niet over de verrassing te spreken – doet me doorzetten.

Geheime zending

En zo start ik deze 'geheime' – alleen Jelle, en bij uitbreiding Koen, weet er van - zending een beetje verloren. Voor ik door de security stap, eet ik eerst nog een typisch Amerikaanse lunch – deze keer geen Starbucks, maar een Burger King. Als deze brok USA-cultuur met een al even Amerikaanse drank doorgespoeld is, begeef ik me richting gate. Deze keer geen bende die me uitzwaait, want ze willen samen met de andere Belgen de Belgische ploeg tegen Rusland zien winnen. Ik heb ze me daarom laten afzetten aan het luchthavengebouw en ze dan maar we gestuurd. Bijgevolg is het maar eenzaam vertrekken. En daarenboven kan ik de match alleen maar volgen aan de hand van sms'jes. Geen groot scherm in de luchthaven. Afgeschermd van de buitenwereld door de luchthavensecurity. Ver weg van het wereldgebeuren dat nu voetbal heet.

In de taxfree van Washington nog even gezocht naar een goedkope GPS, maar geen geluk. Het instappen in het volle vliegtuig naar Brussel verloopt weer traag. Terug problemen met de bagage. Ik snap niet hoe veel bagage sommige mensen op het vliegtuig meenemen en daardoor voor veel instapproblemen zorgen. Dat dat toegelaten is?

Feit. Er bestaan onvriendelijke stewardessen. Ik ben er vandaag een tegengekomen. Ze was nors door de Amerikaanse collega's, door de instapproblemen, … en ze was Belgische. Tijdens de vlucht hebben we gelukkig geen last van de bagageproblemen en ook niet echt van een nors cabinelid.

Op maandagmorgen stap ik Zaventem met een jetlag buiten. Ik check in in het hotel en beslis vandaag wakker te blijven. Geen middagdutje, maar een beetje werken. Na de middag besluit ik om even in het NATO hoofdkwartier rond te lopen op zoek naar mensen en lokalen. Ik vind het belangrijk om persoonlijk contact te leggen, om gezichten en emoties te kunnen kleven op e-mailadressen en telefoonnummers. Het is verrassend hoeveel mensen dit op prijs stellen – helemaal van Norfolk om even goedendag te zeggen – terwijl je met een jetlag niet veel méér kan doen. Je kweekt er ook enorm veel goodwill mee en dat kan je project alleen maar ten goede komen.

In zo'n gebouw mensen vinden, is echter een stuk moeilijker dan verwacht, maar door rond te lopen, leer ik het wel. Een heel moeilijke opdracht was iemand te vinden in lokaal T6208, terwijl er maar 4 (uitgedrukt op z'n Amerikaans)

verdiepingen zijn. Door de jetlag voelt mijn stappen een beetje aan alsof ik op rubberen benen loop.

Daarna naar de Belgische staf. Even goedendag zeggen aan oud-collega's en bekenden. Velen klagen dat het alsmaar slechter gaat. Geen echt positieve berichten. Zeker niet met nóg een besparingsronde voor de boeg. Er zijn dringende beslissingen nodig, maar die blijven uit. Wanneer springt de kikker uit de pot met water die op een vuur warm wordt?

's Avonds werk ik nog een beetje, maar val rond 19u30 plots in slaap. Tijd om in bed te kruipen. En dan om 03u00 klaar wakker. Waarom is dat altijd op dat tijdstip? Iemand een idee? In plaats van te woelen, besluit ik maar een beetje op de PC te werken. Iets meer dan een uur later kruip ik weer tussen de lakens. Ik slaap onrustig. Resultaat: ik overslaap me. Ik op een lichte draf mij klaargemaakt en gaan ontbijten. Juist op tijd kom ik in Evere aan voor mijn lift naar de Koninklijke Militaire school. Ik heb nog even tijd om met Manu een croissantje te eten. Ook hier blijft goed nieuws uit.

Daarna naar Justus Lipsius voor de EU-vergadering. Door mijn aanwezigheid deze week in Brussel, geef ik op deze vergadering een briefing over het systeem voor opleiding en training van de NATO. De samenwerking tussen de EU en NATO is niet gemakkelijk, ondanks het feit dat de meeste landen lid zijn van beide organisaties. Het zijn echter de landen die niet in beide organisaties zitten die voor de meeste problemen zorgen. Maar ook het feit dat nationale vertegenwoordigers soms niet met hun collega's binnen hun eigen staf praten, zit er voor iets tussen.

's Avonds heb ik met de oud-collega's Jan, Paul en Michel afgesproken om te gaan eten. Het wordt een plezante bedoening met veel herinneringen en leuke momenten.

Tijdens die maaltijd wordt ik vanuit de USA gebeld over - dat denk ik toch - mogelijke trainingsdagen voor aquariumduiken. Ze zullen later terugbellen. Diezelfde avond vind ik in mijn mailbox een mail betreffende het duiken met de politie. De vraag is doorgestuurd en ze vragen een aantal argumenten om me toe te laten. Misschien zal ik toch nog kunnen duiken hier?

Woensdagmorgen begint de vergadering met de Finnen niet goed. Computerproblemen. Mijn PC laadt niet meer op en we krijgen niets op het grote scherm. Uiteindelijk vinden we een oplossing en kunnen we goed doorwerken.

Door het ontbreken van een transportmiddel, doe ik alles te voet. Wandelen geeft je een ander perspectief op de dingen. Als ik een taxi met passagier zie langsrijden, denk ik aan de momenten waarop ik als werk-toerist een vreemde stad binnenrijd. Dan zie je door het raampje een glimp van het dagelijkse leven. En nu ben ík die voorbijganger die aan het zebrapad staat te wachten om over te steken. Ik voel me een beetje als vreemdeling in een gekende stad. Raar vast te stellen dat je door lange afwezigheid een andere blik krijgt.

Op donderdag krijgen we het bericht dat ons huis verhuurd is. Dat is: de toekomstige huurster heeft het huurcontract getekend. Nu wij nog. Allez, over een maand krijgen we een beetje extra financiële ademruimte. We kunnen het gebruiken. Positief nieuws is ook dat ze voor onze grote planten wil zorgen. Nóg een probleem minder.

Ook vandaag gaat de vergadering sneller vooruit dan gepland, te danken aan de goede voorbereiding en het werk van gisteren. Kort na de middag kunnen we afronden en zijn we tevreden over ons product. Dat betekent ook dat ik vroeger richting Oostmalle kan vertrekken en dus meer kans maak om op tijd op de diploma-uitreiking van Amber te zijn. Ik heb door de noodzakelijke geheimhouding immers niets kunnen plannen.

Met nicht Lore afgesproken dat ze me na haar kine aan het station in Lier komt afhalen. Dus met de pendeltrein naar Vilvoorde en dan naar Lier. Terwijl ik door het raampje van mijn wagon kijk, herinner ik me een uitspraak van een Amerikaan over België: “Jullie land is een grote stad.”. Nu pas besef ik dat hij vanuit zijn ervaring gelijk heeft. Naar Amerikaanse normen is alles hier volgebouwd. Zo veel jaren terug heb ik hem ongelijk gegeven, nooit persoonlijk tegen hem, maar toch... Nu zie ik in dat hij, in zijn ogen, het bij het rechte eind had. Soms moet je even ergens anders zijn, in de schoenen van je ‘gesprekspartner’ staan, om de andere echt te begrijpen.

Ik ben amper aan het station of ik krijg een smsje van Lore dat ze er is. Joepie, de eerste keer dat ik in een cabrio meerijd! De ervaring is niet echt spectaculair. Of heb ik er teveel van verwacht? In Ranst babbelen we een beetje over de toekomstplannen en over een zus die niet echt gewillig is om iets vroeger naar huis te komen. Lore dringt erop aan om me naar Maris Stella, de school waar de diploma-uitreiking plaatsvindt, te brengen. Mijn tegenvoorstel om een bus te nemen, wordt van tafel geveegd.

Ik ben er wel veel te vroeg. Ik kom de klastitularis van Amber tegen en ze stelt voor dat ik me ‘verstop’ op het terras van de leerkrachten. Na een uurtje lezen stel ik me verdekt op om me ervan te vergewissen dat de meeste mensen binnen zijn. Met de laatste ouders probeer ik ongezien de zaal in te sluipen en ga op een lege plaats zitten. Tot nu opdracht geslaagd!

Even later hoor ik iemand naast me plaats nemen - ik heb me weggedraaid omdat Amber daar ergens staat. Dan hoor ik de stem van de mamie en zeg beleefd: "Goedenavond, mamie.". Het duurt eventjes, maar dan kijkt ze naar me alsof ze een spook ziet. Tja, ze wist van niets. Snel ook papie en Birrie, de jeugdvriendin van Calle, gedag zeggen. En dan staat plots Amber daar. Ze komt waarschijnlijk haar grootouders goedenavond wensen, en ze ziet mij. De vreugdetranen borrelen op uit haar ogen. We staan daar te knuffelen terwijl de rest van het gezelschap neerzit. En naar ons kijkt. Maar we trekken ons er niets van aan.

Calle en Loic volgen de ganse avond via de i-pad die de school ter beschikking gesteld heeft. Birrie heeft er zowaar een i-padpols van over gehouden! 90 min een tablet omhoog houden weegt door. Het gebeuren is emotievol, zeker omdat dit het jaar is van de afstuderende klas die medeleerlinge Stefanie aan kanker verloren heeft. Uit ervaring weet ik dat dit zeer zwaar weegt op de klas. Hoewel Amber er hard voor gewerkt heeft, behaalt ze net geen onderscheiding. 69 %! Konden ze écht geen puntje bijgeven?

De receptie na de diploma-uitreiking is heel goed georganiseerd. Het is ook leuk om met een paar bekenden te spreken. Veel vragen over de USA. Een vriendje van Seighin, Mervyn, komt even polsen hoe het met de jongste gaat. Rond middernacht besluiten we dat het welletjes geweest is: Birgit heeft intussen al 4 vertrekpogingen ondernomen. Amber heeft niet veel zin om rond te rijden. Ze beslist om me naar Brussel te vergezellen en daar te blijven slapen.

Vrijdagmorgen ontbijt met Amber in het hotel. Daarna vertrek ik voor een korte vergadering naar het NATO-hoofdkwartier. Iets na de middag rijden we samen naar 's Gravenwezel. De namiddag, nadat Amber weggereden is, werk ik nog een beetje. Doordat de PC van het werk uitgevallen is, moet ik nog een paar dingen inhalen. Ook probeer ik nog een beetje aan ons belevingsboek te schrijven. En toegegeven, er zijn slechtere plaatsen om een belevingsboek te schrijven …

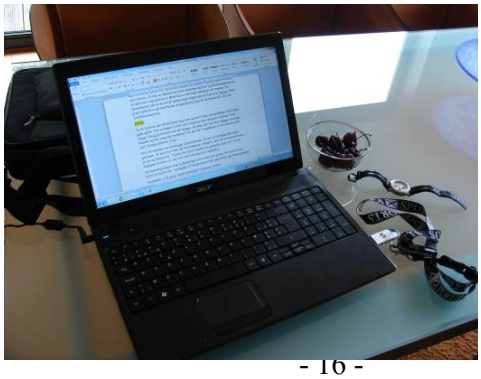

Tegen de avond rij ik naar de schoonfamilie in Ranst. Het weerzien is een verrassing. Marte is juist geopereerd aan haar wijsheidstanden. Rare uitspraak, want haar tanden zijn er nu uit. Ze doet een beetje

zielig in de zetel. Maar waarom zou je van zo'n gelegenheid niet extra profiteren? Een grote zak Skittles kan toch een beetje soelaas brengen, voor later. De boodschappen uit de States vallen bij nichtjes en neefje in de smaak. Het is een leuke avond.

Omdat ik me nog niet moe voel, besluit ik nog een beetje te werken. Volgende week zal immers een korte werkweek zijn (de '4th of July' komt eraan) en daarna ben ik een maand weg. Wat ik nu doe, moet ik in die tweeëneenhalve dag niet meer doen.

Zaterdag vroeg wakker na een onrustige nacht. Een lekker ontbijt - dit is een aan te raden bed & breakfast! - een goede douche en een beetje lezen. Tegen 10 uur belt Amber aan. Klaar om naar de kust te rijden. We mogen de Jaguar gebruiken en voor Amber is de keuze tussen de Corsa of de Jaguar gemakkelijk. Ik moet dan wel rijden. Die auto heeft vanalles dat beweegt. We maken er zelfs grapjes over en bootsen een auto na die het gedrag van de chauffeur controleert. "Ogen op de weg en niet naar die kortgerokte dame op het voetpad kijken. U wou hier afdraaien, maar dat doet u beter niet. Rijdt u niet te snel? …". Vooral de cruisecontrole met afstandsbewaking is eigenaardig. Het duurt eventjes vooraleer ik doorheb dat de motor niet te zwak is om een heuvel op te rijden, maar dat hij zijn snelheid aangepast heeft aan de auto voor ons. Raar!

Als we in het rusthuis toekomen, bemerken we dat er een tuinfeest aan de gang is. Veel volk, maar oma zal zeker aanwezig zijn. Haar vinden is wel iets moeilijker nu. Toch kunnen we haar en opa lokaliseren aan een tafeltje. Ze zijn blij ons te zien. Het wordt een gezellig onderonsje, met 3 andere oudere dames mee aan tafel. Jammer genoeg moeten we na een uur of 2 afscheid nemen.

Nu bollen we richting Leuven. Naar de opendeurdag van de hogeschool verpleegkunde. Het gesprek verloopt zeer positief. De dame haar zoon studeert in New York en raadt Amber aan om zeker van die mogelijkheid te profiteren. Ook raadt ze ons aan om geen algemene vakken te volgen, maar juist al enkele medische vakken. En ook stages, als dat kan. De puzzel begin in elkaar te passen. Nu moet Amber nog beslissen.

Na Leuven gaat het richting Zoersel. Amber moet nog even haar oude kamer dweilen zodat die proper is voor de huurders. Nog een laatste check. Ons huis is er klaar voor!

Iets te laat voor het aperitief. Het was een drukke dag.

Een drukke dag betekent niet dat de slaap beter is. Terug vroeg op. Maar dat is OK, want nu kan ik rustig mijn valies maken. Het wordt wegen en wikken om onder de 25 kg te geraken. Normaal is het slecht 23 kg, maar uit ervaring weet ik dat zolang je onder de 25 blijft, er geen problemen gemaakt worden. Het lukt me door mijn trolley iets voller te laden. Ik wil immers al een deel van Ambers spullen meenemen.

Voor mijn vertrek naar de luchthaven nog even rondrijden om spullen af te leveren. De bezochten zien altijd spoken, wat begrijpelijk is als er plots iemand die je 5000 km ver weg waant, voor je deur staat. Jammer genoeg is het binnen en buiten, want veel tijd heb ik niet. Nog snel pistolekes eten met tante Riet en dan is het via veel omwegen richting Berchem station. Ik begin aan mijn terugreis naar Chesapeake.

Alles verloopt vlot. Ik heb wel even problemen aan de automatische incheckbalie. Het systeem weigert me. Pas na een aantal pogingen begint het me te dagen dat ik mijn bagage niet zo maar kan afleveren. Er is immers een controle vereist. En dan zie ik de speciale loketten voor de USA. Aha. Mijn valies wordt aanvaard, maar dan willen ze ook mijn trolley wegen. Oei, als daar maar niet te veel inzit. 11,8 kg. Juist geen 12, het maximum gewicht. Oef!

Na een beetje rondwandelen kan ik aan boord. Het vliegtuig zit halfvol. En de bediening is zeer goed. We krijgen zowaar een ijsje - IJsboerke! - na de maaltijd. Dat is de eerste keer. Zo verandert vliegen toch weer een beetje in reizen. Zeker richting thuis, waar dat ook mag liggen.

Bij het uitstappen valt me de rommel op die sommige passagiers achtergelaten hebben. Sommigen hebben echt geen greintje respect voor de personen die dit moeten opruimen. Na een kort verblijf is de USO, stap ik weer richting vliegtuig. Aan de security help ik een Iraans (?) koppel en hun zoontje met de vele dozen die door de scanner moeten. Ik wandel naar mijn gate voor het laatste stuk van m'n reis, naar Chesapeake. Nog een beetje wachten en dan terug …

THUIS!

<u>En in België: Examens, examens, examens...</u>

Alle chance dat mamie en papie voor me wilde zorgen: elk uur wel een lekkernij (altijd gezond weliswaar!), elke avond stipt op 18u m'n aperitiefje en gevolgd door een lekker, verse maaltijd, en dan na het leren gezellig met mamie naar tv kijken met ons warm melkske en dan een veilig logeerbedje in! Da's wat 'n student nodig heeft, bij deze, nogmaals dank u mamie en papie voor de hele goede zorgen!

Mondelinge examens, ik ben er nog steeds niet uit of ik ze nu leuker vind dan schriftelijke, of niet. Voordeel is absoluut dat het binnen en buiten is en je dus geen tijd verliest met wachten nadat je klaar bent omdat je pas om 12u buiten mag... Je hebt je uur, je leest je vragen, bereid je voor, zevert er wat op los en terug naar huis om... te gaan leren! De tijd is voorbij gevlogen, de examens waren zwaar maar we zijn er vanaf! Ik heb gezworen m'n laatste examen wiskunde af te leggen, we'll never be friends, en met het vooruitzicht om vroedkunde te gaan studeren, zullen er nog wel heel wat vakken wegvallen, die ik dan misschien wel goed kon (Frans, Duits, ...) - voor zij die zich afvragen waarom ik dan niks met talen ga doen als ik ze toch zo goed kan: geen interesse in talen -.

Maar niet gejammerd, het leven zal me nog genoeg stuff geven om te leren! ;)

Na de examens, was er heel wat vrije tijd. 's Vrijdags hadden we gedaan waarna iedereen eigenlijk gewoon naar huis is gegaan om te slapen, heel onze klas heeft echt super hard gewerkt!

Het weekend heb ik bij Nick doorgebracht, had 'm een weekend tijdens de examens niet gezien, zelfs van op afstand drukken m'n ouders de regels door, met een toegeving dat ik hem in het Pinksterweekend wél mocht zien. Maandag had ik dan een lactose-vrij-picknick van een jarige klasgenoot met lactose-intolerantie. En om 19u moesten we op school zijn want ze gingen ons meedelen of we erdoor waren, of we dus ons diploma middelbaar onderwijs hadden: heel het zesde was geslaagd! Wat 'n vreugde!

Dinsdag hebben mamie, Nick en ik dan de speelkamer in de Wandelweg herschikt, want daar moest m'n slaapkamer bij in, waarop papie nogal gevloekt heeft om hem uiteen te krijgen. Rond 16u was het dan alle hens aan dek, want het was galabal!! Kleedje aan, haartjes laten doen, benen inspuiten, schoenen kopen,... Ook hier is een bedankje op z'n plaats: dankje mamie en papie voor het mooie galakleedje! Heb er veel complimentjes over gekregen en het stond me ook echt goed, al zeg ik het zelf, het was echt mooi! Dank u!! Eerst was het een dinertje, met mijne knappe partner Nick en daarna het bal! Het was heel leuk! Sfeer, iedereen vrolijk, iedereen blij omdat ze erdoor waren, iedereen vriendelijk, echt leuk zo met alle 6e jaars samen, en van sommigen voor de eerste keer hun vriend/vriendin gezien na alle verhalen! Eigenlijk waren we niet van plan het laat te maken, maar om 5u, jaja, 's morgens, kwam de papa van Kathleen ons halen. Om half 6 lagen we in bed... Hihi! YOLO! ("You Only Live Once", populaire uitspraak bij de jongeren!).

De volgende dage toch een beetje uitgeslapen en daarna naar mamie en papie gegaan. Zelf waren ze niet thuis, ik heb het geweten want hun alarm stond op terwijl ze hadden gezegd van niet (man da maakt lawaai!!), maar ze hadden eten voor ons klaargemaakt, we hadden het maar op te warmen. Dank u! Verder was woensdag een heel tam dagje!

Donderdag moest ik op het gewone uur naar school, poetsen en boeken teruggeven en daarna oefenen voor de proclamatie. Ik zat dit jaar in het seminarie muziek (seminarie is 1 van de 32 lesuren dat we in het begin van het jaar zelf mochten kiezen wat ermee te doen, aangezien ik er op 1 september niet was, hebben ze voor mij gekozen.) Sinds januari waren we bezig geweest met oefenen van 3 liedjes die we gingen zingen op de proclamatie en met de generale repetitie was ze echt niet tevreden. De leerkracht heeft ons véél langer vast gehouden dan origineel gepland, waardoor ik veel later thuis was dan gepland en dus in een rotvaart moest eten, omkleden en terug vertrekken richting school want we moesten om 19u terug op school zijn om in te zingen ... Het inzingen ging al beter maar je zag op mevr. Robbroeckx (de leerkracht in kwestie) haar gezicht dat ze toch niet helemaal tevreden was. Nog eventjes naar het toilet,

m'n haar laten invlechten door Kathleen en even dacht ik, misschien hoopte ik gewoon nogal hard, dat ik papa had gezien, maar dat kon niet. Skype opgezet en gebeld naar Amerika en dan snel de iPad gaan afgeven aan Birgit (ik had haar gevraagd op m'n proclamatie omdat ze me dit jaar toch enorm heeft gesteund, ze heeft me erdoor gehaald, waarvoor dank, en ik toch iemand wou die naar mij kwam kijken... Ik was enorm blij dat ze er was!) En wie zat daar?! Het kon niet waar zijn?! Papa?! Op dat moment waren dat té veel emoties: stress voor den uitslag, beetje moeilijk om definitief afscheid te nemen van sommige mensen, papa die er toch was op m'n diploma-uitreiking,... Alle mama's en papa's zaten al en wij stonden daar midden in de zaal recht, ik te wenen en ons papa maar vanalles te fluisteren. Ik was zoooo blij dat hij er was, al die moeite, maar de emoties waren me ferm te veel. Heb mezelf toch wat moeten bedaren, want het was 20u, dus we moesten beginnen en hoe kon het ook anders dan dat we begonnen met zingen. Rood van emoties, natte ogen, maar ik stond er, en ik geloof dat het nog klonk ook ... Alle chance dat er nog 18 andere meisjes en jongens mee zongen.

Het was een mooie proclamatie, beetje emotioneel ook, maar in het algemeen echt wel een mooi afscheid. Een kleine domper: "In de richting humane wetenschappen studeren af: … Amber Van Hoeserlande met (mijn hart ging voor zot!) voldoening." Teleurstelling: geen onderscheiding dus ook geen 70... Ach ja, op het einde doet het er niet meer toe, ik heb het diploma, het cijfer heeft totaal geen belang. Hoewel het wel mooi had geweest...

De receptie achteraf was gezellig, het was goed weer, dus we hebben gewoon buiten kunnen staan en in de hal stond de voetbal op, dus er was nog sfeer ook! Donderdag op vrijdag dan op het onverwachtse op hotel geweest met papa en 's vrijdags naar Nick geweest. Zaterdag een dagje naar oma en opa aan zee en voor de rest van het weekend bij Nick.

Maandag koffer gemaakt en naar mamie en papie gaan logeren, want zij brachten ons de volgende dag naar Zaventem.

In de nacht van maandag op dinsdag hebben Nick en ik ons nog online ingecheckt, want we wilden toch naast elkaar zitten en aangezien onze vliegtickets niet tegelijkertijd besteld zijn geweest, was dat dus niet het geval, maar het is ons gelukt: 2 plaatsjes naast elkaar!

Dinsdag was vroeg dag: want met dat de brug van Wijnegem is afgesloten en we om 9u in Zaventem moesten zijn (in volle spits dus), wilde papie meer dan op tijd vertrekken, beter te vroeg dan te laat hé. We waren er mooi op tijd hoor, en het inchecken ging ook zonder probleem, dus was het nog eventjes tijd dooien in de luchthaven. Maar voor de 2e keer in het jaar dat ze in Amerika zittten, had ik gezelschap en met 2 gaat zo iets toch altijd net iets sneller dan alleen! Grote tegenvaller: het was een vliegtuigje van ocharme 200 passagiers en géén TV's: dit wordt saai!! En dat was het ook, maar 'once again', we hadden mekaar! In Philadelphia zijn we beetje tijd verloren met machines die niet werkten, wat

maakten dat we daar maar een halfuur hebben moeten wachten, nog niet zelfs, in plaats van 2u en een beetje, ne meevaller mag ook wel eens hé! Eindelijk geland, eindelijk bijna terug herenigd: staat er niemand op ons te wachten: domper!
Na een goei halfuur kwam papa aan, in werkkledij, nogal verbaasd dat we er al waren: "Jullie kwamen toch om kwart na 5 aan?!" (Het was kwart na 4...) Tussendoor snel eventjes op de schermen in de restaurantjes gekeken naar de stand van de Rode Duivels, hihi! Van zodra Nick zijn koffer had, heeft hij ook direct zijn vlag boven gehaald en er rond gedaan. Alle chance, kunnen ze er hier tegen, ook al was het tegen hén.

Met papa zijn we dan naar de 'Sports- and pizzabar' gereden waar mama en de broers samen met de andere Belgen zaten te supporteren. Blij weerzien, maar in volle stress want de match tegen Amerika was spannend. Zeker als je omgeven bent door zowat 200 Amerikanen die maar blijven scanderen "We believe that we will win", ook al was er een 2-0 achterstand, maar het was een ervaring die we alweer hebben meegemaakt!

Na de match en de pizza naar huis, beetje uitgepakt en bedje in want zo'n lange afstandsreizen blijven vermoeiend, plus dan nog eens het tijdsverschil...

Nog enkele daagjes en we vertrekken naar het Zuiden! Whoop whoop!

Dit was jullie, zo goed als live, verslaggeefster Amber Van Hoeserlande vanuit zowel Zoersel als Norfolk!

25: Den Groote Trektocht naar het Zuiden

Amber komt

Het slapen gaat moeilijk. Mijn biologische klok is volledig in de war. In plaats van te woelen, besluit ik om vroeg op te staan. Ik verwacht op dit vroege uur weinig volk op de weg, maar dat valt tegen. Is er weer een carrier die moet vertrekken?

Ik verwacht vandaag een drukke dag. Het is immers een korte week. Vrijdag is het 4 juli, de Amerikaanse nationale dag. Op donderdag is het hoofdkwartier hier gesloten om de Amerikaanse de gelegenheid te geven naar hun familie te reizen. En op woensdag hebben we een 'flag raising' met annex een USA tuinfeestje met familie. Tweeëneenhalve dag dus voor het wegwerken van een week TDY en het afronden voor ons verlof. En dit terwijl er een aantal taskers open staan. Druk dus.

De temperatuur loopt omhoog en de vochtigheid stijgt. Arthur, geboren ergens aan de kust van Florida, kruipt omhoog en wint aan kracht. De eerste waarschuwingen komen binnen. Ik krijg van mijn Amerikaanse collega, John, een uiteenzetting van de mogelijke gevolgen van een orkaan. Het ergste is zonder stroom vallen volgens hem. Ik maak me de bedenking dat dit niet het ergste is. Hij raadt me aan niet te laat te evacueren. Desnoods een paar dagen vroeger te vertrekken en een ommetoer langs West-Virginia te maken. We zullen zien.

Maandag was het laat, en vandaag ook. Ik ga immers Amber en Nick aan de luchthaven afhalen. De voetbalmatch van de Belgen tegen de Amerikanen gaat van start zonder mij. Ik probeer de match op het internet te volgen, maar buiten een paar statistieken en de stand krijg ik niets te zien.

Als ik op de luchthaven toekom, staan ze al te wachten. Hun vliegtuig was niet om 17u00, maar om 16u00. Oei, dat is al de tweede maal dat Amber moet wachten op de luchthaven. Hun reis is wel goed verlopen. Het vliegtuig was echter een kleintje, 160 passagiers. Vliegt dat intercontinentaal?

Dan richting sportsbar voor de match. Een vol huis. 250 Amerikanen omsingelen onze dappere Belgische delegatie. De sfeer is uitbundig. De Amerikanen geloven er in, hoewel alleen hun keeper de stand op 0 – 0 houdt. De verstandhouding is wel goed. De bende joelende fans verandert in een teleurgestelde groep als kort na elkaar de Belgen het gat naar het doel vinden. De selfie van Lukaku bij de 2 – 0 zet een domper op 'we believe we can win'. Maar met moed der wanhoop begint de Amerikaanse ploeg zowaar te voetballen en aan te vallen. Als er 2 – 1 op het scorebord verschijnt, wakkert het vuur weer aan. De schare fans geloven er

weer in om in de laatste minuut, die de coach veel te kort vindt, het deksel op de neus te krijgen. Wij hebben ze naar huis gespeeld!

Geen wrok in de zaal. De felicitaties voor onze ploeg komen van alle kanten. We moeten nu kampioen spelen, want zo kunnen ze zeggen dat ze tegen de wereldkampioen verloren hebben. We hebben er zowaar op slag 350 miljoen supporters bijgekregen. In de daaropvolgende dagen als ik in uniform rond loop, krijg ik af en toe felicitaties voor de prestatie van onze ploeg. Sportief!

Woensdagmorgen, weer vroeg, neemt John me in vertrouwen. Hij gaar volgende week op interview naar Den Haag. Hij heeft een nieuwe job als burger bij de NATO op het oog. Hoewel hij zijn werk hier graag doet, kunnen ze hem geen verlenging van zijn contract beloven. Hij moet dus uitkijken naar een andere job. Dat zou voor ons een verlies betekenen, maar hij heeft geen andere keuze. Hopelijk krijgt hij de job.

’s Morgens moet ik de derde cyclus briefen. Er zitten een paar bekenden tussen. Leuk om ze terug te zien. Een nieuwe bende hoofdofficieren die er nog in geloven. De briefing ging goed. Ze hebben immers gedaan en hun aandacht er bij houden was dus een grote uitdaging. Maar het is me gelukt als ik de zaal goed kon observeren.

Na de briefing de warmste vlaggengroet ooit. Het zweet druipt naar beneden. Hemd en broek kletsnat. Van iedereen die rond me staat. Een uur in de bakkende zon. De generaals staan in de schaduw, maar ze hebben wel hun service dress aan. Dat compenseert onze zonnige plaats. In feite is hier niets leuks aan. Nu weet ik waarom ik voor Kosovo in de winter gekozen had. Een parade bij -10 °C is te verkiezen boven deze sauna.

Druipnat ga ik terug naar de koelte van mijn ‘cubicle’. Snel andere kleren aandoen. Alles plakt door het zweet. Nog snel afscheid nemen van een paar collega’s die er niet meer zullen zijn na mijn verlof. De grote wissel gaar beginnen. Een derde van dit hoofdkwartier zal er na de zomer niet meer zijn. Evenveel nieuwe officieren zullen hun posten invullen.

Na de losse eindjes afgewerkt te hebben, geef ik onze kinderen een snelle rondleiding op onze verdieping en gaan dan samen naar het Amerikaans tuinfeestje. Springkastelen, schminkstandje, … onze kinderen zijn er al niet meer geïnteresseerd. Hoewel de jongste een poging doet om zijn broers mee te krijgen om te springen. Natuurlijk zijn er hamburger en hot dogs. De taptruck is wel iets tofs. Gewoon een van met vier tapkranen. Bier natuurlijk.

Op het einde komt de derde cyclus aan. Ze hebben nog juist iets te eten. Snel iedereen nog een goede dag toewensen en dan richting Commissary en NEX. Op zoek naar een dakkoffer. Calle vreest dat er niet genoeg plaats in de Dodge is voor passagiers en bagage. De rest van de namiddag rij ik samen met Loic rond op zoek naar dakrails. Geen succes.

’s Avonds vertrekt ons belevingsboek editie mei volgens de nieuwe methode. Hierdoor kan ik de mails ietsje persoonlijker maken en leg ik geen claim op enkele Mb in jullie mailbox. Ook is het hierdoor terug mogelijk dat mensen zichzelf in- of uitschrijven. Deze mogelijkheid was immers komen te vervallen doordat het systeem dat ik al sinds Kosovo gebruik, niet meer werkte. Ik was blijkbaar de enige gebruiker binnen Defensie.

’s Anderdaags vind ik al direct enkele reacties op deze nieuwe aanpak. Leuk! Ook word ik opgebeld. Ik ben toegelaten om in het aquarium te duiken. Nu nog trainen. Met onze reis voor de boeg, zal dat iets voor augustus worden.

De storm, orkaan Arthur, die met veel media aangekondigd passeert zonder veel schade. Ze heeft wel gewoed, maar het was niets spectaculairs. In mijn ogen een goeie zuidwesterstorm aan de kust.

http://www.rtlnieuws.nl/nieuws/buitenland/orkaan-arthur-vanuit-de-ruimte-gigantisch

's Middags houden we een stemronde over de parken die we gaan bezoeken. Zo’n pretpark is alles behalve goedkoop en dus moeten er keuzes gemaakt worden. Het wordt Bush Gardens en Universal Studios. Geen Disney World (juist?) en ook geen Seaworld (waar ik een beetje op gehoopt had). Er is ook een tweede stemming nodig en deze keer voor de keuze tussen de voetbalmatch België-Argentinië of een bezoek aan de eerste ‘settlement’ in Roanoke Island. De voorkeur gaat uit naar het heden. Het verleden wordt verschoven naar augustus.

De laatste mailtjes afwerken en nog een paar dingen regelen voor ons vertrek. Best spannend, zo de dagen voor het vertrek. Dit is immers de eerste keer dat we zelf en volledig een road trip gepland hebben. Zal ze te doen zijn? Is ze spannend genoeg? Zit er genoeg in voor ieders goesting?

De banden bijpompen voor onze grote trek. Goede bandenspanning is belangrijk voor de grote tocht. Ze stonden een beetje laag in spanning. Daarna terug rondrijden voor een dakkoffer. Geen echt succes, want we missen de dakrail. Ik merk dat de achterste band terug wat plat staat. Lek? Ik stop aan de bandencentrale om te kijken of ze de band in voorraad hebben. Als zaterdagmorgen – het is morgen 'Independance Day' en ik vrees dat ze dan zullen open zijn – een andere band op moet, dan heb ik liever dat ze in stock zijn. Ja, nog 4 stuks. En ze zijn morgen open. En ik die dacht dat die dag voor de Amerikanen bijna heilig was. Nee dus. Maar goed voor mij.

Sears zou eventueel een oplossing voor onze dakkofferprobleem kunnen zijn, maar het wachten duurt een beetje te lang. We zijn immers vanavond verwacht bij de familie Hubbrechtsen en Calle is al doorgereden. We nemen hun buitenstoelen over want die zijn van hetzelfde model als de onze. Dus, we moeten met 2 auto's rijden. Ik vraag aan de mensen van de afdeling er naast of ze morgen gesloten zijn. Ze kijken me verbaasd aan als ik vraag of ze op een werkdag open zijn. Natuurlijk zijn ze dat – ze vragen me juist niet “En waarom

zouden we dat niet zijn?” – maar ze zijn niet zeker of hun collega's morgen werken. Wablief? Bestaat Sears uit onafhankelijke afdelingen?

De avond, de laatste samen, bij de familie Hubbrechtsen was leuk. Hun huis staat bijna volledig leeg. We stellen voor dat ze in ons huis komen logeren, maar dat willen ze niet. De gevoelens voor hun terugkeer zijn gemengd. Na het volladen van de auto rijden we richting Chesapeake.

Vandaag 4 juli. Onze eerste! Dus een beetje informatie over de Amerikaanse nationale feestdag.

Independence Day ("Onafhankelijkheidsdag"), ook wel *Fourth of July* genoemd, is in de Verenigde Staten van Amerika een nationale feestdag ter viering van de aanname van de Amerikaanse Onafhankelijkheidsverklaring op 4 juli 1776. In deze verklaring werd de onafhankelijkheid van de VS tegenover het Koninkrijk Groot-Brittannië bevestigd. *Independence Day* wordt veelal geassocieerd met parades, barbecues, picknicks, honkbalspelletjes, vuurwerk en verschillende andere publieke en privégelegenheden ter viering van de historie en tradities van de VS.

Alhoewel 4 juli voor de Amerikanen bijna iconisch is, beweren sommigen dat de datum zelf een beetje arbitrair is. New Englanders hebben de Britten bevochten sinds april 1775. De eerste motie in het Continental Congress voor onafhankelijkheid werd gemaakt op 8 juni. Op 2 juli, na een zwaar debat, stemde het congres unaniem (12-0) maar in het geheim, vóór de onafhankelijkheid van het Koninkrijk Groot-Brittannië. Het Congres herwerkte de tekst van de verklaring tot kort na 11 uur op 4 juli, toen de dertien koloniën stemden vóór aanname en een ongetekende kopie aan de pers vrijgaven. (New York onthield zich van beide stemmen.) Philadelphia vierde de verklaring met publieke lezingen en vreugdevuren op 8 juli. Pas op 2 augustus werd een afdruk getekend door de leden van het congres, maar zelfs dit werd geheimgehouden ter bescherming van de leden tegen Britse represaillemaatregelen.

Als je de bovenstaande uitleg van Wikipedia leest, dan verwacht je veel van zo'n dag. Zeker als je hier als Kerst, Veterans Day, Thanksgiving, etc. meegemaakt hebt. Je verwacht vuurwerk, BBQs, uitnodigingen, … Het is dan ook een teleurstelling als er amper een vuurpijltje tichting hemel vertrekt – OK, in Chesapeake is vuurwerk streng gereguleerd – alle winkels gezoon open zijn, er amper geur van een BBQ in de wijk hangt – we hebben nog altijd geen nieuw toestel aangekocht –, geen uitnodiging, … Is het maar dit? Wij Belgen vieren onze nationale dag meer. Wij hebben tenminste een militaire parade. Hier? Niets. Geen vlaggen die uithangen – nu ja er hangen sowieso al veel vlaggen uit –, geen parades, … We konden gerust vroeger op roadtrip vertrokken zijn.

Een geluk bij een sisser, de band is wel degelijk lek. En de bandencentrale is open. Band kan dus gemaakt worden, en terwijl we bezig zijn nog een oliewissel er bij doen. Auto is klaar voor de reis.

De laatste reservaties worden bevestigd. De reiszakken worden klaar gemaakt. Calle strijkt nog zo veel mogelijk. Ik doe de betalingen zodat volgende maand alles in orde is. Ik moet hierbij wel een paar kosten schatten en hoop dat er hierdoor geen problemen gecreëerd worden. Je weet nooit hier. Te veel betalen is soms een groter probleem dan te weinig.

We vullen vandaag ook onze belastingsbrief in. Het verloopt moeizaam, want we hebben geen papieren versie. Ook onze overtocht moet er in verwerkt worden. Op het einde is er een groot verschil in het terug te krijgen bedrag tussen Tax on web en de KBC-taxplanner. Het duurt een ganse tijd alvorens we de oorzaak vinden. Gerustgesteld drukken we op de 'Aangifte opsturen'. Onze jaarlijkse verplichting is hiermee vervult. De aangifte van Amber lukt niet, want ze mist informatie. Op een heel laat uur kruipen we in bed. We zijn nog niet volledig klaar voor ons vertrek.

Dag 1 – 05 juli

Chesapeake (VA) – Jacksonville (NC): 237 mijlen / 381 Km

05 juli. De dag van ons vertrek. We zouden vandaag naar Roanoke Island rijden en dan doorstomen naar Jacksonville (NC), maar ik ben moeten buigen voor Koning Voetbal en zijn democratische aanhangers. We vertrekken dus via een omweg naar Virgibia Beach. Gelukkig een beetje, want zo hebben we iets meer tijd om alles vakkundig in te pakken.

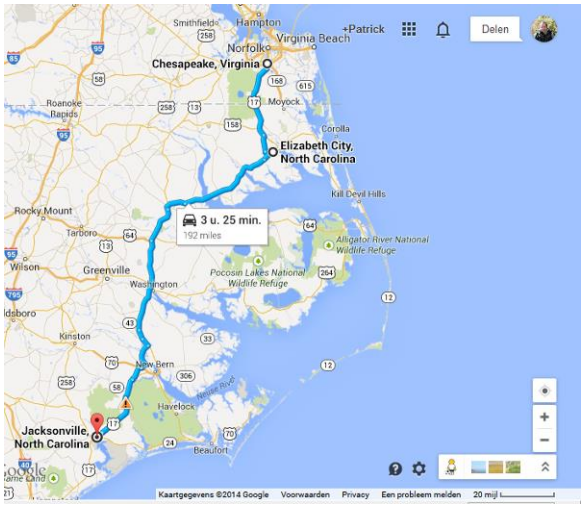

Iedere dag van onze reis begint op een nieuw blad. De kans is trouwens groot dat deze maand in verscheidene edities zal verschijnen, want ik denk dat er per dag meer geschreven zal worden. De dag zal beginnen met de bestemming en de afgelegde afstand. Er zal ook een kleine kaart bijgevoegd worden, zodat jullie beter kunnen volgen waar we zitten. Ik voorzie ook dagelijks een foto van de weg, in de hoop dat we zo de geleidelijke overgang kunnen waarnemen. We proberen ook een foto van het hotel waar we overnachten als illustratie toe te voegen. Als laatste nemen we ook een foto van iedere keten waar we gaan eten. Niet dat we altijd in een ketenrestaurant gaan eten, maar als we dat doen, dan is er een foto.

Oh ja, nog een wijziging. Calle is aan het schrijven geslagen. Terwijl ik rij, zit ze naast mij te typen. Ze maakt een reisverslag voor haar ouders. Logisch dus dat ik haar werk als grondstof voor ons belevingsboek gebruik. Wees dus niet verbaasd als de stijl een beetje wijzigt of varieert. Genoeg informatie over wat we gaan doen. We beginnen er terug aan.

Weer te laat vertrokken. Dit is een gewoonte bij onze grote vertrekken – sommigen zullen zeggen bij alle vertrekken, maar dit doet even niet ter zake – en dus ook deze keer. Er is ook een gezonde portie pre-vakantie stress aanwezig. Sommige gezinsleden zitten al met hun hoofd in de vakantiesfeer terwijl andere nog moeten inladen, laatste dingen regelen, … Ik geef de sleutel af aan onze buur. Je weet nooit. Alle reiszakken gaan in de koffer. De vrijgekomen ruimten onder de zetels zorgt voor de rest van de spullen. Alles past er in en iedereen heeft voldoende plaats. Wat een grote auto die Dodge.

Hop weg. En hop alweer terug. Amber heeft de ID-kaart lezer vergeten mee te nemen. En ze heeft die nodig om onderweg haar belastingsbrief in te dienen. We missen de nodig informatie om ze volledig in te vullen. We krijgen die pas maandag van haar werkgever, de bakker. De eerste helft van de match is al voorbij. De Belgen spelen goed en de Argentijnen zijn maar een schim van wat ze

ooit geweest zijn. Jammer genoeg wint de beste ploeg op het veld niet altijd de voetbalmatch. De sfeer onder de Belgen was er echter niet minder om.

Nog een Pizza eten voor ons vertrek. We ontmoeten een koppel waarvan de dame uit Brugge komt. Wat is de wereld toch klein. Zelfs in de States. Na een uitgebreid afscheid, sommigen zien we na ons vertrek niet meer terug, stapt de ganse bende in de Dodge en kiezen we richting Zuid. De reis begint.

Als we Chesapeake in scheervlucht passeren weet ik dat we nu echt op reis zijn. We zijn verder dan we tot nu toe geweest zijn. Onderweg valt me op de ook hier de motards elkaar groeten als ze kruisen. Is dit een universele code bij motards?

Aan onze eerste grensovergang kunnen we niet stoppen. Er is gewoonweg geen plaats. En met al die voorbijrazende voertuigen is dit toch doen veel te gevaarlijk. Project 1 valt in het water.

De banen zijn lang. De rit doet me een beetje aan onze reis door Zuid-Afrika denken. Waarom weet ik niet. Er is ook weinig volk. The lone rangers ...

Als we na de lange rit in het hotel aankomen stormen onze jongens direct richting zwembad. Door het wegvallen van het bezoek aan de eerste kolonie, is deze dag niet meer dan een doorrit. Ik voer terug een gevecht met een verstopt darmkanaal. Dit is te frequent om normaal te zijn. Mentale nota: bij terugkeer eens aankaarten bij de dokter. Het avondmaal bestaat uit pistoleekes op de kamer. Best gezellig met zijn allen.

Dag 2 – 06 juli

Jacksonville (NC) – Charleston (SC): 250 mijlen / 784 km totaal

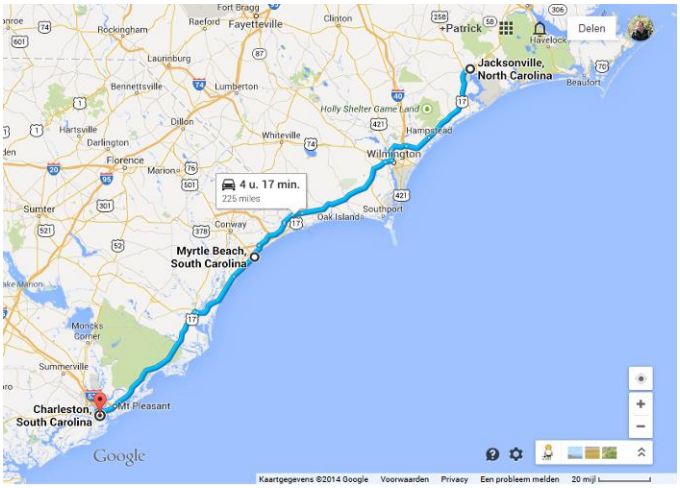

Na een goeie (?) nachtrust – de kleinste sliep bij ons op de kamer, en het heeft wat voeten in de aarde gehad vooraleer hij eindelijk onder zeil was – en een stevig (lees: Amerikaans) ontbijt, vol met pancakes (tot groot jolijt van de jeugd), zetten we koers richting Myrtle Beach, SC – we volgen voor ons gemak de Amerikaanse afkortingen voor de Staten, SC staat voor South Carolina – voor een tussenstop aan het strand.

Hoe meer we zuidwaarts rijden, des te nadrukkelijker is de sfeer van de Confederatie merkbaar. We wijken even van onze route om een 'ontstoppingsmiddel' bij de apotheek te kopen. Gelukkig heb ik er tijdens het rijden niet veel last van, buiten een paar buikkrampen, maar de stop moet er snel uit. Hierdoor passeren we Wilmington, nog juist op grondgebied van North Carolina, een uiterst charmant stadje met die typische zuidelijke huizen. Een beetje raar dat het niet in onze Capitool-reisgids vermeld staat.

Aan de grensovergang stoppen we eventjes voor een kiekje van de staatsborden en verbazen we ons over het grote aantal vuurwerkwinkels daar in de onmiddellijke omgeving. Klaarblijkelijk zijn de wetten op vuurwerkgebruik minder streng in South Carolina? Althans zo lijkt het.

South Carolina is aangenamer om te doorkruisen dan North Carolina – alhoewel dit maar een indruk kan zijn: we zien minder uitgeleefde huisjes en weinig eerder armoedige dorpjes dan in de noordelijke zusterstaat.

Myrtle Beach, SC is gekend voor z’n prachtige zandstranden, evenals veel vertier in de vorm van talloze waterparken, casino’s en andere attracties. Aangezien Nick toch graag een paar Amerikaanse fastfoodketens wilde uitproberen tijdens z’n verblijf hier, en we afgesproken hadden dat we gingen proberen met het middageten niet té veel tijd te verliezen, kiezen we een ‘Wendy’s’, een hamburgerketen, uit als lunchplaats. Alhoewel ze er op TV voortdurend reclame voor maken alsof om een nette en gezellige keten zou gaan, valt ons bezoek tegen: dan is Mc Donald’s beter.

Na het versterken van de innerlijke mens rijden we door naar het strand. Aanvankelijk wilden we er een uurtje verblijven, maar we besluiten ons bezoek aan de Boone Hall Plantation in Mount Pleasant uit te stellen tot de volgende dag, omdat het zondag is en de plantage op die rustdag vroeger sluit – een reisgids bij de hand hebben en consulteren heeft zo zijn voordelen. Dat maakt dat we langer op het strand kunnen blijven, wat zéér naar de zin van de kids is: ze blijven praktisch de hele tijd in zee ;) De zee is er veel zouter dan in Virginia en de golven zijn tamelijk groot. Is dit altijd zo, of ligt Arthur hier aan de basis?

De parking is vlak bij het strand. De plaatsten bestaan uit mooi aangelegde grasstroken met hier en daar een parkeermeter. Het straatbeeld bestaat uit kleurrijke paalwoningen. Is dit een bescherming tegen overstromingen?

Het omwisselen van natte zwem- naar droge zomerkledij gebeurt in de auto, waarna we opnieuw onze rit aanvatten met bestemming Charleston, SC.

Deze hoofdstad is een zeer aangename plaats, bulkend van de burgeroorlogoverblijfselen. Ze ademt de confederatie uit.

Na een snelle douche in het hotel (Sleep Inn) trekken we richting the Battery – de plaats waar de kanonnen van de Union stonden - voor het opsnuiven van de sfeer in het oude stadsgedeelte.

Als eetadresje kiezen we een restaurantje uit dat zowel in de Capitool-reisgids als de gids van AAA vermeld stond: ‘Hominy Grill’. Spijtig genoeg is dit gesloten, dus stappen we ‘Hyman’s Seafood’ binnen: 3 aanpalende oudere huizen met planken vloeren waar ze grote porties visgerechten serveren. Vriendelijke bediening, en een gratis ijsje als toetje :D

Een duikje in het zwembad zit er wegens tamelijk late terugkeer naar het hotel niet meer in, desalniettemin is het een leuke avond!

TWO DOLLARS

Mel Gibson
Ate At This Table

Dag 3 - 07 juli

Charleston (SC) – Savannah (GA): 149 mijlen / 1023 km totaal

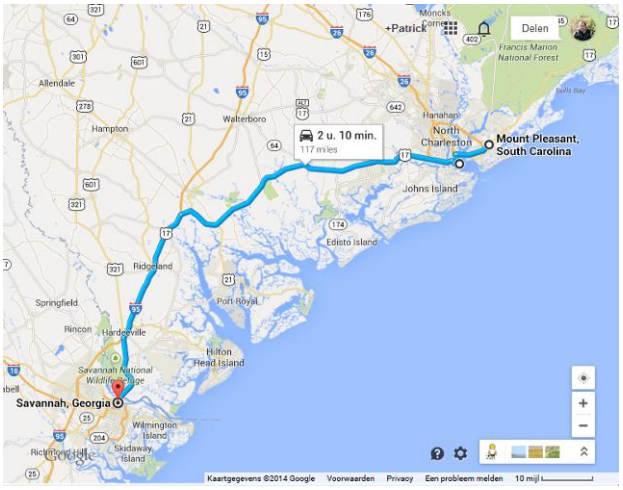

Om 07u00 loopt de wekker af: 3 dapperen hebben immers besloten de plaatselijke fitnesszaal uit te testen. Nu ja, zaal…: het kamertje telt 1 loopband, 1 fietstoestel en een bankje met 2 gewichtjes om oefeningen op uit te voeren. Er is wel een voorraad verse handdoeken, een drinkfonteintje en natuurlijk een TV.

Loic, Ciaran en ondergetekende – Calle dus – wisselen elkaar af op de loopband en het fietstoestel, en om iets na achten keren we terug naar de kamer. We besluiten eerst te gaan ontbijten: dadelijk douchen zou niet veel soelaas brengen, gezien de zwoele temperatuur die al aanwezig is.

Ditmaal is het een wafeltoestel dat de aandacht van de kids trekt. Terug op onze kamer snel een douchke nemen, de zakken een beetje herschikken – de strandhanddoeken en het zwemgerief zijn nog niet helemaal droog – en dan de auto in. Weer weg.

Eerste stop: de lokale Harris-Teetersupermarkt waar we broodjes, beleg, sla, muffins en een grote bidon water aanschaffen. Voilà, ons middagmaal is al in orde!

Vandaag staat volledig in het teken van een snuifje geschiedenis: in de voormiddag bezoek aan de plantage waar o.a. 'North and South' en grote delen van 'The Notebook' opgenomen werden, in de namiddag naar het historische burgeroorlogfort, Fort Sumter.

De 'Boone Hall Plantation' is een prachtige oase van rust middenin het groene Mount Pleasant, vlakbij Charleston. Eerst nemen we deel aan een geleid bezoek van een half uurtje in het huis zelf – de grootte van het huis valt iets kleiner uit dan dat we er ons van voorgesteld hadden – : de gidsende dame is gekleed in een toepasselijke lange japon! Alles ademt die typisch authentieke sfeer van het Zuiden uit en ik verwacht elk moment Orry door de deur te zien binnenkomen. Vervolgens verkennen we via een rondrit in een open busje het domein. Chauffeur Bob blijkt een uiterst aangename en vlotte gids te zijn, en vertelt ons in het typisch zuidelijke Amerikaans honderduit over het reilen en zeilen op de plantage. Tenslotte bezoeken we nog de prachtige aangelegde tuin en de vroegere slavenverblijven. Een zéér geslaagde trip in het verleden!

Het vertrekpunt van de boot die ons naar Fort Sumter zal voeren, is gelegen aan Patriots Point, waar ook het historische vliegdekschip USS Yorktown ligt. De medailles op de zijkant van het schip verraadt haar rijk verleden.

Aangezien de boottocht toch een half uur in beslag neemt, maken we van de gelegenheid gebruik om onze broodjes te maken en te verorberen, ondertussen genietend van de pelikanen en dolfijnen die rond de boot spelen. Jawel, dolfijnen! Of zijn het bruinvissen?

Op onze route ligt er ook een raar schip voor anker. Wat is dat voor ding?

In het fort zelf doen 2 vrouwelijke rangers ons de geschiedenis van Fort Sumter haarfijn uit de doeken. We krijgen uitleg over de vele bezettingen en beschietingen. Een fort uit baksteen was ok want kanonnen met gladde loop schoten niet ver en waren niet accuraat. En als ze dan toch doel raakten, dan was er amper schade. De beschieting van Fort Sumter die het begin van de burgeroorlog inluidde vormde niet echt een bedreiging. Detail: de beschieting begon omdat de fortcommandant de verkeerde vlag omhoog hees. Het probleem was echter dat het fort gebouwd was voor een bedreiging vanuit zee en dus een zwakke kant richting land had. Deze zwakke kant gold ook voor het kruitmagazijn. Toen de geconfedereerden met hot shots – kogels die boven een vuur gloeiend heet gemaakt werden voor ze af te vuren – begonnen, gaf de fortcommandant zich voorwaardelijk over. Een treffer op het magazijn zou immers een explosie tot gevolg hebben. De beschietingen veroorzaakten geen slachtoffers. Het eerste slachtoffer van de burgeroorlog viel bij het eresalvo toen de vlag naar beneden gehaald werd.

Later beschoot de Federatie het fort met kanonnen met getrokken loop. Hierdoor werd er meer schade veroorzaakt. Met deze brokstukken werd het gelijksvloers versterkt waardoor het fort met de dag sterker werd. Het fort werd zelfs vanuit zee met pantserschepen en met een landing aangevallen. Het werd echter nooit ingenomen. Fort Sumter was immers te belangrijk om zo maar op te geven want het betekende de mogelijkheid om de blokkade te doorbreken.

Niet ver hier vandaan, aan de overkant, werd ook de eerste, succesvolle aanval met een duikboot gelanceerd. Het aangevallen schip zonk, maar de duikboot werd toevallig door de andere schepen de grond ingeboord – althans dat wordt vermoed.

Na de uitleg, krijgen we een uurtje de tijd om rond te wandelen en zelf het bouwwerk te verkennen. Mooi, warm weer, interessante bezienswaardigheid, meer moet het niet zijn om er een prettig bezoek van te maken!

Rond 16u00 stapten we terug van de boot, de auto in, voor een ritje van een 2-tal uurtjes naar Savannah. De obligate foto’s aan de grensovergang niet vergeten – Georgia, the Peach State! – en na nog een half uurtje arriveerden we aan ons hotel. De jongens doken zoals verwacht dadelijk het zwembad in – toen we aan Paul van de receptie vroegen tot hoe laat het zwembad open was, kregen we het diplomatische antwoord: ‘Until one of the other guests complains about the noise’.

’s Avonds gaan we pasta eten in de ons al gekend ‘Olive Garden’. Lekker.

Clearance 15' 0"

Dag 4 – 08 juli

Savannah (GA) – Okefenokee (GA): 222 mijlen / 1380 km totaal

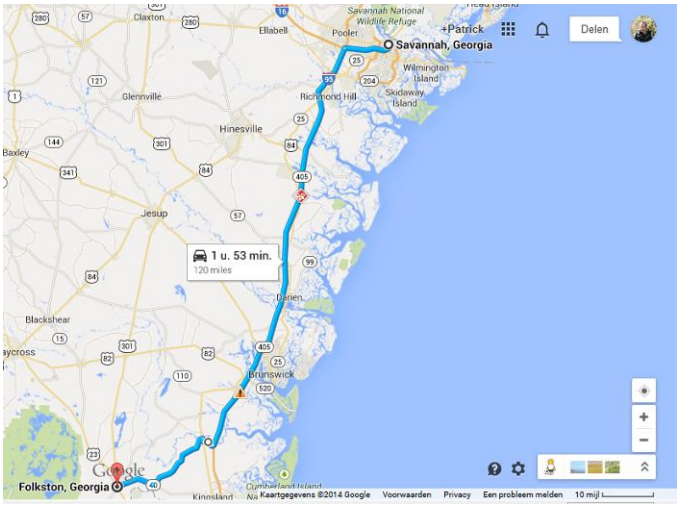

Met ditmaal het andere koppel – Amber en Nick – bij ons op de kamer slapen we goed… tot ongeveer 05u45 's ochtends. Alhoewel ik m'n GSM op 'stil' gezet had, werd ik toch wakker door het getril ervan.

In eerste instantie denk ik aan het thuisfront in België: ik verdenk de papie ervan een SMS'je gestuurd te hebben om te vragen wanneer we nog eens konden skypen. M'n GSM blijft echter vibreren, dus het was geen berichtje, maar een oproep en nog wel van een nummer in Virginia!

Elke 2 weken komt iemand van MaidPro ons huis schoonmaken en ze laten altijd op voorhand weten dat ze onderweg zijn, dus eventjes gingen m'n gedachten die richting uit. Maar om 05u45 's morgens??? No way!

Zou het misschien onze buurman zijn die onze huissleutel heeft en ons beloofd had een oogje in 't zeil te houden, maw, is er iets ergs gebeurd?

Ondertussen had ik al 2 gemiste oproepen van hetzelfde nummer, dus de 3de keer besluit Hoesy op te nemen: of er iemand de deur kon komen opendoen? Foutieve oproep, zo blijkt, waarschijnlijk van een flauwe plezante die iets te diep in het glas gekeken had en zijn sleutel vergeten is. Leuk is iets anders voor ons. Dit maakt wel dat we alle vier wakker waren, en het duurt een hele tijd vooraleer we terug (en ook maar voor een korte tijd) in dromenland vertoefden.

Om 08u00 komen de 2 oudste jongens aankloppen: die zijn al heel dapper gaan trainen in de fitnessruimte die ditmaal 2 loopbanden telt.

Na een ontbijt met hindernissen – fruitsapverdeler kapot, de doosjes fruitsap die ze ter vervanging voorzien hadden, blijken bevroren te zijn en de toaster werkt ook maar half – nog even terug naar boven om de laatste spullen in te pakken en ons te wapenen voor de komende dag, vervolgens uitchecken en dan richting het oude stadsgedeelte van Savannah.

Zoals de reisgids en de mensen die Savannah al bezocht hadden ons verteld hadden, bestaat de oude stad uit een aaneenschakeling van groene, lommerrijke pleintjes en straten met (hoofdzakelijk) 'kinderkopkes'. Deze kasseien zijn de ballaststenen uit de oude schepen die hier geruild zijn tegen vracht. In plaats van ze in de haven te gooien gebruikte de stad ze om wegen aan te leggen.

Onze wandeling loopt langs oude huizen in zuidelijke stijl, historische pakhuizen langs de rivier en kleine parkjes met grote bomen. Heel pittoresk, maar bloedheet, dus de stop aan het einde van onze 3-uur durende tocht in ‘Savannah’s Candy Kitchen’ wordt heel enthousiast onthaald. Iedereen een ijsje met 2 bollen en dan het snoepparadijs ontdekken!

De grootste honger gestild, besluiten we dadelijk koers te zetten naar Fort Pulaski, een van de best bewaarde forten die deel uitmaakten van een keten van kustforten die de USA tegen buitenlandse invallen – we spreken over de 19de eeuw – moesten beschermen.

Spijtig genoeg hebben we slechts een uurtje de tijd om het fort te verkennen, want om 15u00 moesten we terug aan ’t rijden zijn om op tijd op onze volgende bestemming te geraken. Aan de ingang van het nationaal park krijgen we de volledige uitleg over onze nieuwe militaire jaarpas voor alle parken. De Ranger soort zich niet aan het getoeter van de andere auto's. Vanaf nu mogen we in alle

nationale parken gratis binnen (dat is met 4 volwassenen). Een extra voordeel als militair.

De interessante uitleg van de gids kunnen we maar voor een derde bijwonen; nog snel even de verdedigingsmuur op om een overzicht over het fort en het omliggende landschap (de monding van de Savannahrivier) te kunnen aanschouwen en dan terug de auto in, klaar voor de rit naar Okefenokee Swamps!

Dit natuurgebied ligt tegen de grens met Florida, en het dichtstbijzijnde (slaperige) stadje is Folkston. We arriveren om iets voor 18u00 en maken kennis met Steve en Jo, de 2 oudere mensen die het 'kampeerterrein' uitbaten. Na een omstandige uitleg over het gebied en de dieren die er huizen – Ciaran flipt al half bij het aanhoren van de woorden 'giftige slangen, 'fire ants', alligators en zwarte beren' – maken we de nodige afspraken i.v.m. onze boottrip van morgen heel vroeg op de swamps en zoeken dan ons verblijf voor de komende 2 nachten op.

Dat verblijf bestaat uit 2 houten cabines met binnenin de nodige 'luxe': een klein, maar gerieflijk keukenhoekje, een tafel met 4 stoelen, 1 2-persoons- en 1 stapelbed voorzien van bedlinnen én een eigen douchecel/WC'tje. Alles heel proper en fris, airco en ventilator aanwezig en zelfs een buitenterrasje compleet door vliegengaas omgeven.

Nadat we ons geïnstalleerd hebben, rijden we terug naar Folkston waar we in de plaatselijke supermarkt onze inkopen voor het ontbijt en middagmaal van de komende 2 dagen doen. Alhoewel we geen klantenkaart van de winkel bezitten,

trekt de kassierster tóch de kortingen hieraan verbonden van de rekening af: van ‘Southern hospitality’ gesproken!

Het eerste restaurantje dat we op aanraden van Jo opzoeken, ziet er sjofel uit, maar toch willen we het uitproberen, want volgens onze gastvrouw kunnen we daar kennismaken met échte southern-grillspecialiteiten. Spijtig genoeg blijkt het gesloten te zijn. Dan maar naar de Thaise eetgelegenheid een eindje verderop. Daar worden we heel hartelijk verwelkomd door de eigenaar, die al dadelijk een geanimeerd gesprek met ons aanknoopt over de halve finale Brazilië-Duitsland (1-7!). De kaart bevat veel vreemde namen, en iedereen probeert iets anders uit, wat voor de nodige hilariteit zorgt. De porties zijn zeer ruim en smakelijk en het dessert, verse meloen, krijgen we van het huis. Toen de eigenaar verneemt dat Seighin z’n gerecht amper aangeraakt heeft wegens té pikant, wil hij het nog in mindering van de afrekening brengen ook, wat we echter beleefd maar beslist weigeren.

Terug in onze blokhutjes worden we door Amber en Nick nog vergast op een stukje ‘apple pie’ ter gelegenheid van hun 5 jaar samenzijn. Daarna zoekt iedereen z’n slaapplaats op, want morgen is het vroeg (06u00!) opstaan voor de boottocht met Steve! Spannend!

Dag 5 – 09juli

Okefenokee Swamps: 0 mijl / 1380 km totaal

Zoals gewoonlijk vannacht rond 04u00 weer wakker doordat de temperatuur in de kamer té tropisch wordt om nog verder te kunnen slapen. Bedje uit, airco aan, bedje terug in en proberen nog een uiltje te vangen. Later blijkt dat de airco niet aan stond, maar alleen de blazer.

Om 06u10 klinkt dan de onverbiddelijke wekker: tijd om op te staan en ons klaar te maken, want om 06u45 rendez-vous met Steve! Nu, het klaarmaken heeft weinig voeten in de aarde. Eerst aankleden: **lange** broek en T-shirt met **lange** mouwen, evenals sokken en **gesloten** schoenen. De nog onbedekte lichaamsdelen (gelaat, hals en nek) inwrijven met zonnecrème én muggenmelk. Zak met regenkledij (je weet maar nooit hier in de swamps!) en ontbijtrepen voorzien, fototoestel en videocamera niet vergeten. De videocamera komt voor de eerste maal uit zijn zak, want deze dauwtrip is de ideale gelegenheid om te filmen. Actie!

We nemen allemaal plaats in de wachtende bestelwagen met trailer en boot; Jo volgt ons met de jeep. De rijweg oversteken, een lange baan van enkele kilometertjes volgen en we komen al op onze bestemming aan: de ingang van het Okefenokee National Wildlife-reservaat.

Okefenokee is – zoals te verwachten – een Indiaans woord en stamt uit de taal van de Creek-indianen. Het betekent letterlijk 'trembling water' en werd gegeven aan de beweging van het water veroorzaakt door het 'brullen' (is dit de juiste term?) van de alligators.

In tegenstelling tot wat we verwacht hadden, is de temperatuur nog aangenaam koel. Steve verzekert ons echter dat eens de zon aan haar dagelijkse klim begint, het vlug warmer – zeg maar heet - zal worden. Toch hebben ze ons aangeraden zoveel mogelijk ons lichaam te bedekken vanwege de tamelijke agressieve 'yellow flies', die behoorlijk nijdig kunnen steken. En je kunt beter het advies van een specialist volgen als je zelf geen ervaring hebt.

Steve en Jo laten de boot te water, terwijl wij vergast worden op een 1ste verschijning van een alligator: in de onmiddellijke nabijheid van de steiger zitten 2 mannen in een schuitje te vissen en het aquatisch roofdier ligt geduldig te

wachten totdat ze hem iets toewerpen. Wat voor de vissers te klein is, is voor dit dier een gemakkelijk ontbijt.

De tocht doorheen de swamps is de vroege ochtendstond zeker waard. Steve vertelt honderduit over het reservaat, vestigt onze aandacht op tal van vogels, kikkers, insecten (libellen!) en de belangrijkste bewoners, alligators – waarover hij met een zeker respect vertelt – en weet ettelijke wetenswaardigheidjes te spuien over de ons omringende fauna en flora. We zien witte en andere reigers, kraanvogels, de zogenaamde snakebirds ofte anhingas – familie van de kormoraan –, uilen, libellen, schrijvertjes, bijen, bekerplanten, kortom, een enorme variëteit aan natuurpracht. Het ene moment varen we door gangen van eindeloze cipressen behangen met Spaans mos, dan weer bevinden we ons temidden van een watervlakte vol met waterlelies.

Het water ziet inktzwart – de alligators die onze aanwezigheid dulden, maar ook niet meer dan dat, moeten slechts enkele centimeters onder het oppervlak verdwijnen en worden dadelijk onzichtbaar – maar als Steve een bekertje met water vult, blijkt het tamelijk helder te zijn – hoewel dit natuurlijk een beetje misleidend is.

Onze gastheer-gids is zeer geïnteresseerd in de Europese en meer bepaald de Belgische manier van natuurbehoud en -bescherming en toen hij verneemt dat we een maand in Zuid-Afrika rondgereisd hebben, informeert hij naar onze belevenissen daar.

Wat oorspronkelijk een trip van ongeveer 2 à 2,5 uur zou zijn, groeit finaal uit tot een boottocht van een dikke 3 uur. Als we terug op ons vertrekpunt arriveren, staat de zon al beduidend hoger aan de hemel en is de temperatuur

gevoelig gestegen. We hebben het dan ook – eufemistisch omschreven – behoorlijk warm; vooral onze jongste, die verplicht een zwemvest moet dragen, baat in het zweet. De sukkel.

Terug de wagen in, naar de koelte van onze houten huisjes. Amber, Nick en Ciaran besluiten onmiddellijk een tukje te gaan doen, de 4 anderen van het gezelschap genieten eerst van een (laat!) ontbijt aan de tafel buiten vooraleer ook wat te gaan rusten.

Ik echter heb geen zin om ons verblijf hier te ‘verslapen’, dus ik installeer me met m’n laptop op het volledig door vliegengaas omgeven verandaatje en geniet van de rust en de natuur terwijl ik onze mailbox check, de foto’s naar de PC overzet en onze belevenissen neertijp.

Rond 14u00 komt er terug leven in de brouwerij. Een vriendelijke hond brengt me een bezoekje en stormt dan terug weg; Ciaran verschijnt kort nadien met de mededeling dat hij honger heeft.

Terwijl de rest van het gezelschap met mondjesmaat komt aanzetten, kunnen wij een Skype verbinding tot stand brengen met achtereenvolgens tante Riet en Ulli: leuk om eindelijk nog eens wat nieuws uit ons Belgiekske te vernemen!

De 3 zonen besluiten een spelletje Monopoly te spelen, Hoesy en het koppel rijden naar de supermarkt om alles in te slaan voor de BBQ van vanavond en ik doe snel de afwas.

Eens de ‘foeriers’ teruggekeerd, wordt er begonnen met het bereiden van ons avondmaal, terwijl Loic alvast het vuur aansteekt.

Het aperitief wordt buiten geserveerd, aan de houten eettafel die bij onze tijdelijke woonst staat. We spelen enkele spelletjes ‘Mille Bornes’ en genieten van de nog steeds warme avondzon.

Op het menu staan aardappeltjes in de schil, kip en hamburgers en een grote gemengde sla. Buiten in de open natuur eten heeft echter ook z’n nadelen: muggen zijn er niet te bespeuren, maar vervelende vliegen van het bijtende soort veroorzaken wel enig ongemak.

Ons nagerecht is tweeledig: eerst krieken- en perzikenflappen, vervolgens zoals de ‘real Americans’ marshmallows geroosterd boven het kampvuur dat we ondertussen aangelegd hebben. Om iets na 21u00 houdt iedereen het voor bekeken en trekken we naar ons chaletje. Vuur wel professioneel gedoofd. Ciaran en Hoesy vlug onder de douche, ikke den afwas en dan ons bedje in: alweer een geslaagde vakantiedag!

Dag 6 – 10 juli

Okefenokee Swamp (GA) – Saint-Augustine (FL): 126 mijlen / 1583 km totaal

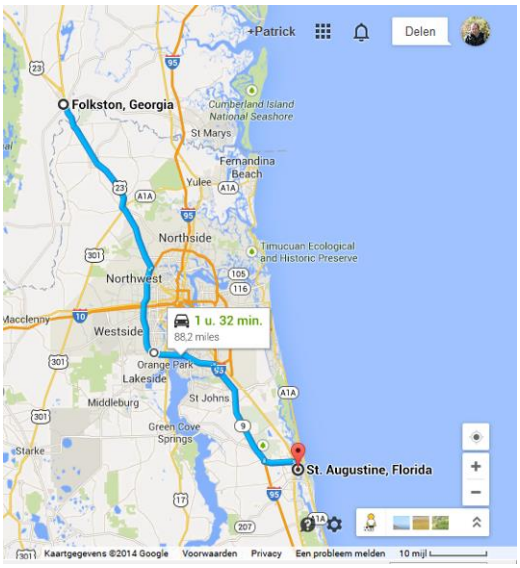

Alhoewel er vandaag niets speciaals op het programma staat, zijn wij, de 2 oudjes, al vroeg uit bed: om 06u30 zitten we al in de auto, opnieuw op weg naar het Okefenokee Wildlife Refuge. Steve had ons immers verteld over een uitkijktoren die je na ongeveer een kilometertje stappen kon bereiken en vanwaar je een schitterend uitzicht had over een groot deel van het reservaat.

Op de parking splitsen we ons op: Hoesy wandelt – ik wou immers volledig van de natuur kunnen genieten – via het aangelegde steigerpad naar de toren, terwijl ik heb verkozen de afstand al lopend af te leggen.

Eenmaal op het uitkijkpunt aangekomen en de trappen tot helemaal boven beklommen te hebben, strekt er zich inderdaad een prachtig landschap voor ons uit: kreken met waterlelies onderbroken door eilandjes van gras en omzoomd met een uitbundigheid aan bomen. Er is niemand anders, en de typische swampgeluiden omringen ons langs alle kanten. Het decor doet een beetje prehistorisch aan: we zouden niet erg verbaasd zijn, mocht er eensklaps een brontosaurus door het beeld wandelen.

Via de aanwezige verrekijker bewonderen we lang de omgeving en de alligators die vlakbij het water doorsneden. Op de terugweg krijgen we nog een extraatje voorgeschoteld: 2 baby-alligators die op een dikke tak in het water zaten te chillen. Aan de andere kant van het wandelpad zitten er nog meer. De jongen vormen een mooi beeld, maar het is toch uitkijken voor de mama-alligator. Alligators, in tegenstelling tot krokodillen, kennen immers een moederzorg. En je weet nooit ...

Aangezien ik al lopend veel eerder terug aan de auto arriveer, besluit ik alvast een stuk in de richting van de hoofdbaan te lopen, zodat Hoesy me onderweg kan oppikken. Warm, plakkerig, zweterig, uitputtend weer: ’t is weer eens wat anders dan in de Kalahariwoestijn te joggen! ;)

Terug in ons houten huisje aangekomen, ontbijten we eerst buiten om ’t zweet een beteke te laten opdrogen: dadelijk douchen zou toch niet geholpen hebben. Daarna alles afwassen, opruimen en inpakken, zodat we rond 09u30 richting Florida kunnen vertrekken.

We trekken vandaag het land van de orkanen binnen. De staat Florida noemt zichzelf de ‘Sunshine State’, maar als we de grens oversteken hangen er dreigende wolken en begint het te regenen.

Heel ver in de ‘Sunshine State’ moeten we vandaag niet zijn: op het programma staat Saint Augustine, de oudste, continue bezet (Europese) nederzetting in Amerika.

Eerst bezoeken we onder een tropisch aandoende regenbui het Castillo de San Marcos: dit Spaanse fort is het grootste en compleetste. Wegens bliksemdreiging mogen we niet op de omwalling wandelen; gelukkig heeft het fort tal van kamertjes waar de geschiedenis van de vesting heel duidelijk verhaald wordt.

Het eigenaardige aan dit fort is vooral dat het gebouwd is van coquina, een soort kalksteen gevormd door schelpen en koraal dat weerstand kon bieden aan kanonskogels, als kaas voor een mes.

Als we het fort verlaten, is de ergste regenellende achter de rug, dus besluiten we een wandelingetje doorheen het historische centrum van Saint Augustine te maken. Dat de Spanjaarden dit stadje gesticht hebben, is duidelijk: er is nog heel veel Spaans in de bouwwerken en straatjes terug te vinden. We bezichtigen onder andere de Basilica Cathedral en het ‘Oldest Wooden Schoolhouse’.

Na die overdosis aan geschiedenis is het plezier voor de kids er echt wel af en checken we in in ons hotel. Zoals gewoonlijk is er ook hier een zwembad aanwezig

- naast Wifi, parking en ontbijt was dat een selectiecriterium voor de keuze van een hotel -, dus regendruppels of niet, alle jeugd het zwembad in!

Ondertussen nemen wij een douche – wel regen gehad, maar die had geenszins voor afkoeling gezorgd – en bespreken we de reisroute voor de komende dagen – ‘a plan does not survive contact with the enemy’ – : pretparkentijd in Orlando!

Voor het avondeten vertrouwen we op een adresje uit de AAA-gids: ‘Aunt Kate’s’, een visrestaurantje gelegen op een landtong temidden van water. De porties zijn groot en best lekker en we zijn op een deftig uur terug in het hotel.

Morgenvroeg misschien eens iets langer slapen?

Dag 7 – 11 juli

Saint-Augustine (FL) – Orlando (FL): 258 mijlen / 1998 km totaal

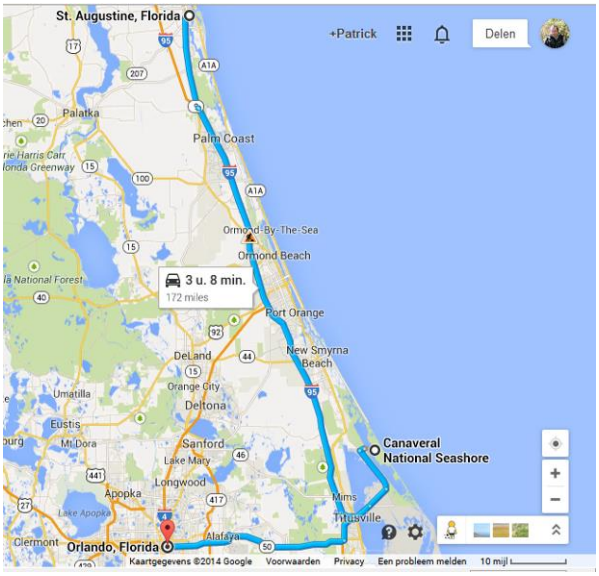

"Ze zullen hem niet temmen!..." Op onze Vlaamse feestdag kunnen we een beetje langer slapen, ware het niet dat Seighins Kaatje om 14u00 op chirokamp vertrekt en ze héél graag nog eventjes met hem had gesproken vooraleer er 10 dagen geen conversatiemogelijkheid zou zijn.

Wij dus de wekker om 06u55 gezet – Seighin slaapt bij ons op de kamer – en er vervolgens gewoonweg los doorgeslapen: om 07u25 word ik wakker. Snel onze jongste gewekt. Oef, Kaat is nog bereikbaar! 'Ik weet niet wat te vertellen…'. Hallllloooo? Hij woont al bijna een jaar in de States en heeft sinds vorige week

reeds 5 staten doorkruist, maar weet niets om over te babbelen???

Na een half uurtje skypen moet Kaat afscheid nemen; Seighin verdwijnt met broer Ciaran naar 't zwembad – broer Loic is zich in de fitnessruimte in 't zweet aan 't werken – en wij gaan alvast ontbijten: ondertussen is het toch al 08u30.

Na de maaltijd krijgen de jongens nogmaals een half uurtje zwemtijd (leve de hotels met zwembad!) zodat wij onze mails kunnen checken en beantwoorden. Rond 11u00 is alles dan toch ingeladen en vertrekken we naar Daytona Beach. Op het 37 km-lange zandstrand mogen auto's rijden, een van de weinige stranden in Florida waar dit toegelaten is – In Estartit, Spanje kan je ook op het strand parkeren, maar in de USA mag je bij wijze van spreken je auto parkeren waar je je handdoek legt. En natuurlijk is Daytona Beach ook gekend door z'n speedway racebaan; alles staat hier in het teken van auto's en moto's.

Na een korte wandeling op het bloedhete strand – het is maar een 'we hebben het gezien stopje' want voor een strandverblijf was het te warm en te verradelijk – terug onze Dodge in en koers richting Kennedy Space Center. Efkens een korte tussenstop in een Walmart om ingrediënten voor het middageten van vandaag en morgen in te slaan: broodjes, kaas, hesp, kalkoen, potje confituur, Nutella en wat zoete lekkernijen als afsluitertje.

Kennedy Space Center bezoeken we niet echt – we vrezen dat onze kinderen er niet echt van zullen genieten – wél rijden we er langs om enkele plaatjes te schieten.

Ons doel is het natuurreservaat vlakbij het ruimtevaartcentrum: de Canaveral National Seashore in Titusville – oeps, deze controle hebben we niet gezien, mogen we een u-bocht maken? Het reservaat heeft een ongerept, 39 km-lang strand waar het heerlijk zonnen is en is gekend als plaats van waaruit je raketlanceringen kunt zien – maar vandaag willen ze er geen voor ons afschieten. Alhoewel er een onderstroom in het water aanwezig is – de ‘rif current’ - houdt dat de kids niet tegen om dadelijk de oceaan in te plonzen. Het leuke aan het strand is dat je al een idee krijgt van de gevarieerde vogelpopulatie die in het reservaat leeft: als je ze niet teveel opschrikt, komen de meeuwen, sternen, (een soort van) gieren, pelikanen en kormoranen bij je buurten. Alligators hebben we vandaag niet gezien – hoewel ze vlak achter de duinen leven - laat staan de zeldzame lamantijn die daar klaarblijkelijk ook verblijft; wel spotten we een gordeldier.

Rond 18u00 sluit het reservaat – een ranger op een quad komt ons uit het water halen - en zetten we koers naar onze bestemming voor de komende 4 dagen: Orlando, op een uurtje rijden van Titusville. We checken in in de StaySkySuites en dat laatste woord mag je letterlijk nemen: onze ‘kamers’ hebben een keukenhoekje, een zitkamer met TV, een badkamer en een aparte slaapkamer met 2 ‘queen size’ bedden en eveneens een TV.

Nick heeft zin in spaghetti, dus wij naar de ‘rivaal’ van de ‘Olive Garden’, de ‘Carrabba’s’. Qua eten en concept aan elkaar gewaagd, ook vriendelijke bediening. De maaltijd wordt afgesloten met een bezoekje aan een andere keten, de Dairy Queen.

Het is al bijna 23u00 als we terug in het hotel arriveren – we kopen onderweg nog een nieuwe grote reiszak in een gift shop, zodat de 2 gescheurde sporttassen kunnen vervangen – en we moeten allemaal nog douchen, dus we liggen tamelijk laat in bed. En dat terwijl we morgen vroeg moeten opstaan voor een hele dag uit-de-bol-gaan in Universal Studios Orlando!

Dag 8 – 12 juli

Universal Studios: 0 mijl / 1998 km totaal

Om 06u45 opstaan en dat terwijl het vakantie is? Tja, het pretpark gaat nu eenmaal al om 08u00 open en we willen er goed vroeg bij zijn, want het is weekend, dus verwachten we dat er een mássa volk zal komen opdagen.

Ik prepareer de boterhammekes – enfin, vierkante meergranenbroodjes en sponzen witte sandwiches - voor het middageten, neem snel een douche en dan gaan we met de hele bende ontbijten in de toch al redelijk drukke ontbijtruimte. Niet echt hoogstaande maaltijd – alhoewel er continentaal ontbijt wordt voorzien, draagt alles toch wel een dikke Amerikaanse stempel – maar meer dan genoeg om het hongergevoel weg te nemen.

De rit naar Universal Studios Orlando neemt weinig tijd in beslag, en al heel snel rijden we de parking binnen. Of we een 'preferred parkingspot' willen? Wat is het verschil? 5 USD duurder, maar je moet minder ver stappen tot aan de ingang van het park (lees: dichterbij gelegen en minder verdiepingen te doen). Ach, waarom niet?

Eerste hindernis: grote borden kondigen aan dat er géén eten of drinken in het park mogen binnengebracht worden. En ze menen het: alle rugzakken worden grondig gecontroleerd. Tja, dan de lunchpakketten en onze flesjes water maar terug naar de auto brengen: 't zal middagmalen in het park worden.

Immense 'wandel-loopbanden' brengen ons tot aan de kassa's. Zijn we zeker dat we niet de 2 parken willen bezoeken? 96 USD voor een van beide, 136 USD als we 'Universal's Islands of Adventure' en 'Universal Studios Florida' combineren – beide prijzen zónder taks, wel te verstaan! Nee, we laten ons niet verleiden: de prijs voor een inkomstticket ligt sowieso al hoog, én op 1 dag 2 parken doen, daar hebben we te weinig tijd voor.

Wél handig gezien van die altijd commerciële Amerikanen, natuurlijk: de recentste attractie, 'The Wizarding World of Harry Potter', is netjes over de 2 parken verdeeld. In 'Universal's Islands of Adventure' kan je Zweinstein en Zweinsveld bezoeken, in 'Universal Studios Florida' ligt de Wegisweg met alle toverwinkels. Beide zijn verbonden door de Zweinstein Express.

Of we geïnteresseerd zijn in een Universal Express Pass, waarmee je de rijen wachtenden kan ‘voorsteken’ en de wachttijd dus aanzienlijk kan verkorten? Slechts 36 USD opleggen! Nope, we zullen wel geduldig aanschuiven.

Bij het betalen wordt Hoesy’s kredietkaart niet aanvaard. Limiet overschreden? Ik biedt mijn Eurocard aan: zelfde probleem. Dit kan écht niet: ik had m’n uitgavenlimiet vlak voor ons vertrek laten verhogen! De vriendelijke kassierster probeert nogmaals, echter zonder resultaat. Probleem: we hebben geen ander betaalmiddel bij, ervan overtuigd dat onze kredietkaarten voldoende zouden zijn.

De dame blijft vriendelijk en voert m’n kaartgegevens manueel in: OK nu! Blijkt haar chiplezer niet te functioneren. Oef!

Aan de draaihekjes moeten we ons ticket invoeren, vervolgens onze vingerafdruk scannen en tenslotte onze naam op ons kaartje schrijven. Dit betekent wél dat je in en uit het park kan, dus was het misschien toch mogelijk om onze zelfgemaakte boterhammekes deze middag op te eten?

En dan stappen we een overweldigende wereld van filmmagie binnen: Disneyland Parijs lijkt hiermee vergeleken eensklaps veel kleiner. Of komt het omdat we dat pretpark al kennen?

Er is een overvloed aan winkeltjes die alle mogelijke spulletjes verkopen, en tal van restaurants die een variëteit aan smaken aanboden: pasta en pizza, vis, fastfood, Iers getint, … En dan reken ik de vele kraampjes langs de wandelpaden nog niet mee.

De attracties zijn logischerwijze gebaseerd op een selectie van succesfilms uit de Universalstal. De meeste attracties zijn simulaties (de zogenaamde 4D) en visueel verbluffend: je stapt in een karretje dat ter plaatse blijft en belandt in een virtueel avontuur dat zo reëel is dat je het gevoel hebt dat je het écht beleeft. Zo heb je bv ‘The Simpsons Ride’: je weet dat het een tekenfilm is, maar toch ben je overtuigd dat je het meemaakt. Knap! Bij andere zijn er wagentjes die wel degelijk rondrijden en je doorheen het decor van het verhaal

leiden: 'ET', 'Transformers' en 'Revenge of the Mummy'. Bij weer andere neem je plaats in een grote aula en kreeg je een 3D-brilletje, zodat je in het scherm 'stapt' en in het avontuur ondergedompeld wordt, al dan niet aangevuld met echte acteurs: 'Despicable Me', 'Shrek' en 'Terminator 2'. Bij 'Twister' krijg je het gevoel van een echte tornado; in 'Disaster' maak je met het volledige publiek een rampenfilm – Amber wordt uit de hoop gepikt om samen met enkele andere niets-vermoedende toeschouwers een hoofdrolletje te spelen – en ze heeft dat goed gedaan. 'Men in Black' vergast je op een ritje in een wagentje waarbij je met een futuristisch pistool de aanvallende 'aliens' bestrijdt.

En dan heb je ook nog een échte rollercoaster van het bangelijke soort – Seighintje verkies aan de kant te blijven staan, zelfs na het lange wachten: 'Hollywood Rip Ride Rockit', waarbij je per zitplaats je eigen soort muziekstijl en song, allemaal heavy natuurlijk, kan kiezen, zodat je op je adrenalinetocht begeleid wordt door je favoriete muziek.

Enkele leuke, gekke of gewoon onverwachte waarnemingen of beschouwingen:

- Elke attractie had z'n eigen personeel, compleet in de outfit van de film. Bij 'MIB' werd je dus logischerwijze begeleid door mensen in zwart kostuum, de 'acteurs' bij 'Dispicable Me' waren 'Minions', … Sommige werknemers waren echt wel te beklagen: in die vochtige warmte de hele tijd in zo'n pak moeten rondlopen…
- Een panne werd zeer professioneel en kordaat aangepakt. Tijdens 'Revenge of the Mummy' kregen we te kampen met een stroompanne. We zaten dus vast in ons karretje, maar werden binnen de kortste keren op de hoogte gebracht van wat er juist aan de hand was. Ze informeerden ook of iedereen OK was en vertelde ons dat we zo snel mogelijk zouden 'bevrijd' worden en hoe men dit juist ging aanpakken (waarom mensen in andere karretjes de voorrang kregen enz.). Het hele gebeuren had een kwartiertje geduurd en natúúrlijk kreeg ieder van ons een 'Universal Express'-ticket waarmee we op 1 attractie naar keuze in de voorkeurrij mochten gaan aanschuiven. Typisch Amerikaans: zó bang voor een schadeclaim…
- Bij elke attractie waarin je aan het avontuur had deelgenomen, stonden bij aankomst medewerkers die applaudisseerden omdat je de uitdaging tot een goed einde had gebracht. Na onze bevrijding uit de 'Mummy'

kwamen we langs een bord voor het personeel waarop stond dat ze na iedere attractie moesten applaudisseren. Blijkbaar verankert applaus een positieve gedachte.

- Commercialiteit troef: de exit van elke attractie leidde doorheen de winkel waar je omringd werd door thema-gebonden spulletjes. Dikwijls had je ook nog de mogelijkheid om de foto, genomen tijdens de rit, aan te schaffen.
- Tijdens het aanschuiven werd het wachten veraangenaamd door grote ventilators (buiten) en airco binnen, wat geen overbodige luxe was in dit klimaat. Ook werd je vergast op inleidende filmpjes die al een deel van het verhaal dat je binnenkort zou beleven, vertelden. Daardoor leek het alsof je minder lang staat aan te schuiven.

En dan is er 'Diagon Alley' ofte de 'Wegisweg'. Werkelijk álles staat daar in het teken van de Harry-Potterfilms: je bevindt je letterlijk ín de wereld van de tovenaars en heksen. Sjaak staat te poseren bij de Collectebus, in King's Cross Station neemt je op platform 9 ¾ de Zweinstein Express naar het andere park, via de typisch Britse telefooncel heb je het gevoel toegang te krijgen tot het Ministerie van Toverkunst. Je ziet Kneister komen piepen vanachter het gordijn op Grimboudplein nr 12 en in de Wegisweg tref je alle bekende winkeltjes aan: de Tovertweeling Topfopshop, de Goudgrijpbank, Olivanders toverstokkenwinkel, de Lekke Ketel, de winkels waar je toverdieren, zwerkbalmateriaal en gewaden kunt vinden.

De nieuwste attractie, 'Harry Potter and the Escape from Gringotts', was nog maar net (sinds maandag) opengegaan en wat we gevreesd hadden, blijkt ook zo te zijn: de wachttijd bedraagt gedurende de hele dag 150 à 210 minuten. Vanzelfsprekend kunnen we hiervoor ook NIET ons Universal Express ticket gebruiken… Zelfs de kids vinden dit 'erover', dus deze attractie hebben we – met spijt in het hart weliswaar – links laten liggen.

In de voormiddag is het naar pretparknormen behoorlijk rustig en een wachttijd van 10 à 15 minuten eerder regel dan uitzondering. Het langste dat we aangeschoven hebben, is aan de rollercoaster: een kleine 3 kwartier.

's Namiddags wordt het aanzienlijk drukker, maar toch blijven de wachttijden aanvaardbaar – een express pass was dus niet nodig. Het helpt natuurlijk ook wel dat je doorheen het park borden vindt die aangeven wat de wachttijd voor elke attractie is.

De dorst die we vreesden na verloop van tijd te krijgen, kan gelest worden aan de ontelbare drinkwaterfonteintjes die overal opgesteld staan. Voor het middagmaal wandelen we gewoon het park uit, naar de auto gaan om daar te eten (minder gezellig, toegegeven, maar te verkiezen boven de dure menu's die ze binnenin het park aanbieden) en hervatten vervolgens onze tocht doorheen het park.

We hadden afgesproken om het maximum uit ons bezoek te halen en dus blijven we tot 22u00 (sluitingstijd). De afsluitende show, die een summier overzicht geeft van de helden, de gevaren, de ‘goeien-tegen-de-slechteriken’, de lach en de humor, de romantiek, kortom, 100 jaar Universal films, is adembenemend en verbluffend. De projecties vinden plaats op watergordijnen die boven het meertje opgetrokken zijn, evenals op het wateroppervlak, begeleid door ingenieuze klank- en lichteffecten én een spetterend vuurwerk. Groots, grootser, grootst: op en top Amerikaans dus, maar desalniettemin imponerend.

Moe en met zere voeten, maar héél tevreden, verlaten we tenslotte het park. Er wordt gekozen voor een rasechte fastfoodketen voor het avondmaal: de MacDonalds. Voor een keer kan dit geen kwaad en ’t gaat nog snel ook.

Rond middernacht ligt iedereen in bed, doodop, maar een serieus avontuur rijker.

Dag 9- 13 juli

Rustdag: 0 mijl / 1998 km totaal

Af en toe een rustdag is nodig, want anders worden de troepen te moe. En na een dag als gisteren was dit zeker geen overdreven luxe. Dus, vandaag zondag is ook letterlijk rustdag: de voorbije week heeft, zoals te verwachten, z'n tol geëist, dus we hadden deze rustpauze bewust ingebouwd.

Rustdag betekent eerst en vooral dat iedereen zich voorgenomen heeft om uit te slapen. Tja, moeilijk natuurlijk als je al om 08u00 klaarwakker bent… Waarom dan niet van de gelegenheid gebruik maken en effe aan de conditie te werken in de fitnesszaal?

Ikke – nog steeds Calle - dus rond 08u30 naar beneden om in m'n eentje – geen probleem, ik had m'n MP3-spelerke mee – gedurende een dik half uur de loopband uit te proberen.

Bezweet, maar tamelijk tevreden over m'n prestatie, terug naar boven, waar ik m'n kamergenoten wakker en op aantref. Met ons gevieren naar de ontbijtruimte, waar het druk, dus aanschuiven, is. Er is klaarblijkelijk al heel wat volk gepasseerd, want veel keuze aan eten is er niet meer.

We vinden een tafeltje buiten, dicht bij het zwembad, en bespreken al etend de plannen –hoe beperkt ook - voor vandaag: iedereen zal doen waar hij zin in heeft.

Voor de 2 jongsten betekent dit een beetje TV kijken, PSP-spelletjes spelen, en vooral, zwemmen. Veel zwemmen.

De andere kamer heeft wegens lang slapen het ontbijt gemist, dus Amber komt bedelen om de resterende broodjes en het beleg dat in onze koelkast ligt.

Aangezien de was al aardige proporties begint aan te nemen en de 'laundry room' heel gemakkelijk op onze verdieping gesitueerd is, sorteer ik het wasgoed en zet ik een paar machientjes op: 1,50 USD voor een wasmachine, evenveel voor een droogkas, belachelijk weinig dus.

'k Wil aan m'n verslagje van gisteren beginnen – was er begrijpelijkerwijze gisterenavond niet meer aan begonnen – als het Skype-signaal weerklinkt: jeuj, papie en mamie aan de lijn! Een klein half uurtje met het thuisfront gebabbeld: het deed deugd! Even later belt ook de buurvrouw Maria. Ook leuk.

Terwijl de 3 oudste kids van ons gezin fitnessen, werken Hoesy en ik op de laptops (Nicks en de mijne) onze administratie bij.

Na nóg een zwembeurt komen de kids zeggen dat ze honger krijgen: vader en dochter dan maar de auto in, op zoek naar eten (in de Walmart) en elektronica-uitrusting – het kabeltje voor het overzetten van de foto's vergeten en een extra geheugenkaart voor het ander toestel - (in de Radio Shack). Nick en de 3 zonen zitten ondertussen aan de TV gekluisterd: finale Wereldbeker voetbal,

supporterend voor Duitsland (geen van ons allen gunde Argentinië de cup na hun wedstrijd tegen België).

Als de 2 'foeriers' terugkeren, eten we een klein beetje; daarna keren de jongens naar het zwembad terug, Amber neemt een bad en Nick kijkt naar de verlengingen. De 2 volwassenen blijven zich zoet houden met verslagen, financiën en dies meer. Een van de taken is een extra dagje hotel boeken voor de laatste rit. Deze rit gaat over de Blue Ridge Parkway en de Skyline Parkway. Zeer mooie, panoramische wegen, maar daardoor ligt de gemiddelde snelheid ook lager. We zouden er 9 uur over doen. Iets te veel voor 1 dag. Deze wijziging lukt.

Vooraleer ik het goed en wel besef, is het al bijna 18u30. We hadden halvelings afgesproken om naar het 'Social Hour'-gebeuren beneden in de bar te gaan: gedurende 2 uur krijgt elke hotelgast 2 drankjes gratis. Vlug onder de douche dan maar – een duikje in het zwembad zit er niet meer in – haar drogen en met de 2 oudsten en Nick naar beneden. De 2 jongsten nemen liever een badje – nog geen water genoeg gezien vandaag - en blijven dus op de kamer.

Een glaasje (eigenlijk bekertje) witte Chardonnay, een biertje en 3 frisdranken + pretzels voor niets en 'socializen' met de barman, een vriendelijke Puerto-Ricaan. Hij suggereert een eetadresje voor het avondmaal: een restaurant van de 'Cici's'-keten, waar je voor een vaste prijs kan genieten van een uitgebreid soep-, pizza-, pasta- en dessertbuffet. Het hotel biedt trouwens een voucher aan waarmee je aan de helft van de prijs je maag kan vullen.

Daar heeft de jeugd wel oren naar, bijgevolg wij allemaal de auto in voor ocharme 350 metertjes afstand. Worden ook wij langzaam maar zeker luie Amerikanen?

Ter plekke gearriveerd blijkt het echter een goede keuze geweest te zijn om met de auto te komen: ze staan tot bijna buiten aan te schuiven. Dan maar naar onze 2de keuze: de 'Ruby Tuesday'. Pech: de 1ste die we bezochten, is gesloten, de 2de gewoon onvindbaar.

Ondertussen zijn we een klein uurtje verder; we keren op onze stappen terug naar ons 1ste adres om te kijken of het al wat rustiger is geworden. Ditmaal kunnen we wél binnen en nemen plaats in de grote eetruimte.

Het buffet is er, en de jongens stormen er bij wijze van spreken op af; wij tweeën zijn minder overtuigd. Zoals te verwachten was, blijkt het veel en divers te zijn, maar sommige zaken zijn koud en het geheel is niet om over naar huis te schrijven. Niet echt m'n ding…

Terug in het hotel wisselt Seighin van kamer: in plaats van bij ons slaapt hij deze nacht samen met grote broer Loic bij Nick en Amber.

Om nu nog lunchpakketjes te maken voor onze trip van morgen, is het te laat geworden. Het bedje lonkt en samen met m’n laptopke kruip ik erin om vervolgens toch nog een beetje te ‘werken’.

Morgen het 2de pretpark: Busch Gardens in Tampa!

Dag 10 – 14 juli

Orlando (FL) – Tampa (FL), en terug: 151 mijlen / 2241 km totaal

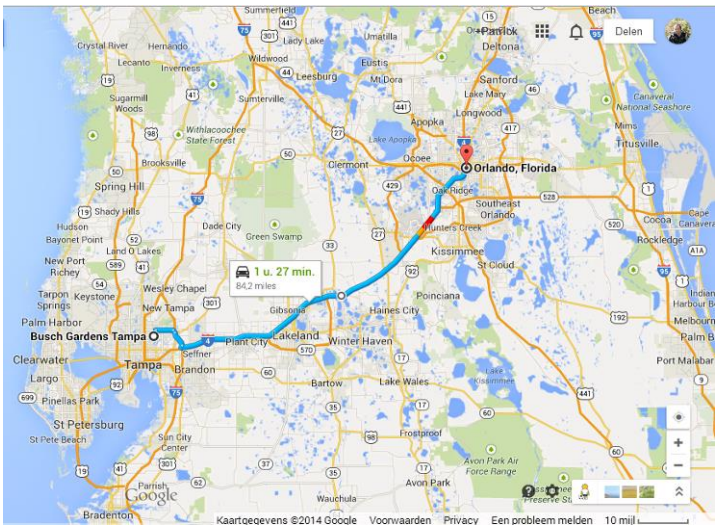

Note to myself: als we terug zijn, toch maar eens een afspraak in het militair ziekenhuis voor Ciaran maken. Hij heeft, vooral 's nachts dan, enorm veel last van z'n neus. Degenen die bij hem op de kamer slapen, worden dikwijls in hun nachtrust gestoord door z'n gesnuif en gesnurk. En Zyrtec, noch eender andere antihistamine schijnen te helpen. Spijtig dat dokter Kloek zo ver weg woont…

Een nieuwe dag, een nieuwe uitdaging: deze ochtend om 07u00 opgestaan, want we gaan naar het pretpark Busch Gardens in Tampa en dat is toch wel een anderhalf uurtje bollen.

Alhoewel de drukte in Universal Studios Orlando al bij al nog doenbaar was – vooral in de voormiddag dan – hopen we stiekem dat er minder volk zal zijn dan afgelopen zaterdag. Die kans is niet onbestaande: het is maandag, dus geen weekend, én in de folder met het overzicht van alle pretparken stond er – in tegenstelling tot bij Disney World en Universal – NIET vermeld dat deze plaats bij voorkeur te mijden is in juli en augustus en tijdens verlengde weekends. Duimen kruisen!

De rit naar Tampa verloopt vlot en we komen aan op een lekker lege parking. Aan de kassa moeten we ditmaal maar 3 tickets aanschaffen: de 4 andere hadden we al gratis kunnen bestellen en afdrukken via de NATO (af en toe mag het ook eens meevallen).

In tegenstelling tot Universal Studios Orlando is Busch Gardens meer een pretpark in de echte zin van het woord: een hele rits achtbanen, rollercoasters

en wildwaterbanen, de ene nog gewaagder dan de andere, domineren het landschap.

Vergelijkbaar met Universal Studios dan weer is het feit dat ook dit amusementspark onderverdeeld is in een aantal zones, en iedere attractie en shop in zo’n zone was dan ook opgericht in de overeenkomstige stijl. Zo heb je bv het oude Egypte, het Afrikaanse gedeelte, het Zuid-Amerikaanse stuk, een oriëntaalse zone, …

Busch Gardens is echter meer dan enkel halsbrekende attracties: er wordt eveneens stevig de nadruk gelegd op het dierenwereld-aspect, en dan vooral op de bedreigde soorten en het behoud ervan. Je kan zeggen dat je doorheen een soort van zoo wandelt om van het ene naar het andere gedeelte te gaan. Je krijgt informatie over de dieren die je ziet en bij sommige beesten zijn er op bepaalde tijdstippen zelfs voorstellingen over hun leef- en eetgewoonten. Olifanten, tijgers, leeuwen, hyena’s, stokstaartjes, orang-oetans, ontelbare soorten (exotische) vogels, giraffen, buffels, nijlpaarden, krokodillen en alligators, otters, zelfs cheetas hebben er een onderkomen.

De voormiddag is gevuld met ritjes op toestellen die ons afwisselend de adem benemen, ons hart doen overslaan en dan weer ons drijfnat maken. De wachttijden zijn korter dan eergisteren (een gemiddelde van amper 10 minuten).

De jongste schuift steeds geduldig mee aan, maar verkiest bij de loopings en kurkentrekkers aan de kant te blijven staan, ondertussen onze spulletjes (petten, GSM's, fototoestel, geld en betaalkaarten) bewakend.

Na een uurtje of twee leute en plezier staan we in de rij voor nog maar eens een uitdagende attractie, als er wordt aangekondigd dat er een technische panne is. Echter, lang zou het niet duren, dus we blijven waar we zijn, geduldig wachtend. Na een tijdje komt er weer beweging in de massa, om enkele ritjes van de wagentjes later opnieuw de boodschap van technische storing door de luidsprekers te horen schallen. Ondertussen zijn we al bijna een uur verder, maar met het zicht op het instapplatform besluiten we toch maar op ons plekje te blijven staan. En dan opeens algemene consternatie: wegens een naderend onweer wordt de attractie gewoonweg gesloten. Wát??? De zon schijnt (lees: brandde) volop, er is geen donderslag te horen en in de verste verte kunnen we geen bliksemschicht ontwaren. Het personeel is echter onverbiddelijk: voorlopig geen rollercoasterpret meer. Meer nog: hier is er geen sprake van een tegemoetkoming voor het vruchteloze, anderhalf uur durende aanschuiven: 'the Florida weather'. Wablieft? Het zijn 2 pannes die voor het oponthoud gezorgd hebben! Nope, geen 'fastpass ticket'!

Behoorlijk ontstemd druipen we af, enkel om beneden aangekomen te vernemen dat het hele park stil lag. Nog steeds geen spoor te bekennen van slecht weer, maar toch worden alle attracties gesloten. Leuk!

Dan maar op zoek naar een eetgelegenheid waar we eventueel binnen kunnen zitten – de meeste zijn echter ontgoocheld en willen zelfs terug naar het hotel -: kunnen we tenminste schuilen, mocht het tóch beginnen regenen. Iedereen heeft echter hetzelfde plan opgevat, dus de eerste restaurantjes die we passeren, zitten stampvol. Er wordt noodgedwongen beslist om naar de auto te gaan om onze lunchpakketjes daar te verorberen.

Richting uitgang echter komen we langs een restaurant aan een vijvertje dat nog tamelijk rustig beklant is. Binnen geen plaats meer, maar buiten onder het immense afdak nog wel. De formule is dezelfde als gisterenavond, maar het pizza-/pasta-/saladebuffet ziet er smakelijker en verser uit. We nemen onze tijd om uitgebreid te middagmalen – de aangeboden dessertjes zijn ook lekker en

in de prijs inbegrepen – want het ziet er niet dadelijk naar uit dat alles terug opgestart zou worden – en we willen droog zitten als het onweer losbarst.

Na het eten verkennen we het park, en ontdekken we dat het dierentuingedeelte eigenlijk ook heel interessant is. Zo brengen we een stuk van de namiddag door: we zijn nu toch hier, en het zou te gek zijn om nu al terug naar het hotel in Orlando te rijden – de minder hongerige bendeleden kan zich hierin vinden.

Alhoewel het weer er dreigender begint uit te zien, gaan tegen de avond (17u30) de attracties terug open. Aangezien er toch wel wat bezoekers het park verlaten heeft, zijn de wachttijden – ook die aan de meest gegeerde ritjes – behoorlijk geslonken. We ondernemen een poging om bij de achtbaan waar we anderhalf uur hebben staan aanschuiven, via de ‘Quick lane’ binnen te mogen, maar dat draait op een sisser uit. Qua cliëntvriendelijkheid kunnen ze in Busch Gardens nog wat opsteken van Universal Studios!

Tot 21u00 rollen, tuimelen, gillen, joelen, draaien, kortom, amuseren we ons suf: de laatste ritjes kunnen we gemakkelijk enkele malen na elkaar maken. Het heeft wel wat, een zonsondergang kunnen aanschouwen vanop de hoogste rollercoaster, vlak voor je de dieperik ingaat! Zoef in de rode gloed.

Het beloofde vuurwerk wordt niet meer afgeschoten, maar toch verlaten we tevreden het pretpark. De rit terug verloopt rustig – degenen die honger hebben, eten hun middagbroodjes in de auto op – en rond 22u45 staan we opnieuw in de hotellobby. Hoeft het nog gezegd te worden dat we blij waren ons bed te zien?

If It's Tuesday, This Must Be Belgium

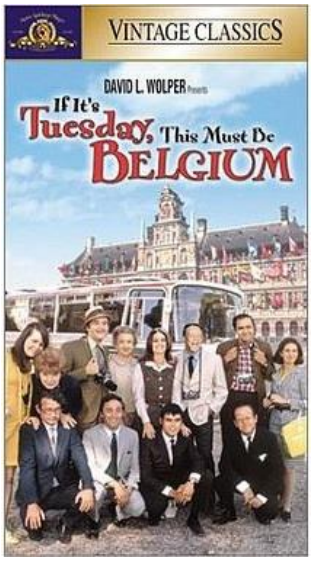

De cinefielen onder onze lezers zullen hierboven de titel van de romantische komedie uit 1969 herkennen. Het betreft een film waarbij een doorkruisen van Europa als achtergrond dient. Dit doorkruisen is echt een ‘race’ van het ene land naar het andere. De bezochte landen worden als het ware erkend volgens de dag van het bezoek. De uitdrukking staat dan ook gekend als het rondtrekken van de ene naar de andere bezienswaardigheid. Een beetje zoals wij nu doen. Welke dag is het vandaag? Dan zitten we in …

Toch leer je van dit soort reizen – iets waar ik, Hoesy, tot voor kort niet in geloofde – want je kan bepaalde dingen zelf meemaken. Zo heb ik mijn beeld over de Everglades totaal moeten bijstellen zoals je zal kunnen lezen in de volgende editie. Ook mijn beeld over wat een rivier is, heb ik moeten bijstellen. Een ondiepe, tergende traag stromende rivier was een ongekend begrip. Ik kon dit zelfs niet voorstellen. Nu wel.

Ook leer je een beetje over de andere cultuur. Hoewel ik moet toegeven dat het nu meer ‘wij-zij’ is geworden. De Amerikaanse cultuur is echt oppervlakkig. Plaatsen zoals Savannah, Key West, Miami Beach, … die als cultureel in de reisgidsen staan, zijn bezoedeld door de ‘fast food’ cultuur, waarbij de nadruk ligt op het “nu” en minder op het echt genieten - hopelijk nemen onze kinderen dit niet te veel over. Volgens mij zouden die plaatsen zouden er onder Europees ‘bewind’ anders uit zien.

We hebben intussen ook een aantal goedkopere ‘fast food’ ketens geprobeerd, en die plaatsen zijn echt niet proper. De mensen die er komen, zijn tamelijk egocentrisch ingesteld. Waarschijnlijk dat de lage prijs een bepaalde laag van de maatschappij aantrekt.

In het begin heb ik geschreven dat dit belevenisboek onvoorspelbaar was. Zo heb je kunnen vaststellen dat Calle al het volledig reisverslag geschreven heeft. Schrijver-bijrijder gaat haar goed af. Ik vervul nu de rol van editor. Een rol die beter past bij mij andere taak als chauffeur-reisleider. Zoals verwacht wordt er meer geschreven deze maand – nee Eddy, ik kan geen schatting van de benodigde leestijd geven. Ik heb dan ook beslist om deze editie in stukken te kappen. Dit heeft het bijkomend voordeel dat jullie sneller op de hoogte van onze reisbelevenissen zijn.

26: Den Groote Trektocht naar het Zuiden deel 2

Inleiding

Het nieuwe programma dat ik gebruik voor het verzenden van onze belevingsboek, wordt bij de meesten positief onthaald. Althans, als ik voortga op de constructieve reacties van sommigen van jullie. Een nieuw programma gebruiken, gaat samen met het maken van foutjes. Zo kon je bij de vorige link vaststellen dat je soms terechtkwam bij een vorige editie. In de link zaten immers 2 URLs verborgen. Voor diegenen die het gemist hebben, de juiste URL is (copiëren en in je browser plakken) http://webdiver.comli.com/www/Going-West/Going%20West%2025%20Den%20Groote%20Trektocht%20naar%20het%20Zuiden%20(low).pdf.

Nee, Wim, onze reis naar het Zuiden, onder het motto '3 jaar in de USA 3 windrichtingen te verkennen' gaat niet langs de slagvelden van de burgeroorlog. Volgens onze kinderen zien we wel iets teveel forten. Dat is, niet de eerste weken, want de laatste dagen komen we via de Skyline Drive wel langs enkele beroemde, of is het beruchte, plaatsen. Deze reis was helemaal niet daarop ingesteld. We wonen immers in Virginia en deze staat heeft een 'rijk' oorlogsverleden. Plaatsen genoeg dus om te bezoeken tijdens kleine uitstappen.

Ook deze editie is voornamelijk van de hand van Calle. Zoals Johan het opmerkte, vraagt dit veel werk. Maar omdat de afstanden die we soms afleggen in uren gerekend worden, is er tijdens het rijden genoeg tijd om het verhaal bij te houden. Terwijl ik rij – alleen Amber heeft even het stuur overgenomen, want ik geef niet graag mijn stuur af - schrijft Calle. De jeugd achterin houdt zich bezig met bijslapen, video kijken, spelletjes spelen, …

Als we statisch zijn, maak ik er een volledig verslag van. Calle schrijft immers voor haar ouders, haar zus, haar tante en een goeie vriend. En in de verleden tijd. Ons belevingsboek is voor een breder publiek bestemd en ik schrijf liever in de tegenwoordige tijd. Die tijd leest volgens mij vlotter, en is spannender. De dt-fouten vallen dus volledig onder mijn verantwoordelijkheid. Ik ben immers niet zo goed als editor – niet teveel beamen, Ivo!

Genoeg inleiding. Tijd om de reis verder te zetten.

Dag 11 – 15 juli

Orlando (FL) – Key Marathon (FL): 376 mijlen / 2846 km totaal

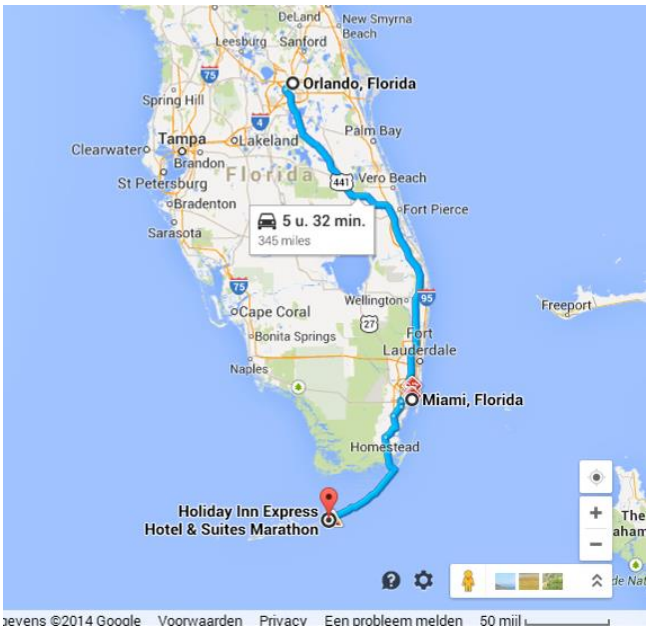

Onze tocht die voor vandaag gepland staat, zal ons van Orlando naar de Keys - Key Marathon om correct te zijn, want er zijn zo'n 800 keys oftewel kleine eilandjes - brengen en zo'n dikke 5 uur duren, als we onze stop in Miami niet meerekenen.

Alhoewel we niet éxtra vroeg moeten opstaan – we zijn van plan om rond 09u00 te vertrekken - ben ik toch al klaarwakker vóór 07u00, dus neem ik maar snel een douche en begin daarna onze spulletjes een beetje te herschikken, kwestie van een beter overzicht over de verschillende zakken te hebben. Het valt wel op dat een mens zich heel snel thuis voelt in een hotel als hij er langer dan een nacht of 2 verblijft: 't was een hele bedoening om alle kledingstukken en andere persoonlijke dingen terug in de zakken te krijgen – alsook om alles terug netjes in de koffer te passen.

Na het ontbijt de laatste dingen inladen, alles in de auto zetten en na nog een laatste check – vooral onze jongste is een kei in het achterlaten van zaken! – vertrekken we voor een lange rit.

Toen we een paar dagen geleden de staat Florida binnenreden, werden we geconfronteerd met een typisch Frans systeem: tol betalen op de snelweg. Tot op een bepaalde hoogte kunnen we het cash of met een bankkaart regelen, maar een van de tolbeambten vertelt ons dat we verderop naar het zuiden enkel nog de mogelijkheid zouden krijgen om via een speciaal pasje te betalen. Je kan er ook voor kiezen om dit niet aan te schaffen: dan wordt je nummerplaat gefotografeerd en krijg je naderhand de rekening thuisgestuurd, tol verhoogd met een bepaald bedrag aan 'uitstel-van-betaling-boete'.

Omdat we toch moeten gaan tanken – met een Amerikaanse wagen iets regelmatiger dan met een Europese - en een sanitaire stop moeten inlassen, kopen we in een benzinestation langs de snelweg de zogenaamde 'Sun Pass'. Die stopplaatsen worden hier 'plazas' genoemd en zijn een soort van eilanden tussen de snelwegen. Hierdoor kan 1 station beide richtingen bedienen. Veel efficiënter dan 2 stations, elk aan 1 kant van de weg. De activatie hiervan dient telefonisch te gebeuren, iets dat vanuit een rijdende auto niet probleemloos verloopt. Voordeel aan het systeem is dat dit pasje ook in andere staten bruikbaar is: zolang je een bedrag op het pasje laat staan, hoe klein ook, blijft het geldig. Misschien interessant voor onze volgende reizen doorheen de States?

Het weer op onze route varieert van uitbundige zon over donker dreigende lucht naar tropische stortbuien; als we in Miami arriveren, hebben we zowat alles van weer gehad. De stad inrijden is geen sinecure: sinds lange tijd een zware file!

Het is onmogelijk om op die paar uurtjes tijd geheel Miami te verkennen, dus hebben we onze interessepunten op voorhand bepaald. Eerst bezoeken we het Holocaust Memorial: een grote bronzen arm met een hand die wanhopig naar de hemel reikt in een vijver met waterlelies, omgeven door een wandelgang met etsen die het verhaal van de Holocaust afbeelden. Via een kleinere gang met de namen van alle vernietigingskampen op de muren word je naar het beeldhouwwerk geleid. Rondom de arm staan mannen, vrouwen en kinderen in doodsangst afgebeeld; enkele losse beelden maken het geheel nóg schrijnender. Zeer aangrijpend: zelfs onze 2 jongsten worden er zowaar stil van!

Van daar gaat het richting Miami Beach, op zoek naar een parkeerplaatsje en een restaurantje om de inwendige mens te versterken. Dit blijkt echter onhaalbaar: nergens langs het strand is er een plekje voor de auto te vinden. Het strand hebben we dus niet kunnen bezoeken en de zo typische art-deco gebouwen kunnen we enkel al rijdend fotograferen. Pech!

Dan maar naar de ‘Venetian Pool’: een groot openluchtzwembad daterend uit de jaren 20 van de vorige eeuw – ’s werelds mooiste? - uitgehouwen uit een groeve van koraalsteen. Heel mooi en uitnodigend, maar toch zijn we er niet gaan zwemmen: de honger begint nu écht wel te knagen.

Omdat Nick tijdens z’n verblijf in de USA zoveel mogelijk restaurantketens wil bezoeken, kiezen we voor een ‘Panera Bread’, wetend dat je daar lekker vers eten voorgeschoteld krijgt. Een soepke, een slaatje, een sandwich of een pasta, en een zoete afsluiter uit de ‘bakkerij’: iedereen content!

Ondertussen is het dan toch wat opgeklaard en kunnen we onder een aangenaam avondzonnetje koers zetten naar Key Largo. Het is een lange weg die meestal maar 1 baanvak telt. Lekker in rij tuffen over de vele bruggen die van de ene key – ‘key’ is afkomstig van het Spaans woord Cayo, klein eiland - naar de andere leiden. Het is juist iets na 20u00 als we de parking van het hotel opdraaien. Of de 2 jongste zonen nog in het zwembad mochten springen? Ja, geen probleem: dat is toch tot 22u00 open.

Wij installeren ons op de kamer: onze oudste zoon slaapt de komende 2 nachten bij ons. Hij is echter moe en niet al te best, dus besluit hij een tukje te doen. Nick heeft honger, en Amber voelt wel iets voor een (strand)wandeling; wij besluiten om het koppel te vergezellen. Strand is er niet echt te zien: het pad achter het hotel leidt naar het restaurantje en de steigers waar de boten die sportvissers vervoeren, aangemeerd liggen. Dan maar een plaatsje zoeken aan de buitenbar van het restaurant: zálig chillen bij een cocktailtje, genietend van de omgeving en het gezelschap.

Rond 22u00 krijgen we een telefoontje van Ciaran: ze zijn nu pas uit het zwembad en hij heeft z’n broer gecommandeerd in de douche te gaan. Een

kwartiertje later gaan we hen een nachtzoen geven en begeven ons dan naar onze eigen kamer. Loic is ondertussen wakker: hij voelt zich al iets beter. Hoesy kruipt dadelijk onder de wol, want morgenvroeg om 08u00 is hij verwacht in het nabijgelegen duikcentrum om éindelijk eens z’n hoofd onder water te steken. Hij zegt het niet met zoveel woorden, maar ik kan vertellen dat hij er enorm naar uit ziet om terug te kunnen duiken.

Ik hou me nog een tijdje bezig met het checken van onze e-mails en het verzenden van ons verslagje naar mijn ouders en tante, terwijl onze oudste zoon nog wat leest.

Tenslotte besluiten ook wij om te gaan slapen: morgen wacht er immers een dag vol zwembad- en strandplezier!

Dag 12 – 16 juli

Key Marathon (FL) – Key West en terug: 90 mijlen / 2991 km totaal

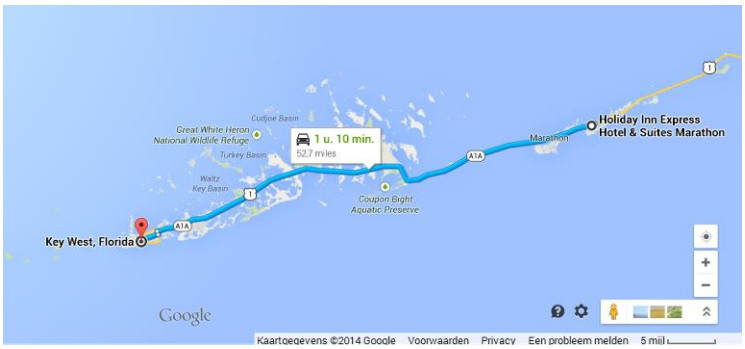

Na een dikke 11 maanden 'droog gestaan te hebben' – als je de 'sollicitatiesessies' in het Virginia Aquarium niet meetelt – kan Hoesy vandaag eindelijk terug z'n duikhobby beleven, en dan nog wel in de wateren van de Keys! Geef toe: er zijn minder aangename duikstekken…

Om 07u00 gaat hij ontbijten, want om 08u00 is hij in het vlakbijgelegen duikcentrum verwacht. Aanvankelijk wil ik vroeg gaan fitnessen, maar bij het checken van onze mailbox, sla ik aan het beantwoorden van berichtjes, zodat ik pas rond 09u00 op de loopband sta te zweten. Toffe fitnessruimte, alleen jammer dat er geen handdoekjes liggen om je mee af te drogen.

Intermezzo: de duiken

Op die bewuste ochtend sta ik veel te vroeg op – ik kon toch niet meer in slaap vallen en ik verwachtte een beetje problemen met mijn duikbrevet – en ga maar gaan ontbijten. Daarna te voet naar het duikcentrum. Het valt me op dat het al zeer warm is. In mijn hand niets meer dan een handdoek, een zwembroek en mijn duikcomputer. Dat laatste ding heeft veel te weinig gedoken, waardoor het rubber van de polsband afgebroken is. Gelukkig ben ík niet zo afgetakeld door watertekort.

Het duikcentrum blijkt nog gesloten te zijn. Als de dame aankomt, maakt ze totaal geen probleem over mijn brevet. Ze vraagt zelfs mijn logboekje niet. Alles is OK. De prijs voor de 2 duiken valt wel duurder uit (130 USD voor 2 duiken!) en dit omdat ik niets van duikmateriaal heb. Een duikpak heb ik niet nodig, want het water is hier 85°F (29 °C) in open zee. Warm genoeg voor zwembroekduiken.

Als ik aan de boot kom, zie ik dat het een kleintje is. Gelukkig geen 'groepsschip'. Nadeel is wel dat er twee duikers meegaan die een proef moeten doen. Waarom doen ze die niet in ander water? Hier moet je duiken om te zien. Niet om proeven af te leggen. De eerste proef is een diepe proef. Als ik vraag hoe diep diep is, blijkt dat maar 20 m te zijn – 60 feet klinkt veel dieper. Ik vrees dat mijn duik weinig interessant en kort zal worden. Proeven zijn meestal een domper op een duik.

Die vrees wordt echter geen waarheid. Als ik in het water spring, vertelt de duikleider me dat hij eerst een paar oppervlakteproeven moet afleggen. Maar geen probleem, ik mag al naar beneden. Mijn configuratie is niet op soloduiken

afgesteld, maar het aanbod is te aanlokkelijk om niet aan te nemen. We moeten alleen samen bovenkomen. Hop, naar beneden.

Beneden aangekomen valt me onmiddellijk de beperkte zichtbaarheid op. Ik schat maximum 20 meter. Een beetje een teleurstelling, want ik had helderblauw water verwacht. Deze beperkte zichtbaarheid heeft ook impact op het leven op die diepte – minder kleurrijk – en natuurlijk ook op mijn duikprofiel – vinden van herkenningspunten om het anker terug te vinden. Jawel, ze hebben hier een anker op het rif gegooid! Er is wel veel vis aanwezig, maar de 'begroeiing' is iets minder. Twee dieren vallen op: de reuze kokersponzen en de waaiergorgonen. Ik vergelijk het met een goede dag in Spanje en een mindere in Egypte. Maar het belangrijkste is: ik duik!

Een ganse tijd later zie ik de 3 andere duikers afdalen en aan de diepe proeven beginnen. Ik cirkel in een grote boog rond hen. Opeens krijg ik een onderwaterlei voor mijn neus en daarop staat te lezen (in het Engels natuurlijk): "Lucht te kort. Blijf verder duiken zo lang je wil."

Weer solo. Ik maak het uur rond en dan ben ik aan de reserve. Solo-duiken is geen reden om niet veilig te duiken.

Na de eerste duik spurt de boot naar het maritiem reservaat voor duik nummer 2. Ik verwacht nu extra veel. Ik spring in het water en ben terug weg voor een uur. Ik kon gerust nog een uur langer blijven, maar ik vermoed dat een uur het maximum is. Het leven onder water is goed, maar niet echt spectaculair. Toch vind ik het spijtig na 60 min te moeten stoppen. Meest interessante: een langoest die vrij rondloopt en misschien wel een haai?

Conclusie: duiken in de Keys? Ik had er meer van verwacht. Misschien moet ik het nog een tweede kans geven?

Aansluitend naar de ontbijtruimte: het is 09u30 voorbij en normaal gezien zou ze al gesloten zijn, maar er is nog volop keuze aan allerhande etenswaren. Loic zit er ook, in gesprek gewikkeld met een Texaan, die honderduit vertelde over z'n job als bewakingsagent en z'n plan om toch ooit eens Europa, en dan vooral Duitsland, te bezoeken.

Iets later dan gepland terug op de kamer gearriveerd, en onmiddellijk Skype gecheckt: geen mamie en papie. Snel een mailtje sturen om te vragen of we rond 12u30 misschien kunnen skypen en dan bikini aan en richting zwembad.

Effe voor enkele uurtjes chillen, of beter gezegd, puffen: in het zonnetje is het al verschrikkelijk heet. Gelukkig staan er parasols én is er het zwembad waar de 3 zonen natuurlijk al in zitten.

Rond de middag keert de happy diver terug: ’t was een leuke duik geweest, maar hij had zich er meer van voorgesteld. Zoals hij het zelf verwoordt: ‘Een goeie dag in Noord-Spanje, een slechte in Eypte’. Enfin, hij heeft z’n hoofd terug onder water kunnen steken, en dat is veel waard (ook letterlijk te nemen, want dit waren mijn duurste duiken ooit).

Het is té warm aan het zwembad naar z’n zin, dus gaat hij eventjes de koelte en stilte van de kamer opzoeken. De rest van ons gezelschap blijft echter ter plaatse, afwisselend zich verfrissend in het zwembad en onder de douche, dan weer profiterend van de schaduw onder de parasol.

Het is bijna 14u00 als we besluiten richting Key West te rijden – sommigen van ons gaan met tegenzin mee en ’t is enkel de belofte van een strand daar die hen over de streep trekt.

Natuurlijk had iedereen ondertussen honger gekregen, en zijn we dus allemaal een beetje slechtgehumeurd als we niet echt de gelegenheid krijgen om iets te eten. Een Subway op onze route brengt gelukkig soelaas.

De rit richting meest zuidelijk bewoonde punt van de USA neemt toch wel een uur in beslag en voert ons over verschillende bruggen die de ontelbare Key-eilanden/eilandjes met elkaar verbinden. Ook door de habitat van de bedreigde key deer gereden, maar geen gespot.

Het ‘Florida’s Southernmost State Park’ blijkt naast een strand en picknickruimte onder de bomen, ook het Fort Zachary Taylor te herbergen. Kids zijn, zoals te verwachten was, niet geïnteresseerd, maar Hoesy en ik willen toch wel een kijkje gaan nemen, al was het maar omdat dit een van de 3 forten in Florida is dat tijdens de Burgeroorlog nooit in geconfedereerde handen is gevallen. Het fort is ondertussen een nationaal beschermd monument: nog steeds

een zekere grandeur, maar spijtig genoeg vergane glorie, die precies niet echt goed onderhouden wordt. Eigenlijk een beetje zielig…

Toch is het een interessant bezoek, temeer omdat we een verscheidenheid aan hagedissen (of waren het varanen?) spotten.

Na onze trip in de geschiedenis vervoegen we de kids op het strand, of beter, in de schaduw van de bomen vlakbij de zee. Het water is warm en nodigt uit tot een zwemtochtje rond een eilandje, met duikbril, maar zonder snorkel. Toch een heleboel vis gezien, zelfs 2 pijlinktvisjes.

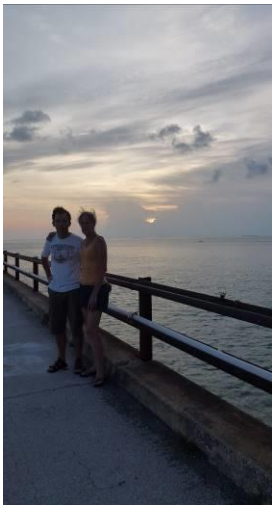

In het stadje zelf maken we op onze terugweg enkele foto's van het huis waar Ernest Hemmingway gedurende 9 jaar gewoond heeft ('For Whom the Bell Tolls') en de daartegenover gelegen vuurtoren van Key West.

Tijdens onze rit terug naar het hotel stoppen we nog juist op tijd aan de oude Seven Mile Bridge om de zonsondergang op de gevoelige plaat vast te leggen.

Het is al tamelijk laat als we eindelijk terug in de Holiday Inn Express zijn, dus wordt er afgesproken dat iedereen op een half uurtje tijd moet gedoucht hebben.

We hebben immers besloten om op aanraden van de bediende aan de ontvangstbalie in 'The Island Fish Co.' aan de overkant van het hotel te gaan dineren.

Een plaatsje naast het water: fijn! Algemene consternatie: er staat dolfijn op het menu???!!! Geen paniek: je krijgt geen dolfijnvlees voorgeschoteld, maar mahi mahi. De benaming van de gerechten op de spijskaart is slechts een 'spielerei'. Een dikke 'oef' bij onze kinderen, want ze stonden al klaar om de zaal te verlaten.

Het eten is weliswaar lekker, maar een beetje aan de prijzige kant. Misschien waren we toch

beter in restaurant ‘Tarpon Creek’ achter ons hotel gaan avondmalen?

Terwijl de kids hun bedje opzoeken, besluiten Hoesy en ik nog een cocktail te gaan drinken en misschien nog een stukje key lime pie te snoepen? Helaas: ‘Tarpon Creek’ is ondertussen gesloten.

Dan maar via de houten steigers terug naar de ingang van het hotel en ook gaan slapen.

Op de Keys vertoeven en géén key lime pie – tot voor kort had ik het verband niet gelegd - hebben kunnen eten? Dit wordt geen goeie nacht…

Dag 13 – 17 juli

Key Marathon (FL) – Naples (FL): 297 mijlen / 3469 km totaal

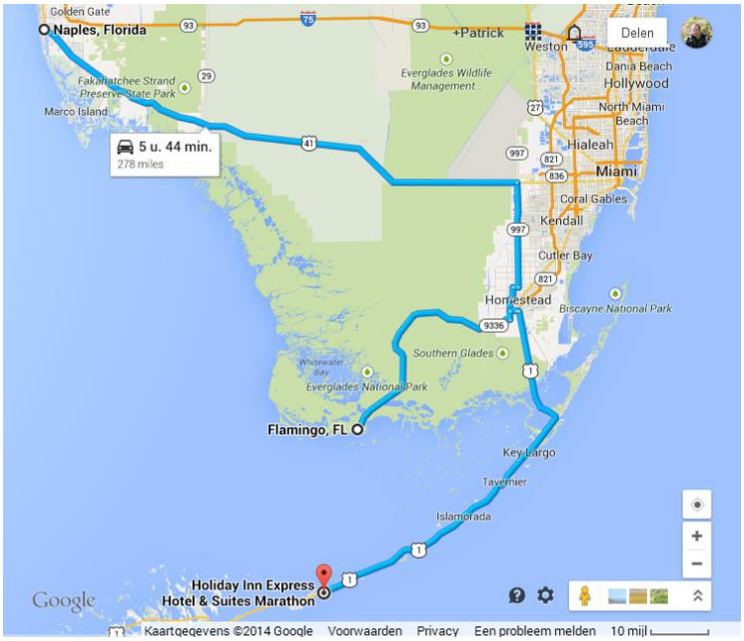

Vandaag verlaten we de Keys – en dus het meest zuidelijk punt van onze reis - en beginnen we aan onze tocht langs de westkust van Florida richting meest oostelijk punt. Spijtig: ik had er gerust nog een paar dagen willen blijven. Het subtropische klimaat, de witte stranden, de blauwgroene zee, ze gaven me allemaal een vakantiegevoel, het type 'dolce far niente verlof'…

Zoals steeds de vertrouwde handelingen op een vertrekdag: alles inpakken – Loic die nog 'snel' een work-outje gaat placeren, ontbijten, 3x controleren van de kamers – 'Seighin, je hebt je douchegel zéker mee? Oeps, ditmaal heeft Amber haar iPhoneke vergeten!', en dan uitchecken. Alleen de sleutels afgeven, want alles is al betaald.

Eerst efkens de verkeerde richting uit, want de obligate foto van Nick voor een Amerikaanse keten – Subway – moet nog gemaakt worden.

Dan naar Key Largo, waar Hoesy stopt aan een souvenirwinkeltje om me alsnog op key lime pie te trakteren. Het wordt niet alleen een hele taart, maar ook een stuk of 10 postkaartjes en leuke 'verkeersborden' voor Ciaran en de papa. De kaartjes voor het thuisfront betekenen een volgende stop: die aan het postkantoor van Key Largo voor 'global stamps'.

Tot onze verrassing duurt de trip naar onze tussenhalte van vandaag, de Everglades, niet écht lang: het enorme natuurgebied strekt zich blijkbaar tot aan de Keys uit. In het bezoekerscentrum aan de hoofdingang van het park vernemen we dat je uit een heleboel wandelpaden doorheen het gebied kan kiezen. Omdat onze magen beginnen te knorren, rijden we eerst door naar het uiterste westen van het park - het dorp Flamingo - met een bezoekerscentrum.

Onderweg proberen we met een beetje inbeelding olifanten, giraffen, buffels, zebra's,… op de vlakten voor te stellen. Het landschap trekt wel op een Afrikaanse savanne, alleen die palmbomen horen er niet echt in thuis.

In de Marina Store kopen we broodjes/sandwiches – het enige restaurant in dit 'dorp' is wegens laagseizoen gesloten -: niet echt een hoogstaande maaltijd, maar de honger is voorlopig toch gestild.

De uitbaatster van het winkeltje waarschuwt ons voor muggen en andere steekbeesten. Ze probeert ons te verleiden tot een boottochtje over de waterplassen, maar aangezien we de Okefenokee swamps al per boot verkend hebben, pikken we 3 wandelroutes uit het aanbod uit.

Even een Louis-tje doen?

Aan het begin van de eerste wandeling, de halve mijl lange 'West Lake Trail', ruilen we onze T-shirts en shorts in voor lange broeken en bovenkleding met lange mouwen, wat zeker geen overbodige luxe is: het pad doorheen de mangrovebossen is inderdaad vergeven van de muggen – als ik amper 2 m in het bos ben, zitten er al 10 muggen naarstig aders te zoeken op mijn lange broek. Langsheen het weggetje groeien er verschillende soorten mangrovebomen. Als

het pad uit het bos in het moeras komt, zien we hoe uitgestrekt het domein wel is. Ook ontdekken we een trompetvis in het water.

De tweede tocht leidt ons langs een kwart mijl lang wandelpad naar een verhoging die een schitterend zicht biedt over ‘De rivier van gras’, de ‘Pa-hay-okee’. Het gebied ziet er verraderlijk als vaste grond uit, maar als je beter kijkt, is het een zee van grassen en struikjes in het water die deze illusie creëren. Het geheel is in feite een zeer traagstromende rivier van meer dan 8 mijl breed en amper een 20 cm diep. De grassen staan in dit ondiepe water en geven de indruk een prairie te vormen. Hier en daar staan bomen op druppelvormige eilandjes. Deze vorm hebben ze doordat de bladeren naar de achterkant van het eilandje ‘stromen’ en daar voor nieuwe grond zorgen. Sommige bomen zorgen voor lokaal dieper water – om te overleven in het droogseizoen – doordat hun zure sappen de kalkbodem eroderen. Andere bomen overleven door hun bladeren te verliezen en in een soort van winterslaap te gaan.

De ‘Anhinga Trail’ tenslotte is het pad waar je de grootste kans hebt om de fauna (en flora) van de Everglades van dichtbij te bewonderen. De Florida panter zijn we niet tegengekomen, andere dieren des te meer: vrolijk gekleurde sprinkhanen, tal van vissen, waterschildpadden, veel vogels ook en zelfs een alligator die zich tussen de wortels in het water verstopt heeft.

Terug aan de auto gekomen, vertellen de achterblijvers ons dat Loic - de enige die met ons meegegaan was - nog niet terug is. Heeft hij het andere wandelpad genomen? Eerst ga ik een kijkje nemen, daarna Hoesy – die in korte broek het andere pad vol met muggen op zoek gaat -: geen Loic te bespeuren. Een tijdje later komt hij doodgemoedereerd aangewandeld: hij heeft dezelfde wandelroute gevolgd, maar klaarblijkelijk het volledige parcours afgelegd. Wij moeten ergens op het pad een shortcut genomen hebben. Maar hij is terug.

Op onze terugweg bemerkt Hoesy een alligator langs de kant van de weg. Het riooldeksel van Amber blijkt plots een groot reptiel te zijn. Mooi.

Veel zin om via Miami en de zogenaamde ‘Alligator Alley’ naar Naples te rijden, hebben we niet: we hebben eventjes genoeg van snelwegen en kiezen dus voor de iets tragere route langs de grens met de Everglades – die zeer mooi zijn, maar er anders uitzien dan we ons voorgesteld hadden. Uit de aankondigingen langs die weg maken we op dat we een stukje door indianengebied rijden…

Rond 20u00 arriveren we in de Ramada Inn in Naples, een sjiek stadje aan de westkust, vol met golfterreinen, deftige huizen en boetieks. Na het inchecken gaan we avondmalen in het restaurantje behorende bij het hotel, de ‘Pompano’s surf and turf’, te moe om nog iets verderop te zoeken. Het eten is heel verzorgd, de bediening vriendelijk en correct, en de prijs ligt even hoog als gisteren, maar ik vind het vanavond lekkerder dan gisteren!

Moe van de lange rit zijn we heel content dat we onder de lakens kunnen kruipen. Slaap ze!

Dag 14 – 18 juli

Naples (FL) zien en sterven: 0 mijlen / 3469 km totaal

Zoals met nadruk gevraagd maak ik deze ochtend om iets voor achten onze middelste zoon wakker: hij wil immers mee gaan fitnessen. De fitnessruimte heeft een aangename locatie: vlak naast het zwembad. Terwijl je je in 't zweet aan 't werken bent, kan je dus hunkeren naar de latere verkoeling. Ciaran houdt het na iets meer dan een kwartier voor bekeken. Ik loop zoals gewoonlijk m'n half uurtje op de loopband: 3,25 miles, niet slecht op een nuchtere maag.

Efkens uitzweten, en dan rechtstreeks naar de ontbijtruimte. 't Is druk – iedereen heeft precies het plan opgevat om er een luie dag van te maken – maar er is genoeg ruimte en aanbod.

Zoals aangekondigd staat vandaag in het teken van 'lekker nietsdoen'. Terug op de kamer kiest dan ook ieder z'n eigen tijdverdrijf: zwembad (de 2 jongsten), fitness (broer en zus), gamen (Nick), … Wij beiden zetten ons aan onze obligate mail-lezen-en-beantwoorden/belevingsdagboek-aanvullen-activiteiten; ook schrijf ik (eindelijk!) enkele postkaartjes.

Een frisse duik is meer dan welkom na deze administratieve beslommeringen – de kids zijn al een paar keer komen aankloppen om te vragen wanneer wij óók naar het zwembad komen. Afwisselend in en uit het water wordt er genoten van eens even niet saaie historische zaken gaan bezichtigen en lange natuurwandelingen maken ;)

Rond 14u00 wordt er een stemmingsronde gehouden: Subway of Panera Bread voor het middagmaal? Het wordt het laatste adresje en we besluiten er te voet naartoe te gaan: al bij al is het maar een kleine 20 minuutjes wandelen. Al snel echter beginnen we ons af te vragen waarom we – net als de gemiddelde luie Amerikaan – de auto niet genomen hebben: het is gloeiend heet in de middagzon en de auto heeft airco! Gelukkig bieden de bosjes aan de overkant van de brede straat verkoeling.

Na de lunch splitsen we ons op: dochterlief en ik hebben immers ontdekt dat er op onze route een grote shoppingmall ligt! Ook Nick beslist mee winkeltjes te gaan doen; de rest van de bende wandelt terug naar het hotel.

Jeuj, eindelijk enkele uurtjes winkelplezier: de 2 meiden zijn eraan toe! Nick vergezelt ons geduldig winkeltje in winkeltje uit, en geeft zelfs commentaar op de aangeboden/geshowde waren. Abercrombie & Fitch, Hollister, American Eagle, Victoria's Secret, Hollister, Guess, Old Navy, Aéropostale: alle favoriete adresjes worden aangedaan.

Het is al 19u00 als we met onze buit in onze hotelkamers arriveren. Efkens uitgebreid tonen wat we allemaal op de kop getikt hebben, vervolgens snel douchen, want we willen op de pier – 'Papa, wat is een pier?' - van Naples de zonsondergang trekken. Een mooi stukje bouwwerk, die pier: in 1888 aangelegd is

hij al enkele malen verwoest door brand en orkanen, maar telkens terug opgebouwd – en staat daardoor symbool voor de Napelse koppigheid. Alhoewel we nét iets te laat – of is het juist op tijd? - aankomen om de zon te zien ondergaan – parkeerplaats vinden is niet gemakkelijk als alle andere toeristen hetzelfde idee hebben -, is ons wandelingetje een stuk in de zee de moeite zeker waard.

Een nieuwe avond, een nieuwe keten die we bezoeken: vanavond laten we Nick kennismaken met de uitbundig gedecoreerde Cheesecake Factory. In vergelijking met de vestiging vlakbij onze woonplaats, meer bepaald in Virginia Beach, doet deze plaats luchtiger en meer ‘open’ aan. Misschien omdat er meer ramen tot op de grond zijn? Het eten is er even lekker en de bediening even vlot, of, volgens de jongens, knap.

Vóór het slapengaan nog een goeie insmeerbeurt met after-sunprodukt, want het is nodig: we vertonen alle zeven een roodbruin tot gekookte-kreeft-kleurig tintje!

Dag 15 – 19 juli

Naples (FL) – Homosassa (FL): 279 mijlen / 3981 km totaal

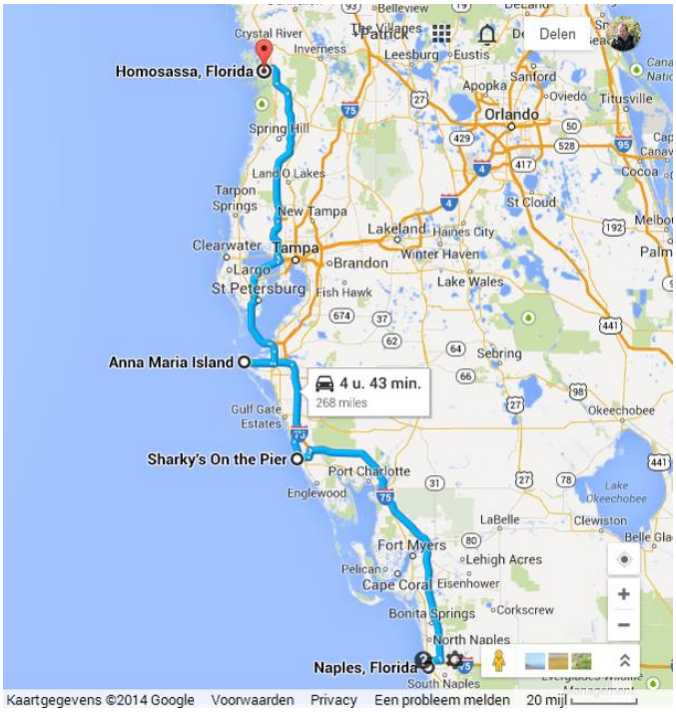

Het voordeel van ‘vroeger’ opstaan is zeker dat het nog tamelijk rustig is in de ontbijtruimte. Met het laatste nieuws over de neergehaalde vlucht van Air Malaysa op alle TV-schermen nuttigen we ons ontbijt. Dan het obligate inladen – man, die zak met vuile was raakt écht overvol! – en om 09u00 zijn we aan het rijden.

Eerste bestemming van vandaag is Shark(y) Beach: een stukje strand tussen Naples en Sarasota – om precies te zijn, is het in Venice, waar ze Kerst in juli willen vieren - dat klaarblijkelijk gekend is voor de vele haaientanden die je er kan vinden.

Het is al tamelijk warm – understatement – als we er arriveren, dus onze handdoeken deels in de schaduw van de pier leggen en dan dadelijk het water in. Zout, maar helder, en met een héél langzaam afgaande bodem, zodat we een serieus stuk de zee kunnen inwandelen zonder te hoeven zwemmen. De zwemmers met een duikbril in hun bezit beginnen ijverig te zoeken naar de tanden, en inderdaad, er worden al snel enkele mooie (zwarte) exemplaren gevonden: juist toen er al enkelen begonnen te denken dat het een fabel is, vindt Hoesy de eerste tand.

Écht lang kunnen we niet op het strand blijven, want we hebben een date met m’n BFF’ke en haar gezin die een rondreis door Florida aan ’t maken zijn. Na veel gepuzzel en een beetje aanpassing van ons beider schema hebben we toch een moment en plaatsje gevonden waar we samen enkele uren zouden kunnen doorbrengen.

Vlug dus ons afspoelen, ons terug in onze gewone kleren wringen (zweten!) en weer de auto in, richting het strand van Anna Maria – nee, geen Italiaans klinkende namen meer -, een van de eilandjes voor kust.

Met een half uur vertraging – ’t was zaterdag vandaag, dus iederéén kwam naar de kust – komen we op de plaats van afspraak aan: een van de pieren die Anna Maria rijk is. Knuffelen in ’t midden van de pier, blij dat we elkaar terugzien, ook al is het dan nog maar enkele maandjes geleden (en voor Amber en Hoesy nóg minder lang)!

We trekken met ons elven naar een restaurantje in de buurt: ‘Sign of the Mermaid’. Een eenvoudig eethuisje, met veel zeetoetsen ingericht, maar ’t eten is goed en we zijn bij elkaar, wat het allerbelangrijkste is. Effe opschudding toen de rekening gepresenteerd wordt: noch ons beider kredietkaart, noch die van Henri blijkt als betaalmiddel te voldoen. Nee, het kan zeker niet aan hun kaartlezer liggen: ze hebben vandaag al ettelijke Europese kredietkaarten aanvaard! Dan maar afrekenen met onze Amerikaanse debetkaart… Gelukkig dat we die nog hebben.

We dienen de straat maar over te steken en we staan met onze voetjes in het superfijne witte zand – ik, Hoesy, vergelijk het meer met stracciatella: wit met zwarte pikkeltjes erin. Opnieuw ons zwemgerief aan en allemaal de zee in. We dollen in het warme en heldere – was het water in de Keys maar zo helder! -, maar zoute water, duwen elkaar onder, vertellen elkaar de laatste nieuwtjes.

Terug op het strand maken we het ons gemakkelijk op onze badhanddoeken en blijven Birgit en ik voort kletsen, terwijl de jongens aan een spelletje volleybal beginnen. De klok wordt niet bekeken: we zijn aan ’t genieten van onze vakantie en elkaar, dus wie is er dan geïnteresseerd in het uur?

Na nog een duikje in de zee drogen we ons zo goed en zo kwaad mogelijk af en zetten we koers naar een nabijgelegen ijs- en snoepwinkeltje. Met onze lekkernij installeren we ons op de bankjes voor het winkeltje, maar als die finaal op is, moeten we toch echt afscheid van elkaar nemen: we hebben immers nog een rit van een kleine 2,5 uur voor de boeg…

Op een paar kilometer van onze slaapplaats voor vannacht verwijderd houden we halt om enkele inkopen te doen: met de uitgebreide lunch van deze middag hebben we niet écht veel honger meer.

Ons logement voor de nacht is onverwachts een tegenvaller – niet echt: we hadden er niet veel van verwacht, gezien de andere hotels die we van die keten al zagen, maar de pech komt uit een onverwachte hoek -: door een ‘foutieve’ boeking hebben ze 2 rokers-kamers voor ons gereserveerd. Natuurlijk zijn alle niet-rokers-verblijven bezet – het is hier nu het seizoen van de Sint-Jacobsschelpen en alles staat vol met auto’s en boten.

Dan maar ons zo goed mogelijk proberen te installeren en ons ‘thuis’ voelen; gelukkig hebben we de 2 citronellakaarsen van tijdens onze BBQ in Okeefenokee nog! De deuren even wijd open laten staan, is immers geen langetermijn optie: binnen de kortste keren zitten er muggen en andere insecten binnen.

Een douche nemen is ook geen sinecure: onze (= die van de 2 koppels) badkamerkraan produceert enkel heel warm water, té warm om eronder te kunnen blijven staan. Klein gelukje bij een ongeluk: we hebben 2 aangrenzende kamers. Terwijl de paar hongerigen hun avondmaal naar binnen werken, douchen de anderen, wat wel maakt dat we pas laat in bed kunnen kruipen, mét nat haar, want ook geen haardroger aanwezig!

En zo eindigt deze heerlijke dag toch een beetje in mineur…

Dag 16 – 20 juli

Homosassa (FL) – Tallahassee (FL): 193 mijlen / 4229 km totaal

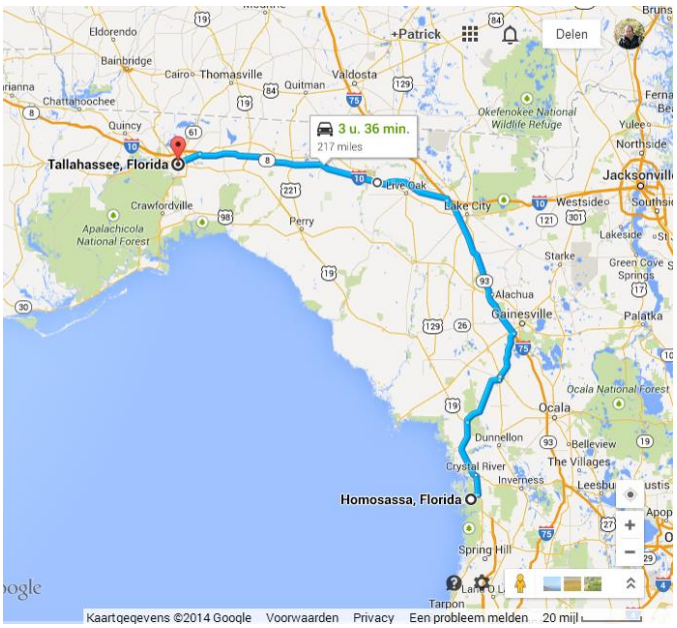

Enkele keren van de koude wakker geworden deze nacht: dat komt ervan als je de airco op maximum zet om de rookgeur in de kamer (tevergeefs) te proberen te verdoezelen.

We willen allemaal zo snel mogelijk weg, en daarom had ik de wekker om 07u40 ingesteld. Om 08u40 komt Ciaran onze kamer binnenstormen met de mededeling dat we nog 20 minuutjes hebben om ontbijten. Blijkt dat ik de wekker niet geactiveerd had!

Verbazingwekkend snel hebben we ons aangekleed en alle spulletjes zoveel mogelijk bij elkaar gepakt om direct na de maaltijd te kunnen uitchecken. Zoals we verwacht hebben, is ook de service qua ontbijt niet om over naar huis te schrijven: alles – witte en bruine boterhammetjes, fruitsap, koffie, enkele confituurtjes en wat boter, mini-muffins – staat opgesteld in de ruimte van de receptie. Daar zijn 1 tafeltje waar je met z’n tweeën net kan aanzitten, en dan nog 2 zetels rond een salontafeltje. Het wordt dus behelpen… Enfin, onze maag is gevuld, we kunnen ons avontuur vervolgen!

Birgit had ons verteld dat het Homosassa Springs Wildlife State Park eigenlijk wel de moeite waard is: een soort van kleine dierentuin, vooral interessant door de daar aanwezige zeekoeien. Het plan is dan ook daar een tijdje rond te lopen en vervolgens door te rijden naar ons volgende logeeradres in Tallahassee, zodat we daar vroeg arriveren en nog een duikje in het zwembad kunnen meepikken.

Finaal echter brengen we een goeie 3 uur in het natuurpark door. Er is best wel wat te zien: als je het nijlpaard niet meerekent, zijn alle bewoners inheemse (lees: hoofdzakelijk voorkomend in Florida) diersoorten. Bij elk verblijf staat er een bord met foto’s en uitleg over de dieren waardoor we toch nog heel wat opsteken. Er zijn ook 3 speciale infosessies. In een daarvan tonen de Rangers een welpje van de Floridapanter dat biologen eerder toevallig hadden aangetroffen, helemaal uitgeput en ondervoed, en dat nu door het wildpark verzorgd wordt. De tweede sessie gaat over de zeekoeien of ‘manatees’: zéér interessante dieren, die spijtig genoeg ook serieus bedreigd worden. We kunnen hen in hun natuurlijke habitat rond de bronnen bewonderen – tijdens onze tocht in het park spotten we zelfs een ‘wilde’ lamantijn -, niet alleen vanop het wandelpad, maar ook onder water, in een gebouw met een glazen kelder. De

laatste uiteenzetting handelt over het nijlpaard (heeft meegespeeld in 'Daktari'!) en de alligators van het natuurreservaat. Zelfs de kids vinden het een geslaagde voormiddag!

Intermezzo: Lamantijn

Manatee is de Engelse benaming voor lamantijn. Deze dieren bestaan al meer dan 50 miljoen jaar. Het zijn grote zoogdieren die in het water leven en worden ook wel zeekoeien genoemd. Ze vertonen overeenkomsten met de olifanten. De Floridase lamantijn wordt door sommigen als een aparte soort beschouwd, maar tegenwoordig als een ondersoort van Caribische lamantijn ingedeeld. Deze is egaal grijs van kleur, maar door algengroei op de huid zien ze er soms groen uit. Deze lamantijn kan 60 jaar oud en 2,5 tot 4,5 m lang worden, 200 tot 600 kg zwaar en leeft zowel in zoet als zout water. Het dier is nu beschermd, maar werd vroeger bejaagd voor de olie en het vlees.

Lamantijnen zijn aangepast aan het leven onder water. Hun lichaam is torpedovormig en hun voorpoten en staart zijn omgevormd tot vinnen. Het skelet van de voorpoten bevat vijf vingers en de voorpoten hebben zelfs vingernagels. De achterpoten zijn verdwenen. Ze hebben geen oorschelpen en ze kunnen hun neusgaten afsluiten. De lamantijn moet tenminste elke 20 minuten een keer boven komen om adem te halen. Als de lamantijn wil slapen, kan dat alleen tussen twee ademhalingen in.

Lamantijnen komen in groepen bij elektriciteitscentrales voor, omdat het water daar warmer is. Nu centrales sluiten probeert de 'U.S. Fish and Wildlife Service' een andere manier te vinden om het water te verwarmen. Eén van die oplossingen is het beschermen van bronnen, die ondanks hun koud water toch warm genoeg zijn om lamantijnen in de winter warm te houden. Deze bronnen worden ook door zeevissen gebruikt om te chillen en parasieten kwijt te spelen.

Onze rit naar Tallahassee duurt in totaal 3 uur en 1 kwartier. Na een uurtje rijden, houden we halt aan een oer-Amerikaanse supermarkt, de Walmart, waar we broodjes en beleg kopen. Iets verderop vinden we een publiek park bij een bron: een nét iets leukere omgeving dan de supermarktparking om onze lunch te verorberen ;)

En dan gaat het in 1 ruk door naar ons logeeradres in de hoofdstad van Florida: een Ramada Plaza-hotel. Man, wat een verademing in vergelijking met gisteren: we wanen ons eensklaps in een luxueuzere wereld!

We gunnen onszelf een uur om efkens op onze positieven te komen na die toch wel lange rit: de 3 zonen trekken naar het zwembad, wij profiteren van de rust om een badje te nemen.

Rond 19u45 is iedereen fris en proper. Aangezien er vlak naast het hotel een Applebee’s is, vangen we 2 vliegen in 1 klap: alweer een keten die Nick aan z’n lijstje kan toevoegen én we moeten niet ver wandelen. De actie ‘2 drankjes voor de prijs van 1’ geldt ook voor een aantal cocktails: wij dus allebei 2 glazen met een deftige alcoholmix – dit is in feite een misverstand, want wij bestelden 2 cocktails met de gedachte slechts 1 te moeten betalen, maar we krijgen er dus elk 2. Géén wijn bij het eten! De maaltijd is – veel - beter dan we verwacht hadden, alleen die van Amber laat op zich wachten. De manager komt zich dan ook persoonlijk verontschuldigen en biedt haar een gratis slaatje aan, wat ze – een beetje overdonderd – afslaat. Nog een dessertje en dan lekker vroeg tussen de lakens voor hopelijk een véél beter nachtje ongestoord en rookvrij slapen!

RAMADA
1955

Dag 17 – 21 juli

Tallahassee (FL) – Gulfport (MS): 391 mijlen / 4858 km totaal

Op de Facebookpagina van de Belgische ambassade in Washington staat de vraag hoe wij de nationale feestdag doorbrengen. Wel, we rijden van Florida over Alabama naar Mississippi. Origineel? Natuurlijk zullen we vanavond een toost op ons land uitbrengen – hebben we al een regering? – hoewel dat natuurlijk in Belgische tijd een dag te laat zal zijn.

De journée nationale van den Belgique: da moet gevierd worden met een workoutje! ;) Het duurt eventjes vooraleer ik de fitnessruimte heb gelokaliseerd: in tegenstelling tot het zwembad wordt deze niet via een bordje aangegeven. Oudste zoonlief is al naarstig aan ’t steppen. Droge commentaar: ‘Ha, ge komt tóch nog af?’.

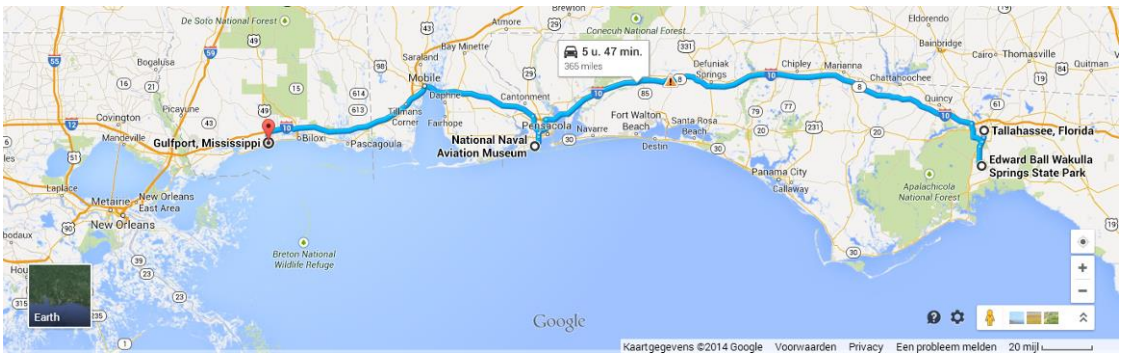

Bedenking: heb al enkele fitnessruimtes ‘bezocht’ op onze reis en telkens is de uitrusting min of meer hetzelfde. 2 loopbanden, een fiets- en een steptoestel. Héél zelden een toestel waarmee je via gewichten verschillende oefeningen kan doen. De hotels waar we verbleven, waren toch niet van de kleinste, zo’n 100 tot

150 kamers. En toch heb ik nog geen enkele keer moeten wachten om een toestel te gebruiken. OK, het was telkens ’s morgens dat ik ging lopen, maar toch… Is er in de USA dan écht zo weinig interesse in actieve lichaamsbeweging?

Geen handdoeken aanwezig, en de waterverdeler werkt ook niet. Na de workout dan maar efkens terug naar de hotelkamer om me een beetje af te drogen: kan moeilijk heel zweterig aan de ontbijttafel verschijnen, hè?

Enkel dochterlief is nog aanwezig: de rest heeft al gegeten. ’t Is dan ook al 08u45 en normaal gezien vertrekken we binnen een kwartiertje. Pech, ze zullen efkens moeten wachten; rap een wafeltje met boter en confituur en een bekertje koffie naar binnen werken. Na het eten een verfrissend douchke pakken, nog even de mails nakijken – neen, niks dringends te beantwoorden – en uitchecken.

Het is een sombere, bewolkte ochtend. Enig voordeel aan dit weer: de temperatuur is iets draaglijker… Tegen dat we op onze eerste ‘bezienswaardigheid’ – Wakulla Springs State Park - aankomen, is het lichtjes beginnen regenen. Wakulla Springs is een enorme zoetwaterbron – 2,6 miljoen liter water per minuut! - op 24 km ten zuiden van Tallahassee. Je mag er zwemmen, met zeekoeien en alligators als naaste buren. Volgens het foldertje heeft het water een constante temperatuur van zo’n 70 graden Fahrenheit/21 graden Celsius, maar als we voorzichtig onze tenen erin steken, voelt het verdorie koud aan – en deze temperatuur moet een lamantijn warm houden in de winter? Als echte dappere Vlamingen willen we ons niet laten kennen: even naar adem happen en dan kopje onder ;)

Het is een zeer speciale gewaarwording: zwemmen in glashelder water en rondom die typische bomen behangen met Spaans mos, heel het decor badend in een lichte sluier van nevel – en volgens Ciaran de kans op een alligator… Geen wonder dat een van de vertalingen van Wakulla ‘strange and mysterious waters’ betekent!

Er is ook een duiktoren(tje) met 2 platforms op verschillende hoogte: natuurlijk gaan onze avonturiers daar dadelijk naartoe. Amber is fotograaf van dienst en vereeuwigt de waaghalzen (Hoesy, Loic, Ciaran en Nick) en de iets voorzichtigere springers (Seighin en ondergetekende). Het rommelt in de nabije verte, maar bliksem komt er niet aan te pas – we worden niet uit het water gezet door de aanwezige redder -, dus beleven we een dik half uur dolle duikpret.

Nadat we ons afgedroogd en terug omgekleed hebben, gaan we kijken of we in de lodge die in het natuurpark aanwezig is niets warms kunnen krijgen. Spijtig, enkel koffie, geen chocomelk! Dan maar terug de auto in, op zoek naar iets van Starbucks-gehalte in de omgeving. Hé, een nieuwe chauffeur achter ’t stuur: Amber besluit een stukje te rijden.

Geen koffieshop – in de letterlijke zin van het woord – te bespeuren: rijden we dan ineens maar door in de richting van onze volgende bestemming, en zullen we onderweg iets te eten zoeken? Deal!

Rond 13u00, of beter gezegd, 12u00, want we zijn ondertussen van tijdszone veranderd en zitten nu een uurtje vroeger (= 7 uur verschil met België) – onze allereerste keer dat we al rijdend een uurzone oversteken -, stoppen we aan het Waffle House (keten, Nick!) in Marianna, Florida. Het is zo’n typisch eettentje dat je in Amerikaanse films en series ziet, niet dadelijk een etablissement waar je mamie zou aantreffen, en het eten is ‘real American food’: tamelijk vettig en veel. De diensters echter, Rhonda en Shayla, zijn oudere dames die de zuiders gastvrijheid aardig onder de knie hebben: joviaal, geïnteresseerd, heel de tijd ‘honey’ en ‘cutie’, grapjes makend over zichzelf en hun manier van leven en werken. Van een duidelijk vaste stamgast krijgen we een welgemeend ‘Welcome to America!’ – we hebben hem maar niet verteld dat we hier al bijna een jaar wonen…

Aangezien het weer nog steeds regenachtig en bewolkt is, wordt er besloten om Grayton, ‘een van de mooiste stranden van het land’, links te laten liggen en dadelijk koers te zetten naar een plaats waar Hoesy écht wel naartoe wil: het Naval Air Station in Pensacola, en meer bepaald het National Naval Aviation Museum. Dit sluit om 17u00 z’n deuren, dus écht veel tijd om het op ons gemak te bezichtigen, hebben we spijtig genoeg niet. Amber en Nick kiezen ervoor om de plaatselijke NEX te verkennen, de rest van de familie dompelt zich gedurende iets meer dan een uur onder in de geschiedenis van de maritieme militaire luchtvaart. Zéker de moeite waard: enorm veel toestellen, heel mooie composities van vliegende tuigen, gaande van luchtballons en zeppelins over vliegtuigen uit de beide wereldoorlogen tot ruimtecapsules. Je kan de presidentiële helikopter bekijken en in de cockpits van verschillende toestellen poseren. Er zijn doorsnedes van USS-vliegdekschepen, nagebouwde

kampementen, opstellingen van verscheidene soorten militairen die met de maritieme luchtvaart te maken hebben, kortom, een zéér interessant museum. Het staat terecht als 'te bezoeken' in de AAA-reisgids aangegeven.

De laatste etappe naar ons hotel in Gulfport neemt nog 2 uur in beslag en daarbij passeren we maar liefst 2 staatsgrenzen: Florida-Alabama en Alabama-Mississippi. Net als een rasechte Europa-bezoekende Amerikaan zijn we Alabama gewoon doorgereden, zonder ook maar te stoppen in bv Mobile (USS Alabama!). Voornaamste reden hiervoor is dat we deze staat op het smalst van z'n grondgebied doorkruisen, en we moesten nu eenmaal keuzes maken…

Vriendelijk onthaal in de Best Western Plus, en de kamers, alhoewel vlakbij het zwembad gelegen, dus hopelijk niet teveel lawaai, zijn verzorgd. Omdat we al aan de late kant zijn, besluiten we het douchen over te slaan en onmiddellijk op jacht naar een eetgelegenheid te gaan. We hadden gekozen voor 'Villa Pizza', dat volgens de GPS maar op 0,1 mijl van het hotel gelegen is. Na een stevige

wandeling langs een drukke baan, waarbij we onder andere een Subway, een ‘Los 3 Amigos’, een McDonalds, een Burger King, een Arby’s, een Taco Bell, een IHOP, enfin, de helft van de Amerikaanse fastfoodketens gepasseerd zijn, hebben we ons adresje nog steeds niet gevonden. Dan maar terug richting hotel, naar de ‘Cracker Barrel’. Blijkt die iets verder dan gepland te liggen om te voet te bereiken. Bon, auto in en op naar onze eerste keuze, de ‘Villa Pizza’. Ai, die maakt deel uit van de zogenaamde ‘Food Court’ van de Gulfport Premium Outlet shoppingmall en is al gesloten. Allé, de ‘Cracker Barrel’ dan?

Ondertussen zijn we een klein uurtje onderweg en begint de honger écht wel te knagen. Alhoewel deel uitmakend van een keten, is de ‘Cracker Barrel’ een onverwacht leuk eetadresje: countrysfeer alom, gezellig en gastvrij… Grote porties ongecompliceerd ‘farm’eten, met buttermilk biscuits en corn muffins.

Toch wel tamelijk moe – ah ja, we hadden een uur extra nu! – komen we terug in het hotel aan. De meesten kruipen dadelijk hun bedje in, ik check nog gauw onze emails, stuur m’n verslagje door én onderneem dan nog een raid op de Hollistersite met dochterlief. Morgen shoppen in den outlet! ;)

Uit Florida

Florida is zeker de moeite. Alleen een beetje jammer dat het zo ver is. Dat is: ver van Chesapeake, zonder veel interessante dingen onderweg (noot van Calle: een beetje te nuanceren, aangezien de oostkust van South Carolina en Georgia wel degelijk heel wat noemenswaardige bezienswaardigheden heeft). De terugkeer belooft beter te zijn met wegen zoals de Blue Ridge Parkway en de Skyline Drive in Shenandoah National Park. Afwachten wat dat zal worden.

Wat is me bijgebleven uit Florida, buiten de mooie dingen? Naar wat zou ik teruggaan?

Zeker naar de Glades. Om één of andere reden heeft dat park indruk op me gemaakt. Ondanks de vervelende steekbeesten die alom tegenwoordig zijn, zie ik de kanotocht van 7 dagen in het park wel zitten. Het zal er wel nooit van komen, maar toch iets om even over te dromen.

De Keys! Het eilandgevoel is uniek. De duiken iets minder spectaculair als verteld, maar ik wil het gerust nog een tweede kans geven. Een duikvakantie daar zou ik starten met een paar opwarmduikjes vanaf de Panhandle naar de Keys toe.

Maar eerst deze reis afmaken …

27: Den Groote Trektocht naar het Zuiden deel 3

Van het meest zuidelijke naar het meest westelijke punt van onze reis

Nu we Florida, en daarmee het zuidelijkste punt van onze reis, verlaten hebben, rijden we richting het westelijkste punt van onze road trip.

Als ik de kaart goed bekijk, dan moet dit Baton Rouge, Louisiana zijn. Vanaf daar is het in feite onze terugweg. We hebben weinig speciaals gepland en zullen dus een beetje afgaan op de ingevingen van het moment. Natuurlijk beloven 'scenic' routes met namen als Natchez Drive, Smokey Mountains Highway, Blue Ridge Parkway en Skyline Drive veel mooie vergezichten, maar dat is om de reis aangenamer te maken. Geen forten, geen stranden, geen… meer.

Zo'n reis plannen en uitvoeren is steeds zoeken naar een compromis voor iedereen. En dus keuzes maken. We kunnen jammer genoeg niet alles bezoeken en ook niet overal voldoende aandacht aan besteden. Alle staten zullen hun juweeltjes hebben, maar we hebben besloten om minstens de meeste gekende, interessantste mee te pikken. We hebben dus bepaalde plaatsen bewust en onbewust laten links liggen. Maar we hebben er ook een paar ontdekt die bij wijze van spreken niet op de kaart stonden.

Genoeg inleiding. Tijd om de reis verder te zetten aan de hand van de mobiele verslagen van Calle.

Dag 18 – 22 juli

Gulfport (MS) – New Orleans (LA): 178 mijlen / 5145 km totaal

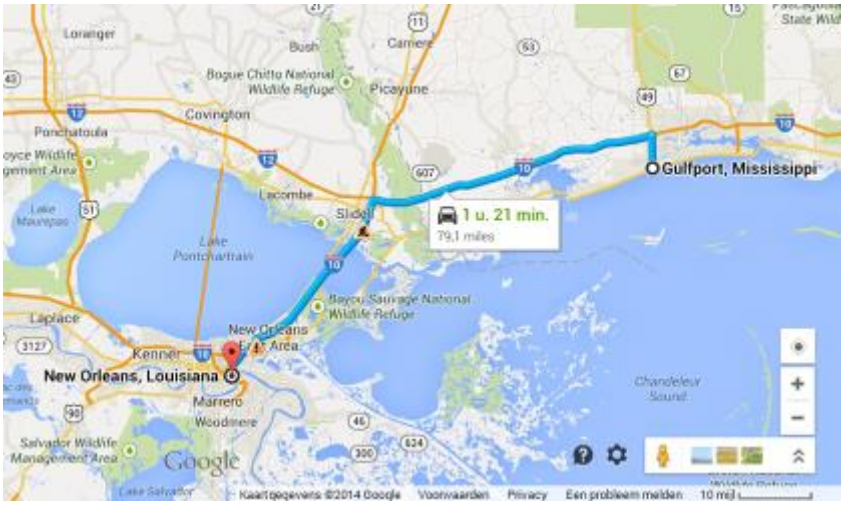

Er moest niet echt vroeg opgestaan worden vandaag: in Gulfport wordt er niets bekeken en onze bestemming van de dag, New Orleans, ligt op nog geen anderhalf uur rijden verwijderd. MAAR: op wandelafstand van het hotel blijkt een echte outlet te liggen! Beide dames in lichte extase: als we toch de voormiddag vrij hebben, kunnen we evengoed een shopke gaan doen! De jongens zullen zich wel bezighouden met fitnessen, uitslapen, mailen, facebooken – niet vergeten computerspelletjes -, zwemmen, …

Wij dus na het ontbijt (en het insteken van een machientje of 2 was in de aanwezige 'coin laundry') en een douche koers zetten naar de 'Gulfport Premium Outlet', een zusje trouwens van de outlet in Williamsburg. We hadden op voorhand de winkels opgezocht die we zéker wilden aandoen, want een dikke 2 uur voor zo'n groot shoppingcenter is natuurlijk véél te weinig tijd.

In de Michael Kors gaan we de sjakossen bewonderen. Bewonderen, niet kopen: ondanks de aardige korting liggen de prijzen nog te hoog om een folieke te doen. Dan richting de kledingwinkels naar ons goesting: de Guess (3 shortjes voor Amber, een bermuda en een hemd voor Loic), de Aéropostale (2 T-shirts voor Seighin, 2 T-shirts voor Ciaran, 1 strandkleedje voor Calle), de American Eagle (1 T-shirt voor Hoesy, 1 T-shirt voor Amber), … Uitgebreid commentaar geven, uitproberen en terugleggen: de 2 uurtjes zijn zó voorbij.

Hoesy belt om te zeggen dat ze uit het hotel vertrokken zijn en nog eventjes gaan tanken; of we misschien nog een nieuwe zonnebril voor hem kunnen kopen? Z'n exemplaar van ocharme enkele dagen oud – een zonnebril is, zoals een gsm, bij mij een kort leven beschoren, maar dit exemplaar heeft het record van 2 dagen op zijn naam - heeft het begeven… We vinden het raadzamer om samen met hem een model te gaan kiezen, dus terwijl de jongens in de auto op de

parking blijven zitten, zoeken wij in de Guess een mooi, sportief exemplaar uit voor 35,00 USD.

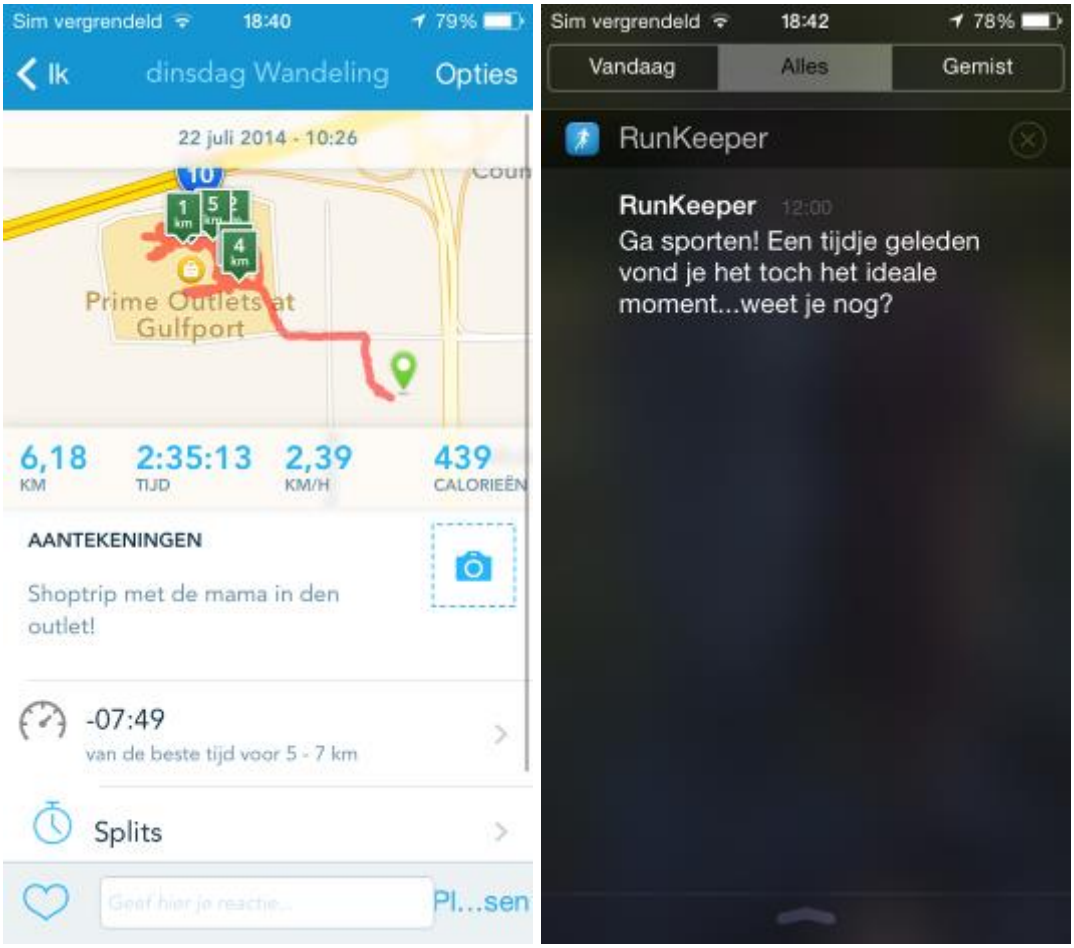

Amber had tijdens het shoppen haar runkeeper aangezet. Shoppen is dus duidelijk een sport op zich. Later nodigde de app haar opnieuw uit om sport te doen. Om te shoppen?

Ah ja: foto van het hotel vergeten te nemen: effe terugrijden, gelukkig geen omweg! Ondertussen deel ik de aangekochte cadeautjes uit, waarop Ciaran vraagt om toch nog efkens terug te keren naar de mall: z'n T-shirtjes mogen een maatje groter zijn. Enfin, na veel vijven en zessen dan toch eindelijk op weg naar New Orleans.

Alwéér een staatsgrens oversteken: 'Welcome in Louisiana!'. En die welkom wordt héél gastvrij vertaald in het toeristisch informatiecentrum vlak voorbij de grens: op een bordje staat vermeld dat er een gratis kopje Louisiana coffee wordt aangeboden. Hoesy en ik naar binnen, om pas een kwartiertje later terug buiten te komen, beladen met foldertjes en vergast op een gedetailleerde beschrijving van New Orleans. Typisch zuiderse gastvrijheid?

Eigenlijk was het plan om in de IHOP (International House Of Pancakes) in New Orleans te gaan lunchen, maar doordat we wat

vertraging opgelopen hebben, stoppen we in een vestiging van die keten onderweg. Wéér die hartelijke begroeting en vriendelijke bediening: het 'Warme Zuiden' doet hier z'n naam wel degelijk eer aan.

De zon verschuilt zich achter de bewolking als we in New Orleans arriveren, dus de eerste indruk van de stad is aan de grijze, maar droge kant. Het hotel is in een buitenwijk van de stad gelegen, lekker rustig dus. 2 kamers met 1 gróót 2-persoonsbed – je kan er gemakkelijk met z'n drieën in liggen – en een zithoekje, waarvan de zetel uitklapbaar is tot nóg een (kleiner) 2-persoonsbed. Geen twee grote bedden, maar het gaat.

Door het gebruikelijke gekrakeel over wie bij wie zou slapen – waarom moeten Seighin en ik altijd bij elkaar liggen en dan nog bij papa en mama? (dixit Ciaran) – wordt er prompt een schemaatje opgesteld over de kamerverdeling voor de komende dagen.

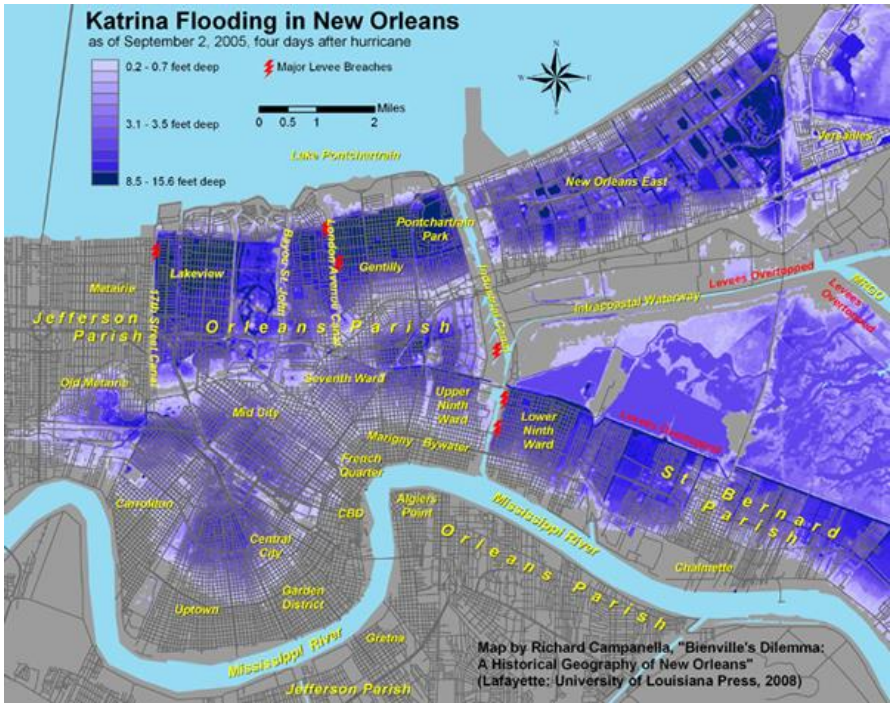

We hebben laat geluncht, en Hoesy vindt dat we met New Orleans tijdens de invallende duisternis moeten kennismaken, dus wij terug de auto in. New Orleans is een uitgestrekte stad met veel bruggen die boven andere rijwegen uittorenen: de GPS raakt er danig van in de war en we moeten hem/haar dan ook enkele malen opnieuw de route laten berekenen vooraleer we op onze eerste bestemming aankomen: Lake Ponchartrain.

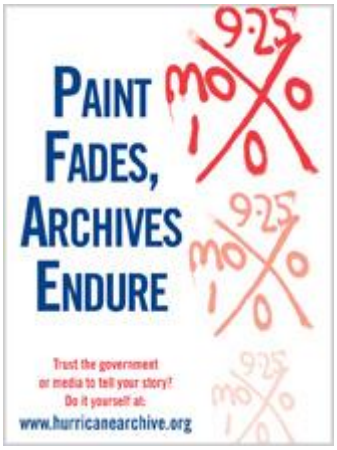

Hoesy legt uit hoe orkaan Katrina heeft toegeslagen en opeens komt er een krachtige wind opzetten, waardoor ik eventjes een flauwe indruk heb van hoe zo'n opkomende orkaan moet aangevoeld hebben. Daarna hangen we – shame on us – even de ramptoerist uit: we rijden door de wijken vlakbij het meer gelegen, op zoek naar de stille getuigen van de ramp van alweer meer dan 10 jaar geleden: de

kruisen op de voorgevels. Het overgrote deel van de huizen is herbouwd of opgekalefaterd; hier en daar krijgen we nog een glimp te zien van de verwoestende kracht van de orkaan in de vorm van een bouwvallige woonst. Ook de kruisen zijn nog aanwezig, zij het fel verbleekt en maar sporadisch aan te treffen.

LB: Wind over Lake Ponchartrain / RB: Calle legt de verschillende staten uit adhv ondergoed
LO: Huis in New Orleans met het 'kruis' / RO: Vergroting van het 'kruis'

Single slash drawn upon entry to a structure or area indicates search operations are currently in progress. The time and TF identifier are posted as indicated.

Crossing slash drawn upon personnel exit from the structure or area.

Distinct markings will be made inside the four quadrants of the X to clearly denote the search status and findings at the time of this assessment. The marks will be made with carpenter chalk, lumber crayon, or duct tape and black magic marker.

LEFT QUADRANT - US&R TF identifier

TOP QUADRANT - Time and date that the TF personnel left the structure.

RIGHT QUADRANT - Personal hazards.

BOTTOM QUADRANT - Number of live and dead victims still inside the structure. ["0" = no victims]

***Urban Search and Rescue (US&R) Response System Field Operations Guide*, FEMA, September 2003 (US&R-2-FG), IV-11.**

Daarna gaat het richting het welvarende en toeristische deel van de stad: de overbekende ‘French Quarter’. We vinden vlotjes een parkeerplaatsje op een publieke parking en ontdekken dat we hier morgen ook moeten zijn om met de raderboot ‘Natchez’ de Mississippi af te varen.

Er is heel wat volk in wijk aan ’t rondwandelen, grotendeels toeristen al dan niet begeleid door gidsen. Alhoewel we maar een klein stukje van de ‘French Quarter’ afwandelen, krijgen we toch wel een goed beeld van de zo typische huisjes met balkons in smeedwerk, die met Mardi Gras afgeladen vol staan met feestvierders. De St. Louis Cathedral zou de oudste kathedraal op het Amerikaanse vasteland zijn; op het pleintje ervoor vertolkt een jazzbandje ‘Summertime’ van Gershwin. De sfeer zit er helemaal in, mede doordat er ook een aantal waarzeggers en tarotkaartenlegsters aan hun tafeltje hun diensten aanbieden. We wandelen door St Louis Street en ontdekken de charme van ‘balcony dining’: misschien een ideetje voor morgenavond, zonder de kids?

De zoektocht naar een eetgelegenheid heeft wat voeten in de aarde. Het adresje dat we uit de AAA-reisgids geplukt hebben, blijkt weliswaar pittoresk te zijn, maar het restaurantje telt 15 (!) TV-schermen: een typisch Amerikaans verschijnsel, waar wij echter voor bedanken. Finaal strijken we neer in een ‘bistro’ vlakbij het parkeerplein: de hongerigen bestellen nog iets te eten, ik hou het bij een ‘large strawberry daiquiri’ voor amper 3,00 USD.

Terug in het hotel vlug de zetelbedden opmaken en dan tussen de lakens gekropen. Terwijl de rest al in dromenland vertoeft, check ik nog snel enkele mails en knip dan ook het licht uit: morgen een grote ontdekkingstocht doorheen New Orleans op het programma!

Dag 19 – 23 juli

New Orleans (LA): 0 mijl / 5145 km totaal

Een hele dag 'The Crescent City' op het programma: je kan de kids nu al horen zuchten. 'We zijn gisteren toch al in de French Quarter gaan wandelen?'. Enig pluspuntje: we moeten niet té vroeg opstaan. Om 10u00 is het verzamelen geblazen. Wél wordt er maar tot 09u00 ontbijt aangeboden en is het vertrekuur dus niet echt een probleem.

Alweer ben ik vroeg wakker, dus besluit ik om van de gelegenheid gebruik te maken en voor het ontbijt een machientje was op te zetten. Dat duurt iets langer dan gepland: Amerikaanse wasmachines – zeker die in een 'wasserette' – funtioneren toch heel anders dan Europese!

Samen met Hoesy ontbijten. Leuk detail: de wafels die je in elk hotel 's morgens zélf kunt bakken; dragen hier het teken van de 'fleur de lis' van New Orleans. Wasmachine gaan checken: tiens, niet al het wasmiddel is uit m'n wasbol verdwenen. Dan de machine nóg maar eens laten draaien, wat natuurlijk wél betekent dat 10u00 moeilijker haalbaar wordt, aangezien de was nog een uur in de droogkas moet zitten…

Terug op de kamer dadelijk de PC aangezet: zijn papie en mamie online? Nope, niemand te bekennen. Hoogstwaarschijnlijk hebben ze het mailtje dat ik gisterenavond laat nog verstuurd heb, niet gelezen. Skype toch maar open laten staan: we hebben nog eventjes tijd: we worden pas om 14u00 aan stoomboot 'Natchez' verwacht. Mailtjes checken, verslagske een beetje bijschrijven, droogkas klaar => wijllie weg!

We kiezen dezelfde parking als gisteren uit: aan de oever van de Mississippi, waar ook de vertrekplaats van de raderboot is. Opnieuw dompelen we ons onder in de aparte sfeer van de French Quarter: via de St Louis Cathedral trekken we de straatjes met de zo pittoreske huizen met smeedijzeren balkonnetjes in. We bezoeken de wereldberoemde St. Louis begraafplaats (James Bond 'You only live twice'!), het oudste resterende kerkhof van de stad. De kenmerkende graven (mausolea) worden boven de grond gebouwd, omdat het water de putten vult nog voor ze de kist erin kunnen laten zakken. Onder andere Marie Laveau, de koningin van de voodoo, heeft hier haar laatste rustplaats. Je ziet op bepaalde graven 3 x-en geschreven staan, vragen om bepaalde gunsten, of steentjes liggen, het Joodse equivalent voor bloemen.

Ook het huis waar Marie Laveau zou gewoond hebben, en waar nog steeds een voodoowinkeltje gevestigd is, komen we op onze wandeling tegen, evenals de beruchte Lafitte's Blacksmith Shop, een 'donkere kroeg' in een eeuwenoud pand (1772). Volgens de overlevering zouden de piratenbroeders Lafitte, notoire slavenhandelaars, deze smidse gebruikt hebben als dekmantel voor hun smokkelactiviteiten… We stoppen even bij restaurant 'Tableau' in St. Peter's

Street om een reservatie voor ons beidjes te maken voor vanavond. Spijtig tegenvallertje: de zogenaamde ‘balcony dining’ is niet mogelijk omdat de verdieping gereserveerd is voor een privé feestje.

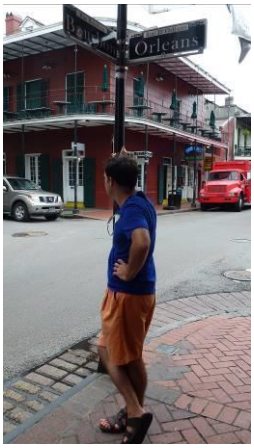

Nog even iets drinken en dan op ons gemakske naar de inschepingsplaats van stoomboot Natchez, een van de 2 raderboten (de andere is de ‘Creole Queen’) die een 2-uur durende trip op de Mississippi aanbieden. Tijdens deze vaart krijg je ook een creoolse lunch voorgeschoteld en word je vergast op muziek van een jazzbandje aan boord. De tocht is een voltreffer: na het eten bekijken we het hele schip van voor- tot achtersteven. De machinekamer is natuurlijk lawaaierig en warm, maar zeer interessant om te bezoeken. We zien de 2 stoomketels,

Thelma & Louise genaamd. Het grote rode rad heeft een vreemde aantrekkingskracht: je kan blijven kijken naar de omwentelingen in het water.

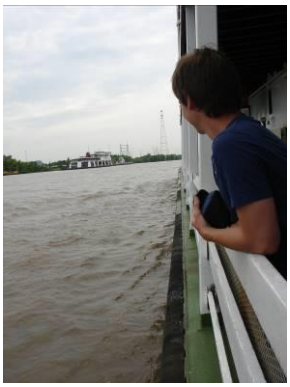

Veel te snel naar onze zin is de tocht voorbij. Als we ontschepen, staan er enkele ‘levende standbeelden’ die voor een ‘tip’ voor de cameralens poseren: schitterend!

Amber vraagt en krijgt een half uurtje shoppingtijd: de kids duiken met z’n allen de vlakbij gelegen H&M in, terwijl wij in het visitor center op zoek gaan naar informatie over bezienswaardigheden voor de komende dagen. Pech: het is tot 16u30 open, dus zijn we juist te laat. OK, Amber gaan assisteren bij haar aankopen – lekker koel binnen: een T-shirt, een topje en een lange rok.

Als laatste onderdeel van onze toeristische wandeling doorheen New Orleans staat de ‘Garden District’ genoteerd. De bedoeling is er eventjes te parkeren en 2 huizen die in de reisgids vermeld staan te gaan bezichtigen. De wijk is echter zo attractief dat we de korte route van de reisgids langsheen de villa’s helemaal volgen … met de auto. Aangezien het een **wandel**route is, zorgt dit soms voor korte bochtjes en onverwachte stops – en zelfs enkele metertjes tegen de richting in. Onder andere het sterfhuis van de geconfedereerde president Jefferson Davies en het Robinson House bewonderd, echte pareltjes!

Nog rap efkens op Lee Circle de auto uitspringen om de straat over te steken en een kiekje te trekken van het standbeeld van de beroemde zuidelijke generaal. Aha, chanceke: de authentieke tram die figureerde in ‘A Streetcar Named Desire’ passeert net en kan ik ook op gevoelige plaat vastleggen!

Terug in ons hotel steek ik weer een was in de machine (7 man die al 3 weken onderweg zijn, dat brengt een hoop vuil goed met zich mee!) en maak me dan klaar voor ons romantisch dinertje. De kids hebben er ook zin in: die gaan helemaal op z’n Amerikaans enkele pizza’s bij Domino’s bestellen en in het hotel laten afleveren ;) Vlak voor ons vertrek even de was in de droogkas steken: verdorie, het wasmiddel is wéér niet gebruikt! Machine opnieuw opzetten en aan dochter vragen of zij de droogkas voor haar rekening wil nemen: check!

‘Tableau’ hebben we heel toevallig tijdens onze avondwandeling gisteren ontdekt: in de AAA-reisgids staat het restaurant nog niet vermeld. In een oud gebouw mét binnenplaatsje en

typisch balkon rondom rond gelegen, treffen we een aangenaam eetkader aan: witte linnen tafelkleden, opgeblonken kristal, grote open keuken. We krijgen zelfs 2 obers toegewezen: Sean voor het maaltijdgedeelte, Jules, een uiterst gastvrije, babbelgrage, uit New York afkomstige man/vrouw voor het drank- en dessertgedeelte. Ze weet over elk item op de kaart wel iets te vertellen, en deze info wordt doorspekt met persoonlijke anecdotes. Een kleurrijke, maar desalniettemin zéér vriendelijke figuur!

De cocktail ‘Bon ton’ is speciaal, maar lekker: een Bulgaarse gin (gestookt uit rozen en komkommers), limoen- en pompelmoessap, gekruid met tijm en zeste van sinaasappel. Hoesy kiest voor een gumbo van krab, oesters, scampi’s en vis; ikzelf hou het bij een stukje verse vis met een ‘Amandine’-sausje en gegrilde groene asperges. De desserts zijn ook heerlijk: ‘Strawberry shortcake macaron’, een grote aardbeien-macaron, gevuld met verse aarbeiencrème (‘Delicate meringue cookies filled with strawberry pastry cream and fresh strawberries, with vanilla bean anglaise and aged balsamic’) voor mij, ‘Tarte à la bouille’ (‘A rustic Cajun sweet dough baked with a vanilla custard, with Old New Orleans Spiced Rum caramel sauce’) voor ’t ventje. Nog een keurig gemaakt capuccino’tje om af te ronden en we kunnen besluiten dat de maaltijd meer dan geslaagd was.

Nu we toch in de French Quarter zitten, moeten we ervan profiteren om de sfeer-by-night in de beruchte Bourbon Street te gaan opsnuiven. Hoesy vindt het een beetje tegenvallen: in vergelijking met 10 jaar geleden is er minder pure jazz te horen, en des te meer blues en harde rockmuziek. Veel rode-lichtjesetablissementen ook en véél volk op ’t straat. De NOPD is opvallend, maar niet uitdagend aanwezig: mannen in uniform, wagens geparkeerd in de zijstraatjes, zelfs bereden politie. Luidruchtig, exotisch, studentikoos aandoend: ik hou m’n handtas íets dichter tegen me aan, maar echt bedreigend is het niet.

Het is dicht tegen middernacht aan als we ons bed opzoeken. New Orleans is een uitbundige, bedwelmende stad – maar de echte jazz is een beetje verdwenen!

Dag 20 – 23 juli

New Orleans (LA) – Baton Rouge (LA): 136 mijlen / 5363 km totaal

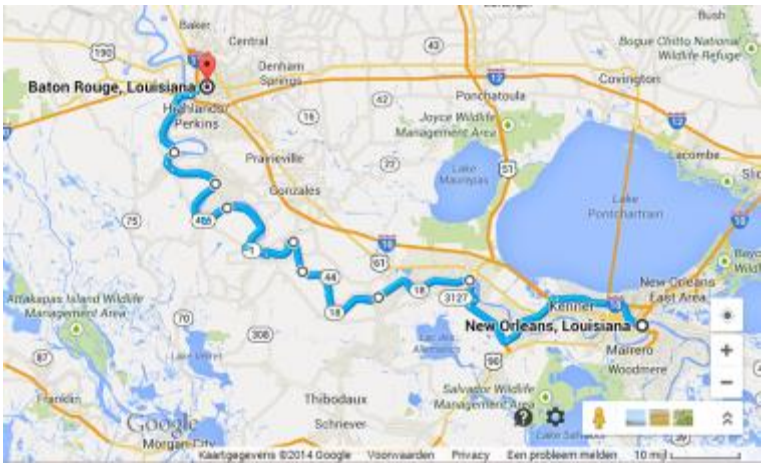

De vertrektijd is opnieuw op 10u00 vastgesteld, maar het is weer een uitcheck-dag, dus sta ik om iets na 07u30 op. Zo heb ik nog ruim de tijd om een laatste machientje was in te steken én te drogen. Ja, gij ook wel! Als ik de wasruimte binnen kom, valt m’n oog op een stapel witte en beige kledingstukken. Tiens, da’s precies de was die ik gisterenavond ‘verwerkt’ had? Efkens voelen: oei, die is nog vochtig! Zou onze dochter vergeten zijn die in de droogkas te steken? Er is een andere hotelgast aanwezig, bezig met het opplooien van baskettenues. Of hij die was uit de droogkas gehaald heeft? Nee, die zat nog in de wasmachine. Allé, ‘k had toch aan Amber gevraagd om ervoor te zorgen dat die droog was?

Bon, die natte was dan maar in de droogkas deponeren, de andere hoop gekleurd goed in de wasmachine dumpen en beide aanzetten. Dit betekent wel een serieuze streep door onze rekening: een cyclus wassen duurt maar een half uurtje, maar de droogkas heeft een uur nodig om alles droog te krijgen. We zullen dus minstens 30 minuten langer moeten wachten totdat alles ‘vervoersklaar’ is …

Het ontbijt is opnieuw verzorgd en we hebben net als gisteren geluk met de plaatsen: er is nog een tafeltje vrij. Niet evident als er 2 basketteams in het hotel logeren, die dan ook nog eens rond hetzelfde tijdstip als wij komen eten!

Ha, daar is de kidsdelegatie! Als we bij Amber informeren of het zou kunnen dat ze gisteren de was uit het oog verloren heeft, is ze formeel: ze heeft die met behulp van Seighin in de droogkas gestoken. Het kan niet anders dan dat iemand die uit de droogkas verwijderd heeft om zijn/haar eigen nat wasgoed te laten drogen, waarschijnlijk dan ook nog eens op onze 'kosten'. In tegenstelling tot de wasmachine immers kan je de droogkas wél openen tijdens z’n werking … Er zit niets anders op dan te wachten totdat ook de laatste lading gedroogd is: met half-vochtige kleding kan je nu eenmaal geen uren in de auto zitten.

Het originele plan wordt een beetje aangepast: we hadden eventueel een bezoekje kunnen brengen aan een van de ontelbare plantages in de omgeving van New Orleans, maar door het ‘was-debâcle’ moeten we dit schrappen. Wél laten we de snelweg links liggen en volgen we de loop van de Mississippi, de zogenaamde ‘Great River Road’ – hoewel je de hoge dijk moet beklimmen om de

Mississippi te zien stromen - of nog ‘Plantation Alley’ – de naam spreekt voor zich.

Dagdagelijkse woningen en stille dorpjes worden afgewisseld met grote petrochemische fabrieken: een schril contrast met de voornaamste inkomensbronnen van weleer – katoen, suiker, rijst. M’n hartje bloedt als we al die wondermooie plantages voorbijrijden: Oak Alley Plantation, met z’n prachtige oprit omzoomd door eeuwenoude eiken, of Laura Plantation, een huis in creoolse stijl, waar de verhalen van de slaven aan de oorsprong van de sprookjes van ‘Brother Rabbit’ zouden liggen. Zelfs Nottoway Plantation, het grootste plantagehuis in dit gebied, vlakbij Baton Rouge laten we links liggen.

Het middagmaal wordt ‘genoten’ in een typisch Amerikaanse keten, ‘Popeyes Louisiana Kitchen’. Op het menu: voornamelijk kip, in milde of gekruide vorm en bij voorkeur gepaneerd klaargemaakt. Ne goeie, vettige friet en koolsla met veel teveel mayonaise erbij, en m’n goesting om in zo’n fastfoodketen te gaan eten, is alweer voor enkele weken over.

In de hoofdstad van Louisiana zetten we koers naar een oorlogsschip uit WOII, de USS Kidd. We hebben nog anderhalf uur tijd om dit schip, dat een grote rol gespeeld heeft in de slag om Japan, te bezichtigen. Natuurlijk zijn de jongens vooral aangetrokken tot het luchtafweergeschut, de torpedo’s en meer wapentuig van dit soort, maar ook de binnenkant, die nooit gemoderniseerd werd en dus een waarheidsgetrouwe weergave van het schip tijdens de Wereldoorlog is, is de moeite waard. Je krijgt een goed beeld van hoe het leven aan boord van zo’n destroyer moet geweest zijn. Nadien bezoeken we nog even het Veterans Museum waarnaast het schip aangemeerd ligt: mooie collectie miniatuur-scheepsmodellen, gaande van de Santa Maria van Christoffel Columbus over de Victory van admiraal Nelson tot de Titanic en meer hedendaagse vaartuigen.

Weer in de buitenlucht kruipen de kids al terug in de auto, maar Hoesy en ik wandelen nog even tot aan het nabijgelegen Louisiana Old State Capitol.

Ons hotel in Baton Rouge behoort tot de Best-Westernketen, maar blijkt veruit het mooiste en aantrekkelijkste hotel te zijn waarin we tot hiertoe gelogeerd hebben. Niet dat de andere niet goed waren - als je de EconoLodge niet meetelt - maar dit logement heeft iets extra’s door onder andere de binnentuin/patio waarrond de kamers op het gelijkvloers en de 2 verdiepingen liggen, bereikbaar via wandelgangen afgeschermd met gietijzeren hekwerk. Het zwembad trekt – na 2 dagen niet te hebben kunnen zwemmen – de kids en Hoesy aan, maar ik verkies rustig op de kamer te blijven, te douchen, wat spulletjes te strijken en efkens te ontspannen.

Het is al tamelijk laat als Loic en Ciaran eindelijk al laatsten terugkeren van het Turks stoombad (ja, ja, dat was er ook!); we arriveren dan ook pas rond 21u00 aan ‘Boutin’s’, ‘a Cajun music and dining experience’. Spijtig, geen kans om typisch cajun te eten: het restaurant sluit juist z’n deuren! We eindigen dan een beetje onverwacht toch weer in een keten, de ‘Red Lobster’.

Te laat gegeten en behoorlijk moe keren we naar het hotel terug, waar we heel gauw ons bedje inkruipen.

ALL-SUITE
HOTEL

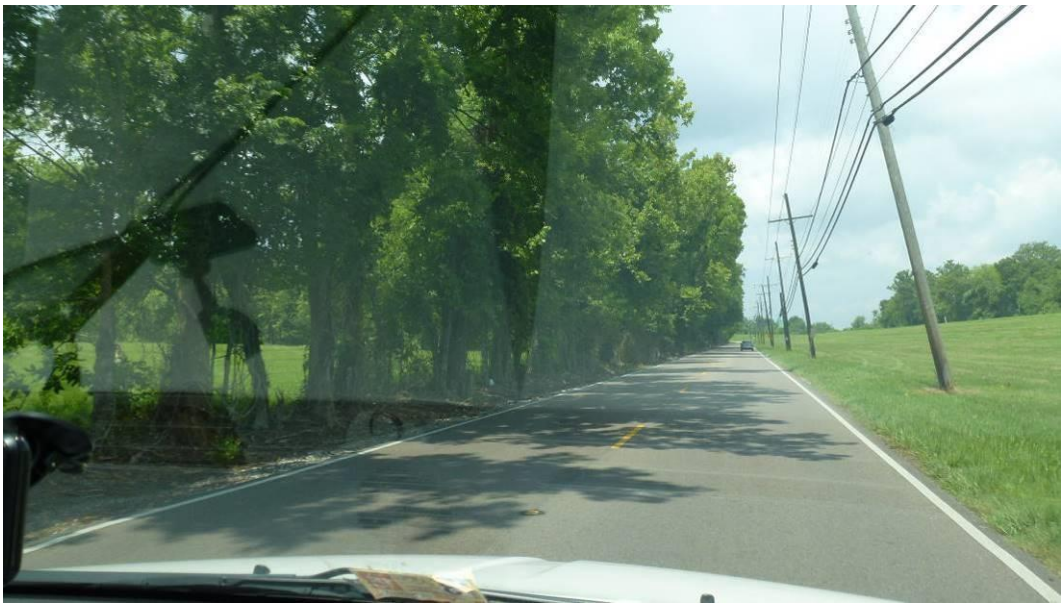

Dag 21 – 25 juli

Baton Rouge (LA) – Jackson (LA): 221 mijlen / 5719 km totaal

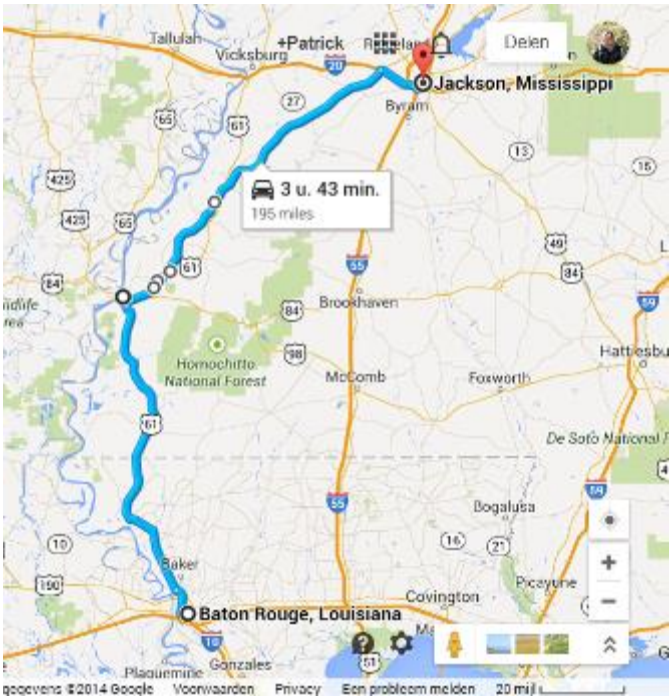

Om 07u00, m'n 'gewone' uur wakker – als je de enkele half-wakende, half-slapende momenten van 's nachts niet meetelt. Nog een half uurtje blijven liggen, maar dan toch besloten om op te staan en de plaatselijke fitnessruimte uit te testen. Sjiek in orde: de meest uitgeruste die ik tijdens onze reis al tegengekomen ben. Airco staat op, grote waterverdeler en proper handdoekskes aanwezig, een TV waarop je persoonlijk je favoriete post kan selecteren. Alleen die loopband…

Ik verwachtte halvelings onze oudste zoon daar aan te treffen, maar er is niemand aanwezig. Dan zelf maar proberen uit te puzzelen. De loopband staat op een bepaald programma ingesteld en ik slaag er maar niet in om m'n 'gewone' work-out, zijnde een half uurtje lopen aan een snelheid van ongeveer 6,3 à 6,5 mijl/uur, in te stellen. Na een beetje gepruts en uitproberen, verschijnt Loic dan toch ten tonele. 'Niet mee inzitten, mama: programma 1 is steeds het vlakke parcours!'. 'Zijde zeker, Loic? Hier staat immers iets vermeld van…'. 'Ja, ja, geloof me nu maar!'.

Ikke dus beginnen aan m'n half uurtje zweten. Amai, die 6,3 mijl/uur gaat wel héél snel! Slechte conditie vandaag? Pfff, niet vol te houden! Verminderen naar 6 mijl/uur… En da masjien maakt om de 3 minuten zo'n raar krakend geluid… Toemme, valt m'n handdoekske toch wel op de grond, zekers! Het duurt een kwartiertje vooraleer m'n blond verstand doorheeft dat het wel degelijk een traject met hoogteverschillen is. Tegen dan echter ben ik het beu om nog langer naar een 'normaal' parcours te zoeken en blijf ik dus koppig m'n half uurtje uitlopen. Ben ik content als die 30ste minuut op het scherm verschijnt!

Naar de kamer om m'n halve trouwboek te gaan oppikken, zodat we samen kunnen gaan ontbijten. Leuke eetruimte: beneden is er een grote patio waar een soort van gietijzeren tafels en stoelen staan midden in een aangenaam groen 'tuintje'.

Het vertrekuur wordt met een kwartier verlaat: we blazen pas om 10u15 verzamelen. Juist genoeg tijd om een douche te nemen en 'n haar te wassen, alles in te pakken en uit te checken. Dit was een zéér aangenaam hotelletje!

Een ‘rustige’ dag vandaag: slechts een bezoek aan 1 bezienswaardigheid gepland, een plantage weliswaar. De rit daar naartoe neemt 1,5 uur in beslag, dus arriveren we er kort na de middag. We besluiten om eerst de nodige provisie in te slaan in de plaatselijke Walmart: broodjes, kaas en hesp/kalkoen, wat drank, enfin, de gewone dingen.

Het Natchez National Historical Park waar de Melrose Estate ligt, biedt een aangename picknickplaats in de vorm van een aantal grote tafels met banken onder grote, ongetwijfeld oude bomen die voor de schaduw zorgen. Die is meer dan welkom, want de hitte blijft aanhouden. Na de geïmproviseerde lunch in de buitenlucht wandelen we het domein rond, en zien het herenhuis, de keuken (ondergebracht in een apart huisje wegens brandgevaar) met daarboven de slaapplaatsen voor de huisslaven, de melkerij, de slavenverblijven voor het veldpersoneel, de stallen en de schuur waar de rijtuigen stonden.

De dees wil daarna niet onmiddellijk richting Jackson vertrekken, maar nog een korte stop in Natchez zelf maken om enkele oude stadshuizen van de rijke plantage-eigenaars te bezichtigen. Wat een korte wandeling van een kwartiertje moest zijn, draait uit op een tocht van bijna een uur doorheen het openluchtmuseum dat het stadje blijkt te zijn: nagenoeg 2/3 van de huizen in het stadscentrum hebben een naam en dateren van het einde van de 18de/eerste helft van de 19de eeuw. Zo staat ‘The House on Ellicott’s Hill’ op de plaats waar de eerste Amerikaanse vlag werd gehesen na de verovering van Natchez op de Spanjaarden. Magnolia Hall is dan weer het laatste huis dat gebouwd werd vóór de Burgeroorlog; het statige Stanton Hall neemt een hele ‘block’ in beslag en is een van de grootste antebellum herenhuizen van de States.

We verlaten Natchez na de ongetwijfeld heetste wandeling van onze hele reis - iedereen is zo goed als doorweekt door het slenteren in de brandende zon – en zetten koers naar Jackson via de schilderachtige Natchez Trace Parkway. Deze weg volgt het originele 444 mijl-lange pad van Natchez, Mississippi naar Nashville, Tennessee. De pioniers die vanuit het binnenland hun oogst via de Mississippi op eenvoudige vlotten naar Natchez vervoerden en vervolgens hun goederen én boot verkochten, keerden al lopend via deze route naar het noorden terug. Langsheen het 90 km-lange stuk dat we vandaag afleggen, maken we enkele stops bij interessante historische locaties. Zo zien we de overblijfselen van het allereerste schooltje voor vrouwen in Mississippi (1818) en beklimmen we de op een na oudste ceremoniële indianenheuvel van de USA, Emerald Mound. Om de oude handelspost Mount Locust binnenin te bezoeken, zijn we iets te laat: het huis sluit om 16u30. Toch krijgen we een goeie indruk van hoe het er moet uitgezien hebben een 2-tal eeuwen geleden. We wandelen een klein stukje op de originele Natchez Trace, uitgesleten door de voeten van de duizenden pioniers die daar gepasseerd zijn, zodat het toepasselijk de naam ‘Sunken Trace’ kreeg. Van de Owens Creek Waterfall schiet er buiten een smal sijpelend stroompje niet veel meer over, net zoals van het eens bloeiende stadje Rocky Springs: een kerkje, een begraafplaats, 2 roestige safes en enkele verlaten citernes. Op het hoogtepunt van zijn bestaan telde Rocky Springs 2616 zielen, vooraleer het ten onder ging aan de Burgeroorlog, een gele-koortsepidemie, een ziekte die de katoenoogst vernietigde en erosie van de grond. De site van de Dillon’s plantage, die in 1863 als hoofdkwartier dienst deed voor de noordelijke generaals Grant

en Sherman in de Vicksburgcampagne, hebben we spijtig genoeg gemist, niet gevonden.

Terug op de snelweg – wat een verschil met de zo rustige Natchez Trace Parkway! – is het niet lang meer rijden naar ons hotel in Jackson. We moeten morgen vroeg opstaan, dus eerst maar onze hongerige magen stillen. Dit doen we in een restaurant van de Australisch getinte keten ‘Outback Steakhouse’.

Ondanks het late uur – het is al rond den tienen – is het toch nog aanschuiven aan de receptie van ‘La Quinta’. Het duurt dus eventjes vooraleer iedereen goed en wel geïnstalleerd is. Mede door een lawaaierige groep gekleurde hotelgasten én het feit dat ik perse nog de gebeurtenissen van de 2 laatste dagen wil neerpennen, is het rond middernacht vooraleer ik kan slapen.

Dag 22 – 26 juli

Jackson (LA) – Tupelo (MS): 287 mijlen / 6181 km totaal

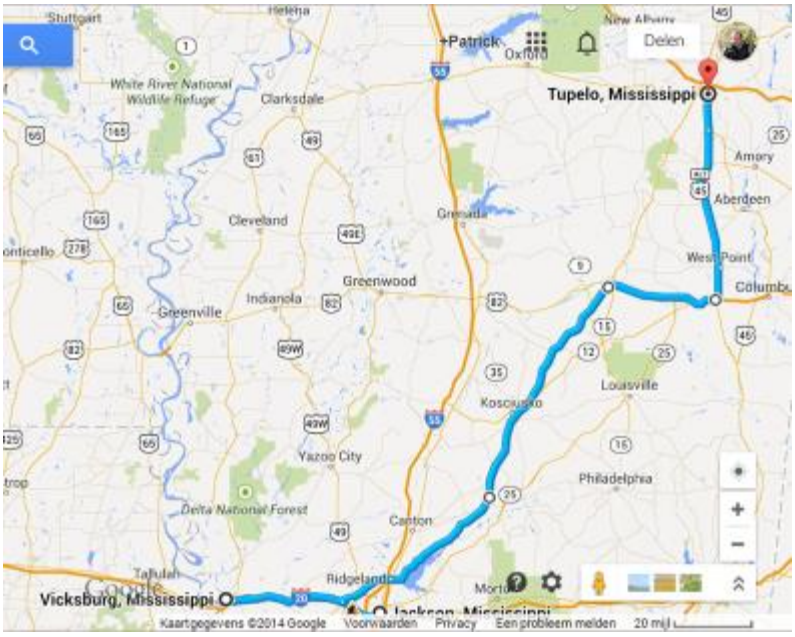

Ai, ai, zo vroeg opstaan (om 07u00!) tijdens de vakantie doet zéér! En het is nodig: we willen immers genoeg tijd hebben om het slagveld rond Vicksburg, MS, te bezichtigen. Een hele voormiddag doordrenkt van geschiedenis dus: de kids zuchten al bij de gedachte … Na het douchke en de strijk van 2 essentiële kledingstukken voor oudste zoon en Nick begeven we ons naar de ontbijtruimte, waar Amber en de 2 oudste broers al zitten te eten. Mooi, zo kan ons vertrekuur, vastgelegd op 08u15, probleemloos gehaald worden.

De rit vanuit Jackson naar Vicksburg bedraagt nog geen uurtje. Voor alle zekerheid hebben we gekozen voor de kanondemonstratie van 10u00; die van 09u00 was haalbaar, maar zou krap geweest zijn. We komen ruim op tijd aan en kunnen nog op ons gemakske de kleine exhibitie over het Vicksburgoffensief in het toeristisch centrum bekijken. Op een grote wandkaart wordt er dmv lichtjes aangeduid welke bewegingen de respectievelijk noordelijke (blauw) en geconfedereerde (neen, geen grijs, wel rood) troepen gedurende dat offensief uitgevoerd hebben. Zeer leerrijk.

De zon brandt al redelijk fel als de ranger, verkleed als noordelijke soldaat, aan z'n uitleg over het afvuren van een kanon begint. Leuke wisselwerking met het publiek: hij vraagt vanwaar iedereen afkomstig is en speelt hier indien mogelijk ook op in. Na de demonstratie (met effectief een kanonschot, echter zonder kanonskogel) kunnen we nog vragen stellen.

Hoesy wil heel graag om 11u00 de exposé over de bepantserde rivierboot USS Cairo bijwonen, maar die ligt in de helft van het park, dus het 1ste deel van het traject moeten we op een drafje afleggen. Hierdoor missen we oa het Shirley House, het enige gebouw dat in de oorlogschaos overeind is gebleven. Het is helemaal hersteld in z'n oorspronkelijke 1863-verschijning.

De USS Cairo is een van de 7 'ironclad' rivierschepen van de noordelijken die naar een stad in Amerika vernoemd waren – de klasse wordt dan ook de city-klasse genoemd. Op 12 december 1862 is het ten gevolge van contact met 2 onderwatermijnen lek geslagen en op 12 minuten tijd in de modderige Yazoo-rivier gezonken. Exact 102 jaar later, op 12 december 1964, werd het uit z'n

rustplaats getakeld, volledig gerestaureerd en opgesteld in het Vicksburg National Military Park. En het moet gezegd zijn: ze hebben prachtig werk afgeleverd, want het schip is een pareltje en spreekt zeker tot de verbeelding. Een ranger geeft uitleg over het wedervaren van de USS Cairo, gevolgd door een rondleiding in het schip. Binnenin het museumpje staan alle artefacten die ze in de rivier teruggevonden hebben – gaande van keukenspullen, servies, timmermansgerei, doktersinstrumenten over persoonlijke zaken, schoenen en kleren tot de scheepsklok en een van de kanonnen – overzichtelijk in grote glazen kasten uitgestald. Interessante kennismaking met een onderdeel van de Burgeroorlog waarover veel minder geweten is!

Aangezien we ongeveer in de helft van het park zitten, besluiten we niet naar het begin terug te rijden, maar halverwege in te pikken op 'The Battlefield Tour', een traject van 16 mijl dat doorheen de slagvelden en linies van Noord én Zuid leidt. Als je daar zo staat met zicht op de 'andere' kant, dan begrijp je de gruwel die er heeft plaatsgevonden in de loopgraven op soms slechts 5 m van elkaar. Langsheen dit pad staan tal van gedenkstenen en –zuilen, originele kanonnen, heuvels waarop forten stonden waarvoor stevig gevochten is geweest. Het Vicksburg National Cemetery is daar ook gelegen: van de circa 17.000 noordelijke soldaten die daar hun laatste rustplaats hebben, zijn er slechts 4.000 gekend!

We lunchen in de schaduw van een grote boom, vlakbij een standbeeld van de zuidelijke president, Jefferson Davis, en vervolgen het tracé tot aan de ingang. Nog eventjes ons verfrissen, naar het toilet in het bezoekerscentrum en dan willen we vertrekken. Nee, wacht: het is bijna 14u00 en klaarblijkelijk wordt er een niet-aangekondigde demonstratie van het afschieten van oude geweren gegeven. Dit schouwspel dan toch nog maar eventjes meepikken – 2 vrijwilligers,

gekleed volgens de mode van 1863 geven humoristische commentaar op de opeenvolgende handelingen om een geweer te laden en af te vuren.

We kiezen opnieuw voor de rustige en groene Natchez Trace Parkway om onze volgende bestemming te bereiken: Tupelo. Onderweg tijd nemen om af en toe nog eens halt te houden bij interessante historische punten of natuurlijke pareltjes, waarbij meestal alleen wij beiden de auto verlaten om een kijkje te gaan nemen. Een beetje spijtig: liever lezen, slapen en natuurlijk gamen ipv een stukje geschiedenis op te snuiven. Als ze het zich later maar niet beklagen…

Eigenaardig: alhoewel onze GPS nieuw aangekocht is in het najaar van vorig jaar, kent hij – ikzelf verkies de GPS een 'zij' te noemen - de straat, noch het hotel waar we gereserveerd hebben voor vanavond. Dan maar beroep doen op de vereende krachten van de GPS-toepassing van onze GSM's - van zodra we bereik hebben, wat niet het geval is zolang we op de Natchez Trace Parkway zitten.

Als we het stadje inrijden, worden we geconfronteerd met een eigenaardig zicht: een uitgebrand gebouw hier, een afgerukt dak daar, afgeknapte bomen, desolate, verlaten huizen met rondom rond nog puin, zelfs hotels die in volle heropbouw zijn. Raar dat het zo lang duurde vooraleer alles terug opgeruimd en hersteld is: de orkaan van 2011 – waarvan de schade ook als langsheen de Natchez route zichtbaar was - is toch al enkele jaren geleden gepasseerd?

In het hotel aangekomen worden we begroet door een vriendelijke dame die met een kauwgom in de mond écht zuidelijk Amerikaans spreekt: leuk, maar moeilijk te verstaan. Zij geeft de uitleg voor het verwoeste stukje stad: in april van dit jaar is er opnieuw een tornado gepasseerd. Bangelijk!

Waarschijnlijk ten gevolge van m'n veelvuldige in- en uitstapjes in de brandende zon, gevolgd door de koelte van de airco van de auto – ah ja, ik wilde toch alle interessante info langsheen onze route fotograferen! – heb ik barstende hoofdpijn. Onze vruchteloze zoektochtje naar een Ruby Tuesday die Hoesy meent gezien te hebben, wordt afgerond aan een Chick-fil-A. Zaterdagavond, dus volle bak aanschuif aan de take out. Binnen brandt het licht té fel voor m'n kopke, vandaar dat we uitwijken naar de vlakbij gelegen Pizzahut.

Van zodra we binnen gaan, beseffen we dat deze eetgelegenheid de vergelijking met een Belgische Pizzahut niet zou overleven: 2 lekken in het plafond, een groot deel van de vloerbekleding helemaal doorweekt, overal papiertjes en etensresten op de grond, de salad bar niet al te fris, … Bij ons zou deze keet stande pede door de inspecteurs van het Voedselagentschap gesloten worden!

Tja, we zijn er nu, de bereidwillige serveersters hebben al 2 tafeltjes samengeschoven, dus wagen we het er maar op en bestellen 4 verschillende large pizza’s. Ondertussen is m’n hoofdpijn dankzij een Dafalganneke verdwenen: ikke content! Een vriendelijke inwoonster-klant komt beleefd informeren (‘If y’all don’t mind me askin’ you…’) waar we vandaan komen: ‘Welcome to Tupelo! Are you here to visit Elvis Presley’s birthhouse? You have the cútest family!’. Ook de dienster komt in opdracht van de gasten aan het tafeltje naast ons vragen welke taal we spreken.

De pizza’s zijn eetbaar, maar dessert slaan we toch over. Nog even ondernemen de jongsten een flauwe poging om een bezoekje aan de Dairy Queen af te bedelen, maar in plaats daarvan wippen we nog snel even de Kroger’s binnen voor broodjes, toespijs en een klein dessertje voor onze picknick van morgen.

Geen douche meer voor ons vanavond: morgen moeten we niet zo vroeg als vandaag opstaan, dus morgenochtend tijd genoeg. Op een tamelijk aanvaardbaar uur kruipen we in bed: Hoesy valt dadelijk in slaap, onze oudste zoon gamet en leest nog wat. Slaap lekker!

Dag 23 – 27 juli

Tupelo (MS) - Franklin (TN): 235 mijlen / 6559 km totaal

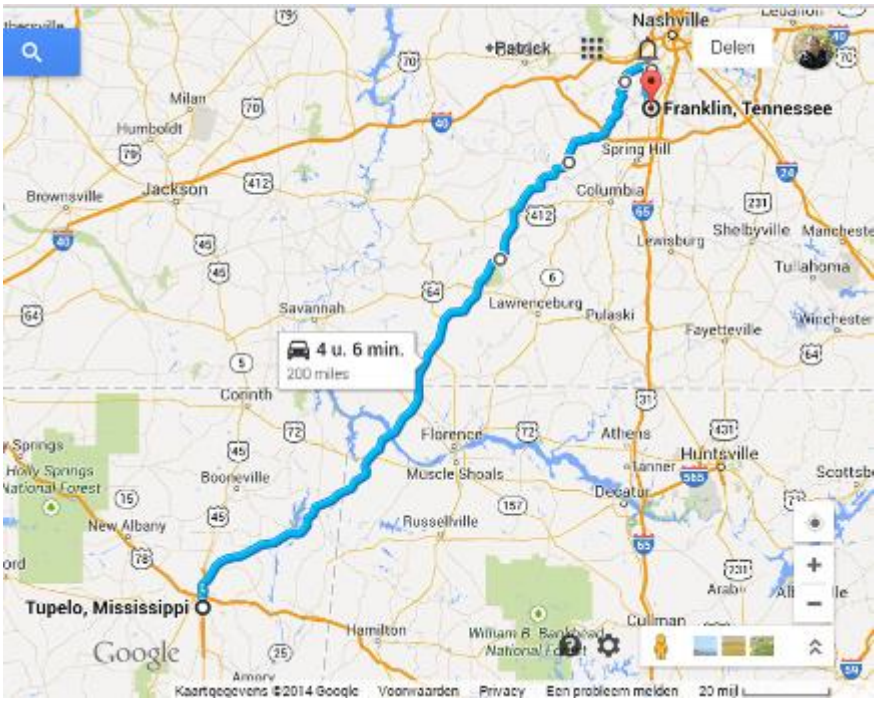

Eerste keer wakker om 05u05: toch ietske te vroeg naar m'n goesting. M'n 2 kamergenoten liggen nog rustig te slapen. 2 uur later opnieuw in het land der wakkeren: zal ik wél of niet gaan fitnessen? Oudste zoon trekt z'n stoute loopschoenen aan en dus beslis ik om maar een douche te nemen: de fitnessruimte van het hotel is immers slechts 1 loopband rijk.

De ontbijtruimte van deze EconoLodge – we hadden al geleerd en dus op voorhand gebeld voor 2 niet-rokers kamers - is véél uitnodigender dan die van de vorige: een aparte kamer naast de receptie met meer dan één tafeltje en 2 stoelen ;) De kids komen druppelsgewijs binnen: eerst de 3 niet-sporters, later ook een ge-work-oute Loic. Nick slaat zoals gewoonlijk het ontbijt over; Amber smokkelt de nodige etenswaren mee.

Afspraaktijdstip van vertrek is 09u00; ditmaal is het onze oudste zoon die ervoor zorgt dat we een half uurtje later aan 't rijden zijn: hij moest immers nog douchen. "Ah nee, dat telt niet, hè: wij zitten altijd al allemaal in de auto als mama komt aanzetten, en ik sta hier nu wel, maar nog niet alles is ingeladen!". Hij

krijgt het toch nog een paar keer doorgestoken, en wordt er zowaar kregelig van!

Tupelo is geen groot stadje, maar is toch wereldberoemd: een van de iconen van de rock & roll zag hier immers het levenslicht en woonde hier tot z'n 13 jaar. Het geboortehuisje van Elvis is – zoals aangekondigd – een armzalig houten stulpje van amper 2 kamers groot. Uit de platen met de meest gedenkwaardige feiten uit z'n jeugd die rond het wandelpad in het parkje liggen, kunnen we opmaken dat de Presleys behoorlijk arm waren. Er staat een ingetogen standbeeld van de King als tiener; ook leuk zijn de grote wandplaten waarop herinneringen/anecdotes van vrienden en familieleden weergegeven staan. En een gelijksoortige Plymouth als degene waarmee Vernon en z'n gezin naar Nashville gereden zijn, staat buiten aan het museumpje opgesteld. 'Jailhouse rock'? 'Are you lonely tonight?'? Deze titels doen bij de kids geen belletje rinkelen. Ik neem me op slag voor om hen vanavond enkele songs van Elvis te laten beluisteren!

Aangezien m'n voorgenomen strijk van 3 boxershortjes wegens gebrek aan een strijkplank – strijkijzer was er wél – niet doorgegaan was, en Nick al een paar keer de draak met mij had gestoken dat ik het jongensondergoed überhaupt strijk, marcheren Amber, Nick, Ciaran en ikzelf de Walmart binnen terwijl Hoesy gaat tanken. Een paar strandslippers (Ciaran), 4 boxershortjes (Nick), tandenborstel (Amber) en een fles mondwater (Loic) rijker beginnen we aan onze lange, maar rustige tocht van vandaag: het noordelijke eindpunt van de Natchez Trace Parkway, Nashville, TN.

We pikken in op de plaats waar we vorige keer afgereden zijn: het Tupelo National Battlefield monument aan mijlpaal 260. Dat betekent dat we toch nog een kleine 200 mijl voor de boeg hebben; het eindpunt van de route ligt op 444 mijl. Net zoals de 2 voorbije dagen stoppen we hier en daar om iets te bekijken of een wandelingetje te maken, zoals naar de graven van 13 onbekende geconfedereerde soldaten vlak naast het originele trekkersspoor. Bij elke zerk staan er Amerikaanse vlaggetjes en plastic bloemetjes en op de grafstenen liggen er keitjes en muntjes. Vredig, zo middenin die uitbundige bossen.

Tweemaal wijken we van de route af om via een zandpad de originele weg te volgen, wat best wel spannend is: zelfs AAA zou moeite hebben om hier iemand

met een lekke band te depanneren! Alhoewel er - zoals in Zuid-Afrika - geen waterplas is, doet Hoesy me toch uitstappen om z'n avontuurlijke rijstijl te filmen.

Enkele keren stappen we allemaal uit voor een tochtje door de bossen: een paar verloren watervalletjes waar we rond en door lopen, een glooiend grasveld aflopend naar de oever van een meer door de Tennesseerivier gevormd. De grens tussen Mississippi en Alabama wordt geruisloos overschreden: enkel een bordje langs de kant van de weg, geen bezoekerscentrum met gratis koffie en een speldje van de staat. Idem dito voor de grens tussen Alabama en Tennessee.

Omdat we tijdens de heenrit de staat Alabama al stiefmoederlijk behandeld hadden, en we ook ditmaal geen enkele stad of bezienswaardigheid gaan bezoeken, vinden we het niet meer dan eerlijk dat we er tenminste blijven middagmalen. Een leuk rustig picknickplaatsje langs het traject, weer onder een grote boom, met vlakbij een gebouwtje met héél propere toiletten.

Op het einde van de Natchez Trace Parkway nog een indrukwekkende afsluiter: de Double Arch Bridge. En dan is het opeens gedaan – geen groot bord of paal; een half uurtje rijden op de 'normale' weg en we arriveren in Franklin, ten zuiden van Nashville.

In ‘La Quinta’ aangekomen, volgt er een kleine discussie over hoe onze avond er zal uitzien. De jongens snakken naar een duikje in het (overdekte) zwembad, maar we zijn bang dat het dan te laat zal worden om nog warm te eten. We beslissen om eerst te gaan dineren. Na wat over-en-weer gepraat over keuzes die dan weer afgeslagen worden, wordt de knoop doorgehakt: Mexicaans!

We rijden naar het adresje dat de GPS ons aangeeft, om ter plaatse te constateren dat er geen restaurantje met die naam aanwezig is. Waarschijnlijk weer een vestiging van een keten gelegen ín de foodcourt van een winkelcentrum dat nu al gesloten is. Een 2de poging heeft wel succes: ‘Pancho’s Place’ ligt aan een pleintje waar ook een Aldi aanwezig is. Het naambordje verschilt iets van onze Europese Aldi’s, maar de indeling van de winkel ziet er hetzelfde uit.

Ciaran heeft de bokkenpruik op - “Ik lust geen Mexicaans!” - en gaat niet mee naar binnen in het restaurantje. We proberen wijs te raken uit de tortilla’s, burito’s, quesadillas, fajita’s, nacho’s en dies meer. Tegen de tijd dat de bestelling wordt opgenomen, verschijnt onze middelste zoon terug ten tonele, maar er komt nog steeds niet veel klank uit. Begint de reis, en dus het voortdurend samenzijn, z’n tol te eisen?

Een kans om nog dessert te kiezen, krijgen we niet, wat niet erg is, aangezien Loic en ik beslist hadden om samen te trakteren voor ons te laat komen ’s morgens. De ‘Smoothie King’ is al gesloten; de kids dringen aan op een bezoekje aan de McDonalds, zodat ze een McFlurry kunnen snoepen: een goedkope oplossing voor de trakteerders!

Terug in het hotel krijgen de jongens van Hoesy groen licht om alsnog te gaan zwemmen; ik besluit nog een machientje was op te zetten. Aangezien daarna ook de droogkas nog een uurtje moet werken, paar ik het nuttige aan het aangename: ik vat post in de kamer van de 3 oudsten – papa en de 2 jongsten willen slapen – en strijk een paar spulletjes voor morgen terwijl we samen naar een behoorlijk idioot programma op TV kijken. Het is finaal wéér middernacht voorbij als ik tussen de lakens kruip…

LA QUINTA INN & SUITES

Dag 24 – 28 juli

Franklin (TN) – Asheville (NC): 341 mijlen / 7108 km totaal

De keuze tussen haar wassen en gaan fitnessen, is een moeilijke. De 2 samen is onmogelijk, omdat we vandaag een serieus afstandje moeten rijden en ik toch een glimp van de wereldhoofdstad van de countrymuziek wil meepikken… Het wordt het eerste, in de hoop dat ze in het volgend hotel ook een fitnessruimte hebben, zodat ik morgenvroeg 'total loss' kan gaan.

De ontbijtruimte is niet groot, maar gezellig: ronde tafeltjes met zowaar een vaasje met dotterbloemetjes in. Geen echte zoals blijkt na nader onderzoek, maar toch ook niet van die plastic spullen, dus een leuk tintje. Ze hebben ook fruitsla – was al een tijdje geleden – en 2 wafelmachines: 1 om een grote, normale wafel te bakken, en 1 voor schattige mini-wafeltjes.

Na veel gesleur met zakken allerhande en het dagelijkse ritueel van volstouwen van onze trouwe Dodge, zetten we koers richting Nashville, zo'n 22 km noordelijker gelegen. Mooie skyline, met eigenaardige wolkenkrabbers.

Zoals reeds gezegd, hebben we een behoorlijk lange rit voor de boeg, maar in de onmiddellijke nabijheid van Nashville vertoeven en geen bezoekje aan de stad brengen, dat zou écht zonde zijn. De kinderen hebben toegestemd in een wandeling door het stadscentrum, waar ook de belangrijkste bezienswaardigheden – behalve eentje – gelegen zijn. Géén museumbezoeken of andere saaie culturele dingen, gewoon efkens de voornaamste gebouwen aan de buitenkant bekijken.

Capitol Hill met het imposante capitool – ah ja, Nashville is de hoofdstad van Tennessee! – en de War Memorial Plaza zijn imponerend; het Municipal Auditorium, waar overmorgen de voorronden voor het 14de seizoen van 'American Idol' gehouden worden en het aanpalende Musician's Hall of Fame and Museum, veel minder: niet echt fris meer (onkruid, afbladderende verf, …). Dan heb je het Ryman Auditorium, de muziekzaal waaruit oorspronkelijk de muziekshow 'Grand Ole Opry' uitgezonden werd. Ook hier weer passanten die beleefd vragen waar we vandaan komen: 'You have such a nice accent!'. Een dame die de opmerking maakt dat er vandaag wel veel Duitsers rondlopen, kijkt ietwat gegeneerd als ik haar vertelt dat we Belgen zijn. 'Oh, Belgians? I do apologize! Welcome to Nashville'!'.

Aan het volgende kruispunt slagen we links af, Broadway Avenue op. Dit is zo’n beetje dé straat waar je diverse winkels en bars die de countrymuziek hoog in het vaandel dragen, terugvindt: laarzen, hoeden (Stetsons), memorabilia, gitaren, voor elk wat wils. Tot onze aangename verrassing treffen we hier een vestiging van het snoepwinkeltje dat we ook in Savannah bezocht hadden, aan: ‘Savannah’s Candy Kitchen of Nashville’. Ciaran en Seighin moeten ons nog een traktatie en we gaan dan ook graag op hun aanbod om een ijsje te kopen, in.

Effe een straatje om naar het Johnny Cash Museum en dan in rechte lijn richting auto. Vlakbij de parking liggen immers de Country Music Hall of Fame – een reusachtig gebouw – en het Walk of Fame Park. Ook hier sterren in het voetpad, maar dan van country-grootheden – maar ook van andere muziekgenres: Roy Orbison, Dolly Parton, Kris Kristofferson, Steve Winwood, Elvis Presley, Little Richard, om er maar enkelen te noemen.

Op 16 km in oostelijke richting móet ik nog even een kiekje nemen van het ‘Grand Ole Opry House’, het gebouw van waaruit nu de bekende muziekshow uitgezonden werd.

En dan beginnen we aan onze lange autorit voor vandaag… of toch niet! Tijdens een ‘korte’ stop aan een Walmart kopen we opnieuw de benodigdheden voor ons middagmaal en maken we van de gelegenheid gebruik om naar toilet te gaan: bende toeristen! Ik mag zelfs nog eens terugkeren: onze jongste heeft een boek in z’n favoriete reeks van Stick Dog zien staan, en wil dat perse aanschaffen: ‘Allé, mama, dan zit ik niet de héle tijd computerspelletjes te spelen!’.

Een stukje rijden, totdat we rond 14u00 ongeveer halverwege de staat Tennessee een bezoekerscentrum langs de autosnelweg tegenkomen: OK, laten we daar gaan lunchen! Aan een tafeltje in de zon smeert het geoliede team Amber/mama de gewenste broodjes; dessertje bestaat uit nectarines. Nog een WC-bezoekje, waterflesjes vullen aan het drinkfonteintje en terug de weg op.

We passeren de grens met de East tijdzone, maar ditmaal staat er geen bordje om dit aan te kondigen, in tegenstelling tot in Florida, alweer 2 weken geleden. Lap, ineens een uur ouder! ;) Hoesy geeft voor een half uurtje het stuur aan dochterlief over, zodat hij nog eventjes z’n ogen kan sluiten vooraleer het ‘berg-werk’ eraan komt.

Net vóór we het Great Smoky Mountains National Park inrijden, passeren we door Pigeon Forge. Dit kleine stadje biedt een eigenaardige aanblik – de Amerikanen spreken van Las Vegas voor kinderen -, helemaal niet wat je van een stadje aan de voet van een bergmassief verwacht. Opzichtige, schreeuwerige attracties aan beide kanten van de weg proberen onze aandacht te trekken. Dollywood wordt aangegeven, het amusementspark van Dolly Parton; tiens, zou zij hier ergens in de omgeving geboren zijn? Ook is er een soort Museum of Fame, met een kopie van Mount Rushmore ervoor, alleen zijn de hoofden van de 5 presidenten vervangen door dat van Charlie Chaplin, Marilyn Monroe, James Dean (denken we) en John Wayne. Net zoals in Orlando, Florida beklimt ook hier een King Kong met een vliegtuig in z’n poot het gebouw.

Of wat denk je van de Titanic, een museum in de vorm van de voorste helft van het onfortuinlijke schip, compleet met water voor de boeg én ijsberg? Misschien zin in een bezoekje aan ‘Wonderworks’, een gebouw waar er wetenschappelijk-gerelateerde tentoonstellingen en attracties te bezichtigen zijn? Oh ja, heb ik

al gezegd dat dit gebouw aan de buitenkant letterlijk ondersteboven staat? En dan heb je nóg een héél eigenaardig verschijnsel: je vindt er ook tal van grote winkels gespecialiseerd in niets anders dan… kerstversieringen allerhande. Je kan er dus het hele jaar door de gekste kerstornamenten kopen… Rare jongens, die Amerikanen!

Aan de ingang van het Great Smoky Mountains National Park wisselen we weer van chauffeur: we zouden het park dwars doorrijden om via de weg door de bergen Asheville te bereiken – een late beslissing gisterenavond genomen - en Amber is geen berggeit in de auto. In het bezoekerscentrum kunnen we nog juist een plannetje van het park bemachtigen vooraleer het z'n deuren voor die dag sluit. De 'Smokies' zoals ze hier gemeenzaam genoemd worden, vormen een gebied dat vroeger door de Cherokee-indianen bewoond werd. Ze bewerkten het land en bouwden blokhutten. Zoals de folder het treffend omschrijft: 'They tried to adapt to the Europeans, but the newcomers took their land.'. Dit resulteerde uiteindelijk in de gedwongen verbanning naar Oklahoma via de gekende 'Trail of Tears' in 1838. Een klein deeltje van de indianen kon ontsnappen aan de gedwongen deportatie; hun nazaten leven nog steeds in het reservaat van de Eastern Band of Cherokee Indians grenzend aan het park.

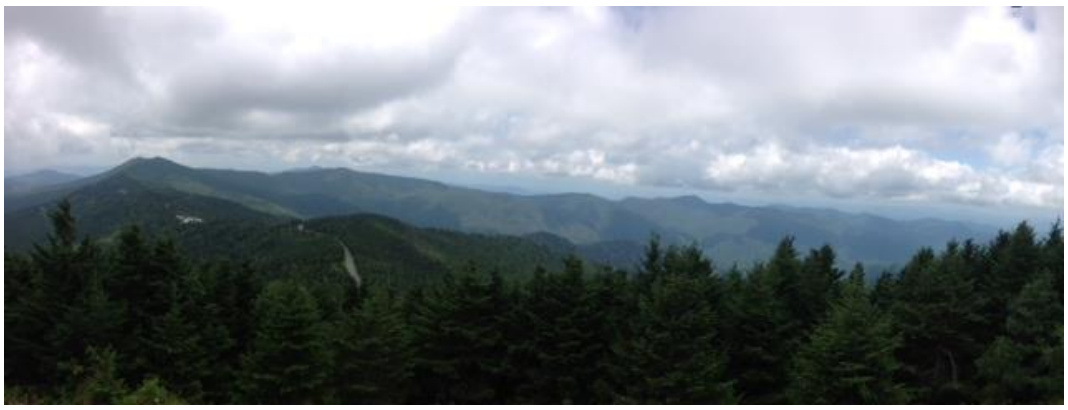

En wéér een staatsgrens die we oversteken: halverwege het traject doorheen het park rijden we Tennessee uit en North Carolina binnen. Wederom geen bordje dat dit aangeeft: zitten we écht in de wildernis? Die is alleszins heel mooi, met adembenemende zichten. Doet een beetje denken aan ons Zwitserland of Frankrijk, maar toch net iets anders.

Op zo'n kleine 10 mijl van de uitgang van het park detecteren we een rookgeur: zou er iemand een gecontroleerd vuurtje aan 't stoken zijn? Naarmate we verder rijden, wordt de geur penetranter. Hmm, misschien toch maar eventjes aan de kant van de weg stoppen en controleren of alles in orde is? Nee, het is niet de motor die oververhit is, wél de remmen die tamelijk 'stomend' zijn. De rechterremschijf gloeit rood. (Noot van Hoesy: het was de eerste keer dat ik met een automaat door de bergen reed en had dus niet echt een idee hoe ik 'correct' moest afdalen. 's Anderdaags heb ik toegepast wat ik kende en half-automatisch de bergen afgereden. Veel beter!). Het gekke is dat het waarschuwingslichtje van te abrupte versnelling brandt: we waren aan 't dalen, dus zeker geen gas aan 't geven! Amber grapt toepasselijk dat we nu ineens een heel nieuwe betekenis aan 'Smoky Mountains' gegeven hebben… Onze arme auto 5 minuutjes rust gegund – afkoelen van de rem gaat sneller als er gereden wordt - en dan op ons gemakske verder.

Net nadat we het park verlaten hebben, worden we nog op iets onverwachts getrakteerd. Het verkeer voor ons remt af: wij doen hetzelfde, want in de midden- en zijberm staan auto's geparkeerd. Een accident? Als we ter hoogte van de 'samenscholing' zijn, zien we de reden waarom de andere chauffeurs stopten: een kudde elanden graast op z'n dooie gemak in het veld vlak naast de weg. Een parkranger staat erbij om de mensen vriendelijk aan te manen zeker niet te dicht bij de dieren te komen, maar we kunnen van heel nabij foto's nemen.

Het is al aan 't schemeren als we op de aansluiting met de Blue Ridge Parkway belanden, in een stadje dat Maggie Valley heet. Het heeft de looks van een slaperig, ietwat achtergebleven bergdorpje, maar er zijn enorm veel motels aanwezig, evenals aanduidingen naar ski-activiteiten. Raar, geen skipistes opgemerkt… Ietsje verder komen we in een meer 'geciviliseerde' omgeving – Calle maakte toen de opmerking: 'We komen terug in de civilisatie, want ze hebben een Burger King.'. Kan het Amerikaanser? -: aan een meer staan sjiekere gebouwen (hotels?) die een romantisch lichtschijnsel over het water werpen.

Door de sprong van 1 uur voorwaarts loopt het al tegen 21u00 aan en besluiten we eerst een eetgelegenheid op te zoeken vooraleer naar ons hotel te rijden. Geen zin in hamburgers of andere fastfood-'rommel'; misschien een steakhouse?

Hetgene dat we met de hulp van onze GPS vinden, maakt gewag van een saloon: oei, mogen we daar wel binnen met de kids? Hoesy gaat even informeren: geen probleem!

‘Sagebrush Steakhouse’ blijkt een heel aangename eetgelegenheid te zijn – ook een keten!: veelal een stoer houten interieur, met een grote houten bartoog, dus inderdaad wel saloonallures. Hadden ze de meubels aan de kant geschoven en beginnen squaredansen, ik zou niet verbaasd opgekeken hebben. Het is er rustig – de keuken sluit in een uur – maar we worden heel vriendelijk onthaald en naar een erker waar een grote ronde houten tafel staat, geleid. Ik bestel een Amerikaans biertje en krijg een gigantische pint (25 oz!) opgediend. De maaltijd is lekker en verzorgd – Nicks baby ribs, extra grote portie, zijn van het type ‘fall of the bone’. Het wordt een gezellig avondmaal: zelfs Ciaran, die aanvankelijk slechtgehumeurd is (‘Alwéér steak?’) en in de auto was blijven zitten, vindt het een leuk adresje.

Van daaruit was het nog een kwartiertje rijden – ’s nachts rijden op Amerikaanse golvende wegen staat quasi gelijk met waanzin: langs alle kanten word je voorbijgestoken door klein en groot geweld - naar de ‘Comfort Suites’ nabij Asheville. De receptioniste fleurt op als ze verneemt dat we Belgen zijn: “Welcome, European neighbours!”. Blijkt dat Galina een rasechte Russische is; als ik een paar woordjes in haar moedertaal spreek, krijgen we op slag 2 flesjes water cadeau – en de vraag of we niet van de KGB zijn!

Snel naar onze ruime, verzorgde hotelkamers, waar we nog net genoeg puf hebben om de foto’s van vandaag op de laptop over te zetten en te bekijken. Morgen een beetje langer slapen!

Dag 25 – 29 juli

Asheville (NC) – Roanoke (VA): 322 mijlen / 7626 km totaal

Weer geen geluk: alhoewel de Comfort Suites een goed uitgerust hotel is en dan ook een fitnessruimte bevat, is er - een beetje tot m'n verbazing - geen looptoestel aanwezig. Dit gegeven, samen met het feit dat ik ondanks de huiselijke kamer nog moe wakker geworden ben, doet me besluiten om de fitnessbeurt nog maar eens over te slaan. Ciaran echter staat om 08u00 op om een tijdje te gaan steppen en vervolgens snel te ontbijten, zodat hij nog een half uurtje in het zwembad zou kunnen doorbrengen.

De ontbijtzaal is overvol en alle tafeltjes zijn bezet. Dan maar in de aangrenzende inkomhal de marmeren toog naast de computers inpalmen: er staan stoelen klaar, dus klaarblijkelijk is het niet de 1ste keer dat er op een ontbijt-piekmoment hiernaar moet uitgeweken worden.

Na het eten hebben we nog een half uurtje tot aan het vertrekuur, dus wil ik nog rap de mail checken en kijken of het thuisfront misschien beskypebaar is; het is al een week geleden dat ik nog een teken van leven van hen ontvangen heb, en ik maak me een beetje ongerust. Buiten een mailtje van een tweetal zinnen is er niets binnengekomen, wat me niet echt gerust stelt. Ietwat ontstemd omdat ik niet meer tijd heb om deftig contact met m'n ouders te kunnen leggen en met een half uur vertraging nestel ik me weer op de passagiersplaats vooraan.

Het is even zoeken vooraleer we de weg naar Blue Ridge Parkway opnieuw vinden. We stoppen bij het hoofd-bezoekerscenter voor een plannetje en bijkomende info.

Ai, wat de GPS berekend heeft om Roanoke, VA te bereiken, blijkt lichtjes onderschat: ipv de voorziene 4 uur – weliswaar zonder plas- en lunchpauze – zou onze reisweg maar liefst 9 uur in beslag nemen. Ah ja: de Blue Ridge Parkway is nu eenmaal een route doorheen een natuurpark, met tal van interessante stopplaatsen en een maximum snelheid van 45 mijl/uur. Echter: 'Mountain terrain and sightseeing may require slower speeds. Allow 30 miles per hour to figure actual travel time.'. OK, aanpassing van het plan dan maar: we zullen een stukje van de Parkway volgen, en dan uitwijken naar een snelweg om op een treffelijk

uur in ons hotel te kunnen arriveren (zwembad!). De GPS staat ingesteld om bij elke stop langs de Parkway de benodigde tijd naar de eindbestemming te herberekenen.

Dit sluit echter niet uit dat we toch bij enkele interessante stops halt houden – het meest interessante deel ligt immers in North Carolina, het deel waar we starten. Zo maken we een kleine omweg naar Mount Mitchell State Park, waar we via een weggetje naar boven toe aan een uitkijkpunt komen, het hoogste ten oosten van de Mississippirivier – en tevens het ultieme testpunt voor mijn nieuwe rijstijl. Vandaar heb je een prachtig zicht op het omliggende landschap. Wel een beetje fris daarboven: misschien hadden we toch beter een hoodie uit onze reiszak genomen?

Aan het niet langer in gebruik zijnde bezoekerscentrum van de Crabtree Falls willen we het spoor naar de gelijknamige waterval volgen, maar dat blijkt iets te lang uit te vallen. Dan maar – het wordt eentonig! – ons middagmaal onder de

vorm van broodjes met beleg in de schaduw (was niet echt nodig!) van een boom verorberen. Enkele malen ook stoppen aan een van de talrijke 'overlooks' langs de weg om een foto van het steeds wisselende landschap te trekken.

Ter hoogte van het stadje Linville is er opnieuw een bezoekerscentrum én een aantal paden die naar de verschillende watervalletjes in de onmiddellijke omgeving leiden. We kiezen voor het moeilijke parcours tot aan het uitzicht op de Plunge Bassin Fall. Hallo, moeilijk??? 0,5 mijl lang en gemakkelijk te doen op onze strandslippers. Daarna een gemakkelijk spoor naar Dugger's Creek: over een natte, dus gladde, houten hangbrug en modderige rotsen. Hallo, gemakkelijk???

De laatste halte voor we ons richting autostrade begeven, is eerder een ongelukje: we willen vanuit het bezoekerscentrum van Linn Cove een blik op het gelijknamige viaduct werpen, maar vooraleer we het beseffen, zijn we dit viaduct overgereden. Dan maar een bocht van 180 graden maken – gevaarlijk maneuver -, links afslaan naar het centrum en van daaruit een kort wandelpad tot onder het viaduct volgen. Nog even de laatste flesjes vullen en dan 'En route!'.

Eerst via plaatselijke en regionale banen rijden om de Interstate 77 te bereiken. Tijdens die rit moeten we constateren dat onze eerdere indruk van North Carolina 3 weken geleden te negatief was: dit is wel degelijk een mooie staat, met veel bossen en prachtige vergezichten vanuit en op de bergen en heuvels – en niet alleen het armmoedige, platte stukje staat dat we eerder doorkruist hebben.

De laatste staatsgrensovergang is een feit als we vanuit North Carolina Virginia binnenrijden. Stopke aan het toeristisch informatiebureau – dat alweer gesloten is, dus géén pin van de staat Virginia – fotoke van het 'staatsbord' en even brainstormen waar we juist gaan eten: als we eerst naar het hotel rijden om in te checken, wordt het te laat om te avondmalen. Op de GPS zoeken naar een Ruby Tuesday – ah ja, het is tenslotte dinsdag! – eens we de aansluiting met Interstate 81 gepasseerd zijn. Ter hoogte van Christiansburg wandelen we om iets na achten een restaurant van die keten binnen. Lekker eten, vriendelijke bediening, leuke sfeer, alhoewel de weemoedigheid van de laatste vakantiedagen al voelbaar

is.

Nog 3 kwartier scheiden ons van onze slaapplaats voor deze nacht: het Howard Johnson hotel. De receptioniste verwelkomt ons met de vraag of we toch wel gereserveerd hebben. In een straal van 30 mijl zijn immers alle hotels volgeboekt: een balie-examen, een hondenshow en een belangrijke nationale softball-wedstrijd hebben die rush op slaapplaatsen veroorzaakt.

Onze kamers liggen een eindje van elkaar verwijderd, maar daar geven de 4 oudste kids niet om: lekker ver weg van papa en mama! Het zwembad gaat pas om 10u00 ’s morgens open, dus wordt er besloten om niet te laat te vertrekken en in ons laatste hotel uitgebreid te genieten van de aangeboden faciliteiten. Een zoektocht op de parking in de zak met reeds gewassen goed naar een loopshortje – er is een fitnessruimte met loopband! – levert niets op. Morgenochtend dan maar in m’n pyjamashortje gaan lopen… tenminste, als ik er op tijd uit kan: het is al 01u00!

Dag 26 – 30 juli

Roanoke (VA) – Stephens City (VA): 231 mijlen / 7969 km totaal

Om 06u49 word ik wakker doordat Hoesy de airconditioning gaat uitzetten: inderdaad, het is wel tamelijk fris in de kamer. We zijn duidelijk niet meer in het diepe Zuiden, en alhoewel ook in Virginia de temperaturen 's morgens al mooi kunnen oplopen tot een aangename 25°C, zijn we even uit het oog verloren dat we in het bergachtige gedeelte van de staat zitten. 3 kwartier later loopt m'n wekker af: ik had gepland om dan te gaan fitnessen. Pfff, fitness… niet veel goesting in. 'k Zal volgende week wel terug in gang schieten, of misschien morgenvroeg in ons laatste hotelletje. Nóg eens 40 minuten later besluit ik dan toch maar op te staan: het ontbijt wordt 'maar' tot 09u00 opgediend.

Ha, hier een kleine verandering in het patroon van bagels, geroosterde boterhammetjes en wafels: de keuze aan ontbijtgranen is groter dan in de andere hotels. 2 appels schillen voor het hele gezin – Nick ligt nog in bed – en ik kan zelf ook beginnen eten ;) Vervolgens weer de ochtendregelmaat van elke dag: tanden poetsen, reiszakken inpakken, auto inladen – altijd een heel gepuzzel -, laatste keer de kamer nakijken op achtergebleven spullen, uitchecken, weg. Deze laatste volledige vakantiedag wijden we aan opnieuw een rit doorheen een prachtig natuurpark via de Skyline Drive in het Shenandoah National Park.

De rit naar de ingang van het park duurt ongeveer een uur. Eerst nog een bezoek aan de plaatselijke Walmart, want onze broodjes zijn op en de toespijsvoorraad is ook behoorlijk geslonken. We rijden het park binnen aan de zuidkant bij Rockfish Gap; de bedoeling is om het 168 km traject tot helemaal aan de noordingang te volgen.

Al snel wordt duidelijk dat dit plan moeilijk haalbaar is: we hebben de kinderen immers beloofd om op een treffelijk uur in ons laatste hotel aan te komen, zodat ze de kans krijgen om nog te zwemmen. Het wordt dus zoeken op de aan de ingang gekregen kaart, naar enkele leuke en/of interessante punten langsheen de weg. De eerste stop is aan de parking van Blackrock Summit vanwaar een wandeltraject van 1 mijl naar een met rotsen bezaaide heuveltop leidt. Verwachte duur volgens het bord: 3 kwartier. Wablieft? We doen voor alle zekerheid onze wandelschoenen aan, want het paadje ligt bezaaid met losse steentjes en is dus tamelijk oncomfortabel om met strandslippers aan te bewandelen. Leuk tochtje dat nog geen half uurtje duurt. Waarom die overdreven tijdsopgave?

Een eindje verder aan de Loft Mountain Wayside – we zitten eerst verkeerdelijk op de camping met dezelfde naam aan de overkant van de straat – vinden we een tafeltje waar we op ons gemakske ons middagmaal naar binnen werken. Er is ook een soort van souvenirsshopke waar we wat postkaartjes en een bladwijzer van het Shenandoah National Park voor Seighin en ondergetekende kopen.

Volgens de Capitool reisgids is de wandelroute van Bearfence Mountain de moeite: ‘Na een fikse klim, gedeeltelijk over los puin, maar niettemin toch goed te doen, wordt u beloond met een adembenemend panorama.’. Het bord aan de parking geeft nog aan dat het traject weliswaar een uitdaging vormt – en dus niet geschikt is voor huisdieren en kleine kinderen – maar niet te moeilijk, noch gevaarlijk is. Verwachte duur: 1 uur en 3 kwartier. Omdat de kids het niet echt zien zitten om die hele tocht te maken – ‘1,2 mijl! En het zwembad dan???’ – en er een mogelijkheid is om via een short cut aan de top te geraken, maken we een afspraak: we zullen de kortere route volgen en ze mogen kiezen of ze ons al dan niet vergezellen. Tenslotte is het toch het volledige gezelschap dat met ons op pad gaat.

De wandeling heen is gezapig en we belanden dan ook snel op het uitzichtpunt. Met de route terug echter krijgen we – een beetje onverwacht – een steviger

brok voor onze tanden: grote rotspartijen die effectief beklommen en afgedaald moeten worden en waarvoor we wel degelijk onze 4 pootjes nodig hebben om ze te overwinnen. Het wordt een avontuurlijk geklauter en geklim, maar iedereen arriveert in 1 stuk aan de auto en vindt het nog leuk ook.

Rapidan Camp, het weekendverblijf van president Hoover, gaan we niet bezichtigen, en ook het pad dat aan Whiteoak Canyon langs 6 watervallen voert, laten we links liggen. We stoppen wel aan Big Meadows, een weide vlakbij het bezoekerscentrum dat daar ligt die een goede plaats zou zijn om naar herten te kijken: geen enkel beestje te zien, natuurlijk – veel te vroeg. En dan, een paar kilometer verderop, een hertje midden op de weg, dat zich in de bossen gaat verschuilen als we naderen, maar toch gemakkelijk te fotograferen is.

De laatste halte is aan het panoramisch uitzicht aan Pinnacles overlook, waar we een mooi uitzicht hebben op Old Rag Mountain, een berg die opvalt tussen alle andere soortgenoten omdat hij de enige is wiens top niet begroeid is, want van massief graniet.

32,5 mijl vóór het noordelijke ingangspunt van Shenandoah National Park verlaten we de Skyline Drive: we hebben dan nog een rit van een dik uur voor de boeg vooraleer in onze laatste overnachtingsplaats van onze reis aan te komen: de Holiday Inn Express in Stephens City.

De verwelkoming is heel vriendelijk en de kamers goed in orde: een aangename laatste overnachtingsplaats vooraleer we terug in ons eigen bed thuis slapen. We gunnen de jongens een uurtje zwembadplezier, terwijl ik onze mail check en onze financiën nakijk en een strijkijzertje op Ambers kleedje loslaat. Hoesy neemt een badje, ik volg nadien in een snelle douche.

De receptionist had ons 2 adresjes vlakbij het hotel aan de hand gedaan: we kunnen kiezen tussen een buffetformule of een Italiaans-Grieks restaurantje. Het wordt het laatste en daar hebben we geen spijt van: het smaakt zelfs écht mediterraans ipv dat namaak Amerikaans-Italiaans.

Onderweg terug naar het hotel krijgen zus en broer het in hun hoofd om liedjes van Vlaamse makelij te beginnen kwelen en dat blijven ze voortdoen eens ze in de kamer zijn – via telefoon dan, want Nick en Amber slapen bij ons op de kamer, en Loic bij z'n 2 broers. Best hilarisch, vooral als Loic een staaltje van z'n beste (dûh!) jodelkunst ten beste geeft!

Hoesy kruipt dadelijk tussen de lakens, wij kijken nog een beetje naar die idiote realityshow ‘Duck Dynasty’, terwijl ik m’n dagelijks verslagje vervolledig. Morgen onze allerlaatste dag: terug naar huis…

Waar is die zalige vakantie naartoe gevlogen???

Dag 27 – 31 juli

Stephens City (VA) – Chesapeake (VA): 242 mijlen / 8358 km totaal

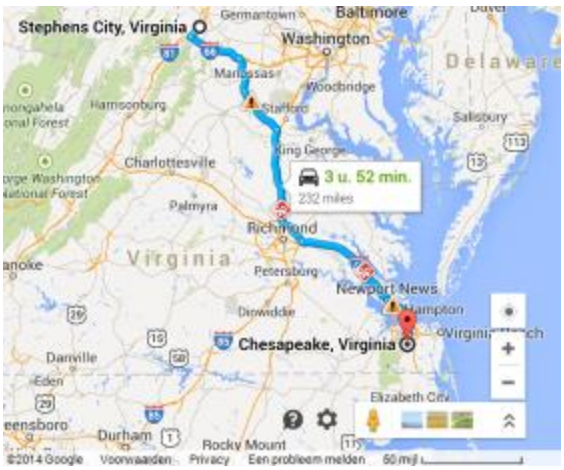

05u15: dochter brengt heel stilletjes een bezoekje aan 't toilet. Normaal gezien zou ik onmiddellijk terug ingeslapen zijn, ware het niet dat een of andere idioot besloten heeft om een beetje met z'n kamerdeur te spelen. 5, 6 maal valt de deur in 't slot. Ik sta op 't punt om me op de gang eens goed kwaad te gaan maken – 'There are still people trying to sleep!' – als het ophoudt.

06u15: Hoesy's GSM ontvangt een inkomend bericht: een herinnering om de vuilbakken buiten te zetten. Grrr!

06u49: Wéér wakker – van wat weet ik niet. Hmmm, toch nog eventjes trachten te slapen.

07u30: Het alarm van mijn GSM weerklinkt: fitnesstijd! Pfff, ik kan toch niet meer slapen, dus sta ik maar op, hijs me heel stilletjes in m'n tenue en begeef me naar de fitnessruimte. Niemand aanwezig: nice! Amai, diene loopband staat op een serieuze helling ingesteld! Hoe kan ik dat aanpassen? Ik kan op eender welk knopke duwen, het ding beweegt geen millimeter, meer nog, op den display verschijnt er niets. Wacht, mijne bril in de kamer halen om de kleine letterkes te kunnen lezen. Awel, ik doe toch alles volgens de voorschriften? En de stekker van het ding steekt in, dus dat kan het ook niet zijn. Nog eens rondom de machine wandelen: aha, de aan/uitknop staat niet ingeschakeld! En nu kan ik dadelijk m'n gewenste programma kiezen. Den TV nog aanzetten – de 3 Halliwell-heksjes – en we kunnen eraan beginnen. Na 20 minuutjes zweten kwomt onze oudste zoon me vervoegen op de step. Nog 10 minuutjes later klok ik af: 3,25 mijl op 32 minuten.

Terug naar de kamer waar er geen huisband meer te bespeuren is: zou hij al met Seighintje gaan ontbijten zijn? Ikke naar beneden: niemand bekend te zien. Ik wil juist terug naar boven gaan, als hij me uit tegenovergestelde richting tegemoet komt: hij dacht dat de fitnessruimte naast het zwembad lag.

Ons laatste hotelontbijt is smakelijk en verzorgd: geen wafels, maar pannenkoekjes. We bespreken hoe we deze allerlaatste dag kunnen invullen. We zitten natuurlijk middenin Burgeroorlog-gebied (Shenandoah Valley), maar iets zegt ons dat dit niet in goede aarde zal vallen bij de kids. Aangezien we niet op een onoverbrugbare afstand van deze streek wonen en we zelf ook wel aan een rustiger tempo toe zijn, besluiten we deze voormiddag aan het hotelzwembad door te brengen.

Dit laten de kids zich natuurlijk geen 2x zeggen: terwijl wij aan de receptie gaan informeren of we eventueel 1 kamer voor een uurtje langer mogen bezetten – normaal uitchecktijdstip is 12u00 – trekken de 3 zonen alvast hun zwemshort aan. Wij maken onze kamer helemaal leeg en verhuizen al onze spulletjes naar de kamer van de jongens, en begeven ons vervolgens ook naar het zwembad. Ligstoelen: check! Badhanddoeken: check! Stralend zonnetje: check! En een trio uitgelaten jongelui die wild in het water tekeer gaan: check!

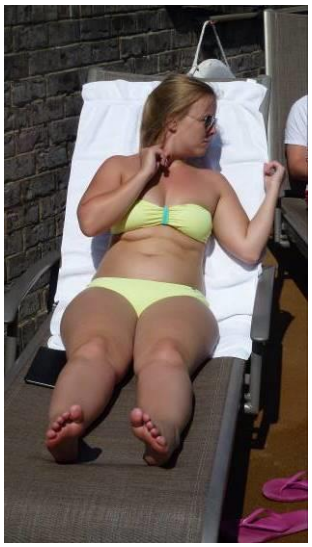

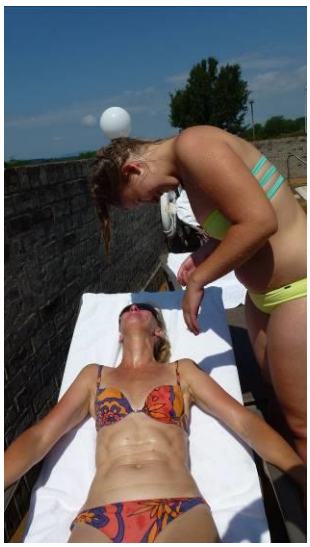

Nog een laatste keer deze reis een kleurtje opdoen, in het (frisse!) water duiken, gekke berichtjes op Facebook zetten; om 11u30 gaat Hoesy douchen – en deel 2 afwerken -, ik volg een half uurtje later.

Tegen 13u00 is iedereen gewassen en klaar voor de laatste etappe naar huis: de rit zou op de kop 4 uur in beslag nemen.

Na iets meer dan een half uur rijden, begint er een hongertje te knagen. Via de GPS ne keer zien wat voor eetgelegenheden er zoal op onze weg liggen. De keuze is moeilijk, wegens het grote aanbod, maar 3 ketens springen eruit: de Panera Bread, de Chick-fil-A en het Longhorn Steakhouse. Een democratische stemming brengt geen uitsluitsel, dus de chauffeur hakt de knoop door: het restaurant met het western tintje!

Het eten is lekker – de cocktail ook ;) – en getuigt zelfs van enige creativiteit: zo heb ik een slaatje met kippenstukjes (weliswaar gepaneerd) en gegrilde, met honing bestreken watermeloen.

Het dessert nemen we in een andere keten: de ‘Sweet Frog’, een ‘frozen yoghurt’ bar. We mogen onszelf bedienen via een muur vol met smaken, gaande van ‘Irish mint’ over ‘Barrista Coffee’ tot ‘Georgia Peach’. Niet direct kunnen kiezen? Geen probleem: we krijgen allemaal een ‘sampler’ potje.

En dan zetten we koers naar Chesapeake via Fredericksburg, Richmond, Williamsburg en Newport News. Het eerste stukje verloopt traag - aanschuiven wegens een combinatie van avondfile en wegenwerken - maar eens we op de autostrade zijn, rolt alles vlot.

Op een toiletstopje in een toeristisch informatiepunt van Virginia langs de snelweg na rijden we in één ruk door naar… Norfolk. Ik heb immers nog een Grouponvoucher voor Caché die tot en met vandaag geldig is, en ’t zou zonde zijn om die te laten vervallen. Amber en ik zijn oorspronkelijk van plan om van thuis uit nog snel even over-en-weer naar McArthur shoppingcenter te rijden, maar Hoesy stelt voor dat we beter met z’n allen er even binnen gaan, aangezien we er eigenlijk zo goed als langs passeren.

Zo gezegd, zo gedaan: om iets voor 20u00 parkeren we in de garage en spurt Seighin het shoppingcenter binnen op zoek naar toiletten. In de Caché neuzen de 2 meiden tussen de kledingstukken die er hangen, geven commentaar, keuren goed én af, enfin, we nemen onze tijd om iets naar onze goesting te vinden. Finaal doen we dat ook en dan nog wel in de rekken met afgeprijsde kleding (hier is het eigenlijk het hele jaar door solden!): een gestreepte ‘maxi dress’ van oorspronkelijk 128,00 USD voor… 0,00 USD! Ik blijk zelfs nog 4 en een beetje dollars tegoed te hebben, maar die heb ik maar laten vallen: ik ben al héél content met m’n kleedje van 25,00 USD, de prijs die ik voor de aankoop van de Grouponvoucher ter waarde van 50,00 USD betaald had.

Nog efkens de A&F binnen op zoek naar een mouwloos bloesje dat Amber tijdens onze reis aangeschaft had en ik ook wel zie zitten: geen geluk hier; ze hebben het modelletje waarschijnlijk zelfs nooit binnengekregen. Wél 2 T-shirtjes voor een van Ambers vriendinnen gekocht.

Bijna thuis wippen we vlug de vertrouwde Farm Fresh binnen: voor de laatste keer een aankoop van die ‘sponzen’ broodjes voor vanavond. En misschien ook een soortement van taartje, suggereert Hoesy: het is vandaag immers exact een jaar geleden dat we naar de USA vertrokken. Wow, waar is die tijd naartoe???

Op onze oprit een fotoke van ons bij de auto die ons gedurende meer dan 6.500 km – dat dachten we toen - door 9 verschillende staten heeft gevoerd en dan

alles naar binnen sleuren. Het doet goed om terug ‘thuis’ te komen: alhoewel het onze 2de thuis is, voelt het toch vertrouwd aan.

Het een en ander alvast oprommelen, samen rond de tafel voor het avondmaal, de plannen voor de volgende dagen al eens bespreken, de toegekomen post eens vluchtig doorkijken, maar dan valt ons 7-koppig reisgezelschap uiteen. Amber en Nick gaan nog naar een aflevering van ‘Duck Dynasty’ kijken, de 2 oudste zonen trekken naar boven voor een editie van ‘Game of Thrones’, de jongste vliegt onder veel protest – ‘Ik ben nog helemaal niet moe!’ – naar bed en wij begeven ons ook naar onze slaapkamer. Toch al wat op z’n plaats zetten, in de schuiven leggen, zodat het tegen middernacht aanloopt als we ons vertrouwde nestje opzoeken. Hoesy valt quasi dadelijk in slaap – z’n eigen bed! -, ik zet de foto’s van vandaag nog over en leg nog even de laatste hand aan m’n laatste verslag.

Het is prachtig geweest…

7000 km (oeps, 8500 km) verder en toch dichtbij

De reis is dus iets langer uitgevallen dan de geplande 7000 km. Desondanks vielen de ritten mee en was er genoeg ruimte om onvoorziene dingen in te lassen. Er zaten ook genoeg rustdagen in die op hun beurt enige flexibiliteit gaven. Dit wil echter niet zeggen dat we geen keuzes hebben moeten maken. De verplaatsingen, het eten en de bezoeken/bezichtigingen gebeurden immers overdag. En het aantal uren licht is zelfs tijdens de zomer beperkt. Ook de gemiddelde snelheid van 45 mph als planningsgegeven bleek een goede keuze.

Een reis is altijd iets van zien, horen, voelen, en ervaren. Je kan hierdoor een aantal dingen in een context plaatsen. Een context, en niet hun context, want het is slechts een interpretatie van een korte passage. Je zal als lezer mijn context dus met een korrel zout moeten lezen en me de ruimte moeten laten ze later eventueel bij te sturen.

Een van onze doelstellingen was het vergelijken van bepaalde ketens. We hadden al ontdekt dat restaurants zoals wij die in België kennen eerder uitzondering dan regel zijn. De meeste eetgelegenheden maken deel uit van een keten, hoe uniek ze er ook mogen uitzien. Met dit gegeven bood deze reis de opportuniteit om een 'vergelijkende' studie te maken, met een gewichtstoename van 4 kg als extraatje. Onze bevindingen zullen misschien later verschijnen in een aparte editie en kunnen gebruikt worden door andere USA-bezoekers.

Er waren een paar verrassingen, zowel positief als negatief. Ketens in België gekend zijn niet noodzakelijk een weerspiegeling van hun Amerikaanse evenknie. Een Pizza Hut hier bijvoorbeeld ziet er aan de buitenkant hetzelfde uit, maar daar stopt de vergelijking. Zeer summier samengevat zijn de eethuizen vuiler, sommigen zouden een voedselinspectie niet overleven. Verschiet er niet van dat de vloer plakt, dat de tafel slecht afgeruimd is, dat de ramen vuil zijn, WC's er niet goed uit zien, … Hoe goedkoper, hoe vuiler. En uit eten gaan in de USA ís goedkoper. Met 18 % tip betaalden we tussen de 15 en 25 USD per persoon. Eerlijkheidshalve moet ik wel zeggen dat sommige eetgelegenheden er heel proper bij liggen.

De parken zijn over het algemeen zeer goed onderhouden. Zeker de nationale parken liggen er schitterend bij. De structuur van de rangers werkt blijkbaar zeer goed. Ook vuilnis kom je amper tegen. Is dit goed opgeruimd of wordt er minder weggegooid?

De USA wordt soms aangehaald als zijnde het land van de diversiteit. Vrijheid staat immers hoog in het vaandel geschreven en maakt dus de ontwikkeling van allerlei culturen mogelijk. Cultuur zoals wij ze in Europa kennen, kwam ik echter weinig tegen. Op sjieke stranden zoals Miami Beach, Key West, … vind je geen klasse zoals in 't Zoute. Het zijn stranden zoals zovele andere. Op onze reis heb ik ook weinig aan diversiteit kunnen vaststellen. Ja, Sint-Augustine, New Orleans, … hebben een apart karakter, maar niet zoals wij dit in Europa kennen.

Alles wordt als het ware afgevlakt door de eenheidstaal en de commercialisering (zo staan er soms TV’s met reclamefilmpjes aan de benzinepompen). De jazz van New Orleans is, net zoals de gebouwen, een toeristische attractie geworden. Haar typisch karakter is uit de binnenstad naar de waterkant verdrongen door ‘modern’ vertier. Overal zie je Amerikaanse vlaggen wapperen, soms ook de staatvlaggen. Alleen de natuur, voor zover die weerstand kán bieden, en de gebouwen zorgen voor de zichtbare diversiteit. De meest gesteld vraag onder toeristen is: “Where are you from?”. De vraag doet vlot een gesprek starten – toegegeven, Amerikanen zijn veel vlotter in het leggen van contacten - maar laat geen echte verschillen naar boven borrelen. Zelfs het gewichtsprobleem is universeel Amerikaans, als deze term al bestaat.

Deze road trip was een unieke ervaring. Ik kijk al uit naar onze volgende: richting het Verre Westen, de Far West!

28: Het tweede jaar

De Grooten tocht naar het Zuiden … en andere dingen

Maar dan door de ogen van Amber ;)

Voor ik aan dit verslagje begin, wil ik even meedelen dat ik aan het typen ben op m'n nieuwe speelgoedje. Ik heb besloten dat m'n vorige, nog zo goed als perfect werkende laptop veel te groot was om altijd mee te zeulen naar de univ, en van het goedkope Amerika te profiteren om er een nieuwe, kleinere aan te schaffen. Met als gevolg dat ik hier nu op ik weet niet hoeveel kilometer boven jullie hoofden aan het tokkelen ben op een QWERTY-klavier. Mama zei dat het snel zou wennen, ik hoop het, maar dit stukje heb ik niet volledig 10-vingerig getypt, zoals ik ooit geleerd heb … Bij deze mijn excuses voor de eventuele fouten – die de editors er moeten uithalen!

Tot groot jolijt van sommigen, tot grote spijt van anderen, ga ik geen uitgebreid verslag geven van elke stad of elk fort die/dat we bezocht hebben. Hiervoor verwijs ik jullie graag door naar de voorgaande belevenisboeken van m'n ouders.

Ik wil eigenlijk een beetje een weerwoord bieden op sommige, misschien nogal ongelukkig uitgedrukte, uitspraken. Niet dat ze het niet goed gedaan hebben! Mama heeft dat prachtig geschreven, zou het serieus niet beter kunnen, maar bij sommige zinnen moest ik toch wat fronsen.

Vooral bij 'het zoveelste fort tot grote teleurstelling en dik tegen de goesting van onze kinderen'… of zoiets (ik citeer niet letterlijk). Waar halen ze het toch vandaan dat wij forten niet interessant zouden vinden? Het was eerder de situatie waarin. Het eerste fort hebben we zonder morren gedaan. Het was leerrijk en interessant, absoluut, we hebben zelfs beroep gedaan op de kennis van papa over alle kanonnen en zo, maar waar een 'normaal' mens een uur over doet, doet mijn mama er zeker het dubbele over! In onze ogen moet ze élk infobordje minstens eenmaal gelezen hebben, vragen over hebben gesteld en toch ook even hebben gefotografeerd … Waar wij kinderen van het moment zelf genieten, geniet mama van de foto's achteraf, mooi gerangschikt op de PC. Bovendien bezochten we ieder fort op het heetst van de dag, niet dat een uurtje vroeger of later veel uitmaakte, want de temperatuur schommelde altijd rond de 30 graden Celsius, tenzij je in een gebouw binnenging waar er dan natuurlijk de airco was die de lucht dan half zo warm (of is het koud?) blies. Waardoor het altijd een spurtje was van schaduw naar schaduw, met tussendoor een stop aan een drinkfonteintje of een portaal waar je de airco voelde.

Behalve het ene fort dat we in de regen hebben bezocht, waardoor het interessantste deel werd afgesloten. En als de twee jongsten dan ook nog eens ruzie begonnen te maken omdat het hun toer was om op de knop met info te drukken, was de lol er helemaal af. Wij zijn dus echt geen cultuurbarbaren, maar gewoon een beetje ongeduldig, gevoelig aan hitte en snel verveeld. (Dit laatste slaat op het feit dat elk fort dat we bezochten eigenlijk een kopie was van het vorige en dus niks nieuws wist te vertellen. Dit heb ik niet te luid gezegd, want een fort van de zuidelijke troepen is niet hetzelfde als dat van de noordelijke, hé, mama ;)) (nvdr: dit is inderdaad niet zo!)

Eigenlijk was dat de enige uitspraak die me is bijgebleven waarmee ik niet akkoord ging, al de rest klopte genoeg of stoorde me niet zo erg dat ik de neiging had het te verbeteren, behalve dan de schrijffouten natuurlijk - trekje van de mama.

Ik heb een fantastische trip naar het Zuiden gehad. Net als elke reis is ze veel te snel voorbij gegaan en is het nu nog slechts een verzameling foto’s en quotes, maar ik zal ze zeker en vast nooit vergeten. Bovendien is ze vereeuwigd in een Pandorabedeltje (m’n armband, ondertussen een jaar oud, is al mooi voor een 3de gevuld!).

Maar het was ook een reis van dubbele gevoelens, keuzes maken en tussen die keuzes heen en weer geslingerd worden. Een emotionele bedoening, de nodige traantjes zijn gevloeid, vooral ‘s avonds in bed dan, als ik er nog maar eens over lag te piekeren. De vraag werd ook meer dan geliefd gesteld: ‘Je blijft toch wel hé?’ en ‘Waarom zou je het doen, dat heeft toch geen voordelen?’. Ik wil alle mensen bedanken die me hebben proberen te helpen met het maken van deze keuze: hoewel de ene raad de andere soms behoorlijk tegensprak, weet ik dat iedereen het met goede bedoelingen heeft gedaan! Ook iedereen die op voorhand meedeelde dat wat de beslissing ook werd, ze erachter zouden staan en me erin zouden steunen, ‘no matter what’. Hier passen in het bijzonder mijn ouders in, maar ook vele anderen die me doorheen de vakantie berichtjes hebben gestuurd.

De keuze is uiteindelijk (voorlopig?) gevallen op het in België blijven, en met het typen van deze regel voel ik terug de steek die ik had toen ik dat aan het thuisfront meedeelde. Mijn ouders, die het afgelopen jaar zoveel voor me hebben gedaan, zo teleurgesteld zien was absoluut geen pretje. Ze vinden het een gemiste kans en willen weten waarom niet (waarop ik geen antwoord kan geven, net zoals ik niet weet waarom wel), maar leggen zich erbij neer, zonder meer. We zijn samen een smoothie gaan drinken en hebben dan in grove lijnen

overlopen wat me dan allemaal te doen staat in België en hoe ik het het beste kan doen. Mijn keuze, zo gerespecteerd. Ik weet niet waarom me dat verbaast … Hoopte ik op tegenwerking of overtuiging van het andere? Geen idee …

Het is niet omdat de beslissing is gemaakt dat ze definitief is (misschien tegen dat jullie dit lezen is het wél zo): momenteel kan ik nog veranderen, als ik dat echt wil. Hoewel ik mezelf heb voorgenomen dat niet te doen, voor m’n eigen goed, moet ik toegeven dat het afscheid me, zoals verwacht, zwaar viel, ik niet voorbereid was op zoveel ‘pijn’ te zien op het gezicht van m’n ouders en ook van Loic.

Ik denk dat ik, nadat m’n jetlag er is uit geslapen, er toch nog eens heel goed moet over nadenken en definitief moet zeggen wat het wordt. Ik weet dat ik me niet mag laten leiden door anderen en nu toch stilaan voor mezelf mag gaan kiezen, dat het meer en meer ik word die moet gaan beslissen voor m’n eigen leven in plaats van het zalige leventje te leiden dat velen van mijn leeftijd nog hebben, eentje waarin hun ouders toch nog meer voor hen kiezen …

Het moet een keuze zijn waar ik mezelf in kan vinden en mezelf in kan smijten, en jammer genoeg zijn ze dat beide. Een keuze die ik niet wil maken, een keuze die letterlijk verliezen betekent (hoewel papa het niet zo ziet, want wat ik dit jaar niet heb - als ik in Amerika zou blijven - heb ik gewoon volgend jaar … Punt voor hem …) Maar toch … Het mag geen keuze zijn tussen gezin en Nick, want, sorry, schat, ‘family goes first’. Geen keuze voor vrienden, want die maak je overal (hoewel ik de Belgische toch echt niet wil missen!). Geen keuze tussen ‘weekendwerkzekerheid’ of ‘zakgeldleefloon’. Geen keuze tussen vrijheid of geborgenheid. Ze zijn beide heel aanlokkelijk, ik wil ze beide en toch geen van de 2.

Met andere woorden, er komen nog een paar zware dagen aan, en ik hoop uit de grond van m’n hart dat de ultra-definitieve keuze evengoed gerespecteerd en

gesteund zal worden, want ik leef van de bevestiging en de liefde (van vrienden, familie en Nick).

Lang zullen we leven in de USA

Vrees niet. We hebben niet beslist om in de USA te blijven wonen. De dag van onze thuiskomst echter viel samen met de dag dat we hier ‘thuis’ kwamen vanuit België 1 jaar geleden. Dit feit was belangrijk genoeg om te vieren. Hoewel het vieren met taart en kaars pas de dag nadien aan de orde was, want na zo’n reis is de eerste zorg alles uit te laden en van het eigen bedje te genieten. Maar dus 1 jaar hier – en ook voor de eerste maal het etentje van de redactieraad Hippocampus gemist.

1 jaar. Je zou denken dat dan tijd is om een soort van balans op te maken, maar daar durf ik voorlopig niet aan te beginnen. Ook voor een lijstje van wat we nog moeten doen of zien is het te vroeg. Volgend jaar misschien. Hoewel, 1 ding staat zeker genoteerd en dat is het bezoeken van de lokale slagvelden uit de burgeroorlog.

1 jaar. Dat betekent dat we nu voor minder verrassingen zouden moeten komen te staan. Labor Day, Veterans Day, Halloween, Christmas, … we hebben er ervaring mee. Of toch nog?

1 jaar. Hopelijk krijgen we nu iets meer financiële ademruimte. De grote kosten van vorig jaar zijn er niet meer en die ‘investeringen’ zouden nu een beetje moeten terugverdiend worden. Ook zouden de zware waarborgen door het ontbreken van een ‘credit history’ moeten terugvloeien. En misschien krijgen we binnenkort wel een Amerikaanse kredietkaart vast. Ons huis in België brengt nu ook een beetje op. Dus er is hoop.

Veel tijd voor filosofische en ander ‘f’-bedenkingen is er niet, want een maand afwezigheid betekent een heleboel achterstand wegwerken. Het eerste weekend van augustus wordt gevuld met het wegwerken van de administratie en de zakken vuile was (1 maand rondtrekken laat zijn sporen na), het herstellen van de afvalvermaler (waarschijnlijk door te lang stil te staan blokkeert achtergebleven vuil het apparaat), het afrijden van het gras (de jongens), het ontstoppen van verstopte leidingen, … De auto’s kunnen voorlopig niet in de garage. Een kant staat vol met materiaal achtergelaten door Bart, bestemd voor een nieuwe collega. Het mechanisme van

de andere poort is losgeschoten, dus de poort in kwestie kan niet meer open. Is er vorige maand te veel wind geweest? Ik zou de poort kunnen herstellen, maar ik laat die beslissing aan Alicia, de eigenares, over.

Vorige maand heeft het in Chesapeake blijkbaar veel geregend. Ons gras heeft het een ganse maand zonder werkend sproeisysteem kunnen overleven. Het staat er lang genoeg bij.

Loic heeft gedurende onze trektocht zo veel mogelijk aan zijn fysiek gewerkt. Hij wil immers opnieuw een plaatsje veroveren in het volleybalteam van z’n school. De eerste maandag na onze terugkeer zijn er try-outs. De eerste dag keert hij positief ingesteld terug. Het verliep goed. ’s Anderendaags ook, maar op woensdag krijg ik een telefoontje dat hij er niet bij is. Zéééééér teleurgesteld.

Misschien is het beter zo. Een selectie betekent niet noodzakelijk dat hij mee mag spelen. Misschien voelt hij het nu niet zo aan, maar een gans seizoen terug op de bank zitten en alleen mogen ‘setten’ als alles verloren is, bleek vorig jaar zeer frustrerend te zijn. Frustraties die hij nu blijkbaar een beetje verdrongen heeft. De coach kwam me vorig jaar als een rancuneuze dame over en onder leiding van zo iemand spelen, lijkt me geen goed idee.

De avond van de niet-selectie beslist Loic om samen met 2 vrienden – ligt deze vriendschap aan de basis van hun ‘uitsluiting’? –voor het cross country team te gaan. Ze lopen niet slecht en zo kunnen ze alsnog aan sport doen. En wie weet behalen ze met dit team wel overwinningen?

Nu we het toch over sport hebben: Seighin traint terug met zijn voetbalploeg. Hij moet echter een beetje aan zijn fysiek werken. Samen met 2 anderen vormt hij de kern van de ploeg en de coach verwacht dat zij het niveau van de anderen zullen optrekken. De verstandhouding met de coach, een geïmmigreerde Nederlander, is zeer goed.

Ciaran deed vorig jaar geen sport. Hij wou een soort van sabbatjaar inlassen, maar dat is nu voorbij.

Sport voor mij bestaat voornamelijk uit lopen tijdens de trainingssessie van Seighin. Beter dan gewoon aan de kant te staan wachten – hoewel ik me af en toe met de keepers bezig hou – en het park waar ze oefenen is geschikt om te lopen. Van duiken is er, buiten die 2 duikjes in de Keys, nog niets in huis gekomen. Ook de

trainingssessie voor het aquariumduiken gaat door de afwezigheid van de trainer voorlopig niet door. Blijven wachten en hopen dus.

De routine van het schrijven is er een beetje uit. Na een maand de taak terug overnemen verloopt iets moeilijker. Geen routine meer om te schrijven, want Calle schreef tijdens onze trektocht, terwijl ik reed.

Werk. Ook een plaats waar mijn routine ontbreekt. Je kan je de eerste dag wel voorstellen: meer dan duizend mails die schreeuwen om aandacht – maar eerlijkheid gebiedt me te zeggen dat ze niet allemaal mijn onverdeelde attentie krijgen – en iedereen die vraagt hoe het geweest is. En iedereen die verschiet over de grote afstand die we afgelegd hebben. Een aantal Nederlandse collega’s heeft rondgereisd in het Westen. Zeker hen eens uitvragen met het oog op onze reis van volgend jaar.

Ook een plaats waar er problemen zijn. John zit immers in een diepe put, want hij heeft gehoord dat hij niet geselecteerd werd voor de job in Den Haag. Blijkbaar is er een regel dat niet de beste kandidaat gekozen moet worden. Indien een NATO-burger voor een job solliciteert, dan krijgt hij voorrang als hij aan de minimumvoorwaarden voldoet. Theoretisch moet hij binnen de 6 maanden daarop voldoende presteren of er wordt toch een externe gekozen. Theorie, want dat wordt bijna nooit toegepast. In ’t kort, slecht nieuws voor John en dat zie je aan hem. Jammer genoeg is zijn relatie met onze baas vertroebeld, wat hij ook uit en dat verbetert de zaak er niet op. Ik vrees dus dat we hem vanaf december kwijt zullen zijn. Dat zal een zware dobber voor ons worden. Professioneel en persoonlijk.

Voor de rest zijn er nog problemen met allerlei documenten. Ik dacht dat er een groot deel zou weggewerkt zijn, maar alles is uitgesteld tot mijn terugkeer. Ik had al ervaren dat het venijn in de staart zit – het is niet omdat er niemand opmerkingen maakt, dat er geen problemen zijn – maar ik had toch een béétje vooruitgang verwacht. Nee dus. Ook begin ik nu aan het herschrijven van de basisrichtlijn. Ik wil dat alles klopt en niet vol gaten zit, zoals nu. Een zwaar werk. In ieder geval zit ik niet zonder taken.

Amber beslist een beetje onverwacht om niet in de USA te studeren. We krijgen niet echt een reden waarom, zodat we er een beetje het raden naar

hebben. Schrik voor de verandering, voor verlies van een jaar, voor de test Engels,… ? De broers te druk na een jaar zonder hen? Een spijtige keuze. We denken dat ze hier een grote kans laat liggen, maar ze is geen kind meer. We hebben haar laten beslissen en nu moet zij (en wij) ermee leven. Een beetje de avond ervoor alle afspraken met de universiteit moeten afblazen.

Emma, een vriendin van Loic – nee, Marte, niet DE vriendin – komt vandaag aan. Een e-mail van haar moeder vertelde ons dat ze om 20u00 aankomt. Dat wordt dan plots 16u00. Oeps, dan moet ik haar direct van mijn werk afhalen en ik weet niet meer hoe ze eruit ziet. 16u00 verandert dan opnieuw in 15u30, want de vlucht van New York naar Norfolk duurt maar 45 min. Jetstream? Dit betekent wel onmiddellijk vertrekken.

Ik kom op tijd aan, maar na een 20-tal minuten besef ik dat er iets mis is. Amber belt me op en vertelt me dat ik haar aan de balie moet afhalen. Oh ja, de melding 'minor arrangements' is niet te vertalen in 'beperkte voorzieningen' maar in 'voorzieningen voor een minderjarige'. Dat houdt in dat ik voor haar moet tekenen, zoals bij het afhalen van een aangetekende verzending. Alleen, ik heb niets van papieren bij me. Alles ligt in de auto en ik sta hier in uniform. Na een beetje discussie gaan ze haar toch afhalen en krijg ik haar, mits het ondertekenen van de nodige papieren, mee. We zijn nu met 8.

Dat Amber niet in de USA zal studeren, heeft tot gevolg dat ik me nu meer op de studies van Loic kan concentreren. Loic houdt immers de optie open om in de USA verder te studeren. We moeten dus kijken of dit mogelijk is, vooral financieel, en of er een universiteit is die aan zijn wensen voldoet. Dit betekent dat we binnenkort universiteiten gaan bezoeken. Hotels boeken of slapen in de auto?

De eerste werkweek na zo'n lange vakantie is nogal lastig. Je hebt dan niet echt zin om alles te geven. Zeker niet als het hoofdkwartier nog in zomerstemming is en ongeveer een derde nieuwelingen aankomt. Ook onze 'hoek' – is er een officiële naam voor een samenstelling van 4 cubicles? – wordt beïnvloed: we hebben een Duitse luitenant, Tim, als interim voor 3 maanden en onze langverwachte Albanees zou volgende week aankomen. Maar toch moet je erdoor. Ik heb ook een gesprek over het publiceren van mijn artikels binnen het hoofdkwartier. Benieuwd hoe dat zal aflopen.

Zaterdag is een rustdag, vooral vanwege de sportactiviteiten van Loic en Seighin. En een poging van Ciaran. Na zijn rustjaar

overweegt hij om ‘American football’ te proberen, maar als hij tijdens een training merkt dat er alleen zwarten zijn, haakt hij af. Hij voelt zich niet lekker bij het feit dat hij de enige blanke is. Ik begrijp hem en wil hem niet verplichten om deel te nemen. Had ik dit toch moeten doen?

Daarna overweegt hij om eveneens bij de cross country schoolploeg aan te sluiten, maar beslist dan toch om hier niet mee door te gaan. Hij wil terug gaan voetballen. Op zijn Europees dan wel te verstaan. Gaat dit nog, want de ploegen zijn nu al gestart?

Op zaterdagavond vertrekken we tamelijk onverwacht, vrijdag pas beslist en hotelkamers geboekt, richting Washington DC. Onze twee bezoekers hebben de stad nog niet gezien en Seighin werd voor een verjaardagsfeestje uitgenodigd. Hij mag er ook overnachten zodat we niet met twee auto’s de afstand moeten afleggen. Ongelofelijk hoe druk, in beide richtingen, het verkeer naar de hoofdstad is.

Na een nachtje hotel en een goed ontbijt gaan we de Mall bezoeken. Het is warm en er loopt veel volk rond. In de voormiddag concentreren we ons op de ‘buitenbezienswaardigheden’: Het Witte Huis – zwaaien naar Obama, de scherpschutters op het dak en de Air Force 1 helikopter -, Washington Memorial – de obelisk is uit de stellingen -, Lincoln Memorial – hij zit er nog steeds even ernstig en dit ondanks al het volk aan zijn voeten -, de vele oorlogsmemorials – de Vietnam Wall maakt nog steeds indruk -, het Capitol – aan de andere kant van de Mall - … ’s Middags een Subway naast het Capitol en dan richting National Aquarium. Maar dat is verhuisd, en niet te vinden. Dan maar een museum binnen.

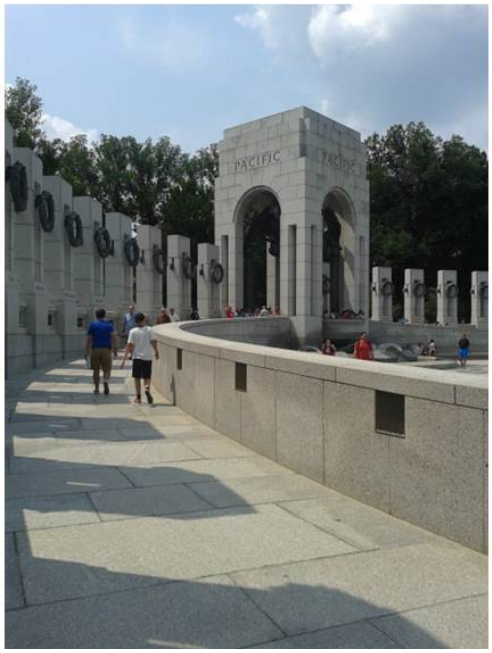

Vermoeid gaan we de auto halen en de bende oppikken. Richting Chesapeake met een avondmaalstopje. Onze voeten zijn versleten en de meesten zijn stilletjes. Meer dan 10 km rondgewandeld in een stralende zon: je zou voor minder.

Week 2 van 2 (ik vind voorlopig geen betere titel)

Seighin keert op maandag moe terug van het logeerpartijtje. Te weinig geslapen?! Kort daarop vertrekt Calle met de twee grieten richting outlet in Williamsburg. Ik hou mijn hart vast. Zeker als ik de foto van de autokoffer op Facebook zie. ’s Avonds verwachten we ze laat terug thuis, zodat het een beetje een mannenavond wordt.

Op het werk is het kalmer, onze branch head is op verlof, maar dat geeft me de gelegenheid om alles met betrokkenen door te praten.

De dames beslissen om op woensdag niet naar de outlet in North Carolina te gaan (oef), maar verleggen hun aandacht richting MacArthur Mall in Norfolk. Moet ik me nu geruster voelen? Omdat ik vergeten ben de Visakaart achter te laten, spreken we juist na mijn werk af. Een koffie in de Starbucks daar, kredietkaart voor de twee zonen ruilen, en richting sportwinkel. Loic heeft op die paar dagen zijn loopschoenen versleten en heeft er nieuwe nodig. Nieuwe schoenen die hij ’s avonds na de training op het veld er nog als we ze een uur later gaan zoeken.

Op donderdag mis ik de laatste kans om Patrick te bedanken voor zijn hulp een jaar geleden. Hij vertrekt vandaag terug naar België.

De laatste dag voor de ene, de ‘eerste’ dagen voor anderen. Vanavond komen de twee nieuwe Belgen met hun vrouw op

bezoek. Op korte tijd beslist, maar zo kunnen we ze snel onze ervaringen van de eerste weken overmaken, zodat ze onze ‘fouten’ niet herhalen. De begeleiding vanuit België is er zo te horen niet op verbeterd. Hoewel het altijd een beetje bang afwachten is wat zo’n avond zal geven, is het toch leuk. Onze kinderen vinden het een beetje moeilijk omdat er vooral Frans gesproken wordt.

Vrijdag: Moedertjesdag. De kinderen zorgen voor een ontbijt op bed terwijl Calle skypet met haar mama in Frankrijk. Moderne sociale media overbruggen afstanden en tijdszones. Lang kan ze niet in bed blijven - dat kan ze zo al niet - want we worden verwacht op de BBQ van mijn afdeling. Doordat de afstand iets groter is dan verwacht en doordat Loic als beginnende chauffeur – doordat we tijdelijk met 8 zijn, moeten we met 2 auto’s de verplaatsingen maken - minder vlot door het verkeer beweegt dan ik, komen we juist na de speech aan. Ik weet niet of ik dit spijtig vind.

De BBQ gaat door in een zeer mooi park. Omdat het hier een gewone vrijdag is – een leuke kanttekening is dat het, omdat het in België een officiële feestdag is en in de USA niet, voor mij een weekendprestatie betekent – is het kalm in het park. De BBQ is iets te klein: we hebben amper vlees. Geen echt probleem, want er is dessert genoeg. Het is gezellig praten en genieten. Ik heb een koelbox met Belgisch bier en een grote fles witte wijn mee. Alles verloopt gezapig. Een paar collega’s hebben hun motorboot meegebracht en varen rond met bananen en een soort van UFO. Omdat de jongste er niet zonder mij op wil, ga ik mee. Zo achter een boot hangen op een luchtkussen is best plezant, hoewel ik na een tijdje beslis om me even in het water te laten vallen. Het probleem is wel dat ik denk dat mijn armen 10 cm langer geworden zijn en dat mijn schouders pijn doen.

Tegen de avond keren we vermoeid terug. Loic wil gaan trainen. Als hij door zijn vriend opgehaald is, besluiten we alsnog naar de NEX te gaan. Amber heeft nog een lijst met bestellingen voor België en we willen van mogelijk extra kortingen profiteren. Gelukkig moeten we voor vanavond geen warm eten voorzien. Pistolekes op het terras. Gezellig en leuk. Vakantiestemming.

Zaterdagmorgen hebben we met onze Canadese vrienden afgesproken voor een kajaktochtje. De bedoeling was om de Dismal Swamp te bevaren, maar omdat we niet konden reserveren, hebben voor een lokaal meer gekozen. Als we daar aankomen, blijken er geen kajaks meer te zijn. Dan maar naar de marinebasis.

Loic en Taylor komen samen van de crosstraining en doen er lang over om ons te bereiken. Na amper 500 m zijn ze ons al kwijt. Als Tom zijn zoon Taylor belt, krijgt hij als plaatsbeschrijving ‘I see a McDonald’s’. Een waardeloze aanwijzing in het land van de fastfood. Veel later dan gepland bereiken we het verhuurcentrum.

De tocht wordt met goede moed aangevat. We steken de zeearm over en landen op een strand. Een beetje dom doen en dan verder onderdoor een pier naar de andere kant. Als we beslissen om terug te keren, voel ik dat de wind opsteekt. Tegenwind. Oei, dit wordt een zware terugtocht. Seighin zeurt dat zijn armen moe zijn, maar hij peddelt door. Halverwege de terugtocht zie ik dat Ciaran achter blijft. Hij heeft een eenpersoonskajak en peddelt niet constant. Door de wind betekent iedere stop een achteruitgang. Ik wissel met Nick van plaats zodat hij en Seighin naar de haven kunnen, en ik in zijn kajak Ciaran kan helpen. Met Ciaran vooraan op mijn kajak, die nu wel diep in het water ligt, en zijn kajak met de stoel als sleepkabel aan de mijne vastgemaakt, keren we terug. Nog meer geseling voor mijn armen, maar nu kan Ciaran af en toe rusten terwijl ik verder peddel. Na 4 uur staan we terug waar we vertrokken waren. Oef.

Terug thuis blazen we even uit. Een goed aperitief terwijl we gehaktballen in tomatensaus klaar maken. Daarna avondeten buiten op het terras. We hebben het verdiend. Raar, het viel me de laatste dagen al op, maar ik heb nog niemand van onze Amerikaanse buren zien buiten eten. Ook geen BBQ’s. Hoe komt dat?

Zondag rustdag. Met Seighin met het PS3-spel Infinity gespeeld. Ik word van alle kanten aangevallen, maar heb geen idee wat te doen. Frustrerend. Zeker als die kleine naast mij door het spel wandelt en ondertussen allerlei dingen doet. Een digitale achterstand?

’s Avonds gaan we voor de uitgestelde Moederdag en het

vertrek van onze gasten naar een gekend adres: de Olive Garden. De bediening valt tegen, waardoor we niet echt kunnen genieten van onze maaltijd. Zo zie je maar dat zelfs in de USA niet alles 'eenheidsworst' is.

Afscheid van …

"Ik blijf nu hier jij gaat naar daar

En daar is niet zover van hier"

De Clouseaufans onder ons hebben dit stukje tekst al lang herkend als een deel uit 'Afscheid van een vriend'. Het verhaal gaat dat die vriend de kat van Koen was. Een fait divers dat harde realiteit wordt als het 'afscheid' voor de eerste maal langskomt. En de eerste maal was voor …

… **Bondt**. Ik zie al de vraagtekens in jullie ogen: Wie is Bondt?'. Dat is, of beter was, de hamster van Ciaran. We vonden hem bij onze terugkeer dood in zijn kooi. Geen idee wat de doodsoorzaak is. Het beestje was nog niet zo oud, maar ik ben geen voorstander van een autopsie. De vragen zullen dus onbeantwoord blijven. Ciaran is natuurlijk heel triestig. De eerste keer dat hij een huisdier verliest. 'Waarom? Wat heb ik verkeerd gedaan?'. We besluiten hem met een kleine 'plechtigheid' in de tuin te begraven. Hij blijft achter in de USA.

Maandag terug een gewone werkdag. Verder proberen de richtlijn logisch in elkaar te zetten.

's Avonds met Calle en Amber een smoothie gaan drinken om even zonder veel volk rond ons met Amber te spreken over de praktische kant van haar beslissing. Nu ze in België gaat studeren, moeten we afspraken maken. Ze moet immers op korte tijd alles zelf regelen en we moeten ook de financiële kant van de zaken goed afspreken. Alleen in België zijn, betekent immers geen vrijgeleide. Op onze vraag wat de doorslag gegeven heeft, krijgen we niet echt een antwoord. Ik vermoed dat haar ongegronde schrik voor de test Engels aan de basis ligt.

Dinsdagmorgen overslaap ik me. Maar door de vakantieperiode is het nog tamelijk rustig op de weg. Dus niet echt een probleem.

… **Amber en Nick**. In de vroege namiddag rij ik richting luchthaven. De rest van de bende komt vanuit Chesapeake naar dezelfde bestemming. Amber en

Nick nemen immers vandaag het vliegtuig terug. Loic staat superzot. Zijn manier om het afscheid van zijn zus te verwerken. Een afscheid met tranen. Dit zou wel eens een tijdje kunnen duren. Daarna volgt een lange periode van Snapchatten. Is dit de juiste keuze? Ze probeert te onderhandelen, maar zonder te studeren mag ze niet in de USA blijven.

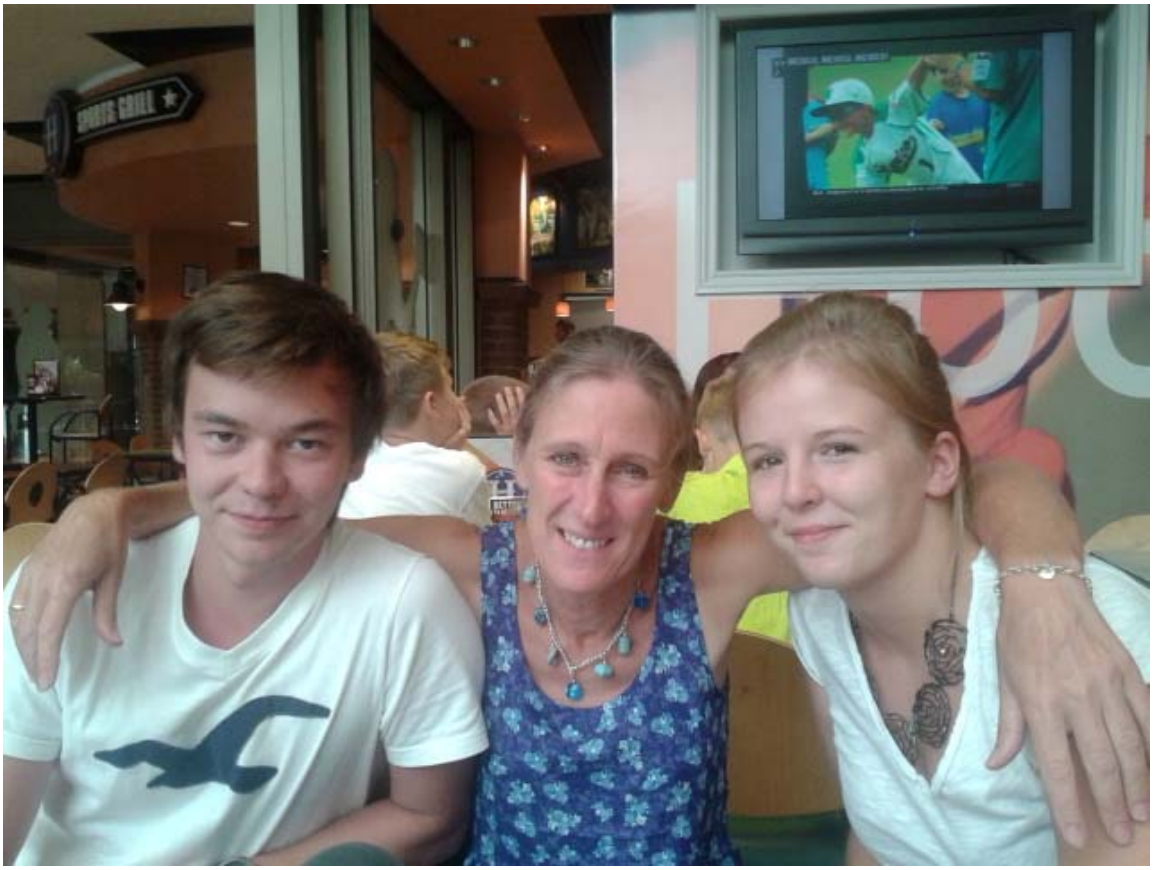

Ciaran is dus echt aan het voetballen begonnen. ’s Avonds staan we op het Centerfield van CUSC, dezelfde club waar Seighin bij speelt. Omdat hij even met de U14 moet spelen terwijl hij eigenlijk U15 is, en zijn oude schoenen te klein aanvoelen, wil hij terug naar huis. Ik hou voet bij stuk en zeg dat nu maar beter eens probeert en dan zien we wel. Ik geraak aan de praat met een voetbalpapa en besluit te blijven kijken. Na de training deelt Ciaran me mee dat hij verder zal voetballen. Maar wel bij de U15.

Woensdagmorgen ontvang ik bij mijn ontbijt een berichtje dat de terugkeerders goed geland zijn. De reis is vlot verlopen.

Ik verlaat ’s morgens even mijn werkpost om in de NEX een Kindle Fire te gaan kopen. Seighin heeft ontdekt dat er een speciale woensdagactie loopt waarbij je de Kindle nog goedkoper dan anders kunt aanschaffen. En een Kindle Fire is blijkbaar een tablet. Ik vraag me wel af hoe lang deze tablet hem zal overleven. Ik kan de laatste Kindle aanschaffen na een zoektocht in een grote hoop. Dit is amper een 15-tal minuten na opening. Een Lidl-type van actie?

Daarna rij ik met John mee naar zijn presentatie van voorstel voor zijn doctoraatsthesis. Ik vind de verdediging en de discussie nadien best interessant. Ik heb John zelfs een vraag gesteld. Nadien vertelt John me dat hij me meegevraagd heeft omdat hij denkt dat ik ook aan een doctoraat moet beginnen. Eerlijk gezegd heb ik daar ook al aan gedacht. Ik heb - en in feite is dat iets voor dit jaar om te beslissen - al eens bij de Leerstoel Management en Leiderschap gepolst om daar les te geven. En daar hoort natuurlijk op termijn een doctoraatstitel bij. Ik zou er hier kunnen aan beginnen, maar dat betekent een investering in geld en tijd. Is dat wel verstandig? Misschien toch maar uitstellen tot in België. En in wat?

De rekening van Calle bij de tandarts valt mee. Maar, ahum, 300 USD. Maar dit bezorgt me geen hartstilstand meer, want ik weet dat de ziekenkas van Defensie een groot deel terugbetaalt. Haar volgende bezoek zal echter veel duurder uitvallen. We hebben een schatting gekregen. Maar eerst toestemming vragen. Misschien kan ze beter naar België overvliegen …

Uit de berichten van Amber kunnen we opmaken dat ze twijfelt over haar beslissing om niet in de USA te blijven. Dat zal nog wel een tijdje duren. Ook is de operatie ‘Mini Mac’ geslaagd. Jan is tevreden met zijn aankoop. Goed!

Donderdagmorgen: poging nummer 2 om Seighin een militaire ID-kaart te bezorgen. Ik werk ’s morgens van thuis uit en vertrek met Seighin en Ciaran daarna naar de Joint Expeditionary Base in Little Creek. Deze keer ging het zeer vlot. Ik heb de juiste papieren bij. Nog geen 10 minuten later staan we terug aan de auto. Té snel.

Omdat het zo snel gegaan is, moeten we even voor de Starbucks aan de NEX in Little Creek op de tennisdames en Calle wachten. De jongens gaan even naar de elektronica, lees spelcomputers, kijken. Als Calle aankomt, drinken we nog een tas koffie en dan rij ik richting HQ SACT.

Ik wil binnenrijden, maar merk dat ik mijn militaire ID kaart niet bij heb. Even denken? Oeps, vergeten in Little Creek! In feite heb ik de kaart niet teruggekregen. Ik probeer, maar zonder kaart mag ik niet binnen. Terugkeren dan maar.

Wonder boven wonder geraak ik zonder kaart wel binnen in de JEB. De kaart ligt daar inderdaad in de kluis. Ik beslis om niet meer naar Norfolk terug te rijden, maar direct naar huis om van daaruit te werken. Ik laad de boodschappen in de kleine auto en rij naar Chesapeake. Calle gaat nog even met de jongens voetbalgerief en nieuwe voetbalschoenen halen.

Thuisgekomen ga ik aan de slag. Even later komt de rest van de bende aan. Middageten en dan verlaten ze me voor een partijtje minigolf. Ik kan rustig werken.

Een email meldt dat Ciaran voor de ‘travel’ploeg U15 geselecteerd is. Wie heeft hem zien trainen? Travel is goed, maar dat betekent extra lidgeld en waarschijnlijk reizen naar verre wedstrijden.

Er hangen een paar aanpassingen in de lucht. Quasi al mijn huidige taken zouden naar collega’s gaan en ik moet de functie van John overnemen. Ik zit momenteel niet op mijn voorziene plaats en de sectiechef wil alles organiseren zoals het voorzien is. Hij wil natuurlijk mijn werkkracht niet kwijt en zet me daardoor op de taken van John, omdat diens contract niet verlengd zal worden. Is dat een goede zaak? Wat gaat dat geven?

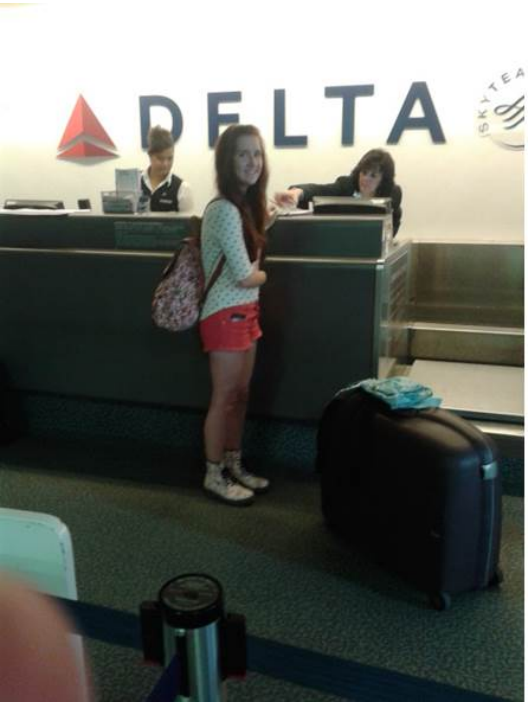

… **Emma**. In de vroege voormiddag rij ik opnieuw naar de luchthaven. Even wachten op parking. Nog snel een aantal documenten lezen. Doordat ik verdiept ben in de lectuur doet Ciaran me verschieten. Aan de balie van de

luchtvaartmaatschappij moeten we Emma inchecken. Loic mag mee Emma 'afgeven'. De stewardess aan de balie kent de procedure niet, zodat het veel tijd in beslag neemt. En daardoor moet alles opeens snel gaan. Een kort afscheid van Calle en de andere twee jongens. Daarna met 3 - allé, Emma mocht er zonder controle door - door de security (bottinnen uitdoen is geen lachertje – nee, Loic, je moet even stil staan in de scanner). Aan de gate gekomen krijgen we amper de tijd om Emma uit te zwaaien. Direct het vliegtuig in. Wij moeten blijven wachten totdat het vliegtuig opgestegen is. Droog op de bank zitten terwijl de 3 achterblijvers koffie slurpen in de Starbucks. Terug gaan werken.

Terug thuis toont Ciaran trots zijn nieuwe paar gifgroene voetbalschoenen. Seighintje belt of hij bij zijn vriendje mag blijven slapen. 's Avonds zitten we maar met 4 aan tafel. Een paar dagen geleden was dit nog met 8.

Zaterdagmorgenvroeg vertrekt Loic voor een sponsorrun van 10 mijl. Hij eindigt 1u35 later. Niet slecht voor een koers op wandelpaden langs het strand. Ik zag een deelname nu niet zitten, want ik heb de laatste tijd niet meer gelopen. Loic loopt een goede tijd, 1u25: als je rekening houdt met het zanderige en natte parcours, dan is dit een goede tijd.

Het woord hond is weer gevallen. Na een kort gesprek binnen het gezin beslissen we om in het asiel een kijkje te gaan nemen. Op zaterdag gaan wij er even langs, maar het blijkt dat we niet echt bij het asiel aangeklopt hebben. Op zondag ondernemen we een tweede poging en deze keer zitten we juist. We gaan ook een kijkje bij de honden nemen en 3 vallen er in de smaak. De domper op de feestvreugde komt echter van de huisbaas. We mogen een hond in huis halen, maar er is wel een extra waarborg van 500 USD. Nu de jaarlijkse kosten terugkeren, valt dit heel slecht. Even wachten dus.

De rest van het weekend vliegt voorbij. Een werkweek en de laatste vakantieweek begint. In de aanloop naar een normale schoolweek zijn de voetbaltrainingen ook normaal. Dit betekent maandagavond technische training voor Ciaran, dinsdagavond Seighin, woensdag technische training Seighin en gewone Ciaran, donderdag trainingen Ciaran en Seighin, zaterdag match Seighin en zondag match Ciaran. Voetbal bezet dus alles avonden, behalve de vrijdag, tenminste als de verplaatsing niet zo ver is dat je moet blijven overnachten.

Op de eerste trainingssessie met zijn ploeg heeft Ciaran het zwaar. Een blaar op zijn voet vanwege zijn gifkleurige schoenen, maar vooral vanwege de fysieke inspanning en zijn gebrek aan conditie vanwege het sabbatjaar. Zijn conclusie, en ook de mijne: werken aan de conditie in de komende weken. Dit betekent lopen. Misschien kunnen we Seighin er ook bij betrekken?

Zo vastberaden dat Ciaran is om zijn achterstand in te halen, zo erg blijft Amber twijfelen of zij wel de juiste beslissing genomen heeft. Of hebben wij haar aan het twijfelen gebracht? Ik hoor eens wat de uiterste limiet voor het starten met de studie aan ODU is. Die is begin volgende week. De tijd zal dus snel haar beslissing definitief maken.

In de laatste week van de vakantie worden we uitgenodigd om Seigins nieuwe klas te bezoeken. Het is een multiculturele of –raciale klas. Een zwarte juf, streng? Zijn bankgenoten zijn een zwarte jongen uit zijn vorige klas en een jongen uit Kasjmir. En Seighin is natuurlijk een Europeaan. Het kan een goede ervaring zijn.

De samenstelling van de klas doet me terugdenken aan Ciarans kleine ‘football avontuur’. Multiraciale samenstelling is goed, zolang een bepaalde groep niet overheersend is. Ik denk dat er een bovengrens voor een deelgroep bestaat. Eens die grens voorbij beginnen de anderen zich verdrongen, vreemd te voelen en haken ze af.

Op controle voor en behandeling van mijn tanden. De mondhygiëniste, niet de tandarts, blijft praten en vragen stellen. Ik kan echter moeilijk antwoorden met een afzuigbuisje in mijn open mond. Ondanks mijn stilzwijgen blijft ze doorratelen. Hoe houdt ze het vol?

Ik profiteer van mijn bezoek aan het militaire ziekenhuis om de voorraad pillen voor Ciaran aan te vullen. En het lukt me. Opeens krijg ik voor 3 maanden voorraad mee. Even thuis binnenwippen voor de medische papieren en dan naar de high school om een kleine voorraad af te geven. Ik moet wel nog voor een extra papiertje zorgen. Administratie!

Over papier gesproken. Het 1-dollarbiljet zal hier niet snel verdwijnen. Het is immers een ideaal briefje voor het geven van drinkgeld. Je kan 1 of 2 biljetten zo plooien dat het een groot bedrag lijkt. Dat is veel moeilijker te doen met muntjes. En wetende dat in de USA voor alles en nog wat drinkgeld verwacht wordt, dan is dit een extreem handig biljet. Waarom ik daaraan denk? Aan de verkeerslichten staan er brandweerlui met hun laarzen geld in te zamelen. De 1-dollarbriefjes bewijzen hun waarde en worden door de open vensters in de laars gestoken. Vele kleintjes maken een groot!

Het vriendje van Seighin komt slapen. We hadden er een beetje druk achtergezet, want Seighin gaat er altijd spelen en Josh kwam nooit naar hier. Seighin mocht er dus niet meer naartoe, tenzij Josh naar ons kwam overnachten. En hier is hij dus. We krijgen een vlotte, babbelgrage, kleine jongen over de vloer. Waar is dat stil ventje van de eerste keer gebleven?

… **Mustang**. Waarschijnlijk nog ongekender dan Bondt. Ja, ook een hamster. Wij hebben het diertje alleen via Skype gezien: het was de hamster van Amber in België. Het beestje is plots gestorven.

De ALS Ice-bucket challenge heeft al aan Loic en Ciaran een koude douche bezorgd, en nu is het ook aan Seighin. De ganse voetbalploeg is door een ander team uitgedaagd en dus wordt de ijsemmer bovengehaald.

Op zaterdagmorgen regent het. Dat was niet voorzien. Het moet mooi weer worden, want straks hebben we 9 Nederlanders op bezoek. Enkele collega’s, een generaal en hun kinderen. Voor de grap hebben we met behulp van 3 goedkope tafellakens de Belgische vlag gemaakt. Het is een gezellige avond met bier, wijn en pastasalade. Eén van de buren steekt zelfs vuurwerk af. Waarom weten we niet, maar is wel een leuke toets.

’s Anderendaags véél afwas.

… **NLR**. Onze National Liaison Representative (NLR in het lokaal NATOnees) vertrekt binnenkort naar België, niet voor een nieuwe post binnen Defensie, maar op pensioen. Ze komen in Zoersel wonen op amper 300 m van ons huis in de Wandelweg. We wilden hem niet zomaar laten vertrekken. In amper 2 dagen tijd kunnen we alle Belgische militairen hier verzamelen voor een klein afscheidsfeestje. We wilden hem hiermee verrassen, waardoor alles ‘heimelijk’ moest gebeuren. En dat terwijl hij zelf een aankomstactiviteit voor de nieuw aangekomen Belgen aan het organiseren was. Best wel leuk. Ook onze nieuwe generaal speelde het spel mee. Het resultaat was een leuke en gezellige BBQ. En onze twee jongsten kunnen hun hartje ophalen in het zwembad.

“Afscheid nemen bestaat niet” zei, of beter zong, Marco Borsato. Moeten we hem geloven?

"Afscheid nemen bestaat niet

Ik ga wel weg, maar verlaat je niet

Lief, je moet me geloven

Al doet het pijn …"

29: Gedaan met de vakantie

België: Wow, al 2 maanden!

It took me a while, but finally, my report of the last two months!! En terwijl ik dit typ, denk ik, 'Damn, nog maar twee maanden?!' en 'Wow, al twee maanden!'

Het eerste slaat op het feit dat ik me echt al veel langer dan dat alleen voel. Ik ben omringd door zoveel fantastische mensen, iedereen staat voor me paraat, ik moet maar kikken en ze springen, maar niets of niemand kan mijn ouders en broertjes vervangen. Het is en blijft eenzaam. Bovendien is het langs beide kanten van de grote plas enorm druk, waardoor de communicatie nogal moeilijk verloopt (hierover dadelijk meer).

Het tweede gaat dan weer over school. Ik ben nu een kleine 4 weken bezig, het is een routine aan het worden, en de examens zijn in aantocht (Karel de Grote, mijn hogeschool, werkt met het 6 weken - 2 weken systeem. Dat wil zeggen, 6 weken les, 2 weken blok en examens. Een pak minder zwaar dan de unief, maar je hebt wel constant de indruk dat je aan het leren bent.) Voor ik het weet, zal het alweer herfst- en ook heel snel kerstvakantie zijn!

Eind augustus

Onder het mom van 'One song can say more than a thousand words', geef ik jullie de liedjestekst van een nummer dat ik de laatste dagen in Amerika minstens tien keer per dag beluisterde:

'Maroon 5-Daylight'

"Here I'm waiting, I'll have to leave soon
Why am I holding on
We knew this day would come, we knew it all along
How did it, come so fast

This is our last night, but it's late
and I'm trying not to sleep, 'cause I know
when I wake, I will have to slip away

And when the daylight comes I'll have to go
But tonight I'm gonna hold you so close
'cause in the daylight we'll be on our own
But tonight I need to hold you so close

Oh-woah, oh-woah, oh-woah

Here I am staring, at your perfection
In my arms, so beautiful
The sky is getting back, the stars are burning out
somebody slow it down

This is way too hard, 'cause I know
When the sun comes up I will leave

This is my last glance
That will soon be memory

And when the daylight comes I'll have to go
But tonight I'm gonna hold you so close
'cause in the daylight we'll be on our own
But tonight I need to hold you so close

Oh-woah, oh-woah, oh-woah

I never wanted to stop because I don't wanna start all over
Start all over
I was afraid in the dark, but now that's all that I want
all that I want, al that I want

And when the daylight comes I'll have to go
But tonight I'm gonna hold you so close
'cause in the daylight we'll be on our own
But tonight I need to hold you so close

Oh-woah, oh-woah, oh-woah
oh-woah, oh-woah, oh-woah”

Ik denk dat het genoeg zegt over de gevoelens en gedachten die op dat momenten heersten.

Het heeft lang geduurd voor de keuze en de mededeling ervan gevallen waren, en typisch zoals ik ben, wilde ik het zo weinig mogelijk definitief maken. Vorig jaar hebben we tijdens de lessen godsdienst geleerd dat de maatschappij van tegenwoordig eentje is die niets definitief maakt, dat een keuze altijd herroepen kan worden. Toen snapte ik dat niet, maar nu geef ik meer dan ooit toe dat ik in dat soort maatschappij leef en er perfect in pas ook. Niet dat ik trots ben dat ik zo lang over mijn keuzes doe, en ze dan nog wil veranderen ook - het kan aanzien worden als mensen aan het lijntje houden - maar wie wil er in mijn plaats zijn en de keuze maken?

Het zijn mijn ouders, ze hebben de afgelopen 19 jaar zoveel voor mij gedaan, ze zien me graag. Het zijn mijn broers, ze hebben me de afgelopen 17, 15 en 10 jaar zoveel gejend, maar we hebben ook zoveel plezier samen, en ik moet dat achterlaten. Ja, het is mijn eigen keuze, en zoals ik het nu stel, is het ongelooflijk slecht van me dat ik niet voor hen kies, maar (ik heb zoveel te ‘maaren’) iets in me zei dat het toch beter was in België te studeren. Wat, daar ben ik nog steeds niet achter.

Zo gezegd, zo gedaan, ikke terug naar België. Het kaartje en het briefje van mama en papa, deden de traantjes zo weer opkomen, en ik heb ze laten vloeien ook. Ze respecteren mijn keuze, hadden het graag anders gezien, maar steunen me erin. Elk hebben ze ook wat tips gegeven over wat ik nu moet gaan doen. Ik sta er ‘alleen’ voor. Ik moet een school zoeken, een kot, de papieren regelen, tekenen, …

Heb eerst een weekje ‘vakantie’ genomen om te bekomen van de zalige Amerika-reis en alle emoties van de laatste dagen. Een weekje waarin ik mezelf toeliet te wenen wanneer ik maar wilde, mezelf te beklagen, een week gewoon aan niets denken en een hele dag in mijn joggingbroek rond te lopen. Eens een avondje cinema met vriendinnen, etentje met Nick, familie bezoeken,… En na die week werd het serieus.

Sites afgesurfd naar een kot/appartement, mails gestuurd, mijn belminuten van de maand opgebruikt aan telefoontjes naar immokantoren en eigenaars, koten/appartementen gaan bezoeken,… Lang getwijfeld of ik nu een kot of een appartement zou nemen. Het zou toch voor meer zijn dan juist slapen en leren in de week, dus een grotere ruimte was aangenaam, maar langs de andere kant ben ik een groepsbeest, dus wat sfeer en veel mensen rondom me zouden ook geen kwaad kunnen …

Ik wist dat ik naar KdG wilde gaan. Waarom die school? Hun systeem van 6 weken – 2 weken is geen slecht ding voor mij, ik had er al goede dingen over gehoord, en KdG staat boven de andere scholen die vroedkunde aanbieden in Vlaanderen, en niet 1 of 2 plaatsjes … Online een heel aantal vragen ingevuld en dan na 2 dagen een mailtje gekregen dat ik een week later mij mocht gaan inschrijven. Dus eenmaal ik wist waar mijn campus was, kon ik gericht gaan zoeken naar een kot in die omstreken. Verbazingwekkend genoeg was er nog heel veel vrij, ikke chance. Iedereen was maar aan het zeggen dat ik echt niet te lang mocht wachten en op tijd hulp moest vragen, want dat het allemaal niet zo gemakkelijk was nu ik m’n beslissing zo laat had genomen.

Heb papie meegevraagd toen ik naar een kot ging kijken. Hij heeft meer kennis van dat soort zaken, en in mijn ogen is een kot kiezen toch iets dat je als student samen met je ouders gaat doen, alleen is zo alleen … Het eerste kot dat we dan samen zijn gaan bekijken – ‘k had er 3 op het oog - was meteen een schot in de roos. Papie was heel tevreden over mijn selectie, ikke trots! De twee andere zijn we niet meer gaan bekijken, want volgens papie was dit meer dan genoeg en zeker in orde voor een studentje als ik. Die dag nog het contract getekend en het voorschot betaald.

Ik snap de ouders die klagen over het feit dat september zo’n dure maand is! Maakt niet uit of ik al dan niet in aanmerking kom voor een studietoelage, maar mensenlief, wat is het leven duur!!! Inschrijvingsgeld, kothuur, waarborg, aankoop van de cursussen, eten voor een week,… Wow jom!

Na wat problemen met het betrekken van het kot - de vorige eigenaar zat er wat langer in dan afgesproken, waardoor ik er wat later dan gepland in kon - eindelijk mijn spulletjes in de Wandelweg met nonkel Koen en Nick gaan halen en alles verhuisd naar de Keizerstraat 13, B0302. Het lastige is dat ik echt alles voor minstens een jaar moet meenemen op kot: daar waar een student in weken redeneert, heb ik al mijn winter- en zomerkleren mee, al mijn fotootjes en prullekes, echt alles, waardoor het kot eigenlijk nogal krap is.

De eerste nacht dat ik erin trek, voel ik me als iedere student, helemaal alleen. Ik haat op kot zitten, het is niets voor mij, ik ken hier niemand en al de rest kent iedereen, ik vind het een klein, donker ding,… En weer de spijt, de eenzaamheid, de traantjes,… Ik check Skype nogal vaak, altijd hopend op een groen lichtje, en als ze er moeten zijn, zijn ze er, want die avond stonden ze op online!! Een kleine twee uur hebben we gebeld, ze hebben me opgebeurd, getroost, geholpen, alles wat ik op dat moment nodig had. Dorien, een vriendin, had me nog

geholpen met de laatste finishing touch, en was toen weggereden, man, wat deed het zeer dat het niet mijn ouders waren die mij ‘achterlieten’, maar gewoon een vriendin. Heb hen dat ook gezegd, niet dat het een verschil kan maken, maar ik wil dat ze weten dat ik hen echt graag bij heel deze gebeurtenis zou betrekken! Ik voel me eerlijk gezegd heel schuldig dat ik hen dit niet allemaal voor hun dochter laat regelen, zoals het hoort. Ik doe alles alleen, alles waar je ouders voor hebt, neem ik uit hun handen …

Ook het naar de IKEA gaan voor de eigen spulletjes - servies, bestek, een matje, een plantje, een fotokaderke, wat gezelligmakertjes,… - heb ik niet met hen gedaan. Niet dat mamie geen goede vervanger is, we hebben ons reuze geamuseerd en met haar expertise weet ik dat mijn kot er heel mooi gaat uitzien, toch stak het dat het niet mijn ouders waren met wie ik die dag om 10u in het restaurant van de IKEA zat met een koffietje en taartje. Maar, mamie, het was super leuk!

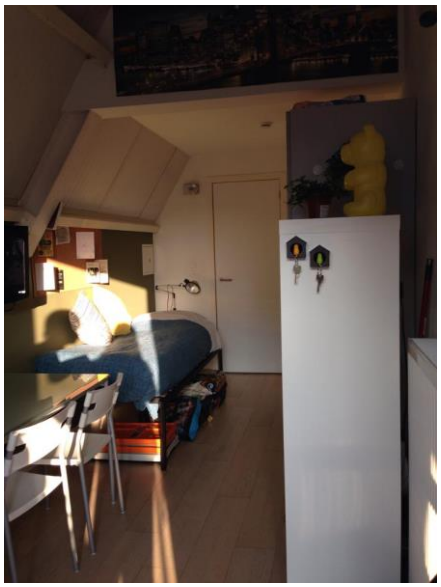

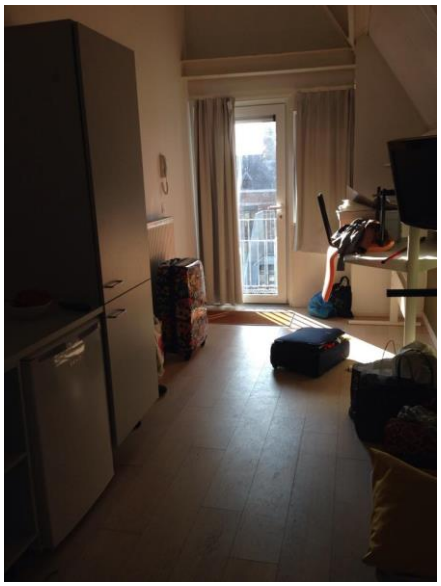

Terug naar de Skype, ik was blij dat ze er waren en ik hen mijn kot kon tonen, beter dan op foto’s, slechter dan in het echt … Uiteindelijk dan om 23u afgesloten, want de volgende dag

moest ik om 8u15 naar de les. Nick was ook nog even langsgekomen, want Dorien had hem verteld dat ik het zo moeilijk had en hij wilde mijn eerste nacht op kot samen doorbrengen, jammer genoeg is hij terug naar huis gekeerd omdat ik geen extra deken voor hem had en het mijne echt te kort was om te dienen voor iemand in een bed en iemand op een matras op de grond …

De eerste les

School was enkele dagen vroeger gestart dan gedacht, wat wel tegensloeg, want ineens was mijn lange, lange vakantie gedaan, maar ooit moest het eens eindigen, hè!

De eerste dag was meteen een lange. Het begon met hopeloos verdwalen in 't stad op mijn fiets met een gps die nogal traag was. Uiteindelijk was ik er maar net op tijd, hoewel ik een half uur extra had gerekend in mijn ochtendritueel. In de aula, ja, nen echte, dan maar ergens alleen gaan zitten, naast iemand met een stoel tussen. Ik was heel blij toen ik aankwam en direct werd aangesproken door iemand die me begeleidde naar de aula!

Daar twee uur geluisterd naar iemand die vertelde hoe de school werkte, een typische powerpointpresentatie en inleiding in het nieuwe academiejaar, denk ik. Daarna zijn we dan ik kleinere groepjes van 20 man - we zijn met 130 gestart aan de richting vroedkunde - apart gaan zitten in lokalen om elkaar wat te leren kennen en een rondleiding door het gebouw te krijgen. Na deze twee uur ken ik vier mensen waarmee ik de rest van de dag dan ook maar mee doorbreng. 's Middags zijn we samen een broodje gaan eten, en daarna hadden we dan twee uur een soort van inleiding in een vak en daarna boekenverkoop.

Het was nog maar de eerste dag, maar ik was al stikkapot toen ik 'thuiskwam'. Zijn het de luidruchtige Nederlanders (welgeteld 56% van de 130 leerlingen zijn NIET van Belgische origine), is het de nieuwe manier van opletten, is het het terug in het schoolritme komen, is het nog een staartje van de jetlag, is het de massa informatie die vandaag naar onze kop is gesmeten, …? Een ding is zeker, ik wilde niet naar mijn kot, op dat klein kamertje gaan zitten, maar ik moest. Heb mijn tijd dan maar gedood in de Albert Heijn op de Groenplaats, inkopen voor een week. Ik verschoot ervan hoe groot het verschil er is tussen merken en huisproducten. Op sommige dingen wil ik niet besparen, shampoo of tampons of zo, maar andere dingen zoals rijst of drinken hoeven van mij niet van Coca Cola of Uncle Ben's te zijn! Eerste keer mijn eigen kostje gekookt, het was simpel maar lekker: pasta met bolognesesaus en paprikaatjes. Ben dan maar heel vroeg in bed gekropen, want ook de volgende dag, vrijdag, had ik al les (en dat terwijl de unief nog eens tien dagen vrij heeft!).

De eerste weken hogeschool vliegen voorbij, maar zijn ontzettend vermoeiend. Iedereen vraagt of ik al ben gaan feesten, nee, nog niet gedaan, elke dag om 21u in bed gekropen, want ik val in slaap tijdens de lessen. Het is echt een andere manier van opletten en het vergt veel van ne mens! Zoals ik al zei, heb ik heel de tijd de indruk dat ik aan het leren ben. Ik probeer echt iedere avond mijn lessen van die dag te herhalen, maar ik loop nu al hopeloos achter, het is ontzettend veel en het vraagt een andere manier van leren, maar het laten liggen is ook geen optie, want het is een eindeloos aantal pagina's tegen de examens, kilo's papier, letterlijk!

Heb me ook laten overtuigen door tweede- en derdejaars om me in te schrijven in de studentenclub, Transfusia, en de doop mee te doen. Zo gezegd, zo gedaan.

Nu maak ik ineens een tijdsprong van half september naar half oktober, maar de weken ertussen zijn weinig verschillend van de net beschreven dagen: les, koken, leren, slapen. Alleen nog interessant om weten: ben ondertussen verhuisd van B0302 naar B0301. Ik was heel ongelukkig in de kleine kamer hiernaast. Ik zag de muren op me afkomen en had amper plaats om te draaien.

Waar ik nu zit, heb ik een duplex en beneden een leefplaatsje met zeteltje. Ademruimte. En nadat mamie en papie op bezoek zijn geweest en mamie wildenthousiast was - ‘Ik zou hier ook kunnen wonen, zenne!’ - is mijn gelukkigheidsfactor terug in een stijgende richting aan het gaan!! De verhuis was vermoeiend, want nu moest ik ook mijn nieuwe spulletjes van IKEA verhuizen, en ik ben met mamie en papie nog eens naar IKEA gegaan (voor de spullen die ik nog niet had, maar waarvan ik pas na twee weken op kot leven doorhad dat ik ze nodig had), dus het was me de verhuis wel. Maar zeker en vast de moeite, zit hier meer op mijn plaats.

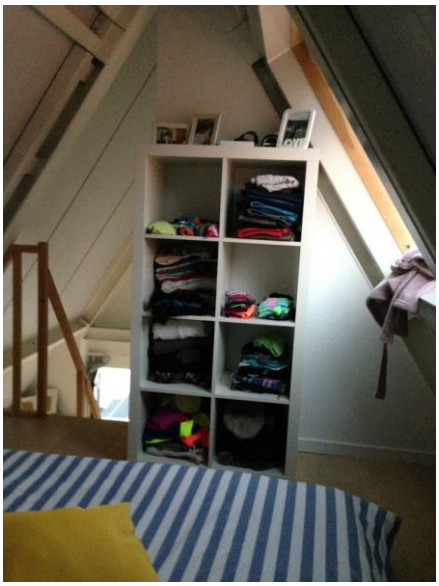

Transfusia

De schachtenweek bij Transfusia begint met een dril. Maandag 6 oktober moesten we op 18u27 aan het stamcafé, de Klimax staan (400 meter van mijn kot), verkleed als sexy verpleegster. Aangezien ik zo hier en daar al had opgevangen dat het een vuile bedoeling ging worden, ben ik gewoon een mannenhemd gaan kopen, maatje XL, heb ik er een rood kruis op getekend en dan aangetrokken. Veel bewegingsruimte en als het vuil zou worden of kapot zou gaan, genen erg. Den dril bestond uit veel lopen, hier en daar een pintje (wat ik echt niet lust en dus nogal vaak over mijn hoofd heb gepakt), zingen, roepen, olifantenpassen, …

Mentaal beetje kleinerend en fysiek wat uitputtend.

We zijn dan naar den Aalmoezenier moeten stappen waar we verkocht zouden worden. Op de verkoop moet je op een podium dus iets doen waarna mensen op je kunnen bieden in bakken bier en vaten bier (1 bak is 10 euro, een vat 50 euro). Dat geld is dan voor de kas van Transfusia waarmee ze dan TD’s en cantussen organiseren.

Mijn opdracht was een stoel verleiden op het liedje ‘Low-Florida’ en mijn overhemd verleidelijk uittrekken (ik was heel blij dat ik een topje en shortje onderaan had!). Om 1u werd ik dan verkocht voor 2 vaten en 2 bakken aan mijn meesteressen Sarah en Marie-Eve en meester Jelle. Een medestudente, Skye, hoort bij dezelfde meesters. Wij moeten nu een hele week naar hen luisteren en doen wat ze vragen. Ik heb al snel door dat ik heel veel chance heb met deze mensen. Ik zie tweede- en derdejaars brullen op eerstejaars dat ze op hun knieën moeten

zitten en hun meester niet mogen aankijken, terwijl ik gewoon achter hen aanloop, naar buiten, om even kennis te maken en afspraken te maken.

Dinsdag moesten Skye en ik om 18u aan het kot van Sarah staan, waar we voor hen en nog vier anderen moesten koken, en daarna zijn we naar de verkoop van een andere studentenclub, VADA, gaan kijken. Daar moesten Skye en ik een hele avond bellenblazen en alle namen van het Praesidium van VADA op onze T-shirt verzamelen.

Woensdag moesten we weer om 18u bij Sarah zijn, samen met nog drie andere porren (vriendinnen van me) en moesten we spaghetti maken voor 15 mensen (Sarah en Marie-Eve hadden de ingrediënten voorzien), daarna hebben we gebeerpongd en zijn we naar de verkoop van Kinesia geweest waar Skye en ik shotjes rode vodka en lolly’s moesten verkopen. Die avond hebben onze meesters nog een schacht gekocht, Xander. We zijn dus nu met z’n drieën die naar hen moeten luisteren.

Donderdag weer om 18u bij Sarah, frietjes gegeten en op kroegentocht geweest. Heel de avond heb ik moeten rondlopen met elfenvleugels, goed te doen als je zag hoe anderen op hun handen en voeten achter hun meester aan moesten lopen … Sommigen gaan er in mijn ogen echt hard over, ik twijfel zelfs of sommige dingen wel mogen. Blijkbaar wil Marie-Eve ook zo streng zijn, omdat zij vorig jaar ook hard behandeld is geweest, maar mag ze niet van Sarah. Ik ben heel blij met mijn softies! Op de kroegentocht moesten we dan ook zoveel mogelijk verschillende bierkaartjes verzamelen.

Vrijdag zijn ze naar huis gegaan en hadden we dus eventjes rust.

Heel deze week heb ik niet voor 2u in mijn bed gelegen en had ik elke dag les van 8u15 tot 17u45. Hard zijn! Ach ja, YOLO!!!

Maandag heb ik dan de doop, goed vuil worden, zo vuil dat ze zeggen dat je je kleren beter kan wegsmijten, lookshampoo krijgen, bier drinken (of over je hoofd kappen), moddergevechten, lopen, op je laten brullen,… Mijne rug en ik zullen heel blij zijn als dit allemaal over is!

Als ik ooit van mijn titel 'por' af wil, moet ik me op het einde van het jaar nog laten ontgroenen ook, maar dat zijn zorgen voor later. Tegen dan heb ik hopelijk vier examenreeksen vlekkeloos doorlopen en mag ik op stage!

Samenvatting: het studentenleven is ontzettend vermoeiend, studentenverenigingen zijn veeleisend en hebben als hoofdbezigheid vooral drinken, vroedvrouw worden is niet zo vanzelfsprekend en je gezin is onvervangbaar! (Ik tel de dagen af tot mama hier is!)

De eerste schoolweek in de USA

Vandaag de eerste schooldag. In België. Niet hier in de USA, want het is 'Labor Day' en zoals het past op de dag van de arbeid, wordt er niets gedaan. Het is een vakantiedag, hoewel er veel winkels open zijn.

Loic gaat 's morgens tennissen in zeer warm weer. Dit verandert onze plannen. We kunnen niet 's morgens vroeg naar het strand. Gisteren voorspelden ze onweer in de namiddag, maar dit is ondertussen al bijgesteld naar de avond. Ik bak dan maar pistolekes. Een dubbele portie, zodat onze jongens er morgen ook kunnen meenemen naar school.

Terwijl we op Loic wachten om te eten - over de middag naar het strand gaan is een beetje te veel van het goede - probeer ik de papierenwinkel voor het voetbal van Ciaran rond te krijgen. De Amerikaanse maatschappij hangt samen van papieren. Ciaran is ouder dan 12 jaar en wordt hier beschouwd als een internationale speler. En bij die status hoort een heleboel administratie. Ik moet bewijzen dat we niet speciaal naar de USA verhuisd zijn opdat hij hier zou kunnen voetballen. Rare jongens, die Amerikanen.

Na het eten rijden we richting strand. Eerst nog tanken, terwijl Calle en de kids een paar dingen in de NEx kopen. Er loopt veel volk rond. Hé, het is een feestdag! We arriveren op het strand als de eerste lokale bewoners beginnen op te kramen. Zwemmen in de zee en een beetje luieren, en dit terwijl in België de schoolkinderen al richting bed gaan.

De NEx open, dus moet ook de Commisary open zijn. Even binnenspringen, maar we zijn te laat. De winkel sluit om 18u00. Ik zal morgen dan maar naar die in Norfolk gaan om het hoogstnoodzakelijke te kopen.

Vanavond weer pastasla. We krijgen het echter niet allemaal op. Maar eerst een laatste apero 'vakantiestijl', zeg maar een 'fin de saison'-editie. Iedereen moet vroeg gaan slapen, want morgen wordt het schoolstartschot in Virginia gegeven.

Vandaag eerste schooldag in de USA. Ik blijf deze voormiddag even van het werk thuis om iedereen naar school te zien vertrekken. Ieder op zijn manier. De eerste aan de beurt is Seighin. Hij is een beetje treurig omdat hij met een andere bus mee moet. De routes van de schoolbussen worden ieder jaar aangepast, zodat de buschauffeurs ongeveer even lang onderweg zijn en niet te veel kinderen in hun bus hebben. Maar hierdoor kan hij niet meerijden met zijn favoriete mama-chauffeur en ook niet met zijn vriendje op de bus zitten. De mama die hem moet meenemen is wel lief, maar dat helpt vandaag niet.

Ciaran neemt ook de schoolbus, maar Loic wordt als een echte senior opgehaald door een vriend. En dan zijn ze alledrie weg en blijven Calle en ik een beetje verweesd en kinderloos achter.

Calle en ik hadden gisteren besloten om de traditie die we in België gestart waren hier gewoon verder te zetten. De traditie, overgenomen van Jo en Steven, bestaat erin om op de eerste schooldag samen te gaan ontbijten. Hier geen Heidebloem, dan maar naar de Panera Bread. Moeilijk keuze, totdat mijn oog valt op de Baker's dozen: 13-in-een-dozijn bagels van allerlei aluin. Als we er over hebben, dan is de rest voor de kids. En op dinsdag zijn ze goedkoper. Lekker en leuk. Na een gezellig ontbijt vertrek ik naar mijn werk. Na een dagje werken even langs de Commisary voor een paar boodschappen.

Het is druk op de baan. Als ik thuiskom, ga ik met Ciaran lopen. Onze 'dagelijkse' oefening om zijn fysieke conditie op te krikken. We lopen wel, maar het is eigenlijk veel te warm. We puffen er ons allebei door. Daarna Seighin van de voetbaltraining ophalen en aan het avondeten beginnen. De maaltijd is natuurlijk overgoten met verhalen over nieuwe juffen, en meesters, de eerste les gitaar - ja, Ciaran volgt gitaarles in de high school -, de vrienden, de verrassingen, het huiswerk, wat ze allemaal nog nodig hebben, … Dat het weer pastasla is, bederft de pret en de vertellust niet. Afwassen, de ingevulde voetbalpapieren-winkel wegbrengen en we kunnen allemaal gaan slapen. Klaar voor dag 2.

Veel nieuws is er aan deze kant van de oceaan niet. Het laatste nieuwtje is dat er op de 'binnenweg' van hier naar Virginia Beach een alligator overreden is. Het beest zou al meer dan 60 jaar in de moerassige gebieden rondgezworven hebben. Niemand wist van zijn bestaan af. Tot een paar dagen geleden hij – het kan ook wel een zij geweest zijn – door Amerika's Koning Auto geschiedenis werd. En het nieuws dat vanuit België komt, is er niet minder bizar om. Elektriciteit te weinig in Belgie? Voeren de energiereuzen dan toch hun dreigementen uit? 'Aha, wij moeten onze kerncentrales sluiten? Wel, dan sluiten wij ook jullie stroom af!'. Juist op het moment dat de gezinnen die nodig hebben. Zullen Belgen binnenkort een energiesiësta houden? Een tukje doen tijdens de shut-down en dan de avondactiviteiten aanvatten? Het nieuwe Zuiden…

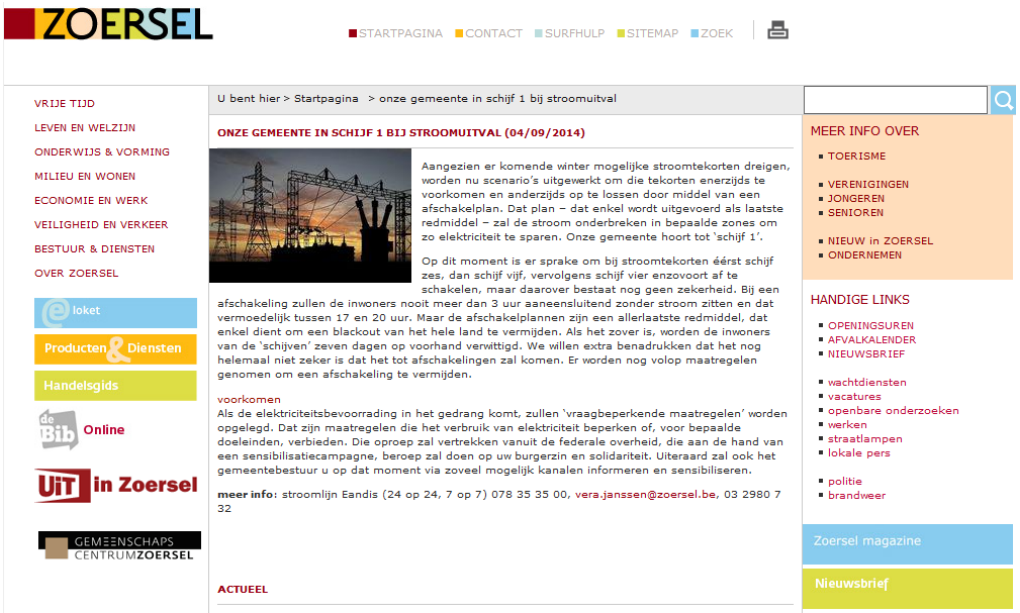

De rest van de week kabbelt zonder speciale voorvallen voort. Op het werk moet ik veel lezen voor een paar paragrafen tekst. Hoewel NATO veel spreekt over samenwerken met partners, betekent zoiets realiseren lopen op eieren. Een project kan gekelderd worden door 1 verkeerd woord. Werken met ‘partners’, zoals we ze noemen, is politiek geladen en moeilijk. Mijn intro is belangrijker dan de inhoud.

Amber is dan toch ingeschreven aan de hogeschool verpleegsterstudies en heeft een kot. Haar nieuwe woonst is wel niet zo goedkoop, maar ziet er goed uit. Hopelijk geraakt ze een beetje ‘gesettled’ en kan ze het jaar met succes afronden. Het zal wel niet gemakkelijk zijn, zo een beetje alleen, maar er zijn genoeg mensen in haar directe omgeving die haar kunnen bijstaan. En misschien komt ze voor haar 2de jaar naar de USA? Wie weet?

Ciaran ziet nog altijd af tijdens de voetbaltrainingen, maar het gaat al beter. Dat mag wel, want we gaan tijdens de trainingsloze dagen gaan lopen om zijn conditie op te krikken.

Op zaterdagmorgen staat Loic vroeg op voor zijn eerste school-loopwedstrijd. Hij doet het goed. Wij zetten Ciaran af aan zijn trainingssessie. De letterlijk weggespoelde training van in de week wordt vandaag ingehaald. Wij rijden verder naar de NEx. De gehoopte 20% afslag op Michael Kors handtassen is pas volgende week. De gegadigden die hun bestelling doorgegeven hebben, zullen dus een weekje langer op bevestiging moeten wachten. Van de kleine ontgoocheling naar de Commisary. Het winkelen duurt iets langer dan gepland, zodat we ons moeten haasten om Ciaran op tijd op te halen. Die spoed was uiteindelijk niet nodig, want de training duurde langer dan normaal.

Omdat Loic nog niet thuis is, kan het deeg niet gemaakt worden. We zullen te laat thuis aankomen om nog brood te maken en op een deftig uur te eten. Oplossing? We gaan even langs de Panera Bread voor opnieuw een Baker’s dozen, 13 bagels. De jongens zijn er niet treurig om. In de namiddag tijd voor opnieuw administratie: twee dossiers voor het recupereren van de schoolkosten en het bestuderen van goedkopere verzekeringen. September wordt een moeilijke maand. Voetballidgelden van rond de 700 USD en als Loic door de try-outs geraakt, dan komt daar nog volleybal bij. De club waarbij hij nu speelt, vraagt ‘maar’ 4000 USD lidgeld - ja, je leest het goed! – en een andere, minder gekende club vraagt 900 USD. Geen wonder dat hier zo veel dikkere kinderen zijn. Het eten is hier vet en zoet, en als je aan sport wil doen, dan kost het handenvol geld en veel tijd van de ouders.

Tegen de avond geven we er de brui aan en besluiten we het aperitief klaar te zetten, het avondmaal voor te bereiden en te wachten op onze gasten uit België. Tevergeefs.

Als onze typisch Amerikaanse maaltijd – hamburgers met frieten, maar dan wel met iets beter, want zelfgemaakt en gemengd, gehakt - klaar is, krijgen we het bericht dat de bende Henk en Martine ons deze avond niet zal komen verblijden. Vanwege onweer kan hun vliegtuig niet landen in Norfolk. We kijken naar buiten en nergens bemerken we ook maar een wolkje. Welk onweer? Ze zullen met een huurauto naar hier rijden, want in het beste geval kunnen ze pas over twee dagen terug een vliegtuig hebben. Doordat ze onderweg zullen overnachten, zullen we ze pas morgen zien. Dan maar zonder gasten aan de maaltijd begonnen en de rest in de diepvriezer gestoken.

Zondagmorgen is het heerlijk weer en besluiten we om buiten op terras te ontbijten. We zijn weer de enigen die buiten eten. Wat is dat met die Amerikanen dat ze niet buiten eten? Ik begrijp ze nog steeds niet.

Doordat onze gasten er niet zijn, kan Seighin zonder probleem gaan voetballen. Nu regent het een beetje, maar dit is nog steeds geen onweer. Zijn nieuwe ploeg verliest de match. Het ontbreekt hen een beetje aan ‘agressie’, waardoor ze iedere keer die paar centimeter te kort komen. Er is dus nog veel werk aan de winkel tijdens de trainingen.

Onze gasten bellen ons met het bericht dat ze later zullen zijn. We besluiten dan maar aan het middageten te beginnen en te wachten tot ze aan de voordeur verschijnen. In de vrijgekomen tijd schrijf ik een beetje aan het belevingsboek.

De bende komt laat aan. Ik was juist van plan me in de stoel aan de voordeur te installeren om hen op te wachten als er aangebeld wordt. Doordat het begint te druppelen, drinken we ons aperitief binnen. Het gesprek gaat over de Amerikaanse gewoontes. Een beetje spijtig dat ik het niet genoteerd heb, want het was een mooie samenvatting van onze observaties tot nu toe.

Voor het avondmaal trekken we naar de ‘Italiaanse’ keten ‘Carrabas’. We zijn tamelijk laat terug thuis.

Belgisch weertje, maar dan …

De nieuwe werkweek begint met muisstil opstaan. De gastenkamer is immers bezet. Ook boven op de kamer van Loic liggen er twee, Britt en Sam, te slapen. Als ik de garage van ons ‘full house’ uitrij, begint het te druppelen. Geen goed nieuws.

Omdat niet alleen onze branch head voor 5 weken weg is, maar ook mijn collega’s op de hort zijn, mag ik de eerste dagen allerlei vergaderingen bijwonen. Voor de rest is het wel kalm.

Ik vertrek iets vroeger dan gewoonlijk terug naar huis. Calle en de bende bezoekers zijn ondanks de regen naar Richmond vertrokken en ik moet thuis zijn om de kids op te vangen. Het is aan het stortregenen. Tropische buien. Een collega zegt dat ik me moet thuisvoelen bij zo'n typisch Belgisch weer. Inderdaad, regen is me niet onbekend. Hier is de regen echter warm. In de korte tijd dat ik buiten ben om naar de auto te wandelen, ben ik doornat, maar ik heb het niet koud. Het is alsof je onder een warme douche staat. Je spieren krimpen niet pijnlijk ineen van de kou.

Door de regen – yep, de obligate waarschuwing voor overstromingen is er ook weer - en de bizarre rijstijl van de Amerikaanse chauffeurs zijn er veel opstoppingen en kom ik dus te laat thuis om Seighin op te vangen. Hij heeft natuurlijk met beide handen de kans gegrepen om naar zijn vriendje te gaan. Door de regen is het geen voetbaltraining en kan hij dus langer blijven spelen.

From: SACT RM SECURITY Brown J OR-7
Sent: Tuesday, September 09, 2014 8:25 AM
To: SACT HQ All Users
Subject: Flood Warning

Classification: NOT CLASSIFIED

HQ SACT Staff,

The National Weather Service issued a FLOOD WARNING FOR URBAN AREAS AND SMALL STREAMS IN...

CITY OF CHESAPEAKE IN SOUTHEAST VIRGINIA
CITY OF HAMPTON IN SOUTHEAST VIRGINIA
CITY OF NEWPORT NEWS IN SOUTHEAST VIRGINIA
CITY OF NORFOLK IN SOUTHEAST VIRGINIA
CITY OF PORTSMOUTH IN SOUTHEAST VIRGINIA
CITY OF SUFFOLK IN SOUTHEAST VIRGINIA
ISLE OF WIGHT COUNTY IN SOUTHEAST VIRGINIA
YORK COUNTY IN SOUTHEAST VIRGINIA

* UNTIL 115 PM EDT...

* AT 813 AM EDT LOCAL LAW ENFORCEMENT AGENTS REPORTED FLOODING WAS OCCURRING ACROSS THE WARNED AREA. SEVERAL HIGHWAYS AND UNDERPASSES WERE STILL CLOSED DUE TO HIGH WATER IN NEWPORT NEWS...HAMPTON...PORTSMOUTH AND NORFOLK. HIGH TIDE AT SEWELLS POINT OCCURS AT 948 PM EDT...SO FLOODING IS ANTICIPATED TO CONTINUE THROUGH EARLY AFTERNOON. ADDITIONAL RAINFALL AMOUNTS WILL GENERALLY BE LESS THAN ONE HALF INCH.

PRECAUTIONARY/PREPAREDNESS ACTIONS...

* DO NOT DRIVE YOUR VEHICLE INTO AREAS WHERE THE WATER COVERS THE ROADWAY. MOST FLOODING DEATHS OCCUR IN AUTOMOBILES. TURN AROUND DONT DROWN!

* A FLOOD WARNING MEANS THAT FLOODING IS OCCURRING OR IS IMMINENT. IF YOU ARE IN THE WARNING AREA MOVE TO HIGHER GROUND IMMEDIATELY.

* SAFETY FIRST!!!!

V/R,
MAC Brown

De bende van Richmond zal te laat terug zijn voor het avondeten. Loic vertrekt naar een teamdiner van het cross country team, zodat wij, de 3 overblijvers, onze tanden in een aantal pizza's zetten. Ik krijg een telefoontje van de verantwoordelijke van de training voor aquariumduikers. Of ik woensdag kan komen? Kan ik dat?

Na een lange babbel neem ik afscheid van onze Belgische bezoekers. Het was door het nooit-gezien onweer veel te kort.

Woensdagmorgen sta ik vroeg op, maar niet om naar ACT te rijden. Nee, de GPS geeft richting aquarium aan. De training zal vroeg gedaan zijn, zodat ik op tijd in Norfolk kan zijn om mijn briefing aan een bezoekende generaal te geven. De training – eerder een overlopen van wat ik als duiker moet doen - verloopt vlot. Het is best een leuke bedoening. Ik kan niet alleen duiken, maar ik ben ook een attractie voor bezoekers. Daarnaast leer ik ook enkele trucks en tips voor het schoonmaken van de tank. De trainers zijn twee oudere duikers die met veel passie alles uitleggen. Geslaagd in de opdracht. Vanaf nu mag ik me officieel een aquarium-duiker noemen. Ik moet alleen nog uitdokteren hoe ik dit vrijwilligerswerk met mijn taak in ACT kan combineren.

En inderdaad, ik heb vroeg genoeg gedaan om zonder me te hoeven haasten op tijd voor de briefing in Norfolk aan te komen. De COS vergezelt de nieuwe commandant van LANDCOM

tijdens deze briefing. De twee generaals kennen elkaar goed, waardoor de briefing eerder een gezellig onderonsje wordt.

Mijn horloge is stilgevallen, waardoor ik om een of andere reden te vroeg naar huis vertrek. Mijn euro valt pas als ik richting autostrade rij. Te ver om nog terug te keren. Seighin is een beetje verontwaardigd als ik zo vroeg de garage binnenrij. Hij had nog iets doorgestuurd dat ik moest afdrukken. Waarom zo vroeg, papa?

9/11. Omdat er straks op de lagere school een korte herdenkingsplechtigheid voor de slachtoffers van de terroristische aanslag op 11 september – ik weet nog zeer goed waar ik toen was - is, werk ik 's morgens van thuis uit. Het werk bestaat uit het bestuderen van de verklaring na de Wales Summit. Na de korte plechtigheid vertrek ik richting Norfolk. Het eerste uur besteed ik aan het doorpraten van de belangrijkste info met mijn Canadese collega die terug uit verlof is. Mijn unclass PC weigert nog steeds te werken. Mijn TDY voor maandag is blijkbaar OK. Dat is, ik heb nog geen marsbevel, maar het vliegtuigticket is betaald. Juist voor mijn vertrek heb ik terug toegang tot het netwerk, waardoor ik snel nog een paar e-mails wegwerk en dus te laat thuiskom om de jongens aan hun voetbaltraining af te zetten.

Amber is goed aan haar nieuwe school begonnen. Ze had een beetje schrik voor de eerste dag. Onbekende school, onbekend terrein, geen gekenden. Ze is echter sociaal genoeg om snel vrienden te maken.

22 jaar getrouwd!

Vrijdag. Vrijaf. 22 jaar getrouwd. Rustig dagje met ons tweetjes dat eindigt met een lekker avondmaal in een wijnbar. Zeker een aanrader.

Monterey

Zaterdag. Ondanks de plannen van vorige week gaan we niet shoppen. Geen jacht op goedkopere handtassen. We gaan ook niet lopen. Nog lui van gisteren? Voor de lessen 'Strings' moet ik wel met Seighin een viool gaan huren. Niet goedkoop! Dat was er niet bij verteld. Daarna gaan we richting voetbalwinkel voor een paar nieuwe scheenlappen voor Ciaran. Tussen de bedrijven door beginnen we al aan het avondmaal. Vanavond komen immers Mark, de Belgische NLR, en zijn vrouw Annick die binnenkort richting België trekken, eten. Het wordt een gezellige avond. Onze diepvriezer, voorraad kuisproducten, … wordt aangevuld door de dingen die ze niet meenemen. En weer begint het te regenen.

Zo wordt het zondag. Seighin moet niet voetballen, want door de regen ligt het veld er slecht bij. De match van Ciaran gaat echter wel door, zodat we tamelijk vroeg richting Yorktown rijden. 1 uur rijden. Ciaran mag 2 maal meespelen. Meer dan dat ik verwachtte. Hij is immers nieuw en nog niet volledig in conditie. Hij moet duidelijk zijn plaats nog vinden en ook de andere spelers moeten nog aan hem wennen. Tijdens zijn speeltijd in de eerste helft maakt hij geen goede indruk. Nog een beetje verloren en overdonderd. In de tweede helft presteert hij beter. Het komt wel goed, maar het zal nog werken worden.

Na onze thuiskomst houden Calle en ik een lange Skypesessie met Amber. Ze had de babbel over kot en studies blijkbaar nodig. Daarna maak ik mijn valies. Ik moet morgen vroeg vertrekken. Geen zin.

Om 04u15 wakker en ontbijten. Het is een beetje vroeg om te eten, maar het kan een tijdje duren eer ik eten zie. Dus toch maar doen. Calle staat ook op om me naar de luchthaven te brengen. Ik kon de taxi nemen, maar ik heb daar iets te laat voor geïnformeerd. Gisteravond waren er geen plaatsen meer. Ik ben immers zo gewoon om afgezet te worden, dat ik niet aan die optie gedacht heb, totdat Calle dat vroeg. Als ik voorstel dat ze me gewoon aan de ingang afzet, staat ze er op om mee naar binnen te gaan. Volgens de gewone routine. Dat betekent inchecken, valies voor controle aan de TSA afgeven, naar boven een tas koffie bij de Starbucks, afscheid nemen, nog een keertje zwaaien voordat ik zelf door de security wandel. En dan wachten op de eerste verbinding. Al veel volk op de luchthaven. Zo vroeg!

De eerste vlucht verloopt vlot. In de luchthaven van Washington ontmoet ik collega's die dezelfde richting uitgaan. Als we een tijdje staan te praten, worden we plots aangesproken. We zien een 5-tal personen netjes opgelijnd staan naast ons. 'Of we in de rij staan?'. Welke rij? Nee, nee. Ontgoocheling bij de rest van de opgelijnden. Vanaf dan letten we er op dat we niet toevallig op één lijn staan als we aan het praten zijn.

Het tweede vliegtuig heeft vertraging omdat … het vliegtuig van de boordcommandant te laat landt. En natuurlijk is de volgende verbinding ook te laat. Tja, vliegen is nog altijd geen betrouwbare verbinding.

Gelukkig heb ik ontbeten, want tot mijn verwondering wordt er op binnenlandse vluchten geen maaltijd voorzien. Alleen tegen betaling, maar dat is een dure affaire. Wachten totdat we geland zijn dus.

Het is de eerste keer dat ik aan de westkust van de USA ben. Het hotel is mooi gelegen naast een golfterrein. Niet dat ik daar iets mee ben - mijn collega's zijn er wel blij mee - maar het geeft wel 'cachet' aan het hotel. Ook geen jetlag deze keer. We zijn de goede richting

uitgevlogen. Natuurlijk zal de wraak er bij de terugkeer zijn. Maar dat zijn zorgen voor over een paar dagen.

Op de eerste dag van de vergadering geef ik een 3-tal briefings. Uren praten dus. Discussies zijn er niet echt en dat is een beetje jammer. ’s Avonds probeer ik mijn NATO-mail via de webmailtoepassing op te vragen, maar het lukt me niet. Om toegang te krijgen, moet je met 2 wachtwoorden en een sleutel werken, en ik ben van niets meer zeker. Dan maar vragen om het te resetten. Maar dat lukt ook niet. Waarom niet?

Voor het avondeten hebben we in een resto aan de haven afgesproken. We moeten nog een beetje wachten en dus wandelen we rond. Een groepje zeeleeuwen ligt nog te genieten van de laatste straaltjes zon. Daarbij maken ze veel lawaai. Ik kijk even naar het water en bemerk dat het glashelder is. Ik kan gemakkelijk 5 à 6 meter diep kijken. Fantastisch zicht dus. Kan ik hier van de kant duiken? Na het eten krijg ik een antwoord op mijn vraag. Ik bemerk enkele duikers die zich klaarmaken voor een nachtduikje. Totaal verlekkerd schrijf ik de naam van het duikcentrum op. Als ik hier materiaal huur, dan kan ik gaan duiken.

Het is niet te laat als ik in bed kruip.

Vroeg opstaan om van het ontbijt te kunnen genieten. Keuze genoeg. De vergadering op de tweede dag blijft eerder informatief en haalt niet het verwachte discussiegehalte. Over de middag wandel ik met mijn Nederlandse collega door de mooie tuin van de Naval Post Graduate School – de reden waarom we de vergadering in Monterey Bay houden – terwijl we filosoferen over hoe het beter zou kunnen verlopen. Ondanks onze pogingen van de voorbije dagen krijgen we de rest van de deelnemers niet aan het discussiëren. Jammer.

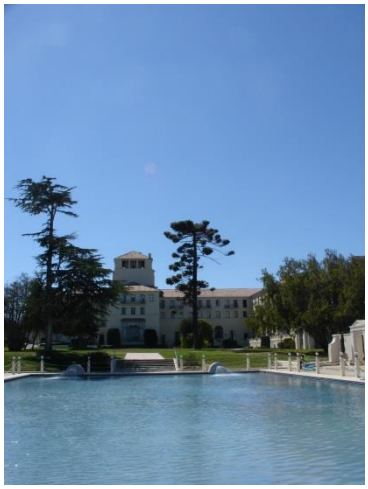

De vergadering is om iets na 14u30 gedaan. Ik ruik een kans op een duikje. Ik bel naar het duikcentrum, waar ze me vertellen dat het zou moeten lukken. Ik had al een paar duikcentra

gemaild, maar geen enkel heeft gereageerd. Ik vertrek te voet naar de haven – toch een 4-tal km – en hoop op een beetje geluk. Ik geloof er niet echt in, want ik ben er nog nooit in geslaagd om te duiken op een vergaderingbestemming. Altijd komt er iets tussen: ze eisen een testduik, er wordt niet meer gedoken die dag, materiaal is niet beschikbaar, juiste papieren zijn er niet, ze kennen CMAS niet, geen buddy meer, … Dus ik verwacht nu ook een sisser. Maar omdat ze aan de telefoon ‘OK’ gezegd hebben, zou het wel eens kunnen lukken.

Nee dus. Als ik aan het duikcentrum aankom, weet de eigenaar van niets; geen telefoontje gehad. Jammer, want 3 kwartier geleden heeft hij een Zwitser moeten afwijzen vanwege geen buddy. Met wie heb ik dan gebeld? Ik zat toch op zijn site?! Met pijn in mijn hart kijk ik nog eens naar het heldere, aanlokkelijke water. Volgend jaar zeker mijn duikmateriaal op reis meenemen.

Er zit dan maar niets anders op dan een beetje rond te wandelen en foto’s te nemen. Tijdens mijn wandeling valt me op - hoewel ik bijna 5000 km van de andere kust verwijderd ben - hoe alles op elkaar lijkt. Als je me zou vertellen dat ik in Florida ben, dan zou ik je geloven. Alles in de States lijkt op elkaar. Alleen de natuur zorgt voor de variatie. Amerikanen houden van voorspelbaarheid en dus wint de eenheidsworstaanpak.

Een bordje vertelt me dat ik me in een ‘Tsunami-gevarenzone’ bevind en dat ik, in geval van een aardbeving, me naar hoger gelegen terrein moet begeven. Ik kijk even rond en vraag me af waar dat dan wel is.

Het zicht over de oceaan is er een vol leven. Zeeotters die tussen drijvend kelp van een maaltijd aan het genieten zijn. Zeeleeuwen die liggen te zonnen terwijl soortgenoten op vis jagen. Als ze een vis gevangen hebben, komen ze naar het oppervlak om hun buit met hevige kopbewegingen – een beetje zoals een hond met zijn kop schudt als hij aan iets trekt – te doden. De vis vliegt hierbij soms letterlijk in stukken. Zeer tot de vreugde van de meeuwen. Zeehonden zwemmen de haven binnen op zoek naar een rustige plek.

Op mijn terugtocht ontdek ik een duinenpad aanlegd door de Seabees. Het is een mooi pad door beschermd gebied dat leidt naar een bankje met zicht op zee. Ik zet me eventjes neer om te genieten van de film die ik te zien krijg. Zeehonden spelen in de branding. Boven hen in de blauwe, wolkenloze hemel cirkelen een paar pelikanen die af en toe na een duikvlucht in zee ploffen. In de verte liggen een paar zeilbootjes voor anker. Een eenzame zeekajaker trotseert de stroming. Een wandelaar struint door het

mulle zand. En toch moet ik deze stek verlaten…

’s Avonds ontmoeten we elkaar op het terras van het hotel. Een beetje napraten en plannen voor morgen. We spreken af dat we nadat mijn collega’s gegolfd hebben, we naar het aquarium zullen gaan. Het is wel geen duiken, maar ik zal op zijn minst vis gezien hebben. Mijn Nederlandse collega en ik blijven hier om te eten, terwijl de andere even buiten gaan eten. Pizza en filosofie gaan best samen.

Mijn plan is naar gewoonte om om middernacht met mijn voeten in de oceaan te gaan staan. Zo verzamel ik immers zeeën. Ik heb dit al gedaan met de Noordzee, de Europese en Afrikaanse kant van de Atlantische oceaan, de Afrikaanse en Srilankese kant van de Indische Oceaan, de Middellandse Zee, de Zwarte Zee, de Rode Zee, … Maar nog niet met de Grote Oceaan. Rond 21u00 voel ik me echter te moe om nog langer op te blijven, maar ik vrees dat ik als ik ga slapen niet meer zal willen opstaan. Dus ga ik nu maar naar de zee. De meeste straten zijn donker. Er is geen straatverlichting en de huizen zijn ook donker. Gelukkig is het wandelpad langs de duinen wel verlicht. Zoals in New Orleans lopen er in Monterey Bay veel daklozen rond en die kunnen je doen verschieten als ze proberen te overnachten in

donkere plaatsen. Op het strand zie ik nog een koppel zitten, maar ik denk niet dat het verstandig is om te vragen of ze even een foto willen nemen - mijn collega’s willen immers bewijzen. Dan maar zelf een foto van mijn voeten in het water nemen. Hier is het geen middernacht, maar wel in Norfolk. Telt dat?

’s Anderendaags, terwijl de anderen het golfterrein onveilig maken, werk ik aan documenten die ik meegenomen heb. Ik ga laat ontbijten met het idee dat ik dan een brunch heb. Toevallig hebben de anderen juist gedaan met golfen en kunnen we samen eten. Daarna gaan we richting aquarium.

Aan de buitenkant lijkt dit aquarium klein. Is dit echt het tweede grootste ter wereld? Waar hebben ze dat verstopt? Eenmaal binnen is het inderdaad groot. Ondanks dat ik op het internet gelezen had dat militairen alleen korting krijgen op een jaarabonnement, vraag ik het toch aan de kassa. Natuurlijk krijgen we korting. Altijd vragen dus.

De ruimtes zijn zeer goed ingericht en de aquaria zijn enorm. Er zitten zelfs scholen vissen in. Weliswaar sardines, makrelen en ansjovissen, maar toch scholen van honderden, misschien wel duizenden vissen. Ik probeer op tijd te zijn voor de demonstratie van de duiker. Niet alleen om te watertanden, maar ook om eens te zien hoe zo’n demo vanaf de andere kant bekeken wordt. Deze duikers zijn geen amateurs, in ieder geval hun uitrusting niet. Ik vind het wel jammer dat er met de duiker gesproken wordt. Dat neemt een deel van de charme weg. Maar toch tof.

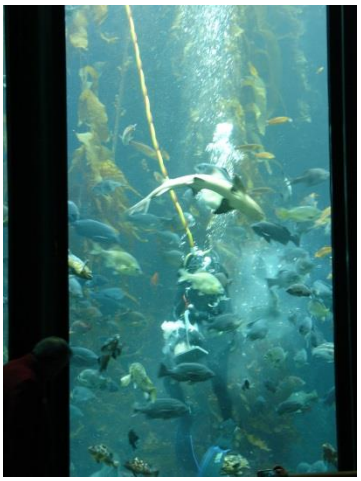

Een beetje melancholisch slenter ik tussen allerlei grote en kleine waterbakken. Als ik het grote aquarium ‘Open Ocean’ bekijk, bemerk ik hamerhaaien, grote tonijnen, een maanvis, … en scholen vis. Zouden die scholen als voedsel voor die jagers dienen? Zoals ik al van de

Amerikanen gewoon ben, is dit levend museum zeer goed in elkaar gestoken. Honderden vrijwilligers werken hier aan mee en dat zie je. Kan ik hierover een artikel voor de Hippocampus schrijven?

Als we bijna 5 uur rondgelopen hebben, besluiten we nog twee filmvoorstellingen mee te pikken. Een over de witte haai en een over dieren in de diepzee. Het zijn geen echte films, maar eerder montages waarbij een gids je interactief door de montage begeleid. Een goede formule. We drinken nog even een tas koffie in het cafetaria en besluiten dan maar op zoek te gaan naar een resto voor ons avondmaal. We zullen immers zonder maaltijd naar de andere kant moeten vliegen. We hebben onze les getrokken uit onze vorige ervaring met de binnenlandse vlucht.

Er resten nog een paar uren te doden voor het avondmaal en dus gaan we op zoek naar iets voor het aperitief. Een gezellige bar annex terras aan het water. Terwijl de meeuwen rondvliegen, de otters op schelpen kloppen en de zeeleeuwen doen wat ze moeten doen, genieten we van een glas. Als het tegen de late namiddag aanloopt, beslissen we onze zoektocht verder te zetten. Hierbij komen we door een sjiek hotel. Zo sjiek dat er tapijtjes onder de urinoirs liggen. Even foto nemen, want dit had ik nog niet gezien.

Na een korte rit en wandeling komen we bij een container omgeturnd in een eetgelegenheid. Goed voor ons. Het ding is zo klein dat er geen toilet is. Als ik even moet, moet de zwangere dienster met me meewandelen. Ze heeft immers de sleutel van een ‘openbare’ toilet-douchecombinatie die door de bezitters van de drijvende dollars hier in de jachthaven gebruikt wordt.

Hoe klein het ding ook is, het eten is er goed. Het terrasje is gezellig, want we - dat is een Belg, een Nederlander, een Fransman en een Brit (oef, Schotland is niet afgescheurd!) - zitten op de kade. Nog even van de lokale sfeer genieten voor we terugvliegen.

De terugvlucht verloopt vlot. Geen vertragingen, ondanks de 3 vluchten en nodige connecties. Eigenaardig genoeg volgt ons 4-koppige team 3 verschillende routes. Als we ’s morgens aankomen, staat Calle al te wachten.

Nu rest me alleen thuis de jetlag te overwinnen. Het gaat, maar toch voel ik me moe. Ik probeer thuis een beetje te werken, maar doordat de webmail nog niet werkt, is dat niet zo gemakkelijk. In de namiddag babbelen we uitvoerig met Amber via Skype.

De zaterdag verloopt zijn gewone gang. Loic heeft vandaag zijn eerste try-outs bij de lokale volleybalclub – die veel minder dure. Na de eerste dag looft de coach hem en zegt dat hij een ongelofelijke setter is. Hij begrijpt niet waarom hij geen deel uitmaakt van de schoolploeg. Zoonlief staat al met 1 been in de nieuwe ploeg U18...

Zondag betekent voetbal. Jammer genoeg weer vroeg op, want we moeten naar Richmond rijden. Een tocht van 2 uur. We vertrekken om 8u15 en komen gelukkig op tijd aan. Ze spelen een slechte match en worden quasi verpletterd. Alles inpakken en terug naar huis. Ciaran mist zijn voetbalmatch. Na de tweede try-out wordt Loic officieel uitgenodigd om bij de U18 volleybalploeg te komen. Moeten we daar blij voor zijn? 900,00 USD, weliswaar in schijven te betalen. Sport is niet gezond voor de familiale spaarreserves.

Duiken!

Maandag gewoon gaan werken. Na zo’n weekje afwezigheid zijn er altijd veel mails. Dat is normaal voor het ‘geheime’ netwerk. Er zullen waarschijnlijk ook veel mails aan de ‘low site’, het niet-geclassificeerde netwerk zijn, maar ik kan er nog steeds niet aan. Tegen 09u45 vertrek ik richting aquarium voor mijn eerste ‘soloduik’. Alleen in het aquarium optreden voor een beperkt publiek. Best leuk. Daarna mag ik samen met mijn tender het gras algenvrij maken. Een beetje vreemd als mensen foto’s van je nemen. Dan terug naar huis voor thuiswerken.

Tegen de avond begin ik aan de thuisadministratie. Het is nodig, want de Amerikaanse papierenwinkel draait weer op volle toeren. Ciaran wordt blijkbaar als een echte ‘international’ beschouwd en moet een transfertoelating van de lokale voetballiga krijgen. Tot dan mag hij niet meer meespelen, tenzij als ‘recreatieve’ speler áls de wedstrijd gastspelers toelaat. Raar systeem!

Dinsdag is een echte baaldag. Mag ik er 1 inroepen? Nee? Veel werk. Veel mails en weinig vooruitgang. Beuh.

Amber verhuist naar een groter kot. Volgens haar was het vorige echt te klein. Na aandringen hebben we toegegeven. Ze legt een deel bij – bewijs dat het echt te klein was? – en ze moet er trouwens iedere dag in leven. Van zodra ze van ons de toestemming kreeg, heeft ze de overeenkomst ondertekend en is ze verhuisd.

Veel werk en veel discussies met moeilijke gedachtenwissels. Dit allemaal vanwege de herziening van een belangrijke richtlijn waarbij ik een zo goed mogelijk product wil afleveren. Alles moet dus goed doorsproken zijn. Geen losse eindjes. Het voordeel is dat de tijd snel voorbijgaat.

Buiten regent het opnieuw. Wel is het nog even warm. Blijkbaar zeer naar de zin van de vliegende koeien, de ganzen. Minder naar die van de voetbalvelden, want die kunnen het extra water niet verwerken. De trainingen en matchen worden afgelast. Dit weekend belooft dus minder druk te worden. Oef.

Omdat een collega een interne overplaatsing krijgt en ik de kennis heb om de vergadering constructief bij te wonen, krijg ik een extra zending naar Duitsland. Over de oceaan en terug voor 1 dag. Een grote inspanning voor 1 dag vergaderen, maar we kunnen het niet maken er niet te zijn. Dus: wéér vliegen.

Deze woensdag gaat Calle naar de SOPC-meeting. De bedoeling is enkele nieuwe dames te ronselen voor de tennisgroep. Ze hebben veel succes, want ze moeten een ledenstop toepassen.

's Avonds schrijf ik met Seighin een paragraaf voor zijn kandidatuurstelling voor de 'School Patrol'. Althans, dat was het plan. Nadat de juf beloofd had dat hij nog over genoeg tijd zou beschikken om zijn klastaak te maken, wil hij er deel van uitmaken. De 'School Patrol' zijn 5de graders die toezien op de goede gang van zaken. De kandidaat-leden worden uitgenodigd, maar ze moeten in 1 paragraaf vertellen waarom ze gekozen moeten worden. Het plan was dat we dat samen gingen doen, maar na een half uurtje werken komt hij met een stukje tekst af dat weinig verbetering behoeft.

Calle ontdekt dat we al 3 maanden niet meer door Defensie betaald werden. Dat is, al 3 maanden werd mijn verwijderingsvergoeding niet uitbetaald. Geen wonder dat onze Belgische rekening een beetje rood ziet. Snel iets aan doen!

Donderdagavond gaat Calle eten met de tennismama's van Grassfield. Het is de bedoeling om zo snel mogelijk met de tennisploeg te starten, ook al begint het tennisseizoen pas in de lente. De mama's zijn er echter van overtuigd dat ze door er extra vroeg aan te werken een goede ploeg kunnen maken. Er zit inderdaad veel potentieel in de jongens en dus is een gooi naar meer zeker geen onmogelijke zaak. Over een paar maanden zullen we het weten. In ieder geval is er die avond veel geroddeld. Ik beschouw de afwezigheid van Calle als oefening voor de 2 weken alleen thuis.

Op vrijdag stop ik vroeger met werken, want Seighin krijgt zijn 'All Star' prijs. De nieuwe directrice heeft deze beloning ingevoerd voor de beste leerling van de klas qua gedrag. De prijs wordt iedere vrijdag uitgedeeld en Seighin is de tweede die deze in ontvangst mag nemen. Als ouders willen we dit extra ondersteunen door aanwezig te zijn. En het is altijd leuk om even in de school binnen te wippen.

Mijn webmail werkt terug en dus kan ik thuis verderwerken. Het probleem was dat ik over 2 codesleutels beschikte. Ik was mijn eerste 'verloren' en kreeg daarom zomaar een nieuwe. Later vond ik de eerste sleutel terug en blijkbaar gebruikte ik het verkeerde exemplaar. Dit is nu opgelost.

Tegen de avond wordt er aangebeld. Een vriend van Loic komt hem ophalen om te gaan volleyballen. Mee-eten?

Zaterdag kunnen we uitslapen, maar dat lukt niet omdat we gewoon zijn om vroeg op te staan. Dan maar aan de ochtend beginnen en er een rustige dag van maken. Om 11u00 een cappucinootje drinken. De koffiepot valt kapot in mijn tas. Tja, het is een goed machientje en het heeft lang gewerkt, maar het is geen luxemodel. Een nieuwe kan zou het euvel moeten oplossen.

Loic kan vandaag niet uitslapen, want hij heeft een lange werkdag voor de boeg. Hij heeft gisteren een tekst geschreven waarin hij het waarom van zijn ‘lage scores’ uitlegt. Er is een beetje verbeterwerk aan.

Zondagochtend vroeg op. Uitslapen zat er niet in. Boodschappen doen in de Commissary en de NEX. Seighin moet mee voor nieuwe sportschoenen om hem daarna bij een vriendje af te zetten. Thuis genieten van ons weekendlijke cappucino – volgens mij véél beter dan die van de Starbucks – en het middageten klaarmaken. Daarna een heel grote hoop pannenkoeken bakken voor de vriendjes van Seighin die straks op bezoek komen. Ook nog een gaatje vinden voor een Skype gesprek met ma.

Als de storm pannenkoekeneters terug vertrokken is, genieten van een rustige avond.

En terug duiken

Zoals iedere maandag is deze ook de start van een gewone werkweek. Niets speciaals onder de zon.

In onze mailbox krijgen we het bericht dat het klantenbestand van ‘The Home Depot’, zeg maar de lokale ‘Hubo’, gehackt is. Het kan dus zijn dat onze betalingsgegevens in verkeerde handen gevallen zijn. Even oppassen dus.

Blijkbaar zijn we nu ook in de USA kredietwaardig. In ieder geval kan ik nu een Amerikaanse VISA kaart krijgen van onze bank. Calle werd immers aangesproken met de vraag of we niet in een kaart geïnteresseerd waren. De bankbediende zag geen reden waarom we er geen konden krijgen. Ik heb dan maar online een kaart aangevraagd. En gekregen. Misschien kunnen we nu ook een kaart met airmiles krijgen?

Maandag gaat over in dinsdag, en in woensdag. Een korte dag, want ik plan weer een duikje in het aquarium. Daarna thuis werken. En vroeg gaan slapen, want morgen is het vroeg opstaan.

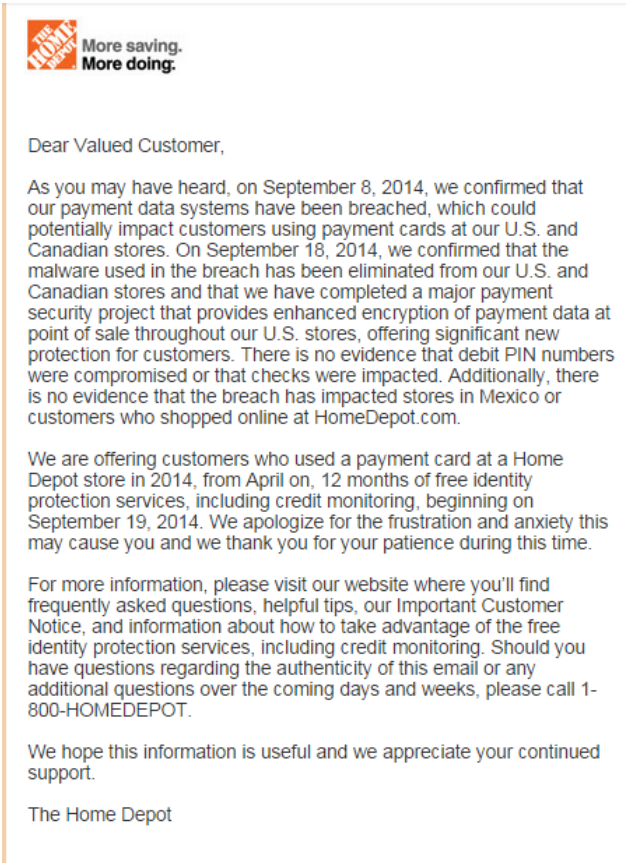

More saving.
More doing.

Dear Valued Customer,

As you may have heard, on September 8, 2014, we confirmed that our payment data systems have been breached, which could potentially impact customers using payment cards at our U.S. and Canadian stores. On September 18, 2014, we confirmed that the malware used in the breach has been eliminated from our U.S. and Canadian stores and that we have completed a major payment security project that provides enhanced encryption of payment data at point of sale throughout our U.S. stores, offering significant new protection for customers. There is no evidence that debit PIN numbers were compromised or that checks were impacted. Additionally, there is no evidence that the breach has impacted stores in Mexico or customers who shopped online at HomeDepot.com.

We are offering customers who used a payment card at a Home Depot store in 2014, from April on, 12 months of free identity protection services, including credit monitoring, beginning on September 19, 2014. We apologize for the frustration and anxiety this may cause you and we thank you for your patience during this time.

For more information, please visit our website where you'll find frequently asked questions, helpful tips, our Important Customer Notice, and information about how to take advantage of the free identity protection services, including credit monitoring. Should you have questions regarding the authenticity of this email or any additional questions over the coming days and weeks, please call 1-800-HOMEDEPOT.

We hope this information is useful and we appreciate your continued support.

The Home Depot

30: Greyhound

Veel te vroeg

Donderdagmorgen. De wekker loopt onmenselijk vroeg af. 03u45. Ik leg hem het zwijgen op en stap naar de badkamer. Het is verbazend hoe snel ik opsta als de wekker vroeg afloopt en hoe moeilijk het is als ik mag 'uitslapen'. Terwijl ik me scheer, komt er een berichtje binnen dat de bus later zal zijn. Ja, we staan niet voor ons plezier zo vroeg op: we hebben beloofd om Eric en Carina aan het Greyhoundstation af te halen.

De Greyhound is met 2200 bestemmingen de grootste langeafstand-busvervoerder in de Verenigde Staten. Het bedrijf werd in 1914 opgericht in Hibbing, Minnesota. De beroemde naam en het logo werden geïntroduceerd in 1926 en zijn gebaseerd op de uiterst snelle windhond ('greyhound' in het Engels). Het is voor mij al van mijn eerste reis naar Zuid-Afrika geleden dat ik er iets mee te maken heb. We trokken toen met een bende van 5 promgenoten door Zuid-Afrika en we reden dan met de Greyhound van Johannesburg naar Durbin. En ja, je ziet in Amerikaanse films af en toe een beeld van zo'n station. De werkelijkheid is zoals in de film. Bussen die toekomen, mensen die wachten, …

Geschoren kruip ik terug in bed. 04u20 terug wekker. Rond 04u30 vertrekken we richting Norfolk. We zijn daar amper of onze bezoekers komen ons tegemoet. Ze hebben 60 USD per persoon betaald voor een ticketje heen en terug New York. Zo goedkoop kun je niet in België reizen.

Nadat we thuis gekomen zijn en de valiezen uitgeladen hebben, vertrek ik terug richting Norfolk. Geen zin om eventjes in bed te kruipen. Beter vroeg gaan werken en vroeger terug thuis. Door de vele vergaderingen vliegt de tijd snel. Het vroeg opstaan zorgt er wel voor dat ik me moe voel, maar de dag is om voor ik het goed en wel besef.

Thuis verzorg ik eerst de obligate ritten naar en terug van het voetbal. Daarna gezellig genieten van ons gezelschap.

Vrijdag niet echt een gewone werkdag, want het is de nationale feestdag van Duitsland. Dit betekent een vlaggengroet, de 'raising of the flag'. En het is weer warm. Niet zo warm als bij de Amerikaanse van eind juni, maar toch warm genoeg om het zweet op je lijf te voelen opkomen en zachtjes naar beneden glijden. Blij dat het voorbij is. We worden uitgenodigd voor een stukje taart. Eerste keer dat ik dit doe. Iemand had me een jaar geleden wijsgemaakt dat dit alleen voor de gasten is. Nee, dus. Niet echt een taart om over naar huis te schrijven – wat ik nu dus wel doe – want in de USA zijn goeie taarten zeldzaam. Daarna weer werken.

's Avonds zijn wij, via de tenniscontacten van Calle, uitgenodigd voor een receptie. De twee oudsten gaan naar de 'red out', het football game waarbij de Grassfieldsupporters in het rood gekleed zijn. Onze gasten gaan ook gaan kijken. Ze moeten dit gewoon eens meegemaakt hebben. Ze vinden het interessant, maar het spel gaat zeer traag. Amerikaans voetbal is ideaal voor op TV, maar voor een toeschouwer in de tribunes verloopt het langzaam vanwege de vele onderbrekingen. Je moet het echter eens beleefd hebben wanneer je de USA bezoekt.

Iedereen het huis uit en wij dus naar de receptie van de Duitse gemeenschap. Calle kleedt zich volledig op, maar ik ga voort op de uitnodiging: informal dress or business suit. Aangezien de twee kledijvoorschriften ver uit elkaar liggen, opteer ik voor een kostuum zonder das. Ik doe zelfs mijn vest niet aan, want het is er te warm voor. Op het moment dat we de zaal binnenwandelen, is het me duidelijk dat ik 'underdressed' ben. Dus snel naar de auto voor mijn vest.

De receptie is leuk. Veel leuke babbels met allerlei nationaliteiten: Albanees, Kroaat, Duitsers, Amerikanen, … Als ik een beetje rond een aantal tafels draai, verwijzen een paar behulpzame genodigden me naar de tafel met borden. Nee, nee, ik zoek mijn vrouw. We doen te weinig van dit soort dingen. Hoe kunnen we meer uitnodigingen voor dergelijke sociale activiteiten krijgen?

Zaterdag, weer vroeg uit de veren, want ik moet Loic naar Newport News voeren voor zijn werk in het ijskreemkarretje. Een uur rijden, anders moest die sukkel zeer vroeg op om dan daar een uur of 3 niets te doen. Daarna bol ik naar de 'Mamie Mall'. De andere zijn daar naartoe gekomen omdat Ciaran een activiteit wil bijwonen van de NATO Youth Ambassadors. Eerst met tegenzin, maar naarmate de ochtend vordert, krijgt hij meer goesting. In de mall lopen we eventjes rond en informeer ik voor een i-Phone 6 voor mijn broer. Blijkbaar verkopen ze die nog niet 'unlocked'. Een verkoopovereenkomst met de gsm-operatoren? Deze laatste willen je i-Phone pas vrijgeven na het betalen van een vet contract.

Nadat Ciarans activiteit afgelopen is, rijden we terug naar huis. Ik kon in de namiddag een

aquariumduikje doen, maar we hebben gasten en dus zal het voor een volgende keer zijn. 's Avonds gaan eten in de Longhorn.

Zondag? Ja, terug vroeg op. De reden deze keer is een rit van 3 uur naar Manassas. Nee, niet om het slagveld te bezoeken, maar voor een voetbalmatch van Seighin. Ze hebben juist genoeg spelers en dus moet iedereen er zijn. Deze verplaatsingen zijn volgens mij veel te groot. Ik begrijp niet dat er dichterbij geen 'travel teams' zijn om tegen te spelen. Natuurlijk – een beetje jammer dat ik het zo moet schrijven – verliezen ze. Ze spelen al een beetje beter, maar het is nog geen ploeg. Sommige spelers horen qua techniek niet in de ploeg thuis.

Calle en onze gasten gaan wel naar Manassas – beter gekend onder de naam 'Bull Run' - om het slagveld te bezichtigen. Het wordt een interessante uitstap. Jammer dat ik niet mee kon. Hopelijk krijg ik eens de kans om het te doen.

Loic belt me op omdat hij buitengesloten is. Ondanks mijn aanraden heeft hij zijn sleutel niet bij zich en Ciaran heeft bij zijn vertrek alles op slot gedaan. Gelukkig ontketent dit geen lokaal slagveld. Geen derde Manassas.

We besluiten om eerst te gaan eten voor we aan de terugtocht beginnen. Deze start vlot, maar als we onze bestemming naderen, worden we gevangen in een monsterfile. Veel later dan verwacht komen we thuis aan.

Het valt me op dat de vrachtwagens hier op het 2de vak blijven rijden. Terwijl ik rij, vraag ik me af waarom. De eerste oorzaak is het concept van de highways. Als je op het rechtste vak rijdt, dan word je soms verplicht om af te slaan. Dus moet je je, als vrachtwagenchauffeur, iedere keer naar het vak links van je verplaatsen. En niet iedereen laat je er gemakkelijk tussen. Ten tweede mag je hier op het linkse vak rijden en mogen ze rechts voorbijsteken. Resultaat: als chauffeur van een personenwagen mag je dus constant slalommen tussen de vrachtwagens. Ambetant. Hoe subtiele verschillen andere resultaten geven.

Even naar Ramstein

Maandag heb ik verlof genomen. Te weinig volgens Calle. We gaan Jamestown bezoeken. We bekijken de prijzen en overwegen om een jaarticket te kopen. De verkoper ziet mijn rijbewijs van Virginia – ik heb mijn portefeuille zo georganiseerd dat bij het uithalen van de betaalkaarten mijn rijbewijs en mijn militaire ID zichtbaar zijn – en vertelt ons dat ik als inwoner van Virginia korting krijg. Een rijbewijs is hier immers ook je identiteitskaart. Ons jaarticket is amper 5 USD duurder dan het dagticket. Een gemakkelijke keuze dus. Calle krijgt de korting niet, want ze heeft geen Amerikaans rijbewijs. Ze kan ook niet bewijzen dat ze mijn vrouw is – ze heeft immers een andere achternaam. Ah, een militaire ID. Dan is het wel in orde, want dat bewijst dat ze mijn echtgenote is. Amerikanen: administratief zeer strikt, maar meestal behulpzaam op zoek naar de juiste documenten.

Dit is de tweede keer dat ik het levende museum bezoek en weer heb ik een paar dingen bijgeleerd. Het blijft een interessant mix van Amerikaanse en Indiaanse geschiedenis. Daarna trekken we richting Williamsburg. Een stukje eten op een terras, want het is laat in de namiddag. Daarna een beetje wandelen richting het ‘re-enactment’-plein. We wonen een demo van de artillerie bij, eten een ijsje en zetten dan koers naar huis. Oef, geen file deze keer!

Dinsdag sta ik vroeg op om de jongens uit te zwaaien als ze naar school vertrekken. Ik zal ze immers vanavond niet zien omdat ik naar Duitsland moet. Een dag vergaderen en bijna 4 dagen weg. Je zou denken: ‘Waarom geen VTC?’. VTC is een goed middel als je iedereen kent en voor een korte periode. Het is echter beperkt als je een volledige vergadering moet bijwonen. Vliegen dus.

Maar voor ik vertrek hebben we nog een paar uurtjes te doden. We besluiten om de Lynnhaven Mall te bezoeken. Rondwandelen en aankopen doen. Dan een hamburger gaan eten in een oer-Amerikaanse keten met het uitzicht van de jaren 50. We moeten ons niet haasten, want ik

krijg een sms’je dat mijn vliegtuig 40 min vertraging heeft. Tijd genoeg voor de intussen traditionele Starbuckskoffie – ik moet misschien de aankoop van een Starbucks thermomug overwegen, want dan betaal ik amper 0.5 USD per koffie - en vervolgens vertrekken met veel tegenzin. Voor de overstap in Washington moet ik me reppen, want er is weinig tijd. Oef, ik kan de connectie maken. Juist op tijd.

De vlucht naar Frankfurt verloopt goed. In de USO wacht ik op de taxi die ik moet delen met een papa met zijn zoon. In Ramstein overnacht ik in de Air Force Inn. De eerste dag daar is om de jetlag te overwinnen. Omdat het zo’n kort verblijf is, weet ik niet goed wat ik moet doen. Blijven doorgaan op het Amerikaans ritme of overschakelen naar de Europese tijdzone? Help! In ieder geval ga ik de jetlag te lijf door veel te drinken (geen alcohol), een beetje te werken, een bad te nemen en vroeg te gaan slapen.

In een militair tijdschrift lees ik over de cultuurschok. Yep, de Amerikanen die naar hier komen, zullen dat ook ervaren. Hoewel, het lijkt hier wel klein USA! Aha, Haribo in de BEx (yep, in the Navy is het NEx, in de Air Force is het Base Exchange, dus BEx). Een paar zakken meenemen.

's Anderdaags vertrekken Carina en Eric ook. Nog niet naar België, wel met de Greyhound terug naar New York. Ze vertrekken met een positief beeld van Chesapeake en omgeving. Leuk, ook voor ons.

Voor het slapen gaan neem ik melatonine. Ondanks dat ben ik weer vroeg wakker. Ik beslis dan maar een koffiekoek te gaan eten (de Air Force Inn komt zonder ontbijt) en dan wandelen naar het HQ. Ik ben de eerste in het gebouw en zie het stilletjes aan tot leven komen. Ik ga een babbeltje maken met de Belgen en stap dan naar de vergaderzaal.

Na de vergadering – een goed gevoel bij mijn aanwezigheid – neem ik de taxi van Ramstein naar Frankfurt. Ik heb gekozen om de laatste nacht zo dicht mogelijk bij de luchthaven door te brengen. Ik wil niet vroeg opstaan – hoewel ik toch wakker zal zijn – en geen filestress op de dag van mijn terugvlucht hebben. Dit betekent wel extra papierwerk, maar op het moment zelf is het veel aangenamer. De reisdienst van Defensie heeft een Holiday Inn Express hotel geboekt. De Europese variant is veel beter dan de Amerikaanse. Goed hotel met een vlotte bediening.

Na mijn aankomst nog een beetje werken en dan gaan slapen. Ik weet nog altijd niet naar welke tijdszone ik me het best gedraag. Ik voel me letterlijk tussen de twee zones in. 's Morgens goed ontbijt en dan met de shuttle naar de luchthaven.

De voortzetting van de terugvlucht verloopt goed. Ik heb wel een stoel zonder TV. De hoofdstewardess stelt me een andere stoel voor, maar die zijn er niet echt, tenzij ik een medepassagier wakker maakt. Nee, dan liever op mijn oude stoel. Ik kan ook niet op de PC werken, want de batterij is leeg en ik heb mijn adapter niet mee. In de Air Force Inn was dat geen probleem, want alle kamers zijn met zowel Europese als Amerikaanse stopcontacten uitgerust. Ik heb ook alles wat ik mee had al uitgelezen en dus probeer ik tevergeefs wat te slapen.

In de luchthaven van Washington kan ik toch enkele mails lezen voor ik verder doorvlieg naar Norfolk. Het vliegtuig vertrekt op tijd, maar staat dan om onbekende redenen 30 min stil. We komen dus veel te laat aan. Calle staat al te wachten. Dan snel naar huis, een korte douche en mijn spencer aantrekken en terug weg. We gaan immers naar de Dining-Out van het hoofdkwartier. Geen idee wat dat zal geven.

De Dining-Out blijkt een kruising tussen een korpsmaaltijd en cantus zonder gezang te zijn. Er zijn een aantal regels die nageleefd moeten worden. Deze regels zorgen er voor dat een paar mensen gestresseerd aan tafel zitten. Wij hebben er echter minder problemen mee. Calle moet naar het midden voor een strafdrink omdat ze even buiten ging telefoneren. Het idee is best leuk, maar duurt te lang vooraleer het echt van start

gaat. We zitten met Nederlanders, waaronder mijn collega, aan tafel. Het is best een leuk onderonsje. Daarna kunnen we dansen. Eindelijk. We hebben best veel geld neergeteld voor het eten dat we krijgen, maar het is een leuke avond. Volgend jaar terug.

's Morgens vroeg op. Zelfs in het weekend is het routine geworden. Ciaran afzetten aan het voetbalterrein voor een toernooi met de U15 ploeg. Loic gaat lopen en wil een snelle tijd neerzetten zodat hij bij de top 10 van de snelste lopers is. Indien het hem lukt, kan hij mee met de schoolploeg naar de selectiewedstrijden voor de staat Virginia. Wij gaan naar Virginia Beach voor de 'Run for the cure': een sponsorloop van 5 km (nee, geen miles) op de dijk ten voordele van de strijd tegen borstkanker. We hebben ons, op aandringen van onze buurvrouw, aangesloten bij haar ploeg. Ze had ons dat vorig jaar ook gevraagd, maar toen hebben we er om een of andere reden niet aan deelgenomen. Maar dit jaar wel. Calle maakt enkele foto's en stuurt die door naar een Belgische vriend die actief is bij 'Pink ribbon'-organisatie in België. Spontaan vliegen die foto's op hun website. De connectie België – USA is hiermee versterkt. Volgend jaar moeten we hier opdagen met een T-shirt van de Belgische editie. Er is veel volk en we vinden onze buurman niet. Aan het strand geraken was geen probleem, een parkeerplaats vinden wel. We hebben afgesproken aan het Neptunusbeeld, maar daar staat enorm veel volk. Uiteindelijk kunnen we hem dan toch lokaliseren. Veel volk op de been en een leuke loop. Er staan wel niet veel mensen te kijken (op de 10 miles staan er veel meer), maar hier en daar staan cheerleaders hun ding te doen en zitten er mensen (overlevers?) ons aan te moedigen.

Terug thuis nemen we een douche en rij ik terug naar de voetbalterreinen om Ciaran op te pikken. Ze hebben verloren. Niet dat het slechte spelers zijn, maar ze leiden aan de Amerikaanse ziekte: geen echte ploeg, geen communicatie tussen de spelers. Hey guys, soccer is a team sport!

De rest van de dag gaat op aan pistolets bakken, een beetje slaap inhalen – iedere dag vroeg opstaan is nog steeds mijn ding niet - en werken aan het belevingsboek.

De dag nadien is het een luie dag – wat betekent administratie in orde brengen. De namiddag is echter vroeg gedaan, want we gaan Indonesisch eten bij mijn Nederlandse collega. De kleine groep waar John mee gestart is, breidt zich langzaamaan uit. We zitten nu al met 13 aan tafel. Het is nog steeds leuk en gezellig. En zoals altijd blijven de Europeanen langer hangen. Wij weigeren de gewoonte van de Amerikanen om 'vroeg' te vertrekken over te nemen. We grappen zelfs dat diegene die eerst vertrekt, de volgende editie moet organiseren. Zo blijven wij altijd buiten schot. Of is dat toch niet zo'n goed culinair idee?

She's coming home

Maandag, Columbusday – als je hier meer wil over weten, zal je de editie van vorig jaar moeten lezen - dus wij hebben vrij, maar de kids moeten naar school. Een rustige dag met ons tweetjes. We profiteren ervan om boodschappen te doen vóór het vertrek van Calle. Het weer is warm en vochtig, af en toe valt er regen.

De volgende dagen is Calle zenuwachtig. Haar agenda voor België barst uit haar voegen. Iedereen wil haar zien. Maar om dat te verwezenlijken, moet ze ons verlaten, en dat ziet ze niet echt zitten. Zullen we dit overleven? Hoe zal ik de opvang van de kinderen met mijn werkuren combineren? Zal ik kunnen kleren wassen? Ik krijg dus de uitleg verschillende malen te horen.

Dan breekt het moment aan om alles wat ze wil en moet meenemen in valiezen te stoppen. Als ik alles bekijk, bedenk ik dat ze een vroege Sinterklaas gaat spelen. Doordat ik het ticket via mijn airmiles geboekt heb, mag ze met mijn frequent flyer status 3 valiezen meenemen. Ik overweeg om daar inderdaad gebruik van te maken. Uiteindelijk kan ik alle bagage in onze 2 grootste exemplaren kwijt: 1 van 23 en 1 van 24,8 kg. Deze laatste is in feite te zwaar, maar ik weet dat ze tot 25 kg door de vingers zien. De dinsdagavond eindigt laat.

Als Calle weg is, is het plan dat ik heel vroeg naar het werk vertrek, zodat ik op tijd terug ben als Seighin met de schoolbus toekomt. Hij zal wel een sleutel meekrijgen voor het geval dat, maar de bedoeling is dat ik bij zijn aankomst al thuis ben. Gevolg is dat de jongens alleen moeten opstaan. Dat betekent alles de avond voordien al klaarzetten en stil genoeg zijn, zodat de anderen kunnen doorslapen. We hebben afgesproken dat we de woensdag als test gaan gebruiken. Ik sta op het gewone tijdstip op, maar ik help geen van de jongens. Alles verloopt goed. Oef. Ze kunnen het aan.

Als Loic vertrokken is, voer ik Calle naar het vliegveld. De eerste vlucht is al uitgesteld. Dat geeft ons wel tijd om rustig de traditionele Starbuckskoffie te gaan drinken. Ik moet echt zo'n beker aankopen. Met het aantal keren dat ik hier gewone koffie drink, haal ik zo'n investering er gemakkelijk uit. Voor de onervaren koffieslurpers: als je een Starbucksbeker koopt van ongeveer 20 USD dan betaal je slechts 0,5 USD om deze te laten vullen. Een gewone koffie kost al snel 3 USD. Reken maar uit!

Maar voor we in de koffieshop – een Amerikaanse! – geraken, word ik aangesproken door een duo dat in een zetel zit te wachten. Ik ben in uniform en ze willen weten van welke macht ik ben. Je moet het hen toegeven, Amerikanen leggen zeer snel en gemakkelijk contact. Jammer genoeg blijven ze nadien oppervlakkig. We hebben nu een vergelijkend gesprek over het Amerikaanse en het Belgische leger.

Calle vertrekt dan toch richting België. Ze doet dit wel in drie sprongen. In tegenstelling tot wat ik dacht, krijgt ze in de luchthaven van New Ark geen

gratis toegang tot de United lounge. De sukkel. Nu moet ze 6 uur in de luchthaven wachten. We komen pas na 5 uur te weten dat er ook een USO is. Te laat om er nog van te profiteren.

De moeilijke communicatie tussen haar en mij is natuurlijk te wijten aan het feit dat vandaag een werkdag is voor me. Ik kom veel later op het werk aan, maar in plaats van in mijn cubicle te werken, moet ik de briefing van de NLR bijwonen. De nieuwe regering heeft het zoveelste plan voor Defensie uitgewerkt. Het aloude motto 'kleiner maar beter' blijft klinken, maar ook het gebrek aan echt inzicht en echte keuzes komt uit het plan naar voren. De oude formule van de kaasschaaf is opnieuw het 'leitmotiv'. Wie verwacht nu dat dit echt zal werken? Einstein zei toch dat je problemen niet met oude methodes kunt oplossen. Probleem is echter dat niemand een beslissing durft te nemen – het zou eens de verkeerde kunnen zijn! - en dus wordt er van alles een beetje weggenomen en weer veel geïnvesteerd in dingen die we niet meer zullen/kunnen gebruiken. En geloven we echt dat het budget van Defensie stabiel zal blijven? Ik haak mentaal af. Tijd om te gaan eten.

Nog even een politieke bedenking. Ik verneem nu ook dat we een NVA'er als minister van Defensie hebben en hij is 'dubbel hatted' met ambtenarenzaken. Ik dacht dat de NVA als enig echt federaal ministerie niet geïnteresseerd was in Defensie? Tot een paar jaar geleden hadden ze zelfs geen specialisten? Is dit een signaal dat Defensie echt niet meer belangrijk is? Niet tegen de verwachtingen in krijgen we 's anderdaags het bericht dat Defensie de komende jaren moet besparen. Het plan moet al herzien worden. Nog een sneetje kaas eraf.

Terug thuis, op tijd. Loic komt thuis met het nieuws dat hij bij de beste 10 lopers van de school is en dus in de ploeg voor de selectiewedstrijden zit. Onze eerste avond met de mannen brengt croque monsieurs in de oven. We hebben immers geen grill. Deze bereidingswijze lukt ook. Daarna alles opruimen en klaarzetten voor morgen. De grote sta-zelf-op-en-vertrek-op-tijd test.

Ik vertrek de dag nadien vroeg: 05u30! Ondanks mijn vroege inspanning ben ik niet veel vroeger op het werk. Er staat immers een grote file op de HOV, want tot 6 uur mag iedereen daar op rijden. In tegenstelling tot de Belgen blijven Amerikanen echter mooi aanschuiven. Ik ga dus op zoek naar een alternatieve route die me wel 10 min extra kost. Ik vergeet te bellen en hoor ook niets van de jongens. Is het gelukt?

Subject: Great SouthEast ShakeOut Drill, October 16, 2014 at 10:16 a.m.

Classification: NATO UNCLASSIFIED

All HQ Staff,

Great SouthEast ShakeOut Drill, October 16, 2014 at 10:16 a.m.

With two weeks to go until the Great SouthEast ShakeOut set for Thursday, Oct. 16 at 10:16 a.m., Virginia holds a substantial lead in southeastern states that are participating in the simultaneous earthquake drill. NSA HR will facilitate installation participation in the drill through the use of Wide Area Alert Network and giant voice outdoor speakers for exercise messages and simulations. Please be reminded that "Drop, Cover, and Hold On," are recommended responses in the U.S. to an earthquake.

The ShakeOut drill provides an opportunity to practice the safe response to an earthquake:

- Drop to the ground, before the shaking drops you
- Take Cover under a sturdy table or desk if possible, protecting your head and neck
- Hold On to the table or desk until the shaking stops

You can get more information on earthquake response and the Great ShakeOut Drill at http://shakeout.org/southeast

De rest van de werkdag verloopt gewoon. Tijdens een vergadering is er de algemene aardbevingsoefening die in gans Virginia verloopt, maar we doen gewoon de deur dicht. Geen zin om met z’n allen onder de vergadertafel te kruipen. Ik vertrek zoals gepland vroeger naar huis en kan Seighin begroeten als hij van de schoolbus stapt.

Met hem de ‘20 min per dag lezen’-opdracht afwerken. Huiswerk nakijken. Eten bereiden. Skypen met Calle en chatten met Amber. Eten. Aan tafel kom ik te weten dat deze morgen alles goed verlopen is. Niemand was te laat. Ze hadden zelfs tijd over. Alles opruimen. De voetbaltaxirit. En dan slapen. Morgen werk ik van thuis uit.

Thuiswerken heeft zo zijn voordelen, hoewel de jongens klagen dat ik thuis ben. Ze vinden het leuk om alleen op te staan. Werken aan de richtlijn. Ik begin het beu te worden, want dit soort denkwerk over hetzelfde houdt me teveel bezig, ook op dode momenten buiten het werk.

’s Avonds ben ik ‘home alone’. Ciaran heeft zichzelf getooid in de Grizzlykleuren voor de homecoming, Loic gaat volleybal spelen in de ‘open sessie’ en Seighin gaat bij zijn vriendje slapen. Van het originele plan om allemaal samen naar de homecoming parade en match te gaan kijken, komt dus niets in huis. Loic gaat niet, want hij vreest dat het footballteam dik op z’n doos zal krijgen.

Op Facebook heeft een oude bekende van me een filmpje gepost:

https://www.facebook.com/video.php?v=10204648361313294. Vroeger zou ik gedacht hebben dat dit een soort van publiciteitsstunt met verborgen camera was, maar nu weet ik beter. Dit is echt een spontane reactie van de mensen. Het toont goed het verschil in houding van de Amerikaanse bevolking in vergelijking met de Belgische tov haar leger aan.

Al een paar weken gaat de benzineprijs naar omlaag. Hij is al onder de 3 USD per gallon gedoken. Nu lijkt dat misschien goed nieuws, maar in feite is dat niet zo. En dat is niet omdat we met een hybride rijden. Nee, de voornaamste reden waarom de prijs daalt, is dat de USD sterker wordt. Aangezien we in EUR betaald worden die dan naar USD omgezet worden, betekent een daling van de benzineprijs ook een daling van het aantal USD die maandelijks op onze rekening komt. Dit scheelt nu al bijna 400 USD per maand. Een bedrag dat we nooit aan de verminderde kosten voor benzine kunnen uitwinnen.

Een beetje positief nieuws is wel dat ik vanaf vandaag kredietwaardig ben voor de Amerikanen. Ik heb dus een 'credit history'.

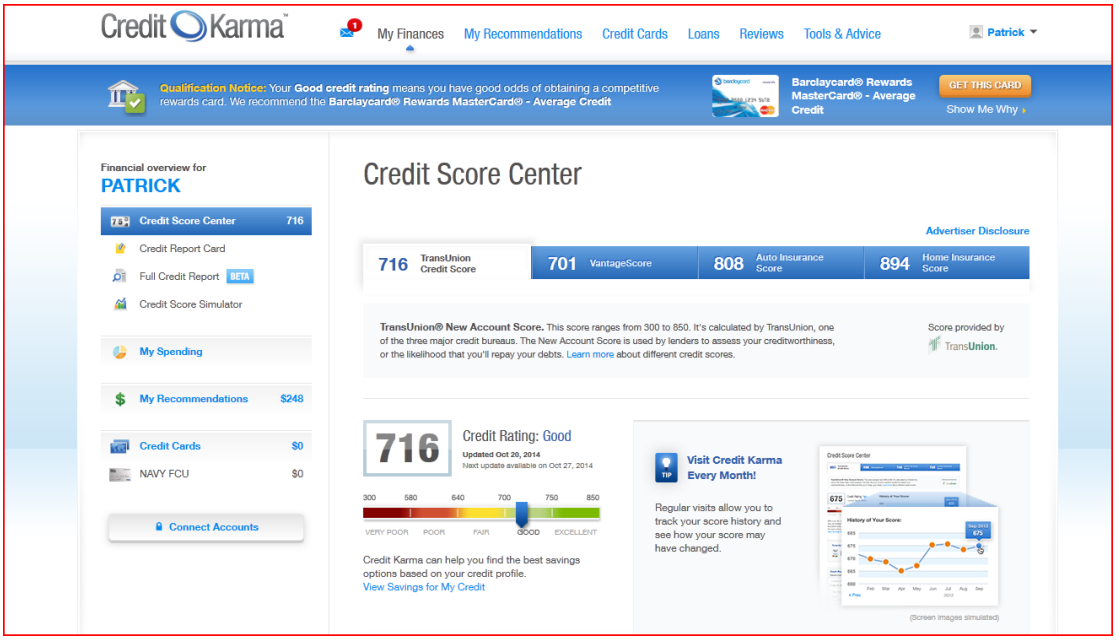

Zaterdagvoormiddag verloopt gewoon, maar in de namiddag gaan de gasten vrijwilligerswerk in het kader van de NATO Youth Ambassadors verrichten. Ze moeten op kraampjes van artiesten passen tijdens een soort van braderij. In tussentijd gaan Seighin en ik naar de NEx en de Commissary. Als onze boodschappen gedaan zijn, beslissen we om even een ijsje te gaan eten. Daarna pikken we de twee oudsten op.

Zondag is het opnieuw weg en weer rijden voor voetbal. 2 voetballers, 1 chauffeur. Seighins ploeg wordt ingemaakt. Het is zo erg dat de coach van de andere ploeg zijn spelers verbiedt om nog een goal te scoren. De spelers maken er dan maar een oefentraining van. Zeer ontmoedigend voor iedereen rond het veld. Niet plezant. 's Avonds stuur ik een mail naar onze coach, want zo kan het niet verder. Seighin geraakt gedemotiveerd en ik weet zeker dat zijn zoon ook in die toestand verkeert. Mijn mail zal, vrees ik, weinig uithalen.

Ciarans ploeg doet het beter. Even in de tweede helft verwijt de coach, volgens mij onterecht, Ciaran dat hij een aanvaller doorgelaten heeft en daardoor een doelpunt tegen krijgt. Hij haalt hem van het veld. Foute beslissing, want in de 5 minuten tijd die volgen krijgen ze er 3 tegen. En nu wordt er niemand van het veld gehaald. Waarom?

En zo eindigt de eerste week met de mannen onder elkaar. Dit terwijl Calle haar druk programma afwerkt.

A full week home alone

De jongens staan nog steeds alleen op en het verloopt goed. Het schema is het volgende: ik sta om 05u00 op, ontbijt, maak de boterhammen en het fruit klaar,

vertrek rond 05u30 naar mijn werk; Seighin staat rond 06u15 op, eet zijn ontbijt op en neemt de bus; Ciaran volgt een uurtje later met hetzelfde ritueel; als Ciaran weg is, staat Loic op en rijdt met een vriend mee. Ik kom 's avonds tegen dat Seighin terug is thuis aan. Samen 20 min lezen en huiswerk nakijken. Daarna een beetje administratie, eventueel lopen met Ciaran, naar de voetbaltraining brengen, eten klaarmaken, eten, afwassen, nog iets doen, en dan gaan slapen.

Dinsdag hetzelfde patroon. Voor het komende weekend moet ik een aantal dingen regelen. Omdat Loic en ik naar een opendeurdag van een universiteit in Philadelphia gaan, moet ik met andere ouders afspreken voor de twee anderen. Seighin gaat op vrijdagavond bij zijn vriendje slapen. Zaterdagmorgen komt hij terug naar huis en wordt er door zijn coach opgepikt. Daarna rijdt hij naar Richmond voor hun eerste match. Daarna rijden ze verder naar een hotel in Leesburg (Washington). Ciaran wordt zaterdagmorgen opgepikt en naar de voetbaltraining gebracht. Terug thuis wordt hij opgehaald om te overnachten bij een Duitse uitwisselingsstudent. Zondagmorgen wordt hij terug afgezet en opnieuw opgepikt door een 'soccermom' die hem naar de wedstrijd in Noord-Carolina brengt. Loic en ik zullen dus zaterdagmorgen vroeg naar Philly rijden (6 uur rijden) en daarna naar Leesburg gaan om met Seighin te overnachten in een hotel. Gelukkig kan ik dit allemaal voor elkaar krijgen: Amerikanen zijn op dat vlak zeer behulpzaam.

Woensdag, eerst een beetje werken en dan duiken. Vandaag leer ik de 'kiezelzuiger' gebruiken. De kiezels moeten zoals in een kleine aquarium proper gemaakt worden om de slechte bacteriën te verwijderen. Dit gebeurt dmv een grote zuigbuis. Best wel zwaar werk onder water, want je hebt bijna geen grip op de gladde wand. En natuurlijk is het werken onder de flitsen van fototoestellen van het publiek. Na de natte onderwaterarbeid naar huis en daar een beetje verder werken. De richtlijn is bijna af. Dat is, klaar voor de volgende stap.

De rest van de dagen verloopt als een klok. Het Logistiek Trainingsplan is nu ook afgerond en naar het NATO-hoofdkwartier vertrokken. Na bijna 1 jaar. Hoeveel aanpassingen zullen de naties er aan willen doen? Benieuwd.

En dan valt het kalenderbladje van de vrijdag. Zaterdagmorgen loopt de wekker vroeg af: 3u30. Ontbijten en dan om 4u00 vertrekken richting Philly. Gelukkig met 2 chauffeurs. Loic en ik rijden aan een stuk door en komen tegen 9u10 aan. Op een

bepaald moment moet ik in slaap gevallen zijn, want Loic vertelt dat hij een ganse tijd door een anonieme politieauto gevolgd werd. In de stad aangekomen – mooi stadsbeeld, maar de buurt heeft een opknapbeurt nodig - moeten we even de parkeerplaats zoeken. Omkleden en dan stappen we richting een grote sportzaal. De dag begint met een soort van peptalk. Er is veel show, goeie speeches, maar het valt me op dat er weinig concrete voorbeelden gegeven worden. Worden we echt verondersteld de voorbeelden te kennen? Of zijn die er niet? Het communicatiegedeelte is er bij alle sprekers ingedramd. Het valt teveel op voor een nuchtere Westvlaming. Eén ding is tekend: een chemisch ingenieur verdient hier in totaal vlotjes 3.500.000 USD, maar om het diploma te halen heb je wel bijna 10 % van dat bedrag nodig.

Als we naar de administratie gaan, blijkt er niemand aanwezig te zijn die volledig op de hoogte van het behandelen van inschrijvingen van internationale studenten is. Zeker niet voor Loic, want hij zal geen zogenaamde F1-(studenten)visum hebben, maar wel een student met een NATO-2-visum zijn. We kennen wel de kosten, maar niet de scholarships die voor hem zouden kunnen gelden.

Na een tijdje begin ik te begrijpen dat de studenten hier 5 jaar over een bachelor doen. Daarna gaan ze gaan werken om in een nabije toekomst een master te halen. Er is wel een versneld programma om in 5 jaar een master te halen. Aan dezelfde prijs. Waarom er dan meer dan 5 jaar over doen?

De rest van het bezoek in interessant, maar valt tegen. Er is weinig fantasie gebruikt om de studie van ingenieur te promoten. Het chemielokaal is een oud lokaaltje met 2 tabellen van Mendeliev aan de muren. Geen opstelling van een chemisch experiment. Geen aantrekkelijke foto's. Ook in de andere labo's is alles statisch. Een robot die er stil bij is. Een niet-werkende 3D-printer. Een pneumatisch en hydraulisch labo dat er verlaten bij ligt. Wie wordt zo gemotiveerd? Een doorsnee Belgische school doet beter.

Om 16u00 krijgen we echt honger en na een bezoek aan de slaapzalen (ook niet echt een voorbeeld) gaan we naar het studentenrestaurant. Het eten is er goed (wel Amerikaans natuurlijk), maar de vloer is vuil.

Conclusie: deze privé-universiteit is zeer goed in publiciteit, maar ondanks nieuwe gebouwen hebben ze ons niet kunnen overtuigen. Zeker niet als je weet dat een jaartje studeren hier toch snel 45.000 USD kost. Voor zo'n bedrag verwacht ik toch veel meer.

En hop, 3 uur bollen naar Leesburg.

Na een beetje zoeken vinden we het hotel waar de coach verblijft. Ondanks dat Seighin bij zijn voetbalvriendjes wenst te blijven, nemen we hem mee naar ons hotel. Doordat de match later dan initieel gepland doorgaat, gaan we in de voormiddag zwemmen. Daarna gaan we eten in de Panera: een ‘Panera bakers’ dozen’ (13 bagels!).

De match begint niet goed. Ze moeten starten met een ‘man down’, een te weinig, want een spelertje is niet komen opdagen. Natuurlijk verliezen ze de match, maar het ergste is dat ze zonder drive gespeeld hebben. Seighin was zo gefrustreerd dat hij in de goal gaan staan is. En Loic vond er helemaal niets aan. Zoals gedacht vertelt de coach dat alles goed verlopen is. Rare mannen, die Amerikanen.

Alles inpakken en terug de baan op. De geplande reistijd van 3u30 wordt door files snel langer. We komen dus laat thuis en vullen onze magen met de restjes uit de diepvriezer.

She’s coming home, again

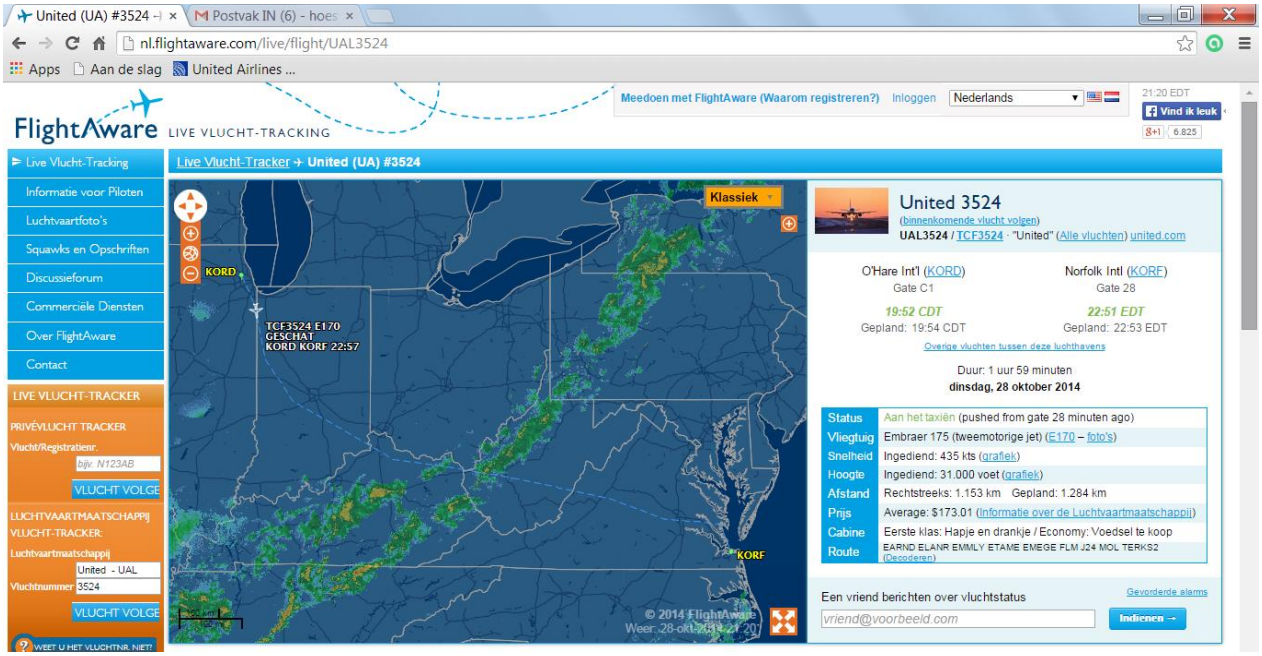

Maandag vroeg op en we doorlopen dezelfde ‘alleen-thuis’-routine. De late vergadering in een veel te warme zaal loopt echter lang uit en ik ben pas tegen 18u00 thuis. Op een drafje alles in orde brengen. Gelukkig is er geen voetbaltraining. Pas laat op de avond ontdek ik een berichtje van Calle ivm de reservatie van haar vliegtuigticket.

Op dinsdag, onze laatste dag alleen, ben ik wel op tijd thuis. Het was gisteren veel te laat en ik heb aan Seighin beloofd dat ik vroeg thuis zou zijn. Hierdoor kunnen we vroeger naar de training vertrekken en een beetje voetballen. Uiteindelijk spelen we meer dan een kwartier met de ganse ploeg.

Na zessen turen we thuis vanop het terras de horizon af. De lancering van de bevoorradingsraket voor het ruimtestation zou van hieruit zichtbaar zijn. Maar hoe goed we ook kijken, niets. Later horen we dat de raket ontploft is. Gisteren was de lancering niet doorgegaan vanwege een bootje in de veiligheidszone. Nu dus vanwege een ‘bang’ (http://www.timesdispatch.com/news/state-regional/rocket-launched-from-eastern-shore-explodes-after-liftoff/article_5cf974bc-5de9-11e4-bb8a-001a4bcf6878.html).

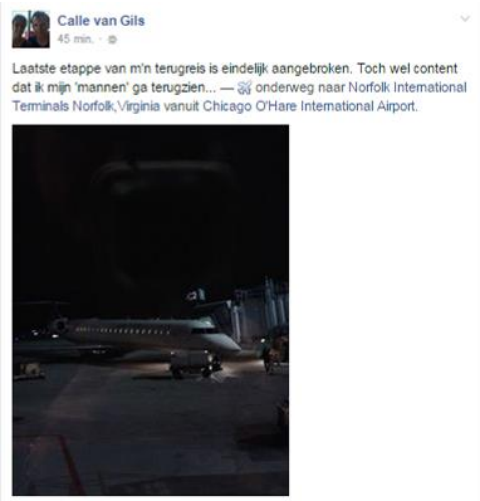

Rond 21u00 vertrek ik richting luchthaven om Calle op te pikken. Joepie, ze is terug thuis!

Woensdagmorgen sta ik niet zo vroeg op. Calle slaapt uit terwijl ik voor de gasten zorg. Nu ja, gewoon aanwezig zijn. Een beetje werken en dan een aquariumduikje gaan doen. Calle gaat mee en dus kan ze een paar foto’s nemen. Het begin van een artikel. Daarna samen naar de Commissary en terug naar huis

Calle bevestigt dat ze tijdens Kerst naar België wil. Onze jongens zullen daarvoor 2 dagen moeten brossen. Maar hier mogen ze 7 dagen afwezig zijn. Ik zal de aanvraag indienen. We hebben immers na een jaar hier recht op deze reis. We zitten dan ook ongeveer halverwege ons verblijf in de States en vinden dit een goede reden om in België Kerst te vieren. Voor een eventueel zomerverblijf in België gokken we op de hernieuwde beschikbaarheid van een militair toestel.

Na de boodschappen een beetje thuis werken, eten klaarmaken en Calle vroeg naar bed sturen. Ze heeft nog slaap in te halen.

Op donderdag koopt Calle nog een paar Halloweenspullen die we prompt in de tuin zetten. We zijn er klaar voor!

En dan vrijdag, Halloween. Omdat we met de ervaring van vorig jaar niet veel kinderen verwachten, heb ik beslist me niet te verkleden. We zetten wel snoepgoed klaar. Daarna gaan Calle en ik even door de wijk wandelen om te zien hoe uitbundig de huizen versierd zijn. Seighin wordt door de mama van zijn vriendje geschminkt en van kleren voorzien. Het is een griezelige bende.

Onverwachts krijgen we toch veel kinderen aan de deur. Is dat door de versiering? Leuk. Misschien volgend jaar toch terug verkleden? Een groep meisjes gilt nadat ze te weten komen dat we van België zijn: 'Belgian chocolates!'.

Volgend jaar een Belgische vlag hangen?

Als het aantal bezoekers sterk afneemt, besluiten Calle en ik opnieuw een wandeltochtje te maken. Calle neemt een aantal foto's om de sfeer van Halloween vast te leggen. Als we zo wandelen en de mensen buiten zien zitten om de kinderen te ontvangen, maken we de bemerking dat we dit in de Wandelweg waarschijnlijk met het buurtcomité wel zouden kunnen organiseren. Allemaal gezellig rond een vuurtje en met de nodige drankjes. En zowaar, een eindje verder ontdekken we een buurtcomité. Tiens, dat bestaat hier dus ook!

Als alle zielen thuis zijn - behalve Seighin natuurlijk - duiken we ons bedje in.

Bij deze is editie 30 werkelijkheid … en intussen is de prijs per gallon al onder de 2,60 USD gedoken.

31: Naar Thanksgiving

TDYs

De laatste wedstrijd van het eerste voetbalseizoen van Seighin is weer een afgang. Niet meer leuk. Het enige positieve is dat hij misschien nog een toernooi met de U12 mag meespelen. De coach van die ploeg heeft hem zien spelen en ze ziet hem zitten als reservespeler. Dan toch eindigen met een positieve noot?

Op maandag maak ik een balans op van de zendingen in de maak: Brussel, Tbilisi, Brussel, Bydgoszcz (heb ik het juist geschreven?) en Thessaloníki (ken je de landen?). Als die voorbij zijn, zitten we al in februari 2015. Maar toch, nog een deel voor de boeg. Nadeel is dat 2 zendingen betekenen dat ik 2 verjaardagen zal moeten missen. Geen goed nieuws voor het thuisfront.

Ondanks het vele werk neem ik op dinsdag toch een dagje verlof. Het is immers een pedagogische studiedag en de jongens zijn thuis. In feite is deze vrije dag noodzakelijk, want het zijn vandaag tussentijdse verkiezingen en de schoolinfrastructuur is nodig als stemlokalen. Ik profiteer van de vrije dag om mijn taak als tender in het aquarium te leren. Eens iets anders. Morgen kan ik immers niet gaan duiken omdat er iets dringends op mij ligt te wachten.

Defensie heeft nog steeds niet betaald. De computerproblemen houden aan en daardoor worden wij niet vergoed.

Amber is zenuwachtig ('zwachtig' volgens Samson) voor haar eerste examenreeks. Hopelijk kraakt ze niet onder de examenstress. Ze kent het wel, maar moet het nu ook kunnen tonen op het cruciale moment. Deze eerste reeks is belangrijk, want die zet de trend. Na afloop is ze voorzichtig positief. Laat ons hopen. Een goed resultaat zou zeer welkom zijn. Niet alleen om haar moreel op te peppen, maar ook om de tegenvallende eerste maanden van het leven als student een beetje te compenseren. Duimen dus.

Op donderdag probeer ik zo veel mogelijk op het werk te regelen zodat ik morgen vroeg kan vertrekken. Onder andere publiceer ik mijn tweede artikel op de interne blog. De reeks draagt de titel 'Thinkbox' en probeert mijn collega's aan te zetten tot het denken 'out of the box'. Publicatie met een beetje hoop om dit hoofdkwartier te veranderen. Ik kan het niet laten een beetje naief te zijn. Wereldverbeteraar zijn – ook al is het op een kleine schaal – is blijkbaar een genetisch bepaalde eigenschap, want sterker dan mezelf. Ik heb al positieve commentaar ontvangen.

Het wordt dus een beetje later. Calle belt me op met de vraag of ik nog even snel naar de Commissary kan gaan. Hierdoor kom ik in een lange file terecht en ben ik

dus heel laat thuis. Gelukkig is er geen voetbaltraining voor Ciaran vanwege de regen.

Le nouveau 'Papie en Mamie' est arrivé

Vrijdag is er nog steeds veel werk, maar ik streef ernaar om zo veel mogelijk af te ronden, want volgende week is het een korte week en daarna vertrek ik weer op TDY. Er zijn een paar zaken met een deadline die ik zeker wil afronden. Het lukt me om te doen wat ik gepland had en toch op een deftig uur weg te wezen. Slecht nieuws van de dag is echter dat het contract van mijn collega John zeer waarschijnlijk niet verlengd zal worden. Er bestaat een waterkans dat hij een 'resultaatsgebonden' contract aangeboden krijgt, maar dit is echt een lelijke oplossing. Immers, het delen van kennis hoort daar niet toe en dat is juist zijn grote waarde. Hoe kunnen we putten uit zijn kennis zonder hem te veel te belasten, want hij zou alleen betaald worden als hij een bepaald product aflevert?

De vlucht van de mamie en de papie is blijkbaar uitgesteld. In ieder geval, dat is het laatste bericht dat we krijgen, maar dan opeens zijn ze toch vertrokken. Snel Loic gaan ophalen en dan doorrijden naar de luchthaven. We komen op tijd aan, maar waar zijn zij? Het vliegtuig is tijdelijk tegengehouden op de baan, maar tijdens de zoveelste iteratie vinden we het drietal - ook tante Ria is nu bij ons geraakt. Het is een blij weerzien, alsof ze thuisgekomen zijn. Hun avontuur in New York was groots, goed en zeer interessant.

Ondanks het weekend en het Belgische bezoek moet ik zaterdag vroeg opstaan, want ik moet met Ciaran naar Richmond voor een voetbalmatch. Terwijl hij zich opwarmt, werk ik aan het belevingsboek in een plooistoeltje aan de rand van het veld. Eén match verliezen ze, de andere ronden ze af met een gelijke stand. Het belangrijkste is dat ze beter beginnen samen te spelen.

Via WhatsApp vertelt Amber me dat het uit is met Nick. Ze heeft veel verdriet, maar ze 'wisten' het alletwee al een tijdje. 5 jaar waren ze samen en ze hebben niets anders gekend. De kans dat dit zou blijven duren, was zeer klein en dus is het niet echt een verrassing voor mij. Maar toch… Als ik thuis ben, bespreken we het nog via Skype. Nu moet ze én het gemis verwerken én zich concentreren op de studies. Het schuldgevoel sluimert natuurlijk ook.

's Avonds is het een gezellige bende aan onze overvolle tafel in Chesapeake. Alleen Seighin ontbreekt, want hij blijft weer bij vriendje Josh overnachten.

Zondag weer vroeg op, weer naar Richmond. De match is beter. Het is zowaar spannend. Ze spreken met elkaar af wat ze gaan doen. Ze worden een ploeg. Jammer genoeg is dit het einde van het seizoen, want na de winterstop beginnen de high

school wedstrijden. Dit team heeft maar 4 maanden kunnen samenspelen en op het moment dat ze als ploeg beginnen te spelen, worden ze uit elkaar gehaald voor een andere competitie. Is dit de reden van het mindere voetbal in de USA?

Maandag, een dagje verlof, is het weer rijden. Niet naar Richmond voor voetbal, maar naar Williamsburg voor een dagje shoppen. Nadat de dames verzadigd zijn door de nodige koopjes, rijden we richting de koloniale hoofdstad. De inwendige mens versterken en daarna een beetje rondkuieren. Het weer is er ideaal voor, mooi en warm wandelweer. Herfsttaferelen in een historisch kader. De kleine reenactment meepikken en genieten.

Dinsdag, veteranendag. Bij ons Belgen gekend als 11 november. Een dagje vrij. Calle gaat met papie en de kinderen een stukje tennissen en de twee achtergebleven dames beslissen om de voormiddag te vullen met de buurt te verkennen en te skypen met de verweesde Belgen. Ik besluit dan maar een duikje in het aquarium te doen. Alles inladen en weg. Doordat het een verlofdag is, zijn er veel kinderen als publiek aanwezig. Het wordt dus een leuk halfuurtje duiken met veel handjes schudden en plakken met een dikke glasplaat tussen ons. De andere bende komt laat thuis, nog loopschoenen voor de papie gaan kopen. Het plan om in de namiddag het slagschip de Missouri te bezoeken, wordt letterlijk weggespoeld door de regen, en omdat de tennissers te laat zijn. De rest van de dag is dan maar gewoonweg niets doen. ’s Avonds wordt de ganse bende dor tante Ria getrakteerd in de Cheesecake Factory. Leuk. Vreemde conclusie: ik heb niet van de extra militaire korting van de dag geprofiteerd … maar was dat ook niet van plan.

Woensdag werkdag. De ‘branch head’ heeft veel commentaar op mijn voorstel. Niet onverwacht, maar daardoor gaat de briefing aan de generaal niet door. Ik ben echter niet vroeger thuis, want de bespreking van mijn voorstel neemt veel tijd in beslag. Uiteindelijk is mijn voorstel toch niet zo slecht.

De donderdag wordt gekleurd door de ‘flag raising’ ceremonie voor Polen. Het is koud weer, maar ik vind dit veel beter dan die hete parade van begin juli.

Vrijdag begint met thuiswerk, want vandaag is het korpsmaaltijd. Het is deze keer in spencer en niet in service dress met wit hemd. Geen medailles. Doordat de spencer in feite avondkledij is en het een lunch betreft, ben ik een beetje in de war. Ik niet alleen, ook Calle weet niet wat ze van de nieuwe dresscode moet maken. Ze vreest dat ze ‘underdressed’ zal zijn, maar een cocktailkleedje is er

wel over. Uiteindelijk blijkt dat ze juist zat. De korpsmaaltijd is gezellig, hoewel minder hevig dan vorig jaar. Is dat omdat er nu een generaal aan tafel zit?

Zaterdag. Weekend en dus vroeg op. Geen uitslapen hier. Opdracht: 2 voetballers en 4 matchen. Seighin speelt het toernooi met de U12. In het begin loopt hij er een beetje verloren bij. Hij kent de ploeg niet en wordt als aanvaller opgesteld. Je zou voor minder de kluts kwijt geraken. Maar naarmate de minuten verstrijken, voelt hij zich beter. Hij maakt zelfs een doelpunt. Ciaran doet het goed als aanvallende middenvelder.

Als de matchen gedaan zijn, vertrekken we richting bowling om Seighin af te zetten voor een verjaardagsfeestje en dan naar de zoo van Norfolk zodat Ciaran vrijwilligerswerk kan doen. Eerst een stukje eten en dan, terwijl Ciaran zich van zijn taak kwijt, slenter ik door de zoo. Rustig aan. Bijna geen volk.

Als ik vermoeid thuis kom, blijkt er geen warm water meer te zijn. De zolder op om het probleem op te lossen.

Zondag. Weer vroeg op. Gelijkaardig scenario van gisteren. Seighin moet maar 1 match spelen. De ploeg heeft blijkbaar de 2de match van de zaterdag verloren (we waren gisteren voor de aanvang van de 2de helft vertrokken). Hij vindt spelen met een goede ploeg leuk – zo winnen we nog eens - ook al is het U12 en dus moeilijker met die grote jongens. Ciaran speelt beter en beter. Door het toernooi zijn er een paar gekwetsten. Na de 2de match moeten we snel alles opkramen en spurten naar Newport News voor een competitiematch. Gekwetsten en geen gastspelers zorgen ervoor dat er 10 uitgeputte voetballers op het veld verschijnen. Ze zitten er kompleet door. De 5de match is er te veel aan. Niets lukt hen nog. Alles wat erin zat, hebben ze gegeven en nu gaat het niet meer. A match too far? Natuurlijk, in een dergelijke slijtageslag verdient een speler zijn plaats in de ploeg. Samen in de miserie maakt een team sterk.

's Avonds gaan we met z'n 4en – tante Ria is vrijdag al naar België teruggekeerd - eten in het beste visrestaurant van de buurt - althans dat is als ik zowel de persoonlijke referenties als de

internetcommentaren mag geloven. Morgen is Calle immers jarig en dat willen we in stijl vieren. Het restaurant, gelegen op het strand, ziet er niet echt 'het beste' uit, maar de vis is er lekker. Ik bestel de zogenaamde 'soft shell crab', een krab met een zacht pantser. Iemand had me dat ooit aangeraden en dus nu doe ik het. Lekker speciaal! Terwijl wij culinair genieten, staan de hemelsluizen wijd open. Ons zicht op zee ziet er daardoor zeer waterig uit.

Een halve eeuw

Hiep, hiep, hoera. De belangrijkste gebeurtenis van de maand: Calle wordt 50. Een halve eeuw. Ik sta op voor de kids (nee, ik heb geen verlof!), Calle mag blijven liggen. Dit geeft me ook de kans om ze de verjaarsdagskaart te laten ondertekenen. Als ze allemaal weg zijn, kruip ik weer even terug in bed. Na een kort slaapje staan we op. Gelukkige verjaardag, Calle! Ontbijt nuttigen en valies maken. Daarna een beetje vanalles doen. We eindigen mijn verblijf met champagne bij ovenverse pistolets. En dan moet ik vertrekken. De grap was immers dat ik zou opstaan met een 50-jarige, maar er niet mee zou gaan slapen. Vertrekken dus.

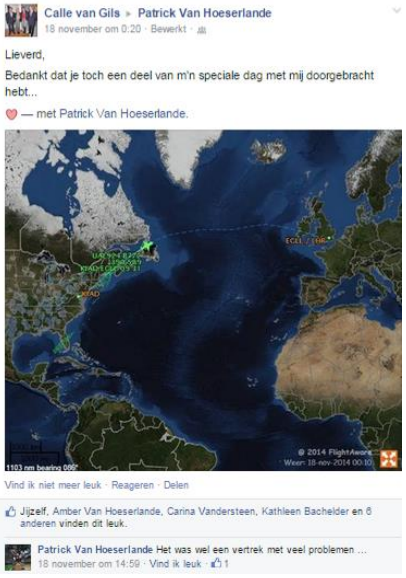

Of toch niet? Ik krijg een sms dat mijn vlucht uitgesteld is. Meer tijd thuis. Daarna nog een smsje. Oei, nu zal ik mijn verbinding missen. Ik bel naar de luchtvaartmaatschappij. Inderdaad, ik kan de connectie niet meer halen. Morgen vertrekken? Nee, dat gaat niet, want ik moet morgenochtend in

de vergadering zijn. Na enig opzoekingswerk van mijn kant stel ik voor om de vlucht via Londen te nemen. Die vertrekt later in DC. OK, geboekt. Waarom kunnen ze met al die computers dat zelf niet uitvinden? Ik krijg de raad om toch naar de luchthaven te rijden, want misschien is er daar een andere oplossing.

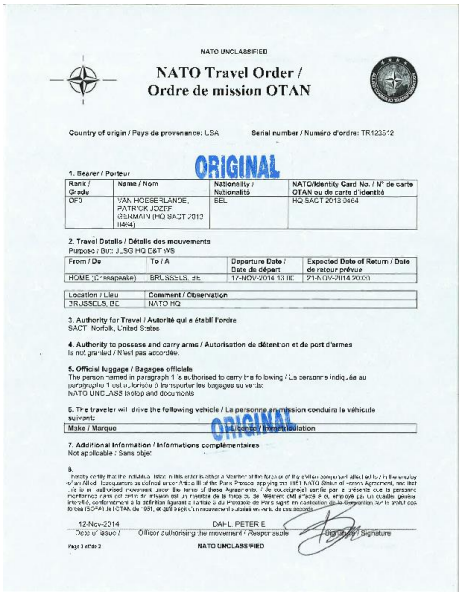
NATO UNCLASSIFIED

NATO Travel Order / Ordre de mission OTAN

Country of origin / Pays de provenance: USA Serial number / Numéro d'ordre: TR123512

ORIGINAL

1. Bearer / Porteur

Rank / Grade	Name / Nom	Nationality / Nationalité	NATO Identity Card No. / N° de carte OTAN ou de carte d'identité
OF3	VAN HOESERLANDE, PATRICK JOZEF (GRAMMYN (HQ SACT 2012 0464)	BEL	HQ SACT 2012 0464

2. Travel Details / Détails des mouvements

Purpose / But: J_SG HQ DET WS

From / De	To / A	Departure Date / Date de départ	Expected Date of Return / Date de retour prévue
HOME (Or nearest)	BRUSSELS, BE	17-NOV-2014 13:00	21-NOV-2014 20:00

Location / Lieu	Comment / Observation
BRUSSELS, BE	NATO HQ

3. Authority for Travel / Autorité qui a établi l'ordre
SACT, Norfolk, United States

4. Authority to possess and carry arms / Autorisation de détention et de port d'armes
is not granted / N'est pas accordée.

5. Official luggage / Bagages officiels
The person named in paragraph 1 is authorised to carry the following / La personne indiquée au paragraphe 1 est autorisée à transporter les bagages ou articles
NATO UNCLASS laptop and documents

6. The traveler will drive the following vehicle / La personne ci-dessus conduira le véhicule suivant:

Make / Marque	Colour / Couleur / Registration

ORIGINAL

7. Additional Information / Informations complémentaires
Not applicable / Sans objet

8.
I hereby certify that the details listed in this order are correct and that the issue of the civilian passport allows me to / In the event of an Allied Evacuation as defined under Article III of the Paris Protocol applying the 1951 NATO Status of Forces Agreement, I will / Je certifie que les détails figurant dans le présent ordre sont exacts et que la délivrance du passeport civil me permet de / En cas d'évacuation alliée par le personnel ressortissant dans un pays tiers, tel que défini à l'article III du Protocole de Paris signé en application de la Convention de 1951 sur le statut des forces de l'OTAN, je / Ich bestätige hiermit, dass die Angaben in diesem Befehl richtig sind und dass die Ausstellung des Zivilpasses mir / Im Falle einer Evakuierung durch die NATO, die gemäß Artikel III des Pariser Protokolls zum Abkommen über die Rechtsstellung der NATO-Truppen vom 19. Juni 1951 definiert ist, werde ich / Ik verklaar hierbij dat de gegevens in deze bestelling juist zijn en dat de afgifte van het burgerpaspoort mij in staat stelt om / In geval van een door de NAVO gedefinieerde evacuatie van niet-strijdende troepen uit een derde land, zoals bepaald in artikel III van het Protocol van Parijs inzake de Overeenkomst van 19 juni 1951 betreffende de status van de NAVO-troepen, ben ik van plan om

12-Nov-2014 DAHL PETER E

Date of issue / Officer authorising the movement / Nasser publ Signature

Page 1 of/de 2 NATO UNCLASSIFIED

Buiten hangt er een onweer in de lucht. Het is drukkend warm en je voelt de energie. In het luchthavengebouw ontdekken we dat de vlucht al meer dan 5 uur vertraging heeft. Ik stuur Calle terug naar huis. Ze moet op haar verjaardag niet met mij in de luchthaven wachten. Ik zal alles van hier wel volgen. Na ons afscheid stap ik richting USO. Beter ergens comfortabel zitten wachten dan gewoon op een stoel in het gebouw. Ik krijg af en toe een smsje binnen met steeds uitlopende vertrekuren. De laatste stand is 8 uur vertraging. Bijna de helft van de vliegtuigen is geannuleerd of vertraagd. Onweer boven de USA? Plots krijg ik een sms dat de vlucht om 19u45 vertrekt. Oef, want met die 8 uur vertraging zou ik zelfs de verbinding naar Londen niet halen. Ons vliegtuig wordt volgestopt met reizigers die naar DC moeten. Zet je maar in de zetel. Geen telling nodig. Vertrekken! Het wordt een hobbelige vlucht.

Even uitblazen in de lounge en dan naar Londen. ’s Morgens landt het vliegtuig op de tarmac van Heathrow. Dan spuwt het vliegende monster zijn vermoeide passagiers uit. Ik stap naar de volgende connectie voor een laatste sprong over het Kanaal. In Zaventem aangekomen neem ik de taxi, zet mijn valiezen af in het hotel en laat me aan het NATO HK afzetten. Om 14u10 kom ik de vergadering binnen. 5 uur te laat, maar ik ben er. Gelukkig moet ik de vergadering niet leiden (anders was ik natuurlijk niet op maandag vertrokken).

De vergadering verloopt moeilijk. John, die de ze voorzit, zal logistiekers nu nog minder graag zien. We draaien soms in rondjes, wat eigenaardig is: het enige wat ik met deze bijeenkomst beoog, is een consensus bereiken dat er geen actie nodig is. Dat de energie op andere problemen moet gericht zijn. Traag maar zeker evolueren we in die richting. Goed.

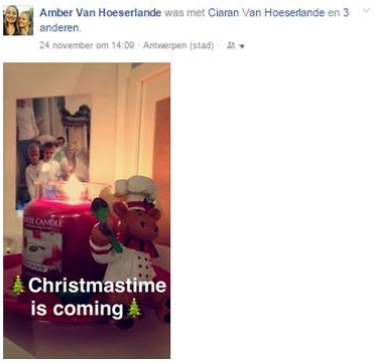

Donderdagavond hebben we later gedaan dan verwacht, maar we moesten kunnen afsluiten. Na de vergadering stap ik op de trein naar Antwerpen. Een met pendelaars gevulde nieuwe trein met TV-schermen waarop je kan zien hoe goed, of slecht, de trein op schema rijdt. Amber staat me al aan het station op te wachten. We stappen door de drukke winkelstraten te voet naar haar kot. We hebben veel bij te praten en ik kan een beetje sinterklaas spelen. Eindelijk ben ik van mijn volle tweede valies af. Ik zie nu in levende lijve de apenkuren van haar zotte hamster. Dat

beestje heeft zeker ADHD, maar is enorm koddig.

We rijden samen naar Brussel. Ze blijft overnachten en we gaan samen ontbijten. Daarna zet ze me aan de luchthaven af. Tot Kerst!

Tijdens mijn gesprek met de veiligheidsagent hebben we het over de peppersprays van de Amerikaanse dames. Deze wapens zitten verborgen in lippenstiften, aanstekers, gsm, … en zijn in België niet te krijgen. Hij vraagt zich af hoe ze dat door de Amerikaanse controles krijgen. Hij vertelt me ook dat hij, als hij ze ontdekt, deze wapens niet aan de politie aangeeft. Veel te veel miserie. Hij gebruikt ze als didactisch materiaal tijdens zijn lessen.

Na de tickets en de grenscontrole kom ik bij de security aan. Een enorm lange rij. Nog nooit meegemaakt. Een paar passagiers proberen de snelle weg te nemen met als excuus dat ze anders hun vlucht zullen missen. Allemaal worden ze zonder pardon teruggestuurd.

Al bij al gaat het snel. Ik heb met John een afspraak in de lounge voor een interview voor zijn PhD. Het interview gaat over de millenniumgeneratie en haar manier van leren. Daarna het vliegtuig op. Het valt op dat er veel collega's van het hoofdkwartier op zitten. Ik heb gehoord dat we met ons hoofdkwartier ongeveer 10000 reisdagen hebben, waarvan 5000 naar België. Cijfers om even bij stil te staan. De prijs van de trans-Atlantische link.

De afgelopen dagen ben ik ook te weten gekomen dat de job bij de NATO waarvoor ik gepostuleerd heb, niet meer open is. Door een voorrangsregel moet de dienst een NATO-burger die zonder job gevallen is maar geen kennis van de functie heeft aannemen. Daardoor moeten ze de job aan een collega geven en zijn plaats openstellen uitsluitend voor de 'nieuwe'. De regel is begrijpelijk, maar komt in dit geval de kwaliteit niet ten goede.

In de luchthaven van Norfolk zie ik geen Mutske en geen Calle. Door een misverstand is geen van beiden hier. Mutske, Hans Lecluyse, zat voor zijn cursus dichtbij Washington (en niet in Norfolk, zoals ik begrepen had). Hij dacht me een lift te geven van Washington naar Norfolk, maar dat was natuurlijk niet nodig. Hij zal dan morgen maar afkomen. Als ik Calle bel, is ze volop bezig met het avondeten klaar te maken. Geen probleem, ik neem dan maar de taxi naar huis. Een eerste keer in de USA.

Op zaterdagmorgen is Calle tijdens het ontbijt kwaad op Loic omdat hij een interview voor MIT – yep, de universiteit! – plande. Ik kan er niet echt tussen komen omdat …

Intermezzo: Toen Calle weg was…

We maken even de sprong naar vorige maand. Ik kon wat ik nu schrijf toen niet in het belevingsboek zetten omdat anders mijn editor, Calle dus, alles te weten zou komen.

Gedurende haar bezoek aan België hebben we met de mannen een verrassingsfuif in elkaar gestoken. We konden immers 10 dagen plannen zonder het risico te lopen het te verraden. We moesten daarna gewoon onze mond houden. Onze zonen hebben dat zo goed gedaan, dat Seighin, die alles mee voorbereid had, later zei dat hij niet op de hoogte was. Schitterend gedaan!

Omdat ik wist dat ik de week vóór de fuif op TDY zou zijn, moesten we de formule aanpassen. Bij een standaard verrassingsfuif zorg je ervoor dat het verjaarvarken gedurende een ruime tijd uit het huis is. Je verzint een excuus zodat je alles kunt klaarzetten en alle feestvierders de tijd krijgen om zich binnen te verstoppen. Als het nietsvermoedende slachtoffer binnenkomt is het: "Surprise!". Ik noem dit de inside-out formule. Volk 'inside', varken komt van 'out'.

Dit vraagt echter veel voorbereidingswerk en hulp van enkele insiders zonder dat het argwaan wekt. Dus veranderde ik de formule naar outside-in. Het feestvarken zit binnen en de feestvierders komen van buiten. Vanaf een bepaald uur mogen ze volledig willekeurig binnenvallen. Deurbel, "Hoi, we komen je even een gelukkige verjaardag wensen!". Even wachten, en opnieuw de deurbel. Totdat het feestvarken doorheeft dat er iets anders aan de gang is dan toevallige gelukwensers.

Voordeel is dat de bezoekers zelf iets meebrengen. Taart, snacks, … Ze vallen immers 'onverwacht' binnen. Een bijkomend voordeel is dat je het ver op voorhand kunt plannen. Op de dag zelf moet je enkel een excuus vinden om drank te halen. Mijn excuus was een fictieve voetbalmatch, maar doordat er op zondag een echte match was, viel dit weg. Dan maar een echt interview voor MIT. Dat natuurlijk fictief heel lang zou duren. Een verzonnen verjaardagsarty waarop Loic moest gaan draaien, zorgde ervoor dat we zijn installatie op vaarhand beneden konden installeren.

Mijn mails werden zeer spontaan snel beantwoord. En iedereen wou wel iets meebrengen. Mogelijke klachten van buurtlawaai werden preventief weggewerkt door ook de buren uit te nodigen. Al snel kwam ik op 60 mensen. Oei, ons huis zal te klein zijn!

Om het geheel nog beter te maken, heb ik tijdens mijn TDY de week voor de bewuste dag me 's avonds onledig gehouden met het maken van een fotofilm. Het feit dat al onze foto's in België zijn gebleven en dat Calle meestal de fotograaf is, maakte dit tot een extra moeilijke opdracht. Maar dank zij de hulp van enkele van Calles vrienden heb ik dit toch kunnen verwezenlijken. Bekijk het resultaat maar op http://youtu.be/DoDVpF6NcPQ.

Tijdens de weken ervoor hebben we ons bijna een paar keer versproken, maar ons steeds op tijd kunnen inhouden.

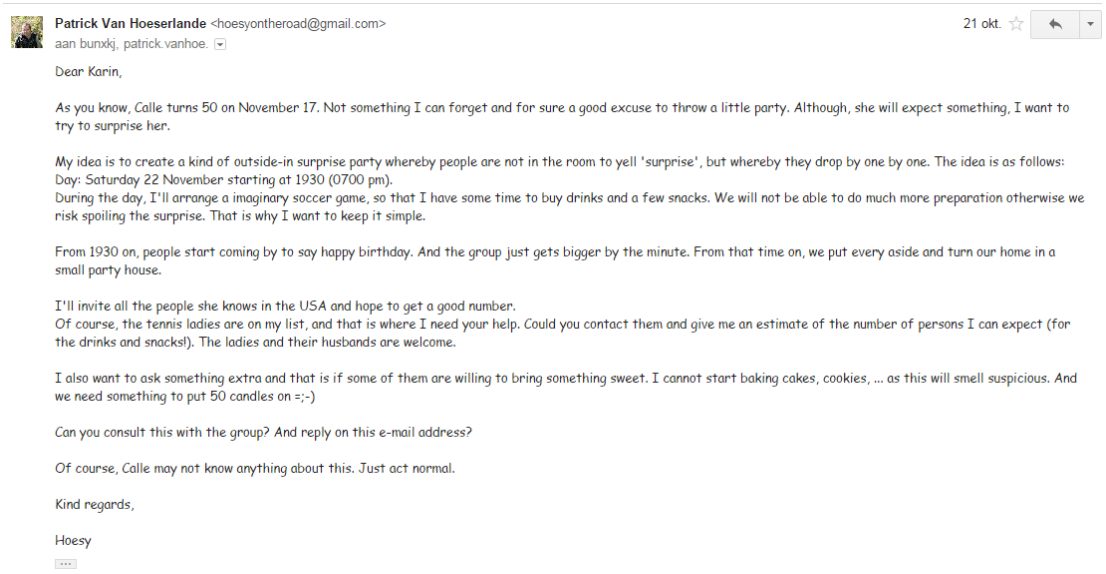

Patrick Van Hoeserlande <hoesyontheroad@gmail.com> 21 okt.
aan bunxkj, patrick.vanhoe.

Dear Karin,

As you know, Calle turns 50 on November 17. Not something I can forget and for sure a good excuse to throw a little party. Although, she will expect something, I want to try to surprise her.

My idea is to create a kind of outside-in surprise party whereby people are not in the room to yell 'surprise', but whereby they drop by one by one. The idea is as follows:
Day: Saturday 22 November starting at 1930 (0700 pm).
During the day, I'll arrange a imaginary soccer game, so that I have some time to buy drinks and a few snacks. We will not be able to do much more preparation otherwise we risk spoiling the surprise. That is why I want to keep it simple.

From 1930 on, people start coming by to say happy birthday. And the group just gets bigger by the minute. From that time on, we put every aside and turn our home in a small party house.

I'll invite all the people she knows in the USA and hope to get a good number.
Of course, the tennis ladies are on my list, and that is where I need your help. Could you contact them and give me an estimate of the number of persons I can expect (for the drinks and snacks!). The ladies and their husbands are welcome.

I also want to ask something extra and that is if some of them are willing to bring something sweet. I cannot start baking cakes, cookies, ... as this will smell suspicious. And we need something to put 50 candles on =;-)

Can you consult this with the group? And reply on this e-mail address?

Of course, Calle may not know anything about this. Just act normal.

Kind regards,

Hoesy

Terug naar de bewuste zaterdag. Na het interview met MIT en een bezoek aan de drankafdeling van de Commisary komen we terug thuis. We laten de drank in de auto staan. Mutske is ook juist aangekomen en dus is het gezellig babbelen. Calle vraagt of ik spaghetti wil klaarmaken voor vanavond. Hoewel totaal overbodig begin ik eraan. Daarna starten we met het aperitief. Mutske, die van de verrassing op de hoogte is, is een beetje in de war, zo goed spelen we allemaal onze rol van ‘er is niets speciaals aan de hand’. Muziekinstallatie naar beneden brengen. Ik kan ook ongemerkt de videocamera aan de voordeur klaarzetten (een paar mensen hebben zo ons huis gevonden, want het huisnummer is niet gemakkelijk leesbaar). Ik wil immers het moment dat Calle beseft dat het om een georganiseerd verrassingsfeest gaat digitaal vastleggen. Camera rolt! Zoals afgesproken verdwijnt iedereen 5 minuten voor tijd. Calle moet immers de deur opendoen en dus mag niemand van ons in de buurt van de voordeur zijn. Lukt deze formule? Spannend!

In de luttele minuten die er resten, loopt het toch nog verkeerd. Calle bedenkt plots dat het voetbalshirt van Ciaran nog gewassen moet worden en trekt naar boven. Niemand is in de omgeving om haar tegen te houden. De eerste gast belt en Seighin roept zijn mama, maar die zegt dat hij de deur zelf moet opendoen. Verrassingseffect weg!

Even later komt Seighin me vertellen dat hij de deur moest opendoen en dat hij de bezoekers in de ‘formal dining room’ verstopt heeft. Slim bedacht van een 10-jarige. Ik beslis om ook naar beneden te gaan. De deur openen schrap ik van mijn lijst. Als ik beneden kom, zie ik John iedereen geruisloos binnenlaten. Dit duurt zo’n 10 minuten terwijl ik vruchteloos Calle probeer naar beneden te lokken: “Waar blijf je? We zijn bijna uitgedroogd.” Niets helpt. Als er ongeveer 30 personen in onze dining room opeengepakt staan, komt ze eindelijk naar beneden. Wie heeft er gebeld? Seighin zegt dat het een vergissing was. En dat terwijl er op 1 meter achter haar al een pak volk staat. Muisstil.

Ik kan haar richting voordeur lokken door te zeggen dat er een pakje aan de deur staat. Ze draait zich om. “Surprise!”. De eerste 30 minuten is ze de kluts kwijt. Maar dat is geen probleem, want alles is geregeld. In een mum van tijd staat alles klaar en is het volle bak feest. Fantastisch! Geslaagd opzet! Meer dan 50 man over de vloer. Twee koppels Nederlanders hebben ons huis niet gevonden. En wij hebben door het feestgedruis onze GSM niet horen bellen.

Als de laatsten - Belgen natuurlijk! - vertrekken is het laat.

Laat, maar het is geen luie uitslaapzondag. We moeten vroeg opstaan, want de twee oudsten hebben zich als vrijwilligers

opgegeven om te helpen bij de marathon van Norfolk. We moeten we er vóór 06u00 zijn. Terug thuis kruip ik het bed weer in. Daarna rustig ontbijten en dan weer weg. Naar Norfolk de jongens oppikken en doorrijden naar Richmond voor de laatste competitiewedstrijd. Ciaran speelt een slechte match. Door het vroege werk is hij te moe en dat laat hij ook duidelijk merken op het veld. Ik ben niet tevreden over zijn gedrag en vertel hem dat ook. Ik rij geen 4 uur voor zoiets! En hij heeft het team ook in de steek gelaten. Hopelijk snapt hij het.

Door Thanksgiving is het een korte driedagenweek. En het lijkt alsof we het werk van een volle week in die drie dagen willen stoppen. De woensdag is boemvol door een VTC met onze collega's in Mons over een probleem dat opgelost moet worden en de briefing aan onze generaal. Als ik 's avonds vertrek, is de parking bijna leeg.

De drukte op het werk wordt gelukkig enigszins gecompenseerd door de rustigere avonden. Er zijn immers geen voetbaltrainingen meer. Alleen op dinsdag zijn we op de afsluitceremonie van het herfstsportseizoen verwacht. Loic zit immers in de cross country club van de high school. Met zijn tijd van 18 minuten en 40 seconden op de 5 km zit hij bij de beste 10 lopers van de school. Niet slecht voor een volleyballer!

Thanksgiving. Zoals verwacht is Seighin bij zijn vriend uitgenodigd. Ook wij gaan op verplaatsing spelen. Een Nederlands koppel heeft ons uitgenodigd om met hun Amerikaanse vrienden en buren te feesten. Zij zorgen voor de kalkoen en de rest brengt iets mee. Wij bereiden in de voormiddag een groot aperitief voor. Hopelijk krijgen we daarna de kalkoen nog op. Het is een gezellige boel, maar ik ben om een ongekende reden doodmoe. Te veel op reis? Of niet genoeg slaaprecuperatiemogelijkheden – juist geen 30 letters - in het weekend?

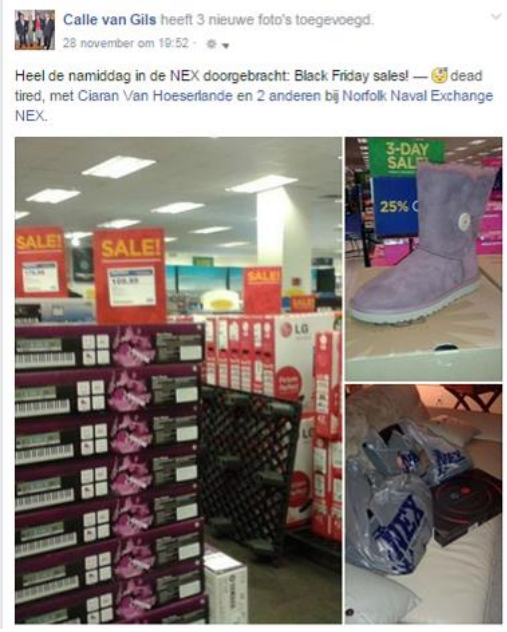

Vrijdag doen we even mee met de Black-Fridaygekte in de NEx. Hoewel de deuren al van 5 uur 's morgens open zijn, loopt er in de namiddag nog heel veel volk rond. Calle shopt met de gsm in de hand, want er zijn een paar buitenlandse bestellingen. Gekkenwerk! Gelukkig is het rustiger in de Commissary. We sluiten de dag af met een gezellige filmavond.

Geen voetbal, dus uitslaapzaterdag. Daarna vliegen we in de desserts. Maken, niet eten. Vanavond gaan we feesten bij een Engels koppel met veel genodigden. Tijdens de voorbereiding probeer ik ons maandelijks internetprobleem op te lossen.

De avond is overvol. Zeer veel koppels en leuke gesprekken. Gelukkig wordt het niet zo laat als de vorige dagen, hoewel we ook nu weer bij de laatsten zijn.

Zondag. Opnieuw een dag zonder internet. Ik doe een aantal kleinere werkjes in huis die al een tijdje om aandacht vragen. Terug de routine van het maken van de valies, slechts 1 deze keer. Alles de auto inladen en naar de luchthaven. Op weg naar Tbilisi. De laatste keer dit jaar. Alleen dat is. Helemaal geen zin. Last van nek- en rugpijn. Een vroege sinterklaas geeft me een neksteunkussen. Hopelijk helpt dat een beetje. Mijn valies geraakt moeilijk ingecheckt en een Duitse collega voorspelt problemen ermee in Amsterdam. Oppassen geblazen dus.

En weer vlieg ik over de Grote Oceaan. De jetlag staat al op me te wachten…

32: Van Sint-Elooi naar San Sylvester, van Tbilisi naar Zoersel

Tbilisi

Mijn eerste keer richting Tbilisi, Georgië. Hier in de USA moet ik er iedere keer 'Georgia, the nation, not the state' bij vermelden, want om een of andere bizarre reden denken de Amerikanen steeds dat het om hun staat gaat. Aan de incheckbalie in Norfolk komen we de Duitse collega van op de receptie tegen. Hij vliegt richting Praag, volgens mij een betere bestemming. Hij waarschuwt me mijn bagage goed in het oog te houden, want bij zijn vlucht naar Tbilisi 2 weken geleden is hij de zijne in Amsterdam kwijtgeraakt. Zijn valies heeft een groot deel van Rusland gezien alvorens terug in de USA terecht te komen. Ik krijg nog minder zin dan ik al had, maar een verwittigd man is er twee waard. Tijdens de check-in zijn er problemen om mijn valies naar Tbilisi te laten doorvliegen. Een teken aan de wand?

De reis verloopt vlot. Even wachten in de United lounge maakt alles een beetje aangenamer. In Schiphol begint het echter verkeerd te lopen. Nee, voor Tbilisi moet ik naar de KLM-kiosk. Nee, nee, je moet bij United zijn. Hola, geen heen en weer hier! Ah, we kunnen je toch zien in ons systeem. Wat is het nummer van je bagage? Oeps, papier ligt nog in Norfolk. Terug naar United voor het nummer en dan weer naar KLM. Hostess blij dat ze mijn valies op het vliegtuig krijgt, maar best toch even checken of hij wel degelijk in het ruim zit alvorens er zelf op te stappen. OK.

Ah, mijnheer, je hebt geen toegang tot de lounge, want dit is geen echte United vlucht. Hallo, ik kom uit de USA en heb alles via United geboekt! Nee, geen toegang. Dan maar wachten op de stoelen zoals iedere andere passagier. Een vriendelijke juffrouw vraagt me of ik wil deelnemen aan een opiniepeiling over de luchthaven Schiphol. Waarom niet? Het doodt de tijd.

De service van Georgia Airlines, niet KLM dus, valt best mee. Een beetje amateuristisch, maar je hoort me niet klagen. Aankomst in de internationale luchthaven. Een beetje klein voor een hoofdstad. De chauffeur staat al te wachten. En zo kom ik op de dag van Sint-Elooi in een stad met een grote verkeersdrukte, waar de chauffeurs als zotten rijden – Sri-Lanka was erger -, het stuur van de auto's zowel links als rechts staat, … tot we aan het hotel komen. Een Holiday Inn. Van een gans andere klasse dan dat ik van deze keten gewoon ben. Vriendelijke bediening. Een kleine, maar nette kamer met een douche met houten vloer.

Het tijdsverschil van 9 uren is moordend. Ondanks de melatonine val ik niet in slaap. Als ik de eerste avond 3 uren slaap afklop, dan is het veel. Toch verplicht ik me om te blijven liggen. De dinsdag is een werkdag. Wat kan een mens anders doen? Hoewel de stad niet echt uitnodigt tot een wandeling beslis ik rond twaalf uur – na een laat, maar heerlijk ontbijt dat mijn lichaam als avondmaal accepteert – naar buiten te gaan. De stadsdrukte is onvoorstelbaar. Auto's,

auto’s en auto’s. Ik kom langs mooie façades, maar daarachter is het een stad in verval. Of is het in opbouw? De rivier die door de stad stroomt, ziet er tamelijk proper uit. Geen vuilnisbelt zoals in Kosovo. Verder ontdek ik iets wat eruit ziet als de winkelstraat. Rijk volk gemengd met armen. Contrast alom. Ik durf maar sporadisch mijn camera te nemen en foto’s te trekken. Jammer genoeg zit ik te ver van de oude stad om ze te voet te bereiken.

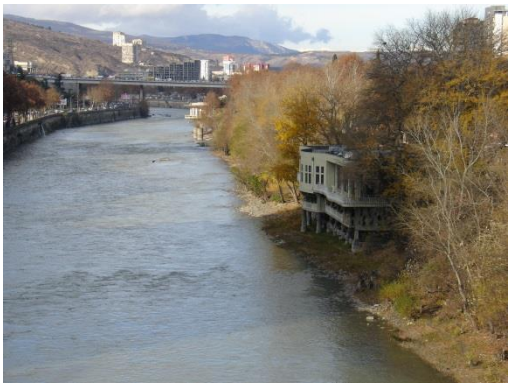

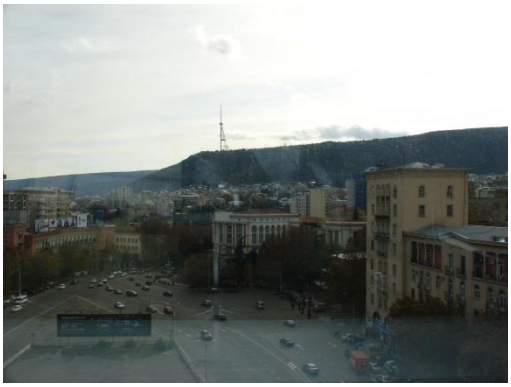

Terug in mijn kamer bel ik via Messenger naar Ciaran. In Chesapeake is de ochtend juist begonnen en het is vandaag zijn verjaardag. Hiep hiep hoera!

Door mijn eigen schuld mis ik de icebreaker. Jammer, want zo weet ik niet hoe mijn publiek er morgen zal uit zien. Mijn maag is al naar bed, want ik heb totaal geen honger. Ikzelf doe tijdens de nacht geen oog dicht. Dat zal morgen iets worden! Om 06u00 beslis ik dat ik al lang genoeg lig te woelen. Snel mijn terugvlucht bevestigen en dan naar beneden voor een lang ontbijt.

De woensdag – het is toch woensdag? – valt best mee zonder voldoende nachtrust. Tijdens de briefing heb ik enkele moeilijke momenten, maar ik denk niet dat het publiek iets gemerkt heeft. De dag is om voor ik het goed en wel besef. Er is een compromis uit de bus gekomen. Goed.

’s Avonds is het een Georgische maaltijd. De Russen kennen iets van toosten, maar voor Georgiërs is toosten een kunst. Ik ben al snel de tel kwijt. De tafel staat vol met eten, maar van een dessert hebben ze hier niet gehoord. De avond wordt ook opgesmukt met traditionele dansen. Zoals het alfabet zijn ook deze uniek. Soms een mengeling van Europese dans met Oosterse en Arabische invloed, en dan plots iets uniek. Een Georgische kolonel naast me is de ‘toastmaster’, maar al snel blijkt hij boven zijn theewater te zijn. De combinatie van Georgische wijn – waarvan ik dacht dat het water was – en de jetlag blijkt mee te vallen. Althans, als mijn collega afgevoerd wordt, sta ik nog steeds stevig op mijn benen. Het is laat als ik de keycard in het slot duw. Nog enkele uren slaap en dan is dit avontuur gedaan. Een beetje spijtig, want ik ben totaal tegen mijn zin en onvoorbereid naar deze stad afgereisd. Tbilisi is waarschijnlijk wel de moeite en de mensen zijn gastvrij, maar ik heb hen de kans niet gegeven om het te tonen. En waarschijnlijk is dit de enige keer dat ik deze stad bezoek.

საქართველოს თავდაცვის სამინისტრო
MINISTRY OF DEFENCE OF GEORGIA

Om 3 uur ’s morgens begint mijn terugtocht naar de USA. Ik pik mijn ontbijtpakket op aan de receptie en stap in de minibus die me naar de luchthaven zal voeren. Met valies, handbagage en een ‘Happy Meal’-achtige doos stap ik het luchthavengebouw binnen. Security door en dan wachten. Het vliegtuig op en vruchteloos proberen te slapen. Na een goede vlucht stap ik in München uit. Ik draai mijn horloge 3 uur terug en ga naar de uitgang om mij valies op te pikken. Hoewel Lufthansa en United Airlines in dezelfde groep zitten, slagen ze er niet in om bagage in één keer naar de bestemming te brengen. Ik moet weer helemaal inchecken. Gelukkig is de balie open, zodat ik niet zoals de vorige keer een uur moet wachten. Daarna naar de lounge van Lufthansa – hier is de samenwerking wel goed – om aan het lange wachten te beginnen. Gelukkig is een Europese lounge veel beter dan een Amerikaanse. Na meer dan 4 uur board ik opnieuw een vliegtuig.

25 uur nadat ik Tbilisi verlaten heb - deze reis leverde me de platina level frequent flyer status op – pik ik mijn bagage in Norfolk op. Calle en Seighin komen me afhalen.

Onze terugtocht leidt ons naar de boekenbeurs ten voordele van de school. Seighin wil zijn klasgenoten in het koor horen zingen. Ik wil vooral gaan slapen. Gelukkig heb ik een goede nachtrust, zodat ik me ’s anderendaags een gans andere mens voel. In de positieve zin.

Hoewel het vrijdag is, kan ik uitslapen. Om 5u40 opstaan om te gaan werken zou zeker geen goed idee geweest zijn. Calle neemt me mee naar de kerstmarkt van de vrouwenclub. En op die kerstmarkt staat zowaar Sinterklaas. Hij is zeer in trek bij de vele dames die er aanwezig zijn. Calle foerageert van de ene tafel naar de andere, terwijl ik het gebeuren observeer. Daarna gaan we richting Commissary. ’s Avonds verneem ik dat Mussaka, Ambers hyperactieve dwerghamstertje, dood is.

Ons plan om de reenactment van de slag om Great Bridge te bekijken gaat niet door, Seighin logeert weer bij zijn vriendje. En hij heeft besloten er dan toch maar te blijven voor het verjaardagsfeestje van de inwonende neef. Ciaran vervoegt hem juist na de middag. Ook ons plan om naar de kerstoptocht te gaan kijken gaat niet door. Het valt letterlijk in het water. Of beter, het water valt letterlijk op de optocht. De enige gebeurtenis van de dag wordt gevormd door het bezoek van de verantwoordelijke van de rijschool. Hij twijfelt aan de geldigheid van het papier dat we hem voorschotelen. Hij zal eerst moeten onderzoeken of dat voldoende is. Amerikanen en hun administratie! Ze blijven me verbazen.

Op 6 december komt Sinterklaas zonder de zwarte pieten commotie aankloppen. Belgische traditie in de USA.

John vertrekt

Het hoofdkwartier op maandag blijft bijna de ganse dag leeg. Althans, dat is het gevoel dat ik heb op onze verdieping. Is het al kerstverlof? Het aantal vergaderingen geeft me echter ongelijk. Iedereen is gewoon op zending.

Dinsdag ben ook ik er niet, want vandaag verjaar ik en heb ik een dag verlof genomen. Ik ben immers geen leuk gezelschap op mijn ‘dagje ouder worden’. Geen feeststemming dus. Calle neemt me mee naar de ‘tenniskoffieklatsj’ met de US-dames. In de Starbucks, waar ze na de tennis – of die nu doorgaat of niet – verzamelen, krijg ik als verjaardagsgeschenk mijn koffie van de zaak. Daarna neemt Calle me mee naar de NEx om cadeaus te kopen en naar de Commissary voor de gewone inkopen. Van Little Creek naar Greenbrier voor meer cadeaus. Ik heb zin in bagels en vandaag, dinsdag, staan die in promotie in de Panera. Een ‘Baker’s Dozen’ dus. Ik krijg ook daar een extraatje voor mijn verjaardag.

Als ik buiten wil stappen, word ik door een dame aangeklampt. ‘I have something for you for your birthday!’. Mijn wantrouwen vermoedt een of andere verkoopstruc, maar plots begint ze te zingen. In België zou ik denken dat die persoon ze niet alle 5 op een rijtje heeft, maar in de USA kan ik het plaatsen. Het past in hun cultuur van oppervlakkige openheid waarin contact leggen vlot verloopt. Een aspect dat ik onbewust al een beetje overgenomen heb.

Thuisgekomen geniet ik van mijn bagels; de jongens zullen er morgen in school ook met veel smaak van eten. Daarna begin ik aan het voorbereiden van het avondmaal. Bij een dergelijke dag horen een beetje bubbels en dus kraak ik een fles champagne – een van Calles verrassingsfeestje. Ik neem ook de tijd om de vele – meer dan 70 - felicitatieberichtjes op Facebook te beantwoorden. Jullie hebben de moeite genomen om iets op mijn tijdlijn te schrijven, het is dan ook normaal dat ik een beetje tijd neem om ze persoonlijk te beantwoorden. Op het antwoordapparaat staat ook een berichtje met verjaardagswensen van mijn baas.

De rest van de werkweek is druk, maar toch is het geen normale week. Naast mij ruimt John alles op, want zijn contract stopt op donderdag. Hoewel hij een nieuw contract zal krijgen, is de papierwinkel nog niet in orde. Dat betekent dat hij een

paar weken zonder werk zit en dat hij zijn bureau moet leegmaken. Dit werkje doet hij met veel tegenzin en hij toont dat duidelijk. Een instelling die ik zeer goed begrijp. Hij geeft me ook zijn 'traditioneel' afscheidscadeau. 'Traditioneel' omdat iedere officier waarmee hij nauw samengewerkt heeft en die in zijn ogen goed is, zo'n cadeau krijgt. Hij raadt me opnieuw aan om een doctoraat na te streven. Hij beseft echter niet dat dit niet alleen veel tijd vergt, maar ook veel kost. De prijs van zijn doctoraat viel goed mee omdat hij dit via de zogenaamde GI-bill gedaan heeft en dus zwaar gesponsord wordt door de US-regering. Ik moet echter toegeven dat ik eraan gedacht heb, maar de tijd is er zeker nog niet rijp voor. Tenzij ik overweeg om hierna naar de KMS te gaan om er les te geven. Maar iets ondefinieerbaars weerhoudt me op dit moment daarvan.

Ons afscheid is normaal slechts voor even, maar ik vermoed dat als zijn sollicitaties iets beters opleveren, hij eieren voor zijn geld zal kiezen. Zijn nieuw contract is volgens mij niet meer dan een uitdoofscenario. Hij zal over een paar maanden, als zijn contract ten einde loopt, toch iets anders moeten gaan doen. Ik hoop wel van niet, maar alles wijst op het tegengestelde, omdat de huidige politiek gehandhaafd zal blijven. Na zijn vertrek prijkt het inmiddels routine geworden stopteken op het scherm van zijn PC – waarbij we aanduiden dat we op zending zijn –, maar nu lees je geen 'On TDY until …' maar een droge 'John is gone'.

Woensdagavond gaan we met het ganse gezin naar een avondje als 'dank je wel' voor mijn vrijwilligerswerk in het aquarium. Geen idee wat dat gaat geven. 19u00, dus er zal wel iets te eten zijn. Aan de ontvangstbalie moeten we maar voor 3 extra betalen. Een aantal aanwezigen, veel volk trouwens, zijn zeer mooi opgekleed. Ik voel me een beetje underdressed. De maaltijd is een beetje simpel, maar goed. Alles natuurlijk met plastiek bestek. Voor een instelling die er prat op gaat 'groen' te zijn, moeten ze misschien een stapje verderdenken. Na het eten gaan de jongens de aquaria bekijken. "In welk aquarium duikt papa?". De mooie tafelbloemstukken worden onder de aanwezigen verloot, en hoewel we niet winnen, krijgen we er toch een mee. Conclusie: een leuke avond en een leuke bedanking. Het aquarium weet zijn vrijwilligers te waarderen.

Na een gewone werkdag is het op donderdagavond weer feest. Nu alleen voor Calle en ik. Zoals gewoonlijk werd er in het hoofdkwartier wel publiciteit rond gevoerd, maar geen mens die uitlegt wat het is. We moeten zelf ontdekken dat het 'Holiday Fest' in feite een kerstbal is in de zaal 'Vista Point' op de marinebasis. Op aandringen van de vrouw van de Nederlandse NLR hebben we ons ingeschreven. Benieuwd wat het zal worden. Ondanks dat het een weekdag is, loopt de grote zaal toch aardig vol. Wat me opvalt, is dat de aanwezigen in clusters van de bepaalde diensten staan. Zijn het alleen de diensten die weten wat het inhoudt die zich inschrijven? Door de toegangstickets nemen we

automatisch deel aan een tombola met mooie prijzen. Voor de trekking wordt er al gedanst. De muziek is iets minder - het wordt tijd dat Loic hier als DJ geintroduceerd wordt - en vooral gebaseerd op de simpele 'ik doe voor, jullie apen me maar na' soort dansen. Als uiteindelijk de hoofdprijs weggeschonken wordt, is binnen de 5 minuten de zaal leeg. Amerikanen gaan dus weg na de uitreiking van de laatste prijs. Rare jongens. Daarom werd de tombola zo lang gespreid. De meeste Europeanen blijven nog dansen, maar de leegte doet ons uiteindelijk rond 23u30 de zaal verlaten. Ze kunnen hier niet echt feesten. 'Waar is dat feestje?'!

Vandaag het bericht ontvangen dat Skubba en Fred internationaal gaan. Het Engelstalige duikblad uit de Arabische Emiraten dat al een aantal van mijn artikels gepubliceerd heeft, neemt de verhaaltjes over. Joepie! Nu moet ik ze nog allemaal vertalen en ook de tekenaar heeft extra werk. De eerste 10 tekeningen moeten immers een beetje aan onze symbiotische evolutie aangepast worden.

Op het werk krijg ik een waarschuwing dat terroristen sociale media gebruiken om aanslagen op individuele militairen te plannen. Hieronder de raadgevingen die we via de mail ontvangen:

From: SACT RM SECURITY Hall L OF-4
Sent: Friday, December 12, 2014 1:45 PM
To: SACT HQ All Users
Subject: Terrorist Social Media Threat

Classification: NATO UNCLASSIFIED

All,

You may have seen reports in the news that military and affiliated personnel are being targeted by terrorist groups who are collecting information thru social media sites. It is not a matter of if, but rather who and when, so do not be an easy target. Please see the following from the Army Times website for some recommendations on how to protect you and your families.

Social media precautions

- Think before you post and assume everyone in the world will be able to see what you are posting, or tweeting, even if the site limits your posts to your friends and family.
- Limit who can view your social media sites; but do not trust these settings as absolute.
- Avoid posting your home or work address and phone numbers; and any government or military affiliation.
- Avoid providing detailed accounts of your day (e.g., when you leave for or return from work).
- Never allow applications to geolocate your location. (Pictures routinely contain GPS location. Check before you post online)

At home

- Always lock doors, windows and garages.
- Make sure home entrances are well-lighted, and minimize bushes where intruders can hide before their ambush.
- Use the peephole before opening the door to anyone. Don't use the chain latch to open the door part-way. Don't open the door to solicitors or strangers.
- Install solid-core doors, heavy-duty locks and window security systems.

- Establish a safe haven.
- Hold a family meeting to work out home security plans.

What to watch for

- Unusual interest in sensitive information about security measures, personnel, entry points, peak days/hours of operation, and access controls such as alarms or locks.
- Someone engaging in overtly suspicious actions to provoke and observe responses by public safety personnel.
- Discreet use of cameras or video recorders, sketching, or note-taking consistent with surveillance.
- Observation of, or questions about facility air conditioning, heating, and ventilation systems.
- Repeated visits by the same subjects, including attempts to disguise appearance from visit to visit.
- Attempted or unauthorized access to rooftops or other sensitive areas.
- Observation of or unusual questions about security measures, such as staffing, barriers, restricted areas, cameras, and intrusion detection systems.
- Multiple false alarms or fictitious emergency calls to the same locations or similar venues.
- Unusual interest in speaking with building maintenance personnel.
- Observation of security reaction drills or procedures.
- Attention to or avoidance of surveillance cameras.
- Garments not appropriate for weather/seasons.

Any unusual activity should immediately be reported to local law enforcement first and then reported to the ACT

Office of Security.

If you have any questions, please do not hesitate to ask.
Thank You,
HQ SACT Office of Security

Zaterdag vroeg op (tja, 't is een gewoonte geworden) om de jongens naar vrijwilligerswerk, helpen schoonmaken van een park, te voeren. Daarna met Calle en Seighin naar de NEx voor kerstcadeau's en naar de Commissary voor de wekelijkse bevoorrading. Alles duurt een beetje langer dan gepland, dus snel over en weer om de 2 jongens terug op te halen.

In de namiddag moet ik Loic afzetten bij zijn date voor de Ring Dance (het feest/bal waarop de high school studenten het feit vieren dat ze hun schoolring krijgen). Er is zowaar een fotosessie aan de gang. Ik waan me even op een

missverkiezing, want de meisjes weten perfect hoe ze hun kleren moeten showen voor de ganse schare van amateur-ouder-fotografen. En dit is nog maar de 'Ring Dance'. Wat moet dat op het einde van het jaar wel niet worden voor het Prombal?

Zondag gaat zijn gewone gangetje. Geen voetbal meer, dus iets rustiger. Eten klaarmaken, administratie in orde brengen, de volgende lange reis plannen … Ja, we zijn er al mee bezig! We, want ook Koen en Jelle plannen mee. We gaan immers 3 weken samen rondtrekken in Californië. Wij moeten in anderhalve week op het rendez-vouspunt geraken en daarna natuurlijk nog terug. Aangezien het een reis met veel tussenpunten is, moet ik eerst een goed programma vinden om alles overzichtelijk te kunnen plannen. Op dit moment staat de teller op 14.100 (geplande) km. Dit is zo'n 6000 km meer dan onze trek naar het Zuiden. Als we die reis meegemaakt hebben, zal meer dan 80% van wat je in de USA móet gezien hebben op ons lijstje prijken. Er rest ons dan alleen nog een 'klein' toertje rond de Grote Meren in het Noorden, maar dat is voor de zomer van 2016.

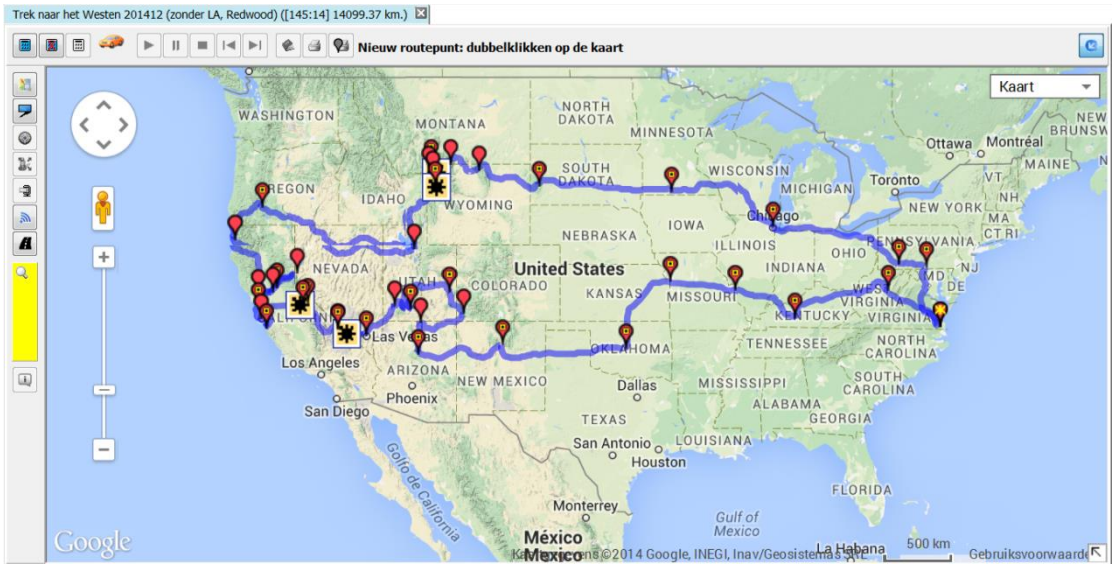

De laatste week

De bureaus op het werk staan nog steeds leeg. Omdat mijn Canadese collega pas begin januari terugkeert, is het 's morgens bijna doods. Er staat ook geen koffie op mij te wachten als ik binnenkom. Het is er gewoon nog donker. Het voordeel is natuurlijk dat het eerste uur doodstil is en dat ik dus veel kan werken voordat de eersten komen binnensijpelen. Ik heb die tijd nodig, want het aanstormende verlof zorgt voor een paar zaken die dringend afgewerkt moeten worden. Het feit dat over een paar dagen de conferentie over transformatie in Norfolk plaatsvindt, zorgt voor extra veel 'office calls' bij de bazen en dus voorbereiding voor ons, stafofficieren. Ik krijg zelf ook een paar bezoekers over de vloer, en niemand die me helpt bij die voorbereiding. Extra werk, maar ook extra tijd. Goed dus.

Langzaamaan kan ik mijn 'to do's' afvinken. Vrijdag wordt een haalbare kaart. Ik heb wel de indruk dat anderen rond mij niet veel te doen hebben. Eindejaarsmoeheid? Of er zich gemakkelijker vanaf maken?

Onze COS, een 3-sterrengeneraal, komt langs om iedereen persoonlijk een zalige kerst te wensen. Chapeau!

Al in 11 staten van de USA is de benzineprijs onder de 2 USD per gallon gezakt. Dat betekent ongeveer 0,5 EUR per liter! En hij zakt nog. Blijkbaar zou dit komen door een combinatie van lage wereldprijs en het feit dat ze in de States zelf meer en meer olie oppompen. Zo zullen de Amerikanen nooit leren om zuinig te rijden en minder grote auto's te kopen.

In de loop van de week presenteer ik mijn voorstel voor de Belgische kar. Het voorstel wordt aanvaard, maar we zullen ons beperken tot 3 slagvelden. Aan het werk dus.

Ik vind over de middag een beetje tijd om mijn elektronische kerstkaartjes te maken en te versturen. Maar dat hebben jullie ondertussen al wel gemerkt.

Onderweg een mooie autosticker opgemerkt. 'This driver does not carry money…'. Ik vind het op het eerste zicht een rare sticker. Een pick-up als geldtransport? Maar dan lees ik verder '… he's married'. Fijntjes!

Ook voor de eerste maal over de nieuwe brug gereden. De brug waar ze bij onze aankomst in de USA aan begonnen waren. Nu is er één deel afgewerkt en mogen we erover. Het is een hoog exemplaar geworden.

Op woensdag en donderdag is het de Chief Of Transformation Conference (COTC). De sessies zijn een makke bedoening, maar ik ga er niet naartoe voor de informatie. Door de nabijheid – het is aan de andere kant van Norfolk - is dit een goed moment om enkele mensen te ontmoeten en een beetje contacten te leggen, onder anderen met een Nederlandse generale die maar blijft doorratelen.

In aanloop naar deze conferentie is ook mijn artikel over opleiding en training in de NATO in het publiciteitsblad van ons hoofdkwartier verschenen. Ze hebben er een slechte foto bij gezet die daarenboven niet het idee van het artikel weergeeft. (zie http://www.webdiver.be/Non_diving/Docs/Transformer%202014-02.pdf). En dat terwijl ik een mooie foto voorbereid had. Tja, onze strategische communicatie werkt nog niet perfect.

Na een week van volop strijken door Calle kunnen we beginnen met het inpakken van de valiezen. Op zaterdagmorgen brengen we de 3 dieren weg. Een vriendin van Loic en Ciaran zal er voor zorgen. Ze krijgt een lange uitleg over het verzorgen van de beestjes.

Tom, onze Canadese vriend, brengt ons naar de luchthaven. Onze auto 2 weken op de luchthavenparking laten staan, zagen we niet direct zitten. Calle is een beetje gestresseerd en de jongens tonen hun zenuwen en anticipatie van het

terugzien van vrienden en familie op hun eigen manier. De grote hoop valiezen inchecken. Met mijn Platinum status is het aantal noch gewicht een beperking. We hebben 2 extra valiezen aan cadootjes en aankopen mee. De dame aan de balie is nu vriendelijk, de vorige keer op de dag van de vertragingen en annulaties was ze minder behulpzaam. We mogen door de 'Pre-TRA security check'. Minder strenge controle: geen schoenen uit, draagbare PC mag in de zak blijven, … Is dat omdat we minderjarigen mee hebben? Denken ze dat terroristen geen aanslag plegen als ze hun kinderen bij zich hebben?

In tegenstelling tot wat ik denk gelezen te hebben, mogen we niet allemaal samen in de lounge binnen. Dat is niet leuk. De anderen zeggen dat ze wel zullen buiten wachten. Met tegenzin gaan Seighin en ik naar de lounge. Straks toch eens checken wat de website zegt.

De vlucht naar Brussel vertrekt iets later, want blijkbaar moeten ze van vliegtuig wisselen. Het boarden gaat vlot, zeker omdat we als een van de eersten aan boord mogen. Daarna loopt het vliegtuig langzaam maar zeker vol. De vlucht verloopt in het begin goed. Een typische vliegtuigmaaltijd - 'Chicken or pasta?' - en dan proberen wat te slapen. Proberen, want vlot lukt het me niet. Op het einde wordt de vlucht hobbelig door turbulentie. Het vliegtuig gaat zo te keer dat we in de Economy afdeling geen ontbijt krijgen. Niet zo erg voor ons, want we weten dat er een uitgebreide maaltijd op ons staat te wachten.

In België

Het Belgische weerzien is een blije gebeurtenis. Amber en papie staan ons op te wachten. Amber is even kwijt waar ze de auto geparkeerd heeft, dus lift in en uit. Uiteindelijk vinden we de vierwieler terug. Via de uitgang van de parking en de autostrade komen we in 's Gravenwezel aan.

Alles lijkt me gekend vreemd. Het is niet nieuw, maar toch anders. Geen toerist, maar ook geen inwoner. Het gemiste vliegtuigontbijt (waarschijnlijk een warme snack) wordt ruimschoots goedgemaakt met een schitterend Belgisch ontbijt eindigend met lekkere, echte koffiekoeken. Mjam!

Loic vertrekt naar zijn verrassingsfeestje dat, zoals al de rest reeds weet, een omgekeerde verrassing is. Hij wou zijn vrienden verrassen, maar zij zijn op de hoogte van zijn komst. Amber heeft immers vruchteloos een verrassingsfuif voor hem proberen te organiseren en daarvoor moest ze ondanks Loics uitdrukkelijke vraag om weken geheimhouding iedereen inlichten. Facebook heeft daarbij zelfs voor een kleine ruzie tussen broer en zus gezorgd.

Door de mogelijkheid om lang te slapen heb ik bijna geen last van de jetlag. Alhoewel… Mijn schouders en rug doen wel pijn, waarschijnlijk te wijten aan het lange stilzitten in de vliegtuigzetel.

Op maandagavond gaan we naar Jo en Steven om gezellig bij te babbelen en hun huis te verkennen. We zullen immers volgende week, als zij op skiverlof zijn, in hun huis mogen wonen. Na de eerste nacht bij mamie en papie doorgebracht te hebben, gaan we vanaf nu overnachten bij Koen en Jelle.

Vanaf dan volgt een reeks van voorbereidingen voor Kerst en bezoeken. Dit is geen gewoon verlof, maar een combinatie van al dan niet geplande ontmoetingen en familiefeesten. Veel mensen willen ons zien en we kunnen jammer genoeg niet op iedere uitnodiging ingaan. En sommigen willen ons ook meer dan eenmaal zien.

Ook het weer, voornamelijk het vriesweer en de sneeuw, zorgt ervoor dat we onze planning een beetje moeten aanpassen.

De lange rit – hoewel, naar Amerikaanse normen is die niet zo lang - naar de zee moest zelfs 2 maal uitgesteld worden, maar finaal zijn we er toch geraakt. Mijn broer en zus echter zijn in de tweede week naar de Ardennen getrokken en daardoor hebben we hen niet gezien. Ma is blij om na 18 maanden haar drie kleinzonen terug te kunnen

aanschouwen en misschien is ze daardoor zo verward. Gelukkig herkent ze hen nog. Haar zo verward zien, betekent een shock voor de jongens, maar nu beseffen ze ten volle waarover we spreken. Het afscheid valt zwaar. Ook pa is blij om hen terug te zien.

Het uitje met onze buren Luc, Inge, Jan en Ilse verloopt alsof we nooit weggeweest zijn. Een gezellige en smakelijke avond met veel plezier en verhalen. Ook de toevallige ontmoeting met de andere Ilse (ja, we hebben 2 Ilse-buurvrouwen!) en haar kinderen op een rond punt vormt een leuk weerzien langs de weg. Net zoals het voorlezen van de nieuwjaarsbrief door Seighin gevolgd door pistolekes met echte charcuterie in het nieuwe appartement van de Ullis. Als Belgen zijn we op dat vlak echt verwend. Het binnenwippen bij de oud-NLR. Of het etentje met de bende van Tante Ria in een Argentijns restaurantje in Beersel. En daarna onverwacht binnenvallen – we waren toch in de buurt - en gaan napraten bij Liesbeth en Michel met een leuk weerzien van hun kinderen. Die groeien ook als kool!. Allemaal leuke momenten in deze drukke twee weken. Ik wil jullie echter niet vervelen met een opsomming van alle bezoeken en weerziens – met het risico er een paar te vergeten - noch met een lijstje van al diegenen die we graag gezien hadden, maar die we ofwel mislopen hebben of niet konden zien.

Een beetje toevallig raakt ik aan het chatten met Calles nicht Lieve die nu in Afghanistan zit. Deze kerstperiode is als militair in operatie de moeilijkste om door te komen. De chatsessie doet me terugdenken aan mijn periode in Kosovo: de kersttijd op grote afstand van de familie; de mindere, eenzame uren; de zelfmoordpoging; de inspanningen om het toch leuk te maken; het bezoek van de VIPs; …

En zo belanden we op kerstavond. Onder de boom in Ranst liggen er veel pakjes. Te veel? Het uitdelen ervan neemt bijna 2 uur in beslag. Daarna gaan we lekker fonduen. Toch wel smakelijk, hoewel ik niet zo'n liefhebber van fondue ben. Dit soort maaltijd gaat me

een beetje te traag. De wijn is weer excellent. Gelukkig moeten we niet naar huis rijden, want we blijven hier slapen. Een gezellige bende rond de grote tafel. Iedereen heeft zijn best gedaan om er iets moois van te maken.

Het geplande bezoek aan de kust op kerstdag gaat niet door, waardoor we plots een rustige dag hebben. Helemaal niet slecht om het even rustiger aan te kunnen doen. 's Avonds worden we vergast op echte kalfsblanquette. Lekker! Een heel verschil met de poging die ik een paar weken geleden ondernomen heb. De juiste ingrediënten doen toch veel aan een gerecht.

Dan komt de sneeuw! Juist geen witte kerst, of toch een beetje. Volgt de sneeuw ons? Vorige jaar viel er hier niets en in Chesapeake wel. Nu we hier zijn, sneeuwt het. Toeval? Vriezen buiten, lekker warm binnen. We hebben niet echt de juiste kleren voor dit type weer mee, maar we hoeven ook niet echt naar buiten. Auto in, auto uit, dit is genoeg om mensen te bezoeken.

Na het kerstintermezzo zetten we het bezoekprogramma verder, nu echter vanuit onze uitvalbasis in Zoersel. Amber heeft besloten om bij ons te blijven. Zo kan ze meer tijd met ons doorbrengen, haar werk bij de bakker gemakkelijk bereiken en ze ligt blijkbaar voor op haar studieschema, zodat we haar niet echt ophouden. Seighin gaat bij zijn vriend Mervyn spelen en regelt ook een overnachting. Loic perst het maximum uit zijn verblijf en bezoekt zoveel mogelijk vrienden en vriendinnen. Zo erg zelfs dat zijn nicht Marte kwaad is dat ze hem niet zo veel ziet. Als hij geen vrienden bezoekt – we krijgen zelfs een logée - gaat hij met de papie gaan tennissen.

Tijdens deze weken vallen me een paar dingen op. Ten eerste: jetlag is niet iets waar je op kunt trainen. Integendeel, ik denk dat je er met de tijd slechter tegen kunt. Een beetje zoals de vliegtuigzetels: je rug went er niet aan. Ten tweede: spreken over leven in Amerika is niet gemakkelijk, want voor ons is het routine. Alleen als er concrete onderwerpen aangeraakt worden, gaat het gemakkelijker. Zeker voor onze kinderen lokt de vraag “Hoe gaat het in de USA?” weinig reactie uit. Daar wonen, studeren, sporten, … is voor hen immers dagdagelijkse kost. Ten derde: ik heb de indruk dat ik sneller contact leg. Oppervlakkig contact, dat wel, maar desalniettemin contact. Nu alleen nog weten het juiste evenwicht te vinden. Ten vierde: hoewel België mijn thuis is, lijkt de psychologische afstand met de USA kleiner. Nee, ik wil er niet blijven wonen, maar het is geen vreemd land (meer). Toegegeven, we hebben er nog maar een klein stuk van gezien, maar toch...

En zo nadert het einde van het jaar 2014. Sinds kerstavond weten we waar we San Sylvester zullen doorbrengen. Amber heeft immers met Frank, een van de organisatoren van de jaarlijks terugkerende, grandioze oudejaarsfuif in het ’s Graevenhof in Schilde, kunnen regelen dat we nog ingeschreven zijn. Een leuke verrassing, maar we moeten dus wel op zoek gaan naar de juiste kledij: naar die fuif ga je immers niet in jeans!

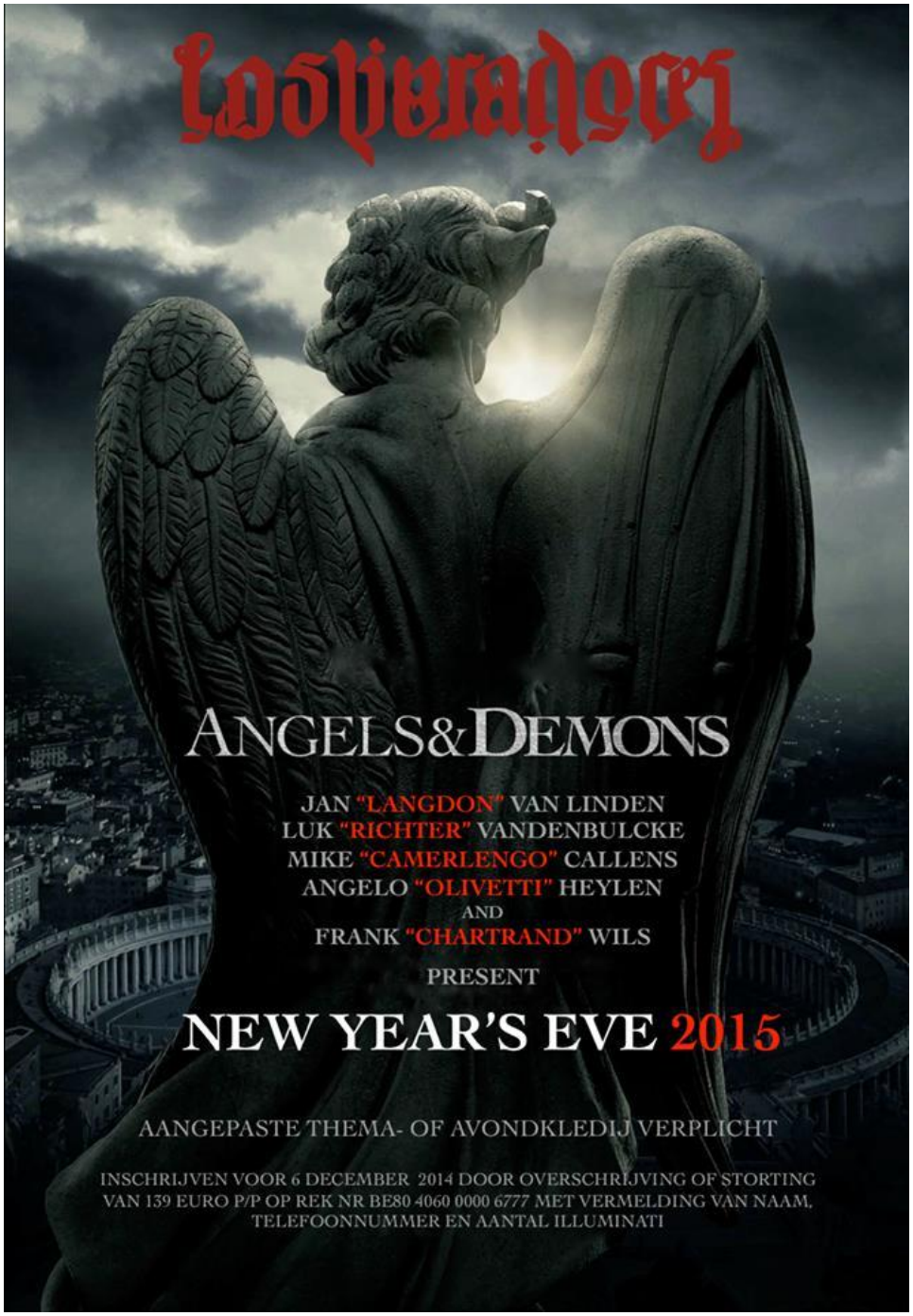
Losbrakers
ANGELS&DEMONS
JAN "LANGDON" VAN LINDEN
LUK "RICHTER" VANDENBULCKE
MIKE "CAMERLENGO" CALLENS
ANGELO "OLIVETTI" HEYLEN
AND
FRANK "CHARTRAND" WILS
PRESENT
NEW YEAR'S EVE 2015
AANGEPASTE THEMA- OF AVONDKLEDIJ VERPLICHT
INSCHRIJVEN VOOR 6 DECEMBER 2014 DOOR OVERSCHRIJVING OF STORTING
VAN 139 EURO P/P OP REK NR BE80 4060 0000 6777 MET VERMELDING VAN NAAM,
TELEFOONNUMMER EN AANTAL ILLUMINATI

33: En hop, daar is 2015

Dit was nog even 2014! Thuisblijver aan het woord

En terwijl ik 'thuisblijver' typ, vraag ik me af, wie is eigenlijk den thuisblijver? In eerste instantie zou ik mezelf zeggen, aangezien ons huis nog steeds in de Wandelweg staat en voor een lange tijd al ons thuis vormt, maar zoals het Engelse gezegde zo mooi zegt, 'Home is where the heart is', en dat ligt bij mijn gezinnetje dat ver ver ver van hier is, dus misschien moet ik mezelf voortaan maar als, euhm, de nestverlater, de wereldreiziger, … zien? Bij deze dus een nieuwe titel:

Vrije vogel aan het woord

Ik heb niet de discipline in het schrijven zoals mijn superpapa die heeft. Sorry, mensen, ik kan niet elke dag of elke week eventjes een verslagje schrijven zoals hij dat voorbeeldig kan. Dit maakt het voor jullie niet gemakkelijker lezen, want dan moet je stukken van oktober lezen in het dagboek van januari. Mijn oprechte excuses hiervoor. En als we het dan toch over discipline hebben, ik wens jullie graag allemaal een gelukkig nieuwjaar. Ik hoop dat je jezelf dit jaar kan verrassen, dat je uit je comfortzone mag komen, dat je gelukkig mag zijn en zeker ook gezond!

Om toch een beetje structuur te houden, zal ik ergens beginnen waar ik vorige keer geëindigd ben, denk ik, ergens eind september, begin oktober?

Mama komt naar België!

Op 11 oktober stond het op Facebook. 'She's coming home!' Er was al een tijdje sprake van, maar ik mocht het nog niet te luid zeggen, mocht het toch niet door kunnen gaan om de een of andere reden … Ik heb er lang naartoe geleefd, en de week voor haar komst denk ik dat ik erger was dan onze Ciaran op z'n drukste momenten. Een spring-in-'t-veld, een zot konijn, zo blij dat mama na anderhalf jaar eindelijk terug op Belgische bodem zou staan!

En op 16 oktober was het een feit! Ik kon ze jammer genoeg niet gaan halen, want ik had op dat moment les, maar 's avonds ben ik naar mamie en papie gegaan, waar zij verbleef! Amai! Dikke knuf en onmiddellijk het gevoel dat ze nooit was weggeweest. Ze was terug waar ze hoort, bij Ambertje in België! Had haar gevraagd wat T-shirts met lange mouwen voor me mee te brengen, denk dat ik er nu wel weer een tijdje tegen kan, zoveel kleren! :D

Jammer genoeg moest ik 's avonds naar huis, want 's anderendaags had ik les en zij al andere plannen. Zoveel mensen die haar willen zien nu ze hier eindelijk is! Het was echt aandoenlijk om te zien hoe blij mama was met al die uitnodigingen, allemaal vrienden die haar niet vergeten zijn en

haar gemist hebben! Ik heb ze moeten delen, maar dat begreep ik voor de volle 100% en uiteindelijk heb ik ze toch het meest gezien! :D

Zo is ze bijvoorbeeld enkele nachtjes op m’n kot komen slapen. Als eerste van het gezin heeft ze m’n kot, waar ze toch elke maand meer als genoeg voor betalen, in het echt gezien. Foto’s via Facebook kunnen veel zeggen, maar daar geef je zelf een invulling aan, effectief in de ruimte staan maakt toch dat je de foto’s juister interpreteert. We zijn niet samen uit geweest, maar hebben het studentenleven ‘à la moi’ geleefd: filmpke in bed! Nee, ik ben ondertussen nog altijd niet gaan feesten! Ben nog altijd mijnen draai aan het zoeken …

De ene morgen heb ik voor een uitgebreid ontbijt gezorgd, de andere twee keren zijn we gaan ontbijten in ‘Tartine’, recht tegenover mijn straat en in ‘Maurice’ in den Boerentoren.

Het geluk zat me mee: de week voor de herfstvakantie, die ik als hogeschoolstudent dus volledig heb, vielen er veel zieken, waaronder leerkrachten, waardoor de lessen wegvielen en ik dus last minute toch nog iets met mama kon gaan doen (als ze al plannen had, leerde ik op kot). Zo heb ik een namiddagje bij mamie en papie gezeten terwijl alle buurvrouwen van mamie er op bezoek waren. Gezellig!

‘s Woensdags waren we gevraagd bij Liliane en Ulrich voor een lekkere brunch en zijn erna richting oma getrokken die nu in Westkapelle woont. Die was natuurlijk heel blij dat ze mama ook eens zag. Niet dat ze niet blij is als ik alleen kom, maar ze heeft natuurlijk liever de hele familie rondom haar. Ook mama was blij dat ze haar nog eens zag en oma had een goede dag, ook een meevaller. Dan zijn de gesprekken altijd wat vrolijker en gemakkelijker … En ‘s avonds waren we dan uitgenodigd in Ranst. Familiedagje dus!

Helaas komt er aan elke mooi verhaaltje een einde, en voor ik het goed en wel besefte, was ze alweer vertrokken. Hebben nog even geprobeerd om haar langer hier te houden, omdat ik herfstvakantie had, en er nog heel wat vrienden waren die haar wilden zien, maar dat lukte dus niet. Heb me dan maar getroost met het idee dat ze er 8 weken later alweer zouden zijn voor de kerstvakantie, en dan met z’n allen!

Herfstvakantie was een beetje dubbel … vakantie, maar na dat weekje begon de eerste examenperiode. Karel de Grote werkt met modules: 6 weken les, 2 weken blok en examens. Aangezien het toch een hoeveelheidje was aan cursussen heb ik die vakantie dus al studerend doorgebracht.

De examens zelf gingen goed en dat bleek ook uit mijn punten die ik dan 3 weken later heb gekregen: alle vier erdoor, een 11, een 14, een 16 en een 16,5 (allemaal op 20). Ikke trots, mama en papa trots, TJ trots, mamie en papie trots… Voldoening! De richting ligt me en de eerste stap richting vroedvrouw is goed volbracht. Goed begonnen is half gewonnen.

Deze vreugde werd wel een beetje overschaduwd: na 5,5 jaar zijn Nick en ik uit elkaar. Details ga ik niet geven, 2 maanden na de feiten ligt het nog steeds gevoelig, en kan ik het niet droog houden, maar ‘het’ was er niet meer. Misschien zijn er onder jullie nog wel die bij het lezen van dit stukje tekst denken ‘het zat eraan te komen’: je bent niet de eerste. Velen zagen het komen. En als ik eerlijk moet zijn, wij ook, denk ik, maar we wilden er niet aan toegeven en hadden beiden wat schrik voor het leven zonder mekaar.

Someone will always be prettier
Someone will always be smarter
Someone will always be younger
But they will never be you.

-Kanye West

Ik kan jullie wel zeggen, het was HEL. Eerste vriendje is blijkbaar altijd het ergste, ik dacht dat ik doodging, en nog steeds huil ik soms tranen met tuiten. Ik heb die jongen doodgraag gezien, ik heb nooit anders gekend, hij betekende alles voor me, deed veel voor me, was er wanneer ik hem nodig had, en ineens ben je dat allemaal kwijt, en bovenal, ik had geen mama of papa om bij uit te wenen. De personen die het meest voor je betekenen, en die altijd raad weten, zaten op dat moment op duizenden kilometers van me af. Ik was al heel blij dat er Skype was, maar da’s toch echt niet hetzelfde, hoor. En ook mamie en papie zaten toen daar. Het is niet dat ik niemand had, veel mensen zeggen vaak genoeg dat als er iets is, ik altijd naar hen mag gaan, en dat apprecieer ik ten zeerste, maar op de momenten zelf ben ik een binnenvetter en dus heb ik me sindsdien wat opgesloten en ween ik in mijn eentje.

Dank je, Lore en Gerd, om me op zo’n moment uit m’n kot te komen halen, voor me te koken en naar me te willen luisteren. Ik weet dat jullie niet veel aan me hebben gehad, maar het deed echt deugd!

En ook tante Jelle en nonkel Koen, bedankt voor die woensdag dat jullie mijn verhaal wilden aanhoren en me toch even zeiden wat m’n mama en papa waarschijnlijk ook zouden hebben gezegd!!!

De typische zinnetjes ‘anders en beter, knapper en heter’ of ‘genoeg vis in de zee’, heb ik nog niet gehoord, maar die wil ik nu ook niet horen. Ben er niet klaar voor. 5 jaar zet je niet even aan de kant. Ik heb met die jongen veel doorgemaakt, en het vraagt nu een plaatsje. Ooit raak ik erover en hopelijk is er dan een jongen die me wel ziet zitten… Want momenteel denk ik nog steeds dat ik voor altijd alleen zal zijn… (Dank je aan iedereen die me voor 2015 een vriendje hebben gewenst, maar ik weet niet of het ook gebeuren zal…)

Alle chance dat papa nog eventjes in Brussel moest zijn, gaf me weer wat moed!

En vanaf eind november ben ik dan beginnen aftellen naar Kerstmis. Ik ben echt nen decemberfreak! Ik hou van kerst: kerstboom, kerstdiner, familiemomenten, kaarsjes, kerstballen, kaartjes, buiten koud en binnen warm, sneeuw (leuk als ik niet buiten moet komen!), kerststal, adventskalender met chocolaatjes, drank,… Ik hou van december! (Zoiets kun je ook alleen maar horen van iemand die geen unif doet, want die hebben blok dan, hihihi!)

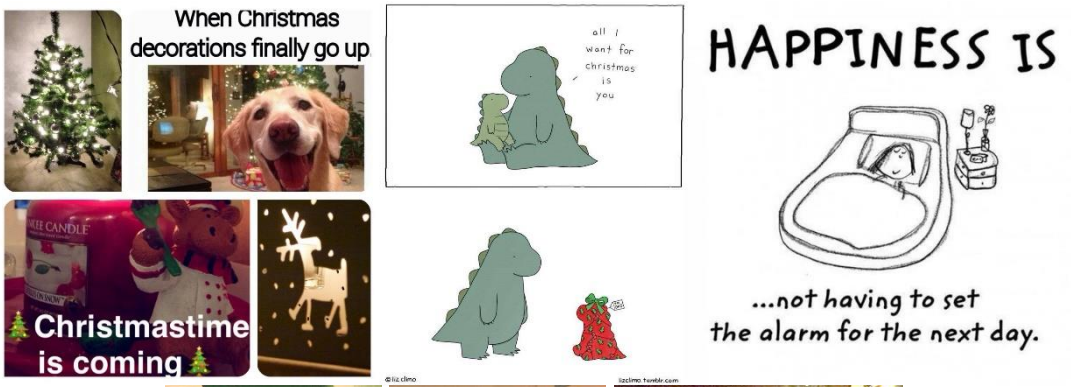

Maar dit jaar was het dubbel zo leuk om uit te kijken naar de kerstperiode, want het hele gezin zou overvliegen van Amerika naar België om hier met z’n allen de kerstvakantie door te brengen. Om de 2 jaar krijgen ze allemaal een vliegtuigticket van het leger om over te vliegen en zij hebben nu het hunne gebruikt. Kwam mij goed uit, want ik moest toch ook al wat beginnen leren aangezien ik de 2e en 3e week van januari examens heb, wel maar 2, maar die moeten even goed zijn als de vorige periode! En in Amerika studeren zou me niet echt gelukt hebben, denk ik, dan zou ik teveel met m’n gezin bezig zijn en me te veel verwonderen over Amerika en te veel gaan shoppen en… Nu zij hier zijn, en hun vrienden willen zien, zijn er momenten dat ik niet mee hoef te gaan en dus kan leren!

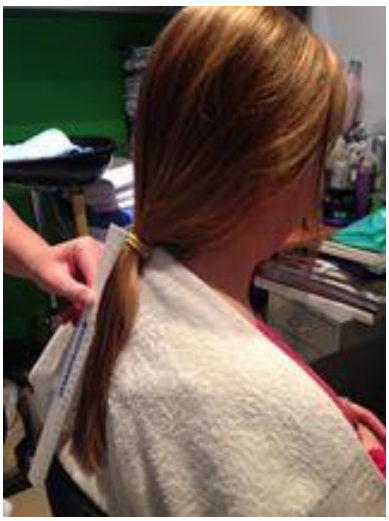

Ik kan blijven vertellen over de kerstvakantie, maar de volgorde zal niet helemaal kloppen. Hieronder dus een opsomming over alles wat gebeurd is en me het best is bij gebleven:

- 26cm van mijn haar. Ben met mama nog voor de feestdagen naar de kapper geweest en heb besloten om mijn haar kort te

laten doen. Vroeg me al langer af hoe het me zou staan, maar durfde nooit. Had tenslotte al sinds ik een klein ukje was gespaard voor lang haar … Een staart en eraf! Voor het goede doel. Ze gaan het gebruiken om een pruik van te maken voor een kankerpatiënt.

- Veel werken. De feestdagen zijn altijd superdruk in den bakker, en dat heb ik geweten: 2 dagen voor de feestdag, de feestdag zelf en de dag erna moeten werken, plus dan nog een in het weekend. Dat in combinatie met leren en laat opblijven door etentjes bij vrienden, heeft me genekt op kerstavond, waardoor ik op een van de gezelligste dagen van het jaar om 22u30 al in bed lag. Geen fondue ☹ En ook op oudejaar: ben gaan stonegrillen bij een vriendin in Antwerpen, we hebben samen het vuurwerk gezien en daarna ben ik naar Zoersel gereden om te gaan slapen, want ik moest de volgende dag vroeg op …

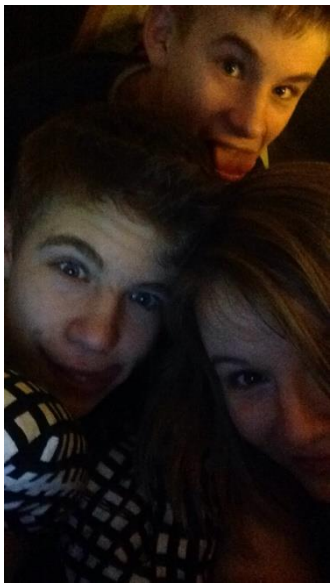

- Broers op kot! De broers hadden lang voor hun komst al gezegd dat ze allemaal eens wilden komen slapen op kot en zo gezegd, zo gedaan! Alledrie vonden ze het leuk, en ik was blij nog eens gezelschap te hebben! Ook deze keren ben ik niet uitgegaan, maar hebben we heel tam in bed film gezien!
- Met papa naar de oogarts! Papa hield al langer z'n blad wat verder, kantelde het, of kloeg dat er te weinig licht was, net zoals mama toen bleek dat ze een bril nodig had. En toen ik aan papa zei dat hij er misschien ook wel eentje moest gaan dragen, ontkende hij dat ten stelligste. Hij zag perfect! Uiteindelijk hebben we erom gewed, voor een wafel met slagroom. Zo gezegd, zo gedaan: welle naar de Pearl voor een gratis oogtest, en wat blijkt, papa heeft +1 en +1,25! Letterlijke woorden

van de opticienne: "Vanaf je 45e gebeurt het dat je een bril nodig hebt, da's normaal, en dan heb je twee soorten mensen: de ene ontkent halstarrig en draag er gene, de andere schaft er zich toch een aan, omdat het comfortabeler is dan constant turen. Maar je moet er zeker gene kopen, het is gewoon gemakkelijker!" Hij heeft er dus niet echt ene nodig, maar het zorgt voor meer comfort. Ik had gewonnen!!! (Bij deze de foto, in het groot, dat iedereen hem zeker goed kan ZIEN!) (Papa, ik wacht nog op diene wafel!)

En er zijn zoveel meer dingen gebeurd, maar die komen nu niet in me op. Er is geen plaats meer! Kopke zit vol met lessen, herinneringen, emoties, …

Het was echt gezellig, ik was dolgelukkig dat ze hier waren, maar ook dit verhaaltje heeft een einde: ze vertrokken terug. Iedereen probeert me nu wel lief te troosten met, het is niet lang, maar de paasvakantie is nog 13 weken van nu, en dan is het jaar alweer voor $\frac{1}{4}$ gepasseerd! Zot eh! Dan is het nog een dik jaartje en komen ze terug! Dan moet ik nog een dikke maand les volgen, examen doen en 3 weken stage lopen, hopelijk! Maar die 13 weken gaan lang duren hoor ☹ Dus is het weer terug Skype en gemis, …

Voilà, bij deze heb ik weer alles gezegd, denk ik. Korte samenvatting van de afgelopen 3 maandjes …

Ik zou jullie als laatste nog dit willen meegeven, doe ermee wat je wil, maar mij heeft het toch eventjes aan het denken gezet:

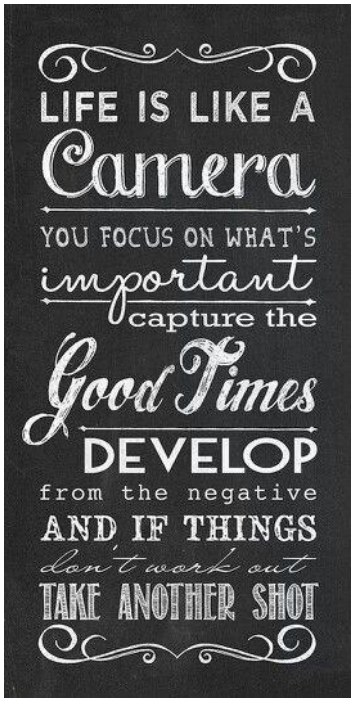

De Belgische afloop

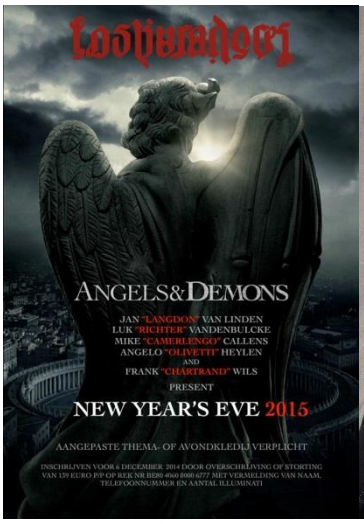

Het vinden van de gepaste kledij was echter niet zo moeilijk met een beetje hulp van de familie. Traditiegetrouw was het eten lekker. Onze tafelgenoten kenden we niet, maar bijna anderhalf jaar in de States heeft ons geleerd hoe we snel met vreemden contact moeten zoeken en dus na de nodige inleiding en kennismaking viel het ongekende gezelschap best mee. Na de eerste tonen en de woorden "Terre brûlée au vent …" spring ik op mijn stoel, want hier komt 'Les lacs du Connemara' van Michel Sardou. Vanaf dan feesten we de 18 maanden gemis aan een goeie fuif weg en bouwen we een reserve op voor de komende maanden. Jongens, dit is fuiven! Dank je wel, Ambertje.

En zoals het bij een goede fuif past, wordt het laat. Of beter gezegd, vroeg. Gelukkig is onze slaapplaats niet ver en kunnen we uitslapen. Nadat Amber van haar werk terug is - gelukkig voor haar is het niet zo laat geworden als bij ons - gaan we richting mamie en papie voor het lezen van de nieuwjaarsbrieven. Altijd leuk, dat voorlezen. Zeker de brief van Loic was origineel en heel grappig. Na het familiegebeuren hebben we nog een rustige avond.

Van de resterende dagen profiteren we om een paar inkopen van Belgische producten te doen. We hebben immers een paar legere valiezen en die willen we zo veel mogelijk vullen met wat we aan de overkant missen. We werken ook nog een paar bezoekjes af. Een ervan is bij onze dorpsgenoten die in Memphis wonen. We zijn nog niet bij hen in de USA langsgegaan. We zullen dat zeker eens moeten doen. Maar vandaag vergelijken we onze ervaringen met de Amerikaanse samenleving met elkaar .

Op vrijdag gaat Calle met een paar vriendinnen op stap. De rest van de bende besluit om naar de cinema te gaan en een Quick-je te doen. Na de hamburger met frieten blijken de filmzalen vol. We hebben geen zin om verspreid op slechte plaatsen te kruipen en dus keren we terug. Een avondje thuisfilm.

Op zaterdag houden we een brunch met Lore, Gerd en Marte. Marte moet immers nog haar nieuwsjaarbrief voorlezen. Lezen is in dit geval een verkeerde woordkeuze, want het is een zingende nieuwjaarsbrief. Fantastisch gewoon! De tranen komen in mijn ogen. Ik weet niet meer wanneer we er mee begonnen zijn, (of zijn we nooit opgehouden?), maar naar jaarlijks gebruik lees ik ook dapper mijn nieuwsjaarbrief voor mijn petekind voor. Gelukkig kwam ik niet op het idee om die al zingend te declameren...

Nadat de gezellige bende vertrokken is, begint het opruimen. We willen alles in orde brengen voor we onze geleende vakantiewoning verlaten. Een bloemetje op tafel en we kunnen morgen alles netjes achterlaten. Nog een laatste avondmaal bestaande uit echte Belgische kost. Amber gaat met haar 2 oudste broers op kot slapen. Ze vindt een goed parkeerplaatsje juist voor haar verblijfplaats.

Zondagmorgen is het vroeg opstaan geblazen. Dankzij taxi papie en Amber vlot in de luchthaven geraakt. Het inchecken gaat snel, dus we hebben nog even tijd om met Amber een koffie te drinken. Daarna met een beetje tegenzin door de security, boarden en weg.

De vlucht Brussel – Newark verloopt vlotjes. De gasten gedragen zich goed en we hebben plaats genoeg. In Newark echter beginnen de problemen. De vlucht naar Norfolk wordt beetje bij beetje verlaat. Het oorspronkelijke vertrekuur 17u59 loopt verder uit. We beginnen te vrezen dat we niet thuis geraken vandaag. En als dat zo is, dan zal het morgen ook laat worden. Blijkbaar zit het vliegtuig vast in Canada vanwege het slechte weer. Ik neem af en toe een van de jongens mee naar de lounge (met hetzelfde ticket). Gelukkig hebben ze alledrie genoeg dingen mee om te doen en hebben ze begrip voor de situatie. Uiteindelijk kunnen we toch vertrekken. Ik zie op het bord dat er veel vluchten geannuleerd zijn. Leve het reizen met het vliegtuig in de States!

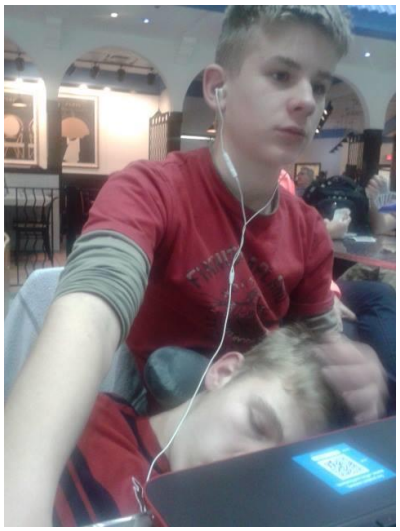

We landen rond 01u00 in Norfolk. Gelukkig staat onze Canadese vriend Tom op ons te wachten. Iemand waarop je kunt vertrouwen. Het is laat als we in bed liggen.

Door het late uur laten we de jongens even uitslapen. Alleen Loic houdt eraan om op tijd in school te zijn. Hij is dan ook diegene die het laatst moet vertrekken ‘s morgens. De andere twee missen alleen het eerste uur. Door het late uur besluit ik van thuis uit te werken. Uit ervaring weet ik immers dat mijn mailbox vol zal zitten en de eerste werkdag er is om deze te beantwoorden. Ik kan dat ook van thuis uit. ‘s Avonds ga ik naar de vergadering van de vrijwilliger-duikers van het aquarium.

Dinsdagmorgen naar de dokter voor medische controle voor het duiken en voor Ciaran. Daarna naar het werk en mijn mails op het beveiligd netwerk afwerken. En natuurlijk alle collega’s een gelukkig nieuwjaar wensen. Het valt me op dat er weinig volk rondloopt. Is iedereen nog in verlof?

Woensdag door een misverstand bij de dame van de afspraken - ik slaag er nog altijd niet om vlot een afspraak vast te leggen - heb ik vandaag opnieuw een afspraak bij de dokter voor Loic en Seighin. Op het werk is het nog steeds rustig zodat ik vanalles kan voorbereiden. Er is werk genoeg.

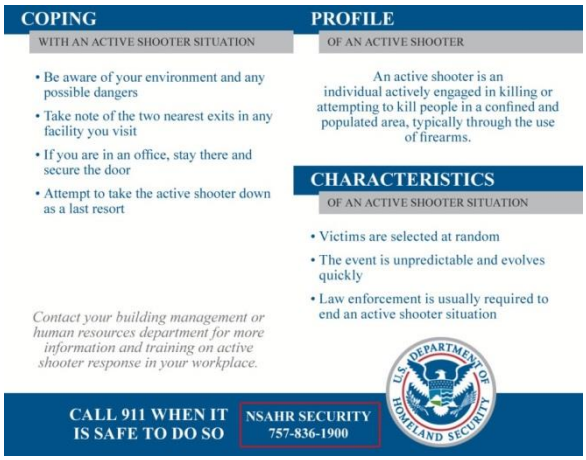

De dag dat we een verwittiging krijgen voor een oefening antiterrorisme, is ook de dag van de aanslag in Parijs. Een vreselijk toeval!?

En zoals het de Amerikanen past, hebben ze ook hiervoor een soort van memokaartje. Dit kaartje betreft een wilde schutter. Er wacht ons ook nog een briefing van de cel antiterrorisme van de FBI. Het is menens hier.

Op donderdagavond gaan we naar het concert van 5th graders. Er staan veel auto’s dicht bij de school geparkeerd. Waarschijnlijk door de kou willen de bezoekers allemaal zo weinig mogelijk afstand afleggen. Wij gaan een eindje

verder staan. Het concert is best leuk. We krijgen een overzicht van de verschillende vaardigheden op een viool.

Vrijdag nog een laatste bezoek aan het hospitaal voor een controle door de tandarts en een grote kuisbeurt van mijn gebit. Voilà, dat heb ik dan ook weer achter de rug. De dag gaat langzaam over in een rijles-loze zaterdag.

En dan komen we bij zondag. Dit is het hoogtepunt van dit weekend. We gaan voor de eerste keer naar een nieuwjaarsduik. Het heet wel 'duik', maar het is natuurlijk een korte plonsbeurt in de koude zee. We doen dit met de Nederlandse gemeenschap. Op voorstel van Calle sluiten we ons bij hen aan. Dit is de eerste activiteit waar we aan deelnemen. Vorige week heb ik eerder toevallig veel met Nederlanders te maken gehad. Op het moment van de waarheid gaan we in zwembroek en t-shirt het koude sop in. Wij hebben ons natuurlijk in de Belgische kleuren getooid. Ik heb de indruk dat de toeschouwers het kouder hebben dan de moedigen. Na de duik lekker opwarmen met snert. Zeker iets om volgend jaar opnieuw te doen!

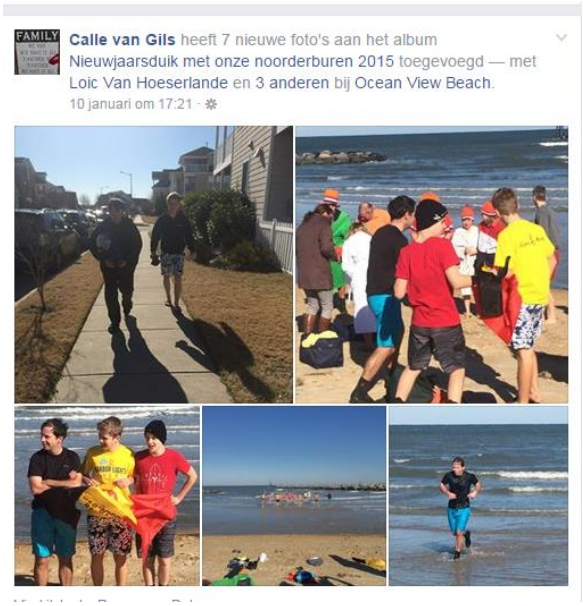

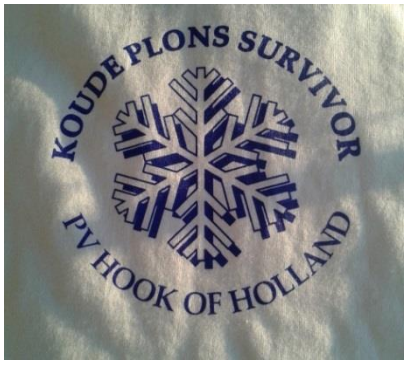

Intermezzo: Wat we van Amerikanen kunnen leren?!

Amber stuurde me de volgende link door http://m.newsmonkey.be/article/6830. De introductie vertelt dat de 'crazy Americans' goed ontwikkelede sociale vaardigheden hebben en dat we als Belgen alvast 5 dingen van hen kunnen leren. Als je de details wil lezen, dan ga surf je best naar bovenstaande site. Ik wil gewoon even mijn standpunt geven.

1. Begroet elkaar, ook vreemden

USA: Of je nu op straat aan het wandelen bent, in de supermarkt in de wachtrij staat of als verkoopster in een winkel werkt, de mensen begroeten je.

Voordeel: Je hebt niet het gevoel dat je jouw tijd hebt verspild tijdens het wachten en je voelt je minder alleen op deze aardbol en daar word je automatisch gelukkiger van.

Bedenking: Leuk in het begin, maar na een tijdje voel je de oppervlakkigheid. Sommige weten echt niet wat te doen als je verder vraagt. Maar eerlijkheid gebiedt me te zeggen dat er toch wel Amerikanen zijn die graag een gesprek aangaan. Zeker als je in uniform rondloopt. Als je dit spontaan aanspreken ook als 'contact leggen' beschouwt, dan leer je inderdaad sneller gesprekken aanknopen.

2. Geef elkaar complimentjes

USA: Of je nu je handen staat te wassen in het toilet of gewoon op straat wandelt, de kans dat een Amerikaan je een complimentje geeft over je outfit, kapsel of accessoires, is niet onbestaande.

Voordeel: Iedereen wordt blij van complimentjes, of je ze nu geeft of krijgt. Opnieuw volstaan enkele woordjes à la "love your pants" of "your hair looks amazing" om iemands dag geslaagd te maken. Want hoe je het ook draait of keert, we zijn allemaal gek op lieve woordjes, en op de een of andere manier komt het van een vreemde vaak gemeender over.

Bedenking: In België zou je zo'n aanspreking achterdochtig als een verkoopscontact beschouwen, maar hier dus niet. Echter, ook hier loert de oppervlakkigheid om de hoek. Een complimentje moet ook gemeend zijn. Tegen iemand zeggen dat hij leuke schoenen heeft terwijl hij in sletsen staat, heeft weinig oprechtheid.

3. Neem een open houding aan

USA: In plaats van zich af te sluiten van de wereld, versterken ze juist het samenhorigheidsgevoel. Heeft een Amerikaan nog maar het minste idee dat je de weg aan het zoeken bent, zal hij beleefd op je afstappen om te vragen of je hulp nodig hebt. Maar ook in de lift, op de bus, trein of in een bar stellen ze zich uitnodigend op, waardoor automatisch leuke gesprekjes volgen.

Voordeel: Gelukkige mensen. En gelukkige mensen klagen minder en stralen hun positiviteit uit naar hun medemensen, waardoor ook die gelukkiger worden. Zijn ze daar dan altijd de happiness zelve? Nee, natuurlijk niet. Iedereen heeft wel eens een slechte dag. Maar er loopt zoveel volk rond op deze aardbol, geef je medemens tenminste een kans om jou door een mindere dag te sleuren.

Bedenking: De positiviteit is hier een must. De eerste 10 minuten van 'Lego Movie' waarin het liedje 'Everything is awesome' (https://www.youtube.com/watch?v=fZ_JOBCLF-I) klinkt, is een duidelijke satire op die dwangmatige positiviteit. Er is hier weinig plaats voor een sombere dag. Hierdoor is het ook moeilijk om te weten te komen wat Amerikanen echt over je denken. Friends for life until we're out of your house!

4. Juich creativiteit toe, breek niet alles wat "anders" is automatisch af

USA: Amerikanen hebben de neiging om nieuwe ideeën een kans te geven om te groeien. Het feit dat iedereen zich vrij voelt om te experimenteren, geeft de algemene creativiteit een gigantische boost, en daar word je niet alleen als mens, maar ook als groep beter en sterker van.

Voordeel: Mensen durven zich sneller te uiten als de schrik om onmiddellijk afgebroken te worden, vermindert of wegvalt. Wie zich minder geremd voelt - je voelt het al komen - wordt automatisch gelukkiger. In plaats van de positieve kanten van het verhaal te zien, zoomen wij liever in op de negatieve. En nee, dat is niet altijd slecht bedoeld, maar eerder een gevolg van onze (te) grote nuchterheid.

Bedenking: Is die openheid voor nieuwe ideeën echt? Als ze je aanmoedigen, is je idee dan ook echt goed? Of hoort het gewoon zo? Hoe kan je verbeteren als alles wat je doet als 'goed' bestempeld wordt? Tot opeens alles slecht is. Donderslag bij heldere hemel! Ze zijn in realiteit minder open voor het anders zijn. Ja, je mag verschillen, zolang je maar Amerikaans denkt (en dat hebben we aan den lijve ondervonden!).

5. Durf je dromen na te jagen, durf te mislukken en leer uit je fouten

USA: In tegenstelling tot wat wij denken, zijn ook zij zich ervan bewust dat hun dromen niet altijd zullen uitkomen. Anderzijds zijn ze er wel van overtuigd dat ze liever sterven met de gedachte het tenminste geprobeerd te hebben, dan te sterven met de gedachte zichzelf de ervaring te hebben ontnomen, uit schrik om 'af te gaan' of 'te falen'.

Voordeel: Iedereen heeft dromen, durf ze na te jagen. Slaag je erin, zoveel te beter en anders zal je zeker geleerd hebben uit je fouten en dat is een ervaring die je ongetwijfeld ergens anders kan gebruiken.

Bedenking: Inderdaad, ze durven meer aan, ondanks het feit dat het sociaal vangnet hier minder is. Een paradox? Het gevolg is natuurlijk dat er meer Amerikanen in armoede leven. Iedereen mag zijn dromen najagen, maar in een positivistisch land is het moeilijk te weten welk deel van je droom puur hete lucht is. Met 'awesome' kom je niet ver.

3D cinema

Joepie, Verloren Maandag! We kunnen hier niet de bakker binnenstappen en worstenbrood en appelbollen kopen. Nope. Niet te vinden. Kennen ze niet. En zeker niet de traditie. Dus alles maar zelf maken. De poolse worst maakt het broodje iets pikanter dan anders, maar het resultaat is dat we een traditioneel 'Verloren Maandag'-avondmaal hebben. De appelbol met marsepein is goed gelukt. Nog één keer en we kunnen het perfect.

Amber stuurt ons een scan door van een brief van een gerechtsdeurwaarder. De brief betreft een niet-betaling van de gemeentelijke urbanisatiebelasting. Wat is dat voor iets? Het internet biedt soelaas en vertelt ons dat dit een nieuwe belasting is omdat in onze straat riolering aangelegd is. Maar waarom stuurde de gemeente dit niet naar ons correspondentieadres? Weer twee gemeentediensten die niet met elkaar spreken. Na veel heen-en-weer gemail kunnen we de zaak regelen en moeten we de boete niet betalen. Weet de gemeente niet dat we verhuisd zijn?

Over gemeentelijke diensten gesproken: we krijgen ook een brief van Schilde met de waarschuwing dat we niet in orde zijn met onze identiteitskaart en dat we een boete van 500 EUR riskeren. We moeten ons met ons paspoort in de gemeente aanbieden omdat ons adres veranderd is. En als dat niet gaat, moeten we naar de ambassade (in Washington!) of het consulaat. Gelukkig kennen we de ereconsul in Virginia Beach en die vertelt ons dat zij niets kan aanpassen. Uiteindelijk komt de afdeling Burgerzaken van de gemeente Schilde tussen en die vertelt ons dat we niets hoeven te doen. Coördinatie?

Op woensdag ga ik naar een voorstelling van de 3D film van James Cameron over zijn speciale duikboot en de duiken in de Marianentrog. Maar eerst met de kinderen naar de tandarts, want Calle voelt zich vandaag niet zo goed. Na de gasten aan hun school afgezet te hebben, rij ik naar Virginia Beach. Ik kom net op tijd aan. Het Virginia Aquarium heeft een nieuwe cinemazaal en huldigt die in met deze film. Als vrijwilliger ben ik uitgenodigd en de film leek me leuk. Het is inderdaad een goede film, hoewel het niet echt over duiken en het zeeleven op grote diepte gaat. Het gaat meer over de expeditie zelf (http://www.deepseachallenge.com/the-team/james-cameron/). 3D is toch niet echt iets voor mij, want ik ga met een beetje hoofdpijn naar buiten. In de namiddag werk ik thuis verder. Ik probeer een intranetsite voor NATO education & training op poten te zetten, omdat we als dienst zeer zwak zijn in het ondersteunen van iedereen die ons helpt. Dat moet beter kunnen.

Op donderdag hebben we een briefing door de FBI over individuele terroristen. Wel interessant om het eens te horen, maar de briefing is een mooi voorbeeld van de paranoia van de Amerikaanse cultuur. Een ganse taskforce op zoek naar

mogelijke individuele terroristen, terwijl er in de grootsteden veel meer moorden en aanslagen zijn. Wanverhouding?

Ik krijg ook onderstaand bericht dat jullie in België naar een hoger veiligheidsniveau gegaan zijn. Hoewel er militairen in het straatbeeld verschijnen, mogen we ons uniform tussen thuis en werk niet meer dragen. Ironie?

Onderwerp: Richtlijnen - Directives

De veiligheidsgraad werd verhoogd naar het **niveau BRAVO**.
Hieronder een uittreksel van de maatregelen die ieder zeker moet toepassen:

Toe te passen maatregelen:

- Het transport van gevoelige goederen buiten de installaties moet beveiligd worden overeenkomstig vooraf opgestelde plannen.

- Het is verboden het militaire uniform te dragen tijdens woon-werk verplaatsingen.

De voorlopige muren op onze verdieping zijn verwijderd. We krijgen zicht op de binnenkant van het nieuw gebouw. Ziet er mooi uit, maar we blijven op onze plaats.

Loic is geslaagd voor zijn praktisch rijexamen. Hij moet nog wel een aantal maanden met zijn voorlopig rijbewijs rondrijden, want zijn 7 maanden zijn nog niet voorbij. Benieuwd hoeveel we aan verzekering zullen moeten bijleggen als hij zijn permanent rijbewijs in handen zal krijgen…

Zaterdagmorgen ga ik de kar bekijken. Ik wil ze opmeten om te zien of het project haalbaar is. We toetsen bij de aanwezige Amerikanen de bekendheid van de 'Battle of the Bulge' af. Yep, zeer gekend. Ze vertellen ons dat we het idee zeker moeten doorvoeren. Na het bezoek ga ik nog snel even naar de NEx om op mijn nieuwe SACT badge velcro te laten stikken. Ze verkopen die badge hier zonder velcro op de achterkant ervan. Wat is het nut daar van?

Daarna probeer ik de reis voor Amber te boeken. Ze komt immers over voor de paasvakantie. Om een of andere reden wil het me niet lukken. Ik probeer 3 keer, maar als ik met mijn bijeengespaarde airmiles wil betalen, stopt het systeem me. Ik geef er de brui en begin aan de spaghetti met de crockpot, de traagkoker.

Dat is gemakkelijk. Je hoeft bij wijze van spreken er enkel al de ingrediënten in te doen en dan gewoon aan te zetten. Roeren en in het oog houden is niet nodig. Er kan niets aanbranden. Alleen jammer dat het op 110 V is, want hoe zal ik dat ding in België gebruiken?

Zondag bel ik vóór mijn vertrek naar Polen nog met de vliegmaatschappij voor de reis van Amber. Ik hang bijna een uur aan de telefoon, maar uiteindelijk is het dan toch geregeld. Ze zijn zeer klantvriendelijk, alleen gaat alles uiterst traag. Natuurlijk is de ideale vlucht voor haar weg, wat een lange wachttijd tussen de aankomst in Washington Dulles en het vertrek naar Norfolk International tot gevolg heeft.

Door het lange bellen moet ik me haasten naar het vliegveld. Ik laat Calle me gewoon afzetten en terug vertrekken. Snel inchecken en wegwezen. Gelukkig is het vertrek van Norfolk een binnenlandse vlucht en moet ik geen 2 uur op voorhand inchecken. Het is zondag en dus zitten er weer veel ACT collega’s op de vlucht naar Washington. ‘Naar waar vlieg jij?’. De vluchten verlopen hobbelig. Op het vliegtuig naar Frankfurt zitten we met 3 militairen naast elkaar op de exit rij. De stewardess zegt dat we ‘haar passagiers’ zijn en belooft voor ons te zorgen. En jawel, we krijgen zowaar wijn bij het eten!

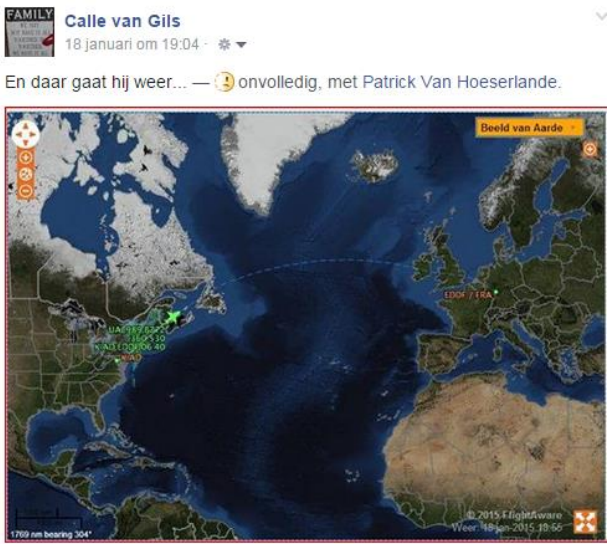

Bydgoszcz

Na de drie vluchten doe ik spreekwoordelijk mijn ogen open in Bydgoszcz, Polen. Met mijn MP collega moet ik lang wachten op het transport. Daarna hebben we nog meer dan 2 uur te rijden, zodat we pas tegen een uur of 4 in hotel Pod Orłem, ‘Onder de adelaar’, arriveren. Neem de naam maar letterlijk, want de voordeur bevindt zich onder een groot beeld van een adelaar. Alles uitladen, eten en dan slapen. Ik ben na dat lange reizen moe. Het hotel straalt een ouderwetse luxe uit, maar de prijs valt goed mee. Het is er ook netjes, hoewel de kamer nogal klein uitvalt. Maar ik klaag niet.

Bydgoszcz is een stad in Noordwest-Polen met circa 370.000 inwoners en de grootste stad van het woiwodschap Koejavië-Pommeren. De stad vormt een agglomeratie met het 30 km oostelijker gelegen Toruń. Het wordt soms de NATO hoofdstad van Polen genoemd omdat er zich niet minder dan 5 NATO gerelateerd organisaties in bevinden.

Door dit verlof mis ik niet alleen een Amerikaanse verlofdag, en dus een dag extra verlof, maar ook een aantal dagen dat de kids thuis zijn. Het is immers de week van de wissel van 1ste naar 2de semester, waardoor er een paar pedagogische studiedagen zijn. Echt sneu!

De komende 3 dagen zijn lange werkdagen. Als voorzitter van de vergadering wil ik het Strategisch Trainingsplan voor de Military Police op het einde van deze TDY af hebben. We zitten hier met alle betrokkenen in het NATO MP Center of

Excellence over dit plan te discussiëren. Het is een moeilijke vergadering, want het is een onderwerp waar ze nog maar weinig over gepraat hebben. Daarbij komt dat gaan eten met MPs blijkbaar aangevuld wordt met bier en wodka. Dus aan de ene kant is het goed dat ik 's avonds nog een beetje werk heb, zodat ik een reden heb om vroeger af te haken. Op het einde van de 3 dagen zijn ze zowaar blij dat het ons gelukt is.

Op de laatste avond besluit ik het rustig te houden en van een sauna te genieten. Ik heb de stad niet bezocht omdat het steeds donker was als we toekwamen. Mijn fototoestel ligt thuis, dus dat jaagt me ook niet naar buiten. Ik heb wel de indruk dat Bydgoszcz een bezoekje waard is, maar meer kan ik er jammer genoeg niet over vertellen. Sauna, niet stad bezoeken, altijd donker, spijtig!

Ik lees in de mails dat de urbanisatiebelasting zonder boete in orde gekomen is, alsook de meter van de zonnepanelen vervangen werd. We kunnen dus weer onze groene stroomcertificaten inbrengen.

Op vrijdag is het vroeg vertrekken. Samen met 2 collega's vallen we te vroeg de ontbijtzaal binnen, maar we mogen toch ontbijten. Daarna volgt een lange terugreis van bijna 24 uur. Een eerste geluk is dat ik even mag vliegen in businessclass. Ik krijg dit ticket zomaar aangeboden. Waarom weet ik niet, maar zo zit deze klasse wel vol.

Gelukkig kunnen we even verpozen in de Lufthansa lounge. Tja, het is weer werken natuurlijk, want wat kan je anders doen? Omdat ik mijn adapter niet mee heb en met een Europese stekker op mijn PC zit, moet ik een nieuwe adapter kopen. Ondanks dat de contactdoos in het vliegtuig universeel is, lukt het me toch niet. Mijn boek is uitgelezen en dus schakel ik over op mijn Kindle. De stewardess is niet echt vriendelijk. Als ik in Norfolk landt, blijken de meeste vluchten weer geannuleerd te zijn. Terug naar huis met Calle. Oef, slapen!

Zaterdag kan ik blijven liggen terwijl Calle en Loic voor een volleybaltoernooi naar Richmond moeten rijden. Het is het eerste toernooi voor het SERV-team en ze spelen goed. Jammer genoeg halen ze juist de

finale niet. De mail van de coach is zeer gedetailleerd, juist, maar toch positief.

Ik probeer mijn draagbare harddisk te recupereren. Ik ben die immers bij mijn vlucht naar Polen kwijtgeraakt. Ik vond alleen een lege doos in mijn valies terug. Waarschijnlijk eruit gehaald door de agenten van de TSA, want er zat een papiertje in mijn koffer. Ik heb niet veel hoop op terugbetaling, maar ik probeer toch.

Zondagmorgen een duikje in het aquarium. Er zit een nieuwe bewoner in: een steur van bijna anderhalve meter en hij is zeer nieuwsgierig naar duikers. Het is zondag en dus is er iets meer volk dat komt kijken. Leuk.

Daarna doen we het rustig aan en probeer ik een aantal kleine werkjes te verrichten. Zo van die kleine dingen die je steeds uitstelt en die je dan opeens allemaal op één dag doet. Ons buurmeisje komt in scoutsuniform aanbellen voor de verkoop van de typische ‘girl scout cookies’.

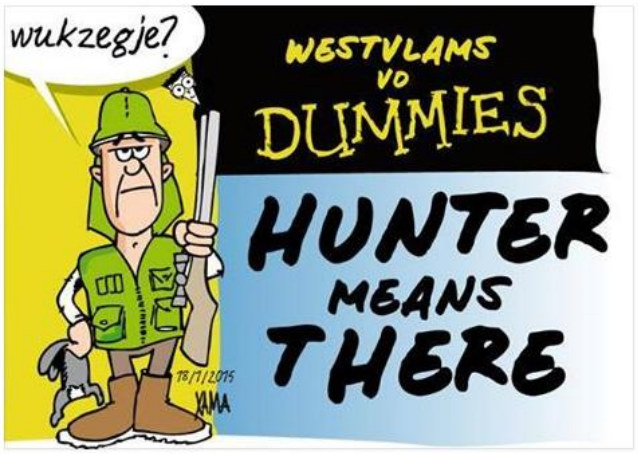

Cursus

Deze week in er een lokale cursus over ‘NATO education & training’. De lesgevers, mijn Nederlandse collega’s, hebben me logischerwijze gevraagd een deel van de cursus te geven. Het zal dus een week van lesgeven en bureauwerk worden. De maandag start al goed, want ik moet bijna de ganse dag uitleg geven.

Dit is opnieuw een vrije dag voor de kinderen die ik mis. Slechte planning! Loic en Ciaran gaan vandaag als vrijwilligers in een Norfolkse Middle School uitleg geven over hun landje België. Ze doen dat blijkbaar met veel bravoure en dit voor twee groepen van bijna 60 studenten. Loic neemt het eerste uur voor z’n rekening, Ciaran het tweede. De schooldirecteur komt ze persoonlijk feliciteren. Ze waren de enige studenten die dit gedaan hebben en iedereen vond het interessant en

leerrijk. Ze worden dan ook in typisch Amerikaanse stijl geprezen voor hun prestatie. Ook hen is het goed bevallen, want ze vragen de directeur wanneer ze nog eens mogen komen.

Dinsdagmorgen om 5 uur komt er een bericht binnen dat de werkdag met 2 uur vertraging zal beginnen. Ik ben nu toch wakker en besluit, na een snelle controle van de toestand buiten, toch op het normale uur te vertrekken. De banen liggen er goed bij en er is weinig verkeer. De les start op het afgesproken uur. In de namiddag keer ik terug naar huis om thuis te werken.

’s Avonds stelt Calle voor om de jongens te belonen voor hun goed rapport, 3 maal 4 A’s. We eindigen in ons favoriet restaurant, hoewel we van plan waren ergens anders te gaan eten. Als Calle dit op Facebook plaatst, reageren de Belgische vrouwen en komt er misschien een afspraak voor een avondje samen daar.

De eerste, herwerkte illustratie van Skubba voor de serie over Skubba en Fred geraakt niet door de Arabische censuur. De tekenaar Peter moet een kleine aanpassing doen - zoek het verschil - en is daar niet zo gelukkig mee. Als ik bevestig dat dit de enige tekening is die hij zal moeten aanpassen, stemt hij toch toe. We zijn dus begonnen aan de internationale loopbaan van de twee duikvrienden!

Ondanks dat ik mijn niet-geclassificeerde mails tijdens mijn TDYs bijhoud, heb ik door de cursus een zekere achterstand opgelopen. En ik moet ook nog de mails op het ‘geheim’ netwerk beantwoorden. Dat zijn er natuurlijk meer. Naast de mails en de cursus is er dan ook nog het ‘gewone’ werk dat door de komende grote vergadering in Griekenland extra onder druk gezet wordt.

Calle krijgt haar nieuw stoomgenerator per post aan. We hebben er weer een moeten bestellen, want de vorige werkt niet meer (slechts iets langer dan een half jaar in gebruik!). We kunnen het machien

echter niet inruilen of laten herstellen, want we zijn in een ping-pong spelletje tussen de verkoper en de fabrikant belandt. En zolang er nog garantie op is, mag ik er niet aan prutsen. Eens vragen of de juridische dienst ons kan helpen.

Op zaterdag komen onze Nederlandse vrienden Idzerd en zijn vrouw Heleen op ‚bezoek. Ik maak voor de eerste maal couscous in de traagkoker. En het smaakt beter! We willen meer te weten komen over hun reiservaringen in Californië zodat we er eventueel rekening mee kunnen houden bij het plannen van onze grote trek deze zomer. Ik moet er echt werk van beginnen maken. De prijzen van de hotels blijven dalen, maar wanneer is het ideale moment om alles vast te leggen? Ik moet immers voor 3 weken 4 kamers in dezelfde plaatsen vastleggen.

En dan gaan we richting halverwege …

34: Halverwege

Voorbereiding van de Belgische kar

En plots zitten we over de drempel van halverwege. Halverwege ons verblijf hier, tenzij we collectief instemmen met een vraag om langer te blijven. In dat laatste geval moet Defensie mij de verlenging nog wel geven. Van de kant van het hoofdkwartier zal dat geen probleem zijn, hoewel ik betwijfel of ze in Brussel daar überhaupt rekening mee zouden houden. Op dit moment nemen we dus aan dat we 'mid term' zitten. Vanaf nu ben ik in Norfolk een 'ancien' en gaat het 'bergaf'. We zijn richting België aan 't gaan.

Onze belevingsweek start deze keer op zondag met een bezoek aan het huis van de generaal. Ik moet immers met zijn vrouw spreken over de Belgische kar voor het NATO Festival in april. Dit gesprek was nodig, want na haar tekeningen, die trouwens zeer mooi waren, bleek dat ze het concept niet volledig begrepen heeft. Tijd om in te grijpen voordat ze begint te schilderen.

Tijdens de discussies over het concept komen we uit op een zwart-witte kar, alsof de tekening doorloopt, met een paar toetsen kleur door middel van bloemen. Benieuwd wat het effect zal zijn. Drie zéér bekende oorlogen/veldslagen in België op een kar in de vorm van tekeningen: Waterloo 1815, Ypres 1914-1918 en Bastogne 1945. De data zijn zeker goed voor de stoet van het jaar 2015. Onze opdracht is een Shermantank bouwen, mét commandant en een bewegende geschutskoepel.

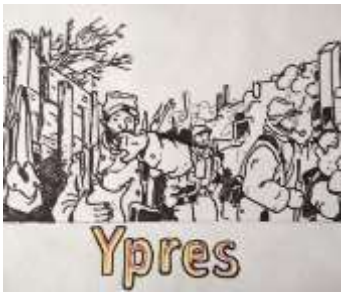

Maandag: Lichtmis! En naar Antwerpse traditie is het vanavond pannenkoeken bakken. Als variatie op de pannenkoekentaart maak ik hartige exemplaren waarin ik ham en kaas oprol; de overblijvende exemplaren zullen we later voor het dessert met zoet bestrooien.

Mijn pannenkoekenplezier op maandagavond is echter van korte duur, want ik moet naar Virginia Beach voor een voorstelling op de vergadering van de duikers

van het aquarium. Mijn uitleg gaat over de 3 experimenten omtrent het effect van dieptedronkenschap op duikers. Deze experimenten zijn al een paar jaren oud, maar ik dacht dat zoiets duikers blijft interesseren. Zeker omdat ze tamelijk uniek zijn. Zoals verwacht is de belangstelling groot en de vragen na mijn uiteenzetting veelvuldig.

De avond daarna is Calle weg en blijf ik thuis. Calle gaat sinds onze aansluiting bij de Nederlandse gemeenschap gaan 'rikken'. Dit is een kaartspel van onze Noorderburen dat sterk op ons 'wiezen' trekt. Niets voor mij, maar Calle vindt het leuk.

Woensdagavond is het weer mijn beurt om 's avonds uithuizig te zijn. Na mijn werk rij ik door naar de inleidende avond voor de NATO Model Challenge. Deze avond dient voornamelijk om de studenten die tijdens de wedstrijd ambassadeur moeten spelen, kennis te laten maken met het opzet en met hun mentor, wij, de officieren van het hoofdkwartier dus. Vanavond ontmoet ik Hannah, de studente die ik moet begeleiden tijdens de avond van de wedstrijd. Hoewel ik door mijn ervaring van vorig jaar weet dat kennis van de NATO of van het land niet doorslaggevend is, is dit toch een goede gelegenheid om minstens 1 Amerikaan met België kennis te laten maken. En het is nog leuk ook. Ik zal eens kijken of ik een bezoek aan de Belgische ambassadeur in Washington kan versieren. En dan natuurlijk mijn filleul William en zijn gezin bezoeken. Zou moeten lukken.

De avond is interessant, maar duurt veel langer dan ik gedacht had. Vorig jaar heb ik die gemist en ik wist dus niet wat er allemaal voor die avond voorzien was.

Op donderdag voel ik me een beetje moe van het werk en de lange dagen, of beter avonden. Toch moet er vanavond nog een dringend werkje gebeuren. De frigo, of beter gezegd de waterfilter van de frigo, is al een paar weken kapot. De leiding tussen de filter en de aftapkraan is ergens bevroren. Deze leiding loopt langs de vriezer. Om ze ontdooien is er maar 1 oplossing en dat is de vriezer ontdooien. Ze voorspellen een ijskoude nacht en dus is dit het ideale moment om zoiets te doen. Wie weet is dit de laatste koude nacht?

Maar eerst ga ik met Loic gaan lopen. Calle verklaart ons gek, maar met warme loopkledij moet dit lukken. En ja, de koude hangt in de lucht. We voelen het door onze kleren. Na ons loopje halen we de diepvriezer leeg en leggen we alles buiten op het terras. Hopelijk zullen er vannacht geen beesten buiten ronddwalen en onze voorraad oppeuzelen. We laten de komende uren de vriezer open staan.

En ja, 's anderdaags werkt de waterkoeler weer. Joepie, ons plan is gelukt en onze huisbazin heeft weer geld gespaard. Weer fris, gefilterd water zonder iedere keer een filterkan te moeten vullen. We hebben opnieuw een volledig werkende Amerikaanse koelkast!

Vandaag word ik op het werk aangesproken om mee te helpen aan een verzameld werk over conceptontwikkeling. Het boek zal op een 'wetenschappelijke' werkwijze opgesteld worden en het schrijven moet dus in die stijl gebeuren. Met wetenschappelijk bedoelen ze dat anderen mijn artikel zullen lezen en becommentariëren. Sommigen zullen niet weten van wie het afkomstig is. Een nieuwe uitdaging? Kan ik dit wel? Doen?

Door een andere Nederlander word ik gevraagd om mee te helpen aan de transformatie van het hoofdkwartier. Hij heeft mijn artikels op de interne blog gelezen en vraagt of ik een handje wil toesteken. Dit zou extra werk betekenen. Daar moet ik even over nadenken. Kan ik nee zeggen? Zal dit tot iets leiden?

De donderdagnamiddag sluit ik af met een vergadering over de selectie van kandidaten, meer dan 80, voor een burgerpositie binnen het hoofdkwartier. Ik ben de enige militair van de groep en moet dus voor het 'evenwicht' zorgen. Het is interessant om te zien hoe het opstellen van een short list gebeurt. De woordkeuze van de kandidaten is belangrijk, en speciaal het gebruik van de ik-vorm in de antwoorden op de criteria. Wat me ook opvalt, is dat ik een andere kijk op bepaalde dingen heb dan de rest, die allemaal NATO-burgerpersoneel zijn.

Op vrijdagavond zijn we allemaal thuis en houden we een rustig TV-avondje met de familie. Dat is zonder Loic, want die gaat zoals iedere vrijdag naar de volleybaltraining. Zelfs als het morgen wedstrijd is.

En die wedstrijd is vroeg in Richmond. Calle en Loic kunnen dus niet uitslapen , want ze moeten al vroeg op pad voor de 2 uur durende rit naar de hoofdstad van Virginia. Omdat het een minitoernooi is, moet Loic ook voor de eerste keer de taak van scheidsrechter vervullen. Hij heeft een paar weken geleden zijn examen afgelegd en moet nu dus in actie komen. Oh ja, de ploeg heeft haar wedstrijden verloren, maar blijkbaar hebben ze goed gespeeld.

Zondag blijven we allemaal thuis. Geen wedstrijd, geen bezoek, geen andere activiteit. Rustig de achterstand wegwerken. Voor mij betekent dit een artikel schrijven en ons belevingsboek afwerken.

USNS COMFORT

In het begin van de week heb ik een e-maildiscussie over mijn vraag voor toelating om foto's te nemen en te filmen in het aquarium. Ik wil immers een artikel over het werk van duikers in een aquarium schrijven en met een film over de dag van een vis in een publiek aquarium aan de Belgische Open wedstrijd voor onderwaterfilm deelnemen. Ik heb daar natuurlijk toestemming voor nodig en de

duikverantwoordelijke was vergeten dat hij me doorverwezen had. Maar na een paar mailtjes is het probleem van de baan en kan ik op zijn steun rekenen. Nu nog het artikel en het scenario schrijven.

Mijn Nederlandse collega Idzerd heeft zijn deel van ons gemeenschappelijk artikel over NATO E&T geschreven. Na een klein beetje extra werk kan ik het naar het redactiecomité van het Belgisch Militair Tijdschrift doorsturen. Benieuwd naar hun reactie en wanneer het gepubliceerd zal worden.

Op maandag en dinsdag werk ik zoals een aantal van mijn collega's aan de briefings voor de grote conferentie over training van volgende week. Onze branch head loopt een beetje gestresseerd rond. Hij is van een aantal collega's niet zeker dat de briefings op tijd (goed) zullen zijn. Mij laat hij met rust, want hij weet dat het goed zal komen.

Op dinsdagavond gaan Calle en ik naar Grassfield High School voor het begin van het tweede semester. Alle lessen veranderen nu voor de laatste 6 maanden en dit geeft ons de kans om zowel de klassen te bekijken, als om even met de leerkrachten te spreken. Deze zijn blijkbaar zeer tevreden over onze jongens. Ze doen niet alleen hun best, maar gedragen zich ook voorbeeldig. Ik weet niet of dit typisch Amerikaans gedrag is, maar het is leuk dit te horen. Je weet immers nooit hoe je kinderen zich ergens anders gedragen.

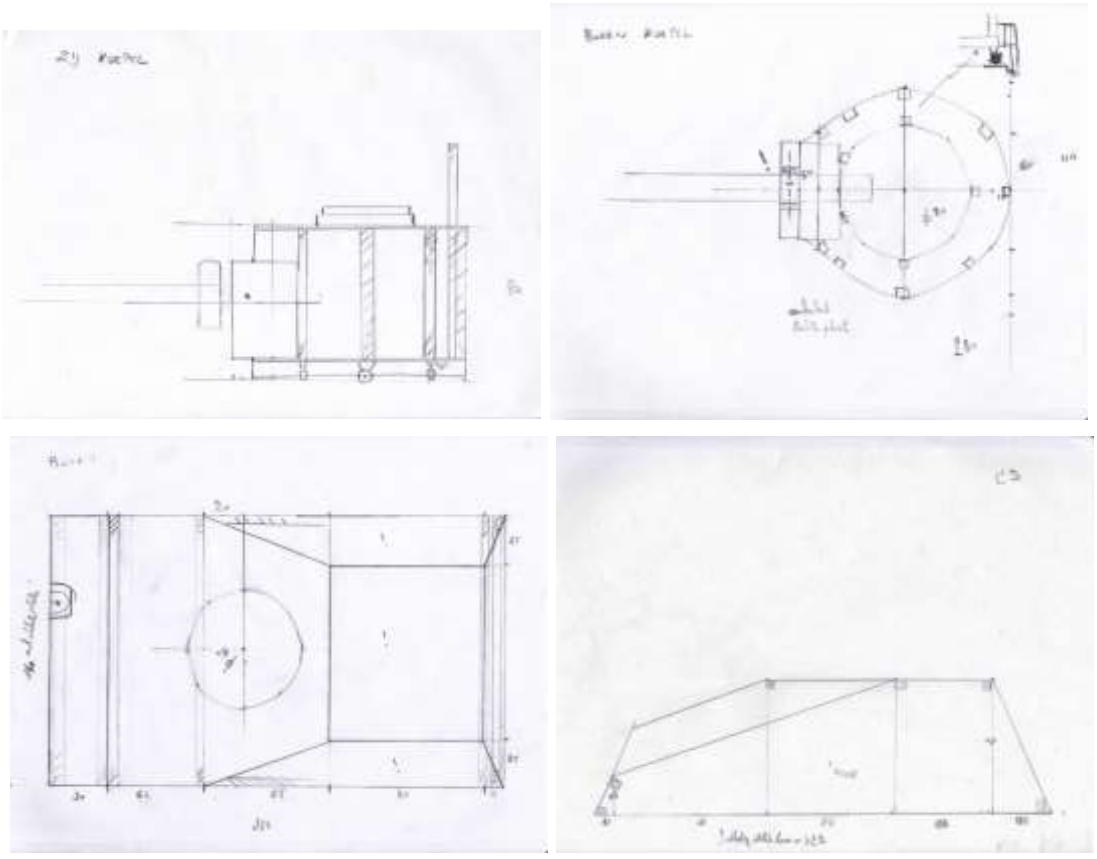

De rest van de avonden vul ik met het tekenen van de plannen voor het bouwen van de tank. De uitdaging is niet gemakkelijk, want door de afmetingen van de

kar en de zijpanelen moet ik 3 verschillende schalen gebruiken en toch moet de constructie een herkenbare Shermantank opleveren. Daarenboven wil ik nog plaats voorzien voor 2 personen en moet de geschutskoepel kunnen draaien. Uitdagingen genoeg. Oh ja, het moet nog allemaal zo goedkoop mogelijk zijn. Eindelijk weer werk voor een ingenieur!

Naast het ontwerpwerk ga ik ook zoek naar hotels voor onze reis. Ik probeer het terrein een beetje voor te bereiden, want binnenkort gaan we samen hotels vastleggen. Ik werk op 3 sites om zo de beste slaapplaatsen binnen ons budget te vinden. Er is veel keuze en vergelijken is niet altijd even gemakkelijk. Iedere site en hotel heeft zo zijn eigenaardigheden en de prijs hangt soms van kleine dingen af.

Op woensdag gaan we met de Belgen het hospitaalschip USNS COMFORT bezoeken (http://en.wikipedia.org/wiki/USNS_Comfort_(T-AH-20)). Dit is een bezoek dat mijn voorganger-voorzitter van de sociale kas (dank je wel, Danny) gestart, maar nooit kunnen realiseren heeft. Ik heb de draad terug opgenomen en nu staan we hier. Er zijn slechts 2 hospitaalschepen in de US Navy en dat doet me vermoeden dat er in de wereld waarschijnlijk geen handvol zijn. Deze schepen zijn gebouwd op wat origineel een grote olietanker was van dezelfde klasse als de Exxon Valdez – je weet wel, die van die grote milieuramp van maart 86 http://nl.wikipedia.org/wiki/Exxon_Valdez_%28schip,_1986%29 – en die, nadat enkelwandige tankers verboden werden, omgebouwd werd. Dit schip is dus gigantisch!

We krijgen de rondleiding van het hoofd van het hospitaal – op dit schip zijn er twee bazen: die van het hospitaal en de kapitein van het schip, die met een ploeg burgers werkt – en dit met de nodige protocol, want onze generaal is mee. Tijdens de inleidende briefing krijgen we geen koffie aangeboden - dit is blijkbaar niet de gewoonte hier. De rondleiding is zeer interessant. Dit is een zeer goed uitgerust hospitaal. Ik denk dat ons militair hospitaal hier jaloers op zou zijn.

Als geschenk geven we een afbeelding van Manneke Pis en quasi onmiddellijk maakt de kolonel de opmerking dat ze zijn naaktheid zal moeten verbergen. Ons Manneke zal waarschijnlijk een pak van de US Navy krijgen. Ik vraag of ik daar misschien een foto van kan krijgen, want ik denk niet dat onze Brusselse held dit pak al heeft. Misschien opsturen naar het museum. Kent iemand het e-mail adres?

Na de toer gaan we met alle Belgen in de Ruby Tuesday eten. Het was best leuk om eens met de groep bij elkaar te zijn én voor herhaling vatbaar. Ik zal dus nog eens een andere activiteit moeten organiseren.

Na het middagmaal ga ik met Calle naar huis om daar een beetje te werken. Ik krijg van mijn collega een mailtje dat mijn baas me zoekt en niet tevreden is. Ik wijd het aan de stress die hij op dit moment heeft.

Voor ik donderdagmorgen naar het werk kan, moet ik eerst met de kinderen naar de tandarts. Weer een hoge factuur. Zijn de werkelijke kosten in België ook zo hoog? Dan begrijp ik waarom onze sociale verzekering zo veel van ons loon afknabbelt. Ik kom laat op mijn werk aan en besluit eerst bij de baas langs te gaan. Hij is blij me te zien – wie zei dat hij niet tevreden was? – en begin direct daarna de laatste hand aan de briefings te leggen. Ik besluit vandaag ietsje langer te blijven, want morgen heb ik verlof. Zo ben ik zeker dat alle briefings waar ik iets aan moet doen, afgerond zijn en heeft mijn branch head een beetje gemoedsrust. Tegen dat ik vertrek, weet ik dat ik begin maart opnieuw op zending moet. Er is immers een belangrijke vergadering in Italië gepland en ik heb al die aanwezigen nodig om mijn laatste plan af te ronden. Dit is een ideale gelegenheid; trouwens, mijn correspondent in Mons laat me geen keuze.

Vrijdag dus een rustig dagje voor mijn vertrek naar Griekenland. Met Calle gaan shoppen in de Commissary, zodat de inkopen voor het grootste deel van de komende week gebeurd zijn. In de namiddag de plannen voor de Shermantank afronden. Het zou moeten lukken.

’s Avonds gaat Calle naar een Duitse avond. Ze wou thuisblijven voor de laatste avond samen, maar ik heb ze bij wijze van spreken weggestuurd. Al vergeten hoe het vuurspektakel heet (‘Feuertangbowl’, nvdr), maar het concept doet me denken aan wat ik tijdens mijn eerste duikreizen in Estartit voorgeschoteld kreeg als ‘BBQ zonder vlees’.

Omdat Calle met de Prius C weggereden is, kan Loic voor de eerste maal met de Dodge Gran Caravan rijden. De auto is qua motor krachtiger en dus zijn de eerste meters eerder sprongetjes dan beheerst rijden. Aangezien hij waarschijnlijk derde of vierde chauffeur tijdens onze grote trek naar het Westen zal zijn, zullen we nog een aantal malen moeten oefenen. Hoewel, met 6

personen en een heleboel bagage zal de Dodge niet zo springerig meer zijn. Seighin profiteer van Calles afwezigheid om een logeerpartijtje bij zijn vriendje te versieren. Die zullen elkaar ook missen als we terug naar ons vaderland terugkeren! Hij moet me beloven dat hij voor de middag terug zal zijn, zodat ik hem nog zie voor ik vertrek. Samen met Ciaran maak ik er een filmavond van.

Sint-Valentijn. Geen romantisch diner, maar het vertrouwde aanschuiven aan de incheckbalie. Mijn valies heb ik 's morgens gemaakt. Van de jongens afscheid genomen en dan met ons tweetjes richting luchthaven gereden. Naast mij aan de incheckbalie staat mijn baas. We krijgen alletwee het voorstel aangeboden om voor 200 USD – die we onmiddellijk onder de vorm van een voucher ontvangen – via Philadelphia te vliegen ipv via DC. Ons vliegtuig is blijkbaar té vol door een grote hond die op het laatste nippertje nog mee moet. Tja, waarom niet? We zullen op tijd in München zijn om ons vliegtuig naar Thessaloníki te nemen. Die 200 USD zijn mooi meegenomen en we krijgen ook nog extra 3 maaltijdtickets. Ik vertrouw er op dat ze in Philly meer ervaring hebben met sneeuwruimen. Er is immers een sneeuwstorm aangekondigd en het zou wel eens een nipte kunnen worden. Aan de andere kant staat onze COS, generaal. Hij gaat ook naar de vergadering, maar vliegt over Newark. Slechte keuze. Dit wordt later bevestigd, want hij geraakt pas op maandagnamiddag op zijn bestemming. Wie vliegt er nu ook over Newark?

Mijn baas ziet er erg ziek uit. Zijn vrouw had hem verteld thuis te blijven, maar zoals iedere militair heeft hij dat bevel genegeerd. Mentaal maak ik een notitie om klaar te staan om zijn briefing te geven. Het is mijn briefing die hij zal geven.

Met de extra maaltijdtickets gaan Calle en ik een koffie drinken. Door de ruil vertrek ik immers vroeger. Enig nadeel van de ruil is dat het vliegen met US Airways gebeurt. De verbinding verloopt vlot en er is weinig volk op de twee vliegtuigen. Het TV-scherm is van mindere kwaliteit en ze komen ook niet met water rond. Uitdroging tijdens een vliegreis is normaal, dus extra vocht helpt.

In de luchthaven van München – mijn baas is inderdaad doodziek – moeten we op een zeer raar moment door een security check. Wat is het nut van deze check? Toevallig kijk ik op mijn bagagestrookje en zie daar als eindbestemming MUN. Ik heb tickets tot Thessaloníki, maar mijn bagage zou me niet volgen? Toch even checken aan de ingang van de lounge. Inderdaad, mijn valiezen staan doelloos ronddraaiend op mij te wachten. De vriendelijke hostess zal ervoor zorgen dat iemand ze oppikt en ze richting Griekenland meestuurt. En ook ik moet opnieuw ingecheckt worden. Blijkbaar is mijn ticket vervallen, omdat ik niet op het United vliegtuig richting München zat.

Aan de gate voor het laatste deel van de vlucht komen we de rest van de collega’s tegen. Zij die over Washington vlogen, zijn op het nippertje aan een nachtje luchthaven ontsnapt. Toen ze opstegen, begon het immers te sneeuwen. 30 min later vertrekken en ze hadden vastgezeten. Waarschijnlijk is de helft van de passagiers op deze vlucht van Norfolk.

Thessaloníki

Rond de middag komen we in Thessaloníki aan. Dit is de havenstad die ik tijdens mijn 4 maanden operatie in het noorden van Kosovo wou bezoeken, wat me echter nooit gelukt is. Nu ben ik er. Hoewel, de buurt waar we door rijden, valt me erg tegen. Ze doet me aan Kosovo denken. Een gedachte die me later door een Amerikaanse collega bevestigd wordt.

Het hotel ziet er zeer mooi uit, maar het ligt in een achtergestelde buurt. Jammer, de omgeving nodigt niet uit tot een verkenning. We kunnen niet eventjes naar buiten om iets te gaan eten. We moeten een taxi nemen om in de stadskern te geraken. Aan het onthaal vragen ze of ik even wil wachten, want mijn kamer is nog niet klaar. Tenzij ik een andere kamer wil, maar deze is met een balkon. En ter compensatie bieden ze me een koffie aan. Waarom zou ik dit aanbod weigeren?

Omdat de buurt toch niet ideaal is om rond te wandelen en ik me moe voel, besluit ik rustig in mijn kamer te blijven. Ontspannen een boek lezen in een Europees bad en vroeg in bed kruipen. Morgen wordt het een dag van luisteren.

Commander Navy Region Mid Atlantic:NSA Hampton Roads

WIND CHILL ADVISORY

The National Weather Service (NWS) has announced a wind chill advisory in effect until noon EST Friday for the Hampton Roads area. Dangerously cold wind chills and temperatures falling to 5 to 10 above zero are expected tonight. Frostbite and hypothermia may occur if precautions are not taken. Frozen pipes could be a problem due to the cold temperatures. If you must venture outdoors, make sure you wear a hat and gloves. Don't leave dogs or cats outdoors when the temperature drops. Dogs and cats are safer indoors, except when taken out for exercise.

Zoals verwacht heeft de sneeuwval aan de overkant van de oceaan er voor gezorgd dat scholen gesloten zijn en de hele gemeenschap stilvalt. Door deze zending mis ik dus opnieuw een paar dagen met het gezin. Van het ganse hoofdkwartier is alleen onze dienst Joint Force Trainer aan het werk.

Het seminarie is een lange reeks van briefings en uitleg. In feite vind ik het een matte bedoening met te weinig serieuze discussies. De meesten zijn gewoon te beleefd; of is er gewoon te veel volk (340 aanwezigen)? Gelukkig hebben Marc en ik een vergadering in de rand waarin wél veel gediscussieerd wordt. Zonder te overdrijven was dat het hoogtepunt van de 4 dagen.

Ik ga echter niet naar het seminarie voor zijn informatie of zijn discussies, maar voor de mogelijkheid tot netwerken. Immers, hier zie ik een aantal mensen die ik alleen ken als e-mail adressen. Zo kan ik gezichten en namen aan elkaar verbinden. Ook is het gemakkelijker problemen op te lossen als je met elkaar kunt praten. En nadien zijn al die @-zinnen geen onbekenden meer, maar mensen die je ontmoet hebt. De sociale activiteiten zorgen er eveneens voor dat je meer mensen leert kennen. Hoewel sommigen van mijn collega's bij elkaar troepen, gebruik ik dit soort gelegenheden om met anderen te spreken. Je weet nooit wat of wie je ontdekt.

Het seminarie stopt op donderdagmiddag, waardoor we met 3 beslissen om een bezoek aan de oude stad te brengen. We kunnen immers moeilijk terugkeren zonder Thessaloníki bezocht te hebben. We geven de voorkeur om naar het toeristisch centrum te wandelen, want we hebben tijd en tijdens een wandeling zie je meer.

Als we het vervallen deel achter ons laten – Griekenland is duidelijk nog in een diepe crisis - komen we geleidelijk aan in het mooie gedeelte. Aan de winkels te zien, heerst er hier blijkbaar geen crisis. Is dit een ander Griekenland? De oude stad is mooi en de dijk langs het water strekt zich kilometers lang uit. Een beetje jammer van al die wilde graffiti. We onderbreken onze wandeling voor een lekker gebakje. Lang geleden dat ik zoiets gezien heb. Daarna stappen we verder – op bepaalde borden kan je zien hoeveel kcal je verbruikt – langs de dijk. Op aandringen van Idzerd ‘verzamel’ ik ook de Adriatische zee . Het is dan wel geen middernacht, maar een niet volmaakt verzamelvoorwerp hoort toch maar bij de verzameling. Ik loop met mijn camera rond en neem hier en daar foto’s – ik weet dat Katrijn alleen naar de foto’s kijkt en niet mijn teksten leest.

Als we moegestapt zijn, gaan we even uitrusten op een terrasje op de dijk. Mensjes kijken en genieten van een glas lokaal bier. Jammer genoeg zijn Grieken verstokte rokers en is dit nog niet verboden. Maar als je zo de zon boven het water ziet ondergaan, dan kan je de vervelende rook wel even wegdenken.

Na een tijdje komt een Canadese collega ons op het terras vervoegen. Hij kent een goed Grieks restaurant in de buurt en we besluiten van zijn tijdelijke ervaring te profiteren. Het restaurant doet typisch Grieks aan. Zo’n restaurant waar je al iets te eten krijgt voordat je bestelt. We krijgen allemaal een menukaart in het Engels. Allemaal, behalve ik. Tja, ik ben het in deze streek al een beetje gewoon. Ook in Egypte en Turkije kreeg ik meestal een kaart in de lokale taal omdat de garçons dachten dat ik een ‘inboorling’ was. Hoe ze op dat idee komen, is me nog steeds een raadsel, maar ik heb hun vergissing aanvaard.

Ik bestel een Retsina. Een beetje verbaasd moet ik aan de rest van mijn tafelgenoten uitleggen wat dat is. We besluiten allemaal iets te bestellen en de verschillende gerechten te delen. Alles is lekker en we genieten van onze laatste avond op Griekse bodem. Dit zijn de leuke kanten van een seminarie. Een beetje vakantiegevoel betaald door de werkgever.

Als we terug in het hotel aankomen, besluit ik nog een beetje te werken – mijn volgende TDY in orde brengen - vervolgens eens te kijken of er iemand online is en dan te gaan slapen. Het zal morgen weer vroeg opstaan zijn om op tijd in de luchthaven aan te komen. De slaap komt weer moeilijk. Die jetlag word ik maar niet gewoon!

Omdat we met een heleboel dezelfde vlucht nemen, werd aan het hotel een minibus gevraagd. Het is een beetje stom om allemaal met verschillende taxi's naar de luchthaven te rijden. Beter allemaal samen in een busje. Op het afgesproken uur staan we daar maar met 3. Ik voel me een beetje verlegen tov de hoteleigenaar. Waar is de rest?

Wel, die komen we in de luchthaven tegen. Ze waren dan toch maar vroeger vertrokken: 'De taxis waren er immers!'. Voor de eerste maal krijg ik 1 ticket voor alle vluchten. Rare jongens, die Grieken. Op de vlucht naar de USA zit ik niet toevallig naast een collega. Het is een lange vlucht – meer dan 9 uur – zodat ik mijn PC bovenhaal om te werken en artikels te schrijven. Pech, het stopcontact onder mijn zetel is dood. Ik vind achteraan in het vliegtuig, dat niet erg vol zit – zonder NATO zou het bijna een leeg toestel zijn - een zetel met een werkend stopcontact. Joepie! Jammer genoeg is de wifi in vliegtuigen nog betalend, maar ik vermoed dat gratis wifi tijdens een vlucht binnenkort de normaalste zaak van de wereld zal zijn.

Calle pikt me naar gewoonte – en dat is het inderdaad al geworden – op aan de luchthaven. Thuisgekomen valt me de rare eigenschap van de sneeuw op: door een dikke ijslaag boven op het witte tapijt schittert het niet alleen, je kunt er ook op wandelen zoals Jezus op water. Was dat zijn truuk?

De voorbije week werd het thuisfront immers geteisterd door sneeuw, ijskoude regen en vriestemperaturen. De kids hebben dus een schoolloze week, of beter gezegd, een extra week vakantie achter de rug. Hoe zal dit verlies aan lesdagen gecompenseerd worden?

Seighin kreeg een reuze badeend als valentijnscadeau van zijn Kaat toegestuurd. Het beest neemt bijna al het vrije wateroppervlak in. Ciaran werd dan weer formeel uitgenodigd voor een speciale activiteit om zijn leiderschapskwaliteiten te verbeteren. Je weet dat het allemaal om geld te doen is, maar zo’n brief maakt toch wel even indruk op je.

Van het thuisfront over het water is er ook goed nieuws. Hoewel Amber al haar studiepunten reeds teruggekregen had - wat een sterke indicatie was dat ze erdoor was - bleef ze toch angstvallig uitkijken naar de resultaten van haar examens. En, zoals

verwacht was ze er met glans door. Goed zo, meid!

Door het lange reizen voel ik me moe. Vanavond een pizza in de oven en een filmpje kijken. Slapen in mijn eigen bed.

Op zaterdag, terwijl Loic en Calle weer in Richmond zijn voor een volleybaltoernooi, ga ik de nodige inkopen doen en zorg voor de afwas. Op zondag experimenteer ik met maaltijdsoep in de traagkoker, probeer ik mijn website verder terug in orde te brengen en mijn artikels af te werken.

De temperaturen stijgen en de sneeuw smelt weg. Op ons terras ontdekken we eigenaardige voetsporen. Is de verschrikkelijke Yeti naar Virginia afgezakt?

Weekje sneeuw

De week begint met een vrije dag. Ik wil mijn afwezigheid een beetje compenseren en ik heb toch nog verlofdagen staan. We waren van plan te gaan lopen, maar door het slechte weer zien we daarvan af. Vandaag start ik opnieuw met mijn dieet. De kilo's van ons verblijf in België blijven té hardnekkig plakken. Calle gaat naar een sessie Italiaans koken en ik rij richting aquarium voor een duikje. Er is weinig volk, maar het is altijd leuk te duiken voor een paar kinderen die verwonderd met je handjes willen schudden.

De duikverantwoordelijke geeft me een lidkaartje dat me gratis toegang tot een aantal musea in de omgeving verschaft. Misschien dat ik er eens gebruik van moet maken. Ook vraagt hij of ik meer wil duiken. Hij wil me door mijn ervaring met koud water inzetten in de waterbak van de havenrobben. Even over nadenken, want ik had eerder aan de haaien of de Rode Zee gedacht.

Dinsdag gaan werken, maar ik kan maar half werk verrichten, want één netwerk doet het niet. Ik kan alleen aan de geclassificeerde e-mail. Tegen de middag heb ik alles afgewerkt en de informaticadienst is nog steeds niet langsgeweest. Ze voorspellen sneeuw voor de vroege namiddag en dus besluit ik om vroeger naar huis te rijden om thuis aan mijn andere mail te werken. En zo vermijd ik ook de miserie op de weg bij het vallen van de eerste sneeuwvlokken. En ze vallen, met veel miserie tot gevolg, echter zonder mij!

's Avonds, na mijn ander werk, pruts ik verder aan mijn site. Ik gebruik nu een nieuw programma en dat betekent natuurlijk nieuwe problemen. Een uitdaging, dat wel, maar zeer frustrerend traag. Zoals verwacht gaan de try-outs voor de lentecompetitie niet door van : te slecht weer.

Woensdagmorgen sneeuwt het verder en we krijgen een '2 hours delay' – ik vraag me af hoe je dit moet interpreteren, als er toch geen vast tijdstip is waarop je moet beginnen werken. Omdat ik toch wakker ben, begin ik alvast thuis te werken. Om 10 uur liggen de banen er nog steeds niet goed bij, zodat ik besluit

gewoon thuis verder te blijven werken. Naar het HQ rijden om dan vast te stellen dat mijn PC nog altijd niet in orde is, motiveert me niet echt om in de auto te springen.

Omdat ze nog meer sneeuw voorspellen, besluit ik 's avonds om met de jongens bouwmateriaal voor het maken van de tank te gaan kopen. Als we ingesneeuwd zouden komen te zitten, kunnen we misschien al beginnen met de constructie ervan. Door de grote platen zit de auto barstensvol en moet ik twee keer rijden. Loic moet dus even in de winkel achterblijven.

's Avonds krijgen we de code rood door de aangekondigde winterstorm. Morgen geen school. De ganse avond blijft alles rustig, zodat we ons beginnen af te vragen waarom ze morgen mogen thuisblijven. Rond 23u00 echter valt de sneeuw in dikke vlokken naar beneden en rammelt de ijskoude wind tegen de ramen. Het is begonnen!

Dit dagje vrij komt goed uit, want op donderdag verjaart Loic. Niet zo maar een verjaardag: 't is zijn 18de! Die morgen staan we allemaal vroeg op om het huis te versieren en een ontbijt op bed klaar te maken. Hiep, hiep hoera!

De ganse dag staat in het teken van zijn verjaardag, geen tank bouwen vandaag. Het is leuk dat er nu sneeuw ligt, want zo zijn we allemaal thuis op deze dag. Zonder sneeuw moest ik naar het HQ, vandaag was normaal gezien de uitstap naar ons hoofdkwartier in het kader van de NATO Model Challenge gepland. Dit komt dus te vervallen. Jammer genoeg wordt dit verplaatst naar de dag waarop ik ons bezoek aan de ambassade gepland heb, zodat ik die weer moet veranderen. Doeme.

Er komen een heleboel 'proficiats' via Facebook en Skype binnen. Amber wordt door haar broer verrast – ik mag nog niet vertellen waarom.

's Anderdaags vernemen we dat we nooit meer 'long and prosperous' zullen leven: Leonard Nimoy, alias Mister Spock is aan zijn laatste reis begonnen: "Space: the

final frontier. These are the voyages of the starship Enterprise. Its continuing mission: to explore strange new worlds, to seek out new life and new civilizations, to boldly go where no one has gone before”.

Eindelijk is het probleem met mijn website opgelost. Genoeg uren aan besteed, maar het werkt.

Oh ja, vandaag ook weer ‘code red’. Deze dagen zullen niet gerecupereerd kunnen worden door iedere dag een paar minuten aan de gewone lesdag te plakken. Benieuwd wat er zal moeten sneuvelen.

Zaterdag wordt onze eerste bouwdag. De garage wordt een echt atelier. Stof. Stof. Stof. Maar op zondag begint de onderbouw vorm te krijgen. Het zal lukken.

Amber haar gerbils worden een voor een ziek. De beestjes zijn ijskoud en bewegen amper. Alleen als ze vier uur opgewarmd worden, komt er weer leven in. Wat is met hen aan de hand? Vergiftigd? Virus? Hopelijk gaan ze niet dood.

Op zaterdagavond gaan we met de bende eten voor Loic zijn verjaardag. Op donderdag ging dit niet vanwege de slechte staat van de wegen. Loic heeft voor Baker’s Crust gekozen. Een keten waar we nog niet geweest zijn. Hoewel het druk is, is het toch een rustige eetgelegenheid. Het eten is er goed, maar natuurlijk niet waw. Het is een gezellige avond.

Over de plas gaat Amber op de zwier met haar medestudenten. Begint ze eindelijk een beetje van het studentenleven te genieten? Doen, Amber!

Zondag, terug een laatste dag voor mijn vertrek. In de mail vindt Calle een bericht met een waarschuwing voor mogelijke problemen tijdens de vlucht. Dat belooft voor morgen.

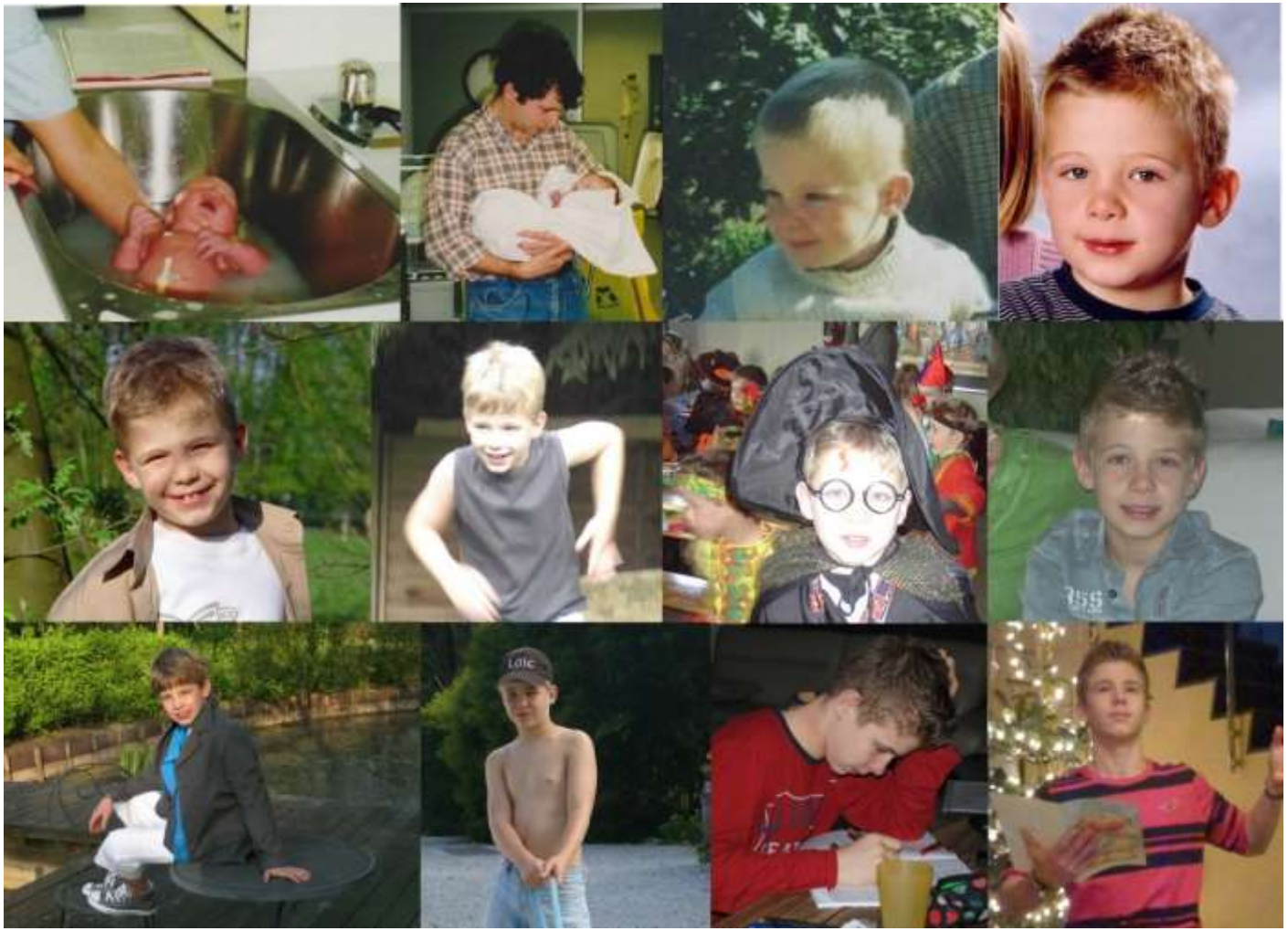

18 jaar Loic

35: Maartse buien

Venetië

Maandagmorgen vroeg rij ik naar het werk. Ja, ik moet naar Venetië, maar door de dagen onverwacht verlof moet ik even naar mijn bureau. Ik heb een paar documenten mee te nemen, een paar dingen af te drukken, en vooral een paar papieren te ondertekenen en binnen te brengen om terugbetaald te worden. Ook wil ik even de geclassificeerde mails checken en mijn 'out of office' aanzetten.

Na een praatje met de NLR rij ik rond 10u00 terug naar huis. We brengen eerst de Dodge binnen voor onderhoud. We hebben dit veel te lang uitgesteld en de jaarlijkse inspectie komt binnenkort te vervallen. Daarna nodig ik Calle uit om een koffie te gaan drinken in de Panera – ik vind de koffie daar beter – ipv in de Starbucks in de luchthaven. Gezellig samenzitten bij een tas koffie. Daarna rijden we naar huis om mijn valies te pakken en onze tocht naar de luchthaven aan te vatten.

Ik mag tijdens het eerste deel van m'n reis in eerste klas vliegen. Calle vroeg me om er een foto van te trekken, maar buiten een andere kleur van zetels zie ik niet echt wat het verschil is? Hopelijk betalen mensen hier niet extra voor…

De vlucht naar Duitsland is een lange met veel hobbels. Ik zit weer op 'mijn' zetel om te werken. Ik probeer te slapen, maar dat lukt me niet echt. Het zal morgen weer een lange, vermoeiende dag worden. In de luchthaven van Frankfurt kom ik niet zonder biep door de metaaldetector. Geheel volgens de Duitse Gründlichkeit word ik van kop tot teen gecontroleerd. En ik die dacht dat de Amerikaanse controle streng was!

De vlucht naar de Marco Polo-luchthaven verloopt vlot. Op vraag van Calle probeer ik enkele luchtfoto's van Venetië te maken, voor het geval ik de stad niet kan bezoeken. De streek rond het 'Brugge van het Zuiden' is een uitgestrekt gebied van slikken en schorren. Een beetje zoals het Zwin, maar dan vele malen groter. Ik bemerk hier en daar dorpjes die Venetiaans lijken, maar een drukke stroom van bussen, auto's en watertaxi's leidt naar het echte oord. Ziet er interessant uit!

Ik word opgewacht door een militair koppel. Ze staan te kijken wie er allemaal uit de aankomsthal komt en ik vraag me af hoe ze me zullen herkennen. Als ik ze een tijdje in het oog heb gehouden, besluit ik maar naar hen toe te stappen, want anders kunnen we hier nog wel een poosje blijven staan. Ze vragen wel, naar goede Italiaanse gewoonte, of ik niet eerst een tas koffie wil drinken. No, grazie. Ze brengen me naar een hotel uitgebaat door een ouder koppel in een doods stadje met de naam Motta di Livenza. Ik zie alleen ouderen op straat en niets wijst erop dat dit dorp bruist van het leven. De streek van de Liga Norte.

Na een beetje op de PC gewerkt te hebben, besluit ik tegen beter weten in een middagdutje te doen. Ik ben te moe om nog langer wakker te blijven. Na een paar uren geslapen te hebben, ga ik naar beneden om iets te gaan eten in het restaurant van het hotel. De eigenaar maakt me in het Italiaans duidelijk dat er geen restaurant meer is, maar dat er verder in de straat wel iets te vinden is. Ik neem mijn jas en wandel even rond het dorpsplein. Leeg. Na een blokje om stap ik de pizzeria binnen. Ik kies een spaghetti met Sint-Jacobschelpen, nog nooit gegeten. De witte huiswijn (3,5 EUR voor een halve liter) blijkt een lekkere spumante te zijn. Toch iets anders dan een Amerikaanse keten! Ik geniet van mijn maaltijd en vergeet mijn dieet. Als ik rondkijk, bemerk ik een aantal gasten die zich gedragen zoals alleen militairen zich gedragen. Ik zal morgen wel mijn observatie bevestigd zien.

Na mijn avondmaal ga ik slapen. En bang, om 3 uur wakker en tot 7 uur liggen woelen. Een douche, ontbijt en wachten op het transport.

Dit is voor mij een compleet nieuwe omgeving en dat is het leuke aan het werk dat ik doe. Je ontdekt iedere keer een nieuwe wereld en je helpt de mensen hun eigen omgeving beter te leren kennen. Dit keer is het het wereldje van de Civil-

Military Cooperation: militairen die in operaties in contact met de burgerbevolking proberen te komen en projecten opzetten om de lokale mensen te helpen en zo de operatie te ondersteunen. In het kamp valt me op dat Italianen veel volk hebben.

De koffie is typisch Italiaans, veel te straf. Ik besluit dat 1 koffie per dag me van voldoende cafeïne zal voorzien. De vergadering verloopt enigszins chaotisch, maar ik voel dat ik, mits een beetje extra werk, mijn doel zal kunnen verwezenlijken. En daarvoor ben ik naar hier gekomen.

’s Avonds met de militairen – en ja, ik had het bij het juiste eind - die in mijn hotel slapen, gaan eten in hetzelfde pizzarestaurant. Een Duitser vertelt ons dat hij na middernacht aan het hotel aankwam en niet binnen kon. Hij had ook geen telefoonnummer mee en kon dus niet bellen. Hij heeft tot half vijf rondgelopen. Er was niets, zelfs geen taxi. Doods!

Terwijl het vanuit de USA waarschuwingen voor slecht weer regent, is het hier mooi weer. Dat belooft voor mijn bezoek aan Venetië! Ik heb voor donderdagavond een hotel dichtbij de luchthaven laten boeken, want ik heb een vroege vlucht. De Italianen zijn tevreden dat ze door die beslissing geen chauffeur vroeg op pad moeten sturen. Ik kan om 16u00 mee met het transport dat twee deelnemers naar de luchthaven moet voeren. Dat vroege tijdstip betekent dat ik waarschijnlijk de oude waterstad zal kunnen bezoeken. Nu nog een beetje geluk met het transport en joepie!

Na de vergadering en een half uurtje rijden word ik aan het andere hotel afgezet. De persoon aan de balie vertelt dat ik zéker naar Venetië moet. De bus stopt op 100 m van het hotel en een ticket heen en terug kost amper 2,5 EUR. Vest en trui aan, en hop, op weg.

Na een busrit van 20 minuten kom ik aan. Ik heb de stad al vanuit de lucht gezien, maar nu sta ik er dus middenin. Er is veel volk – wat moet dat in het hoogseizoen zijn! - in de nauwe straatjes. Het is een stroom van mensen. Je loopt door een smal steegje en plots kom je aan een pleintje, een brug over een kanaal, … iedere hoek verbergt wel zijn verrassing.

Ik bemerk enkele winkels die typisch Venetiaanse maskers verkopen. Sommige zijn echte kunstwerken – de prijs ook – andere zijn eerder rommel. Ik noteer mentaal om er straks 2 te kopen voor het gemaskerd bal van over een paar weken. Nu nog niet, want anders moet ik er een hele tijd mee rondlopen.

Ik wijk af en toe van de stroom toeristen af om iets buiten de platgetreden paden te ontdekken. Later zie ik de gondeliers. Allemaal zeer mooi, maar de avond valt snel en ik wil voor het donker op het San-Marcoplein aankomen. Ik ben echter te laat. De laatste zonnestralen verdwijnen als ik de hoek omdraai en opeens op het plein sta. Mijn eerste reactie: waar zijn al die duizenden duiven die je in de films ziet? Het plein is omringd met mooie gebouwen, maar opnieuw is het anders dan ik me had voorgesteld. Geen teleurstelling, gewoon anders. Ik wandel het plein een paar keer rond en besluit dan om ergens een glas wijn te gaan drinken. Mijn origineel plan was een cappuccino op een terras te degusteren, maar de terrassen zijn al gesloten. Ik zoek een Italiaans café en stap er binnen. Het is een leuk ding met volledig beschilderde muren en plafond. Achteraan is er een kleine bar die door een tiental mensen tot een gezellige boel omgetoverd is. Ik bestel een glas wijn en kies een stoeltje dat eerder op een voetenbankje lijkt – al de stoeltjes hier trouwens.

Na met volle teugen van het vocht genoten te hebben, stap ik terug de koude – gelukkig heb ik mijn trui aangedaan – lucht in om mijn terugweg naar de busstopplaats aan te vatten. Althans, dat is mijn bedoeling, want na een uur wandelen sta ik plots terug op het San-Marcoplein. Ik ben wel door het studentenkwartier gestapt, maar blijkbaar heb ik een grote cirkelbeweging gemaakt. Door de zigzaggende straatjes – niet voor niets hadden sommige

steden dergelijke labyrinten om vijandige legers in verwarring te brengen – had ik snel door dat je gedesoriënteerd kon geraken. Ik had dan maar besloten om de pijlen die naar de verschillende pleinen wijzen in omgekeerde richting te volgen.

Zonder succes dus. Zonder plan, in het donker, in een ongekende stad met weinig oriëntatiepunten moet ik bijgevolg iets anders vinden. Ik besluit de maan als referentie te nemen. Door de smalle straatjes geraakt het maanlicht echter niet altijd tot aan het wandelpad en het is dus bij ieder pleintje zoeken naar de maan. Deze truc gecombineerd met het volgen van enkele lokale bewoners leiden me uiteindelijk naar de weg waarlangs ik naar het San-Marcoplein gekomen ben. En zo geraak ik uiteindelijk, maar veel later dan gepland – ik ben er echter niet rouwig om – aan bus 5. Oef!

Mijn tocht is echter nog niet voorbij. Door het donker mis ik ook mijn afstappunt en word ik zonder pardon aan de luchthaven afgezet. In plaats van 30 min te wachten op de volgende bus, ga ik te voet terug. Ik voel de aanwezigheid van beginnende blaren op mijn voeten opkomen. Ik ben blij dat ik mijn bedje zie. Ondanks het vele stappen kan ik de slaap niet vatten. Het wordt een lange nacht.

Na uren gewoeld te hebben, sta ik om 04u45 op, douche me, ga ontbijten, vervolgens tanden poetsen. De shuttle in naar de luchthaven en klaar voor de lange vluchten terug. Reizen met het vliegtuig zijn verworden tot een verbinding tussen lounges en het zitten op mijn vertrouwde zetel 33K; het snel doorlopen van alle verplichte controles via de 'priority lane', een soort van 'Disney fast pass' voor de 'frequent flyer'. De veiligheidsdemo's volg ik al lang niet meer, hoewel ik het sneu vind voor de stewardessen die hun best doen, maar weinig aandacht krijgen. Door het vele reizen is het romantische van het vliegen sterk aan 't verminderen. Zelfs een vliegtuigmaaltijd brengt dat beetje vakantiegevoel niet meer naar boven, wat vroeger wel het geval was.

Gewoontegetrouw heeft mijn laatste vlucht vertraging. Daardoor kom ik op een moeilijk moment in Norfolk aan en om het helemaal compleet te maken is Calle door een misverstand terug naar huis gereden. Dus met de taxi naar huis. Een beetje een afknapper, maar heel begrijpelijk.

Op zondag ga ik een duikje doen omdat er geen duikers voorzien waren. Als ik in het aquarium toekom, staan er echter al twee klaar om in het water te springen. Gelukkig is er werk genoeg en dus duiken we maar met 3 in de kleine tank.

Na het duiken maak ik voor de eerste maal stoofvlees in de crockpot klaar. Er is hier geen echt stoofvlees te verkrijgen: naar het schijnt snijden de Amerikaanse beenhouwers het vlees op een andere manier waardoor de verschillende stukken een andere naam krijgen, en dus moet ik het met iets doen wat er op lijkt. Ik moet zeggen dat het eindresultaat er mag wezen. Mjamie!

's Avonds laat krijg ik een telefoontje van Hannah's vader met de melding dat ze morgen niet mee naar Washington gaat: ze heeft bijna niets met school geregeld. Tieners! Of het niet een paar weken later kan? Tuurlijk, dat gaat wel, maar dan is het niet echt nuttig meer, aangezien volgende week de competitie doorgaat. Oh, ze was écht wel enthousiast; dan toch maar OK in dat geval.

Aanloop tot NATO Model Challenge

En dus vertrekken Calle en ik 's maandags nadat de jongens naar school zijn richting Washington DC. We pikken Hannah op aan de Starbucksparking aan Independance Blvd in Norfolk. Na een rit van een drietal uurtjes, waarbij we Hannah met allerlei wetenswaardigheidjes over België bestoken, bereiken we de Belgische ambassade. Door de sneeuwdagen hebben we dit bezoek een paar keer moeten uitstellen en daardoor missen we een diner met William en zijn vrouw. Maar we hebben wel tijd voor een lunch in een Mexicaans restaurant.

Na de uitgebreide, gezellige en leerrijke lunch bezoeken we de ambassade. William vertelt voluit over België, de politiek, de wereldsituatie, de ambassade zelf … Veel informatie en ook zeer leerrijk voor ons. Zo komen we bijvoorbeeld te weten dat het gebouw zo groot is omdat het in volle Koude Oorlog gebouwd is: ruim genoeg om de regering in ballingschap in onder te brengen als die zou moeten gevlucht zijn voor de Russen.

Plots staat de ambassadeur in het kantoor. Hij komt even goedendag zeggen en natuurlijk kan een fotootje ervan af. Ik had dit wel een beetje verwacht, maar toch is het leuk.

Rond een uur of 17 ronden we deze informatieve dag af met de obligate foto’s. We moeten immers nog een grote afstand afleggen voordat we in onze tijdelijke ‘thuis’ zijn. En die terugtocht start met de nodige files, maar uiteindelijk kunnen we vlot doorrijden. Met de nodige tussenstop in een Panera is het toch 23 uur als we door onze voordeur stappen. Morgen is het weer vroeg dag.

Op dinsdagavond vinden we Loics rijbewijs in onze bus. Hij moet dus toch niet naar de rechtbank voor een uiteenzetting. Hopelijk wordt dit rijbewijs zonder problemen in België aanvaard - zoals het op de website van de FOD Mobiliteit vermeld staat. Misschien eens horen bij de ambassade?

De voetbaltrainingen zijn opnieuw gestart en door het feit dat de twee oudste zonen geselecteerd zijn voor het tennisteam van de high school beloven de komende weken extra druk te worden. En een selectie betekent natuurlijk ook weer extra kosten voor de uitrusting…

Door de drukke avonden is het voor ik het goed besef alweer vrijdag. Vandaag

komen de studenten op bezoek naar het HQ om kennis te maken met NATO en om de wedstrijdregels onder de knie te krijgen. Na een beetje uitleg en een voorstellingsronde moeten we ze even rondleiden. In feite is er in het hoofdkwartier weinig te zien. Ik probeer mijn rondleiding in het gebouw een beetje aan te kleden, maar meer dan 'carpet land' en een paar cubicles zijn er niet. Dit is immers geen operationeel hoofdkwartier met een druk operatiecentrum. Tijdens de typisch Amerikaanse lunch – tegelijkertijd chips, broodjes en desserts– worden we geïnterviewd over ons bezoek aan de ambassade. De vrouw van generaal Palomeros spreekt me aan over mijn studente. Ze wil me een paar tips geven, tips die ik al aan Hannah overgemaakt had.

Norfolk NATO Festival's Model NATO Challenge Field Trip to Allied Command Transformation "What does Model NATO Challenge Mean to You?" By: Meredith Arndt, 2014 Model NATO Challenge Winner The Model NATO Challenge continued on Friday, March 13, 2015 as students, or "Honorable Ambassadors," met at Allied Command Transformation with their NATO Mentors and the...

Norfolk NATO Festival's Model NATO Challenge Field Trip to Allied Command Transformation

"What does Model NATO Challenge Mean to You?"
By: Meredith Arndt, 2014 Model NATO Challenge Winner

The Model NATO Challenge continued on Friday, March 13, 2015 as students, or "Honorable Ambassadors," met at Allied Command Transformation with their NATO Mentors and the rest of the Norfolk NATO Festival Staff. The students were taken into NATO's SACLANT room and were spoken to by Lieutenant General Phil Jones, ACT's Chief of Staff at the Headquarters. Throughout the day, students had the chance to tour the headquarters with their mentors as well as enjoy lunch with other NATO students.

As shown through the process, NATO Challenge is more than just an opportunity to win scholarship prizes. Model NATO Challenge is a way to acquaint students with wider global issues and tie NATO's ACT to the wider community. Hannah Litkowski, a senior at the International Baccalaureate program at Princess Anne High School, is representing Belgium for the challenge and discussed the impact on the Model NATO Challenge on her life and her community. "It's a great way for me to learn about how specific nations interact on a global scale," she said, "especially when trying to accommodate the wishes of all member states in a supranational organization." In order to do this, the mentors are encouraged to give their students opportunities outside the challenge to do hands-on learning about their nations and NATO. Hannah's mentor took her to visit the Belgian Embassy in Washington, DC, in order to learn more about Belgium and its foreign policy. Manny Ocampo, a senior at the Global Studies and World Languages Academy at Tallwood High School, is representing Lithuania. Manny said, "Since I have done Model NATO Challenge for two years now, I have seen how it directly ties NATO to the wider civilian community through celebrating culture and fostering understanding about the organization." Manny represented Denmark last year for the challenge and is looking forward to the challenge on Thursday, March 19, 2015.

Nadat iedereen vertrokken is, ga ik nog even werken en daarna vertrek ik naar de Iers geïnspireerde micro-brouwerij O'Connors voor de organisatie van een activiteit voor de Belgische en misschien ook wel Nederlandse gemeenschap. Een bezoek aan de brouwerij gecombineerd met een bierproeverij. Moet leuk zijn.

Vandaag kregen we een mail van Alicia, onze huisbazin, dat ze volgende week de tuin in orde zullen komen brengen. Als ik thuis kom, zijn ze echter al met een hele ploeg bezig. In de regen. Modder!

Ook het weekend belooft zeer druk te worden. Op zaterdag hebben we een voetbalmatch, een voetbaltoernooi én een verjaardagsfuif. Hoe gaan we dat voor elkaar krijgen? Maar de weergoden zijn ons gunstig gezind . Door de regen van de laatste dagen worden de voetbalmatchen afgelast. Uiteindelijk speelt alleen Ciaran één match van het toernooi.

In voorbereiding op het verjaardagfeest van Loic en twee van zijn vrienden hang ik eindelijk de vlaggen op. Tijdens ons bezoek aan de ambassade heeft Calle immers een Belgische vlag van de militaire delegatie kunnen vastkrijgen. Een vlag die even groot, of beter even klein, is als onze Amerikaanse. En nu moet ik die natuurlijk zo snel mogelijk ophangen, als herkenningspunt en gewoon, om een statement te maken. De USA en België broederlijk naast elkaar.

Om iets voor 16 uur arriveert de hulp voor de fuif: de feestvierders en een ouderpaar. Na een tweetal uur is alles klaar: eten, aankleding, fotohoekje, dansvloer, …

Rond 19 uur beginnen de partygasten binnen te komen. Ze zijn allemaal deftig gekleed want het thema is casino. Er zijn speeltafels klaargezet. Een ander ouderpaar, de zus en broer van een van de jarigen, alsook Ciaran zijn de croupiers van dienst. Alles verloopt zeer rustig. Waarschijnlijk omdat ze allemaal zo deftig aangekleed zijn? Of omdat we er ook zijn? Na een uur of twee begint Loic in de garage muziek te draaien en hij heeft deze keer wel succes. Veel zelfs. Rond middernacht is het over en wordt alles netjes en snel afgebroken. De avond is een voltreffer:

65 high school studenten die zonder problemen volop gefuifd hebben. Het originele fotohoekje voor selfies en andere shots had veel succes. Iets van deze tijd?

Als we willen gaan slapen, krijgen we van Amber het bericht dat ze de ganse nacht wakker is geweest vanwege nachtlawaai. Het is daar nu 5u00 in de morgen. Dit kan niet meer. Morgen ga ik eens klagen.

Hoewel alles van gisteren afgebroken is, hebben we vandaag toch nog een beetje opkuiswerk. Het volledige huis moet immers goed gestofzuigd worden. Seighin gaat voor de eerste keer paintballen, als eerste van ons allemaal. Hij spreekt er al een week over en is zeer zenuwachtig. ’s Avonds komt hij met allerlei verhalen en veel blauwe plekken thuis.

Ik bak pistolets en sandwiches en ga dan met Calle winkelen. Tegen een uur of 17 gaan we op bezoek bij mijn Canadese collega Marc en zijn vrouw Cathy. Zij is voor de tweede keer in de USA en wij hebben haar nog niet ontmoet. Het wordt een gezellige avond.

De challenge

Maandag een dagje verlof. Samen met Calle een rondje of twee gaan lopen. Veel te lang geleden. Het wordt tijd dat ik de loopfrequentie terug opdrijf. Daarna een duikje in het aquarium gaan doen. Samen met de duikverantwoordelijke het gras proper maken. Dat is immers van plastiek zodat de vissen de algen er niet van af grazen. We moeten die er manueel afschrapen. Rustig werk op 3 meter diepte. De rest van de dag aan allerlei dingen geschreven.

17maart: Saint Patrick’s Day! Calle heeft mijn T-shirt aangeslagen om te gaan tennissen en dus draag ik sinds lang op mijn naamdag geen Guinness T-shirt. De oudste jongens vertrekken in speciale kledij, geen groen maar met das, omdat

het vandaag hun eerste tenniswedstrijd met Grassfield High School is. En de traditie wil nog steeds dat de atleten die de school vertegenwoordigen zich kenbaar maken door opgekleed naar school te gaan.

Donderdagmorgen mag ik een beetje langer blijven liggen, want ik ga naar de les CPR. Eigenaardig genoeg is er geen les eerste hulp in het hoofdkwartier. Mijn vraag overviel ons HR departement een beetje. Dus heeft de duikverantwoordelijke van het aquarium me geboekt voor deelname aan een les van de stad Virginia Beach. De CPR-les bestaat uit 90 % overtuigen om het te doen. De CPR beperkt zich tot hartmassage en dus geen mond-op-mondademhaling. De reden hiervoor is dat Amerikanen vanwege de schrik voor allerlei ziektes anders geen CPR zouden doen. Alleen hartmassage is voldoende om het leven van iemand te rekken voor zo’n 9 minuten, de tijd dat de 911 nodig heeft om er te geraken. Het verrast me ook dat er in de States niet zoiets als schuldig verzuim bestaat. Je bent dus niet verplicht om CPR toe te dienen. Allemaal een beetje raar.

De les is goed en grappig gegeven, maar als volleerde hulpverlener blijf ik op mijn honger zitten. De praktijk hartmassage wordt amper begeleid, zodat een heleboel mensen in mijn ogen fouten maken, of dingen vergeten. In ieder geval ben ik nu officieel terug gecertificeerd.

Na de CPR-les naar het werk. Me omkleden en een beetje werken. Een paar uur later vertrek ik weer, richting de universiteit ODU voor de NATO Challenge wedstrijd.

In de kleine ontvangstzaal is het druk. ODU heeft op het laatste moment de plaats van het gebeuren veranderd. Alles is dus veel kleiner en een beetje geïmproviseerd. De wedstrijd heeft plaats in een theaterzaal en wij zitten samengepakt op het podium. Dit maakt dat we moeilijk met elkaar kunnen communiceren en de studenten dus meer geïsoleerd van elkaar zijn. Het probleem dat ze voorgeschoteld krijgen, speelt zich niet onverwacht in Afrika af. Het is weer een zeer complex probleem dat zeker niet in dit wedstrijdconcept op te lossen is. Het is een beetje jammer dat we als ‘NATO’ hierbij nooit tot een oplossing kunnen komen. Een beetje een negatief einde.

Hannah doet het goed. Ze is volgens mij een kanshebber. Ik schat op een vierde plaats. Maandag zullen we het weten. HQ SACT heeft een filmpje van de wedstrijd op YouTube geplaatst: https://youtu.be/5FkMkH7D21Q.

Vrijdagmorgen ga ik vanuit het werk naar de oogarts. Ik had gisteren voor een afspraak gebeld in de hoop het onvermijdelijke een beetje uit te stellen, maar ik mocht vandaag al komen. Heb het toch maar gedaan. Ik had het moeten weten, een gewoon routineonderzoek kennen ze niet in de Amerikaanse Marine. Ik word direct aan een ganse batterij onderzoeken onderworpen. Druk op de ogen, zicht, krassen op de oogbol, foto van de achterkant van mijn oogbol, de dikte van de oogbol, getest met 5 soorten oogdruppels in ogen, … Bijna twee uur testen om een bril te krijgen. Het resultaat is de vaststelling dat ik inderdaad een leesbril nodig heb – vier weken wachten – en 3 uur met een wazig zicht rondloop. Ik word misselijk als ik wil lezen.

Ik loop bij de NLR langs om de kar en het bezoek aan de brouwerij te bespreken. Na het beetje werk dat ik met wazig zicht kan verrichten, spring ik even in de bouwplaats van de kar binnen. Onze ‘float’ begint er goed uit te zien. Nog altijd benieuwd naar het eindresultaat.

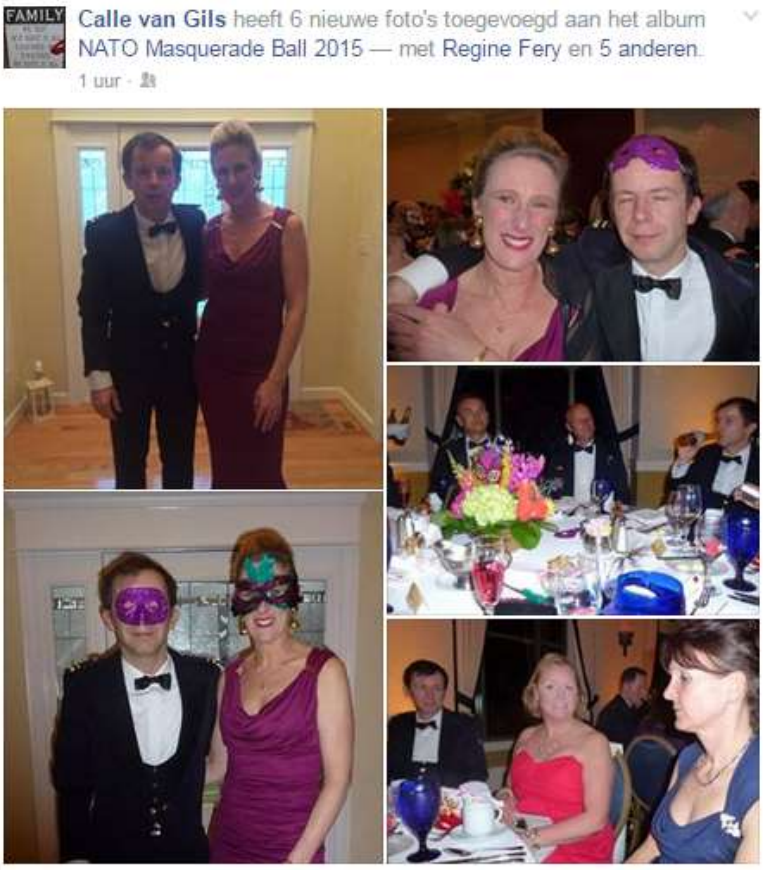

Thuisgekomen ga ik een toertje lopen met Loic. Door het lopen en het zweten komt er geel spul uit mijn ogen. Nog restanten van het onderzoek. Calle komt van de maquillage thuis en ze ziet er beeldig uit. Een douche nemen en mijn bijna 30 jaar oude spencer aantrekken. De twee oudsten blijven thuis en Seighin logeert bij zijn vriendje.

Mijn ogen zijn geïrriteerd en het feit dat het een gemaskerd bal is, helpt niet echt. Mijn masker vliegt snel aan de kant.

Het ‘Spring Ball’ is een leuke en gezellige bedoening. De muziek is beter dan vorig jaar en het is fijn praten met onze vrienden aan onze tafel. Het eten en de drank vallen een beetje tegen, maar voor de prijs die we er voor betaalden, mogen we niet klagen.

Deze keer zijn er ook meer Belgen op het appèl. We profiteren er van om een groepsfoto te maken. Het resultaat ziet er leuk uit.

Er wordt veel gedanst en lol gemaakt. Om iets na middernacht is het gedaan. Volgend jaar weer!

Zaterdagmorgen is het iets minder: vroeg opstaan, want ik moet met Seighin naar een voetbalmatch in Noord-Carolina. Mijn wekker loopt niet af, zodat ik me een beetje moet reppen om Seighin op tijd op te pikken en naar de match te voeren. Gelukkig is de wedstrijdplaats dichterbij dan verteld. We komen ruim op tijd aan. Het terrein lijkt meer op een patattenveld midden in een moeras dan op een voetbalterrein. De ploeg speelt goed, zeker omdat ze terugkomt van een 3-0 achterstand, maar verliest uiteindelijk toch onverdiend met 4-3.

In de namiddag voeren we Loic naar een verjaardagsfeestje en rijden vervolgens door voor onze boodschappen. Op de terugweg springen we nog een paar andere winkels naast de Commissary binnen en maken ons dan op voor een rustige avond.

De offerte voor de toevoeging van Loic als chauffeur aan onze autoverzekeringpolis valt mee. Voor de ronde som van 370 USD - ik had tegen de 1000 USD verwacht - en een bewijs van goede student mag hij rijden tot begin september. Dus wéér papierwerk.

De zondagmorgen begint niet zo goed voor Calle. Na Seighin vorige week voelt nu zij zich niet al te best. Ik laat haar liggen en begin aan een beetje toverkookwerk in de keuken: broodpudding om het overschot van brood weg te werken, lasagne voor deze middag en de weekendlijke pistolets.

Na het middagmaal werken de jongens en ik verder aan onze tank. De bovenstructuur begint vorm te krijgen. Het gaat ons lukken. Omdat ze zaterdagmorgen de carwash van de tennis overgeslagen hebben, wassen ze onze auto's en gaan ze het geld aan de ploeg geven. Na het avondeten weer mijn valies maken en Loic naar zijn volleybaltraining brengen en afhalen.

Gelukkige verjaardag, Amber!

23 maart: Amber is geen tiener meer. Er staat nu een twee voor! Ze is dus een echte twin, 20 jaar jong. Jammer dat we er niet bij kunnen zijn. Had ik een dag vroeger moeten vertrekken en in Brussel landen om dan naar Ramstein te rijden?

Ik krijg in de ochtend een dringend bericht van Peggy van de duikwinkel dat ze me snel wil spreken ivm de jeugdduikschool. Er is weer miserie op komst. Waarom maken sommige mensen het zo moeilijk voor elkaar? In de duikschool zijn we allemaal vrijwilligers die iets voor jongeren willen doen. Kan dat dan niet in alle rust?

Ik was op tijd opgestaan om de jongens naar school te zien vertrekken en er afscheid van te nemen. Ik heb het ze het deze keer (te?) laat verteld. Het excuus dat ik het zelf laat wist, gaat echter maar half op.

Sinds lang heb ik de vroege vlucht geboekt. Calle is van plan me gewoon af te zetten en uit te zwaaien om dan naar de Duitse conversatie te rijden. De dames hebben immers afgesproken in Chesapeake en Calle voelt zich verantwoordelijk voor de organisatie en wil er op tijd zijn. Als ik incheck, vertellen ze me dat het vliegtuig vertraging heeft. Ik krijg spontaan 21 USD om iets te eten of te drinken terwijl ik wacht. We nemen afscheid en ik ga een superdeluxe

Starbuckskoffie op de kosten van United Airlines drinken. En zoals gewoonlijk blijven de vertragings-sms'jes binnenlopen. Laatste vermeldt boarden om 1300, vertrek om 1330. Ik ga naar de USO om daar rustig een beetje op de PC te werken.

Ik moet nog aan mijn uitdaging werken, dat artikel over seks-neutrale teksten in NATO. Ook wil ik nog even met Amber skypen voor haar verjaardag en in de USO hebben ze goede Wi-Fi. Ik check mijn telefoon en volgens de sms heb ik nog steeds voldoende tijd om een deftig gesprek te voeren. Snel een blik werpen op de resultaten van de NATO Model Challenge. Tijdens het bal had ik immers m'n vermoeden bevestigd gekregen dat we in de prijzen zouden vallen. De vrouw van onze grote baas, Generaal Palomeros, had me op de dansvloer proficiat gewenst en aan haar man uitgelegd dat ik de mentor voor België was. Zij is lid van het directiecomité van het Norfolk NATO Festival en door een gesprek met een ander jurylid wist ik dat de beraadslagingen over de wedstrijd afgelopen waren. Ik hoopte zelf een beetje op een eerste plaats, maar ik vond wel dat er sterkere kandidaten waren. Het resultaat, derde, is zeer goed. Mijn initiële pronostiek was nummer vier, dus het uiteindelijke resultaat is beter. De rest van mijn shortlist klopte niet. Slechts een staat er op.

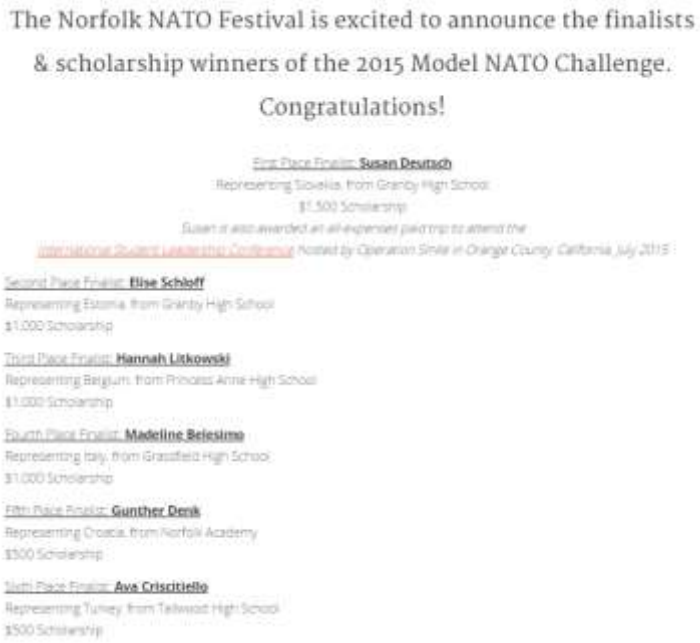
The Norfolk NATO Festival is excited to announce the finalists & scholarship winners of the 2015 Model NATO Challenge.

Congratulations!

First Place Finalist: **Susan Deutsch**
Representing Slovakia, from Granby High School
$1,500 Scholarship
Susan is also awarded an all-expenses paid trip to attend the International Student Leadership Conference hosted by Operation Smile in Orange County, California, July 2015

Second Place Finalist: **Elise Schloff**
Representing Estonia, from Granby High School
$1,000 Scholarship

Third Place Finalist: **Hannah Litkowski**
Representing Belgium, from Princess Anne High School
$1,000 Scholarship

Fourth Place Finalist: **Madeline Belesimo**
Representing Italy, from Grassfield High School
$1,000 Scholarship

Fifth Place Finalist: **Gunther Denk**
Representing Croatia, from Norfolk Academy
$500 Scholarship

Sixth Place Finalist: **Ava Criscitiello**
Representing Turkey, from Tallwood High School
$500 Scholarship

Alles afsluiten en door de security naar de gate. Ik kom er rond 12u50 aan, voldoende tijd voor de start van de boarding om 13u00. Er zit nog volk te wachten, de display toont nog steeds vertrek om 13u30 en de stewardess is nog bezig met van alles en nog wat. Weer wachten dus.

13u10. Geen beweging. 13u15. Nog steeds geen beweging en geen vliegtuig. Yep, oorzaak is 'late arrival of aircraft'. 13u25. Ik begin te vermoeden dat er weer uitstel op komst is. Aha, een smsje. Nee, niet van United. 13u30. Nu moet het toch gaan komen. Nope, de stewardess gaat naar een andere gate. De display zal straks de verandering van de gate tonen. Nee, opeens leeg. Wat is er gebeurd?

Ik besluit naar het infobord om de hoek te gaan kijken. 'Departed'. Wat??? Dit moet een fout zijn. Ik check mijn smartphone. Nog steeds geen bericht van verandering. Even

naar de balie. “Jawel. Een uur geleden vertrokken.”. “Waarom geen bericht?”. “We hebben uw naam afgeroepen.”. “Ja, maar alleen aan de gates…”. “Er vertrekt juist een vlucht naar New York.”. “Welke luchthaven?”. “Vlieg mee en zet u waar er plaats is. Alles zal geregeld zijn als u aankomt.”.

Vliegtuig binnen. Stewardess verbaasd, maar ik mag toch plaatsnemen. Ik zet me naast Lisa, 33 jaar. Niet dat ik dat wist voor ik ernaast ging zitten, maar tijdens de volledige vlucht zwijgt ze geen seconde. Nu ken ik haar ganse leven: getrouwd, gescheiden, 2 kinderen, 5 jaar een relatie met een man die later homo bleek te zijn, verpleegster, stresskonijn, borstkanker, enz. Alle details. Ze geeft me ook een heleboel reistips, contacten, enz. Ik heb dus niets gelezen =;-)

In New York aangekomen, met de balie contact opgenomen en nu sta ik geboekt voor een late vlucht naar Frankfurt. Naar de lounge. No stress! Straks nog op kosten van United een pizza gaan eten.

Het is geen pizza geworden, maar een broodje. Ik vond geen pizzeria. Wel de kans gekregen om de skyline van de Big Apple te zien. Voor de eerste maal het One World Trade center gezien. Van ver weliswaar, maar toch…

Bij navraag blijkt dat mijn valies in DC zit en niet naar NY gevlogen werd. Er was wel genoeg tijd om dat te doen, maar ik zat niet in het vliegtuig. Tiens? Enige oplossing is om in Frankfurt een claim in te dienen, zodat ze de valies kunnen laten overkomen. Dat mag om veiligheidsredenen alleen gebeuren als er een claim is. Nu mogen ze de koffer niet, zonder een Europese claim, alleen de oceaan laten overvliegen. Ik zal dus minstens 1 dag zonder valies moeten doorbrengen. Is het dan nog wel de moeite?

Dan maar een claim indienen. Ah, hij is toch al vertrokken! Maar ik zal hem pas morgen ontvangen. Daarna een lange rit naar Ramstein. Daar kom ik te weten dat ik niet in het centrale gebouw logeer, maar ergens op de basis dichter bij HQ AIRCOM, de plaats waar de vergadering doorgaat. Dat zal dus een eindje wandelen worden. Gelukkig zonder valies. Maar voor ik mijn kamer opzoek, ga ik eerst een stuk pizza eten, een beetje lezen, een paar inkopen doen. Ik schaf het hoogstnodige aan om morgen door te komen evenals dingen die ik later nog kan gebruiken. Ik heb nu ook een aantal reservespulletjes. Misschien handig voor de volgende keren?

De tocht naar mijn kamer. Een grote kamer. In feite waren dit vroeger twee kamers met een gemeenschappelijk badkamer. Ik besluit een klein middagdutje te doen. Plots word ik gewekt door een telefoontje. Mijn valies zou er toch vanavond zijn, laat. Lap, daar gaat mijn plan om vroeg te gaan slapen!

Voor het avondmaal besluit ik een wandeling naar de foodcourt te maken om daar een SubWay-sandwich te eten. Tijdens mijn aanval op de ‘Foot long’ lees ik op mijn Kindle – ik begin er gewoon aan te geraken, maar ik verkies nog steeds een boek - en observeer ik mijn omgeving. Dit is niet Duitsland, maar de USA. Na mijn avondeten ga ik mijn ontbijt kopen. Het is immers een eindje wandelen naar hier en in de omgeving van mijn kamer is er niets. Ik zoek iets dat gemakkelijk klaar te maken is. Daarna ga ik langs het vliegveld terug. De grote lichten lijken buitenaards: ze schijnen omhoog op grote spiegels die het licht richting tarmac weerkaatsen. Het waarom is me niet direct duidelijk, maar de lichtbundel boven op de toren creëert een Sci-Fi sfeertje. En waarschijnlijk een immens lichtpollutieprobleem. Jammer genoeg heb ik nu mijn fototoestel niet mee.

En dan is het wachten op mijn valies. Rond 22u00 krijg ik een telefoontje dat ik richting toegangspoort mag wandelen. Ik stap stevig door zodat ik in 15 min buiten de poort sta. Ik verwacht niet al iemand te zien, maar na 15 minuten wachten zou de chauffeur er toch moeten zijn. Dan krijg ik een telefoontje van de bezorger die vraagt waar ik ben. Na een tijdje besef ik dat ik aan de ‘East gate’ sta en hij aan de ‘West Gate’. Dom. Ik veronderstelde dat hij zoals iedereen die van Frankfurt komt naar de dichtsbijzijnde poort zou rijden. Nee dus. Hij vraagt om naar de andere gate te gaan. Ik zeg wel dat ik te voet ben en stel voor dat hij naar hier komt. Nee, ík moet komen. Waarschijnlijk is het een slordige 4 km naar de andere kant en zal hij dus wel moeten wachten. Als ik daar uiteindelijk toekom, is hij een beetje kwaad. Mijn probleem niet, hij wou niet rondrijden. Met mijn valies terug in de basis en het ganse eind terugwandelen, nu een valies achter mij aan slepend. Laat in bed.

De dag van de vergadering betekent vroeg opstaan, een snel ontbijt en dan te voet naar het hoofdkwartier. De vergadering zelf verloopt onverwacht vlot. Ik hoop een beetje dat dat door mij toedoen is =;-) Na de vergadering ga in met een Amerikaanse collega die in een Frans 'Centre of Excellence' werkt in een Mexicaans restaurant eten. Donderdag is het weer vroeg op, maar mijn Amerikaanse collega waarvoor ik een dag extra blijf heeft problemen. Ik besluit dan maar vanuit mijn kamer te werken. Er ligt genoeg op de plank. Gelukkig mag ik langer in de kamer blijven, want ze wordt opnieuw ingericht na mijn vertrek. Uiteindelijk loopt het tegen de middag aan als hij en zijn collega opdagen, zodat we eerst gaan eten. Daarna vergaderen we, zodat de laatste problemen opgelost zijn. Om 16u30 vertrek ik, nadat ik een aantal koffiekoeken voor vanavond ingeslagen heb, richting Frankfurt. Ik nuttig mijn koeken in mijn kamer en werk nog een beetje aan het belevingsboek en tal van andere dingen. Het wordt een woelige nacht met weinig slaap.

Opstaan, douchen, genieten van een goed maar druk ontbijt. Shuttle naar de luchthaven en dan ben ik plots een gewone passagier. Geen lounge, geen fast lanes. Gelukkig staat er weinig volk aan de check-in balie en gaat alles vlot. Na een beetje wachten board ik de Delta Airlines vlucht voor een 9 uur lange reis naar Atlanta. De service aan boord is goed: flesje water, een kleine snack tussen 2 maaltijden, vriendelijk bediening, … Jammer genoeg is er geen elektriciteit waardoor ik amper 2 uur op mijn PC aan artikels kan werken. Daarna ben ik verplicht films te zien – welke heb ik nog niet gezien? – en op mijn Kindle te lezen. Op zo'n moment is het natuurlijk een voordeel een heleboel boeken op dat ding opgeslagen te hebben, hoewel ik er een nieuwe voorraad moet opzetten.

Een lange vlucht betekent blijkbaar ook lang wachten aan de grenscontrole. Ze hebben hier nog niet gehoord van het NATO 2-visum, in ieder geval niet van een snellere afhandeling. "I do not know what you mean!". Ik begin problemen te vermoeden en bereid me al voor op een discussie. En inderdaad, na meer dan een half uur wachten, is het mijn beurt. De TSA-controleur haalt een briefje boven en zegt dat hij het verwachtte. Die mannen van State Department kennen hun job niet. Hij vraagt of ik mijn handen op de scanner wil leggen. Ik vertel hem vriendelijk dat ik geen problemen heb om mijn vingerafdrukken te geven, maar als onze beide regeringen overeengekomen zijn dat ik mijn vingerafdrukken niet moet geven, dan is het niet aan mij om daar anders over te beslissen. En ja, ik weet dat een gewone NATO 2 niet 'fingerprint waived' is, maar de Belgische wel. Hij zoek al mompelend verder omdat hij aanvoelt dat ik mijn handen niet zal laten scannen. Als ik op het punt sta te vragen om zijn chef te mogen spreken, haalt hij plots zijn stempel boven en zegt "If they complain, it is stated in your visa. You are fine.".

Intussen heeft Loic op deze dag zijn date voor het Prombal uitgenodigd. Hij vond dat hij dit op een originele manier moest doen, dus het niet 'zo maar recht voor de raap' vragen. Hij wou haar auto vol met Post-its kleven. We hadden vorige week al een voorraad gekocht, maar door de regen kon hij het niet doen.

Vandaag is het hem dan toch gelukt. Veel keuze had ze niet, want hij had een groot bord met 359 Post-its met ‘Yes’ en 1 heel kleintje met ‘No’ klaar voor haar antwoord.

Weer controle en dan richting vliegtuig. Door de tijd die ik verloren ben, moet ik niet wachten. Hoewel, als ik aan de gate kom, ben ik juist op tijd voor de melding dat het vliegtuig vertraging heeft. Tiens, Delta Airlines heeft daar ook last van! Wachten dus. Gelukkig duurt het niet lang en met slechts een tiental minuten vertraging vertrekken we. De vlucht is hobbelig, maar hier is het in tegenstelling tot in het Noorden al volop lente. ‘Hier’ is dan ook Atlanta.

Calle staat me op te wachten. Joepie! Valies ophalen en dan naar huis terwijl ik een snelle debriefing over de voorbije week krijg. Loic is, nadat hij via een heleboel smsjes aan mij zichzelf overtuigd heeft dat hij verzekerd is, voor de eerste maal alleen met de auto weg, naar de volleybaltraining. Calle voelt er zich niet gerust in. Wijzelf maken er een rustige avond van, maar halverwege de film slaat de vermoeidheid van de reis toe. Wat is er gebeurd?

En zo tuimelen we in zaterdag. Uitslapen, want door de regen is er weer geen voetbalwedstrijd, en valies uitladen. Daarna rijden we richting Little

Creek voor een partijtje bowlen met de Nederlanders. Leuke namiddag, gevolgd door een bezoek aan de Commissary om eten voor de komende dagen in te slaan.

’s Avonds gaat Loic naar de cinema, wij blijven thuis en genieten van de avond. In de mail vind ik een pdf van de krant voor de vrijwilligers van het aquarium. Hé, we staan er met ons gezin in!

2015 No 1. Virginia Aquarium & Marine Science Center Volunteer League Winter 2015

Top right: Volunteer diver Patrick Van Hoeserlande and his family partake in the delightful food. Middle right: Volunteers Dennis and Norma Meligonis smile as their picture is snapped. Bottom right: Norma Zinn and her son pose for our photographer. Below: Executive Director Lynn Clements drops by the party and chats it up with volunteers.

Zondag voor de eerste maal chili con carne gemaakt. Seighin zegt er direct bij dat ik het niet te straf mag maken. De voormiddag vullen Calle en Seighin met Franse les en het lezen van de vereiste minuten. Seighin doet ook nog een beetje Nederlands via de PC. Ja, we verplichten hem buiten de Amerikaanse school ook nog aan zijn Nederlands en Frans te werken. Soms ferm tegen zijn zin. Maar zonder die inspanningen vrezen we dat hij te ver achterop zal geraken om vlot aansluiting te vinden als hij in het middelbaar in België zal starten.

Na de pistolets werken Loic en ik verder aan de tank. Nu moeten we alleen nog de twee delen monteren en schilderen. Dat gaan we wel niet in de garage doen, maar in de bouwloods van het festival. En als alles klaar is, komt het moment van de waarheid. Zou het lukken? In ieder geval hebben we vandaag het draaimechanisme getest. En het draait. Wel iets stroever dan gepland, maar het gaat.

’s Avonds de chili con carne gegeten. Best lekker, maar het mag de volgende keer wat straffer.

En zo komt er een eind aan de natte maand maart…

36: Amber in april

Daar komt ze

De eerste maandag van de maand, hoewel het nog maart is, start met een dagje verlof. Ik heb al te veel sluitingsdagen van het HQ gemist en er staan nog een pak verlofdagen open. Vandaag willen we de rest van de reis boeken – ik heb dus geen duikje voorzien - maar de financiële zaken gaan voor. Door de sterke dollar is ons budget zo gekrompen dat we goed moeten uitkijken dat alle rekeningen betaald worden en dat we het geld zo snel mogelijk terugvorderen. Ik werk intussen aan mijn artikel over duiken in het aquarium. Ik hoop dat als ik een bijna compleet artikel doorstuur, mijn kansen op een snelle toelating toenemen. Afronden en opsturen. Ik wijzig ook de vlucht van Amber. Calle zal haar immers in Washington DC oppikken en ik wil geen problemen veroorzaken doordat ze de vlucht naar Norfolk niet zal nemen. Immers, de luchtvaartmaatschappij annuleert automatisch de terugvlucht indien je niet op je eindbestemming aankomt. En dat zou over een paar weken wel eens flink lastig kunnen zijn. Het is geen echt probleem om dat aan te passen, en we krijgen zelfs 8,00 USD aan taksen terug. Geen geld, want deze vlucht was met mijn airmiles betaald.

Dinsdag een beetje een speciale dag: ik zit als militaire adviseur in een interview board voor het aanwerven van een NATO-burger in het HQ. Hoewel het een vermoeiend werk is - je wil immers iedere kandidaat een eerlijke kans geven - is zoiets best leuk. De vele uren die ik in de voorbereiding gestoken heb, renderen. Ik leer veel over hoe een interview verloopt en op wat je moet letten als kandidaat. De laatste kandidaat waagt het erop en komt zeer creatief voor de dag. Ze trakteert ons op een rondje brainwriting en gebruikt het resultaat om de punten waaraan we dachten maar niet vroegen, te beantwoorden. Tja, ze zochten diversiteit en die kandidate was alles behalve conformistisch. OK voor mij dus.

Woensdag is het dan zover. Amber komt op Amerikaanse bodem aan, nadat ze rond 10u00 Belgische tijd vertrokken is. Calle vertrekt op hetzelfde uur, onze tijd weliswaar, naar DC. Het enige wat ik van haar hoor, is dat ze Amber niet direct vindt. Uiteindelijk lokaliseren ze elkaar toch en is DC niet langer veilig.

In Chesapeake is het mannen alleen. Door de tennis- en voetbaltraining is die ‘solo’tijd echter beperkt. Tijdens de voetbaltraining ga ik een eindje lopen. Beter dan te staan kijken. Daarna het eten dat ik voorbereid heb in de oven steken. Na het avondeten en afwassen beslis ik om nog een beetje te werken. Als ik vanavond de niet-geclassificeerde kant kan afwerken, kan ik me morgen op de andere documenten en het overige werk concentreren. Er staat immers veel werk op me te wachten en na morgen is het verlof. Ik heb gisteren een taak ontdekt waarvan een lijvig document pas morgen gepubliceerd wordt en waarvoor ik 7 dagen de tijd heb om commentaren te leveren. In feite heb ik dus maar 1 dag. Daarnaast zou ik nog graag een paar dingen lanceren, zodat ik ze na mijn verlof kan afronden. En dan zijn er nog 2 vergaderingen gepland en wil ik op tijd thuis zijn voor een avondje met Seighin. Dus een beetje wegwerken vanavond.

Nadat ze gisteren de Ikea geplunderd hebben, maken Calle en Amber vandaag een shoppingcenter nabij DC onveilig. Maar voor zij hun ogen opentrekken in hun hotelbed, sta ik al vroeg op. Om 5 uur druk ik de wekker af zodat ik tegen 6 uur op het werk ben. Alles staat klaar voor de jongens. Ze zullen vandaag alleen moeten opstaan. Het is letterlijk alleen, want de ene moet pas opstaan als de andere de deur uit gaat.

Het beloofde een stresserende dag te worden en dat is het ook. Tja, stress in de trend van dat ik moet doordoen en me alleen kan concentreren op wat afgewerkt moet worden, zonder daarbij de vele zoekers naar informatie te verwaarlozen. Om 15u30 kan ik alles afsluiten en heb ik gedaan wat er moest gedaan worden, en zelfs een beetje meer.

In een laatste mail, van onze buurvrouw Ilse, lees ik het bericht dat Irène, een andere buur van de Wandelweg, overleden is. Dju. Als je voor zo’n lange tijd weg gaat, dan moet je met de reële mogelijkheid rekening houden dat van de mensen waarvan je afscheid neemt er misschien wel zullen zijn die je nooit meer terugziet. En toch hoop je tegen beter weten in dat dit niet het geval zal zijn. Welkom terug in de harde realiteit!

In die hoop laatste mailtjes zit ook een bericht van het opleidingscentrum van de US Navy. Ik heb gisteren een interview aangevraagd en het antwoord is positief. Het enige nadeel is dat het centrum in Florida ligt. Ik zal dus bij de redactieraad moeten aankloppen om te zien hoeveel ze hierin willen sponsoren, want het gewone transporttarief zal te zwaar doorwegen. In ieder geval stel ik voor dat ik eerst een duiker in Norfolk interview en dan kijk of een trip naar Florida de moeite is - hoewel ik denk dat dit wel het geval zal zijn.

Een andere toelating die bijna rond is, betreft die voor een artikel en een korte film over het aquarium. Ik probeer wel de toelating voor Amber te krijgen om foto’s op de werkvloer te nemen.

Thuisgekomen doe ik een paar kleine dingen en rij dan met Seighin naar de ‘technical training’ van het voetbal. Ik blijf ‘kijken’ om in het winderige zonnetje een beetje op de PC tokkelen. Daarna terug naar huis om samen met Seighin te eten en TV te kijken. De twee oudsten vallen na negenen binnen van een gewonnen tenniswedstrijd. Calle en Amber zullen laat thuiskomen omdat er files vanuit DC zijn. Om de tijd te doden besluit ik een oude film te zien ‘The Thing’. Blijkt dat er een derde versie uit 2011 van bestaat. Leuk. De dames vallen pas na middernacht binnen, maar dan lig ik al te slapen.

’s Morgens zien we eindelijk Amber terug. Veel te lang geleden. De ochtend is dan ook gevuld met bijbabbelen. En het uitspreiden van de trofees van de jacht van gisteren. Het is een bloederig tafereel, hoewel het nog meevalt.

Ik wil beginnen aan mijn nieuwe kookexperiment: roommastellen. Je kent die of een variant wel, ronde koeken met bakkersroom in het midden. Soms is het midden geglazuurd, en soms heeft de bakker er een stukje fruit in gedaan. Aangezien ze hier geen goede koffiekoeken hebben, moet ik ze maar zelf proberen te maken. Halverwege mijn poging moet ik echter al stoppen. Geen eieren meer.

Voor we naar de school van Seighin vertrekken om daar te gaan eten, skypen we nog even met de schoonouders. Seighin weet van onze komst en is dus niet verrast. Ondanks de drukte kunnen we toch een beetje praten. Enkele klasgenootjes zijn geïnteresseerd in Amber. Heeft Seighin een zus? Daar heeft hij nooit over gepraat.

Na ons schooluitstapje springen we even binnen voor een koffie in de Panera. En dan naar huis om verder aan mijn koeken te werken. Oei: mijn mengeling van melk en suiker als basis voor de bakkersroom zit vol mieren. Het is een openbaar zwembad geworden. Iedereen er uit! Het eindresultaat mag er voor de eerste keer wezen.

Als de jongste thuis komt, moet hij aan zijn extra huiswerk beginnen: lezen en een half uurtje Frans met Calle. Zoals iedere dag druppelen de andere twee later binnen. Allemaal daar? Dan mag Calle haar verjaardagskadootje openen. Het heeft veel voeten in de aarde gehad, zelfs enkele mislukte pogingen, maar nu

krijgt ze hem: een tweedehands exemplaar weliswaar, maar toch een echte iPhone! Vanaf nu ben ik de enige adroid-adept in ons gezin.

Natuurlijk wil Calle haar nieuwe speeltje zo snel mogelijk gebruiken. Kort na de ontvangst vertrekt ze dan ook met Amber richting T-mobile. Terwijl ik het eten klaarmaak, worden zij verder geholpen door een knappe neger. De ratatouille staat klaar als ze thuiskomen.

's Ochtends worden we door een natuurlijk fenomeen vroeg gewekt. Een of andere boomspecht heeft besloten dat hij ons huis insectenvrij moet maken, met een oorverdovend klopconcert tot gevolg. Blijkbaar zijn wij de enigen die er last van hebben: de kinderen slapen er gewoon door.

Na het ontbijt gaan we met z'n drieën winkelen. Inkopen doen voor de komende dagen. In de late namiddag gaan Amber en ik een eindje lopen. Een kwestie van voorbereid te zijn op het paasfeest. Een ander deel van de voorbereiding is het schillen van 3 kg appelen voor appelmoes in de traagkoker en de kip in zelfgemaakte marinade laten verzuipen.

Door de wind zijn onze vlaggen in elkaar verstrengeld geraakt. Of zoals Amber het zegt: de USA heeft België ingenomen.

Paasweek

En dan is het Pasen. Een luie voormiddag om alles klaar te zetten. Tafel versieren, eten klaarmaken, aperitief voorbereiden, … De rest van de dag wordt gevuld met lekker eten volgens de tradities van de laatste jaren: gemarineerde kip met appelmoes en 'boem'taart. We ronden de namiddag af met een

gezelschapspelletje. De avond wordt ingenomen met het wegwerken van een reuzegrote afwas.

Als ik maandag opsta, vind ik een berichtje dat we vandaag foto's in het aquarium kunnen gaan nemen. De foto's zijn nodig voor het artikel dat ik over de duikactiviteiten daar geschreven heb. Amber mag foto's nemen in de publieke zone, maar voor de foto's achter de schermen hebben ze nog niet echt een oplossing. Het is immers de eerste maal dat zoiets gevraagd wordt en ze weten niet echt wat ze ermee moeten aanvangen. Problemen copyright, dingen die vastgelegd worden die misschien niet juist zijn, 'geheimen', … Die problemen zullen later aangepakt worden, maar nu mag Amber foto's nemen aan de publieke kant van het glas.

Kort na het ontbijt vertrekken we dan ook naar het aquarium voor foto's voor het artikel. Na de demo gaan we met z'n tweeën, de tender en ik, de tank kuisen, waarbij ik een paar extra werkjes zal doen voor de fotografe. Het wordt een lange duik, maar daarna mag Amber even achter de schermen komen. Vorige keer was de duikverantwoordelijke niet zo happig dat Calle me achter de schermen vergezelde, maar deze keer stelde hij het zelf voor.

Amber heeft meer dan 250 foto's getrokken en enkele zijn zeer mooi. Niet allemaal direct bruikbaar voor het artikel, maar een paar kunnen gerust voor publiciteit van het aquarium gebruikt worden. We selecteren er een stuk of 50 goeie.

Na de duik’geplogendheden’ werken Ciaran en ik verder aan de tank. De huid van de geschutkoepel aanbrengen verloopt minder vlot dan gedacht. Hoewel, het was een beetje te verwachten. De eerste en enige in een serie van 1 is niet precies genoeg gebouwd om het ons gemakkelijk te maken. Wat gepland was als een simpele omhulling van een houten geraamte draait uit op een maatwerk met tal van correcties. Uiteindelijk slagen we er toch in.

Na de noeste arbeid is het energiepeil nog hoog genoeg om met ons drieën, dat is Amber, Calle en ik, een paar blokjes te gaan lopen. Na een verfrissende douche is het stoofvlees lekker gaar. De overschot van de frietjes van gisteren past er goed bij.

Geen dag zonder aan de tank te werken. Het ding begint op een Sherman te gelijken. Misschien zijn we een beetje bevooroordeeld omdat we weten wat het moet worden? Het geheel is klaar om te schilderen. We beslissen om dat niet in onze garage te doen, maar in de grote loods. We moeten dus eerst de geschutskoepel naar daar vervoeren om dan alles te schilderen alsof het een driedimensionale tekening is.

De rest van de paasmaandag wordt gevuld met voetbal en lopen. We vinden ook een moment waarop we er allemaal zijn en besteden dat aan het traditionele paaseieren rapen. Amber heeft immers een voorraad meegebracht en wij hebben er ook een heleboel vanuit België laten overkomen. En hoe oud de kinderen ook zijn, eieren zoeken is altijd leuk (ze verstoppen ook). Zeker als er na de telling twee ontbreken die niet teruggevonden worden. Spannend! Is het tuinkonijn ermee weg?

Dinsdag gaan we met z’n allen tennissen in Little Creek. Een leuke gezinsentertainment. De dames spelen met de tennisdames. Seighin en ik nemen een veld voor onze rekening. De jongste speelt al goed. Ik moet me soms reppen om zijn ballen te nemen, en soms kan ik er gewoonweg niet aan. Na een beetje aandringen spelen Loic en Ciaran tegen 2 Italiaanse dames. Ciaran speelt goed, maar hij beseft nog niet dat tennis voor een groot deel tussen de twee oren gespeeld wordt. Dit is een sport waarbij zelfs de winnende kant punten moet scoren om te winnen. Zo lang de eindscore niet op het bord staat, kan je niet voorstaan en rustig het einde afwachten. Er wordt niet alleen veel gespeeld, maar ook veel gebabbeld (wat wil je, met Italiaanse dames? - nvdr).

Daarna brengen we een obligaat bezoekje aan de Starbucks en doen vervolgens boodschappen in de Commissary. Als middagmaal halen we een Baker’s dozen van 13 bagels bij de Panera, gewoon omdat het dinsdag is.

Amber geeft Seighin Franse les terwijl ik me ontferm over de vertaling van de brochure over Homosassa Springs. Tijdens onze reis naar het Zuiden hebben we dit park bezocht en toen beloofd dat we hun folder zouden vertalen. Het werd tijd dat ik die belofte inloste. Natuurlijk niet geheel belangeloos, want ergens hoop ik een artikel over zeekoeien te schrijven. Misschien kan ik zo wel een duikje met deze zeezoogdieren versieren?

In de late namiddag maaien de twee oudsten voor de eerste maal dit jaar het gras af. Vanaf nu zal dat een wekelijks karwei worden totdat de winter weer intreedt. Onze avond gaat langzaam over in een rustiger tempo met Seighin die bij een vriendje gaat slapen en Loic die gaat lasershooten. Hier noemen ze het lasertaggen, omdat schieten iets te agressief klinkt.

Woensdag regent het. Niet genoeg om Loic niet naar North-Carolina te laten rijden om een oude schoolvriend te bezoeken, maar toch genoeg om het op een triestige aprildag te doen lijken. Met Amber bezoek ik een aantal winkels. Een bezoek dat iets langer duurt dan gepland, waardoor onze namiddag te kort wordt om nog iets te ondernemen. Ik moet immers Seighin in de late namiddag naar de voetbaltraining brengen. Die training wordt een uur voor aanvang afgelast. Dju, hadden we dat geweten, dan hadden we toch nog iets kunnen doen! Om hetzelfde scenario enigszins te vermijden, beslissen we om morgen het aquarium te bezoeken. Ik heb immers enkele vrijkaarten.

’s Anderdaags willen we vroeg vertrekken, maar de jongens geraken moeilijk uit bed. Als ze dan uiteindelijk wakker zijn, blijkt geen van hen geïnteresseerd in een bezoek aan het aquarium. Wel, dan gaan we maar met z’n drietjes. Als we de parking opdraaien, ontdekken dat die vol staat. Het grauwe weer heeft veel volk naar de vissen gelokt. We besluiten niet zoals de rest te doen en passen ons plan aan. Een partijtje minigolfen moet kunnen. En met dit weer zal er zeker niet veel volk zijn. Amber heeft echter niets warms mee. We gingen toch naar het aquarium? We lopen dus eerst even een souvenierswinkeltje binnen om een trui te kopen. Daarna een partijtje golfen. De minigolfbanen zijn hier stukken korter en een beetje fantasieloos. De meeste moet in slechts twee slagen afgewerkt worden. En zeker in zes!

Ondanks de kou en de wind is het toch leuk. Het feit dat ik dik op mijn doos krijg, kan de pret niet bederven. Ah, we mogen zoveel spelen als we willen! Nee, bedankt, maar toch niet: een goeie tas koffie om ons op te warmen klinkt veel aanlokkelijker. Als we weer op temperatuur zijn, keren we naar huis terug. De jongens zijn niet content. Waarom hebben jullie niet gezegd dat jullie zouden gaan minigolfen?

Gelukkig zijn we door onze golfpartij en de opwarmfase niet te laat thuis. Vanavond komt immers de familie Pisoni eten. Met die gezellige bende wordt het al snel een leuke boel met veel volk. Zoals het Amerikanen past, maken ze het niet te laat zodat we nog tijd genoeg hebben om alles af te wassen voor we in bed kruipen. Na een goed gevulde dag volgt een verdiende nachtrust.

Vrijdagmorgen, de laatste dag van Spring break, starten we met een loopje met 3. De vochtige warmte van de komende zomer zit al in de lucht. Nu nog aangenaam, maar je voelt al wat het over een paar maanden zal zijn. Té!

Na opgefrist te zijn, rij ik naar de grens met North Carolina voor een bezoek aan het militaire hospitaal. Een van de verplichte vaccinaties voor Middle School is bij Seighin aan een herhalingsspuit toe. Zijn vriendje Josh rijdt mee omdat hij die spuit nooit gekregen heeft. Amber vergezelt ons eveneens, want ze heeft een rare hoest die best eens onderzocht wordt. Amber is niet echt tevreden met het doktersonderzoek. "Die dokter kent er niets van!". Seighin is doodsbang voor de spuit. Het is alsof hij dood zal gaan. Het blijkt immers dat er twee aan een herhaling toe zijn. Alleen zijn zus krijgt hem kalm genoeg zodat de verpleger hem kan inenten. Zijn vriend Josh kan er echter geen krijgen. Ik heb wel de nodige toelatingen mee – ik was immers overtuigd dat zonder de schriftelijk toestemming van zijn ouders hij nooit gevaccineerd zou worden - maar blijkbaar zijn niet alle militairen gelijk voor de legergezondheidszorg. In dit hospitaal mogen ze geen spuiten aan hem geven. Raar.

Vandaag willen we de bovenbouw van de tank naar de loods vervoeren. Als we proberen hem in de auto te laden blijkt de bovenbouw 2 cm te breed te zijn. Vreemd: ik had toch alles zo gemaakt dat de auto breed genoeg is? Inderdaad, onderaan is die 120 cm breed, maar de breedte vermindert een klein beetje naar boven toe. Ik voel me dom omdat ik dat niet gezien heb. Er rest me enkel een ander transportmiddel te zoeken.

We rijden met alles wat wel in de auto past naar de loods. Ik ga even naar de kar kijken. De loopgracht ziet er goed uit. Het kanon lijkt net echt. Zeer goed en realistisch gemaakt. Maar daar situeert zich tegelijkertijd het probleem. Het kanon is niet zoals een 3D-prentje en past dus niet in het concept. Dit is de tweede breuk na de tekening van de loopgracht. Ik begin te twijfelen of de 3 stukken nu nog als een geheel bij elkaar zullen passen. In ieder geval kunnen we het nu nog moeilijk aanpassen.

Van de loods naar de Commissary voor eten. Daarna naar huis. Ik ga met Seighin mee naar de sleep-over voor de verjaardag van Josh. De pater familias rijdt immers met een pick-up waar onze bovenbouw zeker in zal passen. Misschien kan hij ons een lift geven?

Weekend betekent al lang niet meer automatisch uitslapen. Amber ondervindt dit nu ook, omdat ze samen met Loic en Calle vroeg naar Richmond moet vertrekken voor een volleybaltoernooi. Vraagje: waarom speelt Loic in het zwart en dus in een andere kleur dan zijn ploegmaten? Nee, niet omdat hij scheidsrechter voor de andere wedstrijden is[1]. Ze eindigen 5de van de 20 deelnemende ploegen. Niet slecht.

Seighin speelt nog steeds bij zijn vriendje. Ciaran en ik rijden tegen 10u00 naar de loods om verder te bouwen en te starten met het schilderen. Het is minder warm dan gisteren, en dankzij de grote diversiteit aan allerlei gereedschap daar aanwezig gaat het bouwen veel sneller. De platen van de onderstructuur kan ik zeer snel aan elkaar schieten. De arbeid gaat zo snel dat we na 3 uur doorwerken alles met 2 verflagen bedekt hebben. Het is hier veel beter werken, want er zijn hotdogs en drank voorzien. Jammer dat hier werken minstens 75 minuten tijdsverlies betekent.

Om 13u00 keren we terug naar huis om verder schilderen. Ik wil immers dat de bovenbouw ook klaar is. Daarna afwassen en pizzadeeg maken. Tegen dat de wedstrijdbende thuis komt, kunnen we aan de pizza's beginnen. Het pizzabeleg is

[1] Het antwoord is omdat hij als libero opgesteld is. Door het kleurverschil ziet de scheidsrechter wie de libero is en dus andere regels qua opstelling volgt.

goed, maar ik vind dat de pizzabodem nog te veel naar brood smaakt. Wat is het geheim van een goeie pizzabodem?

De zondag start lui. Loic vertrekt ’s morgens om bij zijn werkgever, de eigenaar van de ijskar, gras te gaan maaien. Hij wil immers extra geld verdienen om de kosten voor de prom te betalen. Ciaran rijdt mee omdat ze daar een zwembad hebben. Wij vertrekken richting Jamestown voor een bezoekje aan het museum. Seighin, die anders alleen thuis is, moet mee. Zeer tegen zijn zin. Hij wil op zijn laatste vakantiedag helemaal niets doen. En zeker geen saai museum bezichtigen. Het is echter goed weer, ideaal om het openluchtmuseum te bezoeken en hij heeft het nog niet gezien, in tegenstelling tot wat we dachten.

We rijden even langs de Colonial Parkway want de lente is in de lucht en dan is deze weg op zijn best. Ietsje te vroeg nog, maar toch mooi. Ook aan de ingang van het museum staat alles in bloesem.

Calle en ik hebben een paar maanden geleden een jaarabonnement gekocht voor een paar dollars meer dan een toegangsticket. Ik heb door mijn vrijwilligerswerk een algemeen abonnement voor verschillende musea. In het geval van Jamestown betekent dit dat ik gratis binnen mag, en een extra bezoeker mag meenemen. We verwachten dus voor slechts 1 persoon te moeten betalen. De dame aan de kassa laat ons echter voor niets binnen. Leuk.

Zoals iedere keer is het bezoek interessant en leuk. Weer een paar dingen bijgeleerd. En wandelen in een lentezonnetje door een leuk park is altijd genieten. Zelfs Seighin amuseert zich.

Voor avondeten is het spaghetti, op vraag van Amber. Hij smaakt wel iets anders. Oeps, het gehakt er vergeten in te doen! Bah, een keertje vegetarische pasta is niet slecht.

Vandaag een bericht uit het verleden gevonden. We hadden een draagzak nodig en die haalden we uit de voorraadkast boven. Blijkbaar hadden we die zak niet meer gebruikt sinds onze verhuis naar hier, want het oorspronkelijke label van de 15 Wing Luchttransport hing er nog aan.

Maandag start met tandproblemen voor Calle. Ik krijg van haar een telefoontje dat ze een dringende afspraak met de tandarts gemaakt heeft. De tandpijn van gisteren is erger geworden en er moet dus dringend naar gekeken worden. Er is blijkbaar een ontsteking op een tandkanaal en daar moet iets aan gedaan worden. Ik probeer voorafgaandelijke toestemming te krijgen, want ik vrees voor een niet onaardige factuur. Na veel discussie via mail met de Belgische militaire tandartsen krijg ik de toestemming, echter te laat. Gelukkig was de beslissing

positief, want anders was het een kleine financiële kater geworden. De discussie met de verschillende tandartsen over het al dan niet opportuun zijn van de ingreep en het vervolg verliep enorm moeilijk. Ten eerste is het als leek niet zo eenvoudig om tandartsentaal te verstaan, zeker niet als de Engelse en Nederlands termen niet direct overeenkomen. Ten tweede blijkt de nummering van de tanden in de USA anders te zijn dan die in Europa. Verwarring alom!

Dinsdag is het slecht weer. Niet te slecht om te gaan werken, maar wel voor het tennis. De sportieve activiteit wordt dan maar verlegd naar het wedstrijdveld van de Starbucks. De dames drinken koffie en wij maar werken =;-)

En als het geen koffie is, dan is het winkelen. Calle en Amber op op koopjesjacht in de outlet in Williamsburg. Mijn portefeuille voelt zich niet echt veilig. Het blijkt dat winkelen een echte sport is, tenminste, als we de Runkeeper van Amber mogen geloven!

Na het werk rij ik naar de basis van Little Creek. Ik heb immers een interview met een US Navy diver kunnen vastleggen. Dit interview moet de basis vormen van mijn volgende artikel in de Hippocampus. Na het interview ga ik even langs de loods voor een pot zwarte verf, want ik wil de lijnen van de tank verven voor ik die naar de loods vervoer.

Donderdag is het weer wat mooier en dus gaan de dames tennissen. Tennis vind ik wel eens leuk, maar als ik op een vrije dag mag kiezen, dan beslis ik om een duikje te doen. Op naar het aquarium dus. Eerst even de functie van tender uitoefenen en dan zelf het water in om de wanden te schrobben. Het probleem hierbij is dat als je hard schrobt, je jezelf wegduwt. Dit kan alleen vermeden worden door ofwel je vast te houden, ofwel tegen te palmen. In het diepe is alleen dit laatste mogelijk. Inspanning onder

water betekent een CO2-opbouw en dus een lichte hoofdpijn tot gevolg. Mij hoor je niet klagen, want dit is nog altijd veel leuker dan op het droge te spartelen.

Na de duik heb ik met Calle en Amber afgesproken om het aquarium te bezoeken. Even mijn boterhammen buiten in de zon naast de zeehonden opsmullen. Ze blijven immers iets langer weg dan voorzien. Als ze de parking komen oprijden, willen ze ook eerst even hun maag vullen. Als iedereen zijn boterhammendoos geleegd heeft, gaan we naar binnen. Mijn pas die toegang verleent tot andere musea is hier niet geldig. Anderen kunnen er wel mee binnen, maar niet hun eigen vrijwilligers. Ik heb maar twee vrijkaarten en dus check ik even bij de vrijwilligersdienst. En ja, ik mag alleen gratis binnen met een jaarabonnement. Nu blijkt dat ik dat al verdiend heb, maar dat dit nog niet opgestuurd is. Finaal toch binnen zonder te betalen.

Het aquarium is interessant en leerrijk. Het is wel kleiner dan dat van Monterey, maar toch ‘uitdagend’ genoeg om er een namiddag in rond te wandelen. Zo krijg ik voor de eerste keer een overzicht van de aquaria waar ik wel eens wil in duiken en kom ik in contact met de andere vrijwilligers die soms juist ‘om de hoek’ bezig zijn. De ‘touch pool’ met roggen is zeer leuk.

Na het bezoek reppen we ons naar huis. Calle en Amber rijden naar de tennismatch van de oudste twee en ik rij met Seighin naar de voetbaltraining. De dag sluiten we af met het genieten van een gekochte sushimaaltijd.

Vrijdag doen we het iets rustiger aan, hoewel Amber en ik sportief starten met een lokaal rondje lopen. Daarna willen we schilderen, maar ik heb de verkeerde pot verf meegenomen. Als je zwarte lijnen wil schilderen, dan heb je blijkbaar best zwarte verf in je potje. En geen bruine. Terwijl ik nog een paar dingen voorbereid, rijdt Amber om verf. Samen werken we de bovenstructuur af. In de vroege namiddag rijden we met Joe naar de loods. Het laatste deel van de tank past mooi in de achterbak van zijn pick-up.

Als alles afgeleverd is, kunnen we het geheel verder afwerken. Nu ja, het ‘geheel’ is misschien iets te veel geschreven, want we zullen het volledige plaatje pas kunnen aanschouwen op de dag van de waarheid. We krijgen hoog bezoek: de generaal van het hoofdkwartier maakt zijn opwachting. Hij wil de Fransen een hart onder de riem steken - ze hebben een zeer mooie kar gemaakt- en nu hij hier toch is, komt hij bij iedereen een kijkje nemen. Door de extra 30 minuten die de loods daardoor open blijft, kunnen we alles afwerken. Ik moet niet meer terugkomen. Benieuwd wat het geheel zal geven!

Door het extra half uurtje dat we aan de kar konden werken, vrezen we te laat aan te komen bij de tenniswedstrijd die op verplaatsing doorgaat. Maar als we arriveren, is alleen Calle ter plaatse om het eten en drinken alvast klaar te zetten. De ouders van de tennisploeg moeten minstens 1 maal voor de inwendige versterking van de tennisspelers zorgen. Vanavond is het aan ons. Pastasla. Zelfs sommige ouders vinden het lekker en schuiven mee aan: we hebben toch genoeg

gemaakt. De tenniswedstrijden zijn leuk om te zien, maar niet iedere keer. De sfeer onder de ouders is goed en de jongens doen het schitterend. Ze verliezen slechts 1 wedstrijd. De ploegen spelen 6 enkel- en 3 dubbelmatchen tegen elkaar. De niet-wedstrijdspelers komen in vriendschappelijke matchen tegen elkaar uit, zodat alle leden van de schoolploeg kunnen spelen. Ciaran klaagt dat de niet-wedstrijdspelers van de andere ploegen te slecht zijn om een leuke match te hebben. De ploeg van Grassfield is zo goed dat hun 'niet-gerangschikte' spelers in een andere school effectief wedstrijden zouden spelen. Een luxe voor onze school! Ik vertel hem dat hij het als een training om gefocust te blijven moet beschouwen. Je moet je tegenstander niet inmaken en je mag hem helpen, maar je moet voor iedere bal blijven gaan.

En Amber blijft naar de sportwedstrijden van haar broers gaan. Op zaterdagmorgen gaat ze mee naar de voetbalmatch van Seighin. Lekker in de zon supporteren, maar na een tijdje begint deze te branden, zeker omdat de tweede wedstrijd quasi direct na de eerste moet gespeeld worden. Tegen een ploeg waartegen ze vorig seizoen met 6-0 cijfers verloren hebben. Na 5 minuten staat het al 2-0, en hoewel ze individueel beginnen te wanhopen, blijven ze als ploeg vechten. En met succes, want ze eindigen met een gelijkstand, ondanks de beginnende vermoeidheid terwijl de andere ploeg fris aan de match begon! Wij zijn een beetje verbrand.

Van voetbal naar de Commissary is maar een kleine rit. De overschot van gisteren aangevuld met sushi, zelfgemaakte sandwiches en pistolets zorgt ervoor dat we het weekend culinair overleven.

En daar gaat ze

Zo'n logeerpartij gaat véél te snel voorbij. We zijn alweer aan de laatste dag van Amber haar bezoek aan ons in de USA toe. Je ziet een hele tijd naar die weken uit en dan zijn ze in een flits voorbij.

Laatste dag, dus staat Amber vroeg op om haar broers met pannenkoeken te verrassen en mee op de schoolbus te wachten of uit te zwaaien. Dat ze niet goed in afscheid nemen is, bewijst ze ook nu weer. De tranen zijn er weer bij.

Na een toertje lopen waarbij Amber ons op de fiets vergezelt, genieten we van een ontbijt van pannenkoeken en koffie. Het is nog vroeg en dus gaan we even langs de NEx voor de laatste Belgische boodschappen. Inchecken in de luchthaven. Gelukkig mag ze nog 3 valiezen meenemen onder mijn ‘Frequent Flyer’ status. De volgende keer zal dat niet meer zo zijn, want een week geleden heeft United om besparingsredenen - gecamoufleerd als betere dienstverlening - beslist dat iedereen onder zijn eigen status reist en niet langer onder die van de persoon die betaalt. We gaan traditioneel een koffie drinken, maar rekken dat een beetje te lang. Daardoor, en door het lange afscheidsritueel, moet Amber lopen om vóór het einde van de boarding de gate te halen, maar als ze aankomt, blijkt die nog niet begonnen te zijn. Tijdens haar lange tussenstop in Chicago kan ze gelukkig uitrusten in de USO-lounge.

Daarna even langs Grassfield gaan om het senior bord van Loic op te pikken en de bloemenwinkel binnenwippen om de bloemen voor de prom te bestellen.

Op het werk functioneert mijn PC heel traag. Het neemt 90 min in beslag om een D in een C te veranderen. Stond ik daarom zo vroeg op? Ook qua werking van de dienst is het aanmodderen. Door een onwillige branch head lopen we allerlei vertragingen op en onze hogere leiding, de generaals, grijpt niet in. Is dit het seizoen van de traagheid?

Amber is nog maar net vertrokken of we krijgen onze surrogaatdochter op bezoek. Abby komt naar Chesapeake omdat ze aan de prom van haar oude high school wil (en mág) deelnemen. Op het einde van vorig schooljaar is het gezin DeKraai (ja, ja, Amerikanen, maar overduidelijk met Nederlandse voorouders!) omwille van het werk van papa DeKraai naar Pace, Florida verhuisd. Daardoor heeft Abby haar ‘senior year’ in een high school in Florida moeten doorbrengen. Ze komt hier even overnachten. We schotelen haar iets Belgisch voor: witloof. Met haar aankomst uit Florida komt ook de warmte. De zomer is in aantocht!

En dan is het vrijdag. De dag waar alle seniors van Grassfield naar toegeleefd hebben: de dag van de prom! Voor je verder leest, vraag ik je om even een mentale voorstelling van zo’n dag te maken. Baseer je op de vele films die dit Amerikaanse fenomeen zo groots in beeld brengen. Beeld vast? Hier gaan we.

De namiddag komt traag op gang. Het is een kalme start van een lange dag en een druk weekend. Loic komt vroeger van school terug. Dit is door de school toegelaten omdat de meisjes, en waarschijnlijk ook sommige jongens, veel voorbereidingstijd nodig

hebben. Loic doet dat op zijn manier: door het gras te maaien – "In welke figuur moet ik het gras afrijden?" "In een konijn." – en de auto te wassen. Hij doet dit allemaal terwijl ik op zoek ga naar RV- campingplaatsen. Ik kom tot de vaststelling dat de vele sites voor het zoeken naar geschikte RV-staanplaatsen veel beter gericht zijn op het rondtrekken dan die voor hotels. Je kan immers je route ingeven en ontdekken waar, welke standplaatsen zijn. Bij die voor hotels moet je zelf je stopplaats ingeven en dan hotels in de omgeving zoeken. Niet echt verwonderlijk natuurlijk.

Daarna ga ik de corsages en boutonnière afhalen en een setje op Abby's 2de logeeradres afleveren. Gelukkig ontdekt Loic niet dat een sproeier de auto opnieuw nat gespoten heeft.

Als Loic klaar is, vertrekken we naar het huis van Ally. De enige gebeurtenis waar ik een vergelijking mee kan maken, is een huwelijk waarbij de bruid thuis opgehaald wordt. Het contact met haar ouders laat wel toe om even naar de RV te polsen. Na een paar foto's gaan we richting de verzamelplaats. Groepjes seniors komen samen voor een groepsfoto-sessie om daarna ergens te gaan eten. Van het restaurant gaat het daarna naar het Prom Ball.

De sessie voor foto's lijkt meer op een paparazzigebeuren. Hier heb ik niet echt een vergelijking voor.

Nadat de virtuele filmrolletjes gevuld zijn, vertrekken de feestvierders met een (veel te dure) feestbus naar hun restaurant van keuze. Het echte bal kunnen we niet meemaken en blijft voor ons dus ook een deeltje mysterie. Volgens Loic was

het leuk en leek het een beetje op een Belgische fuif in mooie kleren. De verkiezing van een prom queen en king horen daar natuurlijk ook bij.

Om 11u00 start de 'after prom' in de school. Ik vraag me af waarom deze afterparty georganiseerd wordt. Waarom duurt het eigenlijke bal zo kort? Waarom niet een goeie fuif tot in de vroege uurtjes? Gewoon doordoen? In België zouden de scholieren dat zo aanpakken. Maar hier dus niet. Om veiligheidsredenen – lees: het vermijden van drinken en rijden - organiseert het oudercomité dus een after prom in de school.

De ganse school wordt hiervoor versierd en vol spelletjes gezet. De party is dus geen verderzetting van de prom, maar de studenten gedurende een paar uur entertainen, zodat ze geen stomme dingen gaan doen. En om het goede voorbeeld te geven, drinken de ouders-vrijwilligers ook geen alcohol. Werken in de school betekent dus geen pintje. Een 'droge' bedoening.

Als vrijwilligers houden we de veiligheid in het oog, hoewel er ook politie rond loopt. De leerlingen vinden het leuk, maar het concept blijft vreemd overkomen in onze Europese opvattingen. Het is alsof laatstejaars zichzelf niet kunnen bezighouden en een goeie fuif organiseren. Toch helemaal iets anders dan wat we van Amber vernomen hebben over haar laatste maanden als middelbare-schoolstudente…

We blijven niet tot het einde, zodat we tegen 02u45 in bed liggen. Maar lang duurt het slapen niet, want om 05u30 loopt de wekker weer af. Als ik beneden kom, ligt Loic in de zetel. Hij is van de after prom terug thuis gekomen en tot nu wakker gebleven. Hij vond het zinloos om voor nog geen uur in zijn bed te kruipen. Als Ciaran ook beneden verschijnt, vertrekken we met ons drieën naar de loods in Norfolk. Door het gebrek aan organisatie moeten we lang wachten voor onze kar buitengereden wordt. Het is ook eigenaardig dat de karren die vooraan in de parade moeten rijden, achteraan in de loods opgesteld staan. We hebben zelfs geen tijd meer om alles in elkaar te zetten voor het transport, want we moeten naar de verzamelplaats om ons om te kleden.

Een Amerikaan die aan re-enactment doet, zorgt voor de kleren en wapens van Amerikaanse GI's die in de slag van Bastogne vochten. Gedurende weken hebben

de jongens gediscussieerd om in de tank te zitten, maar nu ze aangekleed zijn, willen ze er niet meer in. Seighin is daar natuurlijk tevreden mee, want hij is nu volwaardig tankcommandant.

Zoals bij echte militaire operaties moeten we snel opschieten om dan lang te wachten. Als we eenmaal vertrekken, wacht ons een tocht van iets meer dan 3 miles. Dit met volle uitrusting en met te grote schoenen. De jongens verwonderen zich over het feit dat alles zoveel weegt. Als ik vertel dat je als soldaat ook nog kilo’s munitie, eten, kleren en een tent mee hebt, is hun kijk op het leven van een soldaat in de oorlog plots minder romantisch. Calle merkt op dat Loic met zijn 18 jaar een 20-tal jaar geleden legerdienst zou hebben gedaan.

Onze kar mag er zijn, hoewel ik een paar aanpassingen voor volgend jaar genoteerd heb… als we de kar behouden. Gelukkig voor ons – niet voor het publiek - is het niet te warm. Het is zelfs een beetje Belgisch weer: de motregen gaat langzaam over in echte neerslag. Als ik een jurylid erop attent maak dat we zelfs het weer geënsceneerd hebben om extra punten binnen te halen, wil ze het niet laten meetellen. Flauw.

We krijgen applaus van het publiek, en sommige oudstrijders salueren zelfs. De Amerikaan die meeloopt, gaat zo in zijn re-enactment rol op – hij spreekt steeds alsof hij het aan den lijve meegemaakt heeft – dat Ciaran denkt dat hij in alle oorlogen sinds 1940 meegevochten heeft. Ik maak me de bedenking dat ik als buitenlandse militair met een echt wapen in de USA rondloop. Iets wat strikt verboden is. Een primeur?

Na de lange optocht willen we de verschillende kraampjes van de NATO-landen bezoeken. We mogen echter niet binnen in het NATO-dorp vanwege onze wapens. Dan maar te voet terug naar de verzamelplaats. De 6 mijl in oude legerbottinnes beginnen hun tol te eisen: zere voeten. Omkleden en terug naar de standjes. De jongens houden het voor bekeken en keren naar huis terug. We waaien even aan bij onze ‘buren’ en vullen onze buik met hapjes. Het is handig als je de mensen van de standjes kent. Het Belgische kraampje steekt een beetje triestig af bij de rest. Alles, ook een groot deel van onze kar, is uit onze eigen zak betaald, zonder steun van ons land.

Thuisgekomen genieten we van een welverdiend warm bad. De vermoeidheid slaat toe en we beslissen onuitgesproken om niet naar het feestje in de brouwerij te gaan: te koud en te moe. Vroeg gaan slapen is een betere keuze.

De zondag dient om alles op te ruimen en de afwas die de laatste dagen is blijven staan, weg te werken. Ik probeer oma te bellen via Skype, maar het personeel aan de andere kant verstaat me moeilijk. Als zij al niets begrijpen, dan is de kans dat mijn moeder me zal verstaan heel klein. Zeker nu ze door het stopzetten van de medicatie snel achteruit gaat. Ik staak dan ook mijn pogingen.

Laatste week van de maand zonder

De laatste week van de maand zonder TDY begint met deel twee van het herstel van Calles tandkanaal. Ondanks dat de meeste seniors niet naar school gaan de maandag na de prom, vertrekt Loic toch. Voor mij is het twee dagen vergaderen. De jongens maken met hun tennisploeg waar wat voorspeld was: een goed parcours afleggen en doorstoten naar de zogenaamde conferentieronde en dan misschien zelfs naar state?

Alleen woensdag is een beetje abnormaal, want we gaan ‘line dancen’. Wij verwachten een avondje cowboystijl-dansen en de plaats van gebeuren lijkt dit ook te bevestigen. We zijn er vroeg, want het eerste uur is er een uurtje les voor de beginners ingepland. Jammer genoeg laat de lesgeefster zich leiden door de meer ervaren dansers, zodat wij als complete leken al snel de tel kwijt zijn. En herhalen van foute passen helpt niet echt om ons dansen te verbeteren. Ik geef het na een tijdje op, hoewel ik bij iedere nieuwe dans opnieuw probeer.

De avond zelf is best wel leuk. In ieder geval iets anders. Bij een volle dansvloer moet je bij line dancing met de groep mee, als een individu in een kudde. Bij het begin van een liedje heb je er geen idee of het een moeilijke of gemakkelijke danspas is. Je springt dus niet direct op de dansvloer. Eenmaal je doorhebt dat het gemakkelijk is, zit je al halverwege de song: te laat om te gaan dansen, want straks begint er alweer een nieuwe.

Gelukkig zijn er een aantal tennisdames die ervaring hebben en me vertellen wanneer het gemakkelijk is. Je kan natuurlijk ook aan de hand van de massa volk die naar de dansvloer stapt, de gemakkelijkheidsgraad inschatten. Maar dan ben je te laat om je in het midden te positioneren. In het midden heb je immers altijd een danser voor je staan, in welke richting je ook draait. Dus,

bij een gemakkelijk liedje zorg je dat je in het midden van de dansvloer staat en bereid je jezelf voor op een half liedje sukkelen. Daarna heb je het min of meer door. Er is altijd wel iemand naast je die je door de danspassen heen helpt. Zo behulpzaam zijn de moderne cowgirls en –boys wel.

De week wordt afgerond met een duikje met een demo voor een ganse school kinderen en verder aan de reis werken. Over een paar weken is het zover en we hebben nog altijd geen beslissing genomen over RV of hotel!

Deze maand kon een heleboel titels gekregen hebben: de eerste prom, geen TDY, NATO-festival, van Norfolk naar Bastogne, alles op een lijntje, … maar het is duidelijk dat de 2 weken die Amber bij ons doorbracht alles laten verbleken (alhoewel Loics prom toch ook een belangrijk gebeuren was, nvdr). We zien uit naar haar terugkeer bij ons. Dan zal ze een dikke 3 maanden bij ons zijn, want ze mag haar stage op het einde van haar eerste jaar tijdens de eerste periode van 3 weken volgen. Op die manier zal ze ook de graduation - een andere Amerikaanse high school traditie - van haar oudste broer kunnen bijwonen!

37: Zonder klokken

1 mei zonder meiklokjes

Eerst even terug naar april: Seighin kwam op een van de laatste schooldagen binnen met de aanbeveling van zijn lerares voor volgend jaar in de Middle School. Samen met slechts 1 medeleerling wordt hij geadviseerd om alle lessen, ook Engels, op het niveau 'honors' te volgen. Op het einde van het schooljaar volgt nog een mogelijke aanbeveling voor pre-algebra, maar daar twijfelen we zelfs niet over. Hij is niet echt tevreden en wil niet allemaal honorslessen. Als we vragen waarom, dan zegt hij dat hij zijn vrienden niet meer zal zien, omdat zij niet naar honors gaan. Wat vertel je dan als ouders? Je beseft dat je op die leeftijd voor je vrienden kiest, maar je weet ook dat de toekomst van je kind niet mag afhangen van zijn vrienden. Toch wel een beetje fier, zowel vanwege de punten als de loyaliteit tov de vrienden.

Op 1 mei geen meiklokjes. Het is hier geen traditie om deze bloemetjes te geven en je ziet ze ook nergens groeien. Het is trouwens ook een feestdag aan de overkant van de oceaan en dus is er geen communicatie vanuit die richting. Europa in verlof en wij kunnen onze achterstand een beetje wegwerken.

Zaterdag door de regen geen voetbalmatch. De laatste dagen zijn regenachtig en de velden zijn hier niet goed gedraineerd. We kunnen dus een ietsje langer in bed blijven liggen. Door de extra vrije tijd beslis ik om voor vandaag goulash in de traagkoker te maken en voor morgen de moussaka al voor te bereiden. Tegen de avond mijn valies maken, want de TDY-vrije maand is voorbij. De nieuwe slaapkamerkast op zijn plaats gezet en de andere kasten verhuisd. Even - wat je even noemt - met Ciaran naar de T-Mobilewinkel gereden voor zijn internetprobleem. Ondanks hun behulpzaamheid krijgen ze het probleem niet opgelost. Even skypen met Amber en dag twee is voorbij.

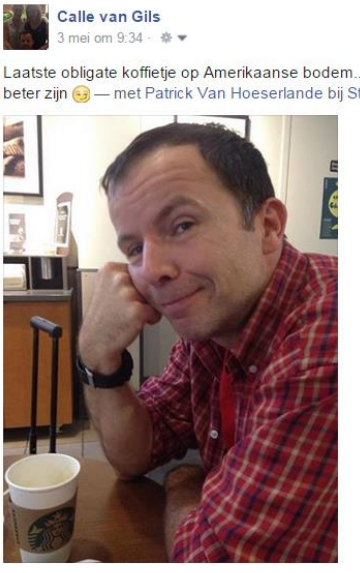

Zondag vroeg op voor de verplaatsing naar ORF. Ik heb immers de vroege vlucht naar DC. De kolonel die mee is, leidt ons naar de lounge van Lufthansa. Ik was van plan om naar de USO-lounge te gaan, maar de kwaliteit van deze lounge doet me anders beslissen. Mijn Turkse collega is in Norfolk vergeten zijn PC terug in zijn handbagage te steken na de security check. Hij weet snel de PC te lokaliseren en wil die met een collega mee laten brengen. Het probleem blijkt moeilijker op te lossen dan gedacht, omdat de andere collega die een latere vlucht neemt, niet te bereiken is. Het niet lukken van de communicatie doet me denken aan Kosovo waar radiobereik soms problematisch was. We waren toen minder nerveus, meer

gelaten bij problemen. De hedendaagse pseudo-controle, of het verlies daarvan, doet het stressniveau stijgen. Waarom moest hij gestresseerd zijn? Hij wist waar de PC was en hij kon ’s anderdaags via zijn collega’s in Norfolk aan de files. Hij had zijn PC niet echt nodig. Waarom dan die stress?

Dat er altijd wel iemand van ons HQ op doorreis is, wordt ook vandaag bewezen. Er zitten minstens 2 medeofficieren in deze lounge alleen. Ook mijn admiraal, JFT, zit er. Hij komt naast me zitten en het gesprek komt op wat ik na deze toer zal doen. Hij dacht dat ik al aan het einde van mijn toer was. Hij stelt voor om een brief te schrijven als ik langer wil blijven. Als het niet baat, dan zal het ook wel niet schaden. Het is niet de eerste generaal die iets schrijft, maar het heeft nog nooit geholpen.

De vlucht naar Rome verloopt goed. De rit in een huurwagen met mijn Turkse collega als chauffeur in het Italiaanse verkeer voorspelt weinig goeds. Ik voel me niet echt gerust. Hij rijdt nogal onhandig en doet zeer onverwachte dingen. Hopelijk komen we hier geen accident tegen.

De vergaderingen zijn leerrijk maar verlopen zeer moeizaam. Het eten is lekker en te veel. De eerste avond is het natuurlijk ovengebakken pizza. Het geheim van een goede pizzabodem heb ik niet vastgekregen. De avond daarop eten we in het beste restaurant van Latina. Iets duurder, maar zeer lekker. Het restaurant van woensdag wordt gekozen door de vertegenwoordiger van de NATO-CIS-school waar we vergaderen. Zeer lekkere vis en inktvis. Om van te smullen. Een heleboel keuzes, een beetje zoals de Spaanse tapas, maar dan veel te veel. De laatste avond kiezen we voor iets simpels, maar dan blijkt dan ook weer lekker en veel te zijn. En natuurlijk ook wijn!

Ik vrees dat ik met een paar kilo extra, niet in te checken bagage terug naar de USA vlieg. In Chesapeake zal ik dus de hoeveelheid voedsel moeten terugschroeven en het sporten opdrijven. In Latina ben ik slechts 1 maal gaan lopen en het pootje baden in de Tyrreense Zee is niet echt sport te noemen. Het is ook geen volledig exemplaar voor mijn verzameling zeeën, want het was niet om middernacht.

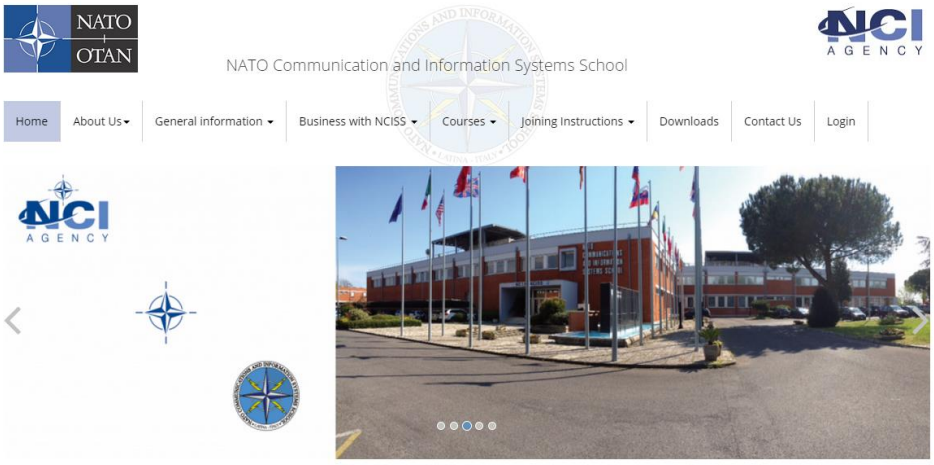

Een dag had ik een verkeerd idee van het ontbijt van een doorsnee Italiaan. Mijn Italiaanse collega sprak steeds over een cappuccino en een cornetto. Cappucino kan ik me levendig voorstellen als onderdeel van een Italiaans ontbijt, maar een ijskreem? ’s Morgens vroeg!? Maar allez, in Rome leven zoals de Romeinen, en bij uitbreiding dus ook in Latina. Gelukkig blijkt bij mijn eerste ontbijt dat een cornetto het Italiaans is voor een koffiekoek. En die eet je hier rechtstaand!

In mijn mail vind ik een berichtje van de secretaris van de CHOD. Omdat hij me van vroeger kent, stuurt hij me een scan van een brief die naar onze generaal moet gestuurd worden. Ik doe hem de groeten uit zonnig Latina en hij denkt dat ik hier op verlof ben. Even snel uit zijn illusie geholpen.

Op donderdag komt het bericht binnen dat Terminal 3 van de luchthaven in Rome in brand staat. Miserie met de vluchten dus. Hopelijk heeft dit morgen geen gevolgen meer. In ieder geval zullen we vroeg vertrekken.

Na de vergaderingen neem ik de uitnodiging aan om de school te bezoeken. Jongens, wat staat er hier veel materieel! En dat moet allemaal vanwege een politieke beslissing over 2 jaar naar Portugal verhuisd worden!

Op de laatste avond hier skype ik nog even met Amber. Daarna slapen en ’s morgens vroeg op. In het vliegtuig komt een wetenschappelijk onderzoekster uit Singapore naast me zitten. Ik word in korte tijd ingelicht over de laatste stand van het kankeronderzoek. Ik leer ook dat mensen met grote kokers als bagage niet altijd tekenaars of architecten zijn, maar ook wetenschappelijk onderzoekers die hun onderzoeksresultaten op posters presenteren. De vlucht verloopt normaal met een beetje werk, films bekijken en genieten van de intussen vertrouwde vliegtuigkost.

Het uitstappen neemt een beetje tijd in beslag. Tijd die we invullen met een gesprek met de stewardess. Blijkbaar zijn er veel internationale vluchten toegekomen, want de rijen aan de grenscontrole zijn lang. We hebben tijd genoeg, in tegenstelling tot sommige passagiers die moeten lopen om hun vliegtuig te halen. We gaan nog even langs bij de Lufthansa lounge en stappen dan in het volgende toestel.

Aan de uitgang van de aankomsthal staan twee dames me op te wachten. Ik besluit het Amerikaanse publiek dat staat te wachten even te shockeren door beide dames tegelijkertijd te kussen. En inderdaad kijken sommigen nogal raar. Na een update van de gebeurtenissen van de voorbije week besluiten we om het vanavond rustig te houden. Onze bezoekster, Birgit, en ikzelf moeten even bekomen van de overtocht. Natuurlijk horen daar een aperitief en klinkende glazen bij.

Een weekje Birgit

Buiten Amber en de grootouders is Birgit - Birrie voor de vrienden - de enige die voor de tweede maal bij ons op bezoek is. We klagen echter zeker niet over het aantal mensen dat ons komt bezoeken! Het is gewoon een vaststelling.

Jammer genoeg voor haar begint haar vakantieweek slecht, want het is een regenachtig weekend. Niet veel te doen dus. Op zaterdag gaan we de nodige inkopen doen, terwijl Birrie door de taxfree spullen snuistert op zoek naar kadootjes, en ‘s avonds smullen we in de Longhorn Steakhouse. Zondag is terug nat en dus gaan we naar de cinema.

Birrie vertelt ons dat ze een fanaat van openbare aquaria is. Het is een soort van traditie van haar om tijdens een reis een aquarium te bezoeken. Een ideale gelegenheid om een duikje met een rondleiding te combineren.

De rest van de week verloopt voor mij zonder speciale gebeurtenissen. De dames doen wat dames doen: tennissen, koffie drinken, babbelen, winkelen, gaan zonnen op het strand … Niet echt bezigheden waar ik warm voor loop.

Loic heeft zijn eerste ‘referral’ gekregen. Het gebeuren rust volgens zijn verhaal op een groot misverstand, gecombineerd met een Amerikaanse interpretatie van de feiten. Het geheel is ook overtrokken. Wat nog het meeste opvalt, is dat ze Loic, een senior, niet eens de kans geven zijn visie uit de doeken te doen. Het is alsof leerlingen altijd als kleine kinderen beschouwd worden, ongeacht hun leeftijd. Bij navraag blijkt dat deze referral geen invloed op het eindresultaat zal

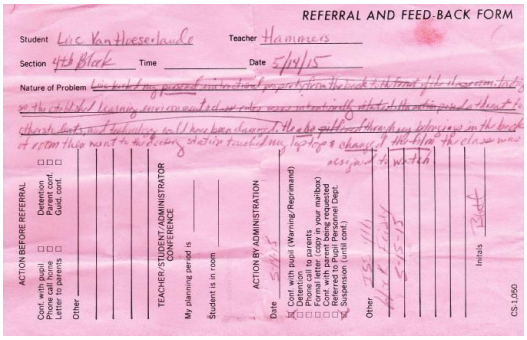

hebben. In ieder geval levert dit voorval een extra illustratie voor ons belevingsboek op.

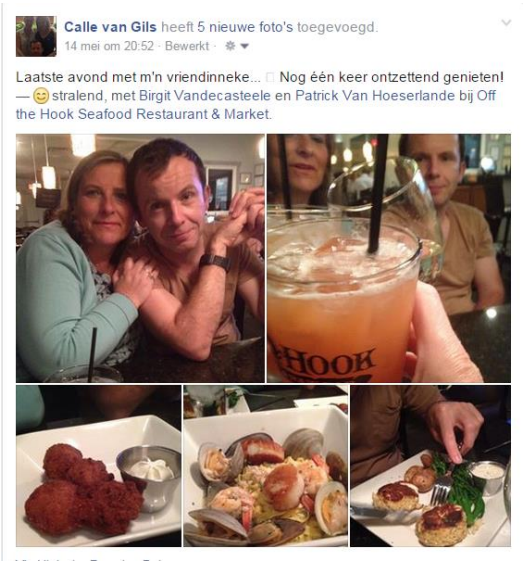

Doordat Calle met Birrie aan het rondrijden is, neem ik het vervoer naar de trainingen voor mijn rekening. Mijn donderdagavond verandert hierdoor in een taxi-estafette. Loic moet eerst bij de volleybaltraining afgezet worden. Daarna Seighin naar de voetbaltraining bij een andere ploeg waarmee hij dit weekend een toernooi zal spelen. Dan gaat het naar Virginia Beach om hem af te zetten voor een ‘scrimage’, een vriendschappelijke voetbalmatch, om vervolgens Loic terug op te pikken. Intussen mag ik niet vergeten om 18u00 Marte, mijn petekind, een berichtje te sturen voor haar verjaardag. Ik wil immers de eerste zijn die dat doet. En dat alles om op tijd thuis te zijn om met de dames crabcakes te gaan eten. En hushpuppies, maïsbroodjes. Birrie wou deze proeven voor ze terug naar België vertrok.

Op vrijdag heb ik verlof genomen in de hoop de laatste overnachtingen voor onze grote trek naar het westen te boeken. En natuurlijk ook om Birrie uit te zwaaien. Haar weekje hier is weer voorbij gevlogen.

Maar eerst nog even de marinehaven bezoeken om de kruisers, duikboten en vliegdekschepen te bekijken. Birrie neemt in het geniep enkele foto’s. Gelukkig ziet niemand het, want anders zouden we problemen kunnen krijgen. De Amerikanen hebben niet graag dat je hun schepen fotografeert. Het valt me op dat er zeer weinig vliegdekschepen aan de wal liggen. 2 ‘assault carriers’ en 1 ‘nuclear carrier’. De rest moet op zee zijn.

We hebben nog wat tijd voor Birrie ons verlaat en dus droppen we haar bagage af en rijden we naar de Panera. Een laatste keer om het af te leren. Daarna moet ze ons definitief verlaten.

Zaterdagmorgen is het weer vroeg opstaan geblazen. Seighin doet mee aan een toernooi als gastspeler. Het is een goede match en zeer spannend. Seighin is een van de betere spelers op het veld en voelt zich daarbij goed. Hij speelt nu met leeftijdsgenoten en zijn training bij de advanced ploeg een jaar hoger speelt nu in zijn voordeel. Hij heeft duidelijk beter spelinzicht dan de rest.

Jammer genoeg kan ik niet blijven voor de tweede match, want we zijn uitgenodigd voor de BBQ van de vrijwilligers bij het aquarium. Als ik thuiskom, hangt papie, het verjaarvarken, aan de skypelijn en moeten we dus eerst de verjaardagswensen overmaken. Daarna rijden we richting Virginia Beach. Ik ben

het nog steeds niet gewoon hoe snel mensen hier weglopen van een activiteit. Ik verwacht nog steeds een langgerekte BBQ en daarna een beetje napraten, maar hier is het anders. Allemaal aanschuiven, opscheppen - de bedieners hebben altijd latex handschoentjes aan – en gaan eten. Als het eten op is, nog snel een officiële aankondiging, dessert en weg. Voor je het beseft, is de activiteit afgelopen. Gezelligheid is hier aanwezig zijn en wegwezen. Het blijven rare jongens, die Amerikanen. Na de BBQ springen we even binnen in de Commissary om de hoek. Seighin belt om bij zijn ploegmaat te mogen blijven slapen. Het wordt een rustige avond en morgen mag ik iets langer in bed blijven liggen.

Op zondag speelt de ploeg goed, maar in voetbal wint niet altijd de beste ploeg. We waren van plan om te picknicken in de botanische tuin als activiteit voor de verjaardag van Seighin, maar ze voorspellen onweer. Niet echt het weer bij uitstek voor een verblijf in de botanische tuin. Seighin is ook bekaf en wil eerst een beetje rusten. Het onweer blijkt later een zeer laat buitje. Niet echt een reden om thuis te blijven, maar nu is het te laat.

Elf

11 jaar geleden zag Seighin het daglicht. Nog zo jong en al zo’n ervaring achter de rug. En er volgt nog meer.

Jammer genoeg is het een gewone schooldag. Ik ben zoals altijd vroeg weg, maar Ciaran staat vroeger op om zijn broertje een gelukkige verjaardag te wensen. Die twee zitten altijd in elkaars haar en dan doen ze zoiets.

Calle gaat als surprise over de middag naar school. Ik vraag of ze wil bellen als ze er is. Ze doet het en dan sta ik opeens ook in de eetzaal. Verrassing! Seighin deelt Amerikaanse cupcakes aan zijn klasgenootjes uit. We mogen zelf niets bakken en meebrengen vanwege het gevaar voor voedselallergieën.

De rest van de namiddag werk ik thuis. Als ze allemaal thuisgekomen zijn, ga ik met de oudste twee gaan lopen. Het is in feite veel te heet en te zwoel om te lopen, maar we geven niet toe. Bezweet komen we terug thuis. Even afkoelen, de douche in – en weer zweten – en mooie kleren aan. De auto in en naar de academische prijsuitreiking van de seniors in Grassfield High School.

Loic wint opnieuw een prijs en bevestigt daarbij zijn verrassend debuut als junior. Hij sleept de prijs voor chemie binnen en was ook kandidaat voor de wiskunde- en psychologie- – het vak dat de counsellor en ik hem een beetje door zijn strot geduwd hebben - prijs. Zijn vriend loopt met de algebraprijs weg en een prijs voor psychologie wordt niet gegeven, omdat de lerares vindt dat prijzen niet naar seniors moeten gaan, aangezien zij toch al hun hogere opleiding

gekozen hebben. Tja, alles draait hier om het kiezen en gekozen worden door de universiteiten. En prijzen kunnen daarbij helpen.

Hij heeft ook een vermelding van Barack Obama. Heel goede studenten krijgen immers naast hun diploma ook een brief van de president van de USA. Het mag dan wel een standaardbrief zijn, maar het is niet iedere dag dat een Belg een door Obama ondertekende brief krijgt. Calle en ik vinden dat Loic hem een bedankingske moet schrijven.

President's Education Awards Program

PRESIDENT'S AWARD FOR EDUCATIONAL EXCELLENCE

presented to

Loic Herwig Van Hoeserlande

in recognition of

Outstanding Academic Excellence

2015

U.S. Secretary of Education

President of the United States

Principal

Grassfield High School

THE WHITE HOUSE

WASHINGTON

January 30, 2015

Please accept my congratulations on receiving the President's Education Award. It is a privilege to join your family, friends, and teachers in recognizing this impressive achievement.

The creativity and energy of our young people drive our Nation's progress, and this accomplishment speaks to your hard work in the classroom. Bright, motivated students like you who excel in school inspire me, and I know you will use your knowledge and passion to shape the future. By staying engaged and always making an effort to help those around you, you can prepare for your own success and contribute to writing the next great chapter in the American story.

Again, congratulations. If you remain focused and keep pushing yourself, there is no limit to what you can achieve. I expect you to continue doing exceptional things.

Dinsdag is een gewone doordeweekse dag. In de namiddag moet ik een briefing aan de nieuwelingen van ons hoofdkwartier geven. Ik word voorgesteld als diegene die de artikels over transformatie op de blog schrijft en dat die het lezen waard zijn. Een beetje een verrassing. Lezen de mensen tóch de blogs? Misschien eens een teller op zetten? Misschien begint het toch te werken?

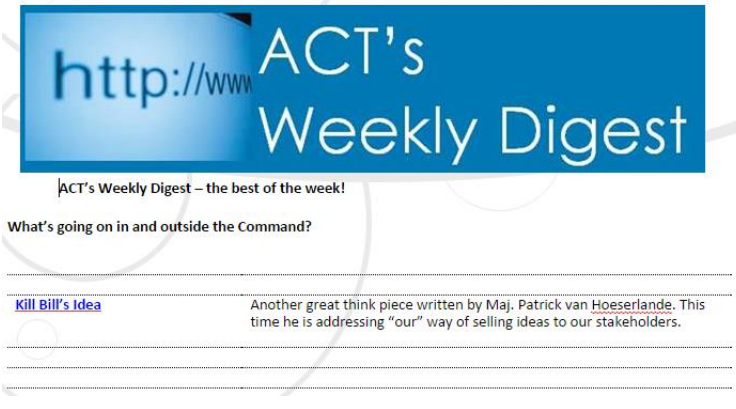

Deze week heb ik de draad van het herzien van de richtlijn opnieuw opgenomen. Ik ben het aantal pogingen al lang kwijt, maar eens moeten we die richtlijn toch

publiceren. Deze week ook de bevestiging ontvangen dat we een gemeentetaks van meer dan 500 USD niet moeten betalen: oef!

Ik ga ook mijn eerste bril in het ziekenhuis afhalen. Ik heb het hospitaal al een aantal keren proberen te contacteren. Zonder succes en dus rij ik maar eens langs. Mijn eerste leesbril dus. Ouderdom. Als ik hem opzet, voel ik me duizelig worden. Is dat effectief zo, of zit het gewoon tussen mijn oren? Als ik binnenrijd, begint de politie aan de poort een praatje met me over België. Leuk.

De stage van Amber in het ziekenhuis verloopt niet zo goed. Alles is nieuw en de collega’s zijn nors. Tja, het echte leven. Natuurlijk heeft ze ’s avonds niemand om even haar frustraties te luchten en op afstand komt het soms erger over. In ieder geval moet ze doorbijten. Later op de week klinkt het allemaal al iets gematigder. De vermoeidheid en het isolement hadden een beetje hun tol geëist.

Zaterdagmorgen moeten we zeer vroeg opstaan. We moeten tegen 08u30 in Greensboro, North Carolina, op 4u20 rijden van hier, staan voor een voetbalwedstrijd. Ik verkies ’s morgens vroeg te rijden, in plaats van vrijdagavond na een week van vroeg opstaan. De wekker loopt echter niet af en dus zijn we 30 minuten te laat wakker. Geen probleem, want er zal geen verkeer zijn. Ciaran ligt rustig in de auto te maffen terwijl ik de kilometers wegvreet. 5 minuten te laat komen we aan. De opwarming is nog niet begonnen.

De eerste match winnen ze alvast. Er waren wel 2 gelukstreffers bij, maar toch… Ciaran speelt goed. Zeker in de tweede helft toont hij wat hij allemaal kan en zijn ploegmaten spelen hem veel meer aan. Er is een lange wachttijd tot de volgende match. Die tijd vullen we met een ploeglunch. De plaats is een soort van sportsbar en dat betekent dus overal TV’s, waar je ook maar kijkt. Té veel van het goede. Het duurt ook een hele tijd vooraleer we eten krijgen.

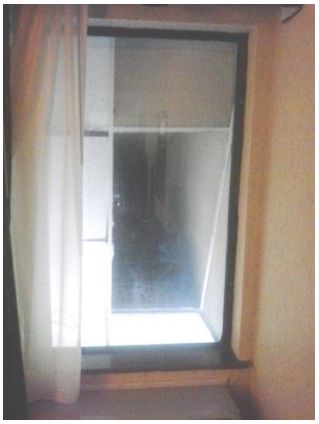

Daarna gaan we een beetje slaap inhalen en even in het zwembad afkoelen. Zoals overal hangt ook hier een groot bord met allerlei regels. De meest eigenaardige is wel ‘Adults may not swim alone’.

Onze hotelkamer is netje en simpel. Alleen het uitzicht valt tegen, want we kijken gewoon uit op de onderkant van een dak.

De tweede match loopt minder goed af. Ze verliezen met 0-2, maar dat is voor een groot deel te wijten aan een barslechte scheidsrechter en een tegenstander die de ballen keihard wegtrapt om tijd te winnen. Maar ja, ook dat is voetbal. Morgen moeten we niet vroeg opstaan, want de match gaat door op amper 3 minuten van ons hotel.

Intussen zijn Calle en Loic in Richmond aangekomen voor een immens volleybaltoernooi. Waarschijnlijk zijn alle ploegen van de Oostkust hierop aanwezig.

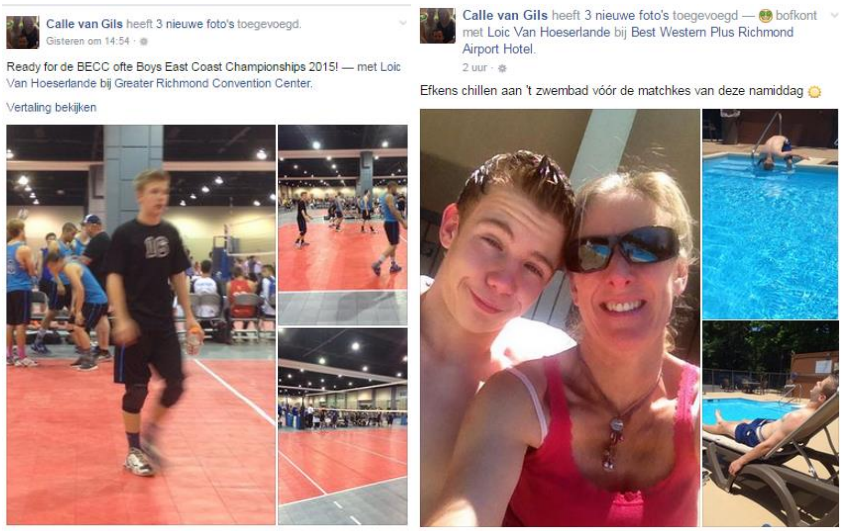

Ciaran en ik vullen de avond met het verorberen van onze pistolets in onze hotelkamer en het bekijken van de docufictie ‘Mermaids, the body found’. Ik heb daar eerder toevallig een paar maanden geleden een webdiving aan gewijd (zie http://www.webdiver.be/httpdocs/Docs/Webdiving-253-Zeemeermin.pdf). Het komt inderdaad allemaal zeer realistisch over. En als je het niet weet en de kleine lettertjes op het einde niet leest, dan bestaat het gevaar dat je de documentaire inderdaad gelooft. Goed gedaan!

Webdiving
Zeemeermin

Na ons televisie-avondmaal gaan we even naar buiten voor een McFlurry. Niet echt mijn idee van dessert, maar Ciaran vindt het lekker. Daarna is het slapen.

Vreemd bed en dus weinig slaap. Ik ben blij als de wekker ’s morgens afloopt. Ontbijt, niets speciaal maar toch iets, valies maken en terug op weg naar het voetbalveld. Tijdens de opwarming bemerk ik een groepje Indiërs die een eigenaardig spel spelen. Ik had niet verwacht dit in de USA te zien. Ken je het?

Ze verliezen de match, deels omdat tijdens de tweede helft de wind opsteekt en dus de bal richting hun doel blaast. Daardoor is het voor hen veel moeilijker om een aanval op te bouwen dan voor hun tegenstander. Maar ja, ook dat is voetbal. Wel een beetje jammer voor de ploeg, want na 3 korte seizoenen samen worden ze opgesplitst. Sommigen gaan immers over naar de hoogste travelcompetitie. Voor Ciaran was het hoe dan ook zijn laatste voetbalwedstrijd, want hij stopt (opnieuw) met voetbal. Toch vindt hij het jammer dat hij de ploeg moet verlaten.

Onze terugrit verloopt goed. Onderweg houden we nog even halt voor een ijsje bij een Dairy Queen ergens in ‘the middle of nowhere’. ’s Avonds kijken we samen een filmpje.

Hier is het Memorial Day en dus een dagje vrij. Calle en Loic zijn nog steeds in Richmond. Daar verlopen de wedstrijden ook niet zo goed, maar ze amuseren zich wel. Ik vul de voormiddag met het schrijven van een aantal artikels en het bijwerken van het belevingsboek. Ciaran doet het gras af en Seighin speelt bij zijn vriendje. Een rustige, zonnige dag die eindigt met een pizza op ons terras.

Amber zat een tijdje op hete kolen voor haar tussentijdse stageverslag (lees hier een paar stukjes uit op het einde van dit belevingsboek). De meeste medeleerlingen hadden lik op stuk gekregen, en Amber vreesde daar ook voor. Maar de commentaar viel mee. Haar zelfkritiek (puntjes om aan te werken) is dan ook goed.

Op woensdag verlof genomen om onze belastingsbrief in te vullen. We beginnen dit jaar immers vroeg aan onze ‘road trip’ en we willen ons aanslagbulletin op tijd, dat is voor ons vertrek, virtueel opgestuurd hebben. Hoewel we zoals ieder jaar worstelen met een aantal rubrieken en het elektronisch ondertekenen, lukt het ons om ’s avonds de brief te verzenden. Joepie, de eerste keer dat we zo vroeg zijn!

Ook op tijd om naar de ‘induction’ceremonie van Ciaran bij de National Honors Society te gaan (meer informatie op www.nhs.us). Op YouTube staat een kort filmpje (www.youtube.com/watch?v=CtC9jlWnzrM) dat aantoont dat de naam ‘Van Hoeserlande’ in de school nog steeds een probleem oplevert. Het

verwondert me nog altijd dat een groot aantal Amerikanen geen gevoel hebben voor de ‘dress code’. Als studenten op hun zondagsbest moeten verschijnen, dan neem je toch aan dat de ouders ook een inspanning doen? Korte broek en sandalen horen dan niet tot de kledijcode. Ook zijn de recepties hier een ‘snel wegwezen’. Ongelofelijk hoe weinig mensen de tijd nemen voor een hapje en drankje.

Loic moet een 3-tal werkjes maken voor het vak ‘US Government’. De examens zijn voorbij en dus moeten ze de leerlingen bezighouden zonder dat er (nieuwe) leerstof gezien wordt. Waarom ze de school dan zo lang trekken, vraag ik me ook af. In ieder geval dus: 3 werkjes. Een was het bakken van een taart/cake in de vorm van het Pentagon. Een ander was het maken van een filmpje. Je kan het resultaat bewonderen op YouTube: http://youtu.be/CtC9jlWnzrM.

En het blijft feestactiviteiten regenen. Op donderdagavond moeten we naar de uitreiking van de diploma’s aan de NATO Youth Ambassadors. Deze groep probeert de kinderen van NATO-militairen beter te laten integreren door het stimuleren van vrijwilligerswerk. Onze jongens hebben beiden meer dan 40 uur gepresteerd, wat hen tot 4-sterrenambassadeur maakt. Een beetje jammer dat ze die uren uit het zicht van de organisatoren uitgevoerd hebben, want ze vallen niet in de andere prijzen. Maar ja, vrijwilligerswerk doe je niet voor de prijzen of de erkenning.

About Us
Press
Events
Festival Info
Search
NORFOLK NATO FESTIVAL
An International Celebration
1 JUN
Youth Ambassadors Honored for their Service

Congratulations
Youth Ambassadors!

Intussen is onze reis bijna volledig gepland. Nog het laatste hotel boeken, maar dat kan geen probleem zijn. Mijn Duitse baas wil ons ook nog een paar tips geven voor onderweg, evenals de Belgische NLR. Interessant om af en toe van de baan af te wijken en speciale dingen te zien of te doen.

We krijgen een mailtje van de huisbazin waarin ze vertelt dat ze na ons vertrek het huis wil verkopen. Ze zal tijdens onze afwezigheid het huis bezoeken en mensen rondleiden. Hopelijk moeten we er niet voor ons vertrek uit.

En zo eindigen de 11 eerste dagen van de maand als hommage aan de 11 eerste jaren van Seighin.

De laatste dagen van mei

Vrijdag een gewone werkdag die later eindigt dan gepland. Mijn baas wou nog even mijn voorstellen voor de nieuwe richtlijn bespreken voor hij op verlof vertrekt. Onze discussies gaan vooral over onze verschillen in redenering. Maar ja, hij is de baas en ik zal dus zijn gedachtengang moeten volgen.

’s Avonds hebben we een etentje in het huis van de Nederlandse NLR. Hij en zijn vrouw wonen mooi aan een meer, maar vertrekken deze zomer. Het is dus ook een beetje afscheid nemen. Het eten wordt betaald met het geld van de verliezers tijdens de avonden van de kaartclub. Ze spelen het kaartspel ‘Rikken’ (http://nl.wikipedia.org/wiki/Rikken), een Nederlandse variant op onze ‘Wiezen’. Deze bijeenkomst wordt dan ook heel toepasselijk ‘Potverteeravond’ genoemd.

Het is gezellig en het afgehaalde eten valt best mee. Wij hebben een beetje Belgisch bier meegenomen dat best gesmaakt wordt. Een collega bestelt zelfs 24 flesjes Duvel. Het enige nadeel is dat sommigen onder ons aangevallen worden door vervelende ‘no-sees’, kleine vliegjes die vreselijk bijten en dikke bulten achterlaten. Jeuk!

Zaterdagmorgen is het terug vroeg op, want ik moet naar het aquarium voor de foto’s ‘behind the scene’ voor het artikel over de vrijwilliger-duikers. Ik ben dus door de ganse reeks van administratieve verplichtingen geraakt. Benieuwd wat het eindresultaat zal zijn. De duiker van dienst is iemand anders. Ik ben deze keer de tender, maar na de demo mag ik ook het water in. De fotografe doet haar werk goed en dus zullen de foto’s ook wel OK zijn.

Na de duik gaan we naar het zwembadfeestje van de tennisploeg. Het is een gezellige boel. Alleen jammer dat de batterij van de boot plat is en er dus geen watersporten kunnen plaatsvinden.

Jammer genoeg moeten wij naar nóg een feestje. De twee oudsten hebben beslist dat ze op deze party blijven. Ze kunnen zelf naar huis, want Loic is chauffeur. Seighin krijgt het voor elkaar dat hij bij zijn broers mag blijven. Wij dus op weg naar Virginia Beach.

Het feestje is een soort van afscheidsfeest voor de Zweedse vriendin van Calle. Er zijn een paar bekenden, maar de meeste mensen zijn nieuw voor ons. We waren van plan om daar te blijven slapen: zo konden we alletwee een beetje drinken. Ik raak echter weinig alcohol aan en Calle krijg tegen de late avond een kleine allergieopstoot. Blijkbaar is Virginia dé plaats voor de samenkomst van de pollen uit het Noorden en het Zuiden. Een hoge concentratie dus en een zeer slechte streek voor allergieën. Wij dan toch maar naar huis, laat, dat wel.

Zondag is het gelukkig rustig. We kunnen uitslapen. Loic gaat weer werken, maar wij doen het kalmpjes aan. Klaar voor de volgende maand!

Even de vroedvrouwstage binnenlopen

Amber loopt stage als eerstejaars-vroedvrouw. Zoiets is altijd een beetje confronterend, want mensen die met beide voeten in het beroepsleven staan, volgen niet steeds het boekje. Hier volgen een aantal stukjes uit het tussentijdse stageverslag van Amber. Haar verslag leest meer als een verhaal dan als een saai stukje tekst. Verwijzingen naar patiënten zijn allemaal weg, want, zoals Amber het zelf schrijft, er is immers het beroepsgeheim.

Het verslag is een zelfevaluatie en sommige deeltjes starten dus met een beschrijving van wat de stagiaire wil bereiken, gevolgd door wat ze al gedaan heeft.

> "Ik zou tijdens deze stage graag minstens een twee- à drietal gesprekken met kraamvrouwen over hun gedachten en gevoelens willen hebben.
>
> Met een moeder zelf heb ik nog niet over gevoelens kunnen babbelen, zoals ik had gehoopt. Al wel een bommi kunnen sussen die halsoverkop naar het ziekenhuis was gekomen omdat haar schoondochter een secundaire sectio kreeg voor niet-vorderende ontsluiting, maar ze mocht er niet bij. Heb tijdens mijn eetpauze met haar wat gepraat over eerste kleinkindjes en gewacht tot de moeder naar boven kwam. Achteraf heeft ze me hiervoor hard bedankt met chocolaatjes en nougat."
>
> "Ik hoop tijdens mijn stage minstens tienmaal een babybadje te kunnen geven, vijfmaal een naveltje te verzorgen (als dit nodig is) en enkele pampertjes te vervangen.
>
> Deze eerste helft van de stage heb ik twee keer een demobad aan nieuwe ouders gegeven en hen gewezen op belangrijke punten zoals afkoeling, temperatuur van het badwater, wegdraaien van de hete kraan, niet elke dag wassen, soms eens een oliebadje geven in plaats van met zeep te wassen… Ik geloof wel dat de ouders veel opsteken van mijn voordoen en zich zeker genoeg voelen om het volgende keer zelf te doen.
>
> Ook al vier keer kunnen toekijken bij ouders die voor het eerst zelf hun kindje in bad steken. Meestal moet ik hen wijzen op het feit dat hun

kindje open en bloot ligt en zo heel snel afkoelt en dat ze goed moeten doorwerken, zodat het kind snel in het badwater kan.”

Hier en daar staat er commentaar van de vroedvrouw die ze die dag volgde.

“Heel belangrijk om de ouders dit aan te leren! Prima.” “Goede info. Je weet waar je op moet letten zoals afkoeling, materiaal bij de hand, oliebadje. Gaat goed.”

“Ik heb een vroedvrouw een paar keer horen zeggen dat je de voetjes gerust tegen de kant van het badje mag houden, omdat het voor de baby’tjes dan voelt alsof ze nog in de buik zitten en ze hier rustig van worden. Ik zeg dit nu zelf ook en heb al ondervonden hoe baby’tjes zich dan helemaal terug in de foetushouding draaien.”

“Amber is zeer leergierig, vraagt zeer veel, is heel bereidwillig, ziet werk, neemt ook initiatief. Goed en vlot contact met mama’s en vroedvrouw. Soms nog wel beter plannen, zorgen dat alles binnen bereik is voor te beginnen. Tempo nog verbeteren (komt wel in orde met wat oefening). Technieken nog wat extra oefenen.”

“Maar al bij al kan ik niet klagen. Ik heb vandaag heel veel zelf mogen doen. Door de drukte was er niet altijd een vroedvrouw bij die me kon begeleiden, waardoor ik wel gedwongen was helemaal zelf te denken en te handelen en ik geen bevestiging kon vragen of zeggen dat ze het nog maar eens moest voordoen, want daar was geen tijd voor. Ik heb kunnen doen waarvoor ik word opgeleid, ik heb gecommuniceerd, geïnformeerd, geadviseerd, gesust, geluisterd, empathie getoond, verpleegkundige handelingen uitgevoerd… Ik heb alles gedaan wat ik hoop te worden!”

38: Going Short

We zullen het deze keer qua dagen 'n ietsje korter houden. Op 18 juni start de grote vakantiestress, want 's anderdaags beginnen we aan onze grote trektocht naar het Westen. Tijdens die trektocht zullen er per belevingseditie ook minder dagen overkoepeld worden. Je kan deze verkorte editie, met een aantal belangrijke gebeurtenissen in het vooruitzicht, dus een beetje als opwarming voor de komende maanden beschouwen. De titel 'Going short', hoewel het een financiële term is die helemaal iets anders betekent, past hier heel goed bij.

Voor de mensen die soms panikeren als ze een tijdje geen belevingsbrief in hun virtuele bus ontvangen: geen paniek, we blijven schrijven!

Een tandje afsteken

De week begint met een bezoekje aan de tandarts, of beter, de exodontist. Inderdaad ex tand. Er staat al heel mijn leven een tand schuin en ik heb gezegd dat die er pas uit mag als er problemen komen. Nu er een gaatje in verschijnt, mag hij verdwijnen. Ik had een beetje verwacht dat mijn afspraak ten vroegste na onze rondreis zou kunnen gemaakt worden, maar ik mag binnen de week al op de pijnbank. Een korte pijn draait uit op een werkje van bijna een uur. 60 minuten onder een laken om mijn ogen te beschermen, terwijl de tandarts boven me bezig is en woorden als 'challenge' en 'difficult' zegt: niet echt geruststellend. Maar uiteindelijk is de tand eruit. Een week voorzichtig zijn.

Voor het verwijderen van mijn tand krijg ik twee dagen 'verlof', en nóg een dag bij vanwege de extra verdoving (denk ik). Dus terug naar huis om de verdoving te laten uitwerken. Wel eigenaardig dat ik mag rijden. Thuisgekomen een beetje in de zetel gelegen en aan de rest van de reis gewerkt. Zo'n road trip vraagt veel voorbereiding - en dan kan ik nog voor een groot deel op Koen rekenen! Natuurlijk ook aan ons belevingsboek schrijven.

's Anderdaags een beetje verder gewerkt aan van alles. Proberen de laatste hotels te boeken en kijken of ik geen militair logement kan vastkrijgen in Monterey zelf. Nu zitten we net buiten het stadje en het zou leuk zijn er middenin te kunnen logeren. Kunnen we 's avonds eens langs het strand lopen om de zeeleeuwen in de golven te zien spelen. Maar het lukt me niet echt. Jammer, maar ik geef het niet op.

Tijdens de afwezigheid van Calle die dag breekt er boven Chesapeake een storm los. Snel de camera nemen om het even te filmen. Het resultaat kan je vinden op https://youtu.be/7b6BHAvobuA.

Later op de dag merken we dat Calle haar militaire ID-kaart verloren is. In de Commissary hebben ze niets gevonden. Kwijt. We zullen dus een nieuwe moeten aanvragen.

Genoeg thuisgezeten, op woensdag ga ik werken. Ik wil immers zoveel mogelijk afgerond hebben voor we vertrekken. Geen losse draadjes die 6 weken lang kunnen gisten.

Ik zet mijn pogingen om een kamer in de Navy Lodge and Suites in de Naval Post Graduate School in hartje Monterey te reserveren, verder. Uiteindelijk blijkt dat ik als buitenlandse militair geen kamer kan boeken. Een beperking die ook mijn Amerikaanse collega’s verbaast. Vandaag ontdek ik eveneens dat we door de toepassing van een andere internettool ook geen gratis tickets voor een pretpark kunnen krijgen. Terug naar Monterey: ik probeer bij de Navy Lodge - ik wist niet eens dat er ook een lodge was. Pech. Zit vol. De telefoniste stelt voor om naar de Army Lodge in het centrum van Monterey te bellen. Blijkbaar werkt de US Army samen met de Holiday Inn keten, the IHG. Daarbij worden oude logementsblokken opgeknapt en iets duurder door IHG uitgebaat. Maar de prijs is toch goedkoper dan in een gewoon hotel. Én we zitten niet ver van het strand en de haven. Great!

Op het werk verloopt het een beetje moeizaam, maar de richtlijn begint meer en meer vorm te krijgen.

Op donderdagavond gaan we een Nederlands logistiek schip bezoeken. We zijn iets te laat op de receptie omdat we niet dadelijk de aanmeerplaats kunnen vinden. Uiteindelijk krijgen we het in zicht: een héél groot schip.

Op het einde van de receptie, in feite meer een echt diner – wat de Nederlanders een blauwe maaltijd noemen en wij een Indonesische rijsttafel – en een drankje, krijgen we de kans om het schip te bezoeken. Reno zou het water in de mond krijgen. Ruime kamers en gangen. Bijna alles is er om een logistieke basis met een Comdo post te vormen. De brug is volledig in glas en aan de zijbruggen is er een grote glazen vloer. Door die vloer kan je 40 m lager de zijkant van het schip zien. Het was zeker de moeite!

McDonald’s catches fire after crash sends van into Virginia Beach restaurant

Vrijdag een dagje van thuis uit werken omdat we eerst naar het ID lab moeten voor een nieuwe identiteitskaart voor m’n wederhelft. We zijn een beetje te laat op de afspraak doordat de brug gesloten was. Tevens was er in Virginia Beach een dikke file doordat een afgezette weg vanwege een brand in een McDonald’s-vestiging. Na controle van onze papieren bij aankomst in het lab bevestigt de bediende dat we

alles mee hebben. Even onze beurt afwachten. Opeens duikt er een ander probleem op. Ze vinden het certificaat niet van de personeelsverantwoordelijke die mij de papieren bezorgd heeft. Daardoor kunnen ze het papierwerk niet aanvaarden: we moeten op een ander moment terugkeren. Als we bijna buiten zijn, worden we teruggeroepen. Het is toch OK: certificaat gevonden. Nieuwe kaart gemaakt.

Nog een tussenstop in de Commissary en dan naar huis om te werken. Ik tik laat op de avond mijn laatste PCtoets in. Juist op tijd om het begin van de film ‘Jurasic Park’ mee te pikken. Volgende week komt de nieuwe film uit en dus vertonen ze de voorgaande episodes op TV.

Zaterdagvoormiddag spenderen we aan boodschappen doen. We gaan een upgrade van ons AAA lidmaatschap aan, waardoor we 200 miles takelvoordeel hebben - je weet maar nooit. Ook schaffen we een paar extra kaarten met meer details aan als back-up voor de GPS. In de Petsmart kopen we extra hamster- en gerbileten. In deze winkel bieden ze honden uit het asiel aan en dan heb je natuurlijk de neiging om er een mee te nemen. Dan naar Barnes & Noble om een boek over nationale parken zonder toeristen te kopen. Vervolgens gaan we op zoek naar een koffiekannetje in tweedehandswinkel en kijken we voor voorbedrukte T-shirts voor de reis. Het plannetje om speciale T-shirts voor onze trip te laten printen ontstond na een reclamespot op tv, maar het blijkt finaal te duur.

’s Middags moeten we langs bij een ‘echte’ beenhouwerij om alles voor een BBQ af te halen. Ik overweeg even om met de kleine auto te gaan, maar besluit op het laatste moment om toch met de Gran Caravan te vertrekken. Het waveboard van Seighin gaat daar gemakkelijker in. Gelukkig, want het blijkt een BBQ pakket voor 75 man te zijn. Auto vol met van alles. Ook 10 gallons ice tea: wie zal dat opdrinken? De BBQ is van de Nederlandse gemeenschap. Het is een leuke en plezante bedoening. Zelfs de twee jongsten amuseren zich, ondanks hun oorspronkelijke teleurstelling omdat de activiteit niet aan het strand doorgaat. Nadat iedereen weg is, hebben wij nog geen zin om te stoppen. We rijden door naar mijn collega Idzerd om even na te genieten bij een houtvuurtje buiten in de tuin. Resultaat is dat we laat thuiskomen.

Gelukkig is er op zondag niets gepland, buiten het voorbereiden van de reiskaarten. Niet altijd gemakkelijk om bepaalde verblijfplaatsen te vinden, zeker omdat bepaalde namen verschillende keren op de kaart voorkomen. De stad Jackson, ja, maar in welke staat? Ik schrijf ook de dankbrieven voor de directeurs van de scholen, zodat we die op de graduation kunnen afgeven. Pie en mie skypen betreffende een probleem ivm het kot van Amber. Ze zal immers na de einddatum van haar huurcontract terug in België zijn, zodat ze haar spullen ergens kwijt wil. Problemen oplossen vanop 5000 km en met 6 uur

tijdsverschil is, ondanks de moderne media, niet gemakkelijk. Uiteindelijk vinden we toch een oplossing.

Om de teleurstelling van de kids een beetje weg te werken heb ik gisteren beloofd dat we naar het strand zouden gaan, en dus rijden we in de namiddag naar Dam Neck. Pret in de branding: de golven staan hoog!

Onze oude Opel Corsa met bijna 300.000 km op de teller moeten we euthanaseren – bij wijze van spreken – want de bekabeling naar achter is verstorven. De kosten zijn geraamd op 300 euro. Een serieuze rekening, en dan weten we nog niet wat de toestand van de andere bekabeling is. Amber gebruikt trouwens de auto maar sporadisch. Beslissing, met pijn in het hart weliswaar: afvoeren naar de garage.

2 maal graduation, oftewel feestweek

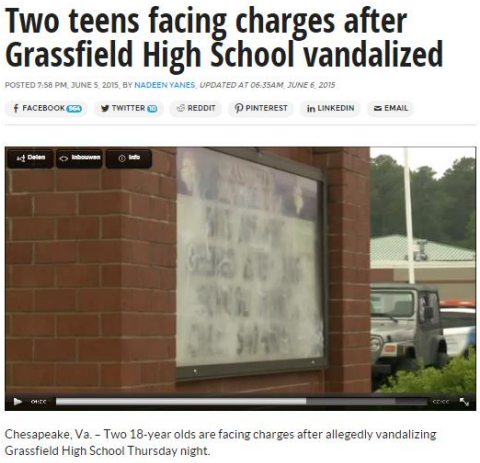

Chesapeake, Va. – Two 18-year olds are facing charges after allegedly vandalizing Grassfield High School Thursday night.

Een minder fraai voorbeeld van de Amerikaanse maatschappij. Volg me even: vorige vrijdag haalden enkele seniors een ‘prank’, een studentengrap, uit. Ze spanden de parking voor de juniors met garen af. Een paar van de garendraden hingen echter laag en konden dus een gevaar voor argeloze studenten opleveren. Ze werden hiervoor zwaar op de vingers getikt en mogen niet aan de graduation ceremonie deelnemen. Overdreven, denk je? Wel, tijdens die grap waren er enkele andere seniors op het domme idee gekomen om obscene graffiti op de schoolmuren te spuiten. De studenten hadden een verleden van kleine straatcriminaliteit. Wat zouden ze in België als straf krijgen? De graffiti opkuisen en een paar uren gemeenschapsstraf? Wel, hier krijgen ze – als we de geruchten mogen geloven – een gevangenisstraf, verlies van stemrecht, het verbod om af te studeren, en ze worden niet meer toegelaten in het leger – beiden gingen er na hun middelbaar naar toe. Ze zullen hierdoor in hun toekomst moeilijk werk vinden. Wat probeert het systeem daarmee te bereiken? Twee tieners verder in de criminaliteit duwen? De directeur van de school is zwaar teleurgesteld en geeft een blaam aan alle seniors. Waarom collectief straffen als de individuele daders gekend zijn?

Op het werk overloop ik met mijn baas de planning voor de reis. Hij geeft me een paar extra hints en voorstellen van keuzes in bepaalde parken. Ik moet mijn planning een beetje bijschaven, want de info is zeer nuttig.

Vandaag is er een graduation feestje in de school van Seighin waarvoor ik jammer genoeg verstek moet geven. Calle neemt de honneurs waar; zonder ons zou het sneu zijn voor onze jongste ‘senior’.

Tennis Team Dinner... — met Ciaran Van Hoeserlande en 3 anderen bij El Toro Loco.

Vertaling bekijken

Waar ik wel op aanwezig kan zijn, is het etentje van de tennisploeg. Dit laatste etentje met de familie dient ook als moment voor de uitreiking van de prijzen. Daarna zakken we met de ganse bende af naar de school voor het officiële gedeelte van de sportsawards.

Intussen moeten we ook nog enkele problemen oplossen. Een daarvan is het regelen van de koten voor volgende schooljaar. Door de afstand en het tijdsverschil en ondanks de moderne technologie verloopt dat iets stroever dan normaal. Gelukkig heeft het grootste deel van mensen begrip voor de situatie, zodat we de meeste kunnen wegwerken.

Op dinsdagavond rijden we naar de luchthaven om Amber op te pikken. We zijn als gezin terug compleet. En dit voor een aantal maanden. Joepie!

'Yep, we zijn op tijd! Nog een kwartiertje...' — 😒 ongeduldig, met Loic Van Hoeserlande en Patrick Van Hoeserlande bij Norfolk International Airport.

Wachten op de bagage... — 😎 in de wolken, met Loic Van Hoeserlande en 2 anderen bij Norfolk International Airport.

Woensdag zit ons huis ‘vol’ met Nederlanders voor een avondje rikken. We moeten wel geen tijd besteden aan het avondmaal, want Loic kookt. Hoewel ik niet mee kaart, is het toch een gezellige boel voor iedereen.

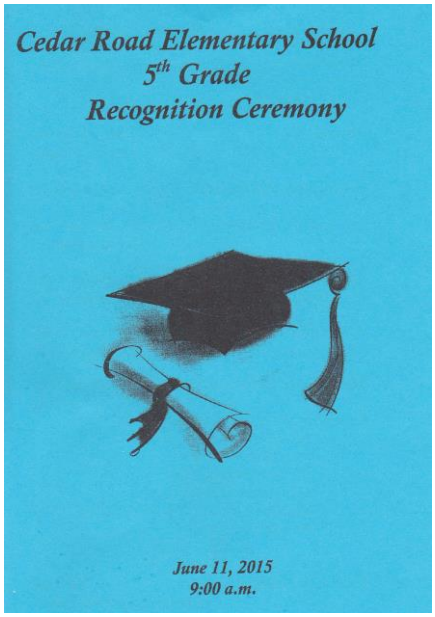

Op donderdag werk ik van thuis uit, want in de voormiddag is de graduation ceremony van Seighin. Er is veel volk, zodat we moeten blijven rechtstaan. Na de diploma-uitreiking zijn er ook nog eervolle vermeldingen. Seighin moet een paar keer opstaan: safety patrol, hoge score, … De grootste verrassing is wanneer hij samen met slechts 21 andere van de 170 leerlingen moet opstaan voor de presidentiële nominatie. Chapeau: 24 maanden geleden geen Engels kennen en nu een erkenning van president Obama krijgen! Je moet het maar doen.

Om het een beetje te vieren, gaan we met z’n vieren een sandwich eten bij de Subway. In onze eerste restaurantkeuze was het te lang aanschuiven.

‘s Anderendaags naar de tandarts voor een extra controle. In het gat van de getrokken tand steekt er een scherp deeltje uit en ik kwets mijn tong er aan. Ik denk dat er een stuk tand achtergebleven is. Gelukkig kunnen ze me snel behandelen. Uit onderzoek blijkt dat het scherp stuk kaakbeen is dat door de jaren langs de tand gegroeid was en nu een scherpe rand vormt. Oplossing is gewoon dit stuk een beetje bijschaven, zodat het niet meer scherp is en er tandvlees kan over groeien.

De vroege avond vullen we met de voorstelling van een documentaire van Cousteau, de zoon, over microleven in de oceaan. Door het drukke verkeer komen we 5 minuten te laat aan. Het is een mooie film. Jammer dat er zo weinig volk aanwezig is: alle vrijwilligers van het aquarium waren immers uitgenodigd.

Na de film gaan Calle en Amber naar de line dance in ‘The Banque’. Ik pas wegens een beetje te moe; bovendien moet ik nog een paar details van de reis afwerken.

Vrijdag belooft een warme, zeg maar hete, dag te worden. Ondanks het werk dat ik nog wil afronden vóór ons vertrek, rij ik vroeger naar huis. Vanavond is het immers Loics graduation en we willen tenvolle genieten van dit typisch Amerikaanse gebeuren. Eerst een klein etentje in een a-typisch Amerikaans restaurantje, 'The Green Union' en dan naar de zaal van het gebeuren.

De graduation ceremony gaat door in een indoor stadium van Old Dominion University. In het midden staan er meer dan 500 stoelen voor de studenten en staf van Grassfield High School. Op de publieksbanken zitten ouders en familieleden, en vooraan staat er een podium. Boven ons hoofd op grote schermen worden de studenten met hun toekomstige universiteit voorgesteld. Als de studenten binnenwandelen, gaat alles zeer snel. In een 20-tal minuten hebben ze allemaal hun diploma ontvangen. Deze 'productiesnelheid' doet een beetje af van de glans van het gebeuren. Jammer. Toch moet je deze typische gebeurtenis, gekend van de Amerikaanse films, eens meegemaakt hebben (http://youtu.be/3UItUj7sccI).

Nadat we iedereen gelukgewenst hebben, willen we met z'n allen nog van een ijsje in de Sweet Frog genieten. Als we binnenkomen, zien we dat de ploeg al aan het opruimen is en worden we onvriendelijk begroet. Begrepen: wegwezen en naar de concurrent. In de Dairy Queen zijn ze wél vriendelijk en komen we bovendien onze Canadese vrienden tegen. Later stuurt Amber een klacht naar de hoofdzetel van de keten… tot nu toe zonder gevolg.

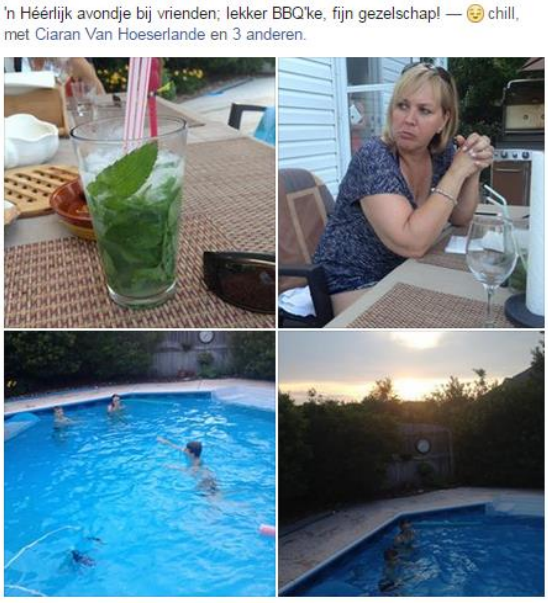

Zaterdag gaan we eerst naar een graduation party en daarna naar een BBQ bij Belgische collega's. Koen biedt zijn oude BBQ te koop aan voor 250 USD. Misschien toch maar overwegen het toestel op gas te kopen… Het is gezellig en het wordt dus laat.

Zondag doen we het rustig aan. Ik boek het laatste item in ons reisschema, een bezoek aan de Arch in Saint-Louis, en dit naar aanleiding van een hint die we gisteren kregen van een bevriend Amerikaans koppel.

De laatste rechte lijn naar de grote trektocht

De week begint met een bezoekje aan de dokter voor de sportmedische keuring voor Ciaran. Als we van onze trektocht terug thuiskomen, beginnen de try-outs al, waardoor we geen tijd hebben om de keuring dan te laten uitvoeren. Dus, nu al alles in orde brengen. Na het doktersbezoek rij ik richting Norfolk om zoveel mogelijk openstaande zaken af te werken.

Dinsdag over de middag spring ik binnen in de NEX om een nieuwe digitale reflexcamera voor Amber te kopen. Zij heeft immers haar oude verkocht en zit nu zonder, en dat juist voor onze reis! Er staat momenteel een goed toestel in promotie; bijgevolg is dit het moment om er een te kopen.

's Avonds rijden Amber en ik naar T-Mobile om de juiste SIM-kaartjes te krijgen en alle data over te zetten. We hebben immers een paar toestellen onderling geruild en willen alles in orde hebben voor ons vertrek. Ook brengen we de viool van Seighin binnen. Hij heeft besloten om er na een jaar mee te stoppen. We hebben daar geen probleem mee, want zijn deelname aan het schoolorkest dit schooljaar was bedoeld om hem met muziek te laten kennismaken en om te vermijden dat hij zich in de herhalingslessen zou vervelen. Hij heeft zijn laatste soloconcert gegeven en dus mag het instrument weg.

DE HRB-IOrg/Synth MESSAGE N°/Nr 13-0015 7259 DTG: 27 MAART 2013

DEGRE D'URGENCE-VOORRANG: ROUTINE
DEGRE DE SECURITE-VEILIGHEIDSGRAAD: UNCLASS

CHOD
BE Part HQ SACT
ESA 165
MOD
ACOS Strat
HRB-Eval

OBJET/ONDERWERP: MUTATIE-MUTATION OFFR

NOM-NAAM:	VAN HOESERLANDE, Patrick
GRADE-GRAAD:	majoor van het vliegwezen BEM
N°MAT-STAMNR:	O37587
VR-FM:	AT
DE-VAN:	CHOD (J10350) - EVERE
VERS-NAAR:	BE Part HQ SACT (I11800) -
DATE-DATUM:	2013-08-01

N° POSTE-POSTNR: 13
DCOS JOINT FORCE TRAINER-NORFOLK
ACOS JOINT EDUCATION, TR & EX
EDUC, TRG EX & ETEE PLANS & POLICY
D12JC01S

L'INTERESSE(E) EST PRIE(E) DE BIEN VOULOIR SE PRESENTER A HRB-IORG/EXPAT AVANT LE DEPART VERS L'ETRANGER AFIN D'Y RECEVOIR UN BRIEFING.
RENDEZ-VOUS A PRENDRE VIA 9-2820-6359 / 02-2646359 OU EXPAT@MIL.BE
BETROKKENE WORDT GEVRAAGD ZICH VOOR HET VERTREK NAAR HET BUITENLAND TE WILLEN WENDEN TOT HRB-IORG/EXPAT VOOR EEN BRIEFING.
AFSPRAAK TE MAKEN VIA 9-2820-6359 / 02-2646359 OF EXPAT@MIL.BE

REDACTEUR-OPSTELLER: 1KC Mario ASSELMAN

SIGNATURE-HANDTEKENING:

Dirk STORMS
LtKol MAB
HRB-IOrg

Diffusion Interne-Interne verspreiding: HRB-IOrg, HRB-Car/Offr, HRA-E/N/Megadoc, HRB-CP/SpM Bur JC IS PM, HRB-VR/Air Bur AT

Woensdag: de laatste dag op het werk. Het is door mijn afwezigheid de komende 6 weken een beetje afscheid nemen. Een aantal collega's vragen zeker feedback (na de reis) omdat ze met het idee spelen ongeveer dezelfde route te doen. Geen probleem. Ik vertrek met een goed gevoel, want alles wat ik kon en wou afgerond krijgen, is ook afgewerkt… dat denk ik toch. Een korte debriefing aan mijn collega's volstaat om hen op de komende weken zonder contact voor te bereiden. In het laatste uur ruim ik mijn archief en mijn e-mail op; daarbij bots ik op dit oude document.

Ik kom die dag later dan gepland thuis. Zoals de voorbije dagen is het verkeer chaotisch. Hopelijk is dat geen voorteken voor onze reis. Of komt het door de vochtige hitte?

Donderdag staat in het teken van de directe voorbereiding op onze reis. We brengen de auto binnen voor een laatste check van de remmen, banden, olie, … Als ik 's avonds langs de garage ga, blijkt dat ze er nog niet aan begonnen zijn. Door m'n mededeling dat we morgen met de Dodge moeten vertrekken, schieten ze in gang en beloven ze tegen morgenochtend klaar te zijn. Omdat ik geen andere keuze heb, ga ik ermee akkoord.

Intussen is Veerle bij ons aangekomen om de Prius voor een paar dagen te lenen. Die staat immers toch maar in de garage tijdens onze afwezigheid. Ook de Pisoni's komen even langs om te zien wat ze tijdens onze afwezigheid kunnen doen en om te vernemen hoe ze best voor de hamster van Ciaran kunnen zorgen. Loics gerbils verblijven bij Ali, maar de Grizz blijft thuis.

We krijgen een bericht van de garage dat er een probleem is met de voorste roulementen. Herstelwerk. Hopelijk tegen morgenmiddag klaar. Onze eerste dag zal dus al met een verlaat vertrek beginnen…

39: Den Grootte Trek naar het Westen
De Noordelijke oversteek

Proloog

Als je onze reis doorheen het zuidelijke deel van de States al straffe toebak vond, zal je wellicht versteld staan van het avontuur dat we deze vakantie gepland hebben: een rit dwars doorheen de USA naar de westkust en terug. De bedoeling is om samen met de familie uit Ranst ongeveer 3 weken in Californië rond te trekken. We ontmoeten elkaar op 4 juli – toevallig?- in San Francisco. Om daar te geraken nemen we de noordelijke route en komen we via de zuidelijke route terug. Daarbij doorkruisen en bezoeken we tal van Staten. In een oogopslag ziet ons reisplan er als volgt uit:

De volledige route komt berekend uit op een slordige 8500 miles oftewel 14000 km, maar uit ervaring mag je daar 20 à 30 % bijtellen. We staan dus op de vooravond van een lange road trip. Alles overnachtingen zijn geboekt, zodat we voor iedere dag weten waar we moeten zijn. Als beloning voor het vreten van duizenden kilometers en het trotseren va gevaren zoals defecten, botsingen met wilde dieren en andere dingen, zonnebrand, uitdroging, zonder brandstof vallen, muggenbeten, … zullen we tal van nationale en andere parken bezoeken, dingen zien en doen die sommigen nooit zullen ervaren.

We hebben ook even overwogen om deze rit met een RV te doen. De USA is immers het land van de RVs – hoe groter, hoe beter – en zo'n lange trip is daar ideaal voor. Huren was iets te duur, maar van kennissen konden we eventueel 1 huurlenen. Met een RV is reizen voor de passagiers stukken comfortabeler en je kan vertrekken, zelfs als de anderen nog willen slapen. Toch hebben we het niet gedaan. We hadden al een aantal hotels geboekt, het is niet goedkoper dat auto-hotel en we vernamen dat niet alle plaatsen met een RV bereikbaar zijn. Een kleine mobilhome is waarschijnlijk de ideale combinatie.

Gelukkig hebben we geleerd uit de ervaringen tijdens de vorige zomerse trip. We pakken minder overbodig materiaal mee. Wij zijn er klaar voor!

Zoals vorige keer schrijft Calle terwijl ik rij. Het woord is dus aan haar.

Dag 1: Van Chesapeake (VA) naar Gettysburg (PA)

285 mijlen / 459 km totaal / 6.731 stappen

Gepland: rit naar Gettysburg National Military Park voor eventueel een eerste verkenning om ons programma voor de volgende dag te bepalen.

http://www.nps.gov/gett/planyourvisit/basicinfo.htm

Vandaag is eindelijk de dag van ons vertrek aangebroken. Maanden op voorhand is Hoesy beginnen plannen, routes uitstippelen, informatie beginnen vergaren, en in een later stadium ook een druk mailverkeer met schoonbroer Koen en –zus Jelle in Ranst beginnen opbouwen. Samen hebben we ettelijke uurtjes besteed aan het opzoeken, vergelijken en boeken van overnachtingsadresjes.

Alle voorbereidingen ten spijt begint onze eerste reisdag toch met een aantal tegenvallers, te wijten aan diverse factoren:

1. Onze trouwe Dodge, de wagen waarmee we de oversteek gaan wagen, waren we woensdagavond aan de garage gaan parkeren zodat hij zoals afgesproken donderdag nog eens een grondige check-up kon krijgen. De mensen van de garage zijn op de hoogte van onze reisplannen en weten dus dat we vandaag vertrekken. Omdat we echter maar geen telefoontje krijgen, springen we donderdagnamiddag zelf even binnen. “Ah, de Dodge? Nee, daar zijn we nog niet aan begonnen, wegens enkele dringende controles van andere auto’s, maar vrijdagochtend nemen we hem als eerste onder handen.” Hallooo??? Wij vertrekken vrijdagvoormiddag wel!!! Oei… Er wordt meteen met het nazicht begonnen, maar even later krijgen

we de garage aan de lijn: de kogellagers vooraan moeten vervangen worden en die zijn niet voorhanden. Er zit niets anders op dan ons vertrek met een paar uurtjes te verlaten…

2. Het perfectionistische kantje van ondergetekende wil alles aan de kant hebben vooraleer we de deur achter ons dichttrekken. Dat houdt in dat ik donderdagavond tot 02u00 ’s nachts sta te strijken en ik voor ik in bed kruip nog een laatste machientje was insteek. Deze ochtend sta ik om iets na zevenen alweer achter m’n strijkplank, maak ik het ontbijt klaar, ‘keur’ ik de outfits die onze jongens klaargelegd hebben zodat de zakken ingeladen kunnen worden, en maak ik m’n eigen koffer klaar. Daarna nog snel douchen, haar wassen en drogen, want de rest van het gezin staat al ongeduldig te wachten om aan ons avontuur te beginnen, weliswaar enkele uurtjes later dan gepland.
3. Nog een laatste foto, vervolgens afscheid nemen van Ally en dan eindelijk de wagen in, op weg naar onze eerste bestemming: Gettysburg, Pennsylvania. Een half uurtje later echter staan we alweer stil: er is ‘iets’ gebeurd aan de tunnel richting Richmond. Gevolg: maar liefst 40 minuten geen beweging in het verkeer! We weigeren ons vakantiegevoel hierdoor te laten vergallen: de gedwongen pauze benutten we voor het verorberen van ons middagmaal, zelfgemaakte pistolekes.

De rest van de rit verloopt trager dan de voorziene 5 uurtjes omdat er enkele keren harmonicafiles zijn. Het is finaal dan ook al 20u30 als we eindelijk in Gettysburg arriveren, een schattig stadje dat nog steeds de Burgeroorlogsfeer uitademt. We vinden dadelijk ons 1ste logeeradres van deze vakantie, de ‘1863 Gettysburg Inn’. Onze kamers zijn proper en geriefelijk en naast elkaar gelegen. De 3 broers besluiten samen te slapen; wij delen de andere kamer met onze dochter.

Aan de overkant bevindt zich een ‘family restaurant’, ‘The Avenue’. Het interieur houdt het midden tussen een jaren ’60 ijssalon/hamburgertent en een ouderwetse, maar gezellige eetplaats. De muren hangen vol met schilderijen en foto’s van de Burgeroorlog, met daarnaast petten en zwaarden van die tijd. Het eten is niet echt ‘Wow!’, maar zeker en vast te doen. Aangezien het een familierestaurant is, wordt er geen alcohol geserveerd. Da’s niet écht erg: we vieren morgen dan wel het schitterende resultaat van Ambers eerste jaar vroedkunde!

1863 Gettysburg Inn (Gettysburg, PA)

Old style looking hotel very close to the national park. Friendly staff and clean rooms. Although there is some wear and tear, the quality is fine.

Dag 2: Van Gettysburg (PA) naar Mount Pleasant (PA)

178 mijlen / 745 km totaal / 14.917 stappen

Gepland: Bezoek aan het Gettysburg National Military Park en daarna doorrijden richting Chicago met een tussenstop.

M'n slaappatroon staat duidelijk nog niet in vakantiemodus: omstreeks 05u30 word ik even wakker, het normale tijdstip waarop Hoesy in de week opstaat. Met de geruststellende gedachte dat ik nog een 2-tal uurtjes mag slapen, sluit ik terug m'n ogen. Het bed ligt niet slecht, maar elke keer als Hoesy in z'n slaap beweegt, 'dein' ik een beetje mee.

De 2 oudste zonen en Amber hadden gisterenavond aangegeven dat ze deze ochtend willen gaan fitnessen. Aangezien de fitnessruimte pas om 09u00 toegankelijk is – dixit de receptioniste – en ik niet graag met een volle maag op de loopband sta, besluit ik deze workout over te slaan, en in plaats daarvan een douchke te nemen, waarna ik samen met m'n hubby de onmiddellijke omgeving van het hotel ga verkennen. We krijgen al een voorproefje van wat ons vandaag te wachten staat: Gettysburg is een klein stadje dat de herinnering aan de gelijknamige belangrijke slag tijdens de Burgeroorlog koestert. Veel historische huisjes, borden met uitleg over de gebeurtenissen van begin juli 1863, winkeltjes met souvenirs allerhande.

Rond 09u00 keren we terug en maken we onze jongste wakker zodat we samen kunnen gaan ontbijten. Leuke eetruimte, ruime keuze – er zijn zelfs scones! Na een tijdje verschijnen ook de fitnessfanaten die ons weten te vertellen dat de fitnessruimte wel degelijk 24 uur op 24 toegankelijk is. 'n Gemiste kans, maar de ochtendwandeling was ook leuk.

Na het ontbijt snel alles ingepakt, auto ingeladen en na een ritje van enkele kilometertjes bereiken we het bezoekerscentrum van het Gettysburg National Military Park. Zoals in elk Amerikaans bezoekerscentrum is er ook hier een bioscoop waar je een documentaire over de slag kan bekijken, evenals een cyclorama, een enorme cirkelvormige muurschildering – waarom moet ik nu ineens aan Waterloo denken? Omdat er onweer voorspeld is – het weer is drukkend warm – opteren we echter voor de 'Self-guiding Auto Tour' van 24 mijl doorheen het park. Via goed onderhouden wegeltjes bezoeken we de 16 plaatsen langsheen de slagvelden, zodat we een chronologisch overzicht van de 3 dagen durende veldslag krijgen.

Alhoewel de kids niet zo tuk zijn op historische gebeurtenissen, volgen ze geïnteresseerd het relaas van het verloop van de slag, en lezen ze aandachtig de gedetailleerde uitleg op de borden. Heeft het te maken met het feit dat we hen plechtig beloofd hebben dat deze reis niet écht veel geschiedenis-gerelateerde bezoekjes in petto heeft? Of zijn ze toch wel onder de indruk van één van de grootste treffens tussen Noord en Zuid?

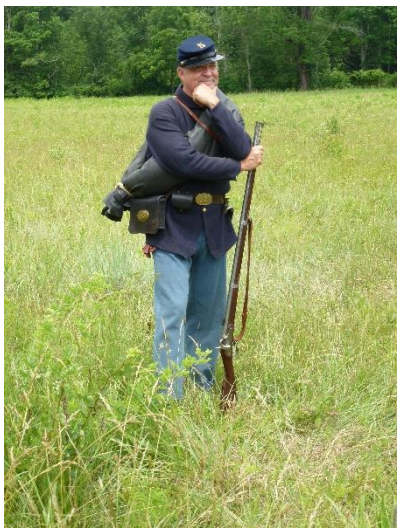

Hoe dan ook, onze onderdompeling in dit stukje Amerikaanse geschiedenis loopt, zoals enigszins te verwachten was, langer dan we gepland hadden uit: pas rond 15u00 zetten we koers naar ons overnachtingsadresje. We besluiten dan ook om niet te gaan winkelen om ons ontbijt voor morgenochtend in te slaan, noch om een stukje te gaan eten. In plaats daarvan maken we de resterende pistolekes soldaat, vergezeld van yoghurt en zelfgebakken koekjes. We zullen vanavond wel ergens lekker gaan dineren!

De rit naar Mount Pleasant, Pennsylvania verloopt niet langs de autosnelweg, maar via de ‘Lincoln Highway’, een baan te vergelijken met onze Belgische tweevaksbanen. We rijden door een groen, bergachtig landschap: niet echt hoge pieken bedekt met ‘eeuwige’ sneeuw, maar eerder ‘oude’ bergen. Klaarblijkelijk

toch een populaire ski-omgeving, want we komen een aantal skiverhuurzaken en verwijzingen naar wintersportactiviteiten tegen.

Het weer, dat ons tijdens ons bezoek aan het Gettysburg National Military Park zo gunstig gezind gebleven is (geen spoortje onweer), slaat nu om: hevige regen bemoeilijkt ons zicht en in een mum van tijd wordt de weg herschapen in een doornatte vlakte met soms verraderlijk grote plassen. Net op het moment dat we overwegen ergens te stoppen – je ziet geen hand voor ogen meer doordat de ruitenwissers zelfs op de snelste stand het water niet kunnen verwerken – klaart het weer enigszins op (noot van Hoesy: we rijden in het slechte weer het monument voor de vierde gekaapte 9/11 vlucht voorbij, maar door het onweer zijn we niet gestopt).

Zo arriveren we rond 19u30 aan ons overnachtingsadresje: geen hotel, maar een uiterst schattig gastenhuisje/cottage. De eigenares die er vlak naast woont, is niet thuis, maar de sleutel ligt onder de mat. Een gezellig interieur verwelkomt ons: binnenin is het huisje groter dan het op het eerste zicht doet vermoeden. Boven is er een afzonderlijke slaapkamer, een overloop met 2 aparte bedden en een badkamertje met douche en toilet. Beneden een verrassend volledig uitgeruste keuken – OK, er is geen vaatwasmachine, maar dat is niet écht een gemis - een aparte wasruimte, een eetkamer, een toiletje mét douche en een zitkamer waarvan de zetel in een tweepersoonsbed kan omgetoverd worden.

Nadat we ons geïnstalleerd hebben – 'Moet ik alweer met Ciaran/Seighin samenslapen?' – is het terug de auto in en gaat het in de richting van Mount Pleasant voor het avondmaal. De AAA-reisgids vermeldt 2 eetadresjes; we kiezen voor het Italiaanse restaurantje 'The Village'. Geen slechte keuze, zo blijkt: vriendelijke bediening, geen typisch Amerikaans interieur, lekkere en grote porties. De 2 '10 slices'-pizza's raken helemaal op, maar zowel Ciarans 'Italiaanse wandeling' (5 soorten deegwaren) als mijn linguine met groentjes blijken teveel te zijn.

Nog even een lokaal supermarktje binnen voor wat melk, water en broodjes en dan naar onze cottage waar we ons bed induiken. Ik zet nog snel de foto's van de camera's op de hard disk over, maar onze mailbox controleren zit er niet in wegens geen internetverbinding. Lekker stil buiten én de vensters kunnen op een kiertje gezet worden: dit wordt een goeie nacht!

The Carriage House on Slope Hill (Mount Pleasant, PA)

Very nice little cottage in a pleasant neighborhood. The 9.7 rating is an understatement for this cozy jewel. A must do!

Dag 3: Van Mount Pleasant (PA) naar Chicago (IL)

498 mijlen / 1547 km totaal / 7.393 stappen

Gepland: Doorsteken naar Chicago

Toch niet dus: naast het feit dat ik wéér om 05u30 wakker word, heb ik het 's nachts ook veel te warm. Ik durf het venster echter niet verder te openen, want dan maak ik Hoesy misschien wakker. Ditmaal is het ook moeilijker om terug in slaap te geraken voor m'n resterende 2 uurtjes, dus nog voor 07u30 ben ik al in de keuken om onze ananas te 'slachten'.

Niet veel later is iedereen (min of meer) wakker. De dochter van de eigenares van het huisje, Jennifer, komt even langs om te informeren of alles naar wens is. Haar moeder is weg voor het weekend, vandaar dat zij de honneurs waarneemt. We babbelen een tijdje, waarbij we de geschiedenis van het huisje vernemen: van garage over schuur en bureau tot uiteindelijk gastenverblijf.

Als Jennifer terug weg is, ontbijten we samen. Er is verse koffie, en Amber kookt zelfs water voor Loics thee. Daarna smeren dochterlief en ik de boterhammen voor het middagmaal, terwijl de mannen van ons gezin zich om de afwas en het opruimen bekommeren.

Vandaag staat er een lange rit van een kleine 500 mijl op het programma: we rijden van Pennsylvania via Ohio en Indiana naar 'The Windy City' in Illinois, Chicago dus. De kids zijn erop voorbereid en houden zich bezig met lezen, computergames spelen, DVD's kijken, muziek beluisteren en hun vrienden checken/op de hoogte houden via de sociale media (leve de iPhones en Slimme Telefonnekes!). Het landschap wijzigt naarmate we meer in westelijke richting rijden: de glooiende heuvels maken langzaam maar zeker plaats, eerst voor bossen, nadien voor groene vlaktes. Als je geen rekening houdt met de bouwstijl van de huizen, zou je kunnen denken dat je op weg bent naar de Belgische kust.

Ook het weer laat zich van z'n meest diverse kant zien: grijze bewolking waaruit wat lichte regen valt wisselt af met hevige regenbuien gevolgd door stralende zon. Zou de nabijheid van de vele meren hier iets mee te maken hebben?

Telkens we een staatsgrens passeren, proberen we vanuit de rijdende auto een kiekje van het bord van de 'oude' en de 'nieuwe' staat te maken, niet altijd met evenveel succes. In tegenstelling tot het zuiden treffen we over de grens geen bezoekerscentrum aan, evenmin als een 'nationaal' bord met de staatsnaam en het 'embleem' of de slagzin van de staat. De rustplaatsen langs de I80/90 beperken zich tot een hoekje met folders over de staat en een in de States zeer in trek zijnde 'foodcourt', waar altijd wel een aantal gekende ketens (Starbucks, Panera, Sbarro, Burger King, Dairy Queen, …) vertegenwoordigd zijn. Geen bekertje 'welcome'-koffie, geen gidsen die een woordje uitleg geven: zijn ze in het zuiden dan toch gastvrijer?

Er wordt af en toe halt gehouden voor een sanitaire stop en om eventjes de benen te strekken. Juist als we een rustplaats oprijden om aan een van de tafeltjes buiten onze bokes op te eten, openen de hemelsluizen zich opnieuw en krijgen we een heuse ‘drasj national’ over ons uitgegoten. Er zit niets anders op dan ons lunchpakketje in de auto soldaat te maken…

Finaal laten we het slechte weer dan toch achter ons en onder een overtuigend zonnetje overschrijden we de Central Time-grens. Het tijdsverschil met België bedraagt nu 7 uur… voor een dag of 2 dan toch. Op de wegenkaart constateer ik

dat een klein deeltje van Iowa in de CT-zone valt, terwijl het grootste deel van de staat in de ET-tijd leeft: rare jongens, die Amerikanen!

Iets voor onze eindbestemming van vandaag beginnen we uit te kijken naar de borden die de staatgrens aangeven, maar eensklaps worden we – bordsgewijs – welkom geheten door Chicago. Geen 'Goodbye Indiana, hello Illinois!' hier.

Zoals het een grootstad betaamt, is het aanschuiven geblazen op de ring. Ons hotel situeert zich in het zuidelijke gedeelte van Chicago, de South Loop, het voormalige industriegebied van de stad. Op het eerste gezicht lijkt de buurt ietwat vervallen en 'dreigend' te zijn, alhoewel het interieur van ons overnachtingsadres aangenaam en jazzy is. De privéparking voor de hotelgasten is omgeven door een houten schutting, maar ik bespeur daarachter 'Heras'-hekwerk met prikkeldraad op. Niet dadelijk bevorderlijk voor het veiligheidsgevoel…

We informeren bij de receptioniste naar familievriendelijke eetadresjes op wandelafstand van het hotel – nu nog met de auto de stad inrijden, zien we niet meer zitten. Ze vraagt of we graag Chinees eten: Chicago's Chinatown is vlakbij. Of we kunnen natuurlijk ook altijd kiezen voor een Chicago-style – stuffed - pizza.

We maken er een democratische stemronde van en de keuze valt op het laatste. Wanneer Loic echter op de GPS-app van zijn iPhone checkt, blijkt dit restaurantje toch niet zo dicht bij de deur te liggen. Chinatown dan maar!

Het is nog licht als we vertrekken en we merken dadelijk dat we in de Chinese buurt vertoeven (zonder hier racistisch te willen klinken!): zwerfvuil en onverzorgde stukken verwilderd groen ontsieren de omgeving. Onze jongste vindt dat 'het stinkt' in de straten, en we proberen uit te leggen dat Chinezen er nu eenmaal een andere levensstijl en andere eetvoorkeuren op nahouden.

'Won Kow' is een verrassend groot restaurant; we worden naar een ronde tafel geleid en krijgen dadelijk water en hete thee aangeboden. We kiezen voor het familiemenu voor meer dan 5 personen en dat valt bij iedereen in de smaak: zelfs degenen die voor pizza gestemd hadden, proeven van de voor hen ongewone schotels. De fortune cookies op het einde van de maaltijd houden vreemd genoeg voor elkeen een tamelijk passende boodschap in – hoe doen ze het toch?-.

Aangezien we een uurtje tijdswinst gemaakt hebben, arriveren we om iets na 21u00 al terug in het hotel. De planning voor de volgende dag wordt overlopen – om 08u00 moet iedereen klaarstaan, want we willen toch wel enkele uurtjes in downtown Chicago spenderen – en dan gaan zus, oudste en jongste broer naar hun kamer (Ciaran slaapt deze nacht bij ons). Ik maak van de 'extra' tijd gebruik om foto's op de harddisk over te zetten en (eindelijk!) onze mails op te vragen. M'n 2 kamergenoten liggen al onder zeil als ik eindelijk het licht uitdoe…

Chicago South Loop Hotel (Chicago, IL)

Hotel with a nice hall and very helpful staff, but the rooms are used and the neigbourhood does not give a good impression. Although some distance, thanks to public transport you can easily get to the town center.

Dag 4: Van Chicago (IL) naar Blue Earth (MN)

443 mijlen / 2260 km totaal / 14.340 stappen

Gepland: Bezoek aan de binnenstad van Chicago met in het bijzonder het Millenium Park en de loop (http://wikitravel.org/en/Chicago/Loop).

Ik was niet van plan om deze ochtend rond 05u30 wakker te worden, maar toch gebeurt het, en wel dankzij onze middelste zoon. Er was gisterenavond voor het slapengaan immers afgesproken dat de 3 oudsten deze morgen zouden gaan fitnessen, dus had Ciaran z'n alarm ingesteld. Echter, z'n iPodje stond nog op het 'oude', dus Eastern Time, uur, met als gevolg dat we om 05u30 in plaats van om 06u30 gewekt worden.

Echt terug inslapen lukt niet meer, zodat ik na een uurtje tussen waken en slapen vertoeven, besluit om ook maar effe sportief te gaan doen. Hoesy blijft in z'n nest liggen…

De fitnesszaal bevat wel wat toestellen, zodat we allemaal tegelijkertijd aan de slag kunnen. Met het zicht op een klein deeltje van de Chicago-skyline loop ik een half uurtje op een van de twee loopbanden: 3,14 miles.

Vlug terug naar onze kamer voor een douche en daarna snel alles inpakken en in de auto laden. Die mag op de hotelparking blijven staan, zodat wij de bus richting downtown Chicago kunnen nemen.

Als we het hotel verlaten, merken we dat de buurt er toch niet zo slecht bijligt als we gedacht hadden. Akkoord, er zijn nog leegstaande en verwaarloosde gebouwen, maar toch wel wat oude fabrieken en pakhuizen zijn omgebouwd tot mooie loften.

De busrit tot aan de Pier duurt nog geen half uurtje en we stappen uit in een buurt die onze adem beneemt: wat een schat aan architectuur! We wandelen richting Millennium Park en bij elke hoek die we omslaan, verbazen we ons over nieuwe gebouwen en zichten. Hoge wolkenkrabbers met daartussenin een kerkje geprangd, wandelpaden langs de oevers van een kanaaltje dat naar Lake Michigan leidt, moderne gebouwen en oudere huizen broederlijk naast elkaar.

Het weer is dreigend en drukkend: elk ogenblik kan het beginnen regenen, of zelfs onweren. Geen zon te zien, maar toch is het warm, zweterig. We laten er ons niet door afschrikken en vervolgen onze ontdekkingstocht doorheen 'The Windy City'. Onze fototoestellen kunnen onze vraag naar het vastleggen van al dat prachtigs amper volgen: ik vermoed dat we met deze lading kiekjes alleen al een heel fotoboek kunnen vullen!

Op den duur begint onze maag toch wel écht te knorren, wat niet verwonderlijk is: we hebben het ontbijt overgeslagen. Op de hoek van North Michigan Ave lonkt de Panera en we besluiten om te gaan eten. Het is tenandere toch beginnen druppelen en natuurlijk hebben we geen paraplu meegenomen.

Een uurtje later – de druppels zijn ondertussen in een echte regenbui overgegaan – stappen we gehaast naar de bushalte, waar we niet te lang hoeven te wachten op ons transportmiddel terug naar het hotel. Nog een laatste bezoekje aan de hoteltoiletten en weg zijn we, op naar de volgende bestemming.

Alhoewel het nog maar net middag geweest is, komen we bij het oprijden van de autosnelweg quasi onmiddellijk in langzaam rijdend tot stilstaand verkeer terecht. De verwachte reisduur van ongeveer 6 uur wordt hierdoor ineens een

stuk langer. Het duurt trouwens ook een tijdje vooraleer de file zich oplost. Geen aanwijsbare reden voor de vertraging, gewoon, grootstadverkeer.

De oversteek van Illinois naar Wisconsin gaat gepaard met een korte stop bij, jawel, een bezoekerscentrum! Er staat een verwelkomingsbord, evenals een bord met info over ‘Black Hawk War’ – klaarblijkelijk een belangrijke slag in de indianenoorlogen - en binnen is er een ruimte waar een gids je uitleg over de staat verschaft. Bijna spijtig dat we de staat enkel doorkruisen en nergens halt houden…

Het weer onderweg is afwisselend zonnig en bewolkt en af en toe worden we op een bui getrakteerd. Je merkt dat je geleidelijk aan weer in een ander landschap terechtkomt: we rijden nu door vlakten en prairies. Als we even de autosnelweg afrijden om te gaan tanken, komen we in een landbouwplaatsje terecht.

Loic neemt het stuur over: eerst een beetje onwennig – de auto is natuurlijk goed geladen, dus zwaarder dan normaal – maar tegen dat we Minnesota binnenrijden, is hij het chauffeur-zijn goed gewend.

Omdat de GPS aangeeft dat we ten vroegste rond 20u30 ter plaatse zullen zijn, beslissen we om onderweg ergens een eetadresje te zoeken. Er wordt een ‘subtiel’ voorstel gelanceerd om een bezoekje aan de McDonald’s te brengen, maar dat wordt door ondergetekende afgewimpeld. Doordat de jongste (alweer!) om een plasstop vraagt, komen we eerder toevallig bij een ‘speciaal’ restaurantje terecht: ‘Amish Ovens’. Ach ja, waarom niet? De eetgelegenheid is gezellig ingericht, het eten is lekker, een welkome afwisseling op de Amerikaanse keuken. Leuk!

Er rest ons nog ’n anderhalf uurtje rijden tot aan ons overnachtingsadres in Blue Earth, MN: ‘Americinn Lodge & Suites’. Iets na 22u00 checken we in. De receptioniste vertelt ons dat het zwembad nog een uurtje open is. Seighintje wil graag nog een kwartiertje in ’t water gaan plonzen, maar de anderen willen niet mee, wegens te laat en te moe. Teleurstelling bij onze kleinste.

Beide kamers blijken 1 kingsize bed te hebben, waar je gemakkelijk met z’n drieën kan in slapen. Aangezien echter beslist was dat Loic deze nacht met ons de kamer zou delen, informeert Amber even aan de receptie of misschien één van de kamers kan ingeruild worden voor een met 2 queensize bedden. Ja hoor, geen probleem! En dus delen de 4 kids weer een kamer en nemen wij die met het supergrote bed.

Ik probeer nog even onze mails te bekijken, maar de internetverbinding is te zwak om ook maar één website te openen. Spijtig… hopelijk heeft niemand ons dringend nodig. Dan maar doke doen: ’t zal een korte nacht worden, want we moeten extra vroeg uit de veren!

Americinn Lodge & Suites (Blue Earth, MN)

Very neat lodge with a friendly, costumer focused staff. Hope this chain will keep its great value while it grows.

Dag 5: Van Blue Earth (MN) naar Custer (SD)

572 mijlen / 3180 km totaal / 9.518 stappen

Gepland: Bezoek aan de Minute Man Silo (http://www.nps.gov/mimi/index.htm) en de Badlands (http://www.nps.gov/badl/index.htm).

Eigenaardig toch hoe lang het 'gewone' tijdstip van ontwaken in je systeem blijft zitten: om 04u30 (1 uur tijdsverschil met Chesapeake, VA, weet je nog?) word ik wakker. Toch nog maar eventjes proberen te slapen: we moeten al vroeg genoeg uit de veren.

Om 05u45 spring ik onder de douche, zodat we op het afgesproken uur – 06u00 – in de ontbijtruimte verschijnen. De kids zijn er al allemaal: knap! Naar goeie gewoonte staat ook hier een TV op een nieuwszender ingesteld. Blijkt dat het gebied dat we gisteren doorkruist hebben, geteisterd geweest is door ongewoon hevige onweders. In Coal City, IL is er zelfs een orkaan – zij het een minder krachtige – gepasseerd. Gelukkig geen doden te betreuren, wel een 7-tal gewonden en natuurlijk behoorlijk wat schade: daken van huizen, ontwortelde bomen, minder solide gebouwen tegen de vlakte, een pyloon die tegen de grond ligt… Ook voor vandaag is de 'Severe Thunderstorm Watch' nog van kracht in de gebieden die we achter ons gelaten hebben.

We zijn niet de eersten in de ontbijthoek: een groepje mannen – (wegen)werkers waarschijnlijk – staat rond de broodrooster geschaard. Het duurt dan ook eventjes vooraleer wij een warm geroosterd boterhammeke op ons bord kunnen leggen. Het wafelijzer wil maar niet opwarmen. De receptioniste zit verveeld met het nukkige toestel en stopt ons – nadat het uiteindelijk toch in gang geschoten is – een kaartje met een reductie voor de volgende overnachting toe. Spijtig dat het alleen in deze Americinn geldig is…

Vandaag staat de langste rit van onze reis op het programma: maar liefst 8 uur zullen we onderweg zijn naar Custer, SD. Hierbij passeren we 'slechts' een staatsgrens, maar komen we ook weer in een andere tijdzone terecht: de Mountain Time-zone. Het hele gezin weet dat we het grootste gedeelte van deze dag in de auto zullen doorbrengen. Quasi onmiddellijk na ons vertrek zijn de 3 oudsten al terug onder zeil: alleen Seighin blijft wakker.

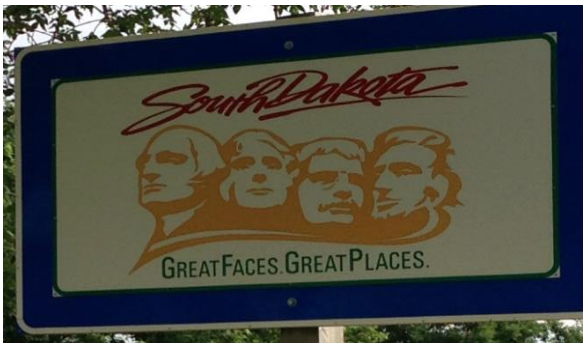

Aan de grensovergang met South Dakota is er weer een bezoekerscentrum: joepie! 2 vriendelijke dames staan ons te woord en leggen uit welke bezienswaardigheden 'hun' staat te bieden heeft. We krijgen enkele mooie brochures toegestopt en worden gevraagd om een woordje in het gastenboek – "Oh, Belgium!" – neer te pennen.

Het toerisme vormt South Dakota's 2de voornaamste bron van inkomsten: er is dan ook heel wat te zien in

deze staat. Allereerst is ze het thuisland van de Sioux-indianen; enkele grote indianenreservaten zijn hier getuige van. Hiernaast heb je ook verschillende interessante plaatsen en monumenten. Op onze reisroute kom je eerst de Minuteman Missile National Historic Site, daterend uit de Koude-Oorlogtijd, tegen. Vervolgens beland je in de Badlands met het stadje Wall, waar een museum gewijd aan Wounded Knee en ‘The World’s Largest Drug Store’ gesitueerd zijn. Deze 2 toeristische trekpleisters gaan we vandaag bezoeken. Morgen vervolgen we onze tocht westwaarts naar de Black Hills met het overbekende Mount Rushmore. Persoonlijk zou ik graag een ander indrukwekkend beeldhouwwerk, het Crazy Horse Memorial, gaan bezoeken. En in één van de boeken van Geronimo Stilton wordt er gewag gemaakt van Harney Peak, de hoogste top ten oosten van de Rocky Mountains, en de in Wyoming gelegen Devils Tower: natuurlijk wil onze jongste in de voetsporen van de bekende muis treden!

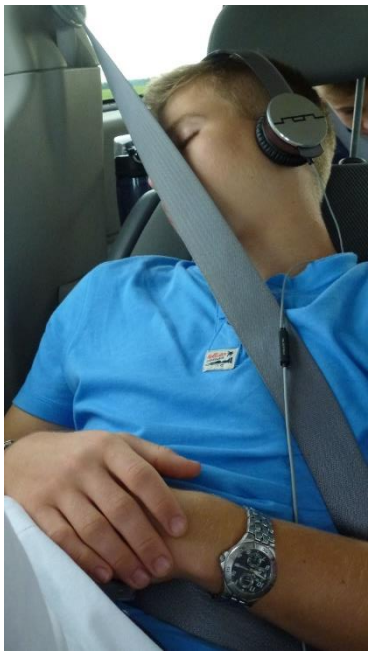

Maar dat is dus voor morgen. Onze rit van vandaag is vroeg gestart en leidt ons doorheen glooiende vlakten, prairies waar je ieder moment een indiaanse stam verwacht tegen te komen of een kudde grazende bizons denkt te ontwaren. Rond het middaguur houden we halt in een bezoekerscentrum om buiten aan een van de tafeltjes onze boterhammen op te eten. Een uurtje later worden we weer wat jonger: de tijdzone gaat over van Central in Mountain Time. 8 uur verschil met België!

En dan is het niet zo ver meer naar onze eerste ‘toeristische’ stop langsheen ons traject: de Minuteman Missile National Historic Site. In het bezoekerscentrum van dit ‘park’ vernemen we dat je kan kiezen voor een wandeling met gids doorheen het lanceercontrolecentrum of een ‘self guided tour’ van 30 minuten waarbij je een van de 2 raketten nog in z’n silo kan zien staan.

Aangezien er nog maar 4 tickets beschikbaar zijn, en dan nog pas om 15u30, nemen we een kijkje in het kleine museumpje waar de geschiedenis van de

kernwapenwedloop in foto’s en posters wordt weergegeven. Aansluitend krijgen we een korte, maar ludieke uitleg van een gepensioneerde luchtmachtkolonel als inleiding op de 9-minuten durende documentaire over de vroegere werking van (een van) de site(s) waar de kernraketten opgeslagen waren.

Een kleine rit brengt ons naar de lanceerinstallatie Delta-09, een desolaat plekje middenin de uitgestrekte vlakte. Geen ranger die ons uitleg kan geven, amper andere bezoekers, wél de silo met daarin de raket, afgedekt met een glazen koepel. We nemen enkele kiekjes en zetten dan koers naar het Badlands National Park. Ons militaire pasje voor de nationale parken van de States van vorig jaar is nog steeds geldig, dus we kunnen zo naar binnen rijden.

In het bezoekerscentrum wandelen we door de tentoonstellingsruimte die de geschiedenis van de Badlands weergeeft, inclusief met alle veranderingen die het gebied, dus ook fauna en flora, ondergaan heeft. Bij een van de parkgidsen winnen we inlichtingen in over de verschillende wandelpaden: liefst verrassend, met zo weinig mogelijk volk.

Alhoewel het hoogseizoen is, valt het toeristenaantal ontzettend mee: je kan het zelfs bezwaarlijk druk noemen. De uitzichten zijn prachtig, adembenemend en telkens weer anders – iets zegt me dat ik dit de komende weken meer ga zeggen – en de wandelpaden, zoals we hier gewoon zijn, rijkelijk gedocumenteerd.

We bewandelen eerst de Fossil Exhibit Trail, een klein lusje van een halve mijl, om kennis te maken met de vroegere ‘bewoners’ van de Badlands. Daarna volgen we gewoon de geasfalteerde weg doorheen het park, de Badlands Loop Road. Erlangs liggen verschillende uitzichtpunten en wandelroutes. We houden dikwijls halt om foto’s te maken van het steeds wisselende landschap en spotten prairiehondjes, de zogenaamde ‘pronghorns’ (een soort van antilopes) en berggeiten (of zijn het schapen?). Nee, bizons krijgen we spijtig genoeg niet te zien, wel vele bordjes met ‘Beware: rattlesnakes’.

Tijdens onze 2de wandeling volgen we een wegje dat amper betreden is en dat ons doorheen de prairie, aan een kant afgesloten door de Wall, een geërodeerde klif, leidt. Het gebied draagt de naam ‘Deer Haven’, maar die duiken niet voor onze lens op. Wel vele gele bloemetjes die een lekkere geur verspreiden, kleine, bloeiende cactussen en ontzettend veel muggen – die laatsten zijn niet zozeer te zien, maar wel degelijk te voelen. Dat zal ons leren als rasechte groentjes in short/bermuda een natuurgebied te verkennen!

Het plaatsje Wall dat er prat op gaat over de grootste ‘drug store’ ter wereld te beschikken, is maar een boogscheut van het park verwijderd. We hopen er brood en beleg te vinden, maar het stadje blijkt vooral toeristische winkeltjes met schitterende cowboyboots

en –hoeden, souvenirs en eetgelegenheden te herbergen. We kopen enkele postkaartjes en kruipen dan terug de auto in om het laatste stuk van deze dag aan te vangen.

Ondertussen is het toch al 19u30, zodat we langsheen onze route lukraak een restaurantje uitkiezen: ‘Dakotah Steakhouse’. Het is er heel gezellig en aangenaam zitten en doet een beetje denken aan de Longhorn Steakhouse-keten, alleen nog een ietsje verfijnder aangekleed. De dienster is vriendelijk, maar onervaren, en het duurt behoorlijk lang vooraleer we eindelijk onze maaltijd voorgeschoteld krijgen. Lekker, dat wel – alhoewel Ambers cheeseburger aan een kant te doorbakken is – maar het wachten heeft iets te lang geduurd, en we beginnen allemaal moe te worden.

Tijdens het laatste uurtje rijden – het is al donker en voor Hoesy dus wel inspannend – wordt er nog weinig gezegd: de slaap begint toe te slaan. We zijn dan ook blij als we eindelijk ons hotel voor deze nacht bereiken: de Best Western Buffalo Ridge Inn in Custer, SD. Vlug onze tanden poetsen, onze slaapkleren aan en ons bed in. Hopelijk kunnen we deze nacht een ietsje beter/langer slapen…

Best Western Buffalo Ridge Inn (Custer, MN)

Nice hotel with friendly and helpfulstaff. Unfortunately, when fully booked they seem to lack simple things like towels. Breakfast is simple but enough.

Dag 6: Van Custer (SD) naar Sheridan (WY)

334 mijlen / 3718 km totaal / 10.700 stappen

Gepland: Bezoek aan Crazy Horse monument en Mount Rushmore (http://www.nps.gov/moru/index.htm). Op vraag van Seighin gaan we ook even een kijkje nemen naar Mount Harney (hoogste piek in Zuid-Dakota) en Devils Tower (een eenzame graniet rots met een aparte vorm). We plannen geen bezoek aan Wind Cave of Jewel Cave. Origineel stond ook een bezoekje aan Wounded Knee, maar dat hebben we vanwege de extra kilometers laten vallen.

Net voor ik gisteren in slaap viel, bemerkte ik flitslicht van achter de gesloten gordijnen. Nieuwsgierig naar wat het was – er was geen donder te horen – was ik eventjes uit bed geglipt om te gaan kijken. Een heus lichtoptreden van snel op elkaar volgende bliksemflitsen kleurde de nachthemel wit. Mooi en beangstigend tegelijkertijd: een 'droog' onweer is nooit goed.

Toch heeft dat m'n nachtrust niet verstoord: naar goeie gewoonte om 05u30 (= 07u30 Eastern time) effe m'n ogen geopend, dan verder geslapen tot een ietsje na zevenen. Snel douchen terwijl de kids nog onder zeil zijn; Hoesy checkt/beantwoordt ondertussen enkele dringende mails.

Amber komt slaperig de badkamer binnen: "Hebben jullie dat vreselijke onweer ook gehoord deze nacht?" Nadat Hoesy en zij zich eveneens opgefrist hebben, gaan wij alvast ontbijten. De jongens zijn nog aan 't wakker worden, dus zij komen later binnendruppelen. Ciaran is slecht gehumeurd, omdat het binnenhalen van de leerstof van het zomervakantie-vak 'Economics and Personal Finance' allesbehalve vlot verloopt.

Na het ontbijt snel alles opruimen en inladen en eindelijk een kort gesprekje met papie via Skype voeren. Mamie en hij hebben evenmin veel tijd, want ze zijn op een receptie in Brussel verwacht. Ze hadden al een tijdje niets meer van ons gehoord, maar enkele minuutjes volstaan om ze gerust te stellen: alles verloopt supergoed, we hebben al veel gezien en we beleven een prachtige reis.

Rond 09u45 draaien we de parking van het Crazy Horse Monument op. Een beetje naar analogie met Mount Rushmore betreft het ook hier een beeltenis in rots uitgehouwen, of beter gezegd, een kunstwerk in wording. Alleen het gezicht van Crazy Horse, een belangrijke Lakota Sioux leider, is al zichtbaar. De rest van z'n lichaam en z'n paard zijn ze nog steeds aan 't uitwerken. Het titanenwerk is begonnen in 1948 op vraag van het Lakota opperhoofd Standing Bear, in samenspraak met andere Chiefs and Elders.

De film in het bezoekerscentrum vertelt het verhaal van de beeldhouwer, Korczak Ziolkowski, die de eerste jaren van het project moederziel alleen de berg te lijf ging met hamer, beitel en primitieve drilboor om de verpersoonlijking van het gehele Indiaanse volk vorm te geven. Nadat z'n stam naar een reservaat verdreven was en duidelijk werd dat de 'bleekgezichten' hun deel van de

overeenkomst niet nakwamen, is Crazy Horse in opstand gekomen. Toen een blanke hem vroeg waar z’n landen nu waren, antwoordde hij ‘My lands are where my dead lie buried’.

Na de documentaire maken we een wandeling door het museum dat tal van Indiaanse artefacten herbergt: kleren, sieraden, gebruiksvoorwerpen, wapens, dekens, manden, wigwams, kortom, een mooi overzicht van de cultuur en gemeenschap van de Native Americans. Op het terras achter het museum heb je een mooi zicht op het beeldhouwwerk, evenals een maquette van hoe het er finaal gaat uitzien. Je kan ook rondlopen in het vroegere huis en atelier van de overleden beeldhouwer.

De bedoeling is om vervolgens een stop te maken in de omgeving van het hoogste punt ten oosten van de Rocky Mountains, maar Harney Peak wordt nergens aangegeven, en ook de GPS vindt de berg niet terug. We zetten dan maar koers naar Mount Rushmore en stoppen onderweg even aan de kant om een kiekje te maken van de berg.

Als we de parking van Mount Rushmore oprijden, vertelt de kassier ons dat het elektronisch betaalsysteem is uitgevallen en we dus niet met bankkaart kunnen betalen. Oesje, we hebben niet genoeg cash op zak! Geen nood, de vriendelijke man vertrouwt op onze eerlijkheid en vraagt ons om bij het buitenrijden te komen betalen: we kunnen aan de bankautomaat in het bezoekerscentrum geld afhalen.

’t Is een gewoonte geworden: we gaan eerst naar de Sculptor’s Studio waar een rancher uitleg geeft over het ontstaan van het monument. Hij staat voor een maquette die niet alleen de hoofden, maar ook de torso van de 4 presidenten – George Washington, Thomas Jefferson, Theodore Roosevelt en Abraham Lincoln - weergeeft. Blijkt dat een onverwachte verandering in de rotsformatie er de oorzaak van was dat men enkel de hoofden heeft kunnen uithouwen.

Vervolgens volgen we de Presidential Trail, een pad van een halve mijl lang dat ons via treden naar verschillende uitzichtpunten op het beeldhouwwerk leidt. De kids vinden het een beetje tegenvallen – ze hadden er meer van verwacht, overroepen – maar ik ben toch wel onder de indruk. Nadat we onze belofte ingelost hebben – ondertussen is er een andere kassier in het kotje komen zitten – en onze schulden betaald hebben, beslissen we dat we best wel een hongertje hebben en dus gaan we op zoek naar een restaurantje.

Onze keuze valt op een ‘ouwe getrouwe’, de Ruby Tuesday. Aangezien we de vorige warme maaltijden altijd veel te veel eten over hadden, voeren we het ‘libero-systeem’ van vorig jaar in: we bestellen voor slechts 5 personen eten, de 6de eet gewoon van iedereen een beetje mee. Zeer vriendelijke dienster, lekker eten, iedereen content.

Het 3de monument dat we vandaag op ons programma hebben staan, is de Devils Tower, een solitaire rots die een grote spirituele betekenis

had (en nog steeds heeft) voor de Indiaanse bevolking. Daarvoor moeten we echter onze 9de staatgrens op deze reis passeren: we rijden Wyoming binnen.

Het bezoekerscentrum is heel mooi ingericht, met verscheidene hoekjes die de verschillende facetten van de staat tentoonstellen: het Wilde Westen, de fauna die er te vinden is, de culturele smeltkroes van een aantal nationaliteiten, de geschiedenis, … Knap en met veel zorg uitgebeeld!

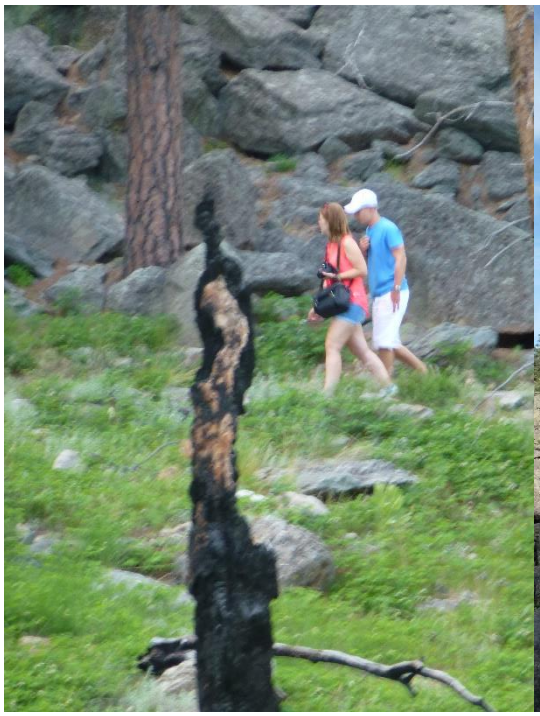

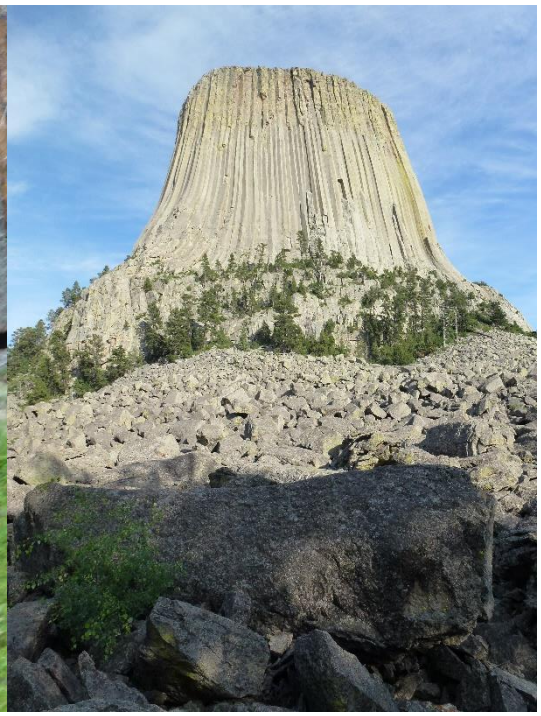

Devils Tower, het eerste nationale monument van de USA, is van daaruit niet zo ver rijden meer, en aangezien we toch al warm gegeten hebben, opteren we voor de Tower Trail, een wandelpad van een 2-tal kilometer dat zich helemaal rond de berg slingert. De weg leidt door het bos aan de voet van Devils Tower, een bos dat voornamelijk uit zogenaamde Ponderosa pijnbomen bestaat. We spotten heel wat eekhoorntjes en chipmunks en de vergezichten die we vanop de uitkijkpunten

gepresenteerd krijgen, zijn de moeite waard. Ook de berg zelf is mooi in z’n vele facetten. Leuke ‘zijsprong’ op ons oorspronkelijke schema, dankzij onze jongste en z’n boek van Geronimo Stilton!

En dan is het terug de auto in voor onze toch nog wel 2,5 uur durende rit naar de Best Western in Sheridan. We houden enkel nog halt aan de Walmart voor enkele ‘noodzakelijke’ inkopen: brood, beleg, fruit, koekjes, water… Amber koopt nagellak voor the Fourth of July, Seighin bedelt om een doosje fruitsnoepjes.

In het hotel zoeken we snel onze (aangrenzende) kamers op; onze jongste slaapt deze nacht bij ons. De hongerigen komen aan de tafel in onze kamer nog enkele broodjes smeren en verorberen, Ciaran werkt verder aan z’n opdrachten voor z’n zomercursus. Ik check naar goede gewoonte de binnengekomen mails en zet de foto’s over. Het loopt alweer tegen 01u00 aan als ik het licht uitdoe… Gelukkig kunnen we tot 08u00 slapen!

Best Western Sheridan Center (Sheridan, WY)

Friendly staff in a nice hotel. The rooms show traces of tear and wear, but are clean. Pool is nice and clean. Good breakfast with real cutlery.

Best Western
LOBBY

Dag 7: Van Sheridan (WY) naar Big Sky (MT)

345 mijlen / 4372 km totaal / 6547 stappen

Gepland: Doorrijden naar onze logeerplaats voor bezoek Yellowstone met een tussenstop aan het Little Bighorn Battlefield (http://www.nps.gov/libi/index.htm).

Om 06u00 komt het hotel tot leven: lawaaierige gasten die met slaande deuren hun kamer verlaten om te gaan ontbijten. Dit is de eerste keer dat ik door een dergelijk lawaai wakker word, en ik erger er me blauw aan. Ik probeer nog eventjes verder te slapen, maar het wordt meer een periode van 2 uurtjes tussen waken en slapen in. Resultaat is dat ik niet echt uitgerust ben.

Om iets na achten zitten wij met onze jongste aan het ontbijt. Eindelijk eens hotelporselein in plaats van kartonnen bordjes en echt bestek dat de plastic uitvoeringen in andere hotels vervangt. Er is ook fruitsla (joepie!) en we kunnen pannenkoekjes in plaats van wafels bakken. Seighin is klaarwakker: papa heeft hem immers beloofd dat hij na het ontbijt met hem een plonsje in het hotelzwembad gaat doen!

De 3 oudsten arriveren een half uurtje later. Wij keren alvast naar onze kamer terug en terwijl m'n 2 mannelijke kamergenoten aan 't zwemmen zijn, neem ik een douche en was ik m'n haar. Na hun plonsbeurt – Loic en Ciaran zijn er ondertussen bijgekomen – nemen ook Hoesy en Seighin een douche en dan laden we onze Dodge weer in, en vertrekken we richting noorden. Kleine domper op de reisvreugde: het regent! Niet hard, maar toch…

Niet veel later steken we de staatsgrens met Montana over: onze 10de grensovergang is een feit! De regen volgt ons niet, zodat we vanuit de auto de weidse vlakten onder een bewolkte, maar droge hemel kunnen bekijken. Net zoals z'n buurstaat Wyoming ademt ook Montana de 'Wild West' uit: het is niet moeilijk om je de runderen en cowboys in dit decor voor te stellen.

Vandaag staat er weer een stukje geschiedenis op het programma, echter van een totaal ander kaliber dan we tot hiertoe beleefd hebben. Ditmaal geen luikje uit de Burgeroorlog, maar de strijd van de Indianen tegen de blanke indringers. We hebben gisteren al een voorproefje gekregen met de bezichtiging van het

standbeeld van Crazy Horse, nu is het échte werk aan de beurt: de Battle of Little Bighorn.

Het toeval wil dat deze slag exact 139 – promgenoten van Hoesy, does this number ring a bell - jaar geleden plaatsvond. In ’t kort komt het erop neer dat de verenigde stammen van Lakota-, Cheyenne- en Arapaho-indianen onder leiding van Tatanka Iyotanka, beter gekend als Sitting Bull, het 7de cavalerieregiment aangevoerd door Lt. Col. George Custer een zware nederlaag hebben toegebracht. De Amerikaanse regering wilde de nomadische stammen terug in de hen toegewezen reservaten onderbrengen, terwijl de indianen wanhopig vochten om hun voorouderlijke manier van leven als bizonjagers te behouden.

Bij het binnenrijden van het openluchtmuseum is het zoeken geblazen naar een parkeerplaatsje: het is verschrikkelijk druk. Uiteindelijk toch onze auto kunnen parkeren waarna we naar goede gewoonte eerst het bezoekerscentrum aandoen. We wandelen rond in het daar aanwezige museumpje, en zijn nog aan ’t twijfelen of we zouden wachten om de documentaire te bekijken, als we uitvinden dat je ook dit slagveld best met de auto bezoekt – te voet zou het té lang duren

Eerst dan maar een korte wandeling naar Last Stand Hill, de heuvel waar Custer en z’n handjevol manschappen het onderspit hebben moeten delven tegen de overmacht aan indianen. Aan het 7th Cavalry gedenkteken is een ranger juist begonnen aan z’n zeer ludieke uiteenzetting over de slag (noot van Hoesy: op dat moment betreed een indiaan het gras rond het monument en roep ‘iets’. De Ranger legt uit dat deze persoon de op één na moedigste daad uitgevoerd heeft: het aanraken van een vijand). We blijven even staan luisteren, maar finaal

aanhoren we het hele relaas, dat een uur tijd in beslag neemt: zo boeiend weet de man z’n verhaal te brengen. Nadien mogen we hem vragen stellen: zo verneemt Seighin onder andere waarom bepaalde indianen als verkenner aan de zijde van de bleekgezichten vocht.

Dan gaat het terug richting parking om de auto op te pikken en beginnen we aan de rondrit op de battlesite. Ondertussen is de zon er volledig door gekomen en dus is het behoorlijk warm, zo op de middag. 17 stops en ontelbare foto’s later zijn we terug aan het bezoekerscentrum. Daar staat ons een kleine verrassing te wachten: zowel in het Indian Memorial als voor het centrum zijn er talrijke indianen aan het bidden en dansen, afgewisseld met toespraken door oudere

stamleden. Als we de site verlaten, komt een lange colonne indiaanse ruiters te paard ons tegemoetgereden. Ja, de (herinnering aan de) slag leeft nog steeds bij de native Americans!

Omdat het ondertussen alweer na 14u00 is, maken we een stop in het nabijgelegen stadje waar we in het eenvoudige eethuisje ‘Lariat Country Kitchen’ een typisch Amerikaanse maaltijd nuttigen. Geen haute cuisine, maar eerlijke, stevige kost; de prijs is er ook naar.

Na een rit van een tweetal uurtjes, waarbij we een keer stoppen om te tanken en naar ’t toilet te gaan, trakteren we onszelf op een bezoekje aan de Dairy Queen: we hebben deze middag immers geen dessert gegeten! Onze zoektocht daarna naar een warenhuis draait op een sisser uit: Sears, JC Penney, Macy’s, ze liggen allemaal bij elkaar, maar voor de Walmart moeten we een kilometertje of 2 terugrijden, en dat doet Hoesy liever niet, want we hebben nog een uurtje tot onze eindbestemming voor de boeg. We zullen morgen dan wel zien hoe we onze voorraad aanvullen…

De weg blijft lange tijd gemakkelijk berijdbaar: het is of we in een dal op weg naar een Frans of Zwitsers skigebied aan ’t rijden zijn. Dezelfde wouden, een rivier vlak naast de baan

… Alleen kom je in Europa veel minder van die typische blokhut-woningen tegen. Pas het allerlaatste stukje wordt het een beetje klimmen en slingert de weg zich langs de bergen, maar van haarspeldbochten kan je bezwaarlijk spreken.

Net voor het donker arriveren we in Big Sky, MT. Dit blijkt een héél gezellig dorpje te zijn, dat uitgerust is met alle mogelijk comfort: kledingwinkels, kruideniers, bars, restaurantjes… Het is dan ook een gekend skigebied dat in de winter zeer veel wintersportfanaten aantrekt. Maar ook nu zijn er veel mensen

die hier logeren om van de bergen en het nabijgelegen Yellowstonepark te genieten.

Hoe we ook zoeken op de kaart en met behulp van de GPS, het adres dat we nodig hebben, vinden we niet. Dan maar een 'inboorling' aangeklampt, die heel gedienstig dadelijk voor ons gaat informeren waar we voortgeholpen kunnen worden. Blijkt dat we ons mogen aanmelden aan de receptie van een knap hotel, helemaal in wintersportstijl ingericht: veel hout, gezellige sfeer, een standbeeld van een zittende beer in de lobby, kortom, het ademt bergtoerisme uit. De receptionist – hij lijkt een beetje op Owen Wilson – confirmeert onze boeking en legt uit waar we de sleutels van ons verblijf kunnen vinden.

Na nog een kort ritje in het donker – ze hadden wel wegmarkeringen op de baan mogen aanbrengen! – komen we aan nog een andere lodge waar we in een houten kistje aan de voordeur de sleutels en het welkomstmapje van onze chalet aantreffen.

Ons logeeradresje voor de volgende 3 nachten blijkt een droom te zijn: een huisje volledig in blokhutstijl opgetrokken met binnenin alle mogelijke comfort (er is zelfs een wasmachine!) en stemmige inrichting. Op de patio aan de voordeur staat er een privé-jacuzzi. Het zicht op de omgeving is adembenemend. Ik ben onmiddellijk verkocht: wat een uiterst leuke woonst! We laden de hele auto uit – op de Amerikaanse koelkast hangt er een sticker met de waarschuwing dat dit berengebied is – en sleuren alles naar binnen. Hoesy kijkt de taak die Ciaran vanavond nog moet doorsturen, na, terwijl wij het ons gezellig maken.

Heel snel wordt er beslist dat we van ons oorspronkelijk plan – morgen voor dag en dauw opstaan om in Yellowstonepark zoveel mogelijk fauna te gaan spotten – afwijken en voor de eerste keer deze reis eens lekker uitslapen. We zien morgen wel hoe we het gaan aanpakken…

Cowboy Heaven Lodges (Big Sky, MT)

Very well equipped lodges with an imagining mountain view. The rooms are clean and large. The hot tub is an ideal place to enjoy the view and relax after a long day. Yellowstone is an hour scenic drive.

Epiloog

De eerste week van onze reis verliep zeer goed. Door de rit langs de Noordelijke oversteek krijg je een goed beeld van de weidsheid van de USA. Je kan met een beetje fantasie de kuddes bizons en de indianen over de vlaktes zien rennen. De eerste kolonisten moeten hier iedere keer open ogen getrokken hebben, hoewel hun tocht zeer zwaar moet geweest zijn. De grote prairies moet je met je eigen ogen aanschouwen om te beseffen hoe indrukwekkend ze zijn. Geen wonder dat sommigen dachten dat alles hier mogelijk en toegelaten is.

40: Den Grootte Trek naar het Westen
Yellowstone

Prologg

De grote oversteek met over de 'Great Plaines' is na de eerste week achter de rug. Hoewel we nog een groot stuk te rijden hebben voor we in San Francisco zullen aankomen, zijn we van de grote dagtrips van honderden kilometers vreten af. Deze lange ritten waren blijkbaar vermoeiender voor de chauffeur en de convoyeur, dan voor de passagiers. Dit zal snel veranderen.

De stop in Zuid-Dakota met de Badlands en de Black Hills was achteraf beschouwd te kort. Tijdens de initiële planning leek dit een toeristische leegte, maar later ontdekte ik dat er toch wel wat interessants was. Toen was het echter te laat om nog iets te wijzigen. Desondanks denk ik dat we er het maximum uit gehaald hebben.

Nog even over de andere toeristen; meer bepaald over onze Aziatische aardbewoners. Ze zijn ongetwijfeld de kampioenen in 'selfies'. En als ze de foto zelf niet maken, dan moeten ze er zeker op staan. Het natuurwonder is slechts de achtergrond voor een foto van henzelf. Het is alsof ze er niet geweest zijn als ze er niet op staan. Het toppunt volgens mij een Go-Pro of andere actiecamera op en selfie-stick terwijl ze wandelen. Hoe kan je kijken naar 30 minuten film waarop je de ganse tijd je smoelwerk ziet?

Nu die selfies zijn hun probleem, en het zou ons niet storen als ze ook geen ander gedrag vertoonden. De selfie is gewoon een symptoom van hun egocentrisch gedrag als toerist. Ze houden gewoon geen rekening met de anderen – over het algemeen want er zijn ook uitzonderingen -. Sta je iets te lezen, dan komen ze er voor staan. Neem je van iets een foto, daar zijn ze dan met hun selfiestick. Zonder schroom stappen ze door je foto. En ze hebben altijd wel lawaai bij. Aziaten zijn dus geen ideale mede-toeristen, en ze contrasteren des te meer tegenover de beleefde Amerikanen.

Terug naar onze trektocht. Yellowstone moet volgens mij een hoogtepunt van deze reis worden. Zo een beetje te vergelijken met de Mount Everest in de Himalaya: een hoogtepunt tussen de vele hoge pieken. Benieuwd of het de verwachtingen kan inlossen.

Calle is nog steeds de auteur en de schrijfstijl is dus iets anders, en meer gedetailleerd. Ze schrijft terwijl ik rij, maar dat betekent wel dat ik ergens tussen de ritten tijd moet vinden om alles in lay-out te zetten en om een selectie uit de duizenden foto's te maken. Vandaar dat er grote vertraging tussen onze belevenissen en het verschijnen van de edities is.

Zoals vorig jaar start elke dag met wat we gepland hadden en de afgelegde afstand. Nieuw is het aantal stappen. Deze stappen worden geregistreerd door de FitBit van Amber. Je zal merken dat het niet is omdat we op road trip zijn, we geen stappen zetten. Integendeel.

Dag 8: Big Sky (MT)

249 mijlen / 4676 km totaal / 13.893 stappen

Gepland: Bezoek aan Yellowstone park (www.nps.gov/yell/index.htm).

Rust, stilte: dat is het eerste dat ik bemerk als ik deze nacht rond 04u30 even wakker word. Het is nog steeds donker – of beeld ik me dat maar in, omdat de gordijnen gesloten zijn? – en ik weet niet waardoor juist ik in m'n slaap gestoord werd. Het doet er ook niet toe: ik slaap dadelijk terug in.

M'n wekker staat ingesteld op 08u00, maar als ik een kwartier voordien weer ontwaak, vind ik het nog te vroeg om op te staan. Tot 08u30 blijven we nog sluimeren, maar dan kom ik toch maar uit bed: Yellowstone wacht!

De 2 jongsten, die in de woonkamer op het sofabed overnacht hebben, zijn al wakker: Seighin zit op z'n tablet te spelen, Ciaran is aan z'n onlinetaak bezig. Ik schil het fruit voor het ontbijt en steek vervolgens een eerste machientje was in: onze waszak met vuil linnen zat al behoorlijk vol. Amber en Hoesy nemen ondertussen een douche.

Buiten schijnt de zon en het uitzicht vanuit onze woonst is zalig: bergen rondom, begroeid met bossen vol naaldbomen. Ik kan me moeiteloos een sneeuwlandschap voorstellen: 't moet fantastisch zijn om hier in de winter te komen skiën. We ontbijten aan de grote houten tafel in de eethoek – spijtig dat we niet net als onze buren een tafel op ons terras hebben staan.

Terwijl Hoesy afwast en de kids (min of meer) alles aan de kant ruimen, spring ik ook nog vlug even onder de douche. Alles inladen – iedereen heeft z'n stapschoenen mee? – en we vertrekken. Eerst even passeren langs de lodge waar we gisterenavond onze sleutels zijn gaan oppikken: ze hadden gebeld om te vragen of we de benodigde papieren nog wilden komen ondertekenen. Vervolgens even een stop bij een klein, maar heel gezellig supermarktje in het dorp: we hebben broodjes nodig voor deze middag. Zoals het een echt skigebied betaamt, liggen de prijzen ook hier een aardig centje hoger in vergelijking met de gewone supermarkten…

Na een rit van nog geen uur arriveren we aan de ingang van Yellowstone National Park. In tegenstelling tot de Devils Tower laat de parkwachter ons zonder problemen binnen: onze pas voor alle nationale parken in de States wordt hier dus wel aanvaard. Bij het bekijken van Hoesy's militaire identiteitskaart, maakt hij een grapje: "You'll be outnumbered: you're only the 3rd Air Force guy today!".

We zetten koers naar het dichtstbijzijnde bezoekerscentrum – Yellowstone telt er wel enkele – maar na enkele minuutjes rijden, bemerken we al een aantal geparkeerde wagens langs de kant van de weg. Daar is iets te doen! We houden eveneens halt en met onze camera in de aanslag gaan we poolshoogte nemen. En dan ontwaren we ineens een kudde bizons. Wauw, wat een machtige beesten!

Weer een eindje verder stoppen we opnieuw, op de parking van ‘Fountain Paint Pot’: een houten wandelpad – eigenlijk meer een steiger – slingert zich langs en door een gebied met geisers, warme bronnen en zogenaamde ‘fumaroles’, holen waaruit enkel rookpluimen, dus geen water, ontsnappen. Onze 2 jongsten knijpen hun neus dicht: zwaveldampen hangen overal en geven inderdaad die typische stank van rotte eieren af, maar het schouwspel is overweldigend. Prachtige kleuren, rookpluimen en spuitende thermische fonteinen, borrelende modderbronnen.

Alhoewel het meest bekende fenomeen van het park 30.000 toeristen per dag trekt, vinden we dat we, nu we hier toch zijn, de kans niet mogen voorbij laten gaan om hem te bewonderen: Old Faithfull, de meest ‘klokvaste’ geiser ter wereld. In het bezoekerscentrum krijgen we te horen dat de volgende uitbarsting rond 15u16 verwacht wordt – ‘give or take 10 minutes’. Onze 2 oudsten gaan alvast naar de bezichtigingsplaats, terwijl wij in de auto onze broodjes, charcuterie en zoete smeersels gaan halen.

We installeren ons op een van de talrijke bankjes die voor de geiser opgesteld staan en ik begin de broodjes te smeren. De zon brandt fel; er wordt dan ook gretig water gedronken. Enkele minuutjes voor het opgegeven tijdstip begint het schouwspel en meteen beginnen alle camera’s en iPhones te klikken. Het is een adembenemend zicht: we worden er stil van, van al dat geweld van Moeder Natuur.

Aangezien we morgen nog een hele dag in Yellowstone gaan doorbrengen, kiezen we ervoor om vandaag gewoon in een grote lus rond te rijden en halt te houden bij plaatsen die ons de moeite waard lijken. Misschien hebben we wel geluk en kunnen we ook wat wildlife spotten…

Onze eerste stop vindt plaats bij de Kepler Cascades, een waterval die ons al een voorproefje biedt op het ‘grote werk’ dat we straks gaan tegenkomen in de Grand Canyon – ja, ja, ook Yellowstone National Park heeft een Grand Canyon!

Meer naar het zuiden van het park ligt Yellowstone Lake, een schitterend groot meer dat eigenlijk een krater ín een krater is. Het ziet er uitnodigend uit, maar langs de oevers en zelfs in het water zie je – weliswaar kleine – geisers en minikratertjes die zachtjes aan ’t borrelen zijn. We volgen de ‘lange’ wandeling van 0,8 mijl: een houten pad op steigers dat ons langs kleurrijke diepe poelen aan de kant van het meer voert.

Dan volgt er een langere rit terug in noordelijke richting om in het midden van het park halt te houden aan de plek waar de rivier Yellowstone zich via 2 aparte watervallen in de diepte stort: de Grand Canyon. Ondertussen is het al rond 1800 en het aantal kijklustigen neemt langzaam maar zeker af. Als we de auto uitstappen en richting wandelpad gaan, wijzen enkele toeristen ons op een bizon die vlakbij de toiletten op z’n dooiste gemak tussen de bomen staat te grazen. Aan de andere kant staat er een hertje doodgemoedereerd van het gras te eten. Zoveel ‘wildlife’ zo dichtbij: dit is écht wel indrukwekkend!

Uncle Tom’s Trail is een tamelijk pittig pad dat bestaat uit een steile trap die ons naar een platform leidt vanwaar je een schitterend zicht hebt op de Lower Falls. Je kan duidelijk de geel-oranje kloof – de Grand Canyon – zien die de rivier in de loop van bedenken dat een dikke eeuw geleden deze ‘wandeling’ ook al ondernomen werd, weliswaar via touwen en ruwe ladders…

Op een kleine afstand daarvandaan maken we opnieuw een stop, ditmaal bij de Upper Falls. De wandeling daar naartoe is minder inspannend in vergelijking met het tochtje naar de Lower Falls, maar dat maakt het schouwspel er niet minder imponerend om.

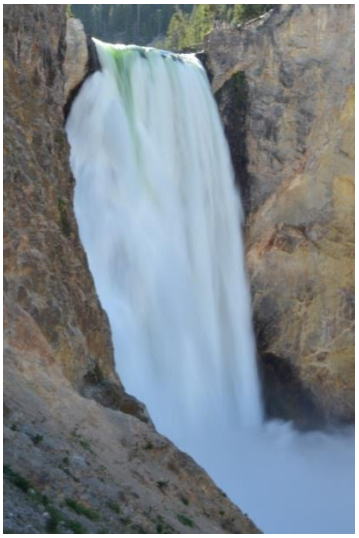

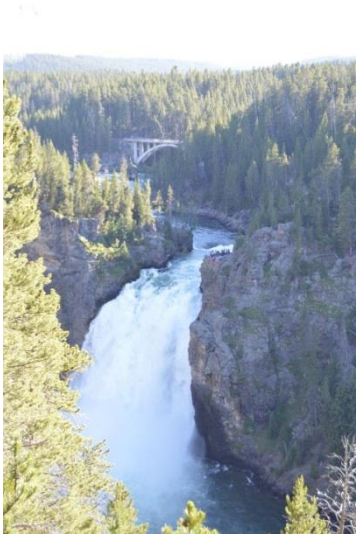

Op onze terugweg naar de westelijke ingang hebben we nog enkele keren het geluk om wild vlakbij de weg te kunnen bewonderen. Een kudde herten mét kleintjes die op enkele passen van ons staat te grazen, enkele elanden (noot van Hoesy: het waren ‘elks’ en geen ‘moose’, maar volgens het woordenboek zijn het beiden ‘elanden’) waarvan we door de 2 aanwezige parkrangers vakkundig op veilige afstand worden gehouden.

Als we finaal het park verlaten, staat de zon al erg laag: het is ondertussen rond 20u30, en we zijn allemaal onder de indruk van al de natuurpracht die we kunnen aanschouwen hebben.

We stoppen nog even bij het supermarktje dat we ook deze ochtend bezocht hebben: aangezien het te laat is om nog een stukje te gaan eten en iedereen best wel moe is, lanceert Hoesy het voorstel om enkele pizza’s in te slaan en die ‘thuis’ in de oven op te warmen. Ook een vijftigtal broodjes worden in de kar geladen: het plan is immers om morgenochtend ontiegelijk vroeg op te staan, zodat we tegen zonsopgang in het park zijn.

Spijtig genoeg zorgt een barstend hoofdpijn bij ondergetekende voor een kink in de kabel: hoogstwaarschijnlijk een lichte zonneslag. Dat zal me leren om niet steeds m’n hoofd te bedekken als we een wandeling maken! Tegen de tijd dat we in onze blokhut arriveren – rond 22u00 – wordt er besloten om van ons oorspronkelijk voornemen af te stappen. Iedereen is moe, ook Hoesy wordt geplaagd door pijn in z’n hoofd, kortom, ‘ons pijpke is uit’. We beslissen om rond 07u45 onze wekker te zetten, niet te ontbijten, maar dadelijk in onze kleren te springen en naar het park te rijden.

Iedereen schiet in actie eens we binnen zijn: Amber smeert heel moedig alle broodjes voor het ontbijt én het middagmaal van morgen, de jongens spoelen het vuil van geisers en wandelpaden van zich af, Hoesy bekommert zich om de oven en de pizza’s. Ik word door de rest van de bende op non-actief gezet, maar na een Dafalganneke kom ik toch bij hen aan tafel zitten en begin ik alle foto’s op de harde schijf over te zetten.

Rond middernacht ligt eindelijk iedereen in bed en gaan we een rustige nacht vol dromen over bizons, watervallen en geisers tegemoet…

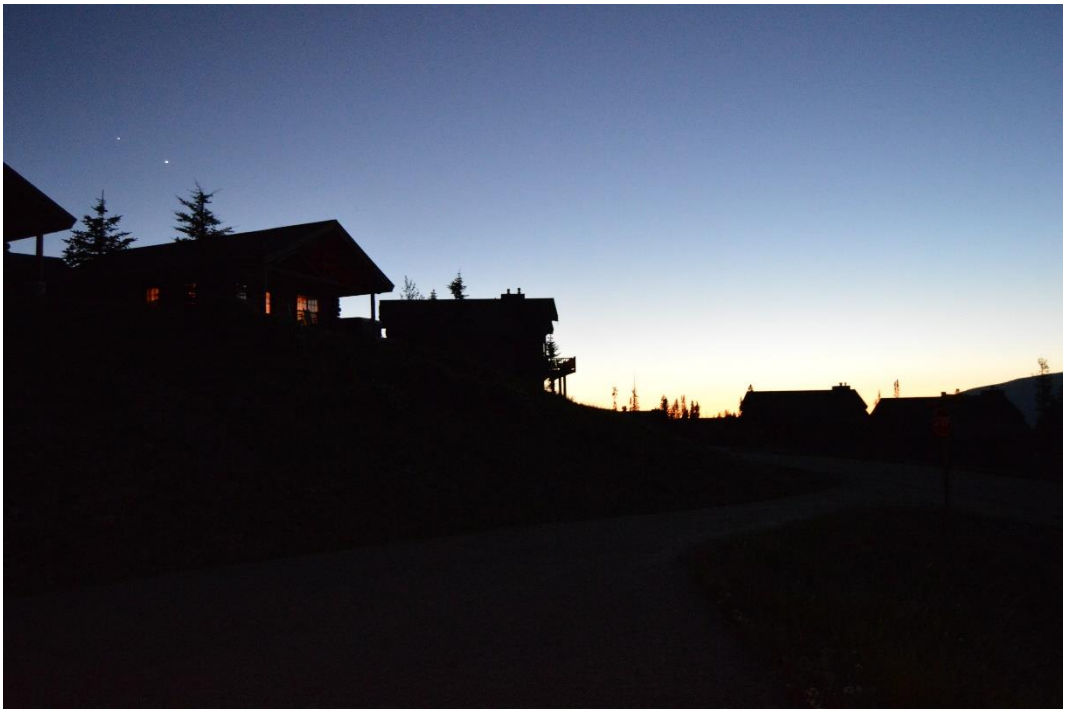

Dag 9: Big Sky (MT)

268 mijlen / 5105 km totaal / 12.773 stappen

Gepland: Een extra dagje Yellowstone park.

En of dat nachtje deugd gedaan heeft! Slechts een keer – en dan nog heel kort - wakker geworden en om 07u10 finaal ontwaakt. Joepie, de hoofdpijn is verdwenen! Hoesy had gisterenavond nog het koffiezetapparaat geprogrammeerd, maar herinnert zich ineens dat hij wel eens kan vergeten zijn op het knopje ‘ON’ te duwen. Hij dus het bed uit om dit te controleren; ik maak van de gelegenheid gebruik om vlug een doucheke te nemen. De kids worden eveneens wakker, maar het duurt toch nog eventjes vooraleer iedereen kant en klaar in de auto zit. Rond 08u20 vertrekken we opnieuw richting Yellowstone National Park.

Deze keer geen stop onderweg aan het supermarktje - wel ontbijt in de auto - dus een klein uurtje later worden we – toevallig – verwelkomd door dezelfde parkwachter als gisteren. “Air Force reporting for duty!”, gekscheert Hoesy. De man in het ‘tolhuisje’ herinnert zich ons nog. Enkele meters verder realiseren we ons dat we wéér geen plannetje gekregen hebben – er lagen nochtans verscheidene stapels in het kotje van de parkwachter aan de ingang. Effe de auto opzij gezet en ikke te voet terug, om eventjes later mét plannetje terug te keren.

Vandaag plannen we het meer noordelijke deel van het park te verkennen: via Madison en Norris naar Canyon Village, waar we links afslaan richting Tower-Roosevelt. Tussen Madison en Norris liggen er 2 plekken waar we even halt houden. De eerste is een plaats ‘Terrace Spring’ genaamd, waar een korte wandeling via een steiger ons langs de warmwaterbron leidt. De tweede halte is van een ander kaliber, maar zeker en vast eveneens de moeite waard. ‘Artists Paintpots’ wordt deze plaats genoemd en het is niet moeilijk te begrijpen waarom deze naam gekozen werd: de kleuren van de warmwaterbronnen en –poelen doen denken aan grote verfpotten en waterbassins waarin verfborstels uitgespoeld worden.

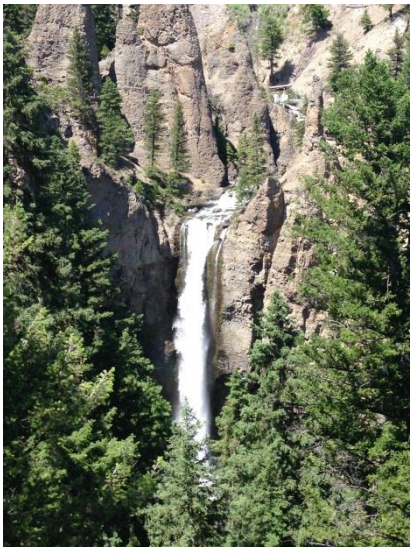

Aan 'Virginia Cascade' houden we even halt omwille van de naam; de kids, buiten Loic, doen niet eens de moeite om uit te stappen. We wandelen een klein eindje en schieten enkele plaatjes van de waterval.

We zetten onze tocht voort en komen aan een prachtig uitzicht op de 'Yellowstone Caldera', het bassin dat het zuidelijke gedeelte van het park – inclusief Yellowstone Lake – uitmaakt. We rijden verder noordelijk door Dunraven Pass waar het landschap voornamelijk uit weilanden vol wilde zomerbloemen en zilverachtige pijnbomen bestaat (noot van Hoesy: Calle heeft intussen ontdekt dat je met een iPhone panoramafoto's kunt maken. Je mag je dus aan een paar mooie shots verwachten).

Eens deze pas gepasseerd zitten we volgens de folder in het voornaamste grizzlybeergebied, maar natuurlijk laat geen enkele Teddy z'n snuit zien. Of toch… Het verkeer komt ineens tot stilstand; Amber en Loic besluiten uit te stappen en te voet poolshoogte te gaan nemen. We vorderen in een slakkengangetje richting de auto van een parkranger, die met zwaailichten aan de kant van de weg staat. Onze 2 oudsten stappen terug in: er is een zwarte beer gespot! De vriendelijke parkranger legt ons uit dat het een vrouwtje is dat hoogstwaarschijnlijk juist gepaard heeft en dus erg grillig kan reageren. Ze vraagt ons door te rijden. Spijtig, 'k had er graag een foto van willen nemen…

We bereiken Tower Fall, een waterval van 40 m hoog, zo genaamd omdat ze omgeven is door vulkanische rotsen die op torenspitsen lijken. Op een van de

kleine parkings daar ontmoeten we een Nederlandse familie van 6 die met een RV gedurende 5 maanden de States doorkruist. We maken een babbeltje en wisselen indrukken uit; Amber probeert ondertussen een plaatje te schieten van een dikke beverrat (noot van Hoesy: dat denken we althans) tussen de rotsen.

Omdat we al heel wat gezien hebben en het al tegen tweeën aanloopt, besluiten we van ons plan af te zien om in oostelijke richting naar de Lamarvallei te rijden. Met pijn in het hart weliswaar, want volgens de gids heb je daar veel kans om wolven, beren, vossen en coyotes én hun prooien aan te treffen. In plaats daarvan stoppen we heel even in Roosevelt Lodge waar we in het winkeltje aldaar 2 grote flessen water kopen. Dan slaan we naar het westen af en zetten koers naar de Mammoth Hot Springs.

We beslissen effe avontuurlijk te doen (noot van Hoesy: de kans op het spotten van wildlife op deze route is volgens de rangers ook groot) en slaan af naar de Blacktail Plateau Drive, een zand/grindweggetje dat gedurende een 7-tal mijl doorheen de bossen en weilanden kronkelt. We eten onze boterhammetjes in de auto op terwijl we genieten van het uitzicht. Mooie natuur, maar geen wildlife gespot.

Eens terug op de hoofdweg is het een eindje verder wel raak: wat staan al die wagens daar kriskras geparkeerd aan de kant van de baan te doen? We stoppen een eindje verderop en keren op onze stappen terug, op het moment dat een deel

van de toeristen haastig terug naar de weg loopt. Blijkt dat er een zwarte beer te zien is, die onrustig in de glooiing langs de baan haar 2 welpjes probeert aan te manen niet te dicht bij die rare tweevoeters te komen. Ze zou net even gechargeerd hebben… We nemen enkele foto’s, ons afvragend of we de parkrangers niet op de hoogte moeten brengen van het feit dat ook hier potentieel gevaar is. Maar welk nummer moeten we daarvoor gebruiken? En hoe zouden we het überhaupt kúnnen doen: ‘Geen service’ staat er op onze GSM’s te lezen…

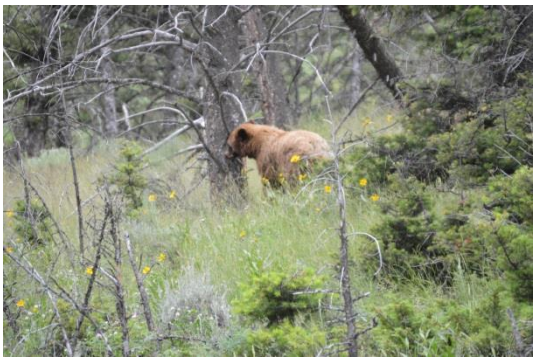

En het geluk blijft aan onze zijde: weer wat verder verschuilt een heuse grizzlybeer zich tussen de bomen. We stoppen plompverloren langs de baan en Amber slaagt erin om enkele mooie foto’s te trekken.

Naarmate we Mammoth Hot Springs naderen, wordt de hemel dreigender en donkerder. Een occasionele bliksemflits schiet door de lucht: dat belooft niet veel goeds!

Als we het plaatsje binnenrijden, zien we vlakbij het kerkje een gezinnetje herten staan: mama en reetje lopen op het gras te grazen, papa ligt een beetje verderop. Na een korte stop bij de toiletten parkeren we aan wederom een eigenaardig natuurfenomeen: travertijn-terrassen gevormd door geisers die kalk afzetten. Het begint te druppelen als we onze wandeling over de steigers en de trappen aanvangen, maar toch volgen we het hele traject, want het is méér dan de moeite waard. We arriveren net op tijd terug aan de auto: nu regent het écht wel stevig!

Op de weg naar de westelijke in-/uitgang van het park willen we nog even halt houden bij Obsidian Cliff, waar, zoals de naam het aangeeft, het zwarte verharde obsidiaanglas te bekijken valt. Geen enkel bordje echter geeft aan waar deze klif zich juist bevindt. We moeten er voorbijgereden zijn. We keren terug, maar weer vinden we geen enkele aanwijzing, enkel een bord met ‘Exhibition ahead’. Nog maar eens omdraaien en dat parkeerplaatsje dan maar oprijden. Uit de uitleg op de panelen die daar opgesteld staan, blijkt dat het pad dat naar Obsidian Cliff leidt, afgesloten is voor het publiek, wegens té veel toeristen die een stukje van dit zwarte kleinood loshakten en uit het park smokkelden. Louter ter bescherming van dit deeltje natuurpracht zijn er dus geen toeschouwers meer toegelaten…

De rest van de rit terug naar onze blokhut verloopt rustig, zij het dat we nog even in een serieuze regenbui terechtkomen. In het supermarktje slaan we alles voor onze BBQ van deze avond in. Thuisgekomen begint Amber alvast de bokes

voor morgen te smeren, terwijl de jongens de eettafel op ons terras zetten, Hoesy de BBQ prepareert, en ik de groentjes kuis. Het aperitief wordt geserveerd in de hot tub die elke blokhut rijk is: met ons gezessen genieten we schandalig van deze luxe. In de verte onweert het en verschijnt er een occasionele bliksemflits, maar dat maakt het gebeuren alleen maar intenser. We trekken foto’s van het prachtige uitzicht en maken zotte selfiekes die we op Facebook posten. Dit is écht zalig!

De BBQ – ’t is maar een minike – wil niet echt in gang geraken, hoe hard Hoesy ook probeert. Dan maar het vlees in de pan bakken en de tafel terug naar binnen verhuizen, want de vele muggen hebben in ons een lekker hapje gezien. Ik zet nog snel een machientje was op en steek het reeds gewassen goed in de droogkas: toch wel handig dat dit voorhanden is, want in de dikke week dat we nu al op pad zijn, hebben we al aardig wat vuile was verzameld.

Tijdens het avondeten bespreken we onze rit van morgen: het belooft weer een lange tocht te worden. We maken al zoveel mogelijk onze zakken klaar en zetten onze wekker op 07u00, zodat we toch rond 08u00 kunnen vertrekken.

Na de maaltijd sturen we Seighin alvast naar bed en ruimen we alles aan de kant. In bed bekijk ik de vele berichtjes en reacties die op onze foto’s en posts op Facebook gekomen zijn: wat leuk dat er zoveel vrienden ons avontuur volgen! Rond middernacht knip ik het licht uit: nog één keer genieten van de nachtrust in dit heerlijke chaletje…

Dag 10: Van Big Sky (MT) naar Alta (WY)

247 mijlen / 5502 km totaal / 14.444 stappen

Gepland: door Yellowstone park naar Grand Teton Park (www.nps.gov/grte/index.htm) en even door Jackson rijden.

Het is amper 05u30 gepasseerd als Hoesy opstaat. Wat??? Hij kondigt aan dat hij naar de zonsopgang gaat kijken. OK, normaal gezien ben ik daar ook wel voor te vinden, maar ditmaal blijf ik toch mooi liggen. Nog efkens een beetje proberen te slapen. (noot van Hoesy: Hoewel de zon door de bergen een 30 tal minuten later kwam piepen, was het toch de moeite waard. Intussen had ik de kunst van het koffiezetten voldoende beheerst zodat het wachten nog beter was door de tas warme koffie in de hand).

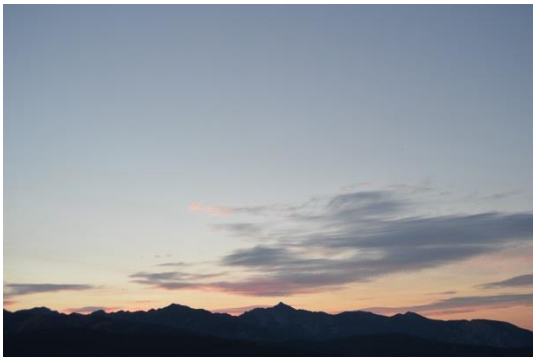
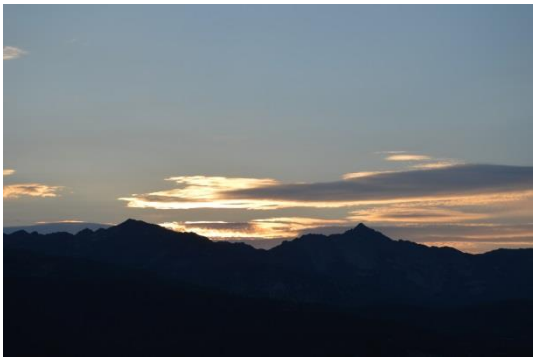

Vaag word ik gewaar dat hij terug in bed kruipt, maar ik blijf tussen waken en slapen tot het tijd is om op te staan. Nog vlug de laatste lading kleren die deze nacht gewassen zijn, in de droogkast steken. In afwachting van een droge was douchen we, pakken we onze zakken in, drinken we nog een beker koffie – ontbijten doen we in de auto - wassen we het laatste af en proberen we de blokhut toch min of meer in orde achter te laten.

Een half uurtje later dan gepland stoppen we bij de lodge om de sleutels af te geven. Beetje spijtig dat we moeten doorreizen, want dit was écht wel een leuk overnachtingsadresje!

Voor de 3de keer op rij zetten we koers naar Yellowstone National Park: we beginnen ondertussen de weg al aardig te kennen. Het plan is om vandaag het park zuidwaarts door te rijden om zo via Grant Teton National Park Alta, WY te bereiken. Eén stop hebben we nog in Yellowstone gepland: het gebied waarin ook Old Faithful ligt, het Upper Geyser Basin, bulkt van de geisers en warmwaterbronnen die volgens onze National Geographic gids de moeite waard zijn om te bekijken.

We parkeren dus weer aan het bezoekerscentrum en gaan informatie binnen inwinnen: op de algemene kaart staan al die geisers immers niet weergegeven, wegens té talrijk. We leggen ons wandelroute voor aan een vriendelijke, oudere parkranger die een paar veranderingen aanraadt. Eén van de geisers die we willen

bezichtigen, ligt op een plaats waar de laatste tijd wel eens beren durven te komen en zonder de zogenaamde ‘bear spray’ is het niet echt veilig om je daar te begeven. Hij stelt voor dat we een ander pad nemen, dat niet écht veel toeristen kiezen, omdat de geisers die daar liggen wel werken, maar onvoorspelbaar, dus niet zo interessant zijn. En als hij verneemt dat we Belgen zijn, zegt hij dat we zeker naar de, jawel, Belgian Pool moeten gaan kijken!

Eens terug buiten zien we dat er aardig wat volk aan Old Faithful samentroept. Volgens de voorspellingen zou hij rond 10u34 z’n volgende uitbarsting hebben. Zullen we eventjes wachten? Met een beetje geluk vindt de eruptie wel 10 minuutjes vroeger plaats… We blijven inderdaad ter plekke, maar ’s werelds bekendste geiser heeft besloten met onze voeten te spelen. Af en toe een hevigere rookpluim en zelfs een beetje opborrelend water, maar dan zwakt hij weer af. ’t Is net of hij vindt dat hij óók recht heeft op zondagsrust! De 10 minuten ‘blessuretijd’ zijn ook al gepasseerd als de uitbarsting dan toch gebeurt. En het water spuit nóg hoger dan eergisteren: een fraai spektakel!

Daarna gaan we op pad om de andere geisers te bewonderen. Het loopt zo langzamerhand tegen de middag aan en het is heet! Gelukkig hebben we ons lesje geleerd en ons op voorhand met zonnecrème ingesmeerd. Nadat we een eindje gestapt hebben, slaan we linksaf en ineens zijn er amper nog toeristen te bekennen. We wandelen tussen de pijnbomen en bezichtigen achtereenvolgens Daisy en de 2 kleinere Comet en Splendid Geysers, Punch Bowl Spring en Black Sand Pool.

Dan bereiken we via de lus die we gemaakt hebben opnieuw het hoofdwandelpad dat we oversteken om in echt geisergebied te belanden. Sommige namen zijn heel goed gekozen – Grotto Geyser heeft echt wat weg van een bergje met

grotten en Castle Geyser lijkt inderdaad op een kasteel - andere hebben namen die nogal raar overkomen. Zo spot Amber een smiley-gezichtje in een bepaalde geiser en dan blijkt dat dat exemplaar de naam ‘Depression Geyser’ draagt…

Er zijn niet alleen geisers, maar ook prachtige warmwaterbronnen te bewonderen. Beauty en Chromatic Pool hebben allebei heldere kleuren, die veroorzaakt worden door microscopisch kleine levensvormen. Het resultaat is onwezenlijk mooi.

De Belgian Pool is een klein ‘vijvertje’ en heeft die naam gekregen door een eerder tragische gebeurtenis. In 1929 was er een groep journalisten in Yellowstone te gast om over de werkende geisers te schrijven. Een van die heren was een Fransman die reporter voor een Belgische krant was. Toen Grand uitbarstte, haastte hij zich terug naar het bezoekerscentrum om zijn verslag als ‘primeur’ te kunnen versturen. Onderweg echter moet hij gestruikeld zijn en is hij in de poel beland (noot van Hoesy: hij vond daarbij kokend zijn dood). Gevolg: de poel heeft z’n naam hieraan te danken.

De Grand Geyser die normaal gezien ook tamelijk actief is – hij is de hoogste voorspelbare geiser ter wereld (noot van Hoesy: voorspelbaar wil hier zeggen dat hij op regelmatige tijd uitbarst. Regelmatig met plus minus veel marge. Bvb., de Old faithful barst uit om de 90 min +/- 10 min) – heeft hetzelfde humeur als Old Faithful: hij weigert uit te barsten, alhoewel het publiek er al een hele tijd zit. Aangezien we nog wel wat kilometers te rijden hebben, besluiten we om door te gaan en de rest van het ‘geiserpad’ te bewandelen. We zijn al bijna terug aan Old Faithful als we in de verte een geiser zien spuiten: Grand is dan toch uitgebarsten.

Een beetje tot onze verbazing zijn we toch 2,5 uur aan ’t wandelen geweest, maar ’t was de zeker de moeite waard. (noot van Hoesy: de oude ranger had ons verteld dat deze wandeling leuk was, omdat er af en toe onverwacht een niet-voorspelbare geiser uitbarst. Vanaf dat moment is die geiser je favoriet. Zo begint de Anemoon geiser aan een spektakel op het moment dat Calle die wil fotograferen. Leuk!)

Terug de auto in: klaar voor een lange rit – gewandeld wordt er niet meer vandaag.

De weg doorheen Yellowstone heeft geen verrassende ontmoetingen voor ons in petto: wolven zullen we dus ergens anders moeten proberen in het vizier te krijgen.

Het park loopt geruisloos over in z’n kleinere broertje: Grant Teton National Park. Alhoewel het bijlange na niet zo gekend is als Yellowstone, is het wel degelijk een bezoekje waard. Grant Teton omvat de vallei Jackson Hole waarin een aantal meren gelegen zijn, begrensd door het jongste gebergte van de Rocky Mountains: de Tetonketen.

We maken een korte stop bij het meest noordelijk gelegen bezoekerscentrum, waar een parkranger ons een kaart geeft en aan de hand van het bijgevoegde kaartje uitlegt wat de meest interessante haltes in het park zijn. Ook dit is het woongebied van elanden (noot van Hoesy: zowel ‘moose’’ als ‘elk’ of wapiti wordt vertaald naar ‘eland’ hoewel het compleet andere dieren zijn. Raar!), beren, bizons, wolven, coyotes, gaffelbokken, kortom, heel rijk aan fauna en ook flora. De vlakten zijn begroeid met alsemplantjes waarin vele soorten knaagdieren hun thuis hebben.

We besluiten om niet de hele tijd op de highway te blijven, maar om de Teton Park Road te volgen, die een lus maakt en terug op hoofdbaan aansluit. Op die manier zien we nog iets meer van het landschap en kunnen we af en toe onze benen strekken op uitzichtpunten waar we prachtige plaatjes van de meren, de ‘wetlands’ en de bergen schieten.

Het laatste stukje vooraleer we het park uitrijden, doen we nog een beetje baldadiger: we volgen de Moose-Wilson Road, een smal geasfalteerd baantje met een stuk grintweg. Als we enkele auto’s langs een vijvertje geparkeerd zien staan en mensen met camera’s in de aanslag heen en weer zien lopen, zetten we ons ernaast en gaan we kijken wat er aan de hand is. En daar beneden in het water staat er een eland op z’n dooiste gemak waterplanten te eten (noot van Hoesy: een eland, moose, kan voor een hapje waterplanten tot 5 meter diep duiken. Ik dank dat je als duiker ferm verschiet als je opeens een moose naast je ziet lopen)! Fijn extraatje!

We laten het park achter ons en zetten koers naar Jackson, WY, gewoon, omdat het een leuk stadje schijnt te zijn. Het is volledig in westernstijl ingericht, dus veel huizen en winkels in balken en hout. We maken van de gelegenheid gebruik om inkopen te doen in het plaatselijke supermarktje en even binnen te wippen in de Sports Authority, op zoek naar goeie wandelsandalen voor ondergetekende. Spijtig genoeg zijn de Teva’s die ik al een tijdje zoek, niet meer in mijn maat beschikbaar…

Het vergt nog een ritje van een klein uurtje en via de Tetonpas – ocharme ons autootje: hij moet zwoegen om de berg op te raken – om onze uiteindelijke bestemming, Alta, WY te bereiken. Vreemd genoeg doen we daarbij een klein sprongetje over de staatsgrens met Utah en weer terug: klaarblijkelijk is dit de enige hoofdbaan die naar Alta leidt!

Als we onze zakken uit de auto en binnen in de ‘suite’ – een vertrek dat bestaat uit een gelijkvloers en een verdiep, een soort van flatje, zeg maar – gesleurd hebben, stormen de 3 jongens naar het buitenzwembad. Hoesy bestudeert eerst de route voor de volgende dagen en gaat dan ook nog even zwemmen, ik schrijf verder aan ons belevingsdagboek en was m’n haar, en Amber bekijkt de seizoensfinale van ‘Familie’.

Als de zwemmers terug zijn en zich afgespoeld hebben – het buitenzwembad bevat klaarblijkelijk zout water – eten we ons avondmaal: koude rijst met groentjes en gegrilde hesp (overschot van ons BBQ-avontuur van gisterenavond) voor de jongens, sushi voor Amber en onszelf. Daarna snel allemaal onder zeil, want morgen wordt het een lange dag. Ik zet de wekker om 06u30: ik hoop de moed te hebben om een half uurtje te gaan lopen op de loopband in de fitnessruimte…

Sioux Lodge (Alta, WY)

A ski lodge close to Grand Teton national park with friendly staff. Rooms are focused on ski fanatics and very spacious. Rooms are clean but rudimentary equipped.

Dag 11: Van Alta (WY) naar Elko (NV)

565 mijlen / 6412 km totaal / 7.436 stappen

Gepland: Een zwempartij in en lunch aan de Great Salt Lake (www.utah.com/stateparks/greatsaltlake.htm en www.visitthegreatsaltlake.com/Home_Page.html#). Daarna even de skyline van Salt Lake City bewonderen (wikitravel.org/en/Salt_Lake_City). Als er tijd is even naar de grootste open mijn gaan kijken in Bingham Canyon Mine (www.kennecott.com/visitors-center) om te eindigen met een bezoek aan een droog zoutmeer in Bonneville Salt Flats State Park waar de snelheidrecords op land gevestigd worden (www.blm.gov/ut/st/en/fo/salt_lake/recreation/bonneville_salt_flats.html).

Het is amper 06u15 als ik wakker word en quasi dadelijk besluit om te blijven liggen: écht geen puf om me naar de fitnessruimte te begeven en me daar in 't zweet te gaan werken! Ik heb niet de indruk dat ik nog echt geslapen heb als de klok iets voor zevenen aangeeft, maar toch herinner ik me vaag nog een rare droom. Bon, opstaan en ons dadelijk klaarmaken om te vertrekken.

We beperken ons tot een zelfgemaakt tasje koffie – ontbijten doen we onderweg wel, want er zijn geen borden noch bestek in onze 'suite' aanwezig – en controleren tot 3x toe alle kamers: m'n favoriete paar Teva-flipflops zijn in Chicago achtergebleven…

Zijn alle drinkbussen gevuld? Zwemgerief ligt bovenaan in de koffer? Iedereen klaar? Off we go, on the road again!

Eens we de bergen achter ons gelaten hebben, wordt het landschap glooiender en strekken eindeloze weilanden begroeid met graan zich over de heuvels uit: we zitten duidelijk in landbouwgebied hier. Ons 'rijdend' ontbijt bestaat uit yoghurtjes, vers fruit – appels en peren door mama geschild – en chocoladekoekjes: 't moeten niet elke dag brood of ontbijtgranen zijn!

De staatsgrens met Utah bereiken we na een uurtje of 2 rijden, maar een bezoekerscentrum is er niet direct te bekennen. Daarvoor moeten we nog enkele tientallen mijlen voortbollen. Eens daar gearriveerd, stappen alleen Amber en wijzelf uit. Fotootje van vader en dochter voor het 'staatsbord' en effe gaan horen of we inderdaad in het zoutmeer van Antelope Island State Park kunnen zwemmen. Amber vult ondertussen een mini-enquête in en krijgt zowaar een poster met een landschap uit

Canyonlands National Park voor haar moeite cadeau!

Om iets na 13u00 arriveren we in Syracuse en rijden we via een brug die het vasteland met het eiland verbindt het staatspark (let op: géén nationaal park!) binnen. Aan beide kanten worden we omringd door zoutvlaktes, die de GPS als water interpreteert. De vriendelijke parkranger aan de ingang bevestigt dat we inderdaad naar het strandje vlakbij het bezoekerscentrum kunnen gaan: er zijn picknicktafels, toiletten en douches.

Na een kiekje van een wel heel eigenaardige bizon aan het bezoekerscentrum – dat we ditmaal links laten liggen – installeren we ons aan een tafeltje en smeren en verorberen we onze boterhammetjes. Het is warm, héél warm, en de vliegjes zijn óók geïnteresseerd in onze charcuterie en zoetigheid. De mensen die naast ons aan dezelfde tafel zitten, zijn Esten: 1 gezin woont hier, een ander in Californië en de 3de familie is hier op bezoek vanuit Estland.

Na ons middagmaal gaat iedereen behalve Amber zich in de toiletten omkleden voor een korte kennismaking met het zoutmeer: nu we hier toch zijn, moeten we van deze eenmalige kans profiteren! We zetten enkele passen in het zand dat ons voor toch wel een behoorlijke afstand van het meer scheidt en meteen voelen we hoe kokend heet het is. Ambers voeten doen zo’n pijn dat ze enkele passen terugloopt en dan blijft staan totdat Hoesy haar gesloten schoenen uit de auto is gaan halen. Wij stappen/lopen zo goed en kwaad als het gaat op onze sandalen/flipflops door het mulle zand en bereiken eindelijk de iets vastere, en koelere vlakte.

Aan de rand van het meer leggen we onze handdoeken neer en meteen worden die belegerd door letterlijk hordes kleine vliegjes. Ook aan de waterkant moeten we door een scherm van die beestjes vooraleer we ze kunnen afschudden eens we in het meer zijn. We waden door het heerlijk lauwe water; eens we iets dieper zijn, laten we ons nieuwsgierig zakken. Wat een eigenaardige ervaring: we blijven écht drijven! Er zijn kleine, bruine stipjes in het water, die bij nadere studie garnaaltjes blijken te zijn. Amber is fotografe van dienst en commandeert ons allemaal naast elkaar te gaan drijven voor een aantal zotte kiekjes.

Na een tiental minuutjes gaan we terug richting oever; we merken dat we héél snel drogen én dat een fijn laagje zout op onze huid achterblijft. Het valt ons ook op dat de geur die in de onmiddellijke omgeving hangt, niet echt aangenaam is. Geen zwaveldampen, maar toch een vorm van verrotting hangt in de lucht.

Eerst denken we nog dat het te maken heeft met de vogellijkjes die hier en daar liggen; de stank zal wel weggaan eens we gedoucht hebben. En die koudere waterstraal doet inderdaad goed! We spoelen het zout zoveel mogelijk af, kleden ons terug aan en stappen dan terug naar de auto. Hé, ook daar hangt er een dikke wolk van vliegjes! Ramen en deuren zoveel mogelijk gesloten houden, wat geen sinecure is als je alles wil inladen. Ik bespeur in de bosjes het lijkje van wat waarschijnlijk een coyote geweest is: is dit de oorzaak van de aanwezigheid van die vervelende beestjes?

We rijden nog even verder tot aan Buffalo Point Overlook waar je inderdaad een fantastisch uitzicht hebt over de zoutvlakten en het meer. Er leeft heel wat wild op dit eiland – buffalo’s, antelopen, muildieren, California bighorn schapen, maar ook coyotes, lynxen en dassen – dat zich echter niet laat zien. Vermoedelijk zitten de beestjes meer in het midden van het eiland, waar het rustiger is en er meer dan 40 zoetwaterbronnen zijn.

Terug in Syracuse houden we ‘even’ halt bij een grote Walmart: Loic zou eens even willen kijken voor een draagbare lader voor z’n iPhone. 2 broden, wat koekjes, een beschermhoes voor Ambers iPad en 3 (!) laders later zetten we koers naar Salt Lake City: Amber zou graag even de skyline van deze stad willen aanschouwen.

We zijn alweer een tijdje onderweg als ik me afvraag waar we precies zijn. Hoesy beweert bij hoog en laag dat we Salt Lake City nog niet gepasseerd zijn, maar als ik de naam van het stadje aan de volgende afrit zie, bemerk ik op de kaart dat we de stad ‘gemist’ hebben. We hebben dus zonder het te beseffen al een grotere afstand afgelegd dan we gedacht hadden! Wel een beetje spijtig voor onze dochter…

De internetverbinding op m’n iPhone die tot hiertoe behoorlijk gewerkt heeft – ik heb kunnen chatten met m’n zus via Messenger over de rapporten van Marte en Thijs en via

Facebook met vrienden kunnen corresponderen – valt ineens weg. Dat is de laatste dagen wel meer gebeurd, wat ons contact met papie en mamie in België behoorlijk bemoeilijkt: het internetsignaal is in de meeste hotels te zwak en dus beperkt tot onze GSM’s, geen laptops. Dan zie ik ineens een bord met de boodschap ‘No service’ langs de weg staan: we bevinden ons klaarblijkelijk in militair gebied – een woestijnlandschap aan beide kanten van de weg. Het is een desolaat gebied: hier zou ik niet graag willen wonen!

Langzaam maar zeker ruimen de zanderige vlakten met schaarse bosjes plaats voor een ander merkwaardig fenomeen: vlakbij de grensovergang met Nevada liggen de Bonneville Salt Flats, een enorm zoutgebied. Het lijkt één grote ijsvlakte, maar het is wel degelijk zout dat hier de grond bedekt. We mogen erop rondwandelen en nemen weer een aantal (panoramische) kiekjes. De temperatuur ligt ergens rond de 40° C, maar vreemd genoeg is deze droge hitte draaglijker dan de vochtige, klamme warmte die we in Virginia gewoon zijn en op onze rondreis door het zuiden ervaren hebben.

Slechts een paar mijl verderop nemen we de afrit naar het Bonneville Salt Flats State Park. Eum… State Park? De weg leidt doorheen de zoutvlakten naar een rond punt waar welgeteld één infobord staat met informatie over de snelheidsrecords die in dit gebied gevestigd worden. OK, dit is met stip het meest originele én goedkoopste State Park dat we al bezocht hebben! Er staat wel – op de weg terug naar de autosnelweg – een eenzaam bartje met een fles op. Amber poseert als een volleerde bardame voor een gekke foto.

Vlakbij ligt de grens met alweer een nieuwe staat die we bezoeken: Nevada, ‘The Silver State’. De lucht is dreigend als we de grens overrijden; de foto van het ‘staatsbord’ is dus niet echt scherp. Tegelijkertijd worden we weer een uurtje jonger: we leven vanaf nu in Pacific Time. Dat betekent wel dat we nog een kleine 2 uurtjes in plaats van het vooropgestelde 1 uur rijden voor de boeg hebben: oeps, geen rekening mee gehouden! Gelukkig verloopt de rit heel vlot en arriveren we rond 20u00 aan ons hotel in Elko: onze eerste Holiday Inn op deze reis.

Vlug inchecken – 1 mooie, grote kamer met 2 queen bedden en een zetelbed – en dan op zoek naar een eetadresje, want onze maag is serieus aan ’t rommelen. De receptioniste raadt ons ‘The Red Lion’ aan, een restaurant/casino, dat even verderop ligt. Casino? Mogen de kids dan wel mee naar binnen? Ja hoor, geen enkel probleem! De indruk is overweldigend als we binnenstappen: overal speeltafels, roulettes, ‘one armed bandits’ en ‘slot machines’. Knipperende lichtjes, af en toe een bel die afgaat – als er een klein jackpotje gewonnen is – kortom, een omgeving waarin een ‘gewone’ mens het niet lang zou uithouden.

Een beetje onwennig lopen we via al deze gokmachines naar de grill bar en bekijken het menu. Een beetje prijzig, en binnen een half uurtje sluit de keuken al. Dan maar naar de ‘salad bar’ die er tegenover ligt. Een pasta, een hamburger, een slaatje: alles is verzorgd en lekker. Een vreemde ervaring om temidden van al dat gokgeweld te eten. De 2 jongsten merken op dat er zelfs een kapper, een schoonheidsspecialist en een hotel aan dit casino verbonden zijn. We proberen uit te leggen dat al die zaken voorhanden zijn om de mensen, eens ze in het casino binnengestapt zijn, zo lang mogelijk binnen te houden, zodat ze blijven gokken.

Terwijl we zitten te eten, bespreken we de reisroute van morgen. Er zijn 2 opties: óf we leggen een hele afstand af tot aan Crater Lake, waar we kunnen gaan zwemmen, en we komen later in het hotel aan, óf we rijden in één ruk door naar ons overnachtingsadres en we houden het bezoek aan het meer tot de dag nadien. Deze laatste optie houdt dan wel in dat die volgende dag tamelijk vol wordt: én een zwemsessie in het meer, én een bezoek aan Redwood National Park, wat maakt dat we laat bij Yuri en Irina arriveren… Unaniem wordt er voor

de 1ste optie gekozen: morgen vroeg uit de veren, maar overmorgen een rustiger dag.

Terug in het hotel nemen we allemaal om de beurt – ah ja, 1 badkamer! – een douche en kruipen ons bed in. De poging van Hoesy om op het internet een programma te vinden dat het mogelijk maakt om ook de inhoud van ons ander fototoestel op de hard disk over te zetten, loopt op een sisser uit. Ik check nog even onze mailbox – alweer een 250-tal berichten – en ga dan ook slapen: de rest van het gezin is al onder zeil.

Holiday Inn Express & Suites (Elko,NV)

Nice hotel with own style. Staff was friendly, but service was slow due to fully booked hotel. No pool, but we were allowed to go ‘next door’. Breakfast was simple but good, but speed of service was slow.

Dag 12: Van Elko (NV) naar Klamath Falls (OR)

539 mijlen / 7279 km totaal / 9.993 stappen

Gepland: Bezoek aan Crater Lake National Park (www.nps.gov/crla/index.htm) en hopelijk een zwempartij in het meer.

Om een of andere reden dacht ik dat we pas rond 09u00 zouden vertrekken. Ik had de wekker dan ook om 07u30 gezet: tijd genoeg om rustig te ontbijten en alles bij elkaar te pakken. Als Hoesy om 07u15 opstaat en zich begint aan te kleden, vraag ik me af waarom hij zo vroeg uit bed is. "We hadden toch afgesproken om rond 08u00 onze reis verder te zetten?". Oeps, kleine misrekening!

Langzaam worden de kids ook wakker; al snel gaat het richting ontbijtruimte. Amber snakt naar een beker koffie, want ze heeft met haar oudste broer in één bed gelegen en naar 't schijnt, beweegt Loic enorm veel in z'n slaap. Ze is dan ook behoorlijk 'pissed' als de koffiekeuze zich beperkt tot STRONG en deca. De verantwoordelijke voor het aanvullen heeft zelfs geen zin om op Ambers verzoek nog een nieuwe kan gewone koffie te zetten. Er zijn ook geen yoghurtjes en het pannenkoekendeeg is ook op. Hmmm, moeten we toch effe vermelden als we dit hotel beoordelen. Gisterenavond was het ook al niet mogelijk om 2 extra badhanddoeken te krijgen – er waren er maar 4 – alhoewel de receptioniste alle mogelijke moeite heeft gedaan om er te vinden.

Ik onderneem een poging om een bijvulling van het pannenkoekenapparaat te bekomen en dat lukt: we kunnen pannenkoekjes bakken. Als er toch nog meer hotelgasten beginnen binnen te druppelen, komt er zelfs een verse kan gewone koffie op de proppen: Amber hélemaal ontstemd ;)

Een 3-tal kwartiertjes later dan gepland checken we uit. Het eerste stukje van de rit verloopt nog via de I80, maar in Winnemucca buigt deze af naar het zuiden en dus rijden we via Highway 95 verder naar het noorden. Het landschap kan zo uit een western geknipt zijn: het is heel gemakkelijk om je een colonne huifkarren in te beelden die door de eindeloze vlakte omgeven door bergen westwaarts trekt.

Het wordt pas echt desolaat als we Highway 140 oprijden: zo ver het oog kan reiken, zie je niets anders dan een lage begroeiing waar de weg kaarsrecht doorheen loopt. Ah ja, elektriciteitspalen zijn er ook, evenals paaltjes met reflectoren in de berm en af en toe een afsluiting. Ongeveer halverwege het traject opeens een bord dat een rustplaats aanduidt. We draaien de verlaten parking op: 2 primitieve WC'tjes zonder een lavabo'tje om je handen te wassen, enkele picknicktafels en een 3-tal vuilniscontainers. Én een plakkaat met de ludieke boodschap: 'Please… Do Not Litter! Keep Your Forests Clean.'. Come again? Bossen? Wélke bossen?

Op een mum van tijd staat de rustplaats vol: klaarblijkelijk zijn er nog meer mensen die in deze verlatenheid even een sanitaire stop willen inlassen.

Op het 2de stuk van de weg komen we zowaar hier en daar aan de rechterkant een trosje brievenbussen tegen; ertegenover liggen er heel in de verte enkele boerderijen. Wie wil hier nu in godsnaam wonen? Zo verlaten…

Als vlak voor de grens met Oregon de weg opnieuw westwaarts afbuigt, staat er aan de splitsing zowaar een tankstationnetje/bar/motel. Ook hier is de humor kurkdroog: een plakkaat vermeldt de afstand in mijlen tot respectievelijk Moskou, New York, Londen en Parijs, met daaronder het zinnetje ‘Tipperary, it’s a long way.’ We hadden gehoopt hier te kunnen tanken, maar een papier op de pompen geeft doodleuk de afstand naar de dichtstbijzijnde tankstations in de verschillende windrichtingen aan. Er zit niets anders op dan in noordwestelijke richting verder te rijden, in de hoop dat we tot aan het 90 mijl verder gelegen Shellstation geraken…

Bordjes langs de weg maken achtereenvolgens gewag van runderen en muildieren. Juist daarna bemerk ik inderdaad een wit-grijs dier, maar dat lijkt meer op een paard. Aha, daar is het bordje dat er hier ook paarden rondlopen! En er komt nog meer: wat dacht je van vee? Geen van deze dieren kruisen ons pad, wel een coyote in de berm die haastig rechtsomkeer maakt als wij hem voorbijrijden. Hij vlucht té snel om er een foto van te kunnen maken.

Nóg een bergpas door – opgepast voor de Bighorn sheep! – en dan verandert het landschap weer langzamerhand. De prairies gaan geleidelijk aan over in groenere vlaktes en meer en meer boerderijen duiken in ons gezichtsveld op.

Op onze laatste benzinedampen bereiken we het Shellstation, waar we de auto voltanken en zelf eventjes naar toilet gaan: de lucht is zo droog dat we heel veel water drinken (noot van Hoesy: dit was volgens Loic het spannenste uur van de reis. Op 53 mijl voor het benzinestation sprong het lichtje voor de reserve aan). Al grappend vraagt Hoesy om op de GPS te zoeken of er geen Panera in de buurt is: het is immers Baker’s Tuesday, dus 13 bagels voor ocharme 7 dollar verkrijgbaar! Amber lokaliseert de dichtstbijzijnde broodjeszaak op meer dan 200 mijl afstand. Wat had je dan ook gedacht? We zitten middenin National Forestgebied!

Van zodra we een rustplaats langs de weg tegenkomen, laden we onze proviand uit en picknicken we aan een van de grote houten tafels die er opgesteld staan. Het is een pittoresk open grasplekje temidden van naaldbomen en stronken. Al snel krijgen we het gezelschap van chipmunks, veldmuisjes en een blauwe specht; boven in de lucht cirkelt er iets dat op een valk of havik lijkt. Zalig genietmomentje!

Dan is het weer de auto in, nu in één ruk door naar het Crater Lake National Park. Op de weg daar naartoe is het duidelijk dat we in een gebied van veetelers zitten: weiden met kuddes koeien en ook veel paarden kenmerken de omgeving. Toch valt het op dat er veel huisjes te koop staan. Huisjes, want het zijn kleine, hoofdzakelijk houten woningen die we zien. Eigenaardig is wel dat heel veel van die (onderkomen) huisjes een RV en/of caravan in hun tuin hebben staan. We komen ook ranches tegen, alhoewel ik me bij het woord ‘ranch’ toch iets anders voorstel. Akkoord, de woningen zijn groter, maar zelfs deze ogen niet echt verzorgd. Er staan veel loodsen en schuren in de buurt ervan, en soms vraag je je af wat het huis en wat de rest is.

De zuidelijk ingang tot het park is omzoomd door hoge pijnbomen. Als we binnenrijden en Hoesy bij de parkranger informeert of we inderdaad in het meer kunnen zwemmen, bekijkt hij ons met een geamuseerde blik en vraagt hij of we er al eens geweest zijn. Hij zou het niet aanraden, zegt hij: “The temperature of the water is only a few degrees above freezing.”. Je komt hier vooral voor de rust en de intrinsieke schoonheid van de natuur.

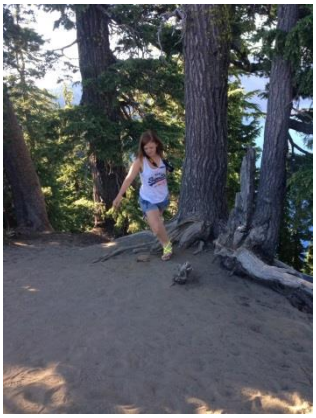

We laten het bezoekerscentrum links liggen en rijden dadelijk naar de plaats waar een wandelpad ligt dat ons naar de Watchman Overlook leidt. Op de kleine parking heb je al een schitterend uitzicht over het meer en het Wizard Island dat erin ligt, zo genoemd omdat het op een tovenaarshoed lijkt.

Het meer zelf is ontstaan doordat de top van een vulkaan letterlijk ingedrukt werd en vervolgens geïmplodeerd is. Daardoor is de magmakamer van de vulkaan geledigd, een grote, lege krater achterlatend. Doordat de winterse sneeuw geen uitweg uit die krater vond, is deze tot een meer omgevormd geworden.

Het water in dit meer is van een uitzonderlijke helderheid: je kan tot op een diepte van gemiddeld 35 meter zien. Het is trouwens ook het diepste meer van de USA: het diepste punt ligt op 592 meter.

De kids protesteren lichtjes als ze horen dat we gaan wandelen in plaats van zwemmen: dat was niet zo afgesproken! Als we de 2,6 km lange wandeling aanvatten, maak ik me de bedenking dat het wel eigenaardig is dat de naam van het wandelpad nergens vermeld wordt. Normaal gezien worden ‘trails’ altijd zeer goed aangeduid. Och, zolang we maar op een van de hoogste punten van het park een prachtig vergezicht aangeboden krijgen.

Het pad is gemakkelijk te volgen, maar leidt geenszins naar de top van de Watchman, integendeel. We bemerken een beverachtig diertje tussen een van de rotspartijen: het is geen bever, want het heeft geen platte staart, maar evenmin een beverrat, want zo’n dier heeft dan weer een lange, kale staart. Nee, z’n staart is eerder wollig. Toch eens proberen terug te vinden wat voor beestje het juist is… (noot van Hoesy: ook het internet geeft niet direct een antwoord).

Nog wat verder komen we aan een plek waar nog sneeuw ligt. Natuurlijk beginnen de kids dadelijk aan een sneeuwballengevecht. Ik ga ondertussen eventjes de heuvel op om te kijken hoe ver het pad ons nog leidt. Als ik op de top enkele nieuwe grasvlakten zie opdoemen, weet ik dat we een verkeerde wandeling genomen hebben. Geen erg: het was een leuke uitstap – al hebben we wel meer dan de voorzien 2,6 km gewandeld. Op onze terugtocht kruist wordt ons pad nog door een hertje gekruist.

Als we terug aan de auto komen, is het al 19u00 en we hebben toch nog wel een klein anderhalf uur rijden voor de boeg vooraleer we aan ons hotel komen. Als we

de parking afdraaien, bemerken we aan de andere kant ervan een bordje: ‘Watchman Trail’. Tja…

In Klamath Falls gearriveerd, checken we in in het Maverick Motel. Na enige discussie is de kamerindeling in orde: Amber slaapt bij ons, de 3 jongens samen. Voor hen geen enkel probleem dat de kamers een eindje van elkaar gelegen zijn! (Noot van Hoesy: als ik aan de receptie staat te wachten, komt er een bestelwagen aangereden. De wagen is te hoog om onder het afdak te rijden en ramt de balk in stukken. Mooi spektakel …)

Volgens de receptioniste kunnen we nog een stukje eten in de vlakbijgelegen ‘Creamery Brewpub and Grill’, die deel uitmaakt van de microbrouwerij ‘Klamath Basin Brewing’. De eetgelegenheid die er als een soort loods uitziet, heeft binnenin ‘n gezellig interieur met een grote bar; boven ons hoofd lopen er grote buizen. Afgeschermd door vensters, maar wel zichtbaar voor de gasten ligt het brouwerijtje. De man die ons verwelkomt, legt uit dat we zeker nog iets te eten kunnen krijgen, maar we moeten kiezen uit het ‘night menu’. Bier wordt er nog tot 22u00 geschonken.

De dienster die onze bestelling komt opnemen, is een beetje aan de norse kant, maar de rest van de bediening loopt vlot en vriendelijk. Hoesy en ik proberen 3 verschillende biertjes uit: een ‘51st State Pale Ale’ dat naar een stevige pils smaakt, een ‘Rebellion Red Ale’ die ik vergelijk met een Guinness en een ‘Notch Eight IPA’ met een lichte citrussmaak. Een leuke afwisseling voor wijn!

Tijdens het avondmaal vindt Hoesy uit dat er een misrekening qua route gebeurd is: als we morgen de Redwood National en State Parks willen bezoeken onderweg naar Yuri en Irina, vraagt de rit alleen al maar liefst 10 uur! Met spijt in het hart besluiten we dit stukje natuurschoon dan maar te schrappen en rechtstreeks naar Granite Bay te rijden. Dit betekent wel dat we iets langer kunnen slapen: er wordt afgesproken dat we om 10u00 vertrekken.

Terug op onze kamer zet ik naar goeie gewoonte de foto’s nog op de hard drive over, maar onze mailbox checken zit er niet meer in: m’n ogen vallen toe. M’n 2 kamergenoten vertoeven al in dromenland…

Maverick Motel (Klamath Falls, OR)

Simple motel with good and friendly service. Good stopover after a long drive.

Dag 13: Van Klamath Falls (OR) naar Granite Bay (CA)

326 mijlen / 7804 km totaal / 6.206 stappen

Gepland: Origineel stond een bezoek aan Redwood National Park (www.nps.gov/redw/index.htm) gepland, maar een herberekening toonde aan dat di teen sloridge 5 uur aan ons traject zou toevoegen. Dus, bezoek geschrapt in de hoop de gigantische bomen later te kunnen zien, en rechtstreeks naar ons logeeradres rijden.

De eerste 4 uren van de nacht slaap ik goed, vanaf 04u00 echter word ik regelmatig wakker: eerst heb ik het te warm – de airco ligt af – een half uurtje later zet Amber de koeling terug aan, en weer een uurtje later draait Hoesy zich om in z'n slaap waarbij hij me per ongeluk (?) op m'n oog raakt.

Allesbehalve een rustige nacht dus. Het is nog geen 08u00 als ik besluit te gaan fitnessen… of nee, toch niet: ik heb m'n loopschoenen in de auto laten staan en ben te lui om ze te gaan halen. Dan maar wat foto's op Facebook posten: tijdens onze rit gisteren was er immers slechts sporadisch of zelfs helemaal geen internetverbinding, dus ik kan nu pas het verdere verloop van onze reis aan de wereld beschrijven. Als m'n 2 kamergenoten ook wakker zijn, nemen we snel alledrie een douche en begeven we ons naar de ontbijtruimte. De 3 jongens zijn al aan 't eten.

Na het ontbijt heb ik eindelijk eventjes tijd om enkele dringende betalingen uit te voeren en onze bankzaken af te handelen. De rest van de bende laadt alvast de auto in; ze zitten buiten in het zonnetje te wachten, als ik een dik kwartier te laat kom opdagen. Enfin, Loics 'international admission fee' voor de KUL is betaald!

Een half uurtje later, sneller dan verwacht, rijden we onze 15de staatsgrens over: we zijn in Californië! Omdat we op snelheid gepakt zijn – we waren het staatsbord voorbij vooraleer we het ons realiseerden – keert Hoesy even om. Een vriendelijke motorrijder neemt een kiekje van mama en 2 oudste kids en vraagt waar we vandaan komen. Blijkt dat z'n broer in de Navy werkzaam is, ergens rond Norfolk woont én in België gestationeerd is geweest! Het verbaast me nog steeds dat relatief veel Amerikanen ons kleine landje überhaupt kennen…

Niet veel verder komen we aan wegwerkzaamheden: het verkeer wordt om de beurt over 1 rijstrook geleid. We hebben pech: juist voor ons wordt de weg afgesloten. De vriendelijke man die het stopbord hanteert, komt zich verontschuldigen: blijkbaar is er een aanrijding gebeurd en dienen eerst de betrokken auto’s verwijderd te worden. Eerst komen de sleepdiensten, dan wordt een lange rij van tegenliggers doorgelaten en daarna pas is het onze beurt om door te rijden. Resultaat: een uur oponthoud!

Als je de sanitaire pauze onderweg niet meetelt, rijden we zonder stoppen door tot aan de Walmart in Anderson, CA. Daar slaan we brood en wat koekjes, véél water, evenals tandpasta voor Seighin in: onze jongste heeft z’n tube natuurlijk ergens in een van de hotels onderweg laten liggen! We verbazen ons over de cupcakejes en koeken in rood, wit en blauw. Ook de kleding doet mee aan de ‘4th of July’-gekte: schattige meisjesminirokjes, compleet met sterretjes, stoere T-shirts voor jongens, zelfs zwembermuda’s voor mannen en ‘star spangled’ bikini’s voor vrouwen. Dat gaat wat geven binnen enkele dagen: Amerikanen zijn enorm vaderlandslievend en hun nationale feestdag wordt met grote sier gevierd!

Aan de overkant van de Walmart heb ik een outlet-shoppingcenter ontdekt. Hoesy zet effectief koers naar dit winkelcentrum, echter omdat er ook een California Welcome Center gelegen is. Als we met de nodige brochures en kaarten terug naar buiten stappen, kan Amber haar papa overtuigen om eventjes in de Boot Barn binnen te wippen: beide meisjes dromen allang over een paar westernbotten, en er is solden in die winkel!

We passen een aantal toffe laarsjes, maar laten ons toch niet tot een aankoop ervan leiden: de prijzen liggen nog steeds gemiddeld rond de 150,00 à 200,00 USD voor één paar. Wie er wel apetrots en gelukkig naar buiten wandelt, is Hoesy: hij heeft, geloof het of niet, een cowboyhoed gekocht (noot van Hoesy: zoals je zelf kunt zien is het geen echte cowboyhoed, wel iets beter) en we hebben zelfs military discount gekregen!

Terug de autosnelweg op om aan de eerste rustplaats halt te houden voor het middagmaal. Ditmaal geen rustig bos, maar een parkje met tafeltjes en bankjes met op de achtergrond het geluid van de voorbijrazend auto’s en vrachtwagens. Het is warm, heet: we zitten over de 40° C. Echter, de vele posts op Facebook vertellen ons dat er in België momenteel óók zo’n abnormaal hoge temperaturen heersen: leve de zomer!

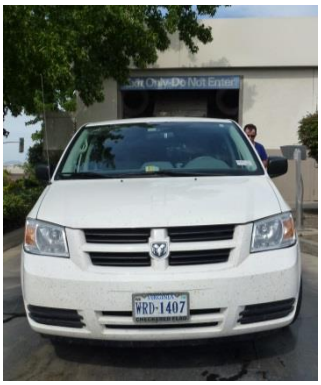

Aan het tankstation een beetje verderop bel ik naar Yuri om onze verwachte aankomsttijd mee te delen. Onze auto, die ondertussen al een slordige 4.750 mijl achter de wielen heeft, is vooraan in een rijdend vliegen- (en andere insecten)kerkhof veranderd. Hij heeft dan ook een carwashke dubbel en dik verdiend.

Met een proper en tevreden tuteke vatten we de laatste etappe van onze rit van vandaag aan: nog een 2,5 uur scheiden ons van ons logeeradresje voor de komende 2 dagen. (Noot van Hoesy: onderweg komen we nog een brandweerwagen tegen die een bermbrand aan het blussen is. Zo warm!)

Rond 19u00 arriveren we in Granite Bay, CA, waar we hartelijk begroet worden door Yuri en Irina. Wat fijn om hen terug te zien: het is alweer van 2012 geleden dat we samen waren, toen ze op bezoek waren in België! We krijgen een korte rondleiding – morgen hebben we tijd genoeg – door hun prachtige huis; de jongens zijn amper te houden als ze het zwembad bemerken. Eerst alle bagage uit de auto laden en ons installeren in de de gastenkamers: wij krijgen de ‘hoofd’slaapkamer, Amber slaapt in de ‘bureau annex bibliotheek’ en de 3 jongens verblijven in de ‘recreation room’, met onder andere een aparte bar (!) en een biljarttafel. Er is ook een grote flatscreen-TV aanwezig: zien ze helemaal zitten!

We worden uitgenodigd aan de tafel in de grote eetkamer waar Irina een lekkere maaltijd serveert: broccolisalade, wraps en warme kip. Dit wordt begeleid door een heerlijk Californisch wijntje. Het dessert bestaat uit aardbeitjes en verkoelende stukken watermeloen. De 3 zonen kunnen niet snel genoeg hun maaltijd binnenspelen: ze mogen nadien immers nog gaan zwemmen! Wij blijven

een hele tijd aan tafel zitten, gezellig bijkletsen en genieten van het gezelschap waarin we vertoeven.

Na de koffie met koekjes zoeken we onze slaapkamer op: het is ondertussen al 23u00 voorbij: hoog tijd om in bed te kruipen. Spokojnoj notsj!

Dag 14: Granite Bay (CA)

0 mijlen / 0 km totaal / 6.607 stappen

Gepland: Niets, want een rustdag. Op onze heentocht hebben we over de US 50 gereden, zogenaamd de Loneliest Road in America (en.wikipedia.org/wiki/U.S._Route_50_in_Nevada) maar we hebben op veel eenzamere wegen gereden.

Een ‘vreemd’ huis met een koekoek die zich elk uur laat horen en een grote klok die zich ook laat gelden: niet echt de ideale omstandigheden voor een goede nachtrust! Vanaf 04u00 word ik enkele keren wakker, maar val telkens terug in slaap. Toch voel ik me tamelijk uitgerust als ik rond 08u00 héél moedig besluit om een eindje in de wijk te gaan lopen. Yuri en Irina hebben weliswaar een prachtige fitnessroom, maar het is zonde om met zo’n mooi weer binnen te blijven. Hoesy gaat niet mee; als ik zoals afgesproken bij onze dochter ga polsen, geeft ook zij verstek: “Weet je hoe warm het nu al is, mama? 30°C!”.

Er is overeengekomen geweest dat het ontbijt tussen 09u00 en 10u00 opgediend wordt, maar toch zijn onze gastheer en -vrouw al in de keuken als ik naar beneden ga. Onder het genot van een kopje koffie besluit het viertal te wachten totdat ik terug ben van m’n loopje. Nog even de route op m’n Runkeeper checken – ’t is een grote lus rondom het meer, dus normaal gezien kan ik niet verkeerd lopen – en dan ben ik ermee weg.

Enkele ervaringen tijdens m’n sportief half uurtje:

1. In vergelijking met onze buurt zegt men hier minder gemakkelijk goeiedag als men elkaar op straat tegenkomt. Mensen die hun hond uitlaten, aan ’t wandelen of joggen zijn of in hun tuin werken: ze zijn een beetje verrast als ik hen begroet. Ik was van oordeel dat dit een typisch Amerikaanse gewoonte was: niet dus!
2. Oeps, Granite Bay is heuvelachtig: was ik effe uit het oog verloren! ’t Is dus een parcours dat af en toe een ietsje naar boven en terug naar beneden gaat: beetje meer zwoegen dus.
3. Nogmaals oeps: de warmte hier is helemaal niet dezelfde als in Chesapeake! Terwijl we in Virginia gewoon zijn aan een zeer vochtige hitte – bij wijze van spreken 1 vinger bewegen en je bent al helemaal bezweet – is het in Californië droog warm. Ik zweet dus amper terwijl ik aan ’t lopen ben, maar eens ik m’n stretchoefeningen doe, begin ik te transpireren. M’n

mond is ook kurkdroog als ik terug ‘thuis’ arriveer: m’n tong plakt echt tegen m’n verhemelte!

Conclusie: blij dat ik de inspanning gedaan heb, maar zeker even blij dat ze achter de rug is!

Terug binnen neem ik eerst een douche – ik kan moeilijk in deze bezwete toestand aan tafel schuiven – en geniet dan van een zalig ontbijt: vers fruit, ontbijtgranen, croissants, gekookte eitjes, bagels, muffins, sinaasappelsap, koffie… Dit kan ik wel eens héél snel gewoon worden!

Van zodra hun ontbijt op is, trekken de jongens naar buiten: eerst een beetje pingpongen en dan voor het overgrote deel van de dag het zwembad in. Hoesy beslist om wat bij te schrijven aan het belevingsdagboek – hoofdstuk begin juni, net voor we op reis vertrokken zijn. Irina leidt me naar haar ‘laundry room’ en legt me uit hoe haar wasmachine en droogkast werken.

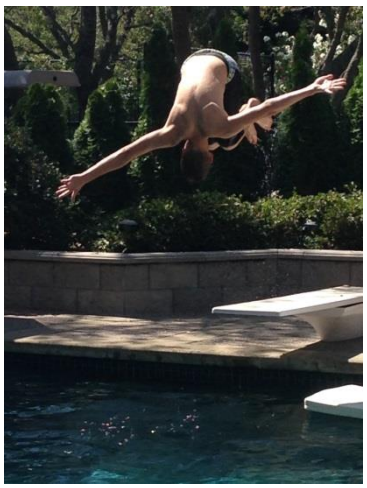

Amber maakt zich de bedenking dat deze vakantie het ideale moment is om te proberen een nieuwe taal te leren. Ze heeft weliswaar een heel aantal boeken op de Kindle van haar papa gedownload, maar ze kan niet altíjd lezen, toch? En dus trekken de 3 vrouwen naar een van de nabijgelegen winkelcentra om in de Barnes & Noble op zoek te gaan naar ‘Spanish for Dummies’. Vervolgens wippen we even de Old Navy binnen: misschien hebben ze hier nog wél dat topje dat ik in onze Old Navy in Chesapeake niet meer in m’n maat gevonden heb? Nee, geen geluk: wél toffe 7/8 broek gezien, en een leuke short voor Amber, en zomerkleedjes, en… De rij aan de kassa is echter te lang en Irina staat al te wachten, dus gaan we zonder een aankoop gedaan te hebben terug naar buiten. Nog eventjes langs de Best Buy voor nieuwe cassettes voor de camera. Ook hier geen succes: het model

van camera is té oud en ze verkopen deze cassettes niet langer.

Terug ‘thuis’ is er nog genoeg tijd om even in het zwembad te springen vooraleer het middageten opgediend wordt: er zijn 2 extra large pizza’s besteld die we vergezeld van een groen slaatje soldaat maken. We zitten buiten, de kids aan de ‘toog’ waar ook de BBQ en de koelkast zich bevinden, de volwassenen in het prieeltje er vlakbij.

We krijgen geen toestemming om alles mee te helpen opruimen: met moeite kunnen we een paar borden naar binnen dragen. Yuri en Irina zijn van oordeel dat we moeten genieten van ons dagje vrijaf. Eigenlijk zou ik enkele kaartjes moeten schrijven (die heb ik al een week geleden gekocht!), maar het zalig nietsdoen wint het voor één keer van m’n plichtsbewust-zijn en dus kies ik voor een namiddagje zwemmen en relaxen in de zon. Na een tijdje komt ook Hoesy ons vervoegen – hij was nog een poosje binnen verder gaan werken – en wordt het een dolle gezinsboel in het zwembad.

Rond 17u00 wordt de lucht dreigender en even later vallen de eerste regendruppels: niet verwacht, maar wel welkom voor de tuin. Stoelkussens, sportgerief, badhanddoeken, alles wordt samengeraapt en weggeborgen. Daarna beginnen we aan het ‘grote douchemoment’: we kleden ons op, want vanavond gaan we uit eten.

Twee uurtjes later rijden we met de beide auto’s van het gastechtpaar naar ‘Fat’s Asia Bistro’. Een mooi en modern ingericht restaurant, gespecialiseerd in de oosterse keuken. Irina vertelt dat ze hier meer komen en dat het een familierestaurant is, met nog 2 andere vestigingen, echter allemaal in deze buurt gelegen.

Alhoewel we vorige week al Chinees gegeten hebben, wordt er ook vandaag geopteerd voor het bestellen van een 6-tal verschillende gerechten, zodat iedereen kan proeven van hetgene dat hem/haar aanstaat. Als voorgerechtje 2 mandjes met dim sum, daarna een waaier aan heerlijke schotels, die wel degelijk verschillend zijn van hetgene we in Chicago geproefd hebben.

Het dessert wordt thuis aangeboden: ijsroom, koekjes, watermeloen. Yuri schenkt nog een glas excellente rode wijn uit. We zetten een boompje op over Wimbledon en de leeftijd en het liefdesleven van een aantal spe(e)l(st)ers. Op onze slaapkamer kom ik niet verder dan het bekijken van Facebookposts en –alerts: oei, 3 verjaardagen vergeten – sorry, Patricia, Ingrid en juf Ginneke! M’n bedje roept…

Dag 15: Van Granite Bay (CA) naar Monterey (CA)

257 mijlen / 5106 km totaal / 9.746 stappen

Gepland: veel dingen zoals een bezoek aan een Napa Valley wijngaard – geen goede gevonden - Humboldt Redwoods State Park (www.parks.ca.gov/?page_id=425) – te ver - Drive-Thru Tree Park, Leggett ("Chandelier Tree") (www.drivethrutree.com/) het park met de enige levende drive-thru bomen – ook t ever - Point Reyes National Seashore (www.nps.gov/pore/index.htm), Mount Tamalpais SP (www.parks.ca.gov/?page_id=471), en natuurlijk even over de Golden Gate Bridge rijden.

Deze nacht wordt minder onderbroken door korte 'waakmomentjes': als ik wakker word, herinner ik me vaag dat ik de koekoeksklok 03u00 hebben horen 'slaan' en dat ik het op een bepaald ogenblik heb horen regenen, maar dat is het dan ook. Het is nog vroeg, maar toch lukt het me niet meer om terug in te slapen. Misschien eens even checken of oudste zoonlief tegen alle verwachtingen in tóch wakker is om samen met mij een balletje te slaan? Nope, ijdele hoop: hij ligt nog deftig te ronken, net als de 3 andere kids trouwens. Me dan maar aankleden en alles beginnen te verzamelen en in te laden, want vandaag moeten we weer de hort op. Gedaan met het zalige 'dolce far niente'!

Het ontbijt is even rijkelijk en lekker als gisterenochtend. Ik vertel aan Yuri en Irina dat 'onze' David Goffin bij de laatste 16 zit – hij heeft Marcos Baghdatis in 3 sets verslagen – en prompt zetten ze de televisie aan om nog een stukje life tennis (beide Williamszussen én Maria Sharapova spelen) mee te pikken.

Tanden poetsen, een laatste inspectie van alle slaap- en badkamers (is álles mee?), en dan is het moment aangebroken om afscheid te nemen. Nog één groepsfotoke… We knuffelen en zeggen dat ze ons móeten komen bezoeken in Chesapeake. Ze zullen het zeker proberen…

Zelfs het weer wil niet van ons vertrek weten: het zonnetje heeft plaatsgemaakt voor regen, geen echte plensbui, maar toch… Yuri heeft deze ochtend opgezocht wat de temperatuur in Monterey, onze volgende bestemming, is: een aangename 22 à 23°C. In San Francisco echter is het aan de frisse kant: alle vrienden die hier al geweest zijn, hebben ons aangeraden een lange broek en een pull of sweater te voorzien. Als mama heb ik daarom heel m'n gezin erop gewezen om deze spulletjes bij het inpakken zéker niet te vergeten, maar zélf heb ik enkel shortjes, rokjes en enkele kleedjes mee.

Dan maar 'noodgedwongen' naar een Old Navy op onze weg: gisteren hadden Amber en ik immers al een toffe broek gezien. Dochterlief vergezelt me naar binnen; even later komt ook Loic ons vervoegen. We blijven langer dan verwacht rondkijken en kiezen, want opeens staat Hoesy voor onze neus: of het nog lang gaat duren? Een mouwloos T-shirt, een bermuda en een op en top Amerikaanse

zwemshort voor Loic, een 7/8 broek, een donkerblauw topje en wit topje met motiefje voor mij en een wit T-shirt met V-hals voor de pater familias rijker stappen we de winkel terug uit.

Omdat we gisteren niet tot in de Redwood National en State Parks geraakt zijn, en de ‘redwoods’ toch echt wel de moeite waard blijken te zijn, zetten we koers naar het Muirs Woods National Monument, een klein natuurgebied vlak boven San Francisco. Daar zouden we de befaamde bomen ook moeten kunnen bewonderen. Ondertussen is de zon dan toch teruggekeerd en worden we langzamerhand het onderweg zijn opnieuw gewoon.

Na een iets meer dan een uurtje rijden – we hebben via de Richmond-San Rafael Bridge de San Pablo Bay overgestoken –benaderen we onze bestemming (noot van Hoesy: onze bestemming was intussen gewijzigd naar Muirs Woods National Park om de grootste bomen ter wereld, de Coastal Red Woods, te bekijken). Echter, er moet iets van (sport?)activiteit voor vandaag gepland zijn: alle parkings, ook de ‘overflows’, staan stampvol en er is een ellenlange file langsheen de weg. Talloze auto’s staan gewoon aan de kant van de baan geparkeerd; geen mogelijkheid om ook maar in de verste verte aan Muirs Woods te geraken. We proberen nog even om een parkeerplaatsje te vinden aan het strandje enkele kilometers verderop, maar na 2 keer rondgereden te hebben – waarbij we om de beurt naar het aldaar aanwezige toiletje gaan – staken we onze pogingen. Geen redwoods!

Via een even kronkelende bergweg dalen we terug af – eveneens aanschuiven – en plots is ze daar: de Golden Gate Bridge! Wederom filerijden om de brug over te kunnen, maar daar ontsnappen we (voorlopig) aan door ze letterlijk links te laten liggen en naar een van de hogerop gelegen uitzichtpunten te rijden. Er staat een stevig windje en de temperatuur is gevoelig gedaald, maar toch genieten we van het uitzicht op de baai en hét handelsmerk van San Francisco. Een gedeeltelijk uitzicht, spijtig genoeg: zoals zo dikwijls in de kuststad het geval is, is er ook nu een laaghangende mist die een stuk van de brug aan het oog onttrekt.

Terug naar beneden, aanschuiven om over de brug te rijden en dan een stukje door de buitenwijken van de stad om op de kustbaan te geraken. We kunnen evengoed de autosnelweg naar het zuiden nemen, maar dan missen we ‘de charme’ van de rit langs de oceaan. Het is druk rond San Francisco: we moeten regelmatig aanschuiven en we vinden maar geen plekje waar we even halt kunnen houden om onze bokes op te eten.

Uiteindelijk draaien we de parking van een winkelcentrumpje in Halfmoon Bay op en schaffen we een ‘footlong’ aan in de Subway. Als dessertje een McFlurry van de McDonald’s ernaast en een koffietje van de Starbucks voor de mama. Het valt ons op dat alledrie de winkels tamelijk onverzorgd en niet echt proper zijn. Typisch voor de kleine stadjes aan de westkust?

Naarmate we verder zuidelijk rijden, wordt de mist hardnekkiger en klaart het weer eigenlijk niet meer op. In Del Rey stoppen we nog even bij de RadioShack op zoek naar cassetjes voor de camera. Onder een bewolkte hemel leggen we vervolgens het laatste stukje naar Monterey af.

Vooraleer we in ons hotel inchecken, bezoeken we het US Coast Guard Pier Station: : langsheen die pier kan je immers zeeleeuwen spotten. En we hebben geluk: ook al is de zon achter laaghangende wolken verdwenen, toch liggen er nog enkele exemplaren op de rotsen vlakbij te soezen. Twee grote beesten liggen tegen elkaar aan te blaffen. Ook aan de andere kant horen we hen enthousiast lawaai maken, maar daar kan je niet bij, wegens militair domein.

De check-in in het Holiday Inn Army Hotel, gelegen op de Presidiobasis, verloopt vlot. Het gebouw is eigenlijk het vroegere officierenlogement dat in samenwerking met de IHG-groep omgevormd werd tot een hotel, weliswaar enkel voor militairen en hun familie. We hebben 2 kamers naast elkaar, verbonden door een badkamertje. Geen grote luxe, maar proper, en da’s het belangrijkste. ’t Is toch maar voor één nacht dat we daar slapen: vanaf morgen logeren we gedurende 3 weken samen met de bende van Ranst.

We maken er een echt luie ‘couch potato’-avond van: veel honger hebben we niet meer na onze late lunch, dus warmen we de gigantische pizza op die Irina ons meegegeven heeft. We eten hem op terwijl we naar TV kijken: kan het nog

Amerikaanser? Ciaran werkt nog en paar uurtjes voor school, noodgedwongen in de lobby: het internetsignaal geeft wederom ‘beperkt’ aan op onze 2 laptops. Om 22u00 wordt de taptoe geblazen – we zitten nu eenmaal op een legerbasis – en langzamerhand wordt het rustig bij de kids. Ik schrijf nog enkele kaartjes en ‘trakteer’ mezelf daarna op een TV-diner. De bedoeling is van nog één aflevering van een toevallig ontdekte serie, ‘Criminal Minds’, te bekijken en dan te gaan slapen, maar finaal moet ik mezelf dwingen om het licht uit te knippen: het is al na enen!

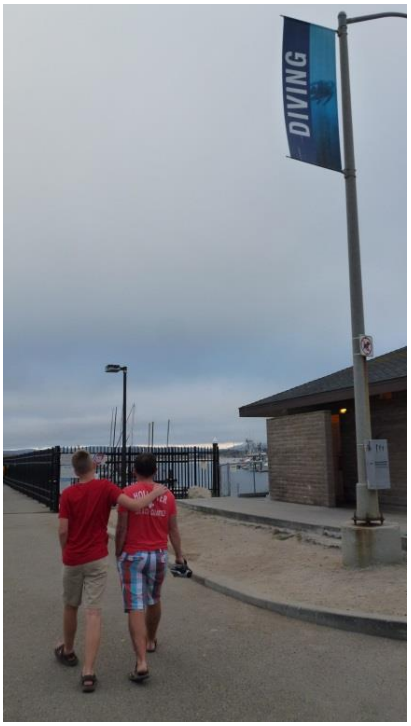

Holiday Inn Army (Monterey, CA)

Hotel based on army quarters. No wonder it still resembles the old officer rooms. Nevertheless, good value for the money.

ATM
MACHINE
366
BUILDING 366 & 367
IHG
ARMY
HOTELS

Dag 16: Van Monterey (CA) naar Burlingame (CA)

135 mijlen / 5241 km totaal / xxxx stappen

Gepland: Een ritje over de 17-miles drive www.verenigdestaten.info/americana-17-mile-drive-monterey-californie/, even een kijkje nemen in Carmel by the Sea (www.carmelcalifornia.com/), en daarna een bezoek aan Monterey Bay Aquarium (www.montereybayaquarium.org/). Als laatste activiteit eventueel het vuurwerk gaan bekijken voor de 4 juli viering en dan naar het hotel rijden om onze reisgezellen uit Ranst te verwelkomen.

Zoals verwacht is m'n nachtrust aan de korte kant: omstreeks 06u15 ben ik al wakker. Ik probeer nog even terug de ogen te sluiten, maar om stipt 07u00 weerklinkt er opnieuw een trompet: de nieuwe dag wordt militair begroet! Alles blijft rustig in de andere kamer; ik gluur door de gordijnen en bemerk dat de hele baai in een sluier van mist ligt. Geen sprake van enkele rondjes op de atletiekpiste te gaan lopen dus. Ik overweeg nog even om m'n loopschoenen in de auto te gaan halen om in de gym van het hotel een half uurtje te gaan zweten, maar in plaats daarvan check ik m'n Facebookberichten en lokaliseer ik via flightaware.com de vlucht van m'n zusje en haar gezin. Ze hangen boven de Atlantische Oceaan!

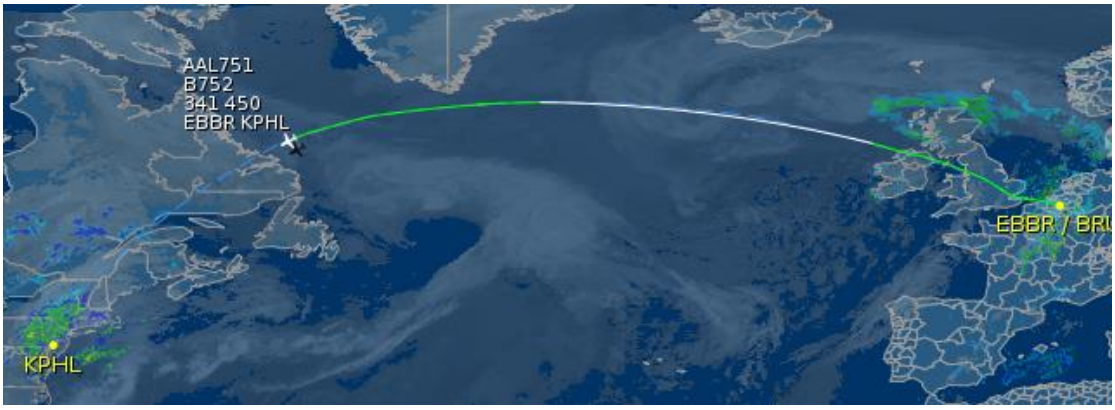

Televisie op om met een half oog Wimbledon te volgen, douchen en rond 08u00 zitten we aan tafel. Heel het gezin is vandaag in blauw-wit-rood gekleed als eerbetoon aan ons gastland: het is immer the Fourth of July! Simpel ontbijtje – zelfs geen pannenkoekjes of wafels, en altijd weer dat plastic bestek – waarna we alle spullen bijeen pakken en uitchecken.

Na een kort, democratisch overleg wordt er besloten om eerst de 17 Mile Drive te doen: een scenische route doorheen het vlakbijgelegen Del Monte Forest en langs de kust. Ondertussen is het zonnetje door de mist komen priemen, dus het is uitstekend weer om via de

vele uitkijkpunten de baaien en de oceaan te bewonderen. Mooie panorama’s worden afgewisseld met een bezoekje aan een strand waar we even in het zeewater gaan pootjebaden – koud! De route slingert zich doorheen bossen waar sjieke villa’s gebouwd zijn: hier verblijven ongetwijfeld de rijkere inwoners van Monterey. We rijden voorbij golfterreinen en een manège; er zijn zelfs een resort en een lodge, compleet met winkelcentrum en restaurantjes.

Qua natuur is het heel mooi: heuvels met oude cypressen en pijnbomen geven uit op baaien waar zeevogels, eekhoorntjes, zeehonden en –leeuwen broederlijk de rotsen en het water delen. De temperatuur is aangenaam, maar toch begint de mist op te rukken en steekt er een zeebriesje op.

Bijna aan het einde van het traject keren we via een binnenwegje terug naar een picknickplaats aan de oceaan. Daar eten we aan een van de grote houten tafels onze boterhammetjes op. Dan rijden we via Carmel terug richting Monterey. Het charmante kuststadje, waar Clint Eastwood nog burgemeester is geweest, straalt een mondaine sfeer uit: leuke boetiekjes in het centrum, die we spijtig genoeg niet aan een nader onderzoek kunnen onderwerpen. Deze namiddag zijn we immers van plan om het aquarium in Monterey te bezoeken!

Daar aangekomen merken we dat heel veel mensen op hetzelfde idee zijn gekomen: de parkings in de onmiddellijke omgeving staan overvol. Naar Amerikaanse normen ligt het tarief ook hoog: 30,00 USD voor 6 uur. Dan maar proberen een plaatsje aan de straatkant te bemachtigen: we kunnen best een stukje te voet gaan. Na wat rondrijden vinden we een parkeerplekje, en we hebben nog geluk ook: de meter is nog voor een klein anderhalf uur gevuld. Voor 4 dollar kunnen we onze auto daar voor 4 uur achterlaten.

Als we de inkomprijzen voor het aquarium zien, schrikken we wel even: 40,00 USD per volwassene, 35,00 voor een tiener en 25,00 voor een kind tot en met 11 jaar? Dát is een aardige som voor ons gezessen! We overleggen dan ook een tijdje of we dit wel gaan doen: per slot van rekening hebben we in Virginia Beach ook een schitterend aquarium. De kids vinden het een te zotte uitgave, maar Hoesy is van oordeel dat een bezoek aan dit aquarium echt wel de moeite waard is. Tenslotte schaffen we een jaarabonnement aan: dat komt toch een twintigtal dollar goedkoper uit dan wanneer we voor iedereen afzonderlijk zouden betalen. En wie weet: misschien moet Hoesy voor z’n werk nog wel eens naar Monterey het komende jaar!

Gedurende een kleine 4 uur wandelen we doorheen de verschillende zalen. En ‘t moet gezegd zijn: als een van grootste aquaria ter wereld houdt het onze aandacht gedurende die tijdspanne moeiteloos vast. Mooie tentoonstellingen, een rijk aanbod aan een grote variëteit van zeedieren, interessante uitleg en heel verzorgd. Alleen spijtig dat er zoveel (Aziatische) toeristen zijn. Ligt het aan mij of hebben deze mensen écht wel een andere mentaliteit? Ze verdringen elkaar voor elk bassin, nemen ruim de tijd voor foto’s en selfies en zijn daarbij ook nog tamelijk luidruchtig. Nu ja, we proberen er ons zo weinig mogelijk aan te ergeren en genieten van al het moois dat er te zien valt.

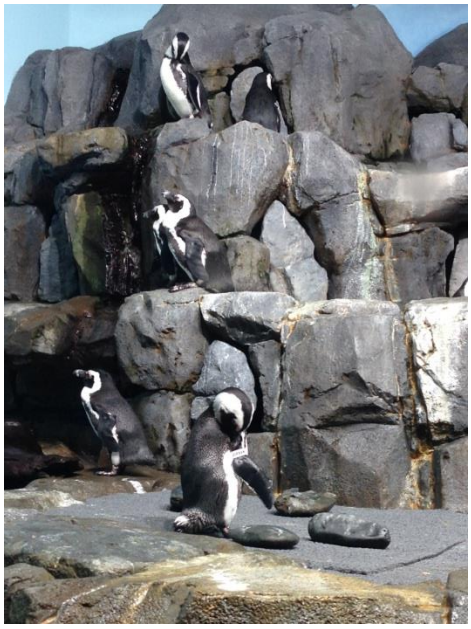
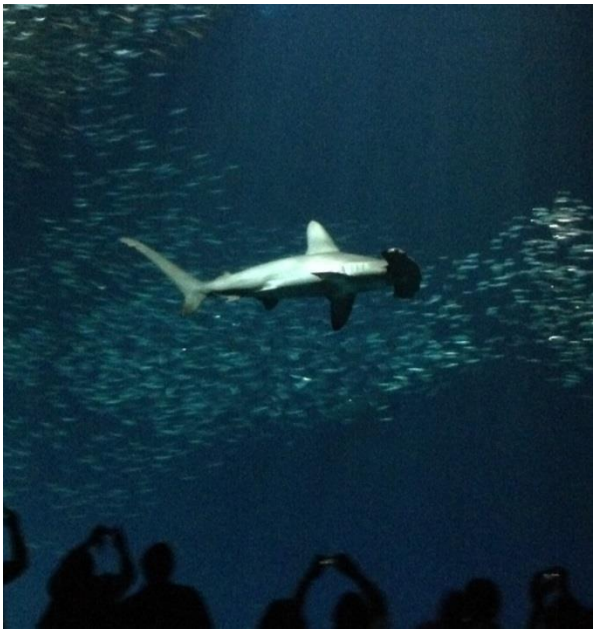
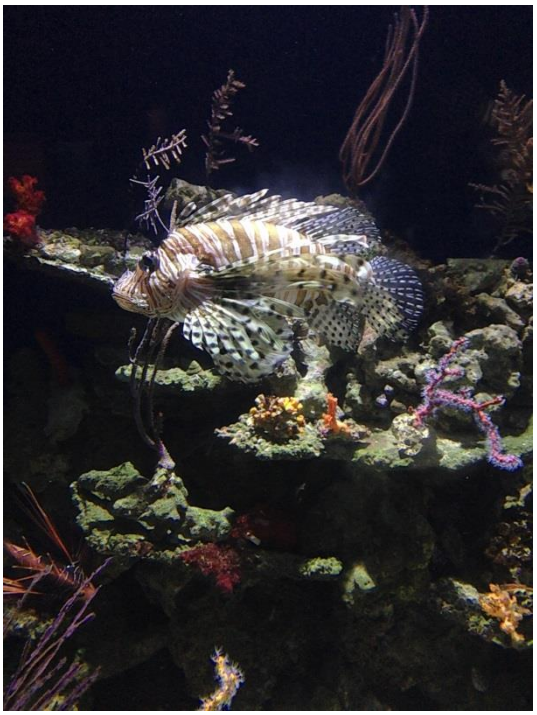

Het is al 18u00 voorbij als we terug de auto instappen en koers zetten naar San Francisco. Nog even een omweggetje langs een Old Navy – nee, ook hier vindt Amber die toffe jeansbroek die ze eerder in een andere winkel gezien had niet terug – en dan een anderhalf durende rit naar Golden Gate City. Onderweg is het op sommige stukken filerijden, wat enigszins te verwachten was: waarschijnlijk willen wel wat Amerikanen naar het vuurwerk gaan kijken. Om iets voor 19u00 krijgen we een bericht van de Bende van Ranst: ‘The eagle has landed!’. Als we aan dit slakkengangetje blijven rijden, zullen ze nog voor ons in het hotel arriveren!

Het verbaast ons dan ook een beetje als blijkt dat wij toch de eersten zijn. Ons hotel is vlakbij de luchthaven gelegen, maar aan de waterkant, en de vliegtuigen hoor je zelfs niet. Het is een groot gebouw, met een aantal verdiepingen die allemaal uitgeven op een grote, groene binnenplaats waar ’s morgens het ontbijt opgediend wordt. De dame aan de receptie vindt ons accent zo ‘cute’ en zegt tegen haar collega dat het aan haar uitspraak doet denken - de betreffende collega blijkt een Britse te zijn.

We maken het ons gezellig in de grote hotelkamer die ons voor 2 nachten zal herbergen en werpen af en toe een blik op de parking om de aankomst van zus & co zeker niet te missen. Eindelijk zijn ze daar, een beetje moe, een beetje murw, maar we zijn allemaal superblij elkaar terug te zien. Hoesy en Jelle gaan hen vlug inchecken. Iedereen heeft nog een hongertje, dus daarna gaat het richting hotelrestaurant, waar we nog een warme maaltijd kunnen krijgen – zij het dat de keuze ietwat beperkt is vanwege het zogenaamde ‘night menu’.

Nog de laatste afspraakjes voor morgenochtend maken – het kan zij dat ze gaan lopen, maar ze durven niets beloven, want de lange vlucht heeft toch wel sporen achtergelaten – en dan zoekt elke familie z’n eigen kamer op voor een hopelijk rustige nacht.

Embassy Suites San Francisco Airport Waterfront (Burlingame, CA)

A great to stay or to use as a base to visit San Francisco. Rooms are nice and spacious. Breakfast is a feast. Staff is client oriented and very friendly.

Epiloog

Met het einde van dit tweede deel stopt onze ‘solo rit’ naar San Francisco. Vanaf nu rijden we in een karavaan van twee auto’s en 12 man. De functie van gids geef ik, Hoesy, over aan Koen. Ik stel me na deze eerste lange tocht tevreden met een adviserende functie. Oef.

Een functie die ik liever niet afgeef, is die van chauffeur. Ik heb tot dit ogenblik nog maar 1 uur mijn stuur aan Loic gegeven. Voor de rest hou ik het stuur voor mezelf. Ik vind het immers leuk en het is helemaal niet vermoeiend, meestal toch niet.

We zitten ook de langste tijd aan 1 stuk in dezelfde staat, Californië. In Utah zullen we langer verblijven, maar dat zal in stukjes zijn.

Tot nu toe verloopt alles volgens planning. Natuurlijk, niet alles tot in de details - zoals je kon lezen - maar toch genoeg om te mogen beweren dat de vele uren die erin gekropen zijn goed besteed waren. De vele kilometers zijn te verdragen voor alle leden van het gezin (boeken, spelletjes, slapen…), maar toch begon er tegen het einde van de tweede week de vermoeidheid een beetje effect te hebben. Niet te verwonderen, want het waren lange dagen. De dag rust in Granite Bay was dan ook meer dan welkom.

Hierdoor beginnen we aan de eerste week met een benden van twaalf. Benieuwd hoe dit zal verlopen? Te lezen in de volgende edities.

41: Den Grooten Trek naar het Westen
De rëunie

Proloog

Met deze editie beginnen we aan het 'groepsdeel' van onze reis. Onze ploeg van zes is immers versterkt met extra 6 personen van de bende van Ranst (afgekort door Calle met 'BvR'), dat is de familie D'haluin - van Gils. Als lezer ken je samenstelling van ons gezin, maar ik ben niet zeker of je de andere 6 kent. Dus even voorstellen.

Voilà, bij deze kan je ons reisverhaal beter volgen, en een gezicht aan een naam kleven.

Deze editie voert je van San Francisco tot aan de rand van Death Valley langs steden, enorme bomen, woestijnen, en veel meer.

Dag 17: Burlingame (CA)

37 mijlen / 8494 km totaal / 31.432 stappen

Gepland: Bezoek San-Francisco stad en 's avonds een bezoek aan de wereldberoemde gevangenis Alcatraz.

Om 07u22 wordt er op de deur geklopt… en nog eens: Thijs komt vragen of er iemand mee gaat lopen. Amber en ikzelf zijn kandidaat, het mannelijke deel van het gezin slaapt nog. Buiten in de gang treffen we de vrouwelijke helft van de Bende van Ranst + Gerd aan: Thijs blijft in het hotel, Koen is al vroeger opgestaan en dus al aan 't zweten.

Buiten is het aangenaam fris. Jelle heeft een routeke langsheen het water uitgedokterd; we beginnen er vol goeie moed aan. Eigenaardig, maar waar: al snel lopen de 2 zusjes 'van Gils' een stuk vooruit op de jongeren. Enigszins begrijpbaar wel: Lores knieoperatie is nog niet zó lang geleden, en Marte heeft nog maar onlangs de loop-draad weer opgepikt. We maken er een heerlijk rustig loopje van: niet te snel, zodat we kunnen bijkletsen, genietend van het aangename ochtendbriesje. De route leidt ons naar een park met een paar taaiere heuveltjes, maar we laten ons hierdoor niet ontmoedigen.

Als we een klein uurtje later weer bij ons hotel arriveren, staat er 8,1 km op de loopteller: niet slecht! Omdat waarschijnlijk het spitsuur in de ontbijtruimte weldra gaat aanbreken, de 4 jongens nog in het zwembad zitten en we toch niet allemaal tegelijkertijd kunnen douchen, besluiten we eerst te ontbijten. Het is druk, en we moeten even naar 3 aan elkaar grenzende tafeltjes zoeken, maar finaal vinden we toch allemaal een plaatsje. Veel keuze – vers fruit! – en grote honger: het smaakt!

Na het ontbijt gaat iedereen douchen: om 11u00 is immers op de parking verzamelen geblazen voor een dagje ontdekkingswandeling doorheen San Francisco. Loic besluit met de familie van Ranst mee te rijden, wij nemen Thijs mee. De rit naar San Francisco zelf duurt niet echt lang – een half uurtje – maar om parkeerplaats te vinden, hebben we wel wat tijd nodig. De bedoeling is om onze auto zo dicht mogelijk bij de pier vanwaar deze avond de boot naar Alcatraz vertrekt, achter te laten. We verliezen elkaar echter uit het oog, met als gevolg dat de BvR aan de oneven kant van The Embarcadero parkeert, terwijl wij aan de even kant eindigen (noot van Hoesy: het eigenaardige is dat de even nummers aan de ene kant de haven liggen en de oneven aan de andere kant. Kaai 31 ligt dus niet naast kaai 30). Gelukkig kunnen we met onze oudste zoon via GSM overleggen hoe we elkaar gaan terugvinden: finaal wordt Union Square als de plaats van samenkomst aangeduid.

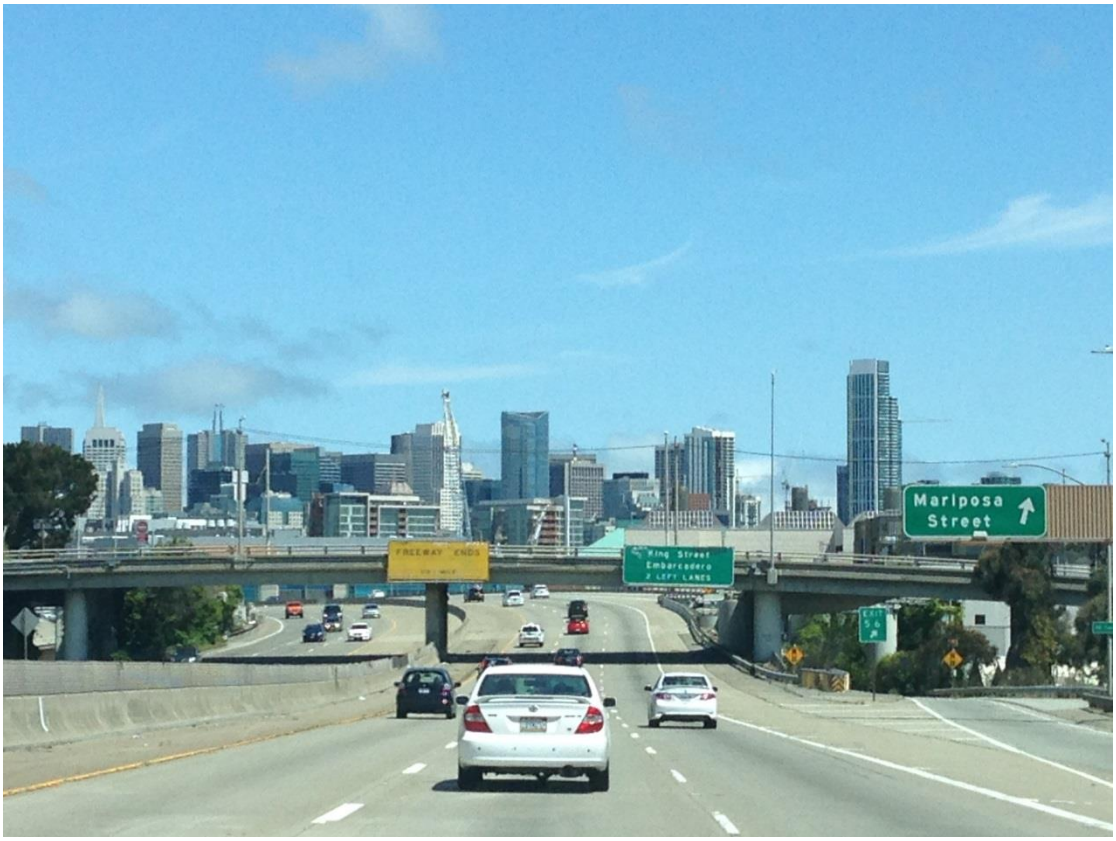

We volgen voor een flink stuk The Embarcadero langsheen het water tot we aan Ferry Tower komen. Daar steken we over en gaan via Market Street de stad in. Thijs verwondert zich over alles wat hij ziet: het verkeer, de gebouwen, de winkels, de uitzichten en trekt de ene foto na de andere. Wij, die al 2 jaar Amerika gewoon zijn, vinden het leuk om hem zo bezig te zien.

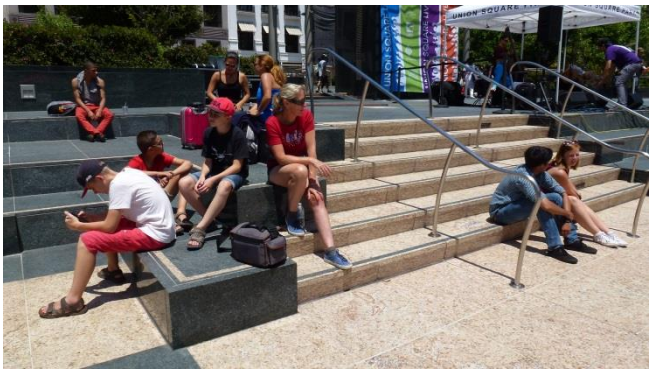

Na een stevige, maar leuke wandeling arriveren we op de plaats van afspraak. Het plein baadt in de zon en heel wat toeristen zitten er aan tafeltjes op de trappen. We wandelen heel Union Square rond om zeker te zijn dat de BvR nog niet aangekomen is. Vervolgens gaan de mannelijke leden van ons gezelschap de Macy’s binnen voor een dringende, sanitaire stop. Wij zoeken een plaatsje in het zonnetje op de treden en Amber raakt aan de praat met een Indische jongen. Alhoewel we bericht gekregen hadden dat de andere groep er binnen een half uurtje zou zijn, tikken de wijzers van de klok voort en komt er maar niemand opdagen. Het wordt warm in de zon en we vragen ons af of er iets misgelopen is.

Na ongeveer een uurtje wachten krijgen we finaal dan toch het verlossende bericht: ze zijn er! Blijkt dat ze niet te voet gekomen zijn, maar het trammetje (noot van Hoesy: dit zijn niet zomaar trams maar kabeltrams. Het tramstel

wordt immers voorgetrokken door een ondergrondse kabel) genomen hebben. Het manueel keren van dit voertuig heeft echter heel wat tijd in beslag genomen…

Jelle heeft een leuk boekje gemaakt waarin de hele wandeling die ze samen met Koen uitgestippeld heeft, beschreven staat. Lore is voorlezer van dienst. Bij elke stop op onze route vertelt ze wat er speciaal is aan de plaats waar we ons bevinden, zodat we dadelijk weten waar en wat we moeten (be)kijken. Onze tocht doorheen de stad brengt ons van het financiële district naar Chinatown en vervolgens door de Italiaanse wijk richting Telegraph Hill. We luisteren en bewonderen en fotograferen dat het een lieve lust is.

Langzaam aan echter begint de honger zich te laten gevoelen. Het is al voorbij 15u00 en onze maag knort onheilspellend. Veel geluk hebben we echter niet in de zaken die we binnenstappen: de ene rekent belachelijk hoge prijzen aan, de volgende serveert geen broodjes meer na drieën en als we via de GPS naar de dichtstbijzijnde Subway googlen, ligt die toch nog wel een serieus eindje van de plek waar we ons op dat ogenblik bevinden.

Tenslotte lopen we een klein kruideniertje binnen om dan maar wat koekjes te kopen om de ergste honger te stillen. De vriendelijke eigenaar biedt aan om broodjes te maken. Dit neemt echter aardig wat tijd in beslag, zodat de laatsten pas rond 16u00 aan ’t eten zijn. Aangezien de BvR om 17u30 present moet

tekenen aan Pier 33 waar hun boot naar Alcatraz vertrekt – onze rondleiding start een half uurtje later – besluiten we niet met de lift tot in de top van Coit Tower te nemen om een spectaculair panoramisch zicht over San Francisco te kunnen bewonderen, maar ons in tweeën te splitsen.

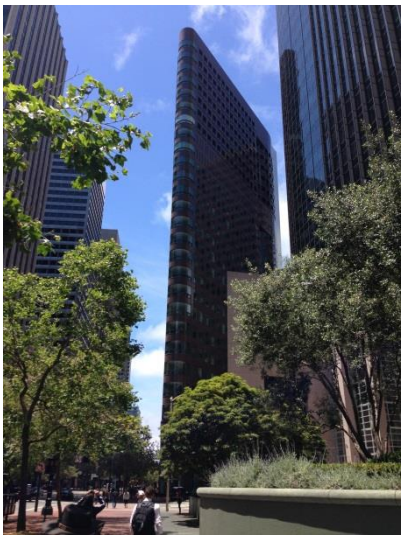

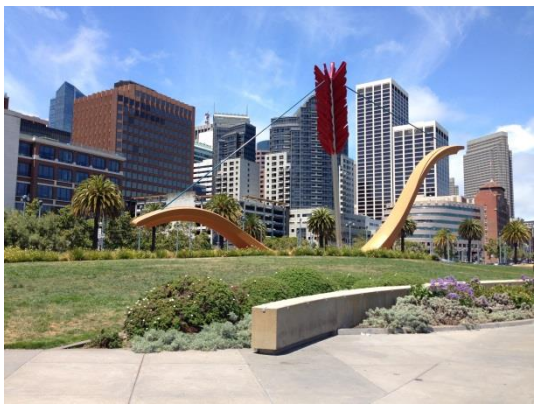

Zus & co begeven zich naar Pier 33, wij wandelen verder via de trapjes naar beneden, waar ook wij ons opdelen. Hoesy en de 2 oudste zonen gaan terug naar de auto om de tickets voor Alcatraz en lange broeken en sweaters te gaan halen, terwijl Amber, Seighin en ikzelf nog een klein tijdje de wandeling proberen voort te zetten. We moeten echter ergens een afslagje gemist hebben, want we bevinden ons op een heel andere plaats dan waar we hadden moeten uitkomen. Geen kabeltrammetje, noch een eventuele glimp op de ‘kromste’ straat van SF meer: het is tijd om richting aanmeerplaats van de boot naar Alcatraz te trekken.

We arriveren daar als eerste van onze groep, zo’n kwartiertje voor 18u00. Dan in het aangrenzende cafeetje maar even iets drinken…

Eens Hoesy en de 2 oudste zonen ons gezelschap terug vervoegd hebben, kunnen we beginnen aanschuiven om de boot op te mogen.

De overtocht naar het beruchte gevangeniseiland duurt niet echt lang: we hebben net genoeg tijd om op de toiletten onze warmere kleren aan te trekken en vervolgens op de winderige voorplecht van het uitzicht op Alcatraz, San Francisco en haar baai te genieten.

Eens we aanmeren, wordt de groep opvarenden in kleinere groepjes opgesplitst die allemaal een gids toegewezen krijgen. Tijdens de beklimming van de heuvelweg die naar de gevangenis leidt, krijgen we uitleg over het ontstaan en de geschiedenis van Alcatraz.

Eenmaal boven schuiven we even aan om de speler voor de audiotoer in ontvangst te kunnen nemen. Raar maar waar: naast Engels, Spaans, Italiaans, Duits, Japans, Russisch, Frans en Chinees is deze rondleiding ook in het Nederlands (geen Vlaams) beschikbaar! 4 onder ons kiezen dan ook voor onze moedertaal, Hoesy en Seighin blijven bij het Engels. Na de eerste stukjes tekst echter beklagen we ons onze keuze al: de verhalen op deze audiotoer worden verteld door 4 ex-gevangenisbewakers en evenveel ex-gevangenen. We hebben niets tegen Nederlands, maar op de achtergrond blijf je de originele stemmen horen. De vertaling doet eigenlijk een deeltje van de charme verloren gaan. Gelukkig kunnen we onze apparaatjes nog laten aanpassen en vangen we nieuwsgierig de rondleiding aan.

En het wordt een boeiend bezoek! Terwijl we de gevangenis doorwandelen, krijgen we alles te horen over het reilen en zeilen daar, de ontsnappingspogingen, het leven van de bewakers met hun gezin op het eiland, de anekdotes en de

tegenslagen. We kunnen in de cellen gaan zitten, de keuken en refter bezichtigen, het huis van de gevangenisdirecteur en de ontspanningsplaats bekijken, de bibliotheek en doucheruimte verkennen, kortom, ons een aardig beeld van het leven op dit eiland vormen. Dit alles wordt gelardeerd met op tijd en stond grote borden met tekst en foto’s die het geheel nog aanschouwelijker maken.

Net zoals de vorige lichting boottoeristen kunnen wij er ook voor opteren om een tijdje langer te blijven en nog enkele extra uiteenzettingen in o.a. het gevangenishospitaal bij te wonen. Tempting, but no: anders zou het wel eens héél laat kunnen worden vooraleer we kunnen avondeten. De BvR heeft deze gelegenheid wel aangegrepen, en scheept dus samen met ons in op de boot terug naar Pier 33.

Daar zetten we rond 21u00 voet aan wal. De meesten onder ons zijn nog wel hongerig genoeg om iets warms te eten. We beslissen niet in de stad naar een eetadresje op zoek te gaan, maar terug naar ons hotel te rijden en daar iets te zoeken. Aangezien de auto van zus & co veel dichterbij geparkeerd staat, zullen zij ook eerst aankomen en dus alvast informatie i.v.m. mogelijkheden tot dineren inwinnen. Wij hebben nog een fikse wandeling van toch wel een half uurtje voor de boeg, en dan nog een ritje van ongeveer eveneens een half uurtje, zodat we pas rond 22u00 terug aan het hotel zijn.

Vijf minuutjes voordien ontvang ik een berichtje van Jelle met de melding dat er al 3 stuks van de familie gesneuveld zijn, maar dat zij met Koen en Gerd in een restaurantje, ‘Leann’s Cafe’ genaamd, vlakbij het hotel zit. Onze familie blijft voltallig: de honger wint het van de slaap. Het eetadresje blijkt een meevaller over de ganse lijn te zijn: lekker en verzorgd (toch zeker voor een restaurant dat 24/24 open is), ruime porties en supervriendelijke bediening. Seighin valt na z’n bordje soep ook in slaap; de rest van de kids bestelt zelfs nog een dessertje.

Eenmaal terug op onze hotelkamer kruipen we allemaal zo snel mogelijk ons bed in: ’t was een goedgevulde, plezante dag!

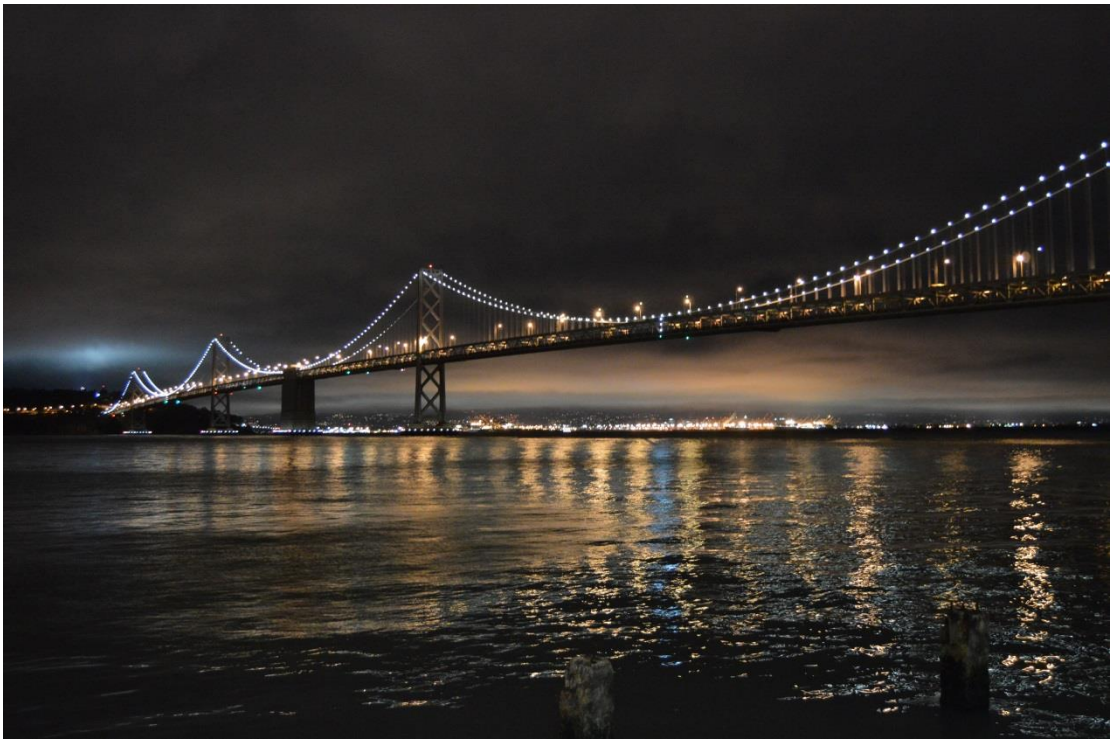

Dag 18: Van Burlingame (CA) naar Yosemite (CA)

202 mijlen / 8819 km totaal / 10.954 stappen

Gepland: Ondanks de droogte en dus waarschijnlijk weinig watervallen, gaan we toch richting Yosimite National park (www.nps.gov/yose/index.htm) om plaatsen te bezoeken met namen zoals Sentinel Dome, Glacier Point, Inspiration Point, Vernal en Nevada falls.

Klokslag 07u30 wordt er weer discreet op de deur geklopt: de BvR is klaar om te gaan ontbijten. Alleen Hoesy en ikzelf zijn al wakker: de kids vertoeven nog in dromenland. De bedoeling is dat we om 09u30 terug richting San Francisco vertrekken om de plekjes waar we gisteren niet geraakt zijn – o.a. de top van Coit Tower en Fisherman’s Wharf – te gaan bezoeken. Hoesy vindt het echter te vroeg om nu al op te staan, dus ga ik alleen met zus & co naar beneden.

Er is aanzienlijk minder volk in vergelijking met gisterenochtend en we vinden dan ook dadelijk een aantal vrije tafeltjes. Het ontbijt is lekker – nog steeds vers fruit! – maar het aanbod is wel beperkter. Al snel komen Hoesy en Amber, zij het beiden nog met slaapoogjes, ons vervoegen en wat later zitten ook de 3 jongens te eten.

Terug op de kamer oppert Hoesy een kleine wijziging van het plan voor deze voormiddag: omdat we het voornaamste deel van San Francisco toch al gezien hebben en er nu allicht/hopelijk minder bezoekers in Muir Woods National Park zullen zijn, stelt hij voor dat te gaan bezoeken. Het komt tot een democratische stemming en de meerderheid gaat met z’n plan akkoord. Spijtig: ik ben wel geïnteresseerd, maar m’n voorkeur ging toch naar de stad uit.

We hebben nog een uurtje vooraleer het startschot gegeven wordt, en dat wil ik graag besteden aan het wassen van m’n haar en het bijwerken van ons belevingsdagboek. Van dat 2de voornemen komt er echter niet veel in huis: er moet ingepakt worden en onverwacht kan er toch nog even via Skype met papie en mamie contact gelegd worden. Op de hotelparking spreken we af dat beide

partijen omstreeks 13u00 hun voormiddagsessie zullen afsluiten en zullen koers zetten naar een Walmart langsheen onze weg naar Yosemite.

Zo gezegd, zo gedaan. De BvR rijdt de stad terug in, wij verlaten San Francisco en trekken opnieuw de heuvels in om de befaamde redwoods te gaan bekijken. Van zodra we in het park arriveren, is het al duidelijk dat het inderdaad veel rustiger is: de hoofdparking is wel vol, maar op de bijkomende vinden we nog één parkeerplaatsje.

Aan de kassa vragen we of we een nieuwe ‘National Parks Pass’ kunnen krijgen, maar de parkwachter zegt dat ons huidig exemplaar nog tot het einde van de maand geldig is en vraagt enkel om een legitimatiebewijs: fijn! Alhoewel de zon schijnt, is het onder het bladerdak van het woud beduidend frisser, maar toch niet té koud om in korte mouwen rond te lopen. De redwoods zijn van een sprookjesachtige schoonheid: oud, hoog en met inderdaad een roodachtige bast torenen ze boven de met varens, mos en klavertjes bedekte bosbodem uit. We maken een lange wandeling, genietend van het groen, maar ons stilletjes ergerend aan de vele toeristen die amper oog hebben voor de rust en de stilte van de omgeving en druk taterend op de wandelpaden lopen. Het is dan ook niet verwonderlijk dat we geen enkel beestje zien.

Aan het einde van onze wandeling pikken we nog een kwartiertje uitleg over de redwoods mee: een vrouwelijke parkwachter staat enthousiast te vertellen over deze toch wel unieke bomen. Nog eventjes een bezoek aan het toilet en we vertrekken om iets na enen naar onze volgende bestemming: Yosemite.

Het is tamelijk druk onderweg en er zijn stukken waar er harmonicafiles zijn, maar toch arriveren we op een 10-tal minuutjes verschil van elkaar aan de Walmart in Manteca, CA. We hebben bewust deze plaats uitgekozen omdat we voor de volgende 3 dagen inkopen willen doen, zodanig dat we ons niet meer druk hoeven te maken over wat we gaan eten en drinken. Het is een hele planning: omdat we in vakantiemodus zijn, moeten we even terug wennen aan nadenken over wat we allemaal nodig hebben. We zijn dan ook al gauw anderhalf uur later als we de supermarkt buitenstappen. Nu nog alles in de auto krijgen…

Twee vaststellingen:

1. Het lijkt wel of men hier in Californië niet zo vriendelijk is als in andere Amerikaanse staten. Niet alleen de kassierster in de Walmart was kortaf, maar ook de pompbediende in het benzinestation vond ik niet echt beleefd. En gisteren in San Francisco hebben we ons ook enkele keren over de omgang met klanten verwonderd. Alleen het onthaal in het hotel, de vriendelijke kruidenier en natuurlijk de bediening in het restaurantje gisterenavond vielen goed mee…
2. We hebben ook de indruk dat er minder aandacht besteed wordt aan een ‘schone’ omgeving. San Francisco was meer met zwerfvuil bezaaid in vergelijking met Chicago, toch ook geen kleine stad. De vuilbakken aan stopplaatsen zitten meestal propvol, de bermen ogen minder aantrekkelijk wegens her en der papiertjes en ander afval. En dat terwijl deze staat het toch ook voornamelijk van het toerisme moet hebben…

Volgens de GPS zou het nog een dikke 3 uur rijden zijn vooraleer we in Yosemite aankomen, en dat voor ‘slechts’ 88 mijl. Wablieft??? Eerst denkt Hoesy nog dat er een tijdsgrens mee gemoeid is, maar als we na een kleine passage op de autosnelweg naar een afrit en een ‘highway’ geleid worden, is het al snel duidelijk dat we die tijd effectief nodig gaan hebben. Eerst rijden we nog doorheen een

vlak landschap bezaaid met boomgaarden (mandarijntes? sinaasappels? perziken?), maar dan begint de weg gestadig te klimmen en trekken we de bergen in.

Een uurtje voor we onze eindbestemming bereiken, rijden we Yosemite National Park binnen. En net zoals enkele dagen geleden zegt een parkwachter ons dat we eigenlijk niet over een ‘Military National Parks Pass’ mogen beschikken: enkel ‘uniformed servicemembers’ hebben er recht op. Als Hoesy antwoordt dat hij wel degelijk ‘Air Force’ is en we met deze pas al in ettelijke staatsparken doorheen de hele USA probleemloos binnengeraakt zijn, haalt de ranger een blad tevoorschijn waarop de kopies van geldige ID’s staan. Ondanks het feit dat we military én US resident zijn, zouden we volgens haar niet in het bezit van ’n dergelijke pas mogen zijn. We vertellen haar dat de NATO deze zélf aangeboden heeft; ze doet niet moeilijk en laat ons het park inrijden, een ‘courtesy’ die ze aan andere buitenlandse militairen in dezelfde situatie ook verleent. Misschien moet de NATO de violen toch maar eens gelijkstemmen met het departement van National Park Service?

Bon, we zijn binnengeraakt en da’s het voornaamste. Een mooie rit doorheen afwisselend schaduwrijke bossen en open plekken die in het avondzonnetje baden voert ons naar West Yosemite, de plaats waar ons appartementje ligt. Het vergt enkele keren rondrijden vooraleer we het juiste adres bereiken. Onze appartementjes liggen op de eerste verdieping, dus het wordt een heel over-en-weer gesleur vooraleer we al onze bagage en inkopen boven en weggeborgen hebben. Leuk logeeradresje: vanbinnen is het een pak ruimer dan het vanbuiten op het eerste zicht lijkt.

De BvR is nog niet gearriveerd, maar het is al laat aan ’t worden. We passen de plannen voor het avondmaal enigszins aan: nu nog de spaghettisaus maken, zou teveel tijd in beslag nemen, dus we zetten patatjes, broccoli en steak op het menu. Eerst natuurlijk een welverdiend aperitiefje: witte wijn voor de 2 oudjes, frisdrank voor de kids en knabbeltjes. Amber voelt zich niet al te best – een gevolg van de kronkelende weg die we doorheen de bergen hebben moeten volgen – en besluit niet meer mee te eten, maar dadelijk in bed te kruipen.

Marte komt ons spaghettisaus aanbieden, maar we hebben zelf meer dan genoeg. Een beetje later klopt Koen aan, mét een fles rode wijn. Hij bespreekt met ons het programma voor morgen: er wordt afgesproken dat we om 09u30 zullen klaarstaan. Na ons nagerechtje – chocolate chip en blueberry muffins – is bij iedereen het pijpke uit, en zoeken we ons bedje op. De vaat in de afwasmachine – wat een luxe! – het sofabed voor de 2 jongsten opmaken en de 2 grote ventilators in werking stellen: alhoewel het al laat is, hangt de warmte nog steeds binnen en er is geen airco. De 2 oudsten slapen met ons boven op de mezzanine: Amber met Loic in het kingsize bed (ze klaagt immers dat Loic altijd zoveel beweegt in z’n slaap), wij in het queensize bed. Ik bemerk dat we internetverbinding op de laptop hebben – op de GSM’s vormt het nooit een

probleem in een hotel, maar een sterker signaal vangen we meestal niet op, zodat je op de laptops nooit online kan werken – en probeer nog wat te werken. Echter, nadat ik de foto’s op de harde schijf overgezet heb en even Facebook bekeken heb, vallen ook mijn ogen toe.

Yosimite's Scenic Wonders (West Yosimite, CA)

Nice, spacious condominiums in the park. The rooms were well equipped and the gas BBQ was a great extra. Maintenance was a bit slow to react.

Dag 19: Yosemite (CA)

115 mijlen / 9004 km totaal / 23.955 stappen

Gepland: Watervallen bekijken en een tocht naar de Yosimite fall ondernemen.

Het was wederom geen aan-een-stuk-doorslapen-nacht: ik ben minstens 2 keer opgestaan om de ventilator terug in gang te zetten. De 2de maal heb ik wel gemerkt dat je hem niet HOEFT te programmeren om hem gedurende een bepaalde tijdspanne te laten werken: je kan hem gewoonweg de hele nacht laten draaien. Dan nog eens wakker geworden van onze oudste zoon die het toilet bezocht, en vanaf een bepaald tijdstip klaarwakker zijn en liggen piekeren over wat je nog allemaal moet doen. Niet echt geslaagd dus.

Het plan was strak: om 07u30 opstaan, douchen, voor verse fruitsla zorgen, ontbijten, bokes voor het middagmaal smeren en dan toch nog een uurtje over hebben om eindelijk een beetje op m’n laptop te kunnen werken. Neen, dus: met alle voorbereidingen voor onze dag van vandaag ben ik er niet in geslaagd om ook maar een letter aan het belevingsdagboek toe te voegen of iets van financiële zaken te regelen. Dit wordt vervelend!

Het tijdstip van vertrekkensklaar samenkomen wordt tamelijk goed geëerbiedigd: de BvR bespreekt de reisroute nog, dus ik loop nog snel even terug naar boven voor m’n wandelschoenen – er staat een stevige wandeling op het programma – en Ambers pilletjes tegen reisziekte. Om ietsjes na 09u30 zijn we aan ’t rijden.

Een kleine halte op weg naar onze eerste stop van vandaag biedt ons een panorama van de ons omringende bergen. We klimmen over het muurtje dat de weg van een vlak stuk rots scheidt om wat foto’s te trekken. Dan rijden we door naar de uitkijk aan Tunnel View, een plaats – zoals de naam het al doet vermoeden – vlak achter een tunnel. Er staan al aardig wat auto’s en bussen, maar toch vinden beide wagens nog een plekje. Van hieruit heb je een mooi overzicht op een aantal belangrijke bergen van Yosemite National Park: El Capitan, Half Dome, Sentinel Dome en Cathedral. Vooral ’s avonds moet het hier, dankzij de lichtinval van de avondzon, wondermooi zijn. Onze ‘gidsen’, Koen & Jelle, leggen uit waarom elke piek z’n betreffende naam heeft gekregen; in het boekje (understatement!) van tante Jelle kunnen we alles nog eens rustig nalezen.

We laten de toegangsweg tot de parking aan Bridalveil Fall links liggen, wegens amper water in deze waterval aanwezig, en houden halt op een plaats waar we de kans krijgen om El Capitan van dichterbij te bewonderen. Deze granieten monoliet biedt aan ervaren klimmers een hele uitdaging op zijn top te bereiken. De klimmers blijven zelfs tijdens hun klim overnachten en de kampeerders op de terreinen vlakbij de berg kunnen ’s avonds de lichtjes zien en de stemmen horen. Aan de overkant van El Capitan ligt Bridalveil. Alhoewel deze waterval zo goed als droog staat – we hebben met een uitzonderlijk droge zomer te maken en het sneeuwpeil van afgelopen winter was ook niet denderend – kan je toch een dunne sluier water naar beneden zien vallen.

Nu gaat het richting Yosemite Village: een grote verzamelplek met kampeergrond, een winkel en natuurlijk een bezoekerscentrum. Aangezien echter Koen & Jelle alles al netjes uitgestippeld hebben, is er geen nood aan bijkomende informatie. De BvR heeft nood aan nog een beetje meer mondvoorraad, dus we brengen een kort bezoekje aan de winkel: mooi ingericht supermarktje met een grote keuze, maar zoals te verwachten prijzen die beduidend hoger liggen dan in een andere supermarkt.

Nadat alles wat we voor onze wandeling nodig hebben in onze rugzakken geladen hebben, beginnen we aan onze tocht: we volgen het Upper Yosemite Falls pad,

maar gaan niet helemaal tot aan de top. Dat zou teveel tijd in beslag nemen. De trail blijkt een ‘kuitenbijtertje’ te zijn: treden uitgehouwen in rotsen worden afgewisseld met een zandpad en dan weer rotsachtige ondergrond. De stijgingsgraad is ook niet mis; vooral Lore die nog niet lang geleden aan haar knieën geopereerd werd, heeft het soms lastig. We worden echter ruimschoots voor onze inspanningen beloond met schitterende uitzichten.

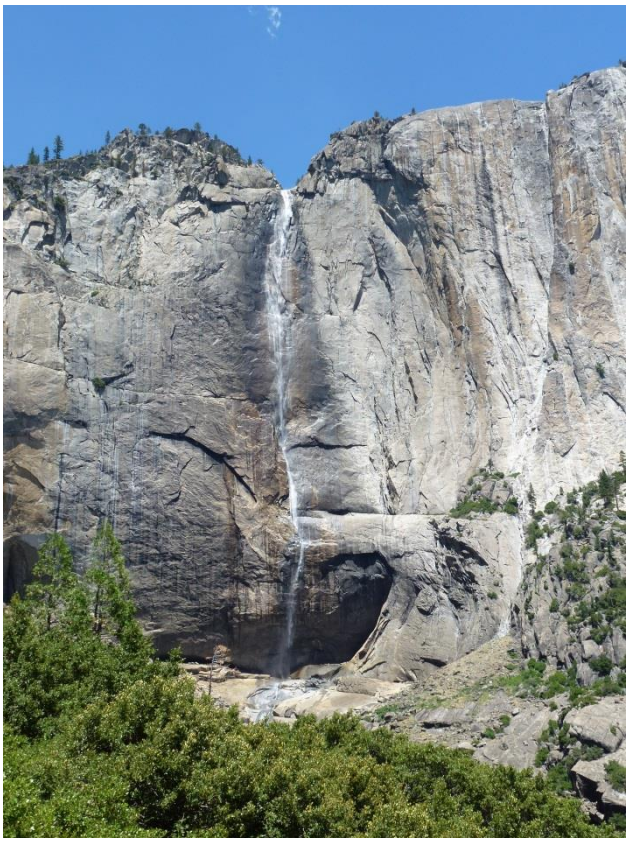

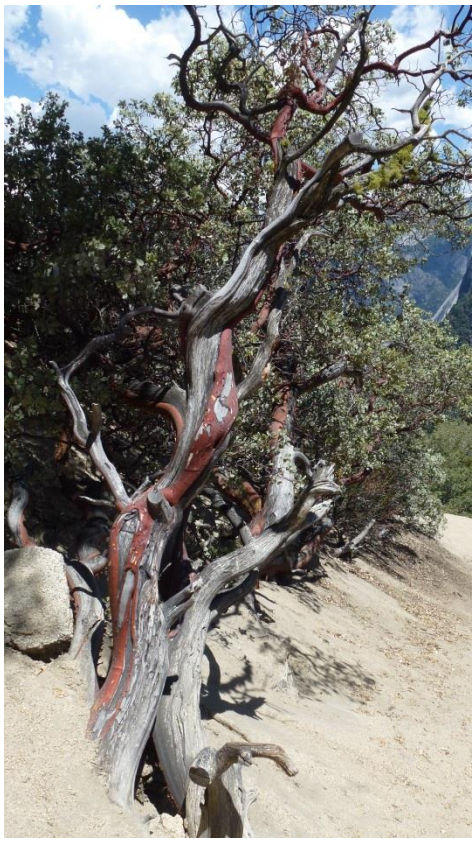

Als we finaal halt houden, zitten we ter hoogte van Mid Yosemite Falls. We genieten van de rust en de natuur, trekken foto’s en eten koekjes en appels. Ik ontdek eerder per toeval een kleine slang die onder een rots weggedoken ons angstvallig in ’t oog houdt. Een mooie blauwe vogel beslist om in de dode boom tegenover ons te poseren voor Ambers fotosessie.

Tijdens onze afdaling – van sommige stukken denk je “Heb ik dit écht beklommen?” – spot ik nog een middelgrote slang die zich rustig, maar vastberaden uit de voeten maakt. Beeld ik het me in of bespeur ik écht een ratel aan het einde van haar staart? Ons groepje is in enkele delen uiteengevallen, maar iedereen doet het op zijn/haar eigen tempo en de sfeer zit er goed in.

Terug in het dal nemen we de auto en rijden we naar de kampeerplaats Camp 4, waar de Merced River gezapig stroomt en het dus leuk is om aan haar oevers te vertoeven. We zonderen ons af van de grote meute volk – teveel lawaai – en vinden een rustig plekje waar we onze bokes opeten. Amai, dat doet deugd na die toch wel vermoeiende tocht! Twee eenden besluiten ons gezelschap te houden en worden hiervoor beloond met broodkorstjes – alhoewel het eigenlijk verboden is om dieren te voederen.

Na het eten kleedt iedereen zich om in zwemtenue en is het tijd voor de grote splash in de ondiepe rivier. Het water is koud, maar als je er een tijdje in ligt, best aangenaam. De 2 mama’s blijven aan de waterkant zitten en genieten van de zon en het spektakel.

Veel te snel naar ieders zin moeten we opkramen: het loopt al tegen 17u00 aan en we zouden graag nog één halte maken vooraleer we naar ons appartementje terugkeren. Na een rit van een klein half uurtje bereiken we Glacier Point: daar heb je een werkelijk adembenemend uitzicht op een groot deel van het landschap dat Yosemite bepaalt. We genieten nogmaals van het panorama en stappen dan terug naar de auto. Thijs ruilt met Loic van zitje in de wagen; op weg naar ‘huis’ wordt er door de hele groep luidkeels meegezongen met de liedjes die Amber op haar iPodje selecteert. We maken er een leutige rit van…

Behoorlijk moe, maar voldaan arriveren we ‘thuis’. Vanavond staat er BBQ op het menu: de 2 papa’s gaan de propaan-BBQ’s die op elk terras te vinden zijn, uitproberen. Terwijl al een deel van de kids een welkome douche neemt, prepareert Hoesy de patatjes in de schil (mét ajuin!) en nemen Amber en ik de groentjes voor onze rekening. Kerstomaatjes kuisen vormt geen probleem, maar probeer maar eens sla te wassen en te droogzwieren met lauw water en zonder slazwierder. De tafel wordt buiten ‘gedekt’: voor de appartementjes staan er immers tafels en banken die door de gasten gebruikt mogen worden. Er zijn ook daar BBQ-stellen aanwezig, maar die werken op houtskool en dat hebben we niet.

Een uitgebreid aperitief (wijn voor de volwassenen en frisdrank voor de kids) met chipjes en nootjes brengt ons in de stemming; dan trekken de mannen naar boven om op de terrassen met een muurtje tussen het vlees te bereiden. Best wel een gek zicht: het lijkt op een ‘Bake Off’. Als groentjes zijn er 2 gemengde sla’s, tomaatjes met komkommers, koude patatjes met mayonaise, geraspte worteltjes, nog een kliekje koude broccoli en patatjes in de schil. Qua vlees heb je de keuze tussen steak, kipfilets, hammetje in honing, drumsticks en worstjes. Hoeft het nog gezegd te worden dat we ons buikje rondgesmuld hebben?

Het is iets na 22u00 als we alles opruimen en naar boven verhuizen. Er vindt een kleine gezinswisseling plaats: Ciaran gaat bij neef Thijs slapen, Marte deelt het bed met nicht Amber, Loic verhuist naar beneden om met z’n jongste broer de nacht door te brengen (noot van Hoesy: Lore heeft voor de gemeenschappelijke reis een volledig slaapplan uitgedokterd. Het is dus steeds duidelijk wie er met wie in welke kamer zal slapen). We laden de vaatwasmachine in, bergen de resterende groentjes en geroosterde kip in de koelkast weg en trekken ook richting bed. De 2 nichtjes blijven nog eventjes wakker om met elkaar te kletsen; ik probeer ons belevingsdagboek aan te vullen, maar geraak niet verder dan de ochtend van vandaag. Misschien kan ik morgen in de auto m’n achterstand inhalen?

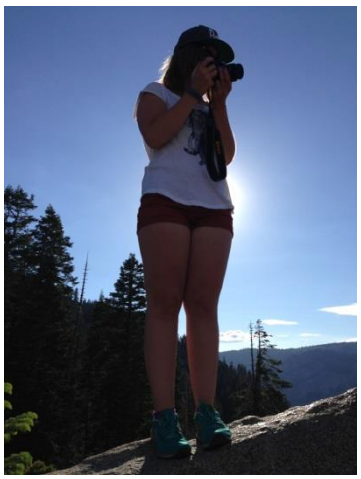

Dag 20: Yosemite (CA)

xxx mijlen / xxxx km totaal / 24.899 stappen

Gepland: Oorspronkelijk stond deze dag in het teken van de Sequoia’s. jammer genoeg was de Mariposa Grove (www.nps.gov/yose/planyourvisit/mariposagrove.htm) gesloten en het Sequoia National Park (www.nps.gov/seki/index.htm) was iets te lang rijden. De zwaartse levende wezens op aarde, de Sequoia’s, hebben in Yosimite ook een plaatsje en dat gaan we morgen bezoeken. Dus opnieuw een dagje parken.

De voorbije nacht is zo mogelijk nog slechter verlopen dan die van 2 dagen geleden: tot iets na 03u00 slaap ik, maar vanaf dan zie ik ongeveer elk uur op de wekker verschijnen. Tussendoor doe ik nog wel hazenslaapjes, gelardeerd met rare dromen, maar aan één stuk doorslapen zit er niet meer in. En als ik rond 07u00 een blik op m’n halve trouwboek werp, kan ik zo vertellen dat zijn nachtrust ook allesbehalve is geweest.

In ons minikeukentje laad ik de afwasmachine uit, en begin dan het fruit voor het ontbijt te snijden. Amber vervoegt me al snel en stort zich op de boterhammenbestelling voor deze middag. Hoesy zorgt voor verse koffie; Seighin vult ondertussen de drinkbussen. We ontbijten samen, en maken ons vervolgens verder klaar voor de komende dag: genoeg water meenemen, en ook wat koekjes voor onderweg! Op het afgesproken tijdstip – 08u30 – staan we beneden aan de auto, een kwartiertje later vertrekken we.

Ditmaal rijden we niet naar Yosemite Village, maar zoeken we een plaatsje op één van de parkings in Curry Village: vandaag staat er een lange wandeling/klim van ongeveer 12 km op het programma. De bedoeling is om via het pad dat naar Vernal Fall (1.538 m) leidt Emerald Pool te bereiken en dan de klim verder te zetten tot aan Nevada Fall die op een hoogte van 1.801 m ligt.

De hele groep is er klaar voor, behalve onze jongste: de tocht van gisteren heeft klaarblijkelijk toch meer energie van hem gevraagd dan we oorspronkelijk dachten. Bij het begin van de wandeling loopt hij meer te slaapwandelen dan wat anders en ik moet hem aan de hand meenemen zodat hij niet te ver achterop geraakt. Dan krijgt zijn zus het briljante idee om hem haar smartphone te geven; Thijs leent hem z’n oortjes uit en ineens gaat het een stuk beter.

Al snel blijkt dat de wandeling van gisteren ‘slechts’ een opwarmertje voor de tocht van vandaag was: er wordt serieus geklauterd en gestapt. Alhoewel ieder het pad op z’n eigen ritme bewandeld, blijft onze groep toch mooi bij elkaar, ondanks het feit dat er veel toeristen onderweg zijn. Het leuke is dat er op

bepaalde fotogenieke plekjes gewacht wordt tot iedereen weer bij is en kiekjes getrokken heeft.

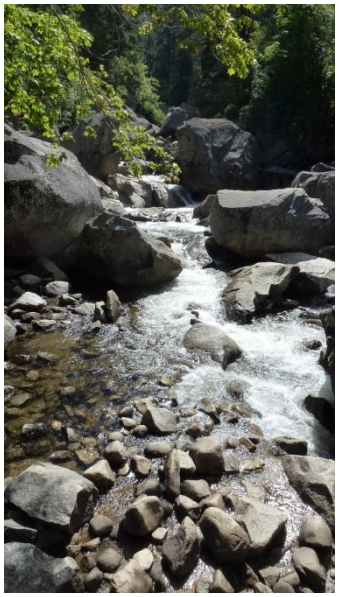

Ongeveer anderhalf uur later bereiken we onze tussenstop: Vernal Fall, met in de onmiddellijke nabijheid Emerald Pool en Silver Apron, een kleinere waterval die over een tamelijk plat stuk rots in het meer terechtkomt. De laatste plek om naar toilet te gaan en extra drinkwater in te slaan: vanaf hier komen we onderweg niets meer tegen tot aan onze eindbestemming.

De BvR en Ciaran gaan alvast verder; de rest van de groep wacht nog even op enkele sanitaire stoppers. De weg naar Nevada Fall wordt via wegwijzertjes aangegeven, wat maar goed is ook: het pad dat langsheen de Merced River slingert, is soms amper te onderscheiden van de omgeving.

Nadat we een eindje gewandeld hebben, komen we aan het ‘kruispunt’ Clark Point: de lagere weg leidt terug naar Yosemite Valley, de hogere naar Nevada Fall. Daar beseffen we dat we het andere dan geplande pad naar boven gekozen hebben en dat we de BvR niet meer zullen inhalen. Een vriendelijke Zuid-Afrikaan (!) bevestigt ons vermoeden: deze weg is langer, maar gemakkelijker, wegens geleidelijk klimmend. De andere weg wordt gekenmerkt door ‘baie trappies’.

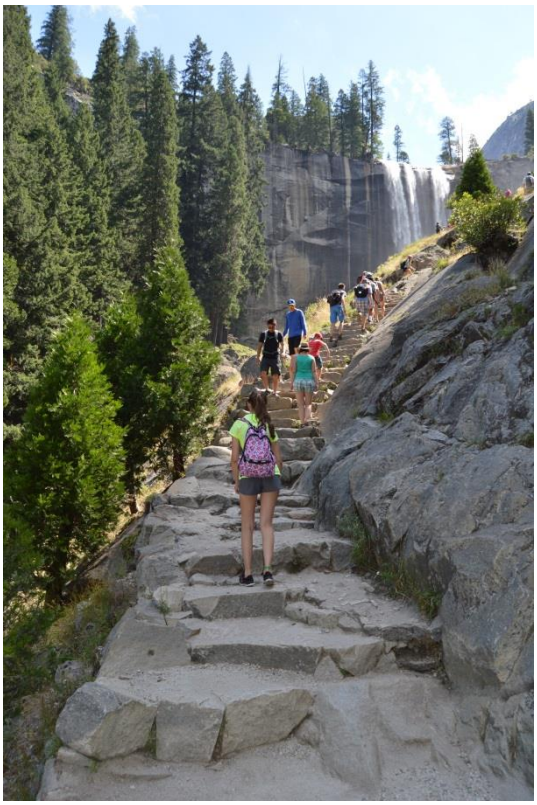

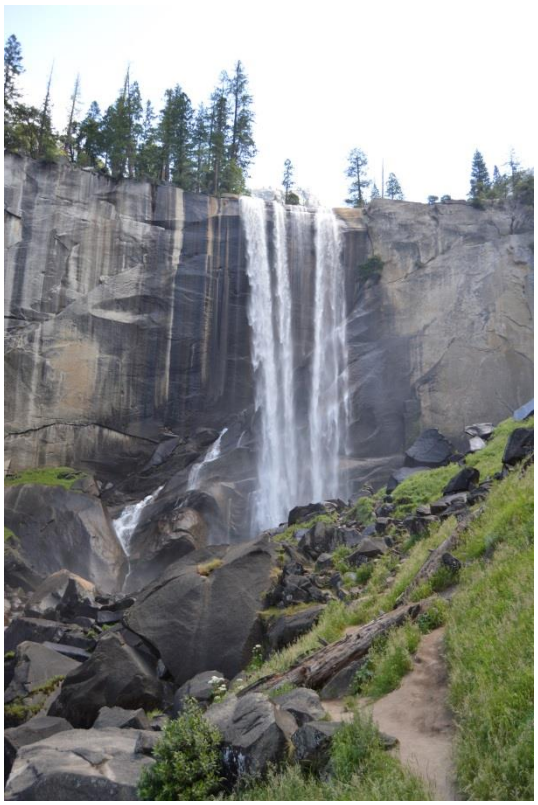

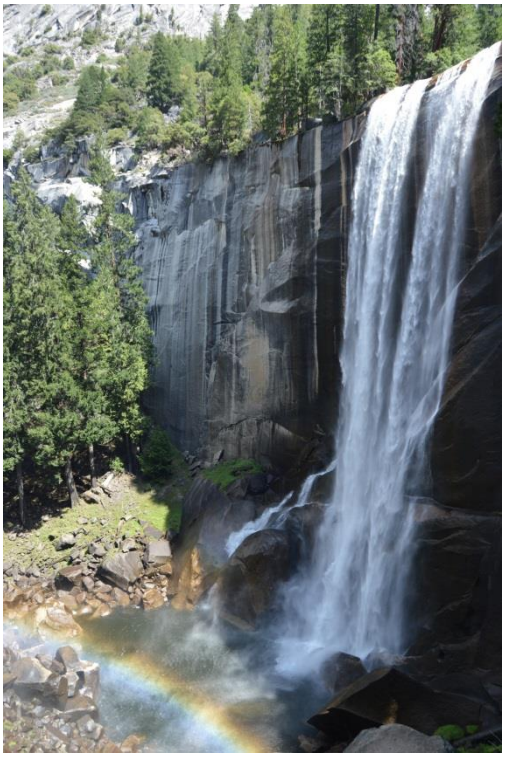

De vergezichten zijn er daarom niet minder adembenemend om. En we komen niet veel later dan de groep steile klimmers bij Nevada Fall aan. Nadat we enkele foto’s genomen hebben, nestelen we ons op een plaatsje op de rotsbodem om ons middagmaal op te eten. Net zoals aan Vernal Fall zitten er ook hier ontelbare eekhoorntjes die zich heel dicht bij de mensen wagen in de hoop een kruimeltje te kunnen meepikken. Ze zijn schattig, maar we hebben genoeg borden gezien met de dringende vraag hen (en alle andere dieren) NIET te voeden, wegens ons voedsel niet geschikt voor hun maag(je).

Onderweg naar de top had ik al gemerkt dat de zon minder fel scheen in vergelijking met gisteren, wat maar goed is ook, want door het klimmen hebben we het zeker warm genoeg. Nu we echter boven zitten en de wolken veelvuldiger aanwezig zijn dan de zon, is het best fris, zeker voor de mensen die geen trui bij zich hebben.

We zijn er dan ook niet rouwig om als het startsein voor de afdaling gegeven wordt. We volgen de John Muir Trail die wij reeds bewandeld hebben, naar

beneden toe tot we aan Clark Point komen. Daar slaan we ditmaal de lagere weg in om na een toch nog wel stevige wandeling weer in het dal te arriveren.

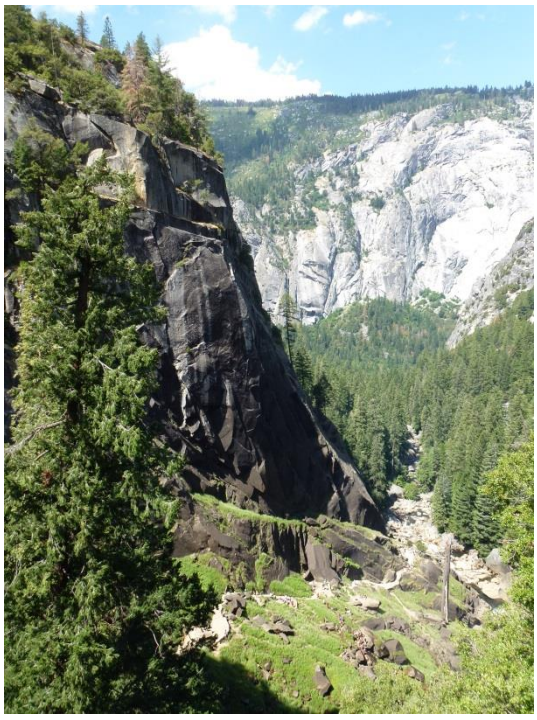

Iedereen heeft flink gestapt, en is dan ook tamelijk moe. Na nog een bezoekje aan de winkel (brood! water! 3 toffe T-shirts voor de 3 oudste mannelijke leden van ons gezin!) rijden we dan ook rechtstreeks naar ons appartementje terug. Het is nog vrij vroeg op de avond – 17u00 – wat maakt dat iedereen effe de tijd heeft om op z’n positieven te komen. Een aantal onder ons neemt alvast een douche, Loic probeert met Ali te skypen, Ciaran werkt voort aan z’n online cursus.

We hebben besloten om vanavond alle restjes van gisteren op te eten, en de spaghetti voor de volgende avond – eveneens een lodgeverblijf – te laten. Toch maakt Hoesy alvast de spaghettisaus helemaal klaar. Om 18u00 is het aperotijd: het zonnetje schijnt nog, dus we besluiten buiten te gaan zitten. Na een zoektocht naar het juiste aantal ‘quarters’ en enkele keren over en weer lopen naar het andere gebouw, slaag ik er tussen een glas wijn en wat chipjes in, een machientje was op te zetten. De kids spelen enkele spelletjes ‘Grote Dalmuti’, de

oudere jeugd en de volwassenen babbelen bij en genieten van het aperitiefmoment.

Het is al voorbij 19u00 als we aan ons avondmaal beginnen: de sla en kerstomaatjes van gisteren, de worteltjes van gisteren, de patatjes in de schil van gisteren en geroosterde kipfilet… van gisteren. Als Marte ook nog een grote portie pasta met pesto komt brengen, is het duidelijk dat we zeker niet met honger van tafel zullen gaan. Het dessertje bestaat uit ‘strawberry shortcake’ cupcakes. Gedurende de maaltijd loop ik enkele malen naar de wasruimte in het andere gebouw in de hoop een lege droogkast aan te treffen. Er is een iemand die zich de 2 aanwezige exemplaren constant toeëigent…

De gewone avondactiviteiten volgen elkaar snel op: tafel afruimen, vaatwasmachine inladen, tanden poetsen, nogmaals de voetjes wassen (hè, Seighin!), kortom, ons klaarmaken voor bed. Marte ruilt weer met Ciaran van slaapplaats. Hoesy ligt om 21u30 al onder zeil; ik moet nog één keer naar buiten om de ondertussen gedroogde was te gaan verzamelen.

Het is alweer 22u22 als ik aan deze dag een einde brei. Toch nog snel een dringende betaling uitvoeren en enkele foto’s op Facebook posten. Dat is echter buiten de waard, of beter, de falende internetverbinding gerekend. Na een uur proberen geef ik het maar op: morgenochtend loopt de wekker om 07u00 al af…

Dag 21: Van Yosemite (CA) naar Lee Vinning (CA)

xxx mijlen / xxxx km totaal / 17.198 stappen

Gepland: Doordat we nog geen Sequoia's gezien hebben, plannen we een bezoek aan het deel van Yosimite dat een tiental van deze bomen herbergt. Daarna rijden we het park uit over de Tioga Road richting Bodie State Historic Park (www.parks.ca.gov/?page_id=509). Dit laatste in een spookstadje. Indien nog tijd gaan we Mono Lake Tufa State Natural Reserve (www.parks.ca.gov/?page_id=514) bezoeken.

Iets dat ik niet verwacht heb, gebeurt toch: deze nacht word ik voor de eerste maal dit verlof wakker… van de kou. Het is net 03u00 geweest. Ik durf de ventilator die nog steeds staat te draaien, niet af te zetten, uit schrik m'n kamergenoten wakker te maken. Dan maar het deken dat netjes aan het voeteinde van ons bed ligt, over me heen trekken. Een uurtje later is het weer prijs. Ditmaal is het een rommelende donder die me wekt: het is zowaar stevig aan 't onweren. Ik blijf een tijdje naar de bliksem die doorheen de gordijnen priemt kijken en val finaal toch nog even in slaap.

Het is nog geen 07u00 als ik besluit op te staan: we verlaten vandaag onze 'woonst' in Yosemite en trekken verder, dus heel wat te regelen. De gewone routine van elke ochtend vindt weer plaats: afwasmachine uitladen, fruitsla maken, … Amber neemt de bokesbestelling opnieuw voor haar rekening; de jongens helpen door de drinkbussen te vullen, al een aantal zakken naar de auto te sleuren, te checken of we toch zeker niets achterlaten. Ciaran komt terug van z'n slaapadresje naast de deur en maakt zowaar warme chocomelk voor z'n 2 broers.

Na een tamelijk hectisch ontbijt volgt een nóg hectischere opruim. Iedereen wil z'n tanden nog poetsen en toiletgerief inladen. Kan de afwasmachine aangezet worden? Heeft iemand gekeken of alles uit de provisiekast is? Oei, dit zou nog bij in de koelbox moeten… Zo gesmeerd als het gisteren verliep, zo chaotisch zijn we vandaag bezig. Het tijdstip van verzamelen geblazen – 08u15 - halen we helemaal niet: we zijn nog steeds aan 't inladen en opkuisen. Amber ontfermt zich over de spulletjes die niet meer in de vaatwasmachine geraken; ik leg de gebruikte handdoeken op een stapel – altijd leuker voor de schoonmaaksters dat niet alles verspreid ligt.

Finaal zit ons zootje ongeregeld dan toch in de auto: het is 08u40. Ik ben iets meer gerustgesteld als Amber vertelt dat de BvR evenmin op tijd klaar was. Morgen toch maar een kwartiertje vroeger opstaan: ik wil ons samenzijn niet laten overschaduwen door te laat te komen!

Het onweer is voorbijgetrokken, maar het regent nog steeds en het is een pak koeler. Waar we de 2 voorbije dagen schitterende vergezichten op de bergen en de vallei hadden, hangt nu een witte sluier. We rijden westwaarts naar een van

de schaarse benzinestations in het park. Hoe meer we klimmen, hoe meer de wolken wegtrekken. Finaal stopt het met regenen, alhoewel de lucht grijs blijft.

Nadat we getankt hebben, rijden we nog een halve mijl verder tot aan Tuolumne Grove. In dat kleine stukje Yosemite staan er 24 sequoia’s. Het zijn niet de meest bekende van het park: die groeien immers in Mariposa Grove in het zuiden van Yosemite. Spijtig genoeg is dit deel vanaf 6 juli afgesloten voor alle toeristische activiteiten wegens restauratie gedurende de 2 volgende jaren. Daarom hebben we besloten de sequoia’s in Tuolumne te gaan bekijken. Een informatiebord leert ons dat de reuzesequoia zo belangrijk was bij de oprichting van het National Park System van de USA dat de ‘kegel’ (denneappeltje) en het ‘gebladerte’ (de naalden) op de band van de hoeden van de parkrangers afgebeeld staan.

Het is een wandeling van een 3-tal kilometer, en vreemd genoeg (gelukkig?) zijn er weinig andere toeristen. Nog vóór we de eerste sequoia in het vizier krijgen, passeert een rangerwagen ons die even verder halt houden. We ruiken een brandgeur en de weg is bezaaid met smeulende takken en stukken boomschors. De ranger weet ons te vertellen dat deze nacht de bliksem op een van de bomen ingeslagen is, en dat deze situatie van nabij opgevolgd wordt, want de kruin van de boom is nog steeds aan ’t smeulen.

We wandelen verder – aan de kant zijn er plekken waar hagel ligt - en komen temidden van de beroemde boomreuzen terecht. Ze ademen een serene rust uit en zijn niet alleen door hun omvang, maar ook gewoonweg door hun aanwezigheid indrukwekkend. Een exemplaar ligt tegen de grond: jaren geleden is deze tegen de vlakte gegaan tijdens een storm. Nu zie we pas goed hoe reusachtig deze bomen wel zijn. De kids kunnen zelfs een stukje in het binnenste van de stam wandelen. Een beetje verder staat er een andere (afgestorven) boom, ‘The Dead Giant’ genaamd. In zijn stam is er een doorgang aangelegd zodat in de 19de eeuw koetsen er doorheen konden rijden. We poseren met z’n twaalven voor een kiekje.

Op onze terugweg naar de parking staat er een rangerauto dwars over de weg geparkeerd. Dat voorspelt niet veel goeds! En inderdaad, de 2 rangers vragen ons beleefd even te wachten: de boom waarvan de kruin nog steeds aan ’t smeulen is, vormt een gevaar voor de toeristen omdat ie té dicht bij het wandelpad groeit. Er is dus besloten om hem om te hakken. Mocht hij een beetje dieper in het woud gestaan hebben, dan zouden ze hem gewoon (gecontroleerd) laten branden hebben.

We horen het geluid van boomzagen in de verte. Een tiental minuutjes was de vooropgestelde tijd, maar een half uur later zijn we nog steeds aan ’t wachten. We doen een babbeltje met een van de rangers, de kids bouwen een burchtje met behulp van dode takken. Het zou geen probleem zijn, deze ‘gedwongen’ pauze, ware het niet dat enkelen onder ons dringend naar ’t toilet moeten. Finaal, na bijna een uur, weerklinkt het geluid van een vallende boom; het schijnt te blijven duren, totdat een oorverdovende bons aankondigt dat hij tegen de grond ligt. Niet lang daarna krijgen de rangers van hun collega’s het licht op groen en mogen we verder wandelen. Het gevelde slachtoffer ligt een eind verderop: er is heel wat rekenwerk aan te pas gekomen om ervoor te zorgen dat hij niet op het pad zou vallen (noot van Hoesy: om de richting van het vallen van de boom te beïnvloeden, gebruiken ze wiggen. Logisch, maar ik had er niet aan gedacht).

Het laatste stuk naar de parking gaat in een zeer snelle pas: we hebben nu écht wel nood aan een toilet. Natuurlijk is het nog eventjes aanschuiven eens we ter plekke zijn – wat had je dan gedacht? – maar we zijn blij dat ‘onze beproeving’ ten einde is. We rijden de parking af en zetten onze tocht voort, ditmaal in oostelijke richting: we volgen Tioga Road die ons naar de oostingang van Yosemite National Park leidt. De weg gaat gestadig naar boven: het verrast ons dan ook niet dat er in de berm en aan de rand van het ons omringende woud een sneeuwlaagje ligt.

Aan Olmsted Point houden we halt, in eerste instantie om van het panorama te genieten. Op de platte rotsen uit de wind en in het zonnetje is het best aangenaam vertoeven, dus we beslissen om hier te picknicken. Het zicht is schitterend: een mooie eetplaats middenin de natuur. Als de wolken een tijdje later de zon aan het oog onttrekken, wordt het wel wat frisser: tijd om op te kramen!

Aan Tenaya Lake, een van de mooiste meren van de Sierra Nevada, en Pothole Dome, met zicht op de Tuolumne Meadows, wordt er nog eventjes gestopt voor een kiekje, maar dan gaat het in één ruk door naar de Tioga Pass, de ingang van het Inyo National Forest. De zon is nu helemaal verdwenen en heeft plaatsgemaakt voor regen. Vlak voor het binnenrijden van de pas parkeren we om een foto van de sneeuw (ja, ja!) te maken. Ik ben net op tijd om ook de kleine colonne oldtimers die aan het tolhokje stopt te fotograferen.

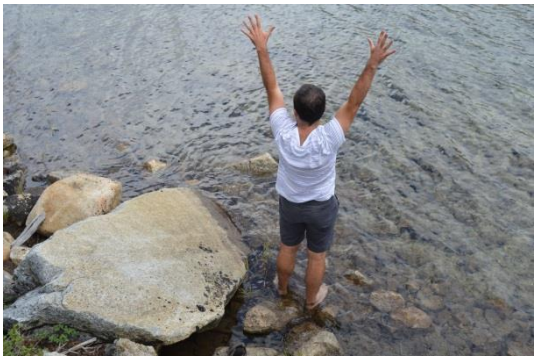
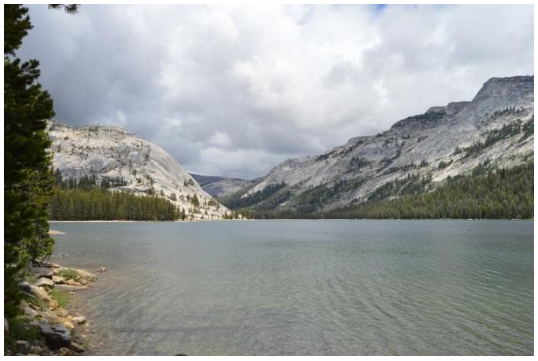

De Tioga Pass is met z’n 3.031 m de hoogste berijdbare pas van de USA. Vanaf nu is het alleen maar dalen, waarbij we mooie zichten op de meren krijgen. Sneller dan verwacht arriveren we in Lee Vining; het dorpje waar we overnachten ligt aan Mono Lake, het 2de oudste zoutmeer van Noord-Amerika.

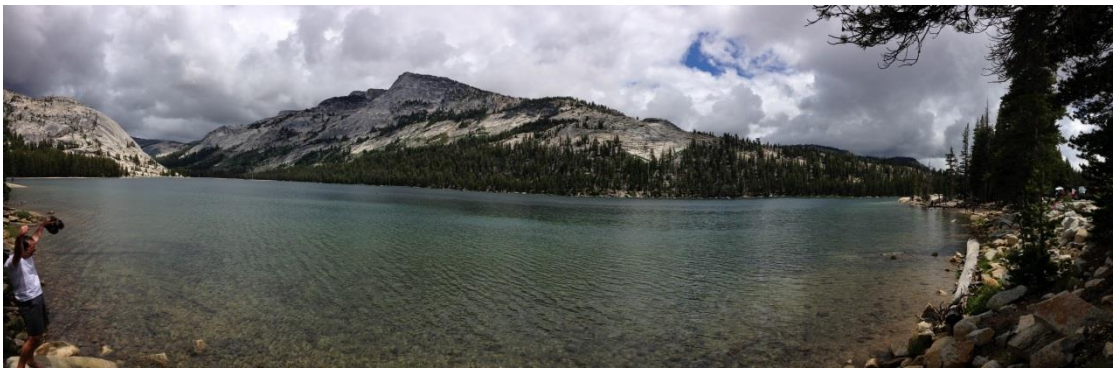

We checken echter nog niet in onze lodge in, maar rijden langs het meer door naar Bodie, een echte ‘ghost town’. Dit goudzoekersstadje is een State Historic Park: ongeveer 5% van het oorspronkelijke plaatsje is nog intact – het heeft maar liefst 2 grote branden gekend. Er waren zelfs een Chinatown en natuurlijk ook een ‘rosse buurt’ aanwezig – de straatnamen zoals ‘Bonanza Street’, ‘Virgin Alley’ en ‘Maiden Lane’ hoeven geen verdere uitleg – maar van die gebouwen schiet er niets meer over. Bodie had een ‘slechte’ naam: het plaatsje telde maar liefst 65 saloons en moord en doodslag waren er schering en inslag.

Het openluchtmuseum is middenin een tamelijk dorre vlakte gelegen: enkel lage struikjes groeien er. Ondertussen is het zonnetje door de wolken komen piepen en dus wordt het een plezante wandeling terug in de tijd. Enkele gebouwen zijn nog tamelijk goed bewaard gebleven: de Methodist Church, het schoolgebouwtje, de grote kruidenierswinkel, een hotel, … Het overgrote deel van de huisjes is niet toegankelijk, maar je kan er wel door de ramen binnenkijken. Omdat er toch nog wel wat meubels en gebruiksvoorwerpen aanwezig zijn, kan je je een goed beeld vormen van het leven in die tijd.

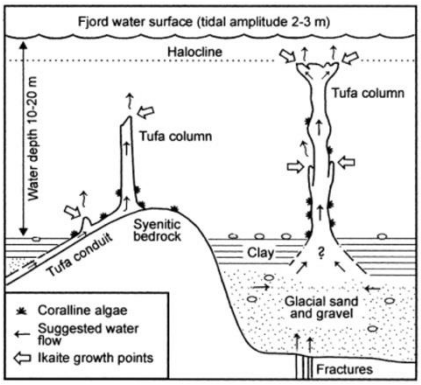

Na deze reis in de tijd keren we terug naar Lee Vining, om ook ditmaal het plaatsje links te laten liggen en verder door te rijden naar het Mono Lake, meer bepaald naar de South Tufa Area. In dat gebied vind je de zogenaamde ‘tufa’s’: heuvels in een grillige vorm, ontstaan door kalkafzetting ten gevolge van de reactie van zoet, kalhoudend water uit onderaardse bronnen met het zout uit het meer. Vroeger, toen het meer véél hoger stond, waren deze heuvels niet zichtbaar, want onder water. Doordat de stad Los Angeles echter zoveel water gebruikt, is het peil van het meer drastisch gezakt, waardoor de tufa’s tevoorschijn zijn gekomen. Sinds de jaren ’90 van vorige eeuw is men alles in het werk aan ’t stellen om het waterpeil van het meer terug op de hoogte van de jaren ’60 te brengen.

Het is bijna het moment waarop de zon aan haar afdaling begint, dus er staat een heel legertje fotografen aan de waterkant. Wij volgen gewoon het pad, lezen de infoborden die erlangs opgesteld staan en genieten van het uitzicht op de bergen in de verte waarover dreigende wolken rollen. Het hele tafereel leent zich uitstekend tot mooie kiekjes.

De BvR heeft in de ‘Lonely Planet’-reisgids een goed eetadresje gevonden en wil dat uitproberen. Hoesy heeft gisteren echter verse spaghettisaus gemaakt, dus wij hebben een Italiaans getinte ‘thuis’maaltijd’. Wij rijden dus alvast naar het hotel in Lee Vining om in te checken en ons eten klaar te maken. En dan begint de ellende…

De 2 vriendelijke mannen aan de receptie vertellen ons dat ze geen plaats meer hebben voor ons allemaal. Wij hadden wel degelijk op voorhand geboekt, maar de kredietkaart die we als betalingsmiddel opgegeven hadden, is geweigerd geweest. Ze hebben ons hieromtrent vandaag zowel een mail gestuurd als proberen te bellen. Ja, dûûûûûûh: geen internetverbinding, noch telefoonbereik in Yosemite, dus wij waren ons van geen kwaad bewust (noot van Hoesy: Ook aan hun balie hangt een berichtje dat in Lee Vining internet en telefoon niet betrouwbaar werken. Ze geven dan ook toe dat het niet ontvangen van hun berichten helemaal geen uitzondering zijn). Het is trouwens de eerste keer dat we met een dergelijke situatie geconfronteerd worden: ofwel is het hotel op voorhand (bij de reservatie) al betaald, ofwel wordt ons verblijf de ochtend erna afgerekend. Klaarblijkelijk is de werkwijze van booking.com afwijkend van die van de andere websites: de kamers zijn tot 18u00 ’s avonds voor ons vrijgehouden, en dan gewoon doorverhuurd geweest.

Wat nu? De mannen beginnen rond te bellen naar collega-concurrenten om te horen of die nog plaats hebben voor een gezelschap van 12 personen. Inmiddels arriveert de BvR: de wachttijd in het restaurant bedroeg ongeveer een uur, vandaar dat ze besloten hadden eerst in te checken. Na veel vijven en zessen wordt er dan toch een onderkomen voor ons gevonden, op een 15-tal minuutjes rijden van Lee Vining. ‘Bolder Lodge’ heeft nog een suite met 3 slaapkamers en evenveel badkamers en eventueel nog een aparte hotelkamer ter beschikking.

Zus & co zoeken een restaurantje in de onmiddellijke omgeving van ons oorspronkelijke logeeradres op; wij rijden alvast naar ‘Boulder Lodge’. De zeer vriendelijke dame aan de receptie vervult dadelijk alle formaliteiten – ze is zelfs bereid om de rekening dadelijk in tweeën te delen – en overhandigt ons de

sleutels met de mededeling dat we, als we nog iets zouden nodig hebben, haar altijd mogen opzoeken.

De ‘suite’ is een beetje oubollig, maar netjes en wij zijn al heel blij dat we een slaapplaats hebben. Er zijn inderdaad 3 aparte slaapkamers mét badkamer, en daarnaast nog een keukentje en een zithoek met sofabed. We installeren ons en bereiden dan onze maaltijd; niet veel later zitten we aan tafel te genieten van een lekker pastaschotel.

Nog een dessertje en dan de slaapplaatsen indelen. De oorspronkelijke planning wordt zoveel mogelijk behouden: Gerd en Lore slapen apart in de hotelkamer, Koen en Jelle samen met Thijs in één kamer, de ‘jeugd’ in de andere kamer en wij in kamer nummer drie. Alleen onze jongste is boos: hij wil niet samen met Thijs op het sofabed slapen, maar ook niet alleen. Finaal belandt hij bij in ons bed.

Wij ruimen alles op en wassen af en zijn juist onze tanden aan ’t poetsen als de BvR arriveert. Ook zij zijn tevreden dat we logement hebben; Thijs opteert op het laatste moment nog voor het sofabed, maar Seighin houdt voet bij stuk en blijft bij ons slapen. Wéér geen internetverbinding – iedereen begint zich af te vragen waarom er niet langer foto’s van onze belevenissen verschijnen – dus maar een beetje werken aan ons dagboek en Hoesy’s bijdrage van vlak voor ons vertrek nalezen. Morgen is ons programma iets lichter, en moeten we bijgevolg niet voor 10u00 vertrekken. Misschien vannacht toch eens een keer goed slapen? Misschien lukt het om vannacht toch eens een keer goed te slapen?

Boulder Lodge (June Lake, CA)

Very friendly and helpful staff. Suites are very spacious and well equipped. Rooms are old and used, but clean. View on the lake is fine.

Dag 22: Van Lee Vining (CA) naar Lone Pine (CA)

135 mijlen / 9577 km totaal / 16.366 stappen

Gepland: Bezoek aan Devils Postpile (www.nps.gov/depo/index.htm) met een korte wandeling. We gaan niet naar de oudste boom en levende wezen Methuselah in het Inyo National Forest gaan kijken (www.nps.gov/brca/learn/nature/bristleconepine.htm).

Hoe het komt, weet ik niet, maar het is de eerste keer sinds lang dat ik tot 06u00 slaap! Meer nog: als ik me omdraai om nog een tijdje verder te slapen, word ik een uurtje later wakker van de douche in de aangrenzende kamer. Onze jongste ligt nog zalig te maffen; Hoesy behoort ook tot het land der wakkeren.

Tot 07u45 kan ik nog blijven liggen, maar dan sta ik op om me eerst en vooral te douchen en m'n haar te wassen… nu het nog rustig is. Hoesy werkt ondertussen het eerste deel van ons vakantie-belevingsdagboek bij: hij leest mijn verhalen en plaatst er foto's bij.

Als ik stilletjes de andere kamer (zitplaats + keuken + eethoek) binnenga – Thijs slaapt in het sofabed – zie ik m'n zus met een kopje koffie aan tafel zitten lezen. Ze vertelt me dat Lore en Gerd al om 08u00 aan onze deur stonden: Marte had hen gisterenavond klaarblijkelijk een SMS'je met een foutief tijdstip van opstaan gestuurd. Ze zijn dan maar even naar de lobby gegaan om te kunnen skypen met het thuisfront: Gerd is gisteren immers voor de eerste keer nonkel geworden!

Wij besluiten om samen de fruitsla voor het ontbijt klaar te maken: als we de bananen, de nectarine en de appel van de BvR samenvoegen met het stuk meloen en eveneens de bananen en de nectarines van ons, dan hebben we zeker voor iedereen een portie gezonde ontbijtkost. Hoesy zet ondertussen koffie.

Langzaamaan loopt de kamer vol; iedereen vindt een plaatsje aan ofwel de eet- ofwel de salontafel. 5 verschillende soorten ontbijtgranen, fruitsla, yoghurt en melk: het gaat er vlotjes in.

Na het ontbijt begin ik aan de afwas; Gerd is afdroger van dienst. Een serieuze berg vuile borden & co van 12 man! Jelle smeert de bokes voor haar bende en heeft nog 2 halve broden over. Aangezien wij géén brood meer hebben, nemen we deze graag over, zodat Amber ook voor ons gezin (weliswaar kleinere) lunchpakketjes kan maken. Daarna laden we naar goede gewoonte alles in, worden de tanden nog gepoetst, en checken we 3x of we niets vergeten hebben. Als we aan de receptie onze sleutels gaan afgeven, bedanken we de vriendelijke dame voor het feit dat ze zo hulpvaardig is geweest bij het verschaffen van slaapplaats.

Vandaag hebben we een 'licht' programma: onze eindbestemming is Lone Pine, maar eerst brengen we een bezoekje aan Mammoth Lakes, of beter gezegd, het

skistation van dit pittoreske dorpje. Het plaatsje lijkt enorm op een skioord in de Alpen, compleet met winkels in chaletvorm en Zwitsers-/Duitsklinkende namen. We zijn van plan om daar Devils Postpile National Monument en Rainbow Falls te bezichtigen. Het monument kan je alleen per shuttle bus bereiken: wagens zijn er niet toegelaten.

We kopen dus kaartjes en wachten vervolgens een klein half uurtje op de bus. De zon verschuilt zich achter de wolken en we zitten op een redelijke hoogte, dus is het best fris. Iedereen die oorspronkelijk een short of bermuda aangedaan had, ruilt deze voor een lange broek. Omdat Koen verteld had dat het een gemakkelijk begaanbaar pad met geringe kliminspanningen is, doet het grootste deel van ons gezelschap z’n gewone vrijetijdsschoenen aan.

Aan halte 6 stappen we af en beginnen we, na een laatste WC-bezoekje, vol goede moed aan de wandeling. Tamelijk snel wordt het duidelijk dat ik misschien toch beter m’n wandelschoenen had aangetrokken: met m’n Van’s heb ik niet echt veel grip op het zand, de kiezels en de stenen waaruit het pad bestaat.

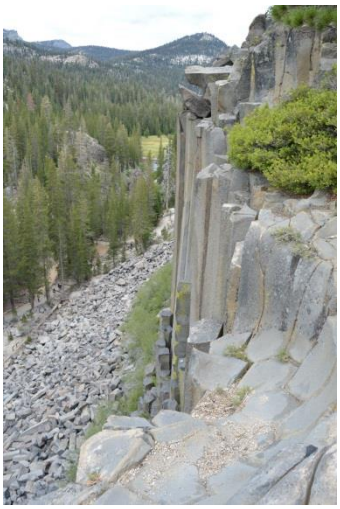

Een echt lange tocht is het niet: al vlug staan we voor Devils Postpile. Dit natuurlijk monument bestaat uit een reeks van basaltkolommen die ontstaan zijn nadat de lavalaag van een vulkaanuitbarsting afgekoeld en gekrompen is, waardoor de laag gespleten werd in symmetrische, verticale kolommen. Vervolgens werden deze bedolven door een gletsjer, die door zijn beweging een deel van de laag wegpolierde, zodat een muur van kolommen achterbleef. We

klimmen ook naar de bovenkant van deze wand en daar treffen we een ‘terras’ van gladgepolijste hexagonale ‘tegels’ aan (Noot van Hoesy: zoals bij Devil’s Tower is de ‘ideale’ breuklijn 120° en dus zeshoekig. Loic heeft dit met zijn geodriehoek opgemeten). Moeder Natuur heeft hier de mensen overtroffen!

Vervolgens volgen we het pad verder naar de Rainbow Falls, toch wel een 3,6 km lang. Het is een wandeling met een beetje klimmen en dan weer dalen, en we komen onderweg heel wat (alpen)weiden vol met wilde bloemen tegen. Er worden grapjes gemaakt over de ‘10 minutes Ranger Style’-duur van de tocht: gisteren immers bleek de 10 minuutjes wachttijd voor het omhakken van de brandende boom vooropgesteld door de parkrangers finaal 1 uur te zijn.

Uiteindelijk bereiken we dan toch de waterval. Mooi plaatje, maar ze doet haar naam vandaag geen eer aan: door het gebrek aan zon is er geen regenboog aan de voet van de waterval aanwezig. We blijven even zitten en genieten van het uitzicht en keren dan op onze stappen terug, ditmaal richting bushalte nummer 10, toch ook nog goed voor iets meer dan 1 km stappen.

Gelukkig is de zon er ondertussen toch doorgekomen en kunnen we onze sweaters/truien uitdoen.

In het winkeltje dat zoals bij elk ‘ranger station’ obligaat aanwezig is, koopt Koen appels en raisin cookies om de langer uitgelopen tocht een beetje te vergoelijken. Het is weer een tijdje wachten op ons transport, maar gelukkig staan we eerst in de rij en kunnen we dus dadelijk mee. Een half uurtje later staan we weer in het skistation van Mammoth Lakes, met een toch wel serieus lege maag.

We besluiten om tijdens de rit naar Lone Pine onze boterhammetjes op te eten: het is ondertussen al na 15u00 en we moeten nog een tweetal uurtjes rijden. We houden wel even halt in Bishop om het plaatselijke supermarktje binnen te gaan voor brood en beleg voor de 2 volgende dagen. We tanken er ook, en proberen achtereenvolgens in een videospeciaalzaak, een Rite Aid en een Radioshack

cassettes voor de camera te verkrijgen, echter zonder resultaat. De BvR die ons niet richting supermarktje heeft zien afslaan en dus doorgereden is, laat ons weten dat ze in een heuse storm verzeild geraakt zijn: hevige regen, weinig zichtbaarheid en windstoten waardoor de RV’s en campers genoodzaakt zijn aan de kant van de weg te stoppen.

Gelukkig is dit noodweer enigszins bedaard als wij het laatste stuk van ons traject aanvatten. Hoesy maakt zich vrolijk over het niet aanwezig zijn van slecht weer en vraagt Amber noodberichtjes naar de BvR te sturen: slechte inborst! Later echter blijkt dat Jelle ons bij de neus genomen heeft, wat maakt dat mijn zus al even erg is als m’n echtgenoot.

Het is nog geen 19u00 als we de parking van de Best Western Plus in Lone Pine oprijden. Even langs de receptie om ons aan te melden en dan de rest van ons reisgezelschap opzoeken. De kamerindeling is reeds vóór onze reis door Lore vakkundig opgemaakt geweest, dus we weten onmiddellijk bij wie we deze nacht slapen.

De kids zijn door het dolle heen: eindelijk nog eens een logement mét een zwembad! Veel tijd om te zwemmen krijgen ze echter niet: er wordt afgesproken dat ze tot 19u30 waterpret mogen hebben, want dan is het verzamelen geblazen voor het avondeten. Tot grote vreugde van de voltallige jeugd gaat dit door in de lokale ‘Golden Arches’.

Met z’n twaalven vallen we de McDonald’s binnen: de medewerkers aan de kassa weten niet wat ze zien. De jonge kerel onze bestelling noteert, vraagt verlegen of we van Frankrijk zijn. Na de ham- en cheeseburgers met frietjes volgt er nog

een dessertje voor de liefhebbers. Jelle (en ik eigenlijk ook wel) smachten naar een glaasje wijn; daarom gaat Koen op zoek naar een supermarktje én hij vindt er ook eentje.

Terug in het hotel blazen de 4 (oudste) volwassenen verzamelen in de kamer van Koen & Jelle voor een glaasje (lees: plastic bekertje) frisse witte wijn. De trip van morgen wordt besproken en het uur van vertrek vastgelegd. Rond 22u00 keren we terug naar onze kamer, waar Thijs en Ciaran nog druk op de laptop bezig zijn. Nu we eindelijk opnieuw deftige internetverbinding hebben, maken we van de gelegenheid gebruik om onze uitpuilende mailbox te ordenen. Hoesy zorgt voor een link met Outlook, zodat ik de binnengehaalde mails ook offline tijdens de lange autoritten kan lezen en beantwoorden. Zal ons heel wat werk besparen eens we terug thuis zijn! Ik voel me helemaal niet moe, en blijf dus het hele boeltje opkuisen (en rekeningen betalen!) totdat het aantal mails tot een 5-tal herleid is. Om 00u45 knip ik het licht uit: oef!

Best Western Plus (Lone Pine, CA)

Hotel satisfying the quality and friendliness standards you expect from a Best Western place.

Epiloog

Doordat we met onze volgende rit we de staat Californië verlaten, leek me dit een goed moment om een editie af te sluiten. Met de toevoeging van extra 6 personen is de logistiek ietsje moeilijker geworden, maar tot nu viel dit zeer goed mee. De ritten zijn iets relaxer omdat er altijd een back-up is. Ook hebben we nu meer ogen die naast de weg kijken zodat we meer dingen ontdekken. De interesses in dingen en foto’s liggen ook een beetje uit elkaar, waardoor we meer variatie krijgen.

Dit gedeelte van de reis is uitstekend voorbereid. Het ‘road book’ is ook stukken uitgebreider met zeer veel achtergrondinformatie. Door het stuk voor te lezen weten we zeer goed wat we kunnen verwachten.

We zitten nu ook echt in de woestijn. Woestijn in de betekenis van droog. Toch is het verrassend nog groen te zien. Woestijn is hier niet wat wij over een woestijn denken. Maar toch, voor ons betekent het wel dat we steeds voldoende water moeten bijhebben. Dit betekent dat we op onze wandeltochten steeds een 20-tal liter meesleuren. En op sommige dagen moet dit nog onderweg aangevuld worden.

De vermoeidheid is iets afgenomen. Doordat we in het park verbleven hebben de meesten een beetje slaap kunnen inhalen. Ook waren de laatste twee dagen een stuk rijden waardoor, althans in onze auto, er geslapen werd.

We zijn dus klaar voor onze stormloop op Las Vegas.

42: Den Grooten Trek naar het Westen
Fun in de woestijn

Proloog

Onze bende van 12 verlaat het zonnige Californië en gaat de hitte opzoeken in Death Valley en de extravagantie in Las Vegas. We laten de Californische droogte achter ons en zetten onze kompas richting woestijn. Water, liters water, wordt een gegeerd goed. Wandelen in de woestijn, hoe klein de afstand ook, betekent voor iedereen minstens 2 liter water. Als we echt gaan wandelen, dan nemen we gemakkelijk een paar liters meer mee. Door de hitte en de lage luchtvochtigheid ligt het gevaar voor uitdroging steeds om de hoek. En zoiets moeten we vermijden.

Ook bescherming tegen de zon wordt belangrijker. Insmeren en een hoofddeksel. Zonneslag of zonnebrand moet vermeden worden.

De afstanden die we per auto afleggen, worden iets kleiner, maar die te voet worden groter en hoger. Hoewel we ook ons dieptepunt zullen bereiken. De gehalte aan 'spectaculariteit' van de vele foto's verhoogt met iedere stap die we zetten. De volgende pagina's zullen je dan ook gemakkelijk in ons avontuur meesleuren.

Deze editie belooft niet zo dik als de andere te worden, maar je weet natuurlijk nooit.

Dag 23: Van Lone Pine (CA) naar Las Vegas (NV)

311 mijlen / 10078 km totaal / 15.922 stappen

Gepland: Een tocht door Death Valley (www.nps.gov/deva/index.htm) en daarna doorrijden naar Las Vegas.

Lone Valley, CA, waar we overnacht hebben, is een klein stadje dat erg in trek is bij de cineasten van Hollywood. Vlakbij liggen immers de Alabama Hills die als decor voor een heel aantal films en reeksen gebruikt zijn/worden. Televisieseries zoals 'Bonanza' en 'The Lone Ranger' werden hier opgenomen, maar ook meer recent blockbusters zoals 'Gladiator', 'Iron Man' en 'Transformers'.

Deze inleiding dient om het ontiegelijk vroege tijdstip waarop Hoesy opstaat, te kaderen: om 06u30 heeft hij immers met dochterlief afgesproken om tot daar te rijden om het gebied te gaan bezichtigen, aangezien we gisterenavond de tijd noch de puf hadden om dit te doen. Ik neem me voor om nog een poosje te slapen, maar verder dan wat soezen kom ik niet meer.

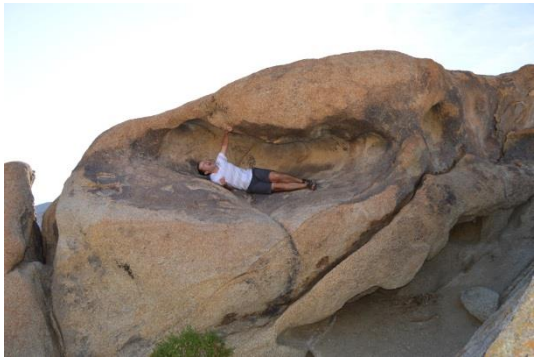

Om 07u00 dan maar opstaan en een douchke nemen. Drie kwartiertjes later staat ook (een deel van) de rest van de bende klaar om samen te gaan ontbijten. De vroege vogels – Jelle is eveneens op fototocht meegegaan – sluiten zich bij ons aan. De ontbijtruimte hangt vol met foto's van een

aantal hier opgenomen – zij het oudere - films en reeksen: leuke toets!

Nadat we ons buikje gevuld hebben met toast, pannenkoekjes en muffins volgt de rest van het ochtendritueel: tanden poetsen, inpakken, uitchecken, wegwezen.

Om de hoofdstad der goksteden in Nevada te bereiken, doorkruisen we vandaag Death Valley, het droogste en heetste stukje Noord-Amerika. Een schitterend landschap, maar uiterst desolaat: je kan je moeilijk voorstellen hoe de mensen dit vroeger met paard en kar doortrokken… en dit overleefden!

Na een paar korte stops aan enkele uitkijkpunten of zomaar lukraak langs de weg, komen we aan onze eerste echte halte: Mesquite Flat, waar de Death Valley Sanddunes liggen. Het zijn echte duinen, bestaande uit erg fijn zand, die liggen te zinderen onder de loden zon. Waar het op de vorige stopplaatsen nog redelijk ‘koel’ was, is het hier brandend heet. Een bordje waarschuwt ons voor ‘Extreme Heat Danger’ en raadt de toeristen aan niet meer te gaan wandelen na 10u00 ’s morgens. Waar is de zee? Het kan niet anders dan laagtij zijn… Veel beestjes zijn er niet te zien, maar ze zijn er ongetwijfeld wel. Tussen de takken van een van de struikjes die er groeien, ontwaren we een witte hagedis, héél moeilijk te spotten omdat hij als het ware in z’n omgeving opgaat.

Terug de auto in zetten we de airconditioning op: we hebben tot nu toe met open ramen gereden, maar nu is het écht te warm. Leve de moderne technologie!

We komen aan het bezoekerscentrum van Furnace Creek compleet met een golf green en een eindje verderop een hotel met tennisterreinen: goed zot, die Amerikanen. Aan het T-kruispunt slaan we rechtsaf, Badwater Road op. We volgen deze weg helemaal tot aan het einde, waar zich het Badwater Basin, een enorme zoutvlakte, bevindt. Deze ligt 85,5 m onder de zeespiegel: op de bergkam die aan de overkant van de straat ligt, staat inderdaad op 2/3 hoogte een bordje met het opschrift 'Sea Level’.

Als we op de parking uit de auto stappen, beseffen we dat de hitte van daarnet niets voorstelde in vergelijking met wat we nu ervaren. De thermometer van de auto geeft 110°F (zo’n 43,3° C) aan. Toch maken we heel moedig een wandeling over het brede pad. Deze vlakte is in niets vergelijkbaar met de Bonneville Salt Flats van een kleine 2 weken vergeleken: waar deze op een besneeuwde vlakte leken, is die van vandaag meer zanderig en oneven. Toch is het wel degelijk zout dat de grond bedekt: proefondervindelijk door ikke bewezen!

We keren op onze ‘schreden’ terug – Badwater Road loopt dood op de zoutvlakte – en ongeveer halverwege nemen we de ‘Artist’s Drive’, een eenrichtingsweg die ons gedurende een goeie 9 mijl doorheen een betoverend berglandschap voert. De rotsen hebben allerhande kleuren die je in de natuur niet dadelijk verwacht: roze, groen, paars/blauw, bruin en zwart. Dit kan je vooral goed bewonderen op de plek met de toepasselijke naam ‘Artist’s Palette’, waar we dan ook even halt houden.

Nadat we via deze ‘lus’ terug op de Badwater Road beland zijn, stoppen we even om te overleggen. Normaal gezien stond er nog een wandeling van iets meer dan 3 km op het programma, de Golden Canyon Trail. Deze begint aan de ingang van een kleurrijke canyon, gaat tot aan de rotsformatie Red Cathedral en biedt een uitzicht op het hart van Death Valley. Echter, omdat het al tamelijk laat en bloedheet is, beslissen we deze tocht niet te doen en dadelijk door te rijden.

We maken nog 2x een stop op onze rit doorheen Death Valley. De eerste keer is aan Zabriskie Point, wederom een uitkijkpunt dat je bereikt door het beklimmen van een steil, verhard pad. Het geeft een kijk op een bergformatie die een zandsteenkleur heeft en doorsneden is met diepe groeven, veroorzaakt door… water.

Als we bijna aan het einde van Death Valley zijn, slaan we Dante’s View Road in: een 13 mijl-lange weg die via aardig wat haarspeldbochten door nauwe doorgangetjes met een percentage van 15% klimmen naar een panoramapunt over heel Death Valley leidt. Onze trouwe Dodge puft, maar houdt het goed vol.

Hier houden we een langere tijd halt voor ons (laat) middagmaal. De BvR is slim geweest en heeft klaargemaakte broodjes aangeschaft: ze kunnen dus naar een van de vele rotsformatietjes wandelen en daar eten, genietend van het uitzicht. Wij moeten onze boterhammetjes nog smeren en blijven bijgevolg op de parking van Dante’s View om in de schaduw van onze autokoffer onze maaltijd te

bereiden. We maken even een foto van Ciaran die op zijn PC aan zijn zomercursus werkt. Even indruk maken op de on-line lerares.

Na deze lunch in open lucht nog even een stop aan het iets lager gelegen – rudimentair – toiletje en dan zetten we koers naar de meest verdorven (gok)stad van de USA (en daarbuiten?). We passeren opnieuw een staatsgrens (Californië/Nevada) – de 16de al – en rijden door tamelijk armzalige stadjes waarvan ik me niet kan inbeelden dat ik daar zou willen wonen: enkel zand met hier en daar een armtierig struikje, veelal containers en houten barakken als behuizing. Wél ook hier voor vele van deze woonsten een grote RV of camper…

En dan ineens komen we in een gans andere omgeving terecht. Neen, het is nog niet Las Vegas, maar wel het plaatsje Pahrump: net of we de beschaving terug binnenrijden. Aan een winkelcentrum met vertegenwoordigers van alle bekende eet- en winkelketens tanken we – wat een verschil in prijs vergeleken met Californië in het algemeen en de staatsparken in het bijzonder! – en zetten dan onze rit verder.

De wijzers van de klok naderen 19u00 als we ’s werelds bekendste gokstad binnenrijden. Hmmm… voor mij persoonlijk is het een beetje een ontgoocheling: ik had de stad veel spectaculairder verwacht. Het is natuurlijk nog licht, en we zitten niet in het centrum, maar toch…

Ons hotel, ‘Tahiti Village Resort & Spa’, ligt aan South Las Vegas Boulevard, een directe verlenging van de overbekende ‘Strip’. Het is een gigantisch hotel, bestaande uit een aantal torenblokken met in het midden een tuin met een aantal zwembaden. Niet direct mijn stijl, wegens te groot en te druk, maar voor de

komende 3 nachten zal het zeker en vast deugd doen om in een beetje luxueuzere omstandigheden te logeren.

Bij de check-inbalie loopt het mis. Ja, ze hebben de reservatie voor de 4 kamers goed ontvangen, én ze zijn ook voor ons gereserveerd, maar ze liggen niet naast elkaar, zelfs niet in hetzelfde torenblok, laat staan op dezelfde verdieping! Hallo??? De reservatie voor de 4 kamers werd op een en hetzelfde tijdstip gemaakt én de namen waarop ze vastgelegd zijn, duiden toch duidelijk aan dat het om een homogene groep gaat? Sorry, 't is hoogseizoen… Bovendien zijn er 4 verschillende namen gebruikt om de 4 kamers te boeken – dûûûh, dat werd zo op de website gevraagd – dus moeten die 4 personen zich met hun identiteitskaart én hun creditcard aanbieden. Een hele paperassenwinkel ontvouwt zich en er moet vanalles getekend worden.

De receptioniste gaat even informeren bij haar overste of er een mouw aan het logementsprobleem kan gepast worden, maar blijft een tijdje weg. Ten langen laatste keert ze terug met de melding dat er een oplossing gevonden is: mits een upgrade – niet door ons te betalen – heeft ze een 'suite' van 2 kamers naast elkaar kunnen vrijkrijgen in Tower 5. Aangezien de BvR met 2 koppels zit, wordt er beslist dat zij in deze suite zullen trekken. En de andere 2 kamers? Oesje, ze zal nogmaals gaan horen of er een mogelijkheid bestaat om ze op z'n minst op dezelfde verdieping te verkrijgen…

Ditmaal blijft ze niet zo lang weg, maar het nieuws dat ze meebrengt, is allesbehalve bemoedigend: ja, er zijn 2 kamers – 't zou maar erg zijn! – in dezelfde toren, maar niet op dezelfde verdieping. Bovendien beschikken deze, in tegenstelling tot die van de BvR, niet over een volledig uitgeruste keuken – wat niet zo erg is – maar ook niet over een 'in room' wasmachine en droogkast. En wij hebben zoveel was na 3 weken rondreizen! 'U kan altijd gebruik maken van het gemeenschappelijke waslokaal waar u met munten…' Dát zie je van hier: een beetje gaan betalen terwijl de andere helft van het gezelschap over eigen wasmogelijkheden beschikt??? De receptioniste bindt snel in en zegt iets over een 'guest laundry room' die gratis zou zijn voor ons, maar ondertussen heb ik allang beslist de wasmachine van Jelle & co mee te gebruiken.

We kunnen morgen dan op z'n minst toch wel een andere kamer krijgen, conform onze reservatiebevestiging? Hmmm, dat is niet zeker: het kan altijd zijn dat er kamers vrijkomen: als we vroeg genoeg komen informeren, bestaat er een mogelijkheid, maar dan zullen we natuurlijk wel moeten bijbetalen… Laat maar zitten: we zullen onze plan wel trekken met de kamers die we nu hebben!

Het versleuren van al onze bagage – ah ja, voor een langere overnachting hebben we ál onze zakken nodig – neemt de nodige tijd in beslag. Wij slapen op de 4de verdieping, de kids 2 etages hoger. Terwijl ik de boel zoveel mogelijk aan de kant probeer te krijgen, zet Hoesy de auto in de hotelgarage (gelukkig bij in de kamerprijs inbegrepen!) en googlet Amber alvast naar dichtbijgelegen eetadresjes. Als ik aan Jelle laat weten dat we onderkomen hebben gevonden,

maar ons aller humeur beneden vriespunt is, stuurt ze ons het bericht terug dat we van harte welkom zijn bij hen, mét onze zak vuile was: het glaasje troost – lees: witte wijn – staat al klaar!

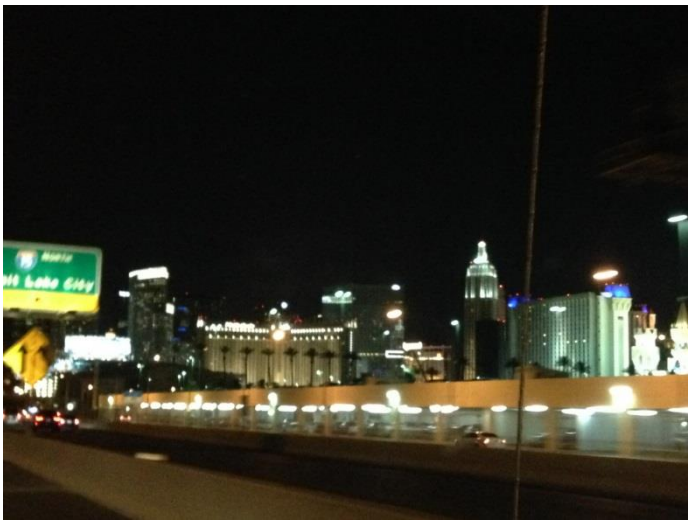

Er wordt vrij snel een restaurantkeuze gemaakt: we gaan naar de ‘Olive Garden’, een ouwe bekende binnen ons gezin. Onze 2 chauffeurs ondervinden aan den lijve dat we in een grootstad zitten verkeersgewijs: ze rijden hier tamelijk zot, en het is moeilijk om met de 2 auto’s achter elkaar te blijven. Om 21u30 draaien we dan toch de parking van de ‘Olive Garden’ op. Een gezelschap van 12? Geen probleem! Wachttijd: ongeveer 20 minuutjes…

Sneller dan verwacht worden we naar onze grote tafel in een erker binnen het restaurant geleid. De 2 obers die ons bedienen, blijken de kunst van het charmeren van klanten goed onder de knie te hebben: het is een lust ze bezig te zien en te horen. Vooral de BvR – minus Jelle dan – beleeft dit met het nodige enthousiasme. We bestellen 10 gerechten: Hoesy en Loic spelen ‘libero’. De porties zijn immers zo groot dat we gerust met z’n twaalven kunnen eten van hetgene er op tafel komt, temeer omdat er bij elk gerecht een gratis soep of salade geserveerd wordt. We genieten van een flesje witte wijn – Lore bestelt zelfs een cocktail – en bekomen van de check-inperikelen.

Het is al laat als we gedaan hebben met eten. Er wordt besloten dat 1 wagen alvast naar het hotel rijdt, zodat de jongsten en de 2 chauffeurs al in bed kunnen kruipen; Jelle, Gerd, Lore, Marte, Amber en ikzelf doen nog even een Walmart aan om alles voor het ontbijt aan te schaffen.

Als ik met de boodschappen in onze hotelkamer verschijn, is Hoesy nog op de laptop aan ’t werken. Morgen wordt het een ‘luie’ dag, zij het met een superverrassing voor Thijs; we leggen het tijdstip van ontbijt voor ons gezin dan ook vast op 09u30. Hopelijk kan iedereen eens genieten van een beetje langer slapen…

Tahiti Village Resort & Spa (Las Vegas, NV)

Although we booked this resort as 1 group of 2 families some months ago, they were not able to give us rooms nearby. They charge a resort fee per room, but they do not provide the normal hotel services like cleaning the rooms. Pools are nice and people at the desk are friendly. The resort is close tot he strip. I’m not sure if I would book this resort the next time we visit Las Vegas.

Dag 24: Las Vegas (NV)

14 mijlen / 10100 km totaal / 19.647 stappen

Gepland: Een bezoek aan de Strip, Las Vegas, overdag en 's avonds.

Alhoewel het een uitslaapdag is, had ik me gisteren voor ik m'n ogen sloot toch voorgenomen om niet té lang in bed te blijven liggen: ik wil immers skypen met papie en mamie en misschien ook een fitnesbeurtje meepikken. De eerste keer dat ik wakker word, is het nog vroeg. Ik herinner me nog vaag dat ik op de wekker gekeken heb – 06u25? – maar ben dan terug in slaap gevallen. De tweede keer dat ik m'n ogen open, bemerk ik dat het 08u45 is. O nee, véél te lang geslapen!

Snel neem ik een douche en maak dat de fruitsla klaar, in de hoop dat ik dan nog een kwartiertje skypetijd heb. Spijtig genoeg komt er van de voornemen niets in huis: de kids arriveren, en dus ontbijten we samen.

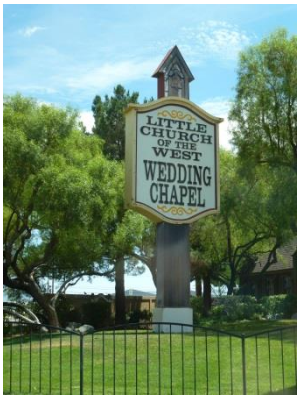

Jelle had me al enkele berichtjes i.v.m. de was en koffiefilters gestuurd, en er wordt afgesproken dat we na het ontbijt naar Tower 5 gaan. De bedoeling is dat we deze voormiddag – allé, het stukje dat er nog van overblijft – vullen met het bezichtigen van de 'Strip' bij daglicht, als kennismaking met de beruchte stad.

Alhoewel er een shuttle van het hotel naar de Strip rijdt, beslissen we om toch onze auto te nemen: Jelle heeft immers uitgevonden dat de parkings van alle grote casino's gratis plaats aanbieden. Op die manier kan de BvR dadelijk doorrijden naar de verrassing voor Thijs (in de stad) en kunnen wij op ons gemakske ofwel nog wat verder rondwandelen, of naar het hotel terugkeren.

De rit van het hotel naar het begin van de Strip neemt niet al teveel tijd in beslag. We staan dan ook snel te midden van een aanbod aan casino's en hotels onze ogen uit te kijken: wat een kitsch! Het is zó overdreven dat het haast onwerkelijk is: een Egyptische piramide ('Luxor'), een filmstudio ('MGM), een stukje New York ('New York, New York'), een middeleeuwse burcht ('Excalibur'), een kopie van de Eifeltoren ('Paris Las Vegas Hotel'), …

Aangezien zowel Koen als ikzelf een ‘geaccidenteerde’ leesbril hebben, gaan we eerst en vooral op zoek naar een optieker die onze bril kan vermaken. We stappen op goed geluk ‘Luxor’ binnen en komen op slag in een andere wereld terecht. Geen daglicht, wel veel kunstlicht en een enorme ruimte onderverdeeld in een gigantisch casino, een shoppingcenter, een hotel. Koen wint informatie in over een brillenwinkel, maar komt van een kale reis thuis: niet dadelijk iemand die weet waar we gesteld kunnen geraken.

Op goed geluk wandelen we dan maar het casino door – we nemen stiekem enkele foto’s van de slotmachines en de roulettetafels – en gaan dan terug naar buiten. Een kijkje nemen bij het volgende grote gebouw, ‘Mandalay’? Daar is er immers ook een shoppingcenter… En weer gaan we het donker in.

Ditmaal kunnen we wel een optieker lokaliseren, die ons echter niet kan voorthelpen: het oor van Koens bril is immers afgebroken, en niet, zoals bij de mijne het geval is, gewoon losgekomen. Het hele montuur zal dus vervangen moeten worden, wat inhoudt dat een echte optieker de glazen zal moeten inpassen.. De vriendelijke winkeldame helpt ons wel voort door ons door te sturen naar een andere winkel van dezelfde keten… helemaal aan de andere kant van de Strip.

Ondertussen is het tijd voor de BvR om zo langzamerhand naar de surprise te gaan. We maken dus aan Thijs wijs dat mijn bril wél gemaakt geraakt is – wat niet het geval is – en dat wij dus verder Las Vegas gaan verkennen, terwijl zij naar de optieker die zijn papa kan helpen, rijden. Natuurlijk wil Thijs liever bij ons blijven in plaats van saai te gaan winkelen, maar dat gaat niet: de BvR heeft

immers kaarten voor de 2015 NBA Summer matchen die héél toevallig in Las Vegas doorgaan!

Onze wegen scheiden zich dus en wij besluiten de stad nog eventjes verder te bezichtigen. We lopen via een tunnel van het ene casinocomplex naar het volgende, ‘Excalibur’: we hoeven dus zelfs niet terug naar buiten te gaan. En dat is waar de casino’s naartoe werken: de klant trachten ‘binnen’ te houden door hem alles wat hij zou kunnen nodig hebben aan te bieden. Dat gaat van eetgelegenheid over ontspanningsruimte en winkels allerhande tot hotelkamers. Des te langer de klant binnenblijft, des te groter is de kans dat hij blijft gokken…

Wij gaan echter de straat wel op en wandelen verder naar het noorden. ‘New York, New York’ met aan de overkant ‘MGM, ‘Monte Carlo’, de ‘Bellagio’ en ‘Caesars Palace’, allemaal passeren ze onze lens. Elk casino/hotel probeert met zoveel mogelijk fraais en uitzinnige bouwstijlen uit te pakken: de gigantische leeuw bij ‘MGM’, een aantal typische gebouwen van deze grootstad bij ‘New York, New York’, ‘Excalibur’ in de vorm van een burcht, compleet met torentjes, … We springen binnen in de M&M-winkel en Hoesy vindt in een van de videowinkels zowaar een passende cassette voor z’n camera. Overal Starbucks-koffiebars, een Planet Hollywood-vestiging, een Harley Davidson-café, enfin, alle namen met klank en bekendheid zijn hier vertegenwoordigd.

Veel langer dan gepland blijven we rondlopen en foto’s trekken, maar rond 14u00 keren we dan toch naar ons hotel terug. We eten vlug een boke bij ons op de kamer en dan gaat iedereen lekker doen waar hij zin in heeft. Amber en Seighin trekken naar het zwembad, Ciaran besluit om nog een beetje voor z’n onlinecursus te werken, Loic wil graag skypen met Ali en Hoesy gaat een tukje doen. Ikzelf trek naar de suite van de BvR om enkele machientjes was te draaien en ondertussen onze belevenissen van gisterenavond en vandaag in ons dagboek te verwerken.

Om 17u15 komt het kidsgedeelte van de BvR binnengevallen: de wedstrijden waren om 17u00 geëindigd. Jelle en Koen zijn nog eventjes verder doorgereden naar de optieker, maar zij zijn alvast teruggekeerd, zodat ze nog een uurtje zwembadplezier kunnen beleven.

Nadat ik m’n eerste lading was in de droogkast heb gestoken – wat heeft die wasmachine er lang over gedaan! – en een nieuw machientje was opgezet heb, keer ik naar onze hotelkamer terug. Daar is Hoesy aan ’t afwassen, en da’s natuurlijk leuk, want nu kan ik dadelijk onder de douche springen.

Een beetje later komt Ciaran bij ons een douchke nemen, zodat de rest van de kids ook genoeg tijd hebben om zich klaar te maken. Er rest ons nog een half uurtje vooraleer we moeten vertrekken: dat vullen we in met info voor een artikel voor de Hippocampus op te zoeken (Hoesy) en kaartjes te schrijven (Calle).

Een beetje later dan gepland – we moeten nog 2 maal naar onze kamer terugkeren voor respectievelijk mijn sweater en de camera – begeven we ons opnieuw in het gekke Las Vegas-verkeer, op weg naar het restaurantje waar we vanavond gaan eten. Een beetje een bijzondere gelegenheid: Jelle ziet na jaren Donna terug, de dame waarbij ze 2 zomers na elkaar tijdens haar tienerjaren is gaan babysitten. Donna heeft de restaurantkeuze bepaald: het wordt een Mexicaans avondmaal.

Een leuk restaurant – verrassend rustig voor een zondagavond – met lekkere guacomole en zoals steeds, grote porties. De eerste keer in m’n leven dat ik een pina colada met een grote toef slagroom geserveerd krijg! We blijven babbelen totdat het restaurant sluit. Een hartelijk afscheid van Donna en terug naar het hotel, waar iedereen zo snel mogelijk in bed kruipt. Jelle en ik steken het gewassen goed nog in de droogkast en zetten een nieuw machientje op en dan ga ik ook naar onze eigen kamer. Daar blijf ik véél te lang op m’n laptop tokkelen…

Dag 25: Las Vegas (NV)

112 mijlen / 10280 km totaal / 28.277 stappen

Gepland: Bezoek aan de Hoover Dam, een beetje rust en een bezoek aan de Strip in het donker.

Natuurlijk wreekt het laat slapengaan zich: om 07u00 kan ik maar moeilijk m’n bed uit. Toch moet het, want binnen een half uurtje zijn de kids er om te ontbijten. We vertrekken immers om 08u15 naar de Hoover Dam voor een rondleiding doorheen het binnenste van dit immense bouwwerk. Na het ontbijt gaan onze vier nog snel even hun tanden poetsen in hun kamer; we blazen verzamelen in de vertrekken van de BvR.

De rit naar de Hoover Dam neemt niet zoveel tijd in beslag, en we komen mooi op tijd aan: de parkeergarage is nog tamelijk leeg. We hebben de tickets op voorhand via het internet aangeschaft, dus we kunnen dadelijk aanschuiven aan het bioscoopzaaltje, na eerst voor de fotograaf geposeerd te hebben voor de obligate foto.

De documentaire over het ontstaan van de dam is zeer interessant: ze hebben zelfs ondertiteling in het Engels voorzien voor mensen die het Engels niet machtig zijn. Zoals het een goede Amerikaanse docu betaamt, staat ook deze bol van de verheerlijking van de verwezenlijkingen door de USA. En dat voor een volk dat de Sovjetpropaganda overdreven vond! Toegegeven, het is een huzarenstukje, een van de grootste rivieren van het land afdammen, zodat de woestijn in een landbouwgebied omgetoverd wordt en een miljoen gezinnen van elektriciteit voorzien worden!

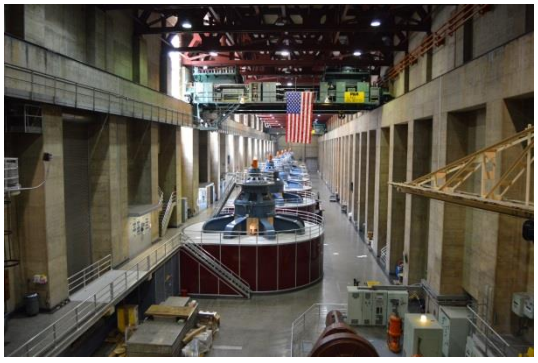

Na de docu worden we naar een lift geleid en gaan we 54 verdiepingen naar beneden. Daar wandelen we door een gang naar een kleine ruimte met vensters aan beide zijden: we bevinden ons in een van de 4 tunnels die indertijd in de rotsen van de Black Canyon uitgehouwen zijn om de loop van de Colorado te wijzigen. De gids vertelt ons hoe ze hierbij tewerk gegaan zijn. Eens de rivier met behulp van 2 voorlopige dammen en vier tunnels door de rosten, haar oorspronkelijke bedding had verlaten, zijn ze het afzettingsgesteente en modder beginnen weggraven tot op de harde rotsbodem die onder de bedding van

de rivier zat. Daarna zijn ze aan de bouw van de dam begonnen: niet één gigantische muur, maar blokken beton die ter plaatse gegoten werden en op elkaar gestapeld werden. Om het beton sneller klaar te krijgen was er een enorme koelinstallaties nodig. Tenslotte werden 3 van de 4 tunnels dichtgemaakt (noot van Hoesy: 1 tunnels moest open blijven om Californië van water te blijven voorzien), waardoor het bassin voor de dam opnieuw met water gevuld werd: Lake Mead was geboren! Dit meer is het grootste artificiële meer van Noord-Amerika. De voorlopige dam vóór de Hoover Dam werd door het water ‘begraven’: ze rust nog steeds op de bodem van het meer. De voorlopige dam achter de Hoover Dam werd opgeblazen, zodat de Colorado naar haar eigen bedding terugkeerde.

Na deze uitleg gaat het richting de ruimte waar de elektriciteitsgeneratoren staan. De vloer bestaat uit marmeren tegels die op bepaalde plaatsen versierd zijn met Indiaanse motieven die het water en de kracht ervan voorstellen. We bekijken ook de 2 oorspronkelijke kranen die nog steeds aanwezig zijn en soms nog gebruikt worden: iedere kraan kan tot 300 ton hijsen!

Vervolgens nemen we de lift terug naar boven: daar bevindt zich een klein museumpje met een mooi overzicht van de geschiedenis van de bouw en de werking van de dam, compleet met oude foto’s en gebruiksvoorwerpen uit de jaren dertig van de vorige eeuw. Zoals in vele Amerikaanse musea worden er ook verhalen verteld door diverse mensen afgespeeld, zodat je de verschillende standpunten kan aanhoren. Via een paar trappen kom je op een uitkijkplatform terecht waar je een schitterend zicht hebt op de dam zelf, de vlakbij gelegen Mike O’Callaghan – Pat Tillman Memorial brug, het stuwmeer en de Coloradorivier. Het is warm, érg warm, maar toch nemen we de tijd om foto’s te trekken en het ongelooflijke bouwwerk te aanschouwen.

Terug beneden passeren we via het draaihekken het bezoekerscentrum en dan komen we op de dam zelf terecht. Wéér versteld staan, wéér het fototoestel laten werken: je blijft je verwonderen over hetgeen wat de mens op de natuur ‘gewonnen’ heeft… Midden op de Hoover Dam ligt de staatsgrens: daar gaat Nevada over in Arizona. Alhoewel er een tijdsgrens is – Nevada werkt met Mountain Time, terwijl in Arizona Pacific Time geldt – duiden de klokken dezelfde tijd aan: Nevada heeft geen zomertijd.

Na de wandeling heen en terug bekijken we nog even het monument ter nagedachtenis van de arbeiders die het leven lieten tijdens de bouw van de dam – officieel 96, maar in realiteit meer, aangezien alleen de sterfgevallen ‘ter plekke’ meegeteld werden, dus niet de mensen die in het ziekenhuis of thuis overleden zijn – en dan keren we terug naar de auto.

De BvR is iets eerder naar Las Vegas teruggekeerd, want Koen en Thijs gaan ook deze namiddag naar de matchen van de NBA Summer League kijken. Via berichtjes over en weer vernemen we dat de rest van de bende alvast naar de outlet shoppingmall, die vlakbij ons hotel ligt, gaat: deze namiddag wordt het shoppen geblazen! Wij stoppen nog even bij een Walmart voor brood, zodat we op onze hotelkamer onze bokes kunnen opeten.

Om 13u30 staan ook Amber en ikzelf in het shoppingcenter: van dezelfde keten (Premium Outlet) als die in Williamsburg, maar meer winkels. Toch vind ik Williamsburg aangenamer – alhoewel deze ook ruimschoots voldoet: deze mall is overdekt – ah ja, met deze temperaturen! – en geeft een ‘ingeslotener’ gevoel. We hebben amper bereik binnen in de verschillende winkeltjes, dus het duurt een uurtje vooraleer we de mede-shoppers gelokaliseerd hebben. Ondertussen hebben we al flink ons best gedaan: bermuda’s en T-shirts voor Ciaran, evenals voor Loic, een T-shirt voor de jongste en een polo voor Hoesy.

Samen trekken we nog zo’n dikke 2 uur rond, waarbij we ons best amuseren: commentaar geven in de paskotjes, elkaar kledingstukken aanprijzend, kortom, véél geld uitgeven. Gelukkig bieden ze ook hier ‘military discount’ aan: Amber en ik staan bij elke betaling paraat met onze ‘military ID’. Akkoord, het is ‘maar’ 10% extra korting dat je krijgt, maar ’t is altijd mooi meegenomen.

Jelle & co zouden graag nog de Victoria’s Secret willen bezoeken, maar die vind je niet in een outlet. We keren dus samen naar het hotel terug, waar we de was weer in de droogkast steken en de BvR vervolgens samen met Amber naar de shuttle van 17u00 sprint – gehaald! – terwijl ik een nieuw machientje was opzet. Dan ga ik naar onze eigen kamer, waar Hoesy al onder de douche staat. Ik neem ook snel een douchke en maak me vervolgens klaar voor een avondje ‘Las Vegas by night’. Onze zonen arriveren en eventjes is het een uitpakken van de aankopen en uitdelen aan de ‘gelukkigen’.

Om iets na zessen vertrekken we richting ‘The Strip’. We parkeren onze auto’s in de gigantische garage van de Fashion Mall en wandelen naar de Venetian shoppingmall: een groot winkelcentrum met een artificiële hemel en geen gangen,

maar realistische straatjes doorsneden door kanaaltjes mét echte gondels en gondeliers. De supersjieke merken zijn hier vertegenwoordigd en dat zie je ook aan de mensen die hier rondlopen: meer ‘fashion show’ en bijbehorende maniertjes.

Amber stuurt een berichtje: of ik naar de Victoria’s Secret wil komen, liefst mét betaalkaart. Even verwarring: we staan voor de bekende lingeriewinkel! Ah nee, ze bedoelt de Victoria’s Secret in de Fashion Mall! Een spurtje langs ‘The Strip’, roltrappen en bruggetjes en ik arriveer op tijd om de rekening te betalen… De jongens trekken alvast naar de foodcourt – er werd afgesproken om daar om 19u00 samen te komen; de meiden plus Gerd moeten nog even voor basketschoenen voor Thijs gaan shoppen. Koen en ik trekken naar een brillenwinkel met de vraag of mijn bril, die al enkele dagen slechts 1 oortje heeft, kan gemaakt worden. We worden doorverwezen naar een concullega, maar ook daar krijgen we nul op het request: oortje is afgebroken, nieuwe bril nodig. Misschien lijmen met superglue??? Ik besluit om mijn bril met Hoesy mee te geven als hij medio september naar België reist: onze opticien in Sint-Antonius zal er wel raad mee weten. Zolang doe ik wel voort met m’n één-orige bril; misschien schaf ik me in de Walmart of zo wel een leesexemplaartje aan.

Op de foodcourt gearriveerd, stellen we vast dat de klassieke eettentjes daar vertegenwoordigd zijn: Sbarro, Subway, een sushistandje, met andere woorden, niks waar je wijn bij je eten kan krijgen. Ik stel voor om terug te wandelen en te gaan eten in de California Pizza Kitchen??? OK, we zetten koers naar de andere kant van de mall en waarschuwen de rest van de shoppers dat ze naar daar moeten komen.

Een bende van 12? Geen probleem: ze schuiven 6 tafeltjes bij elkaar en we kunnen allemaal zitten. Het wordt een gezellig avondmaal: we genieten van onze mojito, smullen van onze pizza’s, en, het belangrijkste, Jelle en ik kunnen een kruikje heerlijke witte wijn drinken. Amber en Loic trakteren me op een spie zalige key lime pie.

En dan is de tijd aangebroken om de gokstad bij nacht te gaan verkennen. Er wordt afgeweken van het oorspronkelijke plan om een gokje te gaan wagen – dit is, Gerd, Lore en ikzelf: we besluiten met ons allen een wandeling langsheen ‘The Strip’ te ondernemen. We doorkruisen de enorme winkelcentra en kijken onze

ogen uit! De Trevisfontein! David van Michelangelo! De Rialtobrug! Die plafondschilderingen! Hoe gekker, hoe beter. We flaneren langsheen ‘The Strip’ en bekijken de menigte die daar loopt: het meest diverse volkje dat ik ooit al samen op één plaats gezien heb! We zijn spijtig genoeg te laat voor de vulkaanuitbarsting aan de ‘Mirage’, maar het ballet van de fonteinen voor de ‘Bellagio’ maken we wel mee. Op elke hoek worden ons foldertjes voor shows en tickets aan verminderde prijs aangeboden, verkopers van flesjes gekoeld water klampen ons aan, mensen verkleed als een Minion, Olaf en Elsa, Mickey en Minnie poseren voor een dollarbiljet voor een foto, straatdansers geven het beste van zichzelf,… Spijtig genoeg zien we ook de andere kant van de glitterfaçade van de gokstad: (gehandicapte) veteranen, daklozen en mensen die alles vergokt hebben, zitten aan de kant van de wandelpaden en op de bruggetjes te bedelen, muziek te maken. Schrijnend…

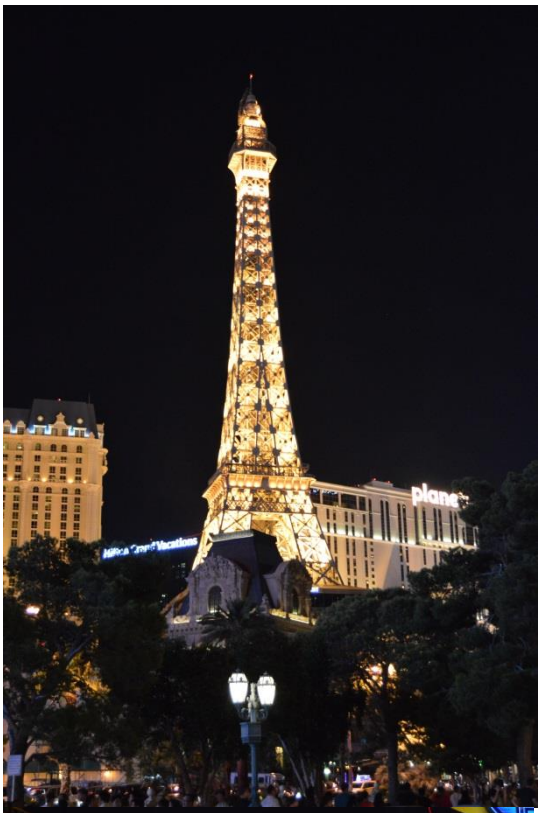

Veel later dan gedacht keren we naar de parking terug: iedereen is serieus moe. Onze jongste krijgt zelfs af en toe een lift op de schouders van z’n oudste

broer: het is dan ook al middernacht. Als we eindelijk bij de parking aankomen, staat ons een onaangename verrassing te wachten: elke uitrit is gesloten d.m.v. slagbomen en een kettingslot! We zijn al volop aan ’t plannen om een taxi naar het hotel te nemen en morgen noodgedwongen terug te keren om de auto’s te komen oppikken, als er 2 mensen zelfverzekerd de parking binnengaan. Amber en Lore volgen hen en komen even later terug met het nieuws dat bouwvakkers die in de parking aanwezig zijn, hen verteld hebben waar er een open uitgang is.

Nog één stop MOETEN we maken op de terugweg naar ons hotel: het befaamde bord dat aan de ingang van de gokstad de toeristen welkom heet en dat een wereldwijd bekend handelsmerk geworden is. Hoesy zet ons aan de hoofdingang af, zodat wij alvast naar de kamer kunnen gaan, en gaat de wagen parkeren. Nog juist genoeg puf om het tijdstip voor ontbijt vast te leggen: 09u00. Zó blij ons bed te zien!

Dag 26: Van Las Vegas (NV) naar Cedar City (UT)

270 mijlen / 10715 km totaal / 8900 stappen

Gepland: Reis naar Cedar City in Utah met onderweg een stop in Cathedral Gorge State Park (http://parks.nv.gov/parks/cathedral-gorge/).

Een 7-tal uurtjes aan 1 stuk geslapen: niet slecht! Rond 08u15 stap ik m'n bed uit: om 10u00 moeten we immers de kamer uit zijn. Hoesy is ook al wakker; hij begint alvast zoveel mogelijk in te pakken. Ik maak de fruitsla klaar, kleed me aan, en hoop op enkele skypeminuutjes met m'n ouders als de kids komen aankloppen. Ontbijten en ineens onze bokes voor deze middag maken: hebben we genoeg zakjes om de boterhammen in te verpakken?

Naarmate de wijzers in de richting van 10u00 kruipen, wordt het hectischer en hierdoor ook bitsiger. Er is nog een stapel was die moet weggeborgen worden, maar we vinden geen geschikte zak om deze in te steken. Hoesy gaat de auto halen om zo dicht mogelijk bij de uitgang van 'onze' toren te parkeren, Loic probeert een kar voor onze bagage te bemachtigen, Amber wast af, Seighin loopt naar de toren van de BvR, want die hebben nog wasmiddel en proper gewassen kleren voor ons. Iedereen is gestresst en kortaf; finaal zitten we allemaal zwijgend in de auto en rijden we naar de voorkant van het hotel om Amber, die ons gaan uitchecken is, op te pikken.

Nog een laatste foto van ons verblijf van de 3 voorbije nachten en we verlaten Las Vegas. Het verkeer op de ring rond de stad is druk en soms is het moeilijk om Koen te volgen: onze auto is zwaarder geladen en dus trager. De 2 eerste uren van onze rit verlopen rustig: we lezen (Seighin), spelen op de tablet (Ciaran), typen verder aan het belevenisdagboek, slapen (Loic), treden op als co-piloot (Amber). Eén keer staat ons hart bijna stil: Koen steekt op een gegeven moment voorbij, wanneer er onverwachts een tegenligger verschijnt. Die reageert gelukkig heel alert, gaat uiterst rechts rijden en de huurwagen van de BvR schiet met een millimeter ruimte tussen de 2 auto's in. Hoesy remt af: wij zien voor onze ogen een onvermijdelijke crash. Dit heeft écht niet veel gescheeld!

Een beetje verder stoppen we aan een benzinestation: de passagiers van Koens auto stappen een beetje bleekjes om de neus uit de auto. Even bekomen terwijl er getankt wordt: bezoekje aan het toilet, mondvoorraad inslaan voor deze middag. Als we terug vertrekken, komt Koen aan Hoesy vragen of hij ditmaal het voortouw wil nemen…

Rond 13u30 arriveren we op onze tussenstop: Cathedral Gorge State Park. Het is een Grand Canyon in miniformaat én niet opgebouwd uit graffiet en

harde rots, maar zachte vulkanische klei. Ons maagje knort, dus rijden we ineens door naar de overdekte picknickplaats aan de Cathedral Caves. Neen, dit zijn géén grotten, maar kloven in de zachte rotswanden waarin je kan wandelen, waarbij je ofwel ineens in een doodlopend straatje terecht komt, ofwel tot enkele 10-tallen meters kan verder lopen. De naam ‘Cathedral’ is met recht en reden gegeven: de mooie formaties doen denken aan gotische kathedralen, Sagrada-Famigliagewijs.

We eten onze bokes op aan de tafeltjes met zicht op deze natuurlijke bouwwerken en onderwerpen vervolgens de kloven aan een nader onderzoek. Vervolgens wandelen we via een pad naar Miller Point, een uitkijkpunt over het ravijn waar we een tijdje blijven genieten van het schitterende uitzicht.

Terug op ons vertrekpunt geven de kids een acapella-versie weer van de ‘Cup Song’: leuke vertoning, zo middenin een voor de rest totaal verlaten plek. We rijden in de omgekeerde richting vanwaar we gekomen zijn en stoppen nog even bij respectievelijk Canyon en Moon Caves. Het zeer toepasselijke liedje ‘Colors of the Wind’ uit de Disneyklassieker ‘Pocahontas’ speelt op de achtergrond.

Niet lang nadat we het park verlaten hebben, steken we onze 17de staatsgrens over: bye Nevada, hello Utah! Ik maak een ‘borderline selfie’ van het staatsbord; als ik terug in de auto stap, bemerk ik dat m’n iPhoneke automatisch een uur versprongen is. En inderdaad: we leven terug in Mountain time met zomertijd, een uurtje ouder geworden dus.

Slechts anderhalf uur rijden scheidt ons van ons volgende logeeradres: de ‘Best Western Town & Country Inn’ in Cedar City. Een tamelijk nieuw hotel waar nog steeds verbouwingen aan de gang zijn, onder andere aan het zwembad. Geen nood: de kids kunnen voor hun waterplezier terecht aan de overkant van de straat, in het zwembad van buur ‘Best Western RV’.

En dat is dan ook precies wat ze doen nadat we ingecheckt zijn en alle bagage in de kamers geborgen is. De volwassenen minus Koen brengen ondertussen een bezoekje aan de Super Walmart op enkele minuutjes rijden van ons hotel: we

moeten immers weer mondvoorraad inslaan voor de komende 2 dagen! Jelle probeert in de winkel de ingrediënten voor een lichte cocktail voor onze oud-genoeg-zijnde-maar-volgens-de-Amerikaanse-wet-geen-alcohol-mogen-drinkende jeugd te vinden. Helaas: in de staat Utah, zoals in Virginia, is het verboden om alcoholische dranken te verkopen in gewone supermarkten: enkel de gespecialiseerde drankenhandels hebben hiervoor de toelating. Er is er eentje op enkele minuutjes van de Walmart, maar spijtig genoeg gesloten om 19u00. ’t Zal voor de volgende keer zijn!

Terug in onze kamer nemen we snel een douche om het reis- en wandelvuil af te spoelen en dan gaat het richting het nabijgelegen restaurantje ‘Depot Grill’. Het interieur doet een beetje denken aan de eetgelegenheden van de ‘Longhorn Steakhouse’-keten, alleen zijn er in deze laatste meer verwijzingen naar de Wild West aanwezig. Hier primeert vooral de donkerhouten afwerking.

We moeten niet lang wachten totdat we een tafel voor ons volledige gezelschap krijgen. De bediening is correct, maar qua hartelijkheid is het geen hoogvlieger. Het is duidelijk een van de betere Amerikaanse restaurants: zo kunnen we niet met ons ‘libero-systeem’ werken, omdat ze per ‘shared plate’ 10,00 USD extra aanrekenen. Dan neemt bijvoorbeeld onze kleinste liever een voorgerechtje van 6,00 USD! De gerechten die we besteld hebben, zijn naar onze smaak, culinair verwende Europeanen, zéér goed. Een beetje aan de prijzige kant, maar ach, het is niet elke dag ‘haute cuisine’!

Een nagerechtje gaat er na de maaltijd bij de meesten nog wel in, dus rijden we naar de ‘Dairy Queen’: alweer een nieuwe ervaring voor de BvR. Rond 22u00 zijn we terug in het hotel en gaat iedereen regelrecht naar bed: morgen is het héél vroeg opstaan, want er staat een grote verkenning van Zion National Park op het programma! Financiën en mails gecheckt: ik knip – zoals gewoonlijk – als laatste het licht uit…

Best Western Town & Country Inn (Cedar City, UT)

During our stay the hotel was being renovated, but we that did not affect our stay in a negative sense. What we saw was very promising. Staff was very helpfull. A Best Western hotel better than you may expect.

Epiloog

Deze editie is inderdaad kleiner uitgevallen. We konden gerust nog een dagen aanbreien, maar vanaf nu gaan we echt de natuur in. Het kunstmatige van Las Vegas ligt nu voorgoed achter ons. De komende weken is opnieuw een aaneenrijging van Nationale Parken vol natuurwonderen. Zeer benieuwd wat dat gaat geven.

Onze kilometers, hier in de USA de mijlen, tikken aardig op. Ook de stappenteller van Amber staat niet stil. Dit is zeker een actieve vakantie.

Nog even wachten en je leest er meer over.

Tot de volgende editie.

43: Den Grooten Trek naar het Westen
Water, water

Prologg

Yep, deze editie is een heel dikke uitgave geworden. Meer dan 70 pagina's. Ik wist echt niet waar te scheiden. We bezoeken immers de streek met de grootste concentratie aan nationale parken en al die parken hebben iets met canyons te maken. Iedere splitsing zou dus louter kunstmatig zijn.

Vrees echter niet, het is ook een kijkboek. Immers, de parken bieden naast fantastische wandelroutes ook adembenemende vergezichten. Je kan daar veel over schrijven, maar een foto zegt zo veel meer. Ik heb het aantal foto's niet geteld, maar het zijn er zeker meer dan het aantal pagina's.

Water, water, slaat niet alleen op de vele liters die we op onze tocht gedronken hebben. We mogen dan vertrokken zijn uit een streek wat wij als woestijn betitelen, het klimaat in de soms groen-lijkende parken is nog steeds officieel woestijn. Zeer droog, en heet. Voldoende, dus veel, drinken blijft de boodschap.

Water, water slaat ook op de natuurkracht die al het bezochte schone gevormd heeft. Traag- en snelstromende rivieren hebben duizenden jaren gebeeldhouwd. Het resultaat kunnen we nu bewonderen wetende dat het niet altijd zo zal blijven. Het beeldhouwwerk gaat nog steeds door. Het symbool van Utah, de 'Delicate Arch' is zo'n tijdelijke fenomeen. De vraag is niet of die zal instorten, maar wanneer dat zal gebeuren.

Water, water staat ook voor het plezier op het meer. Ook daarover zal je iets lezen.

Het zijn onze laatste dagen met 12. Na deze editie zijn we terug met ons zessen. Dan zijn we pas echt op de terugweg. In feite zijn we dit nu al, maar het voelt zo niet. Gelukkig.

Veel leesgenot!

Dag 27: Cedar City (UT)

118 mijlen / 10905 km totaal / 22.518 stappen

Gepland: Bezoek aan het Zion National Park (http://www.nps.gov/zion/index.htm) met een bezoek aan Court of Patriarchs en een wandeling naar Angels Landing.

Om 06u30 schrik ik wakker van de wekker van m’n iPhoneke: nú al opstaan? De voorbije nacht was allesbehalve geslaagd te noemen: veel wakker geweest, moeilijk terug in slaap geraakt, té warm (ondanks de airco – was hij uitgevallen misschien?), droge keel… M’n 3 kamergenoten – m’n halve trouwboek, Ciaran en neef Thijs – liggen nog lekker te ronken. Ik ben van plan alvast de bokesbestelling in orde te brengen vooraleer ik ga ontbijten, maar realiseer me dan dat het brood nog in de auto ligt. Dan maar een bermuda voor onze jongste strijken…

Om 07u00 wordt Hoesy ook wakker en gaan we samen naar de ontbijtruimte. Tiens, we zijn de allereersten van het gezelschap! De rest komt langzamerhand binnendruppelen – Hoesy moet wel onze 2 kamergenoten uit hun bed gaan zetten, want die blíjven slapen. Onze dochter blijft in de kamer: ook zij is nog moe en slaat het ontbijt liever over.

Het klaarmaken van de lunchpakketjes voor deze middag neemt meer tijd in beslag dan ik gedacht had. Dat maakt dat ik met een kwartier vertraging aan de auto’s verschijn: sorry…

Gelukkig ligt Zion National Park niet zó ver van ons logeeradres: een rit van iets meer dan een uur brengt ons tot aan de ingang, waar de parkranger ons zonder probleem op vertoon van onze ‘National Parcs Pass’ binnenlaat. We hebben geluk: de grote parking aan het bezoekerscentrum is nog niet volzet, dus we kunnen vlotjes daar parkeren. Gids Koen heeft 2 wandelingen voor ons uitgestippeld: de eerste wordt een echte kuitenbijter, met een flink stuk klimwerk – de Amerikanen gebruiken het woord ‘strenuous’, de tweede is een verfrissende tocht langs en door de Virgin rivier. Nog even naar ’t toilet, alle waterflessen checken en dan de shuttle bus op. Deze gratis bus vervoert de toeristen langsheen de Scenic Drive naar een van de 8 stopplaatsen binnen het park. We stappen af aan de 5de, ‘The Grotto’.

De aanloop tot de eerste wandeling, ‘Angels Landing Trail’, begint ‘gemoedelijk’: een gecementeerd pad dat zachtjes naar omhoog gaat. Al snel echter verandert het parcours in een reeks steiler oplopende bochten die trapsgewijs de berg opslingeren. Het is late voormiddag en al érg warm in de zon. Onze jongste begint dan ook – mede door het tekort aan slaap – te klagen en té snel te ademen. We rusten even in de schaduw, drinken wat – zéér belangrijk in deze hitte – en zetten dan onze tocht voort.

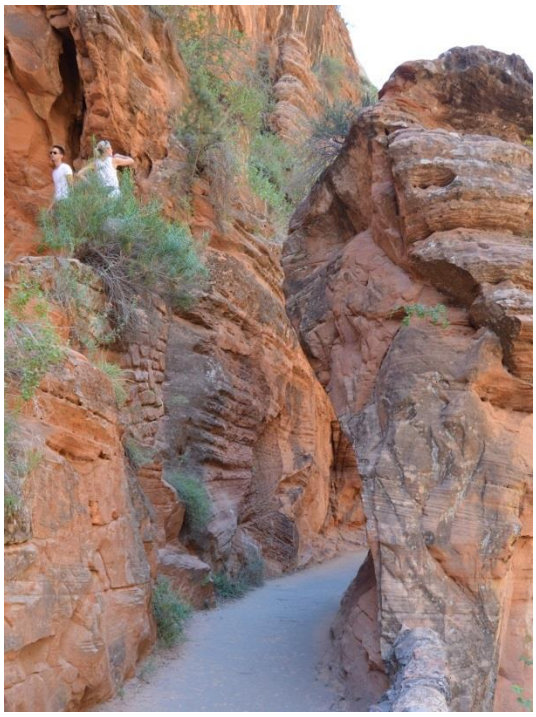

We passeren een houten bruggetje; van daaruit komen we in een heerlijk koele canyon terecht, die heel toepasselijk de naam ‘Refrigerator Canyon’ draagt. Wat een welkome verandering na die wandeling in de zon! Veel te snel naar onze zin komen we aan de 2de rij haarspeldbochtjes, die ditmaal veel scherper zijn: na amper 5 à 7 stappen zit je al in de volgende bocht. Gelukkig wandelen we deels in de schaduw, en is dit gedeelte weliswaar tamelijk steil, maar niet te lang: welgeteld 21 bochten.

We komen uit op een soort van plateau met gladde rotsplaten, ‘Scout’s Overlook’. Van hieruit heb je een prachtig zicht op de vallei, die nu al diep beneden ons ligt. We verpozen hier even, besprekend wat we gaan doen. Het volgende deel van de tocht is immers een pad dat steil langs een rots naar boven slingert en dat je

met behulp van kettingen moet beklimmen. Mensen met hoogtevrees en hart-/ademhalingsproblemen wagen zich hier beter niet aan. Gerd, Ciaran en Seighin besluiten op Scout’s Overlook op ons te blijven wachten; de andere 9 gaan wél de uitdaging aan – ja, óók neefje Thijs!

We vatten de klim aan, niet alleen gebruikmakend van de kettingen, maar ook van handen en voeten: zware arbeid! Het pad is al smal, en dikwijls moet er gestopt worden om een aantal dalers veilig te laten passeren: geen sinecure op bepaalde plekjes van het traject. Ieder doet het op z’n eigen tempo, geen haast: we willen geen ongelukken. Toch ‘breekt’ Thijs na een poosje: hij wil niet meer verder. Knap van hem dat hij zo ver geraakt is: hij heeft z’n grenzen willen verleggen en is hier ook ruimschoots in geslaagd. Jelle beslist om bij haar zoon te blijven, de rest blijft doorgaan.

Het 2de en laatste stuk is meteen het aller moeilijkste: we hebben nog een richel te overwinnen met langs beide kanten een diepe afgrond. Hierbij komt nog dat deze laatste klim vóór de top nog een fameuze stijging in petto heeft: weliswaar ‘maar’ een halve mijl in afstand, maar met liefst 150 meter nog te klimmen! We gaan diep en willen niet opgeven: we zijn er bijna. Opeens horen we een bekende stem achter ons: Jelle heeft een gerustgestelde Thijs op een veilig plekje achtergelaten en alsnog de klim aangevat.

Wij kijken amper rond terwijl we zo aan de kettingen hangen, maar de weinige keren dat we het toch doen, levert adembenemende zichten op. ‘Angels Landing’ verschijnt onverwacht: een platte, langgerekte plek waarvan het panorama overweldigend is. Wow, dit was de moeite méér dan waard! We genieten, rusten, nemen foto’s en vragen iemand om een kiekje van onze 8-koppige bende te maken. En dan volgt de grootste verrassing: ineens verschijnt Thijs op de top. Hij was uitgerust en had voor zichzelf uitgemaakt dat hij niet zo snel wou opgeven, vandaar dat hij helemaal in z’n eentje de klim heeft ondernomen. Iedereen onder de indruk van onze 13-jarige!

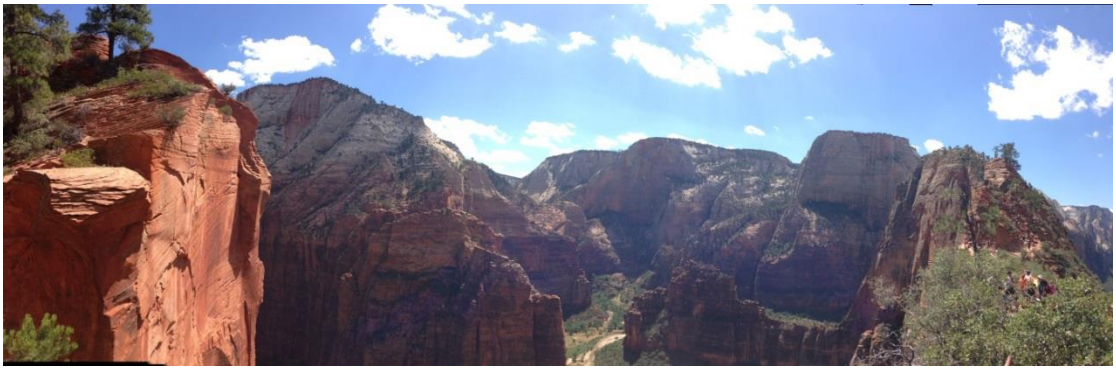

Een nieuwe foto is aan de orde: nu pas is ons gezelschap van berggeiten compleet. Nóg wat meer foto’s, nog éven op de rots de schitterende natuur aanschouwen, nog één keer wuiven naar beneden (in de hoop dat de 3 jongens ons zien), maar dan moeten we toch echt aan de afdaling beginnen. Die blijkt – zoals ik al halvelings verwacht had – eigenlijk zwaarder dan de beklimming te zijn.

Terug op Scout’s Overlook vernemen we dat we een kleine 2 uur weggeweest zijn. Really??? In de schaduw van een van de aanwezige bomen proberen we onze boterhammen op te eten. ‘Proberen’ is het sleutelwoord hier: we hebben zo’n dorst dat we de tamelijk droge bokes amper binnenkrijgen. Enkele appels brengen een beetje soelaas, en het nog beschikbare water wordt eerlijk over alle drinkbussen verdeeld. Terug naar beneden nu!

Ook de wandeling bergafwaarts vergt meer van ons dan ons lief is: vooral onze knieën krijgen het hard te verduren. De deur van de ‘Refrigerator Canyon’ is blijven openstaan (zoals Hoesy het zo toepasselijk verwoordt): veel koelte is er niet meer aanwezig. Het gezelschap breekt dan ook uiteen in verschillende

aparte groepjes. Hoesy, Amber en ikzelf sluiten de rangen en zijn héél blij als we Loic zien verschijnen die een van de koplopers was en aan het bezoekerscentrum de drinkflessen gevuld heeft om ons vervolgens tegemoet te komen.

Toch wel behoorlijk bekaf arriveren we aan de drinkfonteintjes: ik denk dat ik nog nooit in m’n leven zoveel water na elkaar gedronken heb! Na een korte rustpauze nemen we opnieuw de shuttlebus, deze keer tot de laatste halte, ‘Temple of Sinawava’. Sinawava was één van de 2 identieke goden die volgens een legende van de Paiute-indianen de wereld geschapen hebben. Op deze plek eindigt de canyon in een zogenaamd amfitheater: de bergwanden komen langs de 3 kanten bij elkaar en vormen een kloof waar de rivier doorheen stroomt.

Hier volgen we een wandelpad, ‘Riverside Walk’, dat ons eerst langs en in een later stadium door de rivier naar de kloof leidt. Het is een populaire wandeling, en dat merken we: er is véél volk op de weg. Ik stap op automatische piloot: de tocht van deze voormiddag is in m’n benen gekropen. De eekhoorntjes zitten langs de kant van de weg, in afwachting van een goeie ziel die hen een stukje lekkers toestopt – alhoewel het voederen van álle wilde dieren strikt verboden is: niet goed voor hun natuurlijk dieet. Bovendien worden ze op die manier gewoon aan mensen, maar blijven ze half wild, en kunnen ze nog steeds agressief uit de hoek komen (bijten, krabben).

Eens we op een klein strandje aan de Virgin River – de Zion Narrows - komen, nemen we afscheid van nonkel Koen die met Thijs, Seighin en Ciaran achterblijft zodat de 3 jongens in ’t water kunnen spelen. De rest van de bende vervolgt de

wandeling door de rivier. De BvR heeft Teva-sandalen aan en die kunnen zonder probleem tegen water; wij echter dragen niet allemaal geschikt schoeisel. Amber doet haar schoenen gewoonweg uit; ik stap met m’n stevige wandelschoenen het water in, net zoals Ciaran: normaal gezien zijn die ertegen bestand; Hoesy en Loic hebben stapsandalen aan en laten zich dus evenmin tegenhouden door het natte pad.

Naarmate we vorderen, mindert het volk, wat niet onaangenaam is: meer ruimte dan een paar meters tussen de beide kloofwanden om door te waden, hebben we niet. Ons uiteindelijke doel, het einde van de kloof, halen we niet: dat ligt nog

enkele kilometers verderop, wat teveel tijd zou vragen om er te geraken. Eens terug op het strand overleggen we even wat we nog gaan doen. Normaal gezien staat er nog een 3de wandeling op het programma, weliswaar geen zware, maar toch nog wel een 4 km stappen. Als we deze nog ondernemen, zouden we wel heel laat terug aan het hotel komen, en dan moeten we nog avondeten… En de puf is er bij de meesten nu écht wel uit…

We nemen shuttlebus terug naar de ingang van Zion National Park. De buschauffeur, Tim, is een leuke vent die over een heerlijk droge humor beschikt: hij vertelt de hele rit lang mopjes over de luidspreker. Zéér aangename rit terug!

Op de parking wordt de knoop finaal doorgehakt: we hebben er een fantastische dag opzitten, dus we nemen afscheid van het natuurschoon in dit park.

Als we bijna terug aan het hotel zijn, merkt Hoesy dat de auto van de BvR niet langer achter ons rijdt: waar zijn ze ineens naartoe. Ik vind dit niet erg: kan ik nog snelsnel onder de douche springen om het wandelstof af te spoelen. Eventjes later is ons gezelschap terug compleet: ze waren gaan tanken. We steken de straat over om in ‘Sizzlers’ te gaan lunchen. Een ander soort restaurant, minder verfijnd dan dat van gisterenavond, en er wordt geen alcohol geschonken, maar mét saladbar (koud én warm), vriendelijke bediening en een pak goedkoper. De kids zijn in de wolken over de aanwezige dessertbar.

Ze werken enthousiast hun eten naar binnen, zodat ze toch nog een half uurtje in het zwembad kunnen rondspartelen. Hei, jongens, nog niet genoeg waterplezier gehad vandaag?

De avond sluit ik af met – alweer! – mails te checken en rekeningen te betalen, of hoe het dagdagelijkse leven niet stopt tijdens je vakantie…

Dag 28: Van Cedar City (UT) naar Cannonville (UT)

202 mijlen / 11230 km totaal / 16.815 stappen

Gepland: Een bezoek aan Cedar Breaks National Monument (http://www.nps.gov/cebr/index.htm) bij zonsopgang en daarna aan Bryce Canyon (http://www.nps.gov/brca/index.htm) voor een zonsondergang.

Ai, dit doet écht pijn: om 05u15 maakt een duidelijk alarm een einde aan onze dromen. Juist, we hadden gisterenavond afgesproken om met diegenen die uit hun bed geraakten, voor dag en dauw op te staan om de zonsopgang in ‘Cedar Breaks National Monument’ te gaan bewonderen. Er zijn 7 moedige gegadigden: Koen en Jelle, Gerd en Lore, Amber en wij getweeën.

Een rit van een half uurtje doorheen het donker langsheen een kronkelende bergweg brengt ons aan de ingang van een klein parkje. Buiten een paar wegenwerkers is er niemand te bekennen. Aan het bezoekerscentrumpje staat er een wegwijzer naar een uitkijkpunt ‘Spectra Point’, nog 1 mijl te wandelen. Oeps, effe een stevige tred inzetten, want de lucht begint al te verkleuren! We komen uit op één van de kliffen waarvan we een schitterend zicht krijgen op een amfitheater van roodgekleurde en witte kalksteenrotsen, die nog steeds in de ochtendschemering gelegen zijn. Jelle, Lore en Gerd wandelen nog een eind verder, maar de rest van het gezelschap beslist dat we van hieruit een mooi panorama hebben. Heel langzaam kleurt de hemel roze en komen de eerste zonnestralen schuchter over de bergen kijken. En dan gaat het tamelijk snel: het duurt niet lang of de zon is volledig over de kim.

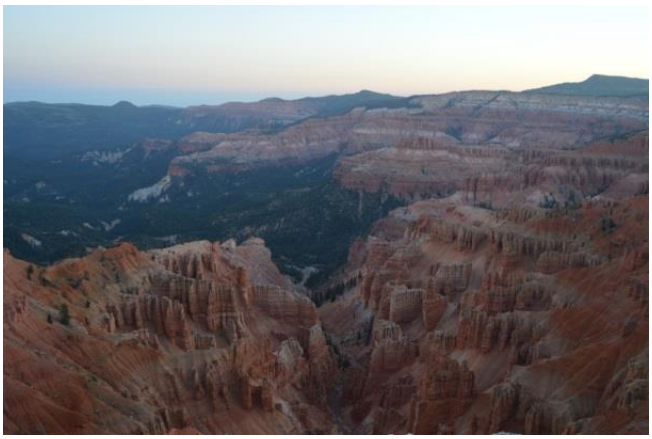

Op de plek waar we staan, groeien er een massa bloemetjes die je ook in een alpenweide aantreft. En dat zorgt niet alleen voor een mooi decor, maar trekt ook onverwachte gasten aan: een koppeltje kolibri’s danst in de lucht en komt de nectar uit de kelkjes drinken. Amber onderneemt verwoede pogingen om dit op gevoelige plaat vast te leggen.

Hoe lang we er precies vertoefd hebben, weet ik niet: we blijven kijken totdat het zonlicht op

het bovenste deel van de amfitheaterwanden valt. Het is wel koud: ik sta te bibberen over m’n hele lijf en m’n handen klemmen verkleumd het fototoestel vast. Maar het magische van het landschap overtreffen dit kleine ongemak: ik krijg het straks ongetwijfeld weer warm.

Op onze terugweg naar de auto stoten we onverwacht op een familie marmotjes. Ze zitten zich op een uitstekende richel te koesteren in de eerste zonnestralen. Eerst blijven we nog op een veilige afstand foto’s maken, maar ze lijken niet verschrikt te reageren als we hen naderen. Alweer een diersoort die we aan ons fotolijstje met fauna kunnen toevoegen!

Eens we terug op de parking zijn en verheugd in de toch iets warmere auto kruipen, realiseren we ons dat we iemand missen: nonkel Koen is er mét fototoestel op uitgetrokken. Hij laat ons een serieus tijdje wachten en als ‘wraak’ besluiten we dat hij ons een rondje in de Starbucks mag betalen. Hmmm, da’s een aangename manier om terug op te warmen!

Terug in het hotel maken we de kids wakker en gaan we ontbijten. In tegenstelling tot gisteren is er geen verse fruitsla, maar zijn het cocktailvruchtjes uit blik. Dan maar een banaantje pellen en een nectarine schillen. Nadat we gegeten hebben, rommelen we alles in de kamers op en maken we onze koffers: tijd om voort te trekken! We vinden zelfs nog even de tijd om eindelijk nog eens met papie en mamie te skypen.

Onze rit naar onze volgende bestemming begint met een stop bij de Sports’ Authority in het dorp: Jelle heeft klemmen voor hun raftingavontuur nodig en Marte kan wel nieuwe basketschoenen gebruiken. Wij kijken eens rond voor wandelschoeisel voor onze oudste zoon: zijn spiksplinternieuwe sandalen hebben het na 3 weken al begeven. Dat wordt gaan klagen in de NEX eens we terug thuis zijn! Hij vindt er geen naar zijn zin, maar ik schaf me een paar aan.

Van daaruit gaat het richting schoenwinkel die vlakbij de sportzaak gelegen is. Ook daar hebben ze niets van basketschoeisel in Martes maat, maar Loic stapt tevreden buiten met een nieuw paar Teva-sandalen van 70,00 USD. Ik troost me maar met de gedachte dat ik ze in België nog meer zou betaald hebben… Nog even halthouden aan het postkantoor voor postzegels (‘global’ en ‘domestic’) en dan kunnen we écht vertrekken.

We hebben besloten dat we de autosnelweg links laten liggen en in plaats daarvan langs de Scenic Byway 12 naar Bryce Canyon te rijden. Dat levert ons onderweg een paar stops en bijbehorende mooie plaatjes op. We begeven ons niet dadelijk naar het park, maar gaan eerst naar ons overnachtingsadresje in de hoop dat onze kamers misschien al beschikbaar zijn, ook al is het nog geen 16u00.

We hebben geluk: we kunnen onze kamers inderdaad al betrekken. We halen onze spulletjes uit de auto en smeren de boterhammen voor deze avond. Het plan is immers om deze middag iets warms te gaan eten, zodat we tot zonsondergang in het park kunnen blijven. Omdat het echter toch al tegen 15u00 aanloopt, besluiten we onze tijd goed te benutten en springen we een Subway binnen voor een ‘footlong’ sandwich of een vers slaatje.

Aan de ingang van Bryce Canyon is het weer van datte: de parkranger zegt dat wij de pas eigenlijk niet mogen hebben. We proberen hem duidelijk te maken dat de NATO echt wel een overeenkomst met de National Park Service heeft, maar hij luistert niet echt. Net zoals de andere keren echter maakt ook deze parkwachter het ons niet lastig en krijgen we toegang tot het park.

Bryce Canyon is niet echt een canyon, maar een aaneenschakeling van natuurlijke ‘amfitheaters’, ontstaan door erosie van de hoofdzakelijk kalk- en leistenen rotsen. Niet alleen de vormen van de rotsen zijn eigenaardig, ook de kleuren springen in het oog: zachtbeige, geel, oranje, roze, rood. Door het park loopt slechts 1 hoofdweg met alle uitkijkpunten aan dezelfde kant van de baan. Koen heeft dan ook uitgestippeld dat we eerst tot bijna het einde van het park rijden en dan omkeren om enkele stopplaatsen aan een nader onderzoek te onderwerpen. Doordat het al later op de middag is, zijn er al minder toeristen in vergelijking met de late ochtend of pal op de middag. Dat maakt het natuurlijk wel gemakkelijker om te genieten van de prachtige landschappen die zich voor ons ontvouwen.

Zowel op Ponderosa Point als in Agua Canyon kijken we onze ogen uit: wat een feeërieke aanblik! Zowel de nog ‘volle’ wanden of fins, als de windows – grote gaten in de muren – en de hoodoos – de geërodeerde kolommen - zijn een lust voor het oog. Aan Natural Bridge treffen we – in tegenstelling tot wat de naam laat vermoeden – geen natuurlijk brug, maar een boog aan en de uitkijkplek met de naam ‘Farview Point’ doet z’n naam alle eer aan.

Uiteindelijk parkeren we aan Sunset Point, waar je een prachtig uitzicht hebt op het Bryce Amphitheater. Volgens een legende van de Paiute-indianen zijn alle kolommen daar aanwezig ooit levende wezens geweest, die echter niet goed waren en daarom als straf door de Coyotegod Sinawava versteend werden. We dalen effectief af in het amfitheater om er de Navajo Loop Trail te volgen. We hadden deze wandeling graag gecombineerd met de Queens Garden Trail, maar in het totaal zou onze tocht dan zo’n 4,5 km lang zijn, en dan hadden we niet genoeg tijd gehad om de zonsondergang te bewonderen.

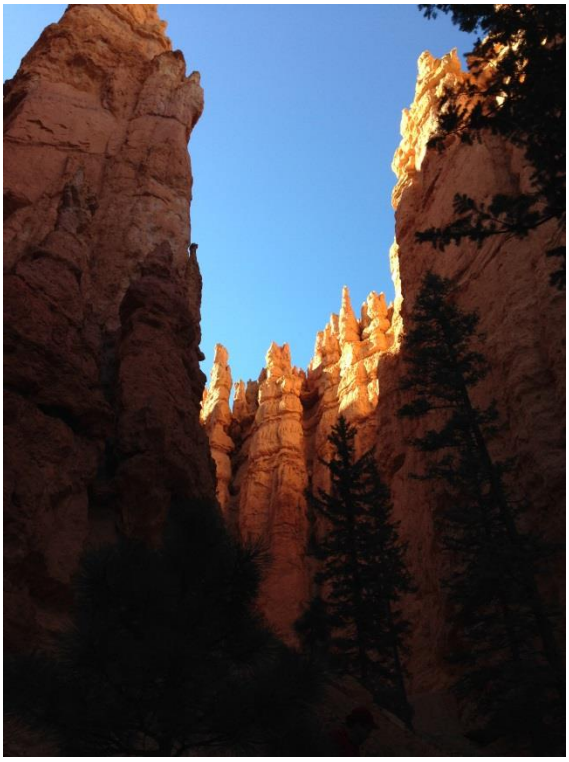

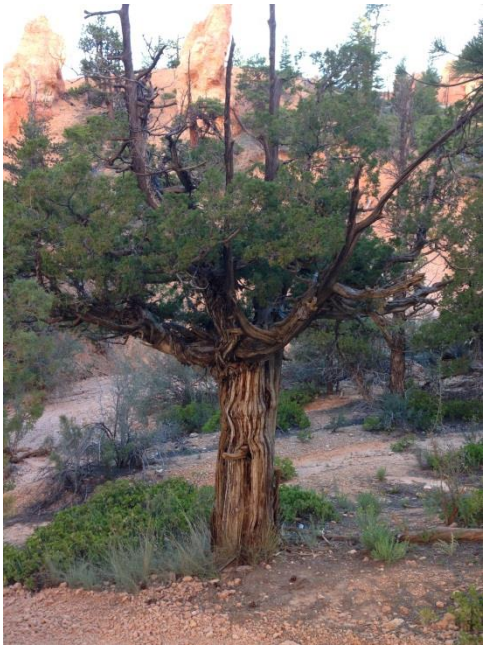

Daarom volgen we enkel de lus van de Navajo Trail. Die leidt ons via een afdalend zandweggetje het amfitheater in, voorbij de zuil met de passende naam ‘Thor’s Hammer’. Eens beneden lopen we door een smalle canyon waar Douglassparren – soms in de vreemdste houdingen – groeien. Dan gaat het naar een meer open plek waar bomen staan die zo kunnen weggelopen zijn uit een scène van ‘Lord of the Rings’. In de verte zien we een rotscombinatie in de vorm van de Acropolis. We komen heel wat Vlamingen tegen: het is leuk te horen wat zij al allemaal bezocht hebben. Tenslotte klimmen we via een zigzaggend padje de canyon terug uit en komen in ‘Wall Street’ terecht.

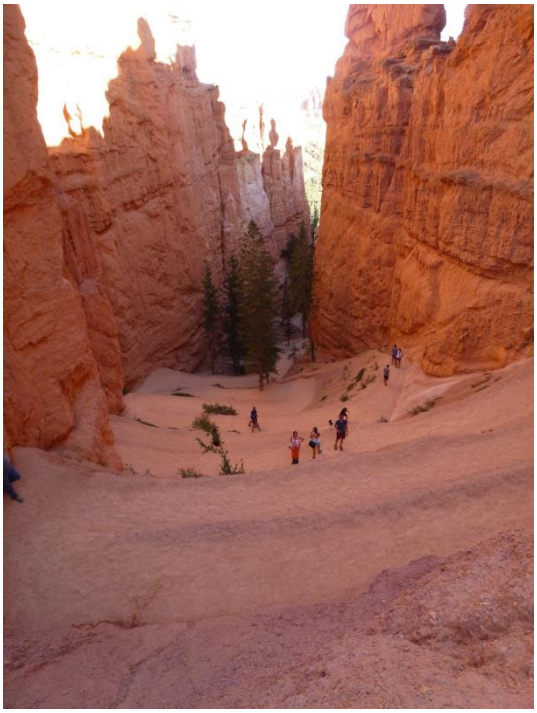
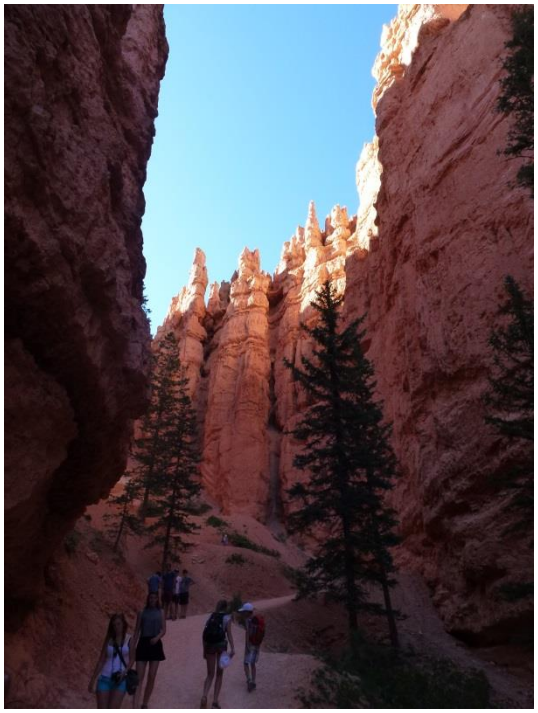

Weer de auto in en een beetje terug het park in rijden, tot aan Inspiration Point. Na een toch wel pittige klim bereiken we een uitzichtpunt dat op zo’n slordige 2.469 m hoogte ligt en waarvan je een werkelijk spectaculair panorama hebt op het Bryce Amphitheater en de daarachtergelegen rotsformaties. We eten gezeten op een boomstam onze boterhammen op, wachtend totdat de zon aan haar neerwaartse tocht begint. Het duurt even en de kleuren veranderen niet zo spectaculair als we verwacht hadden, maar toch is het aanschouwen van de zonsondergang de moeite meer dan waard. We zijn niet alleen: Fransen, Amerikanen, Vlamingen, Zwitsers,… allemaal staan ze te genieten en foto’s te maken van dit schouwspel.

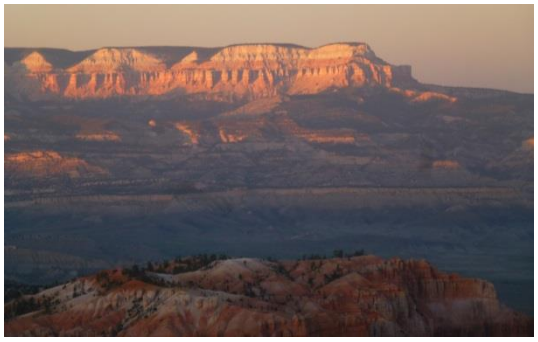

Het is rond 21u30 als we eindelijk terug in ons hotel arriveren. Iedereen is moe – zeker de dapperen die deze morgen al om 05u15 uit de veren waren – en smacht naar z’n bedje. Zoals gewoonlijk kan ik de slaap niet dadelijk vatten: eerst moeten nog de mails binnengehaald, de foto’s op de externe harddisk overgezet en het verslag verder afgeschreven worden. Morgenochtend is het om 08u30 verzamelen geblazen voor een lange dag in de auto: valt nog mee…

Grand Staircase Inn (Cannonville, UT)

Upon arrival, we were wondering if the Inn was the right one. From the outside it does not look like the hotel we had booked. But, once inside, the rooms are fine, clean and spacious. A pity breakfast was not included.

Dag 29: Van Cannonville (UT) naar Moab (UT)

288 mijlen / 11693 km totaal / 11.984 stappen

Gepland: Bezoek aan Kodachrome Basin State Park voor een wandeling op chocolade-kleurige ondergrond (http://stateparks.utah.gov/parks/kodachrome-basin/), daarna naar Capitol Reef National park voor een bezoek aan Gooseneck en de Gemini Bridges (http://www.nps.gov/care/index.htm).

Een kamer voor ons getweeën vannacht en dat merken we toch wel aan onze slaapkwaliteit: we slapen niet echt méér, wel beter – zelfs Hoesy. Om 07u00 laat de iPhone van zich horen: we moeten pas om 08u30 klaar zijn, maar ik had nog graag rustig gedoucht en m'n haar gewassen, vandaar de extra tijd die ik ingecalculeerd heb.

Het ontbijt stelt niet veel voor: geroosterd brood, boter, 3 verschillende soorten confituur, koffie, thee en warme chocolademelk. En dan te zeggen dat we op onze kamer nog voldoende melk, yoghurt en vers fruit hebben liggen en dat we onze ontbijtgranen maar uit de auto hoeven te nemen! Bon, we roeien met de riemen die we hebben: op deze manier zijn we ook sneller klaar.

Terug op de kamer nog vlug een afwasje gedaan, alles weer bij elkaar gepakt – Ciaran moet nog propere kleren aandoen! – en alles in de auto geladen. Vandaag hebben we een lange rit voor de boeg, maar we maken wel een paar stops onderweg. We moeten sowieso inkopen doen: al onze mondvoorraad om onze lunchpakketjes te maken, is zo goed als op.

Na het uitchecken zetten we koers naar Kodachrome Basin State Park, op nog geen half uurtje rijden van ons hotel. Dit park(je) maakt, net als grote broer Bryce Canyon National Park, deel uit van het Grand Staircase-Escalante National Monument. Alhoewel het er zeer rustig is – ik vrees dat Bryce Canyon het leeuwenaandeel van toeristen aantrekt – is het toch een mooie omgeving om in te wandelen. In dit park tref je trouwens de 67 zogenaamde 'schoorstenen' of 'zandpijpen' aan: monolitische rotskolommen, miljoenen jaren geleden gevormd door geisers.

We kiezen voor de Panorama Trail, een ‘easy/moderate’ wandeling van zo’n 4,5 km lang. Je kan er een langere lus aan breien, maar gezien de rit die we nog voor de boeg hebben, houden we het op de rondwandeling van 1,5 uur. Het pad bestaat uit fijn zand, net zoals de ons omringende, oranjebruine rotsformaties. We bekijken Indian Cave, een half-grotje waar handafdrukken in de zandstenen wand achtergebleven zijn. We komen langs Ballerina Spire en verkennen Secret Passage, een smal, doodlopend gedeelte tussen de rotsen. Op Mammoth Spire Overlook heb je een wijds zicht over een vallei waar in het midden ervan een eenzame wit-beige zuil boven het groen van de lage bomen uittorent. We geven nieuwe namen aan de rotsformaties waarvan we vinden dat ze geen geschikte naam hebben en zoeken gezichten en figuren in de zandpilaren die we tegenkomen.

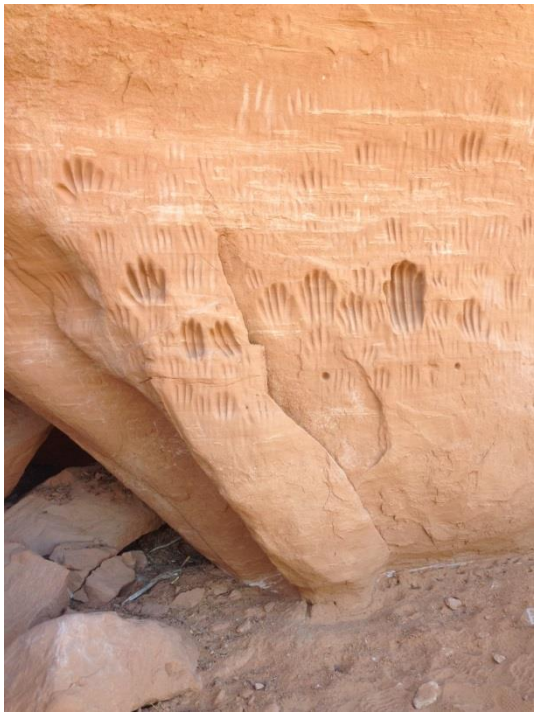

Voor we het park verlaten, maken we nog even gebruik van de toiletten aan de ingang en vullen we onze drinkbussen opnieuw. Dan gaat het via Scenic Byway 12 over Escalante, waar we tanken, naar Boulder. Onderweg stoppen we af en toe op ‘scenic overlooks’, panoramische punten, om het uitzicht op het landschap te bewonderen. Ik raak aan de praat met een Fransman die met een kleine RV rondtrekt: hij laat ons een filmpje zien van Capitol Reef National Park. Dit park wordt door de BvR niet bezocht, maar de kans is groot dat ons gezin dit wél gaat verkennen.

Boulder is een piepklein stadje in ‘the middle of nowhere’. Het ligt zo hoog en afgelegen, dat tot in 1940 de post nog per muilezel naar Boulder gebracht werd. Tussen Boulder en Escalante lag de befaamde Cream Cellar Route: 3x per week ‘verscheepten’ de boeren van Boulder ettelijke gallons melk via ‘mule train’. Die melk was bestemd voor een

zuivelbedrijf in Bryce Canyon en werd opgeslagen in een ondergrondse kelder totdat de muilezelpostdienst deze kwam ophalen. In de zomer echter gebeurde het regelmatig dat de melk onderweg begon te gisten, zodat de deksels van de melkbussen sprongen en de postzakken bedekt werden met een laagje zure room…

Op advies van de tankstationuitbater in Escalante houden we halt bij de Burr Trail Grill: een restaurantje annex trading post waar je zo zou voorbijrijden. Er staan veel auto’s op de parking, dus blijkbaar moet het toch wel gekend zijn (noot van Hoesy: voor we het restaurant bereiken komen we nog even terug in een groep paarden die ontsnapt zijn. Een cowboy op een quad probeert ze terug bijeen te drijven). Een no-nonsense eetgelegenheid, maar met een vriendelijke bediening en superlekker eten. De kaart vermeldt o.a. een variëteit aan hamburgers, echter niet van McDonalds-kaliber, maar bereid met echt runds- en lamsvlees, met heerlijke en onverwachte combinaties ter afwerking. Een goed glaasje wijn, een biertje van een lokale brouwerij en een smakelijk stukje homemade fruitpie als nagerecht. Dit was een onverwacht culinair hoogstandje!

Iets voor Torrey eindigt Scenic Byway 12 en rijden we via de Capitol Reef Country Scenic Byway richting Hanksville. Langs die baan ligt Capitol Reef National Park. Weinig andere bezoekers, zelfs geen echte ingang zoals bij andere nationale parken, maar wonderschone natuur. We verkennen per auto maar een klein deeltje van het park, wat ons er niet van weerhoudt (nog maar eens!) verstomd te staan over het schouwspel dat ons aangeboden wordt. Wéér een andere combinatie van rotsformaties met horizontale lagen in allerhande verbluffende

kleuren: beige, geel, oker, oranje, roze, rood, chocoladebruin, grijs. De Scenic Drive waarop we ons bevinden, geeft o.a. toegang tot de Grand Wash en de Capitol Gorge, 2 onverharde wegen, die echter allebei afgesloten zijn wegens – raar maar waar - gevaar voor zogenaamde flashfloods.

In Hanksville slaan we linksaf, om via de 3de ‘scenic byway’, Utah’s Bicentennial Highway, de aansluiting met de I70 te bereiken. Lang hoeven we op deze autosnelweg niet te rijden: na 32 mijl nemen we de afrit in Crescent Junction. Dan nog 29 mijl naar Moab met een schitterende zonsondergang achter ons en donkerroze kleurende rotsen voor ons en we zijn aan ons logeeradres voor de komende 3 nachten: de Holiday Inn Express.

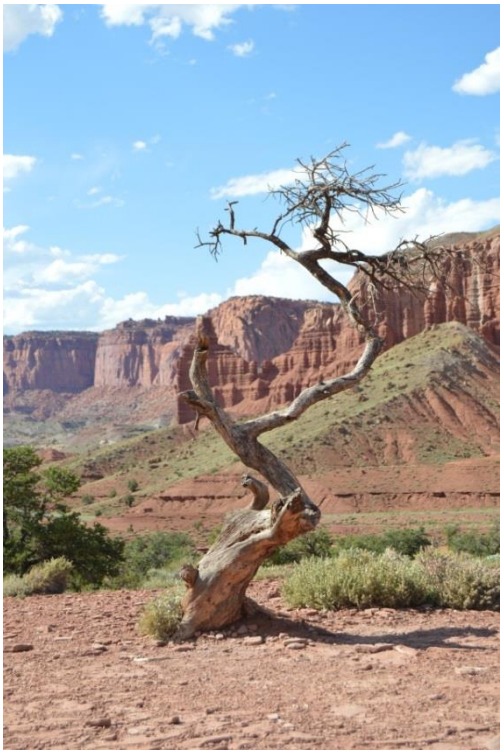

Aangename ontvangst aan de receptie, de check-in gebeurt vlot en dan is het richting 2de verdieping. Twee kamers liggen naast elkaar: daar trekt de BvR in + gastslapers Seighin (bij Koen & Jelle) en Amber (bij Gerd & Lore). Zij moeten morgenochtend immers heel vroeg opstaan omdat ze een mountainbikevoormiddag gepland hebben. Loic en Seighin slapen bij ons.

De internetverbinding lukt probleemloos op onze iPhones en GSM’s, maar op de laptop krijgen we weer de ons ondertussen overbekende boodschap: ‘Limited connection’. Aangezien Ciaran morgen weer wat werkjes te maken heeft voor z’n zomercursus, Loic

graag met Ali wil skypen en ik eventueel wat foto’s op Facebook zou willen posten, tracht Hoesy het probleem op te lossen. Spijtig genoeg heeft hij niet veel succes, zelfs niet na een paar bezoekjes aan de receptie. Morgenochtend opnieuw proberen!

Niemand van ons gezin is nog echt hongerig. We besluiten dan ook om de rest van het brood, aangevuld met een verse fruitsla en yoghurt soldaat te maken. De bedoeling is om daarna ons bedje op te zoeken, maar als ik een beetje doorheen de TV-programma’s zap, ontdekken we dat ‘Night at the Museum’ bezig is. Kijken we met z’n allen toch niet de rest van deze film uit, zeker? Het is nog maar eens middernacht voorbij als ik het licht uitknip. Gelukkig kunnen we morgen eindelijk nog eens uitslapen…

Holiday Inn Express (Moab, UT)

Nice hotel with friendly and helpful staff. They were the first to give us the right support to connect tot he internet. The firepit at the pool must be great in Autumn. Breakfast is simple, but fine. Very well situated to visit the national parks around Moab.

Dag 30: Moab (UT)

120 mijlen / 11887 km totaal / 11.029 stappen

Gepland: Een bezoek aan Dead Horse Point State Park (http://stateparks.utah.gov/parks/dead-horse/) en Canyonsland National Park het gedeelte Island in the Sky met de Green River Overlook en de Grand View Point Overlook (http://www.nps.gov/cany/planyourvisit/islandinthesky.htm).

Uitslapen, OK, maar om een of andere reden ben ik toch weer vroeg wakker. Om een beetje voor zevenen bekijk ik m’n wekker en besluit quasi onmiddellijk dat het écht nog wel te vroeg is op nu al op te staan. Ik draai me dus nog eens om en probeer nog wat te slapen. Met tussenpozen lukt dit ook; finaal sta ik om iets voor 08u30 op: we hebben met onze dochter afgesproken dat we op dat tijdstip zouden gaan ontbijten.

Met z’n drieën wandelen we naar de ontbijtruimte. Ruime keuze aan etenswaren – weliswaar wéér kartonnen bordjes en plastic bestek – en best aangenaam om te zitten. Er hangt ‘slechts’ 1 TV, maar toch wordt onze blik er met tussenpozen onweerstaanbaar naartoe gezogen. Wat is dat toch met die Amerikanen die altijd en overal een TV hebben opstaan? We vernemen dat Californië te kampen heeft met erge bosbranden en dat één van die branden zelfs overgeslagen is op een autosnelweg. Probeer daar maar aan te ontsnappen…

Een poosje later komen ook de 3 jongens ons vervoegen: zij hebben nog wat langer geslapen, aangezien er tot 09u30 ontbeten kan worden. Wij gaan echter al terug naar onze kamer, waar we douchen en onze tanden poetsen. Daarna gaat Hoesy opnieuw aan de slag om het internetprobleem uit de wereld te helpen. Hij checkt alle instellingen van de laptop, die normaal gezien allemaal juist staan, maar nog steeds geen oplossing. Aan de receptie weten ze het ook niet meer, dus krijgt hij het telefoonnummer van de helpdesk die hierbij kan assisteren. Vriendelijke dame aan de lijn, hulpvaardig, accuraat samenvattend wat het euvel is, duidelijk uitleggend welke stappen ze samen met ons gaat ondernemen om dit uit de wereld te helpen, probleemoplossend denkend: onbewust moet ik glimlachen, omdat ik terugdenk aan mijn KBC-Helpdesktijd. Finaal raken we dan toch op internet: iedereen tevreden!

Er is een ruim waslokaal in het hotel aanwezig, en onze zak met vuil goed zit alweer aardig vol, dus ga ik aan de receptie een biljet van 10,00 USD inwisselen voor een ‘cartouchke’ quarters en teen ik naar beneden om een machientje was op te zetten. Een cyclus zou maar 36 minuutjes duren: we stellen ons boodschappen doen daarom nog eventjes uit. Eenmaal de propere was in de droogkast zit, kunnen we vertrekken.

Ondanks de overtrokken lucht en de enkele druppels regen zitten de jongens zitten alle drie in ’t zwembad – of wat had je dan gedacht? – en alleen Amber vergezelt ons naar het centrum van het stadje. Het duurt even vooraleer we het

lokale supermarktje gelokaliseerd hebben. Het is er druk en zoals verwacht liggen de prijzen er hoger dan in een grote keten zoals de Walmart. Daarna gaan we op zoek naar een winkel die nog ‘oude’ cassettes voor de camera zou kunnen hebben. We bezoeken 3 zaken, maar geen van hen kan ons voorthelpen. Hadden we er in Las Vegas toch maar meer gekocht!

Terug in ons hotel is het tijd om de bokes voor ’s middags te smeren. We zijn immers van plan om met ons gezessen eerst Dead Horse Point State Park te gaan verkennen – de BvR is daar op mountainbiketocht - en daarna naar het vlakbijgelegen Canyonlands National Park door te rijden. Het is ondertussen gestopt met regenen en we hebben zelfs wat zon die af en toe door de wolken komt piepen.

In Dead Horse Point State Park is het erg rustig. We rijden onmiddellijk naar het uiteinde van het kleine parkje, waar er een overdekte picknickplaats is. Vlakbij ligt de ‘Dead Horse Point Overlook’, met een prachtig uitzicht over de Colorado River in de diepte die in een grote bocht om een rotsplateau heen draait. We raken er aan de praat met een Vlaming, Frank, en wat blijkt? Hij woont eveneens in Halle, Zoersel, slechts een paar straten van ons huis verwijderd! Hij is op bezoek bij een Amerikaanse vriend die hij na 22 jaar via Facebook teruggevonden heeft. Natuurlijk trekken beide partijen foto’s van elkaar en wordt er gelachen om de ongelooflijke toevalligheid van deze gebeurtenis. Daarna eten we onze lunch op en besluiten dan een wandeling via de West Rim Trail tot aan het volgende uitkijkpunt te maken.

Het wandelpad is weliswaar via torentjes van stenen aangegeven, maar het niet altijd even gemakkelijk om letterlijk op het rechte pad te blijven: soms liggen de torentjes omver, soms gaat de weg over rotspartijen en is er helemaal geen pad te bespeuren. We proberen zoveel mogelijk om niet op broze zanderige ondergrond te stappen: volgens de informatieborden is het een amalgaam van micro-organismen in constante ontwikkeling én superbelangrijk voor de hele omgeving. We lopen vlak naast de rand van de canyon, wat ons een wondermooi panorama oplevert.

Iets voorbij ‘The Neck’ beslist Amber om naar de parkeerplaats terug te keren: het is heel warm en om een of andere reden is het meestal zij die op de meeste muggenbeten getrakteerd wordt. Wij vervolgen onze weg met de 3 jongens tot aan ‘Meander Overlook’, althans, dat is de bedoeling; we wandelen een flink stuk, maar slagen er niet in om dit uitzichtpunt te vinden. Finaal keren we op onze stappen terug. Aan ‘The Neck’ besluiten ook onze zonen om terug naar de auto te wandelen; Hoesy en ik willen nog een stukje langs de East Rim Trail tot aan ‘Basin Overlook’ verder wandelen. Er wordt afgesproken dat we om iets voor 16u00 aan de kant van de weg zullen staan wachten om daar door de kids opgepikt te worden.

Het is nog steeds warm, maar in de verte wordt het dreigend donker en af en toe is er een rommelende donder te horen. Als we halt houden om te drinken, valt het me op hoe stil het in de omgeving is: geen enkel geluidje te horen, zelfs geen gefluit van vogels. Zou er écht een onweer aankomen? Toch stappen we door tot aan het uitkijkpunt en daar worden we getrakteerd op een schitterend panorama op de waterbekkens in de diepte. Enkele kiekjes, en dan gaat het in tegenovergestelde richting terug. We hebben geen bereik op de GSM, dus is het moeilijk om de kids te contacteren om hen te bevestigen dat we staan te wachten: we denken onze auto al enkele malen gezien te hebben. Dan maar verder langs de autoweg naar ‘The Neck’; uiteindelijk vinden we elkaar daar terug. Blijkbaar waren ze al zo’n 6 keer over en weer gereden… Moeilijk om elkaar te treffen als het wandelpad rakelings langs de rand van de klif loopt en je niet steeds zicht op de autoweg hebt!

Na een rit van een half uurtje komen we om iets voor 16u30 aan het bezoekerscentrum van het Canyonlands National Park aan: mooi op tijd op de plaats van afspraak! Als we onze drinkbussen willen gaan vullen, merken we dat de andere helft van ons reisgezelschap ook al ter plekke is. Ze hebben wilde verhalen bij over een geslaagde mountainbiketocht: papa Koen heeft zoon Thijs omvergereden, dochter Marte is over kop gegaan, echter allemaal zonder veel erg. Daardoor hebben de 2 jongsten van het gezin echter wel besloten om in het hotel te blijven: we zijn dus met z’n tienen.

Veel staat er niet meer op het programma: het is ook al laat op de middag. Eerst rijden we naar een punt van waar we slechts een half kilometertje moeten stappen om de Mesa Arch te bereiken. ’t Is een beetje een voorbereiding op de 2 volgende dagen: dan gaan we immers de natuurlijk gevormde bogen in Arches National Park ontdekken! Deze boog is echter ook al een mooi exemplaar: er staat dan ook aardig wat volk foto’s te nemen. We moeten een tijdje wachten om een ‘persoonsloos’ plaatje te schieten: de hele tijd staan mensen onder de boog te poseren.

Dan gaan we terug de auto in en rijden we langsheen de Scenic Drive naar de ‘Orange Cliffs Overlook’. Ongetwijfeld zullen deze kliffen inderdaad heloranje kleuren als de zon erop staat. Nu echter is de hemel bewolkt en krijgen we een eerder dofrood landschap te zien, wat het zicht er echter niet minder mooi om maakt.

Tenslotte trekken we naar het einde van de Scenic Drive: daar hebben we op Grand View Point een prachtig uitzicht over een groot deel van de rest van het uitgebreide park, ‘The Maze’ en in de verte ‘The Needles’. Een zeldzaam plekje in dit panorama vangt af en toe een straaltje zonlicht, maar het grootste gedeelte van het gebied ligt onder een wolkendeken. We ergeren ons een beetje aan een groep Aziatische toeristen die, zoals in elk natuurpark of toeristische plaats, minutenlang de beste plaats claimt om foto’s van zichzelf te trekken, mét en zonder selfiestick. Eigenaardig toch hoe die mensen op elk plaatje willen staan: zo mis je toch een stuk van het adembenemende landschap?

Onderweg naar het hotel stoppen we nog een keer of 2, 3 voor een kiekje onder een steeds dreigender wordende hemel. Als we aan onze overnachtingsplek arriveren, regent het zelfs! Dat maakt dat onze keuze van eetadresjes kleiner wordt: enkele restaurants bieden immers een mooi uitzicht over de meanderende Colorado, maar het heeft weinig zin om daar speciaal naartoe te rijden als het uitzicht toch beperkt of zelfs onbestaande is. Dan maar vlug even googlen naar de andere adresjes die de gids van de mountainbikers opgegeven heeft: er wordt gekozen voor de ‘Moab Brewery’ in het centrum van het stadje.

Als we daar aankomen, bemerken we een lange rij van hongerige wachtenden die zelfs tot buiten staan aan te schuiven. Amber wipt even binnen om de duur van de wachttijd te vernemen: ongeveer een uur. Neen, dat is écht te lang, temeer omdat de BvR morgen wéér vroeg uit de veren moet. We belanden tenslotte in de ‘Moab Grill’, een typisch Amerikaanse eettent die er op het eerste zicht niet echt ‘gezond’ uitziet: vettige hamburgers en dito frieten, schotels druipend van de ‘gravy’, enfin, ik had me m’n avondmaal iets anders voorgesteld. Ze werken er echter snel en aangezien we niet té lang willen wachten, beslissen we daar te avondeten.

We krijgen na een korte maaltijd een groepje tafels aangeboden. De menukaart heeft keuzes genoeg om iedereen iets naar z’n zin te doen vinden. De schotels vallen al bij al nog mee en het dessert, een ijsje, maakt dat iedereen tevreden de diner verlaat. Terug in het hotel nog snel even afspreken met het hele gezin wat we morgen eventueel op het programma hebben staan – in feite hebben we een volledige dag vrij – en dan gaat het richting eigen kamer.

Het is nog vroeg – nog geen 22u00 – dus ik kan gerust ons belevingsdagboek van gisterenavond en vandaag aanvullen. Ik maak echter ‘de vergissing’ de TV aan te zetten: ‘The Legend of

Hercules’ begint juist. En zo komt het dat we tot het einde naar deze prent kijken, ook al is hij ondermaats qua verhaal én acteerprestaties. Effe de riem eraf mag ook wel eens, toch?

Dan zal ik morgenvoormiddag wel wat meer tijd uittrekken om te schrijven…

Dag 31: Moab (UT)

115 mijlen / 12072 km totaal / 17.479 stappen

Gepland: Een bezoek aan Arches National park (http://www.nps.gov/arch/index.htm).

Opnieuw staat er voor ons een luie voormiddag op het programma: vandaag moeten we onze reisgenoten een hele dag missen, want zij hebben een raftingavontuur op de Colorado op het programma staan. Wij kunnen uitslapen, maar toch ben ik om iets na achten al wakker en neem ik snel een douche. Om 08u30 tekenen we present in de ontbijtruimte: het is er weer niet te druk.

De jongens zitten te popelen om het zwembad in te springen; Amber maakt van de enkele uurtjes relaxen gebruik om een paar afleveringen van ‘Grey’s Anatomy’ mee te pikken en ik werk voort aan ons belevenisdagboek. Er wordt ook nog een machientje was gedraaid en vervolgens in de droogkast gestoken. De ochtend kabbelt rustig voort: we genieten van effe nietsdoen – wat relatief is, natuurlijk.

Als ik naar de bokesbestelling informeer, blijkt al snel dat onze 2 jongsten absoluut geen zin hebben om ons op onze tocht doorheen Arches National Park te vergezellen deze middag. Onze 2 oudsten kiezen er wél voor om mee te gaan, ook al zijn ze nog niet helemaal uitgerust: zij beseffen al beter dat ze hier waarschijnlijk niet meer gaan terugkeren.

Het is nog geen 13u00 als we het park binnenrijden. Aangezien we morgen met de voltallige bende de wandeling naar ‘Delicate Arch’ gaan ondernemen en een deel van de Scenic Drive afrijden, kiezen we ervoor om vandaag de andere, eveneens mooie bogen, te gaan bekijken.

Zowel de uitzichtpunten aan de ‘Courthouse Towers’ als aan ‘Balanced Rock’ laten we dus links liggen: onze eerste stop vindt plaats aan de ‘Windows Section’. Vanuit de parking vertrekken er 2 wandelpaden: dat naar ‘Double Arch’ en dat naar de beide ‘Windows’ en ‘Turret

Arch’. Omdat we niet alles kunnen bezichtigen, beslissen we de 1,6 km lange wandeling van de Windows’ te doen. Aan de rechterkant domineert de ‘Turret Arch’ het landschap. Het speciale aan deze boog is dat deze als enige hoger dan breed is. We nemen enkele foto’s en ergeren ons een beetje aan de vele toeristen die onbeschaamd de boog beklimmen: dit is toch een natuurgebied? Vervolgens wandelen we voort naar de 2 vensters, ‘North’ en ‘South Window’. Ook hier een mooie setting, ook hier een toerist die de steile rotswand opklimt om tot bij de boog te geraken. Onverantwoord!

We nemen niet de lus, maar kiezen voor de ‘primitive trail’ om naar de parking terug te keren: véél rustiger en een eveneens prachtig uitzicht op de bogen. We spotten enkele eigenaardige hagedissen met een heel lange staart en heloranje of vuurrode stippen op hun middenlijf. Ook kunnen we enkele foto’s nemen van (een deel van) de ‘Double Arch’.

Dan gaat het richting 2de stop van onze namiddag: we rijden voorbij de parkingplaats aan ‘Wolfe Ranch’, waar de lange tocht naar ‘Delicate Arch’ begint en parkeren op de parking van de ‘Delicate Arch Viewpoint Trail’. Dit pad splitst vanaf het begin: 91 meter naar ‘Lower Viewpoint’, een 800-tal meter naar ‘Upper Viewpoint’. Natuurlijk nemen we de langste weg, en op het einde ervan krijg je een zicht - van ver weliswaar – op de andere kant van ‘Delicate Arch’. Van hieruit

zie je duidelijk hoe de ranke boog echt vlak aan het einde van een steile klif ‘delicaat’ staat te ‘balanceren’.

Op het einde van de ‘Scenic Drive’ bevindt zich ‘Devils Garden Trail’. Dit pad slingert als een 11,6 km lange lus doorheen een gebied waar 8 prachtige bogen staan. De hele wandeling kunnen we niet meer maken – dat zou te lang duren – maar we hebben nog wel wat tijd, en dus zetten we ons alarm op 45 minuten: als dat afgaat, moeten we terugkeren. ‘Tunnel Arch’ is inderdaad een boog die in een soort van tunnel weggedoken staat. De ‘Pine Tree Arch’ heeft dan weer een op-een-pijnboom-lijkende top. Er is relatief weinig volk aan ’t wandelen, ook aan de 3de boog, die eveneens héél bekend is: de ‘Landscape Arch’ is de langste natuurlijke zandboog ter wereld, een ranke sculptuur waarop of waaronder niet meer gewandeld mag worden sinds er in de winter van 1991 een fameus stuk rots van afgebroken is.

Om 17u15 zetten we opnieuw koers naar ons hotel. We maken nog even een foto van ‘Fiery Furnace’, een doolhof van zandstenen canyons waar je niet zonder gids of speciaal pasje in mag.

We bereiken mooi iets voor 18u00 ons logeeradres en vernemen daar dat de BvR een heel bewogen, maar fantastische raftingdag achter de rug heeft. Ze zijn al van 16u00 terug in het hotel en hebben nog aan het zwembad gezeten om te bekomen van hun ruwe vaart. Ik heb deze voormiddag op vraag van Jelle een reservatie voor 19u30 gemaakt in het restaurant van ‘Red Cliff Lodge’, op een half uurtje rijden van het hotel. Nog tijd genoeg om in een verkwikkende douche het stap-stof van ons af te spoelen.

‘The Cowboy Grill’ blijkt een klassevolle eetgelegenheid te zijn met heel veel houten accenten – massieve tafels en stoelen waarvan de zitting met koeienvel overtrokken is, grote steunbalken waaraan smeedijzeren lusters hangen – en een

schitterend idyllisch zicht over de Colorado River. Tijdens de puike maaltijd horen we alles over de wateravonturen van de BvR: boot gekanteld, peddels verloren, bijna verdronken, heldhaftige reddingspogingen, alle details passeren de revue. Het wordt een leuke avond met zeer verzorgd eten en dito wijn: dit was een culinaire verwennerij!

(Hoesy) Na het etentje, rijden Amber en ik terug naar Arches National Park. Ons doel: het trekken van de onbezoedelde sterrenhemel aan de Arches. Vandaag rondgekeken waar we die best kunnen nemen en onze keuze viel op de Zuid en Noord Arches. De autolichten werpen een spookachtig schijnsel op de verschillende rotsformaties. Alleen dit schouwspel maakt van een nachtelijk bezoek een extra bonus. We zijn echter niet alleen. In de verste dringen de lichten van een andere nachtelijke bezoeker als een zoeklicht door de nacht. Het schijnsel transformeert de grillige rotsen is spookachtige verschijningen. Aan het pad staat een bord met de melding dat de Ranger aanwezig is, maar die hebben we niet gezien. In het pikkedonker stappen we richting de bogen. De sterrenhemel is adembenemend. Ik heb de indruk dat je alle sterren, zelfs de zwakste; kunt zien. Onze melkweg is duidelijk zichtbaar. Jammer genoeg lukken we niet in het vastleggen van dit beeld op de elektronische chip. Amber kent haar toestel daarvoor niet goed genoeg. Geen enkele setting geeft ook maar een fractie van de schoonheid die we rondom ons zien.

Na meer dan 90 minuten geprobeerd en genoten te hebben, keren we terug. We laten de schemerbeeld voorgoed achter ons als we de poort uitrijden. Er rest ons een korte nachtrust, maar wat we gezien hebben pakken ze niet meer af.

Dag 32: Van Moab (UT) naar Cortez (CO)

158 mijlen / 12326 km totaal / 18.190 stappen

Gepland: Bezoek aan Arches met een wandeling naar Delicate Arch, daarna doorrijden naar Cortez.

Grrrrrrrrrrrrr! Deze nacht heeft Loics iPhone me maar liefst 3x uit m’n slaap gehaald. De 2 eerste keren is het iets na 04u00 en het duurt een hele tijd vooraleer ik terug in slaap val. De 3de keer doe ik zelfs de moeite niet meer om naar de wekker te zien: ik sta op het punt om ofwel de iPhone in het toilet te keilen, ofwel m’n oudste zoon in z’n slaap z’n strotteke toe te nijpen, als Hoesy ingrijpt en het verdoemde toestel naar de badkamer verbant.

Enkele minuten vooraleer het alarm van mijn phoneke van zich laat horen, ben ik wakker. Ik blijf nog een half uurtje liggen, maar sta dan toch maar op: vandaag is het uitcheckdag, dus veel werk. Om iets na 08u30 staan Hoesy en ik in de ontbijtruimte: mens, wat een drukte! Geen enkel tafeltje meer vrij en aan het buffet ook een file van jewelste. We besluiten naar onze kamer terug te keren en alvast de bokes voor deze middag te smeren.

Om 09u00 ondernemen we opnieuw een poging, samen met een deel van de BvR: iets minder volk, maar toch nog druk. We slagen erin een tafeltje te bemachtigen waar we met z’n zessen gaan rondzitten. Aan het naburige tafeltje krijgen we ook nog 3 plaatsen aangeboden. Het is een half uur voor ‘sluitingstijd’ en dat merken we: het pannenkoekendeeg wordt niet meer aangevuld. Dan maar een (soortement van) scone met witte kaas en confituur.

Terug op de kamer maken we de valiezen verder klaar en rond ik de bokesbestelling af. We vertrekken ‘pas’ om 10u30 en ik had gehoopt om nog wat kaartjes te kunnen schrijven, maar na het tandenpoetsen, was opvouwen en afwassen, schiet er (alweer) geen tijd meer over.

We verlaten Moab niet meteen, maar zetten koers naar Arches National Park: samen met de BvR, die nog niets van dit park gezien heeft, zullen we de belangrijkste uitzichtpunten langsheen de ‘Scenic Drive’ aandoen en een 5 km-lange wandeling naar het nationale symbool van Utah ondernemen.

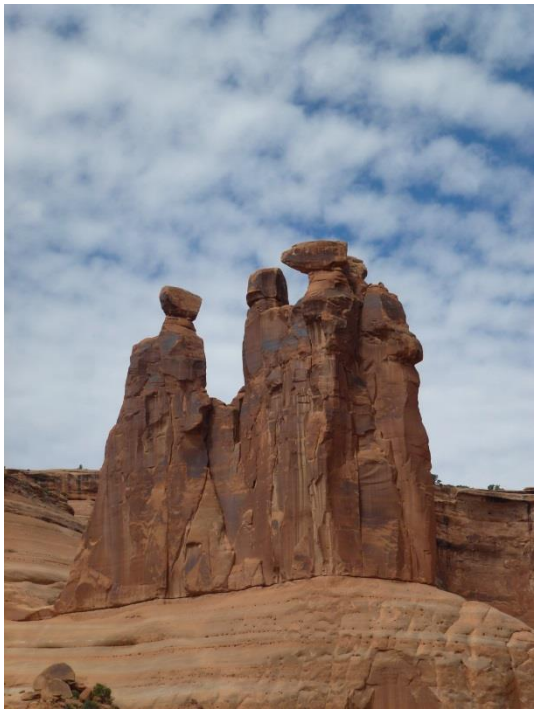

Aan Park Avenue Viewpoint krijgen we torens en spitsen te zien die doen denken aan de wolkenkrabbers van Park Avenue in New York, vandaar de naam. Aan de Courthouse Towers bekijken we naast de monoliet met deze naam, ook Sheep Rock en een klein beginnend boogje, met de toepasselijke benaming ‘Baby Arch’. De ‘Petrified Dunes’ zijn dan weer ‘versteende’ duinen in zandsteen. Een van de trekpleisters van het park is ‘Balanced Rock’, een grote ronde rots die op een zandstenen punt balanceert. Tot enkele decennia geleden had hij een klein broertje, ‘A Chip of the Block’, maar dat is in de winter van 1974-1975 ingestort. Aan Panorama Viewpoint tenslotte krijgen we een weidse vallei, de ‘Salt Valley’, voorgeschoteld, begrensd door ‘The Cracks’, een doolhof van rechtopstaande wanden.

We vinden vrij gemakkelijk een plaatsje op de parking aan het begin van de ‘Delicate Arch Trail’. Nog even alle waterflessen controleren, want dit is een wandeling van bijna 5 km (heen en terug) en het weliswaar bewolkt, maar warm. Het eerste deel van het pad is goed begaanbaar. Het leidt ons langs de ‘ranch’ van een veteraan van de Burgerloorlog, John Wolfe, die hier samen met zijn zoon in een eenkamerblokhutje gewoond heeft. Vlak daarna kunnen we via een zijweggetje naar een rotswand gaan waarop de zogenaamde ‘Petroglyphs’ terug te vinden zijn, tekeningen van de Ute-indianen.

Het weggetje verandert naarmate we verder wandelen en gaat over in een rotsvlakte, waar het pad aangeduid wordt met torentjes van stenen, de zogenaamde ‘cairns’. We mogen blij zijn dat er vandaag hoge bewolking is, want het is warm en op deze vlakte voelt het aan alsof we op een ovenplaat aan ’t lopen zijn.

Net voor we ons einddoel bereiken, moeten we nog een 200-tal

meter over een tamelijk smalle richel. En dan rijst hij daar op, op de rand van een klif: de ‘Delicate Arch’, de boog die op de nummerplaten van Utah afgebeeld staat. Er is veel volk, maar toch slagen we erin om foto’s zonder mensen erop van het natuurmonument te trekken. Een vriendelijke (beroeps?)fotograaf schiet enkele plaatjes van ons getwaalven en ook Gerd & Lore en Hoesy worden onder de boog vereeuwigd.

De wandeling terug neemt – zoals gewoonlijk – bijlange na niet zoveel tijd in beslag als de trip heen, en we zijn blij als we de parking bereiken zodat we onze drinkbussen terug kunnen vullen. We spreken af dat we aan de picknickplaats tegenover ‘Balanced Rock’ halthouden om onze boterhammetjes op te eten. Helaas, er is juist een bus gestopt waarvan de inzittenden alle tafels en banken in beslag genomen hebben. Dan maar verder naar het bezoekerscentrum aan de ingang van het park, maar ook daar geen plaatsje meer vrij.

Koen en Jelle stellen voor om naar het centrum van Moab te rijden en aan het Moab Adventure Center – dit is het centrum dat de BvR gisteren op raftingavontuur heeft meegenomen – te parkeren. Daar kunnen we allicht onze bokes opeten en misschien kunnen we dan ook nog even in de winkel aldaar Teva-sandalen voor Amber kopen? Zo gezegd, zo gedaan. Op het terrasje van de shop genieten we van ons middagmaal. Daarna vindt onze dochter de wandelsandalen die ze allang had willen hebben, dus ook zij is nu helemaal uitgerust voor de komende trektochten.

Onze rit naar Cortez, Colorado, verloopt vlot: weinig verkeer op de baan en heerlijk weer om te rijden. Als we de grens met Colorado oversteken echter, verandert de lucht: ze wordt grijs en er vallen zowaar enkele regendruppels uit. Ook de wind neemt toe. Hallo, wat is er gebeurd met ‘Welcome to colorful Colorado!’???

Tegen dat we in ons hotel, ‘Best Western Turquoise Inn & Suites’ arriveren, regent het behoorlijk heftig. Dat belet onze jongens en Marte niet om van zodra we min of meer gesetteld zijn, in het zwembad te duiken. Hoesy gaat even ten rade bij een bandencentrale, want op de weg hierheen ‘schommelde’ onze auto nogal heftig en we willen niet dat we een klapband krijgen. Er blijkt namelijk een bobbel op onze rechter achterband te zitten, ‘ready to burst’!.

Een deel van ons – Jelle, Gerd & Lore, Amber en ikzelf – gaan alvast boodschappen doen in het supermarktje recht tegenover onze verblijfplaats. Een tamelijk grote winkel, maar net zoals in Utah, geen alcoholische dranken behalve light dingen. Dan maar naar de ‘liquor store’ een paar huizen verder: we kopen een flesje witte wijn, 6 Stella Artois en wodka met veenbessensmaak. Jelle heeft namelijk aan onze minderjarige meerderjarigen beloofd dat ze óók eens mochten mee aperitieven.

Hoesy belt vanuit de bandencentrale: geen band meer voorradig die op onze auto past. Hij rijdt door naar de nabijgelegen Walmart om te kijken of daar nog iets te vinden is. In afwachting van z’n terugkomst en het aperitief zoeken wij alvast in de AAA-gids en de Lonely Planet waar we zouden kunnen gaan avondmalen. Als Hoesy terugkeert, is het met slecht nieuws: ook in de Walmart kunnen ze ons niet verderhelpen. De Walmart op zo’n 50 km afstand, in Durango – tiens, was

dat niet de titel van een stripreeks? – is er wél een gepaste band. Morgenochtend om 07u00 is ’t ie terug open.

Gerd, Amber en Hoesy gaan alvast aan de slag om de reserveband op de auto te leggen: we willen niet het risico lopen dat de kapotte band klapt. Ik strijk ondertussen enkele noodzakelijke kledingstukken. Als we eindelijk aan aperitieven toekomen, suggereert Amber dat we beter AAA – onze pechverhelpingsdienst in de USA - kunnen bellen, zodat de auto vanavond al naar de Walmart in Durango kan gesleept worden. Hoesy wil er in eerste instantie niets van weten: hij zal morgen wel zélf met de Dodge naar daar rijden. Met de nodige moeite overtuigen we hem van z’n ongelijk en belt Amber – ondertussen al 2 glaasjes aperitief op – naar AAA om een afspraak te maken.

Ondertussen is onze keuze voor dinerplaats op alweer een microbrouwerij, ‘Main Street Brewery’, gevallen: enkele minuutjes te voet volstaan om dit restaurant te bereiken. Het overgrote deel van onze bende vertrekt alvast; net als Hoesy, Ciaran en ik ook naar daar willen wandelen, gaat de telefoon: de technieker is binnen 45 minuten ter plaatse. Aangezien we hem niet kunnen terugbellen – het was een automatisch gegenereerde boodschap – besluiten we om alsnog naar de brouwerij te stappen en daar ter plaatse dan wel te bekijken wat we nu juist gaan doen.

De rest van de bende zit al gezellig aan een lange tafel in het midden van het restaurant als wij arriveren. Hoesy probeert nogmaals AAA te bereiken en weet ons te vertellen dat de sleepdienst weldra aan het hotel zal staan, dus hij gaat zonder iets gegeten te hebben terug naar daar. Loic en Ciaran – deze laatste is kwaad weggelopen na alweer een aanvaring (puberteit, weet je wel!) – vergezellen hem. Wij blijven ter plaatse, genietend van een glaasje wijn, een cocktailtje (Lore), een biertje (Gerd) of een frisdrank. De jongens spelen een gezelschapsspelletje in afwachting van het avondmaal. Amber is een beetje in de wind en dat levert grappige momenten op.

De 3 jongens zijn net op tijd terug om het eten geserveerd te zien worden: de auto is weggesleept naar de Walmart in Durango. Ciaran heeft nog steeds de bokkenpruik op en brengt de rest van de avond aan een aparte tafel door. Na een best lekkere maaltijd en een dito dessert keren we naar ons hotel terug. Hoesy, die morgenochtend vroeg moet opstaan om rond 07u00 aan de Walmart te zijn, kruipt dadelijk in

bed. De jongens blijven nog eventjes wakker, maar vallen dan toch ook in slaap. Ikzelf check nog vlug onze mails en probeer een beetje bij te schrijven: voor vandaag lukt het, maar het verslag van gisteren moet nog verder afgemaakt worden. Ach, morgen is het weer een nieuwe dag!

Best Western Turquoise Inn & Suites (Cortez, UT)

A Best Western that needs some make-up, but rooms are big and clean. Staff is very helpfull and flexible. The hotel offers a basic, but good breakfast.

Dag 33: Van Cortez (CO) naar Page (AZ)

387 mijlen / 12949 km totaal / 6.657 stappen

Gepland: Een bezoek aan het Mesa Verde National Park (http://www.nps.gov/meve/index.htm) en zeker eens langs gaan bij het Balcony House. Daarna een wild tochtje door de ‘Valley of the Gods’ om af te ronden met een doortocht in Monument Valley.

Veel vroeger dan origineel gepland laat de wekker van zich horen: om 06u15 staat Hoesy op om samen met Koen naar de Walmart in Durango te rijden. Om 07u00 gaat de bandencentrale daar immers open en we willen zo snel mogelijk terug rijvaardig zijn.

Ik draai me om en probeer nog wat te tukken: dat lukt, zij het met momenten van ontwaken en dan terug in te dommelen. Om 07u30 neem ik snel een douche en strijk Seighins bermuda. Tegen dan is het tijd om te gaan ontbijten. Veel volk in de ontbijtzaal, dus we schuiven met z’n vijven aan een tafeltje bijeen. Het eten is meer basic dan op ons vorige adresje, maar er is vers fruit en je kan wafeltjes maken, dus we klagen niet.

We willen juist terug naar onze kamer gaan als bijrijder Koen ten tonele verschijnt. De banden waren inderdaad in voorraad en worden op de auto gelegd ‘as we speak’. Dit kan echter een tot anderhalf uurtje in beslag nemen. Dan moet Hoesy nog terugrijden naar hier in Cortez én dient de auto nog uitgelijnd te worden.

Na het ontbijt vertrekt de BvR alvast naar Mesa Verde: ze gaan tickets te proberen te bemachtigen voor een speciale rondleiding in het park. Mochten we inderdaad het geluk hebben om aan de toer van 11u00 te kunnen deelnemen, dan rijden we tegen dat tijdstip naar daar om met z’n allen rond te wandelen. Tegen 13u00 komen we dan terug naar hier om de auto te laten uitlijnen. Indien de toer van 11u00 volzet is, vertrekken we dadelijk naar Mesa Verde, proberen we aan te sluiten bij een rondwandeling en wordt de uitlijning van de wagen uitgesteld tot onze volgende overnachtingsplaats.

We maken alvast 2 kamers leeg, zetten alle spulletjes van ons gezin in de 3de kamer en maken ons helemaal klaar, zodat we niet teveel tijd verliezen eens Hoesy arriveert. Seighintje gaat een klein ontbijtje inclusief koffie voor zijn

papa halen en dan installeren we ons buiten op het terras: nu zit er niets anders op dan te wachten…

Om iets voor 10u00 belt Hoesy: de auto is klaar en hij vertrekt nú terug naar Cortez. Dat betekent wel dat hij pas rond 11u00 hier zal zijn. Net op het moment dat ik dit nieuws naar Jelle verzend, krijg ik van haar het bericht dat ze de toer van 12u30 geboekt hebben. Als we hier dadelijk vertrekken van zodra Hoesy arriveert, kunnen we het nog halen: naar het park zelf is het slechts een kwartiertje rijden, maar tot aan Balcony House, de plaats waar de rondleiding start, moeten we nog een uur met de auto rekenen.

De jongens springen dadelijk in het zwembad: gedurende een half uur kunnen ze nog van het water genieten, nu we toch nog een uurtje moeten wachten. Ik maak van de gelegenheid gebruik om eindelijk wat kaartjes te schrijven. We zetten alvast ook alle bagage al buiten, zodat die maar naar beneden gedragen en ingeladen moet worden, terwijl de arme chauffeur nog snel een douche pakt. Dat heeft hij wel verdiend!

Aan de hotelbalie bedanken we de receptioniste nogmaals voor het feit dat we de kamer iets langer mogen gebruiken hebben. Dan zetten we koers naar het park, waar aan de ingang de parkwachter de kortste reactie ooit op onze ‘National Park Pass’ geeft: ‘You’re all clear!’. Geen stop aan het bezoekerscentrum, ook niet aan eender welk uitzichtpunt, maar dadelijk door naar de afgesproken plaats.

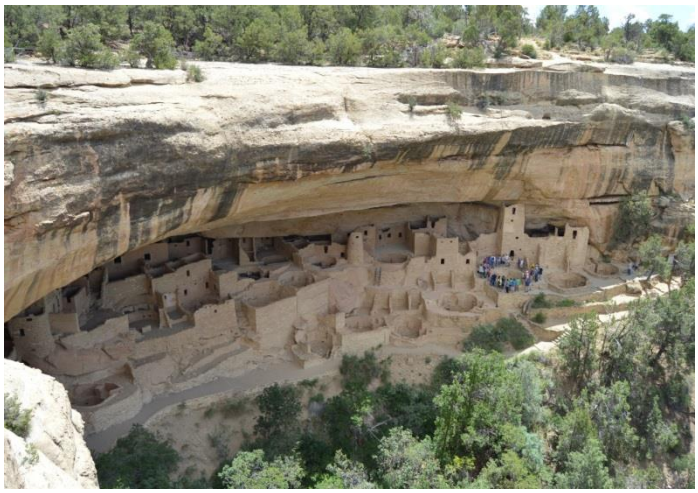

Om iets na twaalven passeren we de parking van ‘Cliff Palace’ waar we een beetje onverwacht op de BvR stoten. OK, fijn: kunnen we even onze beentjes strekken en van de gelegenheid gebruikmaken om enkele foto’s van het paleis met maar liefst 150 kamers te trekken. Ook smeren we ons alvast in: alhoewel het niet meer zo warm is als de voorbije dagen, is het zonnetje toch alweer lustig aan ’t schijnen.

Het is iets voor 12u30 als we op onze eindbestemming van dit park arriveren: ‘Balcony House’. Enkele minuutjes later begint de rondleiding. Eerst geeft de gids uitleg over wat er niet mag gedaan worden (aanraken van dingen, op plekken gaan staan die historisch waardevol zijn,…) en waar we op moeten letten: er komt klim- en kruipwerk in deze toer voor! Mensen met hoogtevrees of claustrofobie moeten goed overwegen of ze wel meegaan: Ciaran begint te twijfelen, maar sluit toch aan. Hoesy wordt aangeduid als – letterlijk – hekkensluiter (noot van Hoesy: ik heb me in feite vrijwillig aangeboden omdat ik dan als laatste veel mooier beelden kon schieten, zonder vervelende toeristen).

Dan gaat het via een aanvankelijk een gemakkelijk weggetje naar een trap naar beneden toe, waar we verzamelen aan de eerste touwladder van 32 voet lang. Seighintje wordt een beetje wit rond z’n neus en ook Ciaran ziet er niet echt naar uit, maar als ze zien dat zelfs kindjes van 5 à 6 ja ar mee naar boven klimmen, zetten ze door. Op bepaalde plaatsen houdt de ranger halt en vertelt ze over het bouwen van het grote huis tegen en in de rotswand. We bekijken de zogenaamde kiva’s, cirkelvormige ruimtes in de grond, en de vele kamertjes die in de zandstenen rotswand aangelegd zijn. We verwonderen ons over deze Pueblo-indianen die op zo’n grote hoogte leefden en zowel befaamde architecten als bedreven mandenmakers waren.

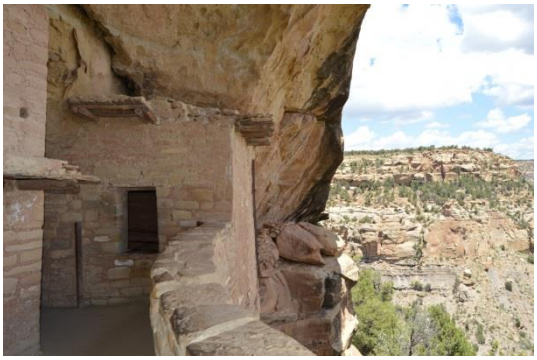

Een uur lang worden we ondergedompeld in het leven van deze mensen; de ‘wandeling’ eindigt met een kruippartij door een nauwe tunnel, gevolgd door een beklimming van nog eens 2 touwladders. We bedanken de ranger en gaan op zoek naar een geschikt picknickplaatsje. Dat vinden we iets voor Spruce Tree Terrace: een plek met een aantal tafels en banken temidden van groen en kleine boompjes, dus zelfs in de schaduw. We hebben deze morgen eens geen bokes gesmeerd, maar maken ze nu ter plaatse klaar: véél lekkerder, natuurlijk!

We verlaten Mesa Verde National Park en zetten terug koers richting Cortez: volgens de vriendelijke man in het bezoekerscentrum van Utah ligt er een trading post waar ze aan een eerlijke prijs allerlei authentiek Indiaanse voorwerpen verkopen. De BvR is er deze morgen al gepasseerd en heeft er mooie juweeltjes bekeken én gekocht. Loic zou voor zijn Ali graag een dromenvanger kopen, dus wij met z’n allen naar binnen in de winkel, terwijl Hoesy snel gaat tanken. Koen doet Jelle nog een paar prachtige oorhangers cadeau; ik schaf een kralenkettinkje en eveneens een dromenvanger aan (heb ik altijd willen hebben).

En dan gaat het opnieuw de auto in, ditmaal voor een langere rit: om 16u30 draaien we de parking van het 4-statenpunt op. Amai, hier kennen ze hun prijs wel: 5,00 USD per persoon voor efkens een bezichtiging van het plekje waar Utah, Colorado, New Mexico en Arizona samenkomen! In eerste instantie zien we de BvR niet: zijn ze doorgereden omdat ze het entreegeld te overdreven vonden? Als we echter geduldig staan aan te schuiven voor een paar seconden fototijd op het punt, komen ze eraan: de co-piloot had de chauffeur een verkeerde afslag laten nemen. De mensen achter ons zijn niet zo gelukkig met

het feit dat er ineens 6 mensen ‘voorsteken’, maar daar trekken we ons weinig van aan: tenslotte zijn we één grote familie.

Eerst de 4 kids Van Hoeserlande op de foto, dan het hele gezin samen, vervolgens Marte als aandenken voor hare Koen en tenslotte de jeugd van de BvR mét aanhang. We hebben onze 30,00 USD per gezin zo goed mogelijk gebruikt!

Terug op pad steken we na een kort stukje rijden onze 19de staatsgrens over: neen, niet die van Arizona, maar (opnieuw!) die van Utah (vanuit Colorado)! We zetten immers koers richting de ‘Valley of the Gods’, een gebied ten noorden van ‘Monument Valley’ – beide valleien liggen trouwens in het ‘Navajo Nation’-gebied. Het is geen nationaal park: er is dus geen inkom te betalen, je vindt er geen bezoekerscentrum, geen museum, geen toiletten, maar je kan er met een gewone auto – dat is: bij mooi, droog weer – een 27 km - lange aardeweg volgen die je doorheen het gebied leidt. De setting is dezelfde als die van grote, overbekende broer ‘Monument Valley’: een vlak woestijnlandschap met lage struikjes, met hier en daar prachtige mesa’s, buttes en spitsen in rode zandsteen.

Alhoewel het een prachtig decor is om in rond te rijden, ben ik geen fan van een rit doorheen deze vallei: onze auto heeft nog maar net 2 nieuwe banden, is nog niet uitgelijnd én zwaarbeladen. De Ford van de BvR is een 4x4 en heeft dus véél minder problemen in dit soort ruw gebied. Toch wordt er resoluut gekozen voor een avontuurlijke tocht en rijden we de aardeweg op. Wij volgen Koen & co, kwestie van een beetje te kunnen zien hoe en waar hun stevige auto reageert op het parcours. Er volgt een uur vol gehots en gebots, af en toe een aanvaring met een stuk steen die iets te hoog ligt – de voor- of achterbumper schraapt erover – en een regelmatige stop voor het trekken van foto’s van dit adembenemend mooie landschap. Onze trouwe Dodge overleeft het avontuur echter zonder kleerscheuren.

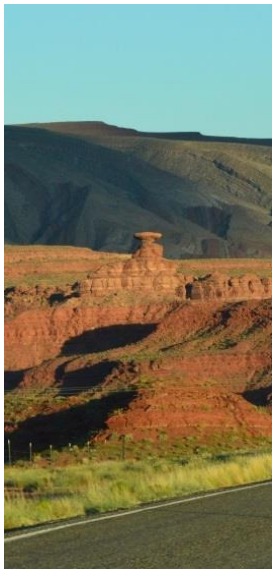

Eigenlijk staat er ook nog een bezoek aan ‘Monumental Valley’ op het programma, meer bepaald een rit langsheen de ‘Scenic Drive’ aldaar, maar tegen dat we er aankomen, is de zon al aan ’t ondergaan en de sluitingstijd van het park nabij. (Noot van Hoesy: op onze doortocht komen ook nog langs een rots die op een Mexicaanse hoed lijkt. Het dorpje in de omgeving heet dan ook : Mexican Hat) Bovendien moet er nog steeds ergens een hapje gegeten kunnen worden en mogen we niet té laat arriveren op ons overnachtingsadresje in Page, Arizona. We stellen ons dan maar tevreden met een paar kiekjes van enkele monumentale reuzen aan de ingang van het nationale park en vervolgen dan onze weg, waarbij we de staatgrens met Arizona passeren.

Het wordt nu snel donker en als we terug min of meer bewoond gebied bereiken, wordt er gestemd: KFC of McDo? Een lichte meerderheid kiest voor de ‘Golden Arches’: voor de 2de keer op onze trip bestaat ons avondmaal dus uit ‘burgers and fries’ in een restaurant van de keten, gelegen in Kayenta, AZ.

Daarna volgt nog een rit van ongeveer anderhalf uur: de passagiers op de middelste en de achterbank kijken naar een film, terwijl copiloot Amber chauffeur Hoesy probeert wakker en alert te houden. Volgens m’n iPhone ben ik

ook ineens weer een uurtje jonger: Arizona doet niet mee aan het zomertijdgebeuren, dus geldt hier de ‘Pacific Time’. We hebben dit echter niet dadelijk bij het binnenrijden van de staat gemerkt, omdat in het ‘Navajo Nation’-gebied de DST (Daylight Saving Time) wél van kracht is: ingewikkeld!

‘The Rose Walk Inn’, een echte B&B, wordt uitgebaat door een ouder koppel. Verda is al gaan slapen, maar Jim is nog wakker en verwelkomt ons hartelijk. De kamers zijn leuk ingericht; alleen Seighin trekt een pruillip omdat er aanvankelijk beloofd was dat hij samen met Thijs mocht slapen. Dit is echter niet mogelijk, wegens een iets andere kamerindeling: hij komt bij ons te liggen. Na een beetje over-en-weer-geschooi krijgt hij het toch voor elkaar dat hij bij zus Amber en broer Ciaran op de kamer mag overnachten.

Jim laat ons een aantal boeken zien van de gasten die het koppel al heeft ontvangen: het gastkoppel maakt er immers een gewoonte van om elke logé te fotograferen en hem iets in hun album te laten schrijven. De gasten zijn afkomstig uit werkelijk alle uithoeken van de wereld: 10% uit de USA zelf – da’s genoeg volgens onze gastheer – de rest uit verschillende Europese landen, maar ook uit bijvoorbeeld Israël, Rusland, de Filipijnen. Sommigen voegen een heuse tekening bij hun dankwoord; anderen zijn al vaste klant geworden in de loop der jaren.

Iedereen is toch wel behoorlijk moe van de voorbije dag, dus het wordt snel stil in ‘The Rose Walk Inn’. Alleen het getokkel op een laptopklavier verstoort nog de stilte tot een half uurtje na middernacht…

The Rose Walk Inn (Page, UT)

Very nice bed and breakfast where you’re part of a family. Jim and Verda make every effort to spoil their guests. Rooms are very cosy and the breakfast is a feast. A place you must stay when you visit Page.

Dag 34: Page (AZ)

21 mijlen / 12983 km totaal / 8.338 stappen

Gepland: Een dagje varen en plezier op Lake Powell.

Eigenlijk is de voorbije nacht een van de meest verkwikkende die ik op deze reis al gehad heb. Akkoord, ik ben om 07u00 wakker geworden, maar met het uurtje tijdsverschil moet je rekenen dat het dan al 08u00 was. Ik ben nog even terug in slaap gevallen: waarschijnlijk ben ik gewekt door de geluiden van het klaarmaken van ontbijt.

De badkamer moet gedeeld worden door de 3 slaapkamers: zolang het bij de rest nog rustig is, maak ik van de gelegenheid gebruik om snel een douche te nemen. Daarna probeer ik (eindelijk nog eens!) te skypen met papie en mamie, maar spijtig genoeg zijn ze niet online. Dan maar naar boven, naar de gezellige, grote keuken waar een enorme middenconsole en een gedekte tafel staan. Daar is een schitterend ontbijt uitgestald: bananen, aardbeien, frambozen, bosbessen, 3 soorten fruitsap, yoghurtjes, koffie, thee,… Jim staat pannenkoekjes te bakken: niet zo maar die gewone, Amerikaanse pancakes die je in elk hotel kan vinden, maar havermoutpannenkoekjes gebakken in kokosolie. Er wordt gesmuld dat het een lieve lust is.

Op m'n bord tref ik een klein doosje aan, afkomstig uit de trading post waar we deze namiddag even binnen geweest zijn. Een beetje verwonderd – ik had me absoluut niet aan een cadeautje verwacht – doe ik het open. Erin liggen 2 zilveren oorbelletjes in druppelvorm met daarop een berenklauwtje. Ik kijk rond, in de veronderstelling dat m'n kids een folieke gedaan hebben. Ze zitten echter breed grijnzend hun hoofd te schudden: niet van ons! De daderes zit 2 stoelen naast mij: ik heb dit van m'n petekind gekregen! Super blij!

Het ontbijt neemt ruim een uur in beslag, niet alleen omdat het zo lekker is, maar ook omdat het gastkoppel heel aangename mensen zijn waarmee het gemakkelijk praten is. Ze geven ons tips voor onze dag op het meer, leggen ons uit waarop we moeten letten als we de boten in handen krijgen en bezorgen ons het nummer van hun klantenkaart van 'Safeway', zodat we korting op onze aankopen kunnen krijgen.

We passeren inderdaad eerst langs de supermarkt om brood en andere eetwaren in te slaan. Ik stel voor om een flesje witte wijn mee te nemen, zodat we het aan boord kunnen degusteren, maar Koen vreest dat er geen plaats zal zijn waar we het koel kunnen houden. Met onze inkopen zetten we koers naar Lake Powell, meer bepaald naar Antelope Point Marina.

Als we onze auto op de parking gezet en alle spullen die we nodig hebben, eruit gehaald hebben, worden we opgepikt door een soort van golfkarretje met bagagewagentje aan gekoppeld (noot van Hoesy: als we uit de auto stappen, horen we een zoemend geluid boven ons hoofd. Als we naar boven kijken, zien we een

drone hangen. Blijkbaar bewaken ze de parkingplaats met een drone). Het brengt ons naar het haventje waar we onze boten in ontvangst zullen nemen. Terwijl we wachten totdat alle formaliteiten vervuld zijn, trekken we in de daar aanwezige toiletten alvast onze zwemkleding aan.

Onze boten hebben de nummers 86 en 90. Eens aan boord krijgen we uitleg over het besturen van het vaartuig, de do’s en de dont’s en het bedienen van de band die eveneens aanwezig is. We bekijken zorgvuldig de propeller – mocht er al schade aan zijn, dan zullen ze die niet op ons kunnen verhalen. Er is een radio die we kunnen gebruiken in geval van nood, een vlaggetje dat we moeten uithangen als onze motor stilligt en er zwemmers rondom onze boot aanwezig zijn, reddingsvesten die we verplicht moeten aandoen als we op de ‘tube’ zitten.

Over reddingsvesten gesproken: tot zijn teleurstelling wordt onze jongste verplicht de hele tijd eentje te dragen. Dit ziet hij helemaal niet zitten: té warm, niet vrij kunnen zwemmen, ‘ik ben al wel 11 jaar en kan perfect zwemmen!’. Hij is nog steeds in een hoekje aan ’t pruilen als Hoesy de motor start. We merken dat de wijzer van de benzinemeter een duikje naar beneden maakt. Is de tank dan toch niet helemaal vol? We vragen na of deze fluctuatie normaal is: per slot van rekening hebben we de garantie dat we met een volledig gevulde tank vertrekken. Voor alle zekerheid mogen we even aanmeren in het drijvende

benzinestation. Blijkt dat we nog zo’n goeie 19 gallons brandstof bij in de tank krijgen vooraleer ze helemaal vol is!

En dan kunnen we eindelijk het kleine haventje uitvaren. Eerst houdt Hoesy het nog rustig, maar in ‘open’ water test hij dadelijk uit wat ons bootje kan. Hij voelt zich duidelijk in z’n element, zo op het water aan het roer! We varen eerst een heel eind het meer op, waar er niet zoveel andere boten zijn, en proberen dan min of meer naast elkaar te gaan liggen, zodat we een plons in het water kunnen maken. Heerlijk van temperatuur, prachtig blauwgroen van kleur: dit is zalig! Amber zet een streepje muziek op en we dansen op het voorplecht en het dek op de tonen van ‘Snollebolleke’.

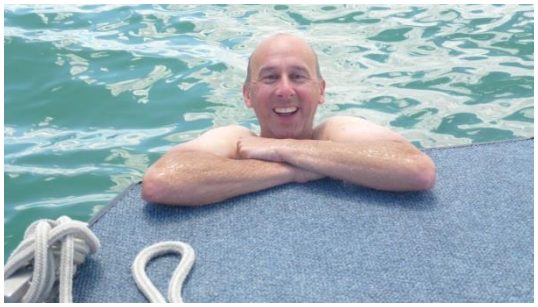

Al snel gaan er stemmen op om de ‘tube’ en de andere band uit te werpen. Beide boten hebben een ander waterspeeltuig aan boord, wat leuk is, want nu kunnen we ze allebei uitproberen. Onze ‘tube’ is echt een soort van band waar je moet gaan opliggen en je dan vasthouden aan de handgrepen. Die van de BvR lijkt meer op een band waarin je kan gaan zitten, dus iets minder belastend voor de arm- en schouderspieren. De kids nemen om beurt plaats op een van de 2 speeltuigen en proberen om ter langst op de band te blijven zitten/aan de ‘tube’ te blijven hangen. Koen houdt het nog tamelijk rustig, maar Hoesy trekt alle registers open: bochten maken, snel varen, de ‘tube’ doorheen de golven sturen. Er wordt veel leute gemaakt en ik maak enkele geslaagde foto’s van de waterpret.

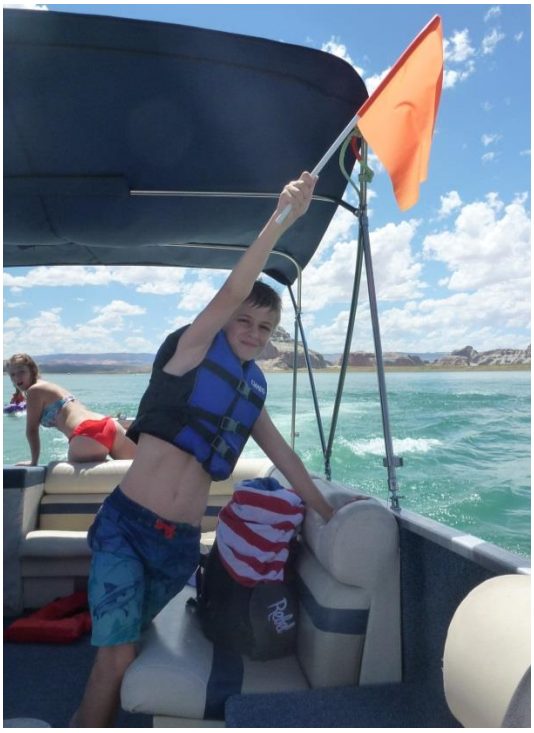

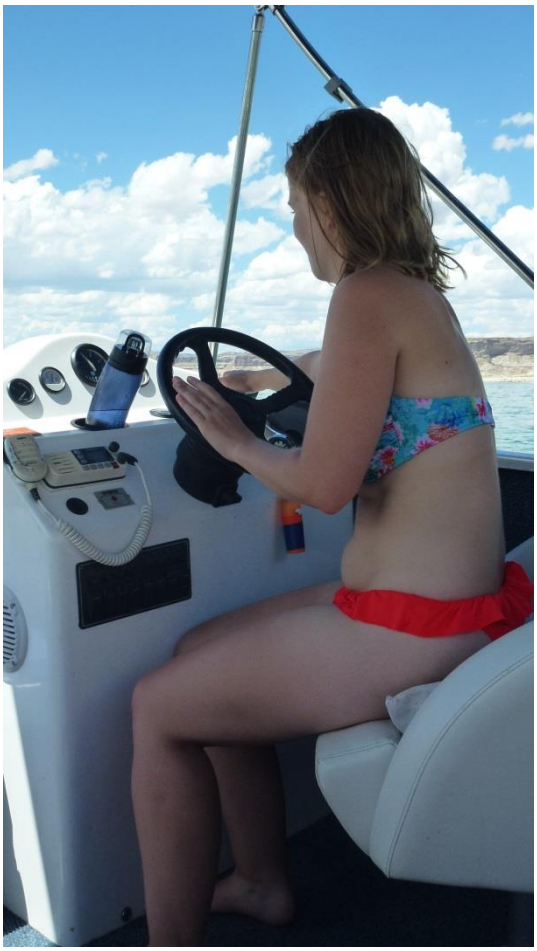

We spotten een vreemdsoortige kunstmatig eilandje iets verderop in het water en met de verrekijker kunnen we uitmaken dat het zowaar toiletten zijn. Effe een korte sanitaire stop voor diegenen die het nodig hebben: doet me denken aan exact een jaar geleden, toen Loic tijdens onze tocht doorheen Okefenokee Swamp ook zo’n toilet middenin het moeras bezocht! Daarna is het hoog tijd om onze bokes op te eten: onze magen knorren en dat gespartel en geplons in het water heeft de eetlust alleen maar aangescherpt. Lang duurt de lunch echter niet: het meer lonkt en al gauw wordt er terug gesprongen, gedoken, gezwommen dat het een lieve lust is.

We beslissen om toch een beetje aan bezichtiging van natuurschoon te doen en spreken af om Navajo Canyon binnen te varen. Marte is ondertussen bij ons aan boord gekomen om samen met haar neef op de ‘tube’ te gaan; Ciaran wilde de band van de BvR wel eens proberen. Zoals gewoonlijk vaart Hoesy iets sneller, en bereiken wij dan ook eerder de canyon. Als we deze invaren, valt het ons op hoe mooi de rotsen langsheen de oever zijn. We dringen dieper en dieper de canyon binnen en leggen dan de motor stil, zodat we opnieuw een duik in het nu overwegend blauwe water kunnen nemen. Terug aan boord wil Hoesy nog in ware James Bond-stijl rondom een aantal eilandjes scheuren; dan wordt het tijd om de canyon terug uit te varen, want het tijdstip om de boot binnen te brengen, nadert.

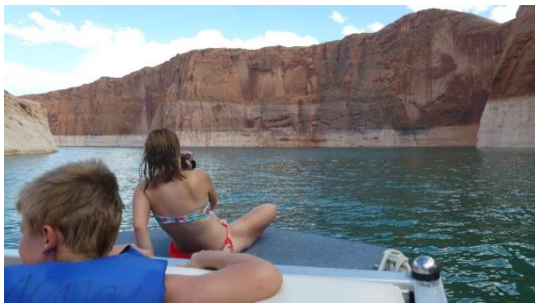

We hebben de andere boot al een tijdje niet meer gezien, en ook als we de canyon verlaten, is er van onze familie geen spoor te bekennen. Tiens, zouden ze een andere canyon ingevaren zijn? We besluiten om al rustig terug richting haven te trekken; onderweg kunnen we nog een paar keer met de ‘tube’ experimenteren. Loic, Marte en Amber laten zich met plezier (?) doorheen het water sleuren.

Iets voor vijven leggen we netjes aan het drijvende benzinestation aan. Nog steeds geen BvR minus Marte plus Ciaran te bespeuren. We rekenen onze verbruikte brandstof af, krijgen onze waarborg terug, kleden ons om, informeren of ‘Boat 86’ al binnengekomen is. Noppes! Waar blijven ze toch? Dan maar wachten op de kade… Gelukkig is het nog aangenaam warm in het zonnetje, want Marte heeft buiten haar bikini natuurlijk niets mee.

Na een drietal kwartier wachten krijgen we eindelijk meer nieuws, en dan nog wel via Ambers GSM: op het water was er geen bereik, en klaarblijkelijk heeft Gerd haar en mij herhaaldelijk proberen te contacteren. Met de nodige moeite kunnen we hen bellen: blijkt dat ze in panne liggen. Ze hadden dit al via de radio aan de centrale laten weten, maar tot hiertoe hebben ze nog geen hulp gekregen. Als wij gaan informeren, krijgen we het ludieke antwoord dat men op de hoogte van het probleem is, maar dat er nog een aantal ‘huisboten’ verder op het meer eveneens met panne kampen en die worden eerst geholpen (noot van Hoesy: ik kreeg ook de

toestemming niet om naar ze te varen en dan te slepen. Ze waren zeer verwonderd dat ik zoiets voorstelde. Jammer, dat ik niet eerder geweten had dat ze panne hadden, anders was ik gewoon weer weggevaren). We bellen dan maar naar Jim om hem te vragen onze oorspronkelijke reservatie in het restaurant van vanavond uit te stellen: 19u30 halen we niet meer.

Nog een kwartiertje later lanceer ik het voorstel dat we al met een aantal naar de B&B zouden kunnen terugrijden, zodat die alvast kunnen douchen. Na telefonisch akkoord van de dobberende helft vertrekt iedereen behalve Hoesy naar de ‘Rose Walk Inn’. We stoppen op voorstel van Amber nog even bij het supermarktje voor een fles witte wijn: kunnen we tenminste een glaasje troost aanbieden als de rest van de bende thuiskomt.

In de B&B hang ik de natte handdoeken en zwemspullen op terwijl Amber en Marte alvast douchen. Daarna spring ik onder de waterstraal, gevolgd door Seighin. Hoesy belt nog enkele malen met mijn GSM die ik bij hem achtergelaten heb om ons op de hoogte te houden. Eindelijk zijn ze dan toch in het haventje geraakt. Jim entertaint de jeugd met een aantal goocheltrucjes met een boek kaarten; ik leer Seighin mochelen (voor diegenen die niet weten wat dit is: een andere naam voor dit kaartspel is ‘solitaire’ of nog ‘patience’).

Het is al 20u00 geweest als de bende pechvogels komt binnenvallen. Degenen die willen, frissen zich nog snel wat op. De witte wijn wordt geapprecieerd, evenals de klaargezette chips. Amber verdwijnt naar haar kamer: ze is tante Jelle met een glaasje wijn tegemoet gegaan en klaarblijkelijk hebben ze een aanvaring gehad. Gerd en Lore gaan haar troosten. Begrijpelijk dat onze bootslachtoffers een beetje gefrustreerd waren, alleen spijtig dat het ongenoegen tegenover de verkeerde personen geventileerd werd. Tenslotte was ik het die geopperd had al met een deel naar de B&B terug te keren omdat het te gek was om met iedereen te blijven wachten…

Het restaurant dat Jim ons voorgesteld heeft, heeft onze reservatie naar 20u45 verzet. We kunnen er te voet naartoe wandelen: net op tijd vallen we er met z’n elven binnen - Jelle heeft besloten thuis te blijven. We worden er super vriendelijk onthaald; het eten is voortreffelijk en het flesje wijn dat we besteld hebben, gaat er ook vlotjes in. Wat een toffe afsluiting na de tegenvaller van deze namiddag!

Thijs is moe en heeft waarschijnlijk ook een lichte zonneslag. Daarom gaat Koen z’n zoon alvast naar de B&B terugbrengen, zodat hij alvast onder de lakens kan kruipen. Een tweede lading volgt als snel, maar Koen keert toch nog even terug om z’n glaasje wijn

uit te drinken. Afrekenen, de uitbater van ‘Bonkers Restaurant’ nog een laatste keer bedanken voor z’n begrip en de hartelijke ontvangst en dan onder een sterrenhemel bij een aangename temperatuur terug naar de ‘Rose Walk Inn’.

Hoesy en ikzelf blijven nog even plakken bij Jim die ons verhalen vertelt over z’n vroegere werk – hij is gepensioneerd – en z’n familie en voorouders. Morgenvroeg nogmaals een heerlijk ontbijt en dan moeten we afscheid nemen van Jim & Verda …

Dag 35: Van Page (AZ) naar Sedona (AZ)

254 mijlen / 13391 km totaal / 10454 Stappen

Gepland: Weer genieten van de natuur. Eerst naar de prachtige kleuren van Antelope canyon, daarna een bezoek aan Horseshoe Bend (http://horseshoebend.com/) en doorsteken naar Grand Canyon.

Omdat we vandaag toch wel wat uurtjes rijden voor de boeg hebben, is er beslist geweest dat we om 08u00 ontbijten. Diegenen die gisterenavond niet meer aan douchen toegekomen zijn, halen hun schade nu in. De rest verzamelt al zoveel mogelijk z'n bagage en laadt de auto's al gedeeltelijk in.

Geen havermoutpannenkoekjes deze morgen, maar een even lekker, zij het heel anders ontbijt: een 'cowboy mash', naar een oud recept van Jims grootvader. Vroeger gingen hij, z'n broers en neven met hun grootvader op jacht. Als ze een hert schoten, vilden ze het ter plekke en maakten ze een vuur. In een grote gietijzeren pan met deksel – ze noemden het een 'Dutch oven' – werd dan dit gerecht, bestaande uit hertenvlees, eieren, ajuintjes, paprika's en kaas, klaargemaakt. In onze hedendaagse versie is het hertenvlees vervangen door spek: ik ben bang dat het wat zwaar gaat uitvallen, maar eigenlijk is het heel smakelijk. Er worden ook boterhammetjes getoost die we dan opeten met 4 verschillende soorten huisgemaakte confituur: abrikozen, perziken, appeltjes (met kaneel) en cactusvrucht ('prickly pear'). Tenslotte is er ook nog vers fruit: meloen en watermeloen.

Het ontbijt wordt gevolgd door de gebruikelijke 'we-trekken-verder-'drukte; velen van ons schrijven een tekstje in het gastenboek van Jim & Verda, en er wordt ook een foto gemaakt van het hele gezelschap. In tegenstelling tot het uitchecken uit een hotel is dit afscheid wél persoonlijk: nooit leuk…

We rijden naar het centrum van Page waar zich de organisator van de eerste activiteit van vandaag bevindt: 'Antelope Slot Canyon Tours'. Wij hebben een reservatie voor de rit van 10u30. Eerst worden we vergast op een Navajodans, de zogenaamde 'Hoop Dance'. Zeer impressionant wat die man al dansend met een pak hoepels kan doen! Vervolgens worden we 'ingeladen' in open busjes – gelukkig kunnen we met z'n twaalven samenzitten en gaat het richting 'Upper Antelope Canyon'.

Onze gids Rob is net, zoals z'n collega's, een Navajo. Aan de ingang van de canyon legt hij ons kort de regels uit: geen beschadiging van de rotswanden door erin te krassen, geen flits, zoveel mogelijk samenblijven. Leunen tegen de wanden mag, zelfs in alle mogelijke houdingen, om foto's te kunnen nemen. Hij laat ons ook zien op welke instelling respectievelijk onze camera's en iPhones moeten staan om de beste kiekjes te verkrijgen.

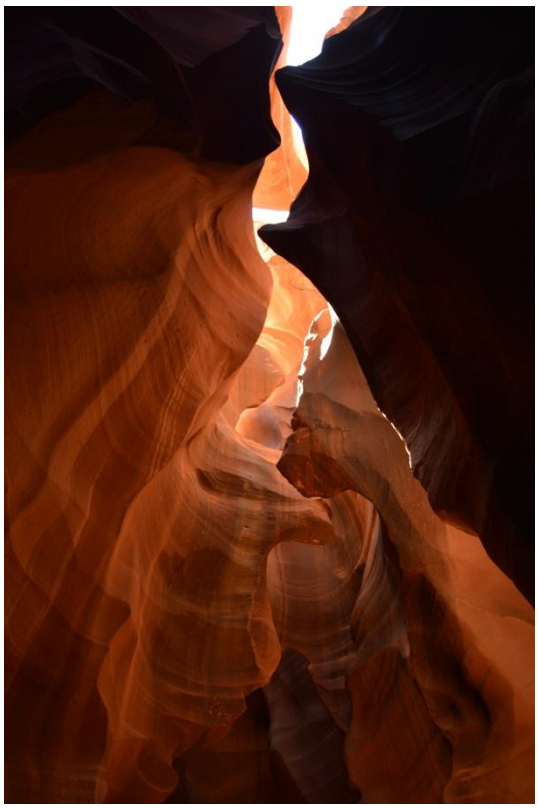
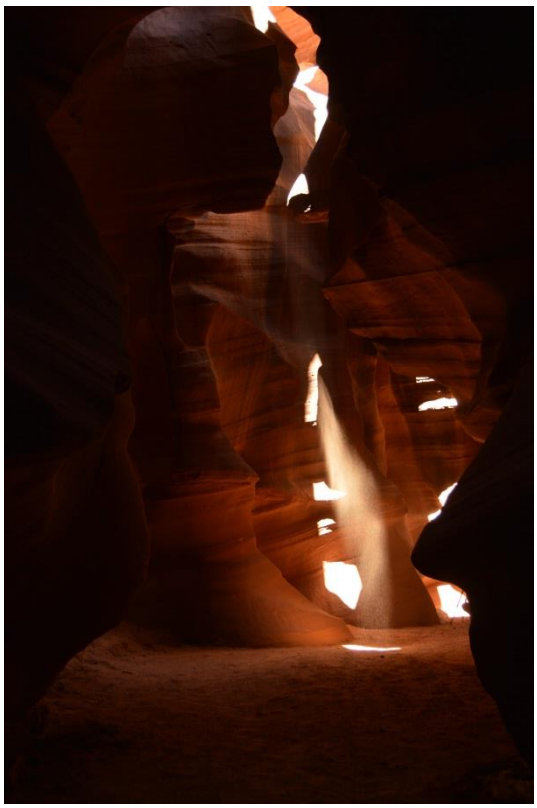

We gaan de canyon binnen en het wordt meteen duidelijk waarvan de naam komt: Upper Antelope Canyon is een zogenaamde ‘slot canyon’, een kloof waarvan de 2 zandstenen wanden behoorlijk dicht tegenover elkaar staan. Die wanden zijn door het water van plots opkomende ‘flash floods’ zodanig geërodeerd dat ze grillige vormen hebben aangenomen. Door de lichtinval krijg je soms de meest eigenaardige kleuren voorgeschoteld.

Als er zand naar boven gegooid wordt, maken de korrels de zonnestraal die naar beneden priemt zichtbaar. Je moet echter snel reageren, want je wordt voortdurend aangemaand om plaats te maken voor de volgende groep. We bezoeken verschillende ‘kamers’ in de canyon en Rob maakt ons attent op vormen, zoals President Lincoln, King Kong, een mummie, een vliegende schotel, een plek waar het zonlicht – vanuit een bepaalde hoek getrokken – een hartje tevoorschijn tovert. Het is best mooi en indrukwekkend, maar de vaart waarmee we door de kloof geleid worden, doet wat af aan het magische ervan. Spijtig dat

we hiervoor behoorlijk wat geld hebben moeten neertellen: we blijven een beetje op onze honger zitten…

Nadat we door de busjes terug afgezet zijn aan het centrum, gaat Hoesy even tanken, terwijl Amber en ik snel wat postkaartjes kopen. Nu alleen nog tijd vinden om ze te schrijven…

We rijden in dezelfde richting als waaruit we net gekomen zijn, maar slaan ditmaal naar ‘Lower Antelope Canyon’ af. Volgens de reisgidsen moet deze canyon het minder van z’n kleuren, maar meer van z’n grillige vormen hebben. Aan de kassa wacht ons echter een koude douche: 20,00 USD inkom per volwassene, 10,00 USD voor een kind. Da’s een behoorlijk bedrag dat moet opgehoest worden! Na een korte familieraad wordt er eenstemmig beslist dat we deze canyon dan maar niet bezoeken: ’n beetje een tegenvaller, maar trop is teveel! (noot van Hoesy: ik heb de indruk dat toeristische attracties waarover indianen beslissen nogal aan de dure kant zijn).

Na een korte rit arriveren we aan een ander plekje natuurschoon: ‘Horseshoe Bend’. Hier maakt de Coloradorivier een bocht van meer dan 220° rond een massieve rots, zodat ze op deze plek in een soort van hoefijzerpatroon stroomt. De wandeling naar het uitzichtpunt hoog boven de rivier gaat dalend naar beneden door mul zand en de zon brandt, maar eens we er aankomen, is het zicht fenomenaal mooi. Het blauwgroene water contrasteert mooi met de lichtbruine kleur van de rotswanden; plat op onze buik, vastgehouden aan onze benen, fotograferen we dit prachtige uitzicht.

Tegen alle verwachting in gaat de klim terug naar het parkeerterrein vlot en al gauw staan we aan de hete wagens te overleggen wat we gaan doen voor ons middagmaal: het is inmiddels al 14u00. Hoesy stelt voor om langs ons traject naar de Grand Canyon een plek te zoeken waar we ‘warm’ kunnen eten, zodat we vanavond langer in het park kunnen blijven. Eén probleempje echter: in de verste verte zijn er geen restaurants te bespeuren. Zelfs de dorpjes die op de kaart aangegeven staan, vindt de GPS niet terug. Toegegeven: ze liggen allemaal in Navajo State gebied, maar toch… Zou het iets kunnen te maken hebben met het feit dat we een weg gevolgd hebben die op de kaart in stippellijn aangeduid staat?

We houden even halt aan een T-kruispunt en beslissen om niet langs de weg te picknicken – er is toch nergens een schaduwrijk plekje te vinden – maar door te rijden naar Cameron, waar volgens de GPS één eetplaats te vinden is: de oude ‘Trading Post’. Ik stel me er niet teveel van voor: een soortement van ‘dinner’ met een beperkte keuze qua menu. Ik – en iedereen, dunkt me – ben dan ook aangenaam verrast als deze plaats niet alleen uit een restaurant, maar ook een ‘gift shop’ en zelfs een motel bestaat.

Toffe menukaart: de naam van de gerechten staat zowel in het Engels als het Navajo vermeld. Iedereen vindt snel iets naar z’n zin en de gerechten die we voorgeschoteld krijgen, smaken ons. Bijna allemaal nemen we nog een toetje – en de 4 volwassenen ook nog koffie – en natuurlijk kan daarna een bezoekje aan de winkel niet uitblijven. Slim gezien om de ingang van het restaurant in de winkel te lokaliseren! Ze hebben mooie aardewerken kruiken en schotels, juwelen, allerhande Indiaanse snuisterijen, kortom, we laten ons (weer) verleiden tot enkele aankopen. Ik twijfel even over een leuk T-shirt voor Seighintje – Hoesy en de 2 oudste zonen hebben immers al een aandenken van Yosemite – maar finaal zegt onze jongste zélf dat hij het te duur vindt. Ciaran schaft van z’n

eigen zakcentjes wel een T-shirt aan, en Loic koopt nog een sieraadje voor z’n Ali.

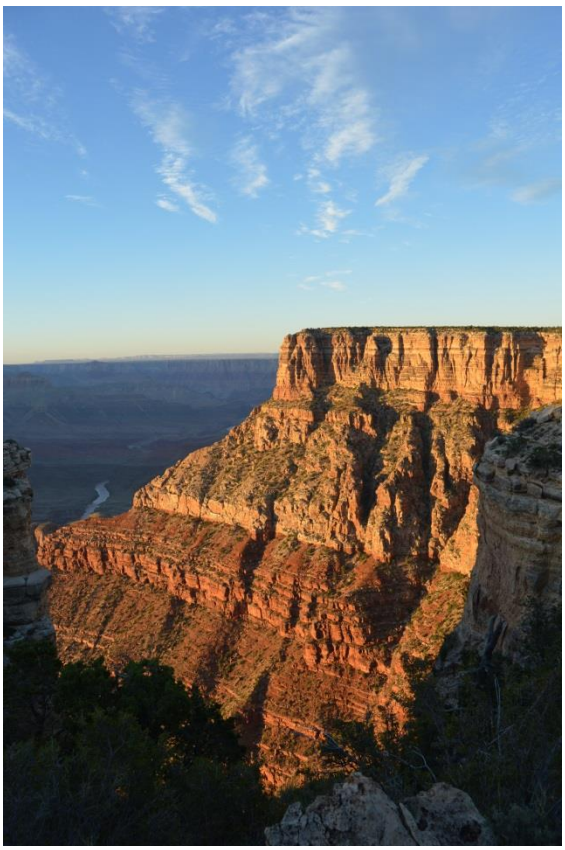

Nog een uurtje rijden scheidt ons van een van de bekendste nationale parken van de USA: Grand Canyon. We raken vlot binnen met onze ‘National Parks Pass’ en parkeren aan ‘Desert View’, het eerste uitkijkpunt van de ‘South Rim’ dat we tegenkomen. Er staat een uitkijktoren naar Indiaans model waarvan je via het beklimmen van 85 treden de bovenste verdieping bereikt. Beneden ontvouwt zich de beroemde canyon. Ook op de 2 terrassen vlakbij de toren krijg je een zicht op de ons omringende kloven. Tot m’n verbazing besluit ik voor mezelf dat het niet hetgene is wat ik ervan verwacht had: mooi en wild, zeker en vast, maar op de foto’s zijn de landschappen toch net iets anders. Misschien moeten we dat typische decor morgen nog ontdekken?

We willen graag de zonsondergang vanaf een specifiek punt meemaken, maar we vrezen dat we er niet op tijd zullen geraken. Vandaar dat we halt houden op een van de uitzichtpunten langsheen de weg die naast de canyonrand loopt: Moran Point(?). Het is er betrekkelijk rustig… totdat er een troep luidruchtige Aziatische toeristen arriveert. We proberen ons zover mogelijk van hen op te stellen door over het muurtje te klimmen en op een van de uitstekende rotsen post te vatten, maar zelfs van daaruit hoor je hen nog roepen en lawaai maken. De magie en stilte van de zonsondergang gaan daardoor een beetje verloren. De diverse kleuren van de canyon komen ook niet zo duidelijk tot leven tijdens de neerwaartse tocht van de zon aan de hemel…

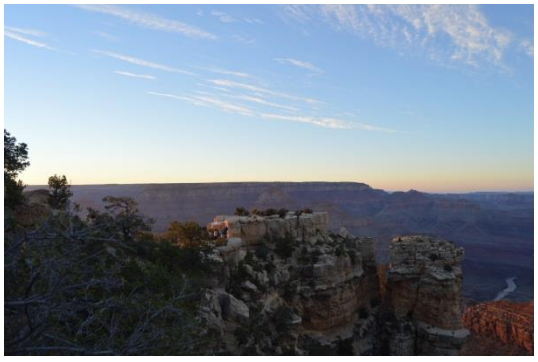

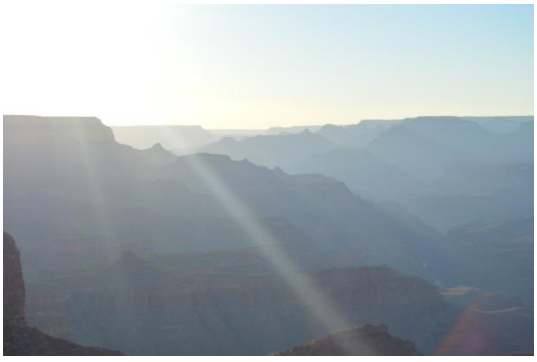

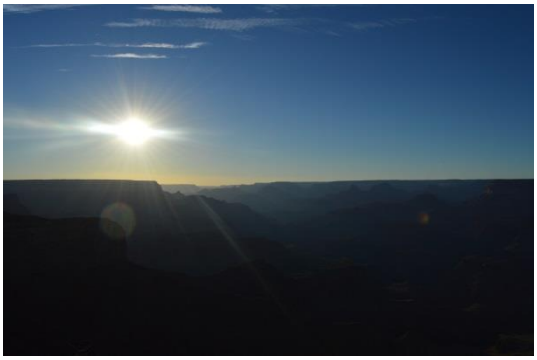
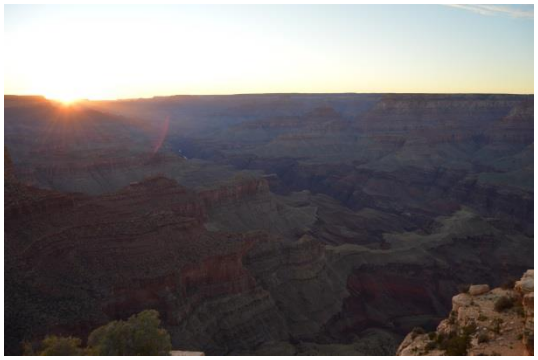

We hebben nog een rit van een dikke 2 uur voor de boeg: onze slaapplaats ligt in Sedona, wegens geen plaats meer of te duur in de onmiddellijke omgeving van de Grand Canyon. De meesten van de kids vallen dan ook in slaap in de auto; ik maak van de gelegenheid gebruik om m’n achterstand om het aanvullen van ons belevingsdagboek weg te werken en de foto’s op de externe harde schijf over te zetten.

In het donker zie je natuurlijk niet veel, maar de eerste indrukken van ‘Sedona Real Inn & Suites’ zijn veelbelovend. De man aan de receptie is eerder nors en bezorgt ons niet dadelijk een gastvrij gevoel. De kamers zijn verspreid over 3 verschillende gebouwen: een beetje zoeken dus. Volgens de kamerindeling zou Seighintje de komende 2 nachten bij ons doorbrengen, maar als hij merkt dat dit in een zetelbed zou zijn én hoort dat z’n broers en zus over 2 volwaardige bedden beschikken, is z’n verhuis rap geregeld. Idem dito voor Thijs, die bij Koen en Jelle zou slapen: op hun kamer is zelfs geen zetelbed, dus trekt hij bij z’n zussen en Gerd in.

Vlotte internetverbinding, maar morgen moeten we vroeg uit de veren: alleen onze mails binnengehaald – die lees in morgen in de auto wel – en een betalingske uitgevoerd. Met de hoop op een weliswaar korte, maar goeie nachtrust knip ik het licht uit.

Sedona Real Inn & Suites (Sedona, AZ)

Nice place to stay. Staff was not friendly upon late arrival, but afterwards they were helpful. Breakfast was fine. The hotel is a bit too far to use as overnight for visiting the Gran Canyon.

Sedona Real
ENTRANCE
WRD-1407

Dag 36: Sedona (AZ)

269 mijlen / 13824 km totaal / 15151 Stappen

Gepland: Het Grand Canyon National park (http://www.nps.gov/grca/index.htm) verder verkennen en wandelen op de South kaibab trail.

Yep, kort, maar inderdaad niet slecht geslapen. Ik ontwaak omstreeks 06u45 en blijf nog eventjes liggen soezen. Dan vlug onder de douche om helemaal wakker te worden; terwijl Hoesy zich wast, strijk ik een outfitje voor onze jongste.

Amber en Loic komen aankloppen met de vraag of we mee gaan ontbijten. Ik verwonder me erover dat ze al zo vroeg uit bed zijn: we hebben toch 08u30 als tijdstip van vertrek afgesproken? Zij vertrekken alvast samen met Hoesy naar de ontbijtruimte; ik volg kort daarna. Daar aangekomen zie ik hen aan een grote tafel zitten samen met Thijs. Tiens, die is óók al vroeg op! Ik verneem dat ik de rest van de BvR net gemist heb. Waarom is iedereen zo gehaast? Dan hoor ik dat gisterenavond nog het vertrekuur met een half uurtje vervroegd is. Dat had iemand me wel mogen vertellen!

In een recordtempo werk ik m’n ontbijtgranen (mét vers fruit!) naar binnen. Loic bakt een wafel voor me: die eet ik in de auto wel op. Vlug terug naar de kamer om alles in gereedheid te brengen; om 08u00 stipt sta ik op de parking. De BvR komt aanwandelen: wij moeten klaarblijkelijk nog gaan tanken, maar zij rijden alvast door naar het park. OK…

Het is overtrokken en dus niet te warm deze ochtend. De rit naar Grand Canyon National Park verloopt zonder veel ophef: de 2 jongsten spelen op hun tablet, Loic vangt nog een uiltje, Amber zet haar foto’s van de voorbije dagen op de externe harde schijf. Tegen dat we in het park aankomen, ben ik helemaal bijgeschreven en is onze mailbox uitgekuist. Da’s natuurlijk het voordeel van een langere rit!

Ondertussen is het zonnetje door de wolken gebroken en als we onze auto op parking 3 achterlaten, is het al behoorlijk warm. We hebben nog niets gehoord van de BvR en het probleem is dat hier – zoals in elk nationaal park – de internetverbinding weggevallen is. We sturen een SMS’je naar zowel tante Jelle als Gerd, maar krijgen geen antwoord terug. Hebben we ze écht gemist?

We checken het bezoekerscentrum, brengen een bezoekje aan het toilet, maar spijtig genoeg is onze familie in geen velden of wegen te bekennen. Koen heeft wel de naam van het uitzichtpunt waar we elkaar zullen terugvinden aan Hoesy vermeld, maar m’n hubby heeft niet echt opgelet en is bijgevolg de naam vergeten. ‘Het was iets met een ‘P’…’. Ik stel voor om het reisboek dat Koen en Jelle opgesteld hebben te volgen: hoogstwaarschijnlijk – hopelijk – komen we elkaar onderweg dan wel tegen. We nemen dus de ‘oranje’ bus richting ‘Yaki Point’, maar veronderstellen dat de BvR een voorsprong heeft. Dat zou betekenen dat ze ‘Yaki Point’ al aan ’t bezoeken zijn terwijl wij nog op de bus

zitten. Daarom stappen we af aan het begin van de ‘South Kaibab Trail’, in de hoop dat we elkaar daar zullen treffen.

Niemand bekend staat ons op te wachten; we rekken nog eventjes de tijd door ons zorgvuldig met zonnecrème in te smeren en onze waterflessen te vullen. Nog een laatste check van eventueel binnengelopen berichtjes: niets. Om iets na 11u00 vatten we dan maar de wandeling in de richting van de canyonvloer aan.

Het eerste stuk van de tocht bestaat uit een pad van (soms) los zand met een aantal haarspeldbochten: vooral Seighin heeft geen zin om mee te gaan, en blijft opvallend lang talmen. We zetten echter door: per slot van rekening willen we echt wel een deel van deze trail afwerken. Het uitzicht wordt adembenemender bij elke bocht die we nemen. Na ongeveer de helft gewandeld hebben, bereiken we het eerste uitzichtpunt met de zeer toepasselijke naam ‘Ooh Aah Point’.

We nemen onze tijd, stoppen regelmatig voor foto’s en om het hele gezin de kans te geven weer bij elkaar te komen. Op het tweede deel van ons traject komen we 2 karavanen muilezels tegen: ongelooflijk hoe kalm en doordacht die dieren hun weg op het smalle bergpad vinden! Het traject wordt moeilijker naarmate we afdalen: in het midden van de weg is door het veelvuldige betreden het zand verdwenen, waardoor er putten ontstaan zijn. Daardoor is het vermoeiend om elke keer weer een stap in een put te zetten om onmiddellijk daarna een grotere stap op een hogergelegen balkje te nemen.

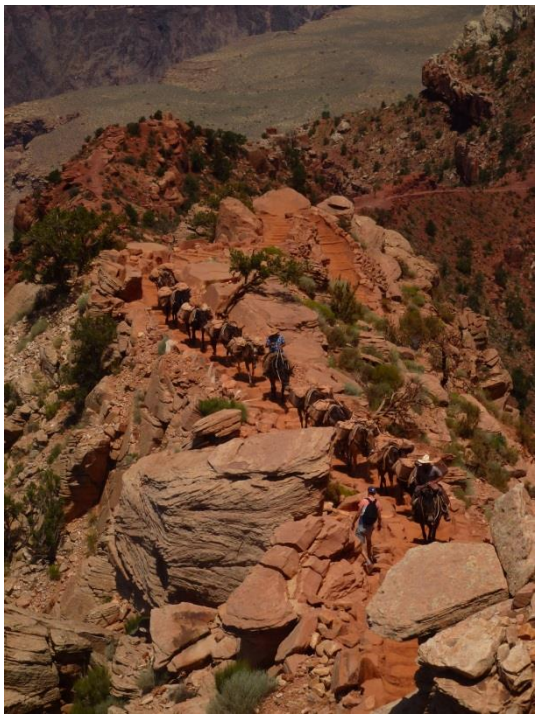

Het uitzicht op onze tweede stop maakt het onze moeite echter meer dan waard: ‘Cedar Ridge’ is een tamelijk brede rotskam die in een punt uitloopt vanwaar je een schitterend overzicht hebt op (een deel van) de canyon in de diepte. Terwijl de 2 jongsten een tijdje in de schaduw van een bosje uitrusten, gaat de rest van ons gezin helemaal tot op de punt om van het omringende landschap foto’s te nemen en te genieten. Het pad slingert verder naar beneden, tot helemaal op de canyonvloer, maar deze tocht zou teveel tijd in beslag nemen: ze raden sowieso aan om de volledige wandeling niet in één dag te maken…

En dus gaat het nu terug in omgekeerde richting, wat betekent dat we nu een soms steile klim te verwerken krijgen. We stoppen dus iets frequenter om even op adem te komen en vooral véél water te drinken. Niet ver van ‘Ooh Aah Point’ bespeuren we een Californische condor die op een rotspunt vlakbij het pad neergestreken is: een mooie buitenkans om deze majestueuze vogel – ook al is hij qua uiterlijk niet moeders mooiste – van dichtbij te bekijken.

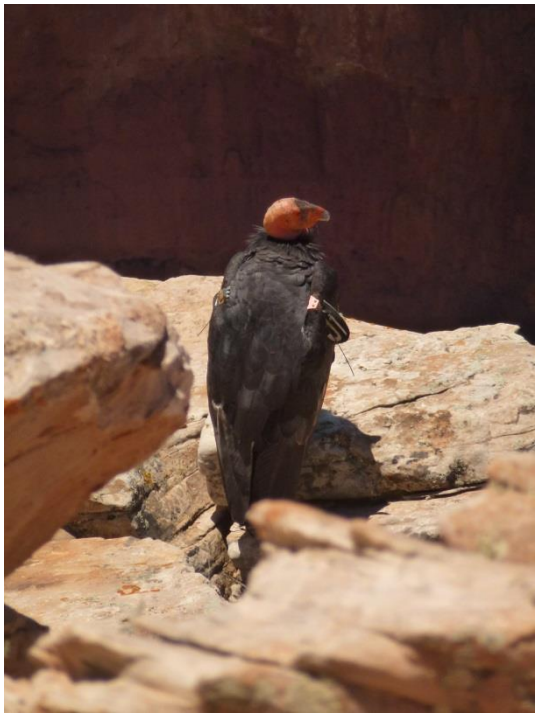

Alhoewel de tocht terug naar boven niet van de poes is, lijkt de terugweg korter te zijn dan de heenweg. Om iets voor 14u00 komen we aan op de plaats waar de trail begint. We hadden halvelings verwacht om tijdens onze klim de BvR tegen te komen, maar dat is ijdele hoop. Hebben ze deze wandeling dan helemaal niet gemaakt?

Onze magen knorren, dus nemen we de bus terug tot aan het bezoekerscentrum. Ook daar hebben we geen bereik en blijven we nog steeds in het ongewisse over de andere helft van het gezelschap. We gaan op zoek naar een picknickplekje in de schaduw, maar de schaarse tafels die in de lommerte liggen, zijn natuurlijk bezet. En nu in de volle zon eten zou tamelijk dom zijn. We zetten ons dan maar aan de kant van de weg naar het ‘Mather Point’ uitzichtpunt waar we onze bokes smeren.

We weten dat de BvR een bezoek aan het IMax-theater in het dorpje Tusayan juist buiten het park gepland heeft, maar het is al na 15u00 als we gedaan hebben met eten, dus dat halen we niet meer. In plaats daarvan wonen we een voorstelling van de documentaire in het bezoekerscentrum bij: ook de moeite waard.

Dan beginnen we aan de verkenning van het westelijke deel van de ‘South Rim’: we stappen op de ‘blauwe’ bus naar ‘The Village’ met de bedoeling daar de ‘rode’ bus naar ‘Hermits Rest’ te nemen. De ‘blauwe’ bus is een ‘bommelbus’ en stopt bij een aantal haltes; net voor het vertrek informeert de chauffeur dat er ook een expressbus is die rechtstreeks naar het aansluitingspunt rijdt. Wij dus terug de bus uit en op een drafje naar de expressversie die ons naar de ‘Village’ brengt.

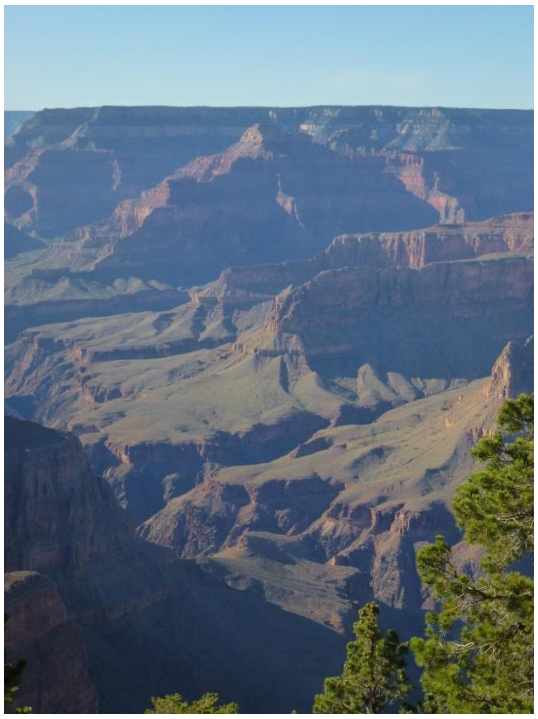

We hoeven niet te lang te wachten op de aansluiting met de ‘rode’ bus. Deze voert ons langs welgeteld 9 uitzichtpunten, die weliswaar in de reisboek van de BvR vermeld staan, maar waar we niet uitstappen: het zou eenvoudigweg teveel tijd in beslag nemen om elk punt te gaan bezichtigen en dan te moeten wachten op de volgende bus. We spreken af om 2 panorama’s te bezichtigen; aangezien volgens Koen ‘Hopi Point’ ‘n mooier uitzicht biedt bij ondergaande zon, rijden we eerst helemaal tot aan het einde van het bustraject en bezoeken daar ‘Hermits Rest’. Effe het aldaar gesitueerde winkeltje binnenlopen – vroeger was dit gebouwtje een gastplaats voor toeristen die de Grand Canyon per paard en muilezel wilden ontdekken – en wat foto’s trekken. Dan terug de bus op, met de bedoeling om af te stappen aan ‘Hopi Point’.

Tot onze teleurstelling echter houdt ons voertuig niet halt aan die uitzichtplaats: er was wel aangekondigd dat er op de terugweg maar aan 3 ‘vista’s’ zou gestopt worden, maar daar hoort ‘Hopi Point’ dus niet bij – alhoewel het in het reisboek zo vermeld staat én de chauffeur tijdens de heenrit dit wel zo verteld heeft.

De aansluiting met de ‘blauwe’ expressbus in de ‘Village’ laat op zich wachten: er zijn al 3 ‘blauwe’ ‘bommel’bussen gepasseerd als de express eindelijk ten tonele verschijnt. Een uurtje later dan gepland staan we terug aan het bezoekerscentrum. Als we nog een laatste sanitaire stop maken, merken we

commotie vlakbij het gebouw: er staan 2 heuse elanden op hun dooiste gemak te grazen. Een parkranger maant de toeristen aan niet te dichtbij te komen, want de beesten reageren tamelijk geagiteerd. Het zijn nog jonge dieren: het mannetje heeft nog maar amper een gewei.

In de auto checken we nogmaals onze internetverbinding: voorlopig niets. De rit terug naar Sedona neemt een dikke 2 uur in beslag: het zal 21u30 zijn als we daar aankomen. We overwegen al om naar een restaurantje onderweg op zoek te gaan, als eindelijk onze provider terug op het scherm verschijnt. Ik sta op het punt een berichtje te sturen om te vragen of we tenminste nog van een laatste avondmaal samen kunnen genieten, als Amber een telefoontje krijgt. Blijkt dat de BvR vooruitziend geweest is en deze morgen al in het restaurant van de ‘Best Western’ vlak voor het park een reservatie voor 12 personen om 19u30 gemaakt heeft. Oesje, wij zijn al wel op weg richting hotel! Dan maar een bocht van 180° maken en koers zetten naar Tusayan.

Exact om 20u00 arriveren we in de (sjieke!) eetgelegenheid ‘Coronado Room’: we worden hartelijk begroet door de andere helft van ons reisgezelschap. Ook zij vinden het heel jammer dat we onze laatste dag samen van elkaar gescheiden hebben doorgebracht. Uit onze beider verhalen blijkt al snel dat we elkaar bijna altijd met hoogstens een kwartier misgelopen hebben. Zó spijtig! Gelukkig hebben we elkaar voor het avondeten teruggevonden…

Twee flesjes heerlijke witte wijn, een uitstekende maaltijd, een heel prettig samenzijn, een dankwoordje door Hoesy aan Koen & Jelle en een nagerechtje later maken we dan toch aanstalten om naar Sedona terug te rijden. Koen en Jelle staan erop dat zij de rekening betalen: dat is écht niet nodig, dus nen dikke dankjewel daarvoor!

In de auto wordt het een gezellige boel: de 3 jongens en ikzelf kijken verder naar ‘Toy Story 3’ die we op de heenweg al beginnen kijken waren, Amber entertaint de chauffeur. Ik heb ons belevingsdagboek net niet helemaal bijgeschreven als we rond middernacht de parking van het hotel oprijden. Er vindt voor de laatste nacht nog een kamerruil plaats: Amber trekt in bij haar nichten + Gerd, Thijs verhuist naar de kamer van z’n neven. Het oorspronkelijk tijdstip van vertrek van de BvR wordt tot ieders vreugde met een uurtje naar 09u00 verlaat, zodat we morgenochtend voor een laatste keer samen kunnen ontbijten. Zonde van de gemiste laatste dag samen, maar zó blij dat we met z’n allen nog hebben kunnen avondmalen. Ik ga dan ook met een zalig gevoel van tevredenheid slapen…

Epiloog

En hier eindigt onze dikke uitgave. Hopelijk heb je het gevoel gehad dat je met ons meegereisd hebt. We hebben grenzen overschreden en verlegt. Grenzen qua afstand die we wandelden, maar ook que hoogtes die we daarbij overwonnen hebben.

Water was belangrijk. Niet alleen om te drinken, maar ook voor ons plezier en voor de vele fenomenale dingen die we gezien hebben. Natuurverschijnselen goed bewaard in parken waar er geen internet, noch gsm verbinding is. Je moet er dus wel van genieten. Ook de jongeren.

Het gebrek aan moderne communicatiemiddelen, in een land dat toch wel prat op haar technologie gaat, doet je ook beseffen dat plannen en afspraken zeer belangrijk zijn. Want als het fout gaat, heb je alleen die laatste waar je op terug kan vallen. Hopen op toeval is een slechte methode.

Persoonlijk vond ik de Gran Cayon een beetje tegenvallen. Ik had er meer, iets anders van verwacht. Toegegeven: het is zeer mooi en soms adembenemend, maar als je al die andere pracht gezien hebt, dan treedt er misschien een soort verzadiging op. Wie weet? Maar, de Gran Canyon blijft iets dat je moet bezoeken en waarin je moet wandelen.

Vanaf nu zijn we weer met zes. Op de terugweg. De volgende editie belooft een stuk dunner te worden. Onze koers is immers gezet op Chesapeake; onze thuis in de USA.

44: Den Groote Trek naar het Westen
De zuidelijke terugtocht

Proloog

Met de proloog van deze laatste editie nadert het einde van onze road trip naar het Westen van de USA. Hoewel we al een tijdje oostwaarts rijden, beginnen we nu echt aan de terugtocht via het zuiden. We hadden voor deze route gekozen omdat deze sneller was en omdat het ons de kans gaf om andere staten te ontdekken, beter gezegd te doorkruisen. Op het einde rijden we echter meer centraal want de zuidelijk staten aan de Oostkust hebben we vorig jaar al verkend. Echt verkennen is het echter niet, want veel tijd om stil te staan hebben we niet voorzien. Niet dat die staten dat niet verdienen, maar zelfs een reis van 6 weken, wat toch wel lang is, vraagt keuzes.

Na drie weken laten we ook de bende van Ranst achter. Achterlaten is niet echt het juiste woord, want zij trekken terug richting Westen, richting Los Angeles. Een stad die we niet te zien krijgen. De extra 1500 km was te veel van het goede.

Deze terugtocht betekent echter niet dat we niets interessant zullen zien, integendeel. Er staan nog een paar zeer interessante dingen op het programma, een aantal echt gepland en andere gewoon bij toeval omdat we er langs komen. Rijden langs de wereldbekende Route 66 is er één van. Cruisen op en langs deze verkeersader moet iets speciaals zijn. Ook even vergapen op een versteend woud staat op ons lijstje. Maar de focus ligt op het veilig en tijdig aankomen in Chesapeake.

Rij nog even mee met ons tijdens dit laatste gedeelte van onze reis.

Dag 37: Van Sedona (AZ) naar Santa Fe (NM)

448 mijlen / 14545 km totaal / 6.539 stappen

Gepland: Via Route 66 naar het Petrified Forest National Park (http://www.nps.gov/pefo/index.htm), even een kijkje nemen in het Petroglyphs National Monument en doorrijden naar Santa Fe.

Ken je dat gevoel dat je heel diep slaapt en daarbij zeer eigenaardig droomt, zodat je – wanneer je ontwaakt – nog een tijdje nodig hebt om volledig wakker te worden? Dat was bij mij het geval deze ochtend: nog half in m'n droom gevangen, kost het me een klein half uur om te beseffen dat ik moet opstaan, want dat vandaag de wegen van de BvR en de onze scheiden. Een snelle douche spoelt de laatste restjes droom weg, en al vóór 08u00 zijn we in de ontbijtruimte. We schuiven enkele tafels bij elkaar, zodat we – buiten de 3 jongsten – kunnen samenzitten.

De leden van het reisgezelschap komen een voor een binnendruppelen, maar Koen, Jelle & Loic blijven de grote afwezigen. Pas rond 08u30 verschijnen ook zij ten tonele. Koen heeft als model-peter z'n petekind Loic z'n eerste scheerles gegeven, terwijl Jelle geprobeerd heeft om de vliegtickets van Lore & Gerd aan te passen. Aangezien de hele bende in San Francisco gearriveerd is, staat deze stad ook als vertrekpunt terug naar België op de tickets vermeld. De BvR rijdt echter vandaag naar Los Angeles, en dus is het simpeler als Lore & Gerd, die een weekje vroeger huiswaarts vliegen, van daaruit zouden kunnen vertrekken. Simpel en logisch, ja, maar niet in de Amerikaanse burgerluchtvaart! Hoesy heeft gisterenavond tijdens het avondmaal Jelle erop attent gemaakt dat ze best eens checkt of de terugvlucht wel blijft gelden als het koppel vanuit een andere luchthaven vertrekt.

Jelle heeft dus een deel van de morgen doorgebracht met het bellen, mailen en trachten contact te krijgen met de persoon die haar hierover informatie kan verschaffen. En wat blijkt? Als Lore & Gerd inderdaad vanuit LA het vliegtuig zouden nemen, komt de hele terugvlucht te vervallen en moeten er nieuwe tickets aangeschaft worden! Koen vat het ludiek op: er zijn 3 mogelijke oplossingen voor dit probleem.

1. Vanavond rijden ze naar de luchthaven in LA en proberen ze ter plekke het nodige te regelen;
2. Als dit niet lukt, staan ze deze nacht om 02u00 (= 11u00 Belgische tijd) op om via de website waarop ze de tickets aangekocht hebben, het probleem op te lossen (met online-ondersteuning);
3. Mocht ook dit niet werken, dan worden er 2 tickets LA-SF aangeschaft, zodat ze via een omslachtige weg naar België kunnen terugvliegen (LA – SF – terug over LA – Londen).

Benieuwd hoe dit gaat aflopen…

Om 09u00 blazen we verzamelen op de parking: het moment om afscheid te nemen, is aangebroken. We proberen het onvermijdelijke zo lang mogelijk uit te stellen: de laatste overschotjes wisselen van eigenaar (brood, toespijs,…), we trekken nog wat gekke foto's, we kruipen mee in de auto van de BvR,… Een omhelzing, een kus, een innige knuffel en wég zijn ze; wij blijven achter met een leeg gevoel. Vanaf nu zijn we terug op ons gezinnetje aangewezen…

Een kwartiertje later checken ook wij uit en vatten we de tocht oostwaarts, terug naar onze thuis in de USA aan. Vandaag staat een rustige rit op het programma, met slechts 2 bezichtigingsmomenten: 'Petrified Woods National Park' in Arizona en 'Petroglyphs National Monument' in New Mexico.

Tijdens de 2,5 uur durende rit naar de eerste tussenstop is het rustig in de auto: er wordt geslapen, ge-gamed, op de laptop getokkeld,… Alleen een tankbeurt vlak voor 'Petrified Forest National Park' brengt even onderbreking. Het benzinestation is gelegen in een van die vele stadjes die de hoogtij van Route 66 gekend hebben en nu weggedeemsterd zijn.

Aangezien we geen idee hebben waar de interessantste versteende bomen gesitueerd zijn die we bovendien via een korte, gemakkelijke wandeling kunnen bereiken, gaan we eerst binnen in het bezoekerscentrum dat voor de ingang van het park ligt (noot van Hoesy: net zoals de Sequoia's is het zien van een versteend woud iets waar ik sinds het lezen van een 'Hoe en Waarom' boek uit mijn jeugd wou zien). Van de ranger krijgen we een aantal tips en een kaart.

Als we het park willen binnenrijden, krijgen we voor de eerste keer tijdens onze trip te maken met een echt weerbarstige ranger. Méér nog: de vrouw aan de ingang weigert ons binnen te laten op vertoon van onze 'National Parks Pass'. Ze heeft geen oor naar de uitleg van Hoesy, vertikt het om de mail die Legal ons bezorgd heeft te lezen, en is eigenlijk ronduit onbeschoft en vijandig. Ten langen laatste betalen we 10,00 USD om toegang te verkrijgen, die ze ons ook verleent nadat ze ons pasje ontwaard heeft d.m.v. een alcoholstift.

Danig ontstemd over het boertige gedrag van de ranger houden we halt aan het eerste uitkijkpunt. De heuvels zijn prachtig gekleurd in tinten rood, maar wij nemen op automatische piloot foto's, ondertussen niet zo'n fraaie namen bedenkend voor de parkranger aan de ingang. Amber haalt de dissolvant tevoorschijn en slaagt erin de rode "V" die de barcode op het pasje grotendeels bedekt, te verwijderen. Hier zal zeker een vraag om uitleg gericht aan Legal van komen!

Het voorval blijft nog een tijdje nazinderen, maar we besluiten onze dag hierdoor niet te laten bederven. We houden halt aan Painted Desert Inn: dit gebouwtje was vroeger een herberg, nu een beschermd monument waar je binnenin de sfeer van weleer kan opsnuiven. Het uitzichtpunt achter de Inn, 'Kachina Point', biedt een schitterend zicht op de gekleurde rotspartijen.

We volgen voor een groot stuk de 45 km lange geasfalteerde weg doorheen het park en stoten hierbij op een paar onverwachte pareltjes. Zo kruisen we op een bepaald moment de ‘Mother Road of America’, Route 66: je kan de oude, houten electriciteitspalen langsheen de historische weg nog zien staan, evenals het wrak van een Studebaker uit 1932. Iets verder bekijken we vanop een platform de zogenaamde ‘Newspaper Rock’: rotsblokken bedekt met petroglyfen, waarvan sommige tot 2.000 jaar oud zijn.

Onderweg naar de ‘Blue Mesa’ rijden we voorbij ‘The Teepees’, heuvels bestaande uit verschillende lagen klei en zandsteen in wonderlijke kleuren: roze, rood, purper, blauw, grijs. Om de versteende bomen te bewonderen, moeten we wachten tot we de 5,6 km lange lus langsheen de ‘Blue Mesa’ oprijden: her en der in het beige-bruine, rood-paarse, grijsgroene landschap liggen er gekleurde stammen die geschilderd lijken, maar wel degelijk echt zijn. Door de silicium-dioxide in het water dat miljoenen jaren geleden in de stammen gesijpeld is, zijn deze niet verrot, maar als het ware versteend.

Het is al 14u30 als we via dezelfde weg terugkeren en halthouden aan ‘Chinde Point’ waar er overdekte picknicktafels zijn. Er is niet veel volk; we eten onze bokes terwijl boven ons de regen zachtjes op het afdak tokkelt. We missen de BvR om onze ervaringen en foto’s mee te delen…

Al van vóór de uitgang van het park merken we iets niet zo prettigs op de autosnelweg die we moeten opdraaien: een file van auto’s en vrachtwagens, zover het oog kan reiken. Er is geen andere weg die we kunnen volgen zonder teveel

tijd te verliezen, dus we nemen de oprit en gaan mee aanschuiven. Pas na een half uur komt er terug beweging in de lange rij wachtenden; een beetje verderop passeren we de plek des onheils en zien een verhakkelde personenwagen mèt kinderzitjes ernaast op de andere rijstrook staan. Hopelijk zijn de inzittenden er zonder al teveel kleerscheuren uitgeraakt…

Het bezoekerscentrum net over de grens van New Mexico blijkt al gesloten te zijn: nochtans is het tot 17u00 open volgens het bordje aan de deur. Ah ja, Arizona doet niet mee aan de zomertijd en volgt dus op Pacific Time, alhoewel we al in de Mountain Time Zone zaten: op slag weer een uurtje ouder! Dit betekent wel dat er in één moeite een uurtje van onze totale reistijd af gaat: nog ‘slechts’ 2,5 uur rijden…

De zon gaat net onder als we arriveren bij ons hotel in Santa Fe, NM: ‘Hyatt Place’. Aangename inkomhal met adobe- en andere Mexicaanse toetsen, zeer vriendelijke ontvangst door de 2 dames aan de balie. Vlug alles uitgeladen en naar onze kamer gebracht en dan iets om te eten gaan zoeken. Onze keuze valt vanavond op de ‘Applebee’s’ die op wandelafstand van het hotel ligt.

We hebben een leuke maaltijd, andere sfeer dan met de volledige bende, maar we missen ze wel. Loic charmeert de dienster, Jasmine, en naar goede gewoonte spelen de kids een spelletjes ‘1000 Bornes’ in afwachting van het eten. Rond 23u00 zijn we terug in onze kamer, en kruipt iedereen vlug onder de lakens.

Alhoewel we niet echt gewandeld hebben vandaag, zijn we toch behoorlijk moe, vooral onze chauffeur die in slaap valt van zodra z’n hoofd het kussen raakt. Na het checken van onze mails en het vervolledigen van het verslag van onze belevenissen van vandaag zoek ook ik m’n bedje op. Morgen uitslapen!!!

Hyatt Place (Santa Fe, NM)

Nice, new hotel with very comfortable and clean rooms. Staff is very helpfull. The shuttle to the airport and to the city center is very convenient.

Dag 38: Santa Fe (NM)

3 mijlen / 14550 km totaal / 7.348 stappen

Gepland: Santa Fe bezoeken (http://santafe.org/) en rusten voor de grote terugtocht.

'n Eerste keer wakker geworden rond 07u30, 'n tweede keer een klein uurtje later: niet slecht voor een 'uitslaapochtend'. Hoesy gaat mee ontbijten, de kids liggen nog allemaal te ronken… of toch niet? We zijn net buiten de deur als Amber 'n SMS'je stuurt: 'Ni gaan eten zonder mij!'. We zijn dus met z'n drieën om te genieten van een verse fruitsla, havermoutpap, yoghurt en wafeltjes. Alhoewel binnen in de ontbijtruimte niet alle tafels bezet zijn, kiezen we een plaatsje buiten: het is aangenaam warm en we kunnen in de schaduw zitten.

Tegen dat wij gedaan hebben, komen onze 3 zonen eraan. Wij gaan alvast terug naar de kamer, want ik zou nog eens willen proberen te skypen met papie en mamie. Ik bemerk dat ze ons donderdagochtend hebben proberen te bereiken; nu echter zijn ze niet aanwezig: spijtig! Dan neem ik maar een douche en was ik m'n haar: er staat vandaag eigenlijk niets op het programma, dus we kunnen zelf invullen hoe we onze dag willen doorbrengen.

Hoesy strekt zich uit op bed en valt, zoals te verwachten was, terug in slaap. Amber gaat verder met haar 'Grey's Anatomy'-marathon; de jongens zitten eerst een poosje te gamen, maar gaan dan toch zwemmen, behalve Ciaran dan, die weer enkele taken voor z'n 'summer school' moet maken. Nadat ik m'n haar gedroogd heb, haal ik de strijkplank en het ijzer uit en installeer me voor de televisie. Eerst proberen Amber en ik via onze harddisk, waarop Lore een aantal films overgezet heeft, een film te bekijken, maar dit lukt niet echt. Dan maar een poosje zappen, totdat ik ergens in 'Airforce One' terechtkom.

Ciaran is ondertussen – nadat eerst Seighin en dan Loic komen zagen zijn – ook naar het zwembad versast. We hebben beslist om al onze bagage te herschikken: alles wat reeds meegewassen, maar nog niet gestreken is, wordt op bed gelegd en daaruit kiest ieder hetgene dat hij/zij voor de rest van deze reis gaat dragen. Die spulletjes strijk ik, terwijl ik naar de heldhaftige reddingspogingen van Harrison Ford kijk onder het motto 'Het nuttige aan het aangename paren'.

De jongens keren na een tijdje terug van het zwembad en we besluiten deze namiddag met diegenen die willen, het oude centrum van Santa Fe te gaan verkennen. We hoeven hiervoor zelfs onze auto niet te nemen: het shuttlebusje van het hotel zal om 14u00 klaarstaan om ons naar daar te brengen. Amber en Loic smeren bokes die ik tijdens het strijken opeet.

Tegen 13u45 is praktisch alles weggewerkt. Alleen Ciaran verkiest hier te blijven om nog wat te werken en zal ons om 16u30 vervoegen, eveneens gebruikmakend van de shuttlebus. Seighin gaat tegen z'n zin mee: hij was liever in het hotel gebleven, maar we vrezen dat Ciaran, zijnde minderjarige, niet gemachtigd is om

met z’n kleine broertje helemaal alleen tot in het centrum te rijden, zelfs al gebeurt dit dan d.m.v. de hotelbus.

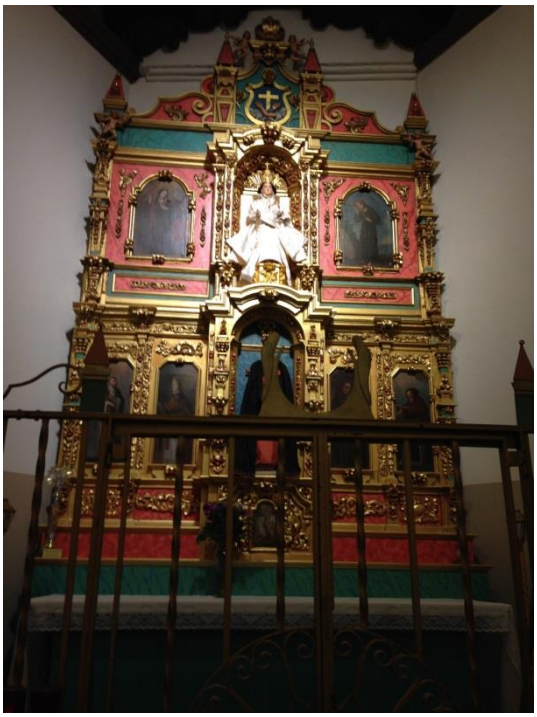

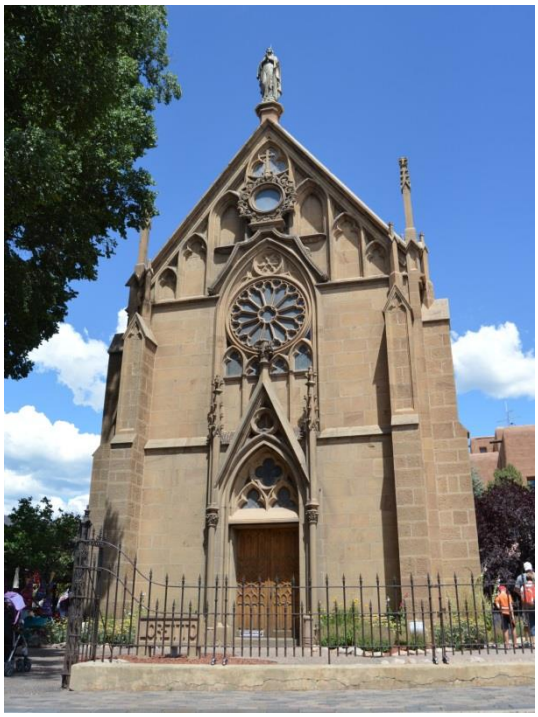

We worden netjes afgezet aan de kathedraal van Sint-Franciscus van Assisi, de patroonheilige van Santa Fe. Het bouwwerk is niet te vergelijken met onze Onze-Lieve-Vrouwekathedraal van Antwerpen, of eender andere Europese kathedraal, maar is toch een mooi gebouw. We bezoeken ze binnenin en zetten dan onze ontdekkingstocht doorheen Santa Fe voort.

Het oude centrum is pittoresk en klein, alles ligt op wandelafstand. Alle gebouwen zijn in typische Adobe-stijl en doen Spaans aan. Er is juist een grote kunstmarkt aan de gang, dus de straatjes lopen vol met volk, wat niet erg is, want er is geen verkeer toegelaten. Aan een van de kraampjes koop ik van een kunstenaar uit Burkina Fasso een mooi bronzen hangertje voor onze dochter. We ontdekken een supertof restaurantje

waar ik graag vanavond met Hoesy zou gaan eten – de kids willen maar al te graag een pizzabestelling in het hotel laten leveren – maar m’n ventje heeft er geen oren naar. Pech!

De Plaza, het marktplaatsje, staat ook vol met kraampjes en is omgeven door enkele historische gebouwen waarin interessante winkeltjes en kunstgalerijen ondergebracht zijn. We bekijken de etalages, gaan af en toe binnen: mooie designkleren (Dries Van Noten!), heerlijke servies- en bestekspulletjes, prachtige kunstwerken, kruiken, vazen. ‘If I (only) were a rich (wo)man…’…

Het is warm, en we drinken dus veel van het meegebrachte water, wat Seighin al gauw doet zeggen dat hij naar toilet moet. In een van de kleine winkelcentra bespreken we onze plannen voor de rest van de middag. Hoesy vreest dat er van ons origineel schema niet veel in huis gaat komen. Normaal gezien hadden we Ciaran om 16u30 aan de kathedraal ontmoet, waarna we nog een tijdje verder rondgewandeld zouden hebben. Rond een uur of 18.00 zouden we dan een stukje gaan eten zijn, zodat we met het shuttlebusje van 20u30 terug naar het hotel hadden kunnen rijden. Omdat het echter zo druk is, zullen de meeste restaurantjes in het centrum wel volzet zijn, en dus passen we onze plannen aan.

Amber belt naar haar broer om hem te vragen dat hij het shuttlebusje ons om 16u30 laat komen oppikken; hijzelf zou dan in het hotel blijven. We zullen vanavond in de buurt van ons logeeradres wel iets te eten zoeken. Zo gezegd, zo gedaan: we wachten aan de kathedraal op ons transport, ondertussen genietend van het zonnetje en de vakantiesfeer die in de lucht hangt. Het transport naar ‘Hyatt Place’ neemt niet veel tijd in beslag: rond 17u00 zijn we terug op onze kamer.

De jongens gaan weer het zwembad onveilig maken, Hoesy doet opnieuw een dutje, ik zoek wat info over Santa Fe op en Amber kijkt verder naar haar favoriete ziekenhuisreeks. Met ‘Harry Potter and the Deathly Hallows – part I’ op de achtergrond vul ik vervolgens ons belevingsdagboek aan. Het is nog geen 19u00 als de jongens van hun zwempartij terugkeren. Ze nemen om de beurt een douche, en dan overleggen we waar we naartoe trekken voor ons avondmaal. Ik heb nog steeds een romantische date in m’n hoofd, maar met de kids erbij wordt het een keuze tussen ‘Buffalo Wild Wings’ en ‘Olive Garden’.

Toch nét iets meer trek in de Italiaanse keuken krijgen we aan de ingang van den ‘Olijvenhof’ te horen dat de wachttijd ongeveer een 30-tal minuten bedraagt. Waarschijnlijk zal dit in een andere eetgelegenheid ook het geval zijn, dus we installeren ons op de bankjes voor de deur. Een 10-tal minuutjes later echter worden we al naar een tafel geleid: ‘n meevallertje.

Het eten is, zoals we gewend zijn, lekker – allé, naar Amerikaanse maatstaven dan toch – maar onze dienster is duidelijk een nieuwelingetje. Ze vergeet bestellingen (een 2de bordje minestrone voor Hoesy, mijn gegrilde kipreepjes bij m’n hoofdgerecht, refills van de softdrinks van de kids, …), klungelt met het brengen van de borden (groot dienblad nog niet gewoon) en laat gerechten staan terwijl ze de kaas gaat halen (in plaats van die al op te dienen, zodat ze niet koud worden). Bon, ’t is een gezellige avond, dus we gaan er niet te zwaar aan tillen.

Terug op onze hotelkamer wordt er afgesproken dat we morgenvroeg om 08u00 gaan ontbijten, zodat we rond 09u00 kunnen vertrekken. Amber kijkt in bed nog naar een aflevering van ‘Grey’s Anatomy’, ik zap een tijdje op zoek naar een goed programma op TV en probeer dan via m’n laptop nog iets te bekijken, maar geef het finaal toch maar op. Loic, de airco staat toch op, hè?

Dag 39: Van Santa Fe (NM) naar Oklahoma City (OK)

556 mijlen / 15445 km totaal / 4.348 stappen

Gepland: Een lange rit naar Oklahoma City met eventueel een stop in de Alibates Flint Quarries (http://www.nps.gov/alfl/index.htm).

Midden in de nacht word ik wakker: man, wat is het heet! Ik gooi lakens en sprei aan de kant, maar het duurt toch nog eventjes vooraleer ik terug in slaap val. Iets voor 07u30 ontwaak ik en merk ik dat ik terug onder de lakens lig; de kamertemperatuur is ook gevoelig lager. Ik spring snel onder de douche; terug uit de badkamer weet Amber me te vertellen dat ze deze nacht de airco – die dus duidelijk NIET opstond, Loic! – heeft opgezet: het was 87° F (30,55° C)!

Hoesy zoekt een T-shirt om aan te doen: oei, ik had gisteren toch alle nog benodigde kledingstukken toch gestreken? Vlug de strijkplank terug uitvouwen om op de laatste kleren een ijzertje te zetten: no way dat mijn gezin onverzorgd rondloopt!

In de ontbijtzaal zijn alle tafeltjes binnen bezet, maar op het terras is het nog lekker rustig, dus nemen we daar plaats. Verse fruitsla, yoghurt en pannenkoekjes, vergezeld van fruitsap en koffie: meer moet dat niet zijn.

Dan begint het 'moeilijke' werk: we hebben afgesproken dat we per twee leden van het gezin één zak met alles wat we de laatste 5 dagen nog zullen nodig hebben op onze reis, inladen. Op die manier moeten we niet telkens alle koffers en zakken uit de auto te halen. De grootste zak reserveren we voor alle kleren die tijdens onze trip reeds gewassen, maar nog niet gestreken zijn: als we thuiskomen, weet ik dadelijk waaraan m'n eerste dagen besteed zullen worden…

Een half uur later dan gepland verlaten we Santa Fe, NM. Niet echt erg, die kleine achterstand op ons reisschema: vandaag doen we niets anders dan rijden. We doorkruisen het bovenste topje van de 'Lone Star State' en rijden tot in het midden van Oklahoma, waar we in de hoofdstad blijven overnachten.

Eens we op de autosnelweg zijn, ga ik op zoek naar een eetgelegenheid voor deze middag: Texas is dé staat van de steaks, dus hebben we besloten in een op en top Texaanse eetgelegenheid te gaan lunchen. Met behulp van de GPS en de AAA-reisgids valt onze keuze op Amarillo als stopplaats. 'Is this the road to Amarillo? I've been weeping like a willow…'. Daar zullen we rond 15u00 Central Time arriveren…

We houden nog welgeteld 1 keer halt op New Mexicogrondgebied voor een pipistop, daarna gaat het rechtstreeks richting staats- én tijdgrens, die we omstreeks 13u00 (14u00 Central Time) overschrijden. Spijtig genoeg is er vlak na de grensovergang geen bezoekerscentrum – alhoewel we

op een Interstate zitten – dus geen kans om een deftige foto van het staatsbord te maken. We stoppen een eindje verder aan een oud benzinestation, dat de sfeer van Route 66 uitademt, om te tanken en naar ’t toilet te gaan.

Een uurtje later bereiken we ‘Saltgrass Steakhouse’ in Amarillo, dat in de reisgids het volgende (veelbe)lovende commentaar krijgt: ‘Born from the spirit of Texas cattle drives, the restaurant resembles a Texas lodge, with high ceilings and mounted animal heads. Baby back ribs are so tender the meat falls of the bone’.

Inderdaad, de reisgids heeft niet overdreven. Het interieur ademt een western-sfeer uit, nóg leuker – authentieker - dan de decoraties in de restaurants van de Longhornketen. Onze dienster, Ashley, spreekt met een licht zuiders accent en is de vriendelijkheid en gedienstigheid zelve. Het eten is voortreffelijk – die ribbetjes! – en m’n cocktail dat aan de lunch voorafgaat, een White Cosmopolitan, gaat vlotjes naar binnen. Echt wel een zéér accurate verwijzing in de AAA-reisgids!

Na ons (na)middagmaal kunnen de 2 meisjes de chauffeur vermurwen om nog eventjes bij de enkele gebouwen verderop gelegen Cavender’s Boot City te stoppen. Hier is het al cowboy en linedance wat de klok slaat; ik merk een paar schitterende laarzen op, maar ga toch niet over tot de aankoop ervan, wegens net iets te prijzig.

En dan is het weer ‘en route’, verder in oostelijke richting doorheen het bovenste puntje van Texas. We houden nog één keer halt aan een van de stopplaatsen aan de I40 en bemerken tot onze verbazing dat het gebouw waarin de toiletten ondergebracht zijn, een soort van museumpje rond het ‘Route 66’-thema is: leuk!

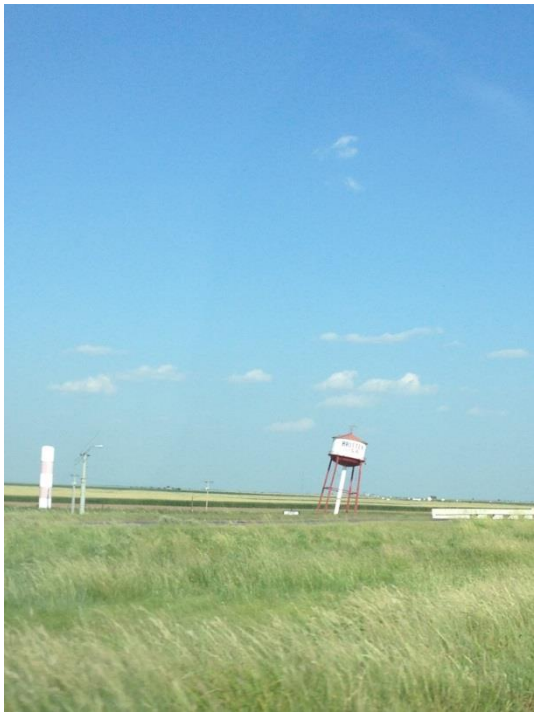

Als we de ‘Lone Star State’ verlaten, vind ik het eerlijk gezegd een beetje spijtig dat we niet meer tijd hebben uitgetrokken om Texas te bezoeken: hetgeen ik van de staat gezien heb, doet me verlangen naar meer… De grens met de ‘Sooner State’ is er ‘sooner’ dan verwacht, ’t is te zeggen, ik mis het bord dat de staat Oklahoma aankondigt. Blijkt het geen stereotiepe, grote plakkaat te zijn, maar eerder een tamelijk laag gemetseld muurtje. Gelukkig ligt er enkele kilometers verderop een bezoekerscentrum waar ik alsnog een kiekje kan maken van het staatsbord.

De kids kijken naar de DVD ‘Avatar‘, ik ‘entertain’ de chauffeur door de geschiedenis van en weetjes over Oklahoma op te zoeken en voor te lezen, en zelfs een stukje te laten horen van de overbekende song uit de gelijknamige musical van Rodgers & Hammerstein. Hierbij kom ik nog te weten dat dit lied ook het officiële lied van de staat Oklahoma is: alweer iets bijgeleerd!

Het loopt al tegen 21u30 aan als we aan ons hotel, ‘Holiday Inn Express’, in OKC arriveren. Goed nieuws voor onze zonen echter: het zwembad blijft open tot maar liefst 23u00! Dat laten ze zich geen 2 keer zeggen: prompt wisselen ze hun gewone kleren voor zwemgerief en weg zijn ze. Niemand van ons heeft nog echt honger, dus stellen we ons tevreden met banaantjes en een appel en enkele boterhammetjes en koekjes.

Amber is zo moedig om haar postkaartjes nog te schrijven, maar daar heb ik de puf niet meer voor. Al zappend blijf ik hangen bij ‘Murder in the First’; omstreeks 23u30 krijg ik van m’n bedpartner de geërgerde vraag of de televisie misschien uit mag?

Holiday Inn Express (Oklahoma City, OK)

Excellent service with nice rooms. A bit unfortunate that we only stayed for one night.

Dag 40: Van Oklahoma City (OK) naar Columbia (MO)

469 mijlen / 16200 km totaal / 10495 stappen

Gepland: Doorrijden naar Columbia.

Ook vandaag weer een lange rit voor de boeg, zij het niet zo lang als gisteren: ‘slechts’ 6,5 uur – in tegenstelling tot 8 uur gisteren. Voor alle duidelijkheid: dit is zonder stops en middagmaal! Daarom opnieuw de wekker om 07u30 gezet, want om 08u00 gaan we ontbijten.

Alhoewel zowel Amber als Ciaran zich voorgenomen hadden om om 07u00 al op te staan, liggen ze allebei nog in bed; Seighin slaapt ook nog, Loic is juist wakker en bezig aan z’n buikspieroefeningen. Als ik onder de douche uit kom, vertelt Amber me dat ze wel degelijk om 07u00 uit bed was om een half uurtje te gaan fitnessen, maar alle toestellen in de ruimte waren bezet…

Tijdens het ontbijt verzamelen we enkele potjes ‘cream cheese’: het is immers dinsdag en Hoesy heeft het plan opgevat om bij z’n favoriete broodjeszaak, ‘Panera Bread’, een ‘Baker’s Dozen’ te gaan halen als middag- of avondmaal. Terug op de kamer hebben we nog een kwartiertje voor het afgesproken vertrekuur: ik probeer papie en mamie via Skype te bereiken, maar krijg niemand aan de lijn.

Het is al warm buiten, zéér warm. We slaan benzine in – de prijs (2,35 USD/gallon) is belachelijk laag in vergelijking met die in de westelijke staten – en vertrekken. Aan het benzinestation hebben we bekeken welke opties we hebben qua reisroute. Twee mogelijkheden: ofwel rijden we via Tulsa naar het 3-statenpunt (Oklahoma, Kansas, Missouri) en dan verder naar boven, Missouri in, ofwel kiezen we voor de I35 in noordelijke richting, waarbij we de grens met Kansas oversteken. Het wordt de laatste route: iets langer, maar geen tol en dan hebben we Kansas toch ook (een klein beetje) gezien.

Het hotel ligt ten noorden van Oklahoma City, dus hebben we weinig moeite met het verkeer; de ochtendspits is trouwens voorbij. Anderhalf uurtje later al bereiken we de grens met de ‘Sunflower State’. Volgens de AAA-reisgids ligt het bezoekerscentrum een 20-tal mijl voorbij de staatsgrens, in Belle Plaine. Daar stoppen we dan ook en worden we aangesproken door een vriendelijke oude gids, die denkt dat ik een Scandinavische ben – puur afgaand op m’n uiterlijk. We babbelen een poosje en hij geeft ons informatie over zijn lievelingsstaat, Kansas. Hij heeft alle 48 staten op het Amerikaanse vasteland bezocht en hoopt ook Alaska en Hawaï nog te kunnen zien.

De stad Wichita ligt te dicht om nu al te middagmalen, de stad Topeka dan weer iets te ver. Ik zoek dus aan de hand van de brochures van de gids en de AAA-reisgids de gulden middenweg: een eetplaatsje in Emporia. We arriveren aan

‘Montana Mike’s’ om iets voor 13u30: net zoals gisteren heb ik de keuze laten vallen op een steakhouse, waar je echter ook vis, kip, hamburgers en salades kan krijgen. Ciaran heeft de bokkenpruik op en weigert mee binnen te gaan. We hopen dat hij na een tijdje bijdraait en ons alsnog komt vervoegen, maar als de dienster de bestelling komt noteren, is hij er nog steeds niet.

Loic gaat terug naar buiten om z’n broer (proberen) te overhalen om met ons te lunchen. Hij blijft echter lang weg, en als ik poolshoogte ga nemen, is hij nog steeds bezig met op Ciaran in te praten. Er helpt geen lievemoederen aan: onze middelste zoon blijft koppig in de auto zitten. Bon, dan wordt het een middagmaal zonder hem!

Het eten is niet zo verfijnd als gisteren, maar best lekker, en over de cocktail die ik uitprobeer, valt geen kwaad woord te zeggen. Nog een koffietje en een stukje cheesecake en we kunnen er weer tegen. Seighin heeft z’n eten niet allemaal opgekregen en neemt een ‘doggybagje’ mee voor z’n broer, die nog steeds in de wagen zit te gamen. Tja…

Net zoals deze voormiddag zoek ik feiten over de staten die we doorkruisen op en lees ze voor aan de chauffeur: de kids zijn immers naar het 2de deel van ‘The Lord of the Rings’ aan ’t kijken. Ook tel ik hoeveel staten we dit en vorig jaar al bezocht hebben – 33 + DC – en welke we hoogstwaarschijnlijk niet zullen kunnen zien – 6 (Alaska, Washington, North Dakota, Nebraska, Iowa en Arkansas). Dat betekent dat we er volgend jaar nog 10 te bezichtigen hebben - als je Hawaï niet meetelt, dat ik samen met m’n ventje hoop te verkennen.

Een anderhalf uurtje later is Kansas City al in zicht. ’n Beetje een eigenaardige stad: ze is letterlijk op de staatsgrens gelegen! Vandaar ook dat ze een zogenaamde ‘independent city’ is. We belanden in de avondspits en het wordt dus een heel tijdje aanschuiven. Daardoor kan ik echter wel mooi de grensovergang van Kansas naar Missouri, de ‘Show Me State’ – rare bijnaam, trouwens – trekken. Als ik Wikipedia raadpleeg, krijg ik de volgende uitleg:

"De twee meest voorkomende en populaire verhalen over de oorsprong van de bijnaam 'show me state', betreffen ofwel een toespraak van voormalig congreslid Willard Vandiver of de opleiding van Missourian mijnwerkers in Colorado.

De meest voorkomende bron voor de bijnaam voor Missouri komt uit een toespraak van een voormalig congreslid van de staat en zijn ongeloof over politieke zaken. Willard Duncan Vandiver gaf een toespraak op een marinebasis banket in 1899. In deze toespraak gaf hij commentaar op de deugden van zijn thuisstaat Missouri en merkte op dat sinds hij uit Missouri afkomstig was anderen hem iets moesten laten zien, in plaats van gewoon erover te spreken.

Een ander verhaal komt uit de periode dat Missouri mijnwerkers naar Colorado gingen om mijnwerkers te vervangen. Deze Missourians waren onbekend met Colorado mijnbouw praktijken en ze moesten frequent training in de voorschriften en procedures voor de mijnbouw in Colorado krijgen. Het verhaal gaat dat de andere mijnwerkers op de Missouri mijnwerkers reageerden en vertelden dat ze steeds vroegen 'show me' voor ze iets konden doen.

Ongeacht de oorsprong, de bijnaam is ingegeven door het pragmatisme en het realisme in de dagelijkse gang van zaken waarvoor de inwoners gekend zijn. De bijnaam is officieus, hoewel 'Show-me state' is gedrukt op kentekenplaten voor Missouri".

Volgens de AAA-gids komen we niet voorbij een bezoekerscentrum, dus volgen we een beetje nieuwsgierig een bordje dat ons een paar afritten verder de weg naar een 'Tourist Info Center' wijst. Pech: in tegenstelling tot de meeste bezoekerscentra sluit dit al om 16u00. En Seighintje moet naar 't toilet… Een oude, zeer vriendelijke man wil echter de deur wel eventjes voor ons opendoen: Chuck blijkt de directeur van het centrum te zijn. Hij leidt ons rond doorheen de tentoonstelling over de geschiedenis van de staat en vertelt ons honderduit over de Burgeroorlog, WWO I en II, de Pony Express. Hij vraagt ons om iets in het gastenboek te schrijven, geeft ons brochures en een wegenkaart en bedankt ons voor het feit dat we langsgekomen zijn. Nee, Chuck, jíj bent bedankt dat je zo gastvrij voor ons bent geweest!

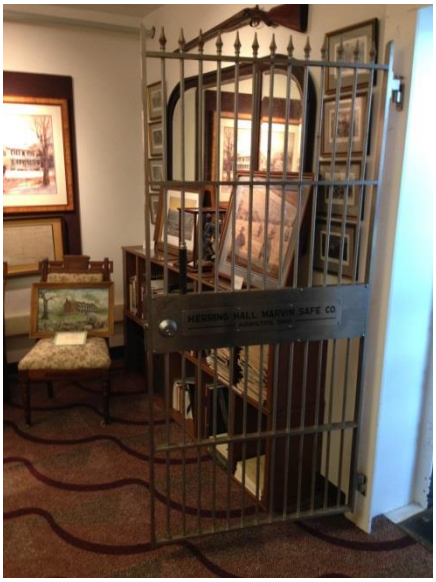

Nog iets meer dan 2 uur rijden scheidt ons van onze eindbestemming voor vandaag: Columbia, MO. Terwijl de kids verder de lotgevallen van Frodo & co bekijken, begin ik voor ons belevingsdagboek aan de episode van vandaag. Hoesy denkt dat het een korte aflevering zal worden, omdat we het grootste deel van

de dag op de baan doorgebracht hebben, maar toch zet ik weer meer woorden op papier dan verwacht.

In de ‘Panera Bread’ vlakbij het hotel slaan we onze ‘Baker’s Dozen’ én een cinnamon roll (voor de chauffeur) in. Spijtig genoeg zijn niet alle soorten bagels meer voorradig – geen raisin, cinnamon en slechts 1 blueberry meer – maar we zullen ’t wel eerlijk verdelen. Tenslotte vormen 13 bagels met verschillende smaken een leuke afwisseling op ons ‘boterhammetjes-‘menu.

De ontvangst in de ‘Staybridge Suites’ is aanvankelijk koel – ‘I can’t find any reservation under that name’ – maar als ze merkt dat we ons niet uit het veld laten slaan, draait de receptioniste toch bij. Ze eindigt zelfs met de boodschap dat ze heel de nacht aanwezig zal zijn, dus als we iets nodig hebben, we haar maar via ‘0’ te bellen hebben. We krijgen een extra lading handdoeken mee: de ervaring heeft ons al geleerd dat er in een suite nooit genoeg van die dingen klaarliggen.

De suite heeft een aparte slaapkamer met 2 ‘twin’-bedden; de 2 jongsten zullen nogmaals genoegen moeten nemen met het zetelbed. Eens dat uitgetrokken is, ziet het hoofdeinde er nogal krakkemikkerig uit, dus Hoesy suggereert de jongens om omgekeerd te slapen. ‘Dan kunnen we wel geen TV zien, hè, papa!’.

De jongens popelen om te gaan zwemmen – het zwembad is ook hier tot 23u00 open – maar eerst wordt er gegeten. Daarna zijn ze weg, evenals onze dochter, die heel flink een ‘laatavond’ fitnessbeurt inplant. Iets later verdwijnt ook Hoesy richting zwembad; ik blijf op de kamer om nog enkele spulletjes te strijken. Ik moet wel eventjes wachten tot ze een nieuwe strijkplank komen brengen: het exemplaar dat ik uit de kast gehaald heb, gaat letterlijk door z’n knieën.

Rond 23u30 ligt ongeveer iedereen in z’n bed; ik ben de laatste die het licht uitknipt, want ik wil nog met alle geweld de aflevering van ‘Proof’ (een serie die ik nog niet ken) uitkijken…

Staybridge Suites (Columbia, MO)

Suite was fine although the sofa bed looked like his best days were of the past. Breakfast was of a higher than standard quality.

Dag 41: Van Columbia (MO) naar Mammoth Cave (KY)

426 mijlen / 16885 km totaal / 5596 stappen

Gepland: Doorrijden naar Mammoth Cave National Park (http://www.nps.gov/maca/index.htm) met een bezoekje aan te Gateway Arch in Saint-Louis (http://www.nps.gov/jeff/planyourvisit/hours.htm).

Ergens in de vroege ochtend wakker geworden, maar geweigerd om naar de klok te kijken: ik wíl nog niet opstaan. Terug in slaap gevallen, met een rare droom tot gevolg én gewekt door het alarm van m’n iPhoneke. Ik sta iets voor de anderen op, want ik wil nog een douche nemen en m’n haar wassen – de rest van het gezin heeft gisterenavond nog gedoucht.

Om iets na achten zitten we allemaal in de ontbijtruimte: echte borden, echt bestek, verse fruitsla en een massa TV-schermen. ’n Beetje storend: je blik wordt er ongewild naartoe gezogen. Zo vernemen we dat Trump de ene flater na de andere begaat in z’n wedren op het postje van Republikeinse presidentskandidaat en dat er ergens in een van de staten een fameuze bosbrand woedt.

De afspraak is dat we om 09u00 stipt vertrekken, want we hebben tickets om op de middag de ‘Gateway Arch’ in Saint Louis, MO te gaan bekijken. Met enkele minuutjes vertraging zitten we inderdaad allemaal op dat tijdstip in de auto. De rit neemt ongeveer 2 uur in beslag en verloopt zonder problemen. Het is overtrokken, maar niet koud: op onze plaats van bestemming zou het vandaag 32°C (gevoelstemperatuur: 37°C) worden. Er is dan ook een ‘excessive heat warning’ uitgegeven…

Zonder al teveel moeite vinden we een parkeerplaats op wandelafstand van de ‘Gateway Arch’. Dit verwondert ons een beetje: dit is toch wel een interessante bezienswaardigheid? Als we uitstappen, merken we dat het inderdaad heet is en ditmaal hebben we geen zonnecrème aangebracht…

Een korte wandeling brengt ons tot aan de ‘Old Courthouse’, waar nu een museum gehuisvest is. Onze tickets zijn via het internet besteld, dus we hoeven niet meer aan te schuiven. Door de andere deur terug naar buiten, even het standbeeld van Dred Scott bekijken. Hij was een Afro-Amerikaanse slaaf die gedurende 9 jaar met zijn meesters in ‘vrije’ staten geleefd had en in 1853 naar St. Louis kwam om via een rechtszaak z’n vrijheid te proberen te verkrijgen… echter zonder succes.

We zijn ruim op tijd; we passeren de strenge controle aan de ingang van de Boog – vergelijkbaar met die op een luchthaven – en gaan voor alle zekerheid nog eens naar ’t toilet. Dan schuiven we aan om pal op het middaguur in hogere regionen terecht te komen. Een lift in de vorm van een ‘treintje’ bestaande uit 8 coconnetjes brengt ons via de binnenzijde van de boog naar de top. 192 meter boven de begane grond hebben we een schitterend uitzicht doorheen smalle

venstertjes over de stad en de Mississippi. Zelfs Ciaran, die een lichte vorm van hoogtevrees heeft, geniet.

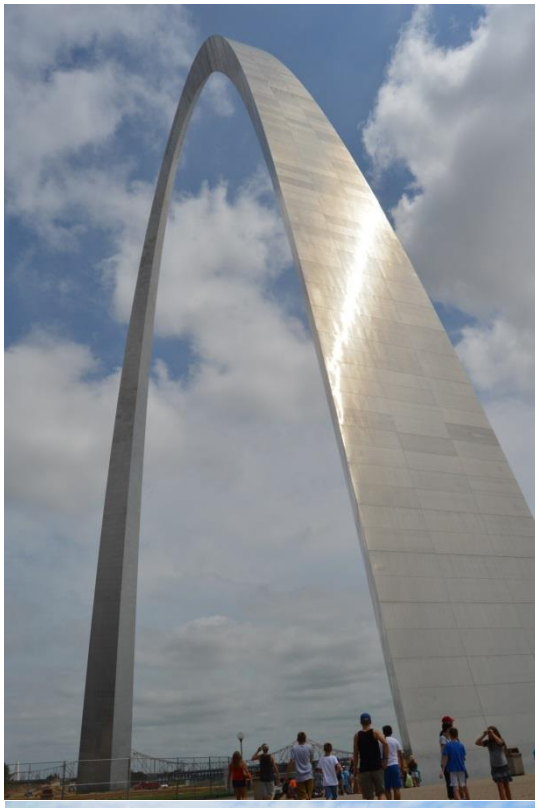

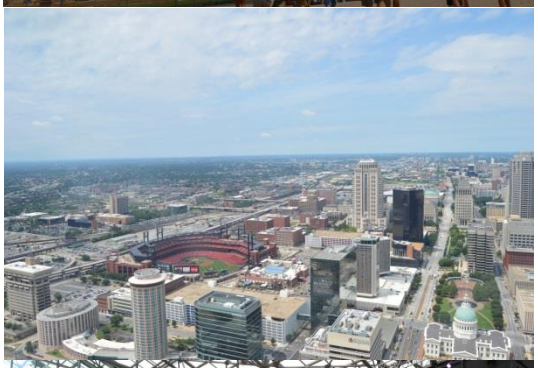

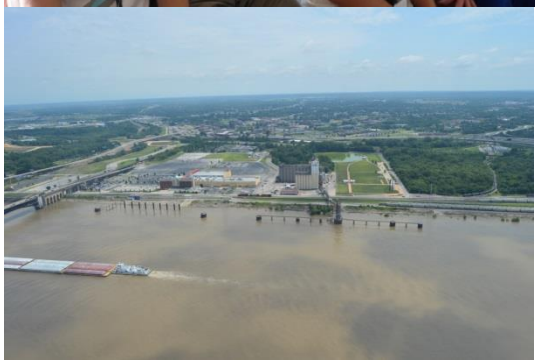

Een uurtje later staan we terug beneden. We hebben al wel een hongertje, maar beslissen toch om nog een uurtje verder te rijden vooraleer een restaurantje op te zoeken. Stiekem hopen de jongens op een bezoekje aan KFC – ah ja, onze volgende slaapplaats ligt toch in Kentucky???

Zo eenvoudig is het echter niet: als we de ‘Mighty Mississippi’ overrijden, passeren we in een moeite de staatsgrens met… Illinois! Alhoewel ik de staten van het Amerikaanse vasteland nu onderhand voor het grootste deel wel weet liggen, verbaast het me toch dat Illinois zó diep reikt. We hebben geen kaart, noch AAA-reisgids bij de hand: die zitten weggeborgen in de ruimte onder Loics voeten, in de veronderstelling deze niet meer nodig te hebben. Zo goed en zo kwaad als ik kan, probeer ik met behulp van de GPS een eetadresje langsheen onze route te vinden.

Seighin is er niet gek van, maar het wordt toch een restaurant van de ‘Cracker Barrel Country Store’-keten. De keuken biedt typisch Amerikaanse plattelandskost: veel saus – ‘gravy’ – en weinig verfijnde gerechten, maar af en toe wel eens leuk om te eten. Het is een jaar geleden – van onze reis van vorige zomer – dat we hier nog waren. Na de maaltijd snuisteren we nog even rond in de altijd gezellige, aanpalende winkel; Seighin koopt een decoratief bord met een spreuk op voor de Pisoni’s, het gezin van z’n beste vriendje hier in de States.

We hebben nog enkele kilometertjes te vreten, dus we kruipen terug de auto in en zetten onze tocht voort. De kids bekijken – wat een verrassing! - het 3de deel van ‘The Lord of the Rings’ en ik hou me zoet met het posten van foto’s en berichtjes op Facebook. Een activiteit die niet iedereen even erg appreciëert, maar ik merk aan de vele positieve reacties dat toch heel wat mensen geïnteresseerd zijn in ons wedervaren op onze lange trip.

Een uurtje later steken we de grens – onze 26ste – met nóg een reeds bezochte staat over: we moeten een kort stukje

door Indiana. We houden even halt bij het bezoekerscentrum, dat al wel gesloten is, maar we toch nog een wegenkaart kunnen bemachtigen. Leuk: nu kan ik onze reisweg weer volgen! Amber merkt op dat we nu echt wel terug in het oostelijke deel van de USA komen: nog steeds warm, maar weer vochtige in plaats van droge lucht en… muggen!

Nog uurtje later passeren we de 3de staatsgrens van vandaag: ‘Hello, Bluegrass State’! Ditmaal geen informatiecenter, want ondertussen zitten we niet meer op de autosnelweg, maar een gewone ‘highway’. Naarmate we verder Kentucky inrijden, wordt de lucht donker en dreigender, en vlak voor we de secundaire weg die ons naar ‘Mammoth Cave National Park’ moet brengen, oprijden, barst het zomers onweer los. Beperkt zicht, hevige regen en prachtige bliksemschichten doen ons onze snelheid gevoelig minderen. Als er nu eens straatverlichting was…

In het dorpje vlak voor ‘Mammoth Cave National Park’ vinden we een klein supermarktje dat binnen enkele minuten sluit. Loic en ik lopen naar binnen en worden er vriendelijk begroet, ondanks het nakende sluitingsuur. We racen doorheen de gangen en kiezen appels, druiven, melk, yoghurt, beleg en brood. De jongedame aan de kassa merkt op dat we waarschijnlijk nat gaan worden als we terug naar de auto lopen..

Aan het stuk dat we normaal gezien in minder dan een half uur gedaan zouden hebben, besteden we nu ruim een uur. Het blíjft onweren en zwaar ook: de lucht wordt constant opgelicht door adembenemende bliksemflitsen en weerlicht, de donder weergalmt vlak daarna en het GIET water. Op een bepaald moment – we zijn dan al in het park – moeten we even halt houden: we zien niets meer.

Als we voorzichtig onze weg verderzetten, bemerken we plotsklaps zwaailichten voor ons. Oei, daar is iets gebeurd! De wagen van een ranger staat in het midden van de weg. Hij stapt juist uit en gebaart ons dat we moeten blijven zitten. Dan loopt hij naar z’n koffer, haalt een regenvest tevoorschijn en begint vervolgens de takken die de weg versperren naar de berm te versleuren. Zowel Loic als Hoesy willen uitstappen om een handje toe te steken, maar Amber merkt op dat de man ons teken gedaan heeft om te blijven zitten. Korte tijd later kunnen we onze weg vervolgen.

Eindelijk vinden we dan toch de inrit naar het ‘Mammoth Cave Hotel’. Hoesy en ik lopen door de pletsende regen naar binnen om de sleutel te gaan oppikken. De receptioniste zegt dat ze ons bewondert: voor geen geld zou zij door een dergelijk weer durven rijden! We krijgen uitleg over hoe we onze slaapplaats moeten bereiken én de bevestiging dat we haar altijd mogen storen als er iets zou zijn: ze is de ganse nacht op post.

We hebben geluk: we vinden een plaatsje op de parking dat niet té ver van ons chaletje is gelegen. Ondertussen is de regen iets in kracht afgenomen en bereiken we zonder al te nat te worden het houten huisje. Alle vensters staan open: het is nog warm. De inrichting is erg ‘basic’, maar ’t is proper en we hebben allemaal een bed, dus geen zetelslapers deze nacht. Servies en bestek zijn er echter niet; het wordt behelpen met vellen papier van de keukenrol als bord en de enkele messen die we hebben om onze bokes te smeren.

Was de rit van vandaag te lang en begint iedereen het reizen moe te worden? Wat er ook van zij: er vindt een serieuze aanvaring tussen de kids plaats i.v.m. wie in welk bed gaat slapen. Er wordt geroepen en verwijten gaan heen en weer; finaal weigert Ciaran (weer) te eten en wil hij op de grond overnachten. Met veel moeite krijgen we hem zover dat hij toch in bed kruipt. De sfeer is wel helemaal weg.

Ik kopieer een film van de externe harde schijf, want ik ben helemaal nog niet moe. Amber gebruikt Loics laptop om een film te kijken – neen, géén ‘Grey’s Anatomy’ ditmaal – en ik doe hetzelfde met mijn laptop. Na een klein uurtje ‘Puss in Boots’ ga ook ik slapen. Het onweer is eindelijk voorbij en alleen de nachtdieren en enkele regendruppels doorbreken nog de stilte…

Mammonth Cave Hotel (Mammoth Cave, KY)

Lodge with basic equipment and rooms. A good and primitive stay in full nature of the national park.

Dag 42: Van Mammoth Cave (KY) naar Monongahela National Forest (WV)

445 mijlen / 17601 km totaal / 2152 stappen

Gepland: Omdat we tijdens de vorige reizen al veel grotten bezocht hebben en we dus alleen aan een echte exploratietocht willen deelnemen, verkiezen we te rijden naar onze volgende bestemming in het Monongahela National Forest (http://www.fs.usda.gov/mnf/).

Ik kan niet zeggen dat ik lang aan één stuk geslapen heb, maar toch was het geen onaangename nacht: ik heb liggen luisteren naar het geluid van de beestjes die 's nachts leven. Naargelang de tijd verstreek, hoorde ik telkens ander geroep, gefluit, getsjirp. Het doet me terugdenken aan de kampeervakanties met m'n zus en haar gezin, om de 2 jaar in het zuiden van Frankrijk… Het enige verschil is dat je hier 's morgens niet gewekt wordt door openritsende tenten, maar het slaan van (vliegen)deuren.

Het douchke kikkert op; terwijl Hoesy eveneens onder de douche springt, zet ik koffie. Meer kan ik niet doen voor het ontbijt: we hebben gisteren wel fruit en melk/yoghurt gekocht (en we hebben nog ontbijtgranen), maar er zijn geen kommetjes, noch lepels voorhanden. De oplossing van Hoesy voor dit probleem is gisterenavond met grote unanimiteit goedgekeurd: een brunch in de Ihop…

We zetten ons met ons bekertje koffie op het kleine terras van ons chaletje en genieten van de ochtendzon, wachtend tot onze jeugd ook wakker is. De plooien lijken gladgestreken te zijn, Ciaran komt zich verontschuldigen, er wordt weer tegen elkaar gepraat. We pakken alles bij elkaar en laden de auto in. Op de weg richting parkuitgang spotten Amber en Hoesy een enorme kalkoen in de graskant,

maar als we eventjes terugkeren, is het beest verdwenen: ’t zal geen goesting gehad hebben om op foto te komen!

Bij dag en zonnig weer ziet de omgeving er op slag een pak aantrekkelijker uit: groen, glooiend, uitnodigend. Ik probeer met behulp van de GPS een Ihop langsheen onze route te lokaliseren, maar kom tot de vaststelling dat de 1ste zo’n dikke 300 mijl verder ligt. Dan maar een ‘cluster’ van eetgelegenheden selecteren, zodat we na ongeveer een uur rijden kunnen kiezen waar we gaan brunchen.

We passeren een bord dat aangeeft dat de geboorteplaats van Abraham Lincoln (Harlington) vlakbij de autosnelweg ligt, maar ik vind niet genoeg liefhebbers om deze ommetoer te maken. Spijtig, ik had dit graag willen bezoeken…

Als ik de wegenkaart bestudeer, bemerk ik dat we richting Louisville, KY aan ’t rijden zijn. Wacht eens even: heb ik gisteren niet gezien dat die stad al in CET-zone ligt? Ik probeer de fijne lijntjes die de tijdzones aangeven te ontcijferen ik stel vast dat we al zo’n half uurtje de tijdgrens overschreden hebben: we leven terug in Virginia-tijd!

Dit maakt dat onze brunch dicht in de buurt van een lunch komt: het is immers al 12u30 als we in Bardstown, KY arriveren. Nog steeds in de auto gezeten, komt er een kleine discussie op gang: géén Ihop, noch Waffle House in de omgeving, maar enkelen willen écht niet naar de Cracker Barrel Old Country Store gaan. Effe wat opzoekingswerk op het internet maakt ons niet veel wijzer; tenslotte hakken we de knoop door: het wordt de Cracker Barrel.

Het is druk in het restaurant – niet echt verbazingwekkend, gezien het tijdstip – maar we krijgen dadelijk een tafel toegewezen. Aangezien je de hele dag kan ontbijten in deze keten, vragen we de ontbijtkaart. Iedereen vindt iets naar z’n smaak en een poosje later moeten we toegeven dat het ontbijt hier best wel OK is.

Naar goeie gewoonte werpen we nadien nog even een blik in het winkeltje: ik laat me verleiden tot de aankoop van een pakje schattige Thanksgiving-servetjes. Terug aan de auto constateren we dat er een tamelijk opvallende dissolvantgeur hangt. Effe de koffer checken: het bewuste flesje – alhoewel stevig dichtgeschroefd – is een beetje uitgelopen. Gelukkig is het in een plastic zak verpakt…

Nu we een hele poos moeten rijden, beslissen de kids verder te kijken naar het 3de deel van ‘LotR’. Ik werk weer aan ons belevingsdagboek en vang af en toe een glimp op van de omgeving waar we door rijden. Ik zeg al grappend tegen de chauffeur dat het handig zou zijn, mochten ze een leuk uithangbord, een opvallend standbeeld of zelfs een toffe slogan op voorhand aankondigen: ik zou nog meer indrukken van onderweg willen fotograferen.

Veel wordt er niet meer gestopt. Om 17u00 precies passeren we onze voorlaatste grensovergang: de zusterstaat van Virginia heet ons welkom (noot van Hoesy: zusterstaat is niet echt een goede naam, want West-Virginia is tijdens de burgeroorlog van Virginia losgescheurd). Een paar mijl voorbij de grens ligt het bezoekerscentrum: alhoewel het nog open is, houden we toch enkel halt voor een sanitaire stop. Dan is het weer doorrijden, tot we in Charleston, de hoofdstad, gaan tanken. Ik had gehoopt een glimp te kunnen opvangen van het capitool, maar dat lukt niet. De kids achterin slapen en gamen; ik verveel me een beetje: de provider hier is AT&T en dus kan ik zelfs niet op internet om nieuws te posten of plezierige weetjes op te zoeken. En ik heb wel zin om naar de rest van ‘Puss in Boots’ te kijken, maar da’s een beetje sneu voor de chauffeur…

Dan ontdek ik een app die ik ooit op m’n iPhoneke heb geïnstalleerd, maar die ik tot hiertoe nog niet gebruikt heb, wegens te tijdrovend om tot in de puntjes te bestuderen. Het betreft een leerprogrammaatje waarmee je de ligging van de 50 staten van de USA kan onder de knie krijgen. Omdat we op deze reis toch heel wat staten doorkruist hebben en we vorig jaar ook al een aantal aangedaan hebben, ga ik de uitdaging aan. Per slot van rekening moet ik er in principe nog maar 11 (met Hawaï erbij geteld) memoriseren. Op die manier heb ik al een voorsprongetjes op de reis van volgend jaar…

Het volgende uurtje hou ik me zoet met het aanduiden van de staten op een blinde kaart, en ik amuseer me nog ook! Ik had al een aantal ezelsbruggetjes uitgedacht, die nu handig van pas komen. ‘COW’, ‘NUCK’, ‘MIMA(L)’, ‘MAG’,… Vanaf nu kan ik ze alle 50 terugvinden!

Het laatste stuk van het traject kijk ik vooral rond: de omgeving is heuvelachtig, ongelooflijk groen en bosrijk. Prachtig decor, heel anders ook dan we de voorbije weken doorkruist hebben – niet dat dit afbreuk doet aan de verschillende landschappen die we op deze reis ontdekt hebben, verre van! In de herfst moet het hier schitterend zijn… Met de bedenking dat West Virginia in se niet zó ver gelegen is van onze thuisstaat maak ik het voornemen om te trachten hier nog eens terug te komen.

De man aan de receptie van de Holiday Inn Express in Elkins is heel vriendelijk en hulpvaardig. Hij overhandigt ons een menu van een eetgelegenheid op wandelafstand en vermeldt erbij dat de porties ruim zijn. We verhuizen eerst onze bagage naar de 2 kamers – waarbij er weer een woordenwisseling ontstaat over wie waar gaat slapen – en gaan dan te voet naar het bewuste restaurantje. Loic blijft achter om te proberen een (alweer) boze Ciaran te overreden om de laatste avond op reis samen door te brengen en dus mee te gaan eten.

De begroeting in het restaurant is niet erg hartverwarmend, ook al zijn we ruim voor het sluitingsuur binnen, maar onze ober is wel vriendelijk. We kiezen allemaal voor een pizza ‘made from scratch’. Aan een tafeltje in onze buurt zit een ongelooflijk dikke dame die het zoutvat zéér kwistig hanteert. Ik vraag me ongewild af hoe zij in godsnaam tussen de zitbank en de tafel geraakt is…

Het duurt een hele poos vooraleer ons eten arriveert; ondertussen hebben Loic en Ciaran ons vervoegd én zijn ze al eens terug naar het hotel gegaan om ‘1000 Bornes’ en onze hoodies te gaan halen. De pizza’s zijn inderdaad omvangrijk en vers; plaats voor een dessert is er niet meer – we hebben zelfs een doosje nodig om de overblijvende pizzapunten mee te nemen.

Onder een volle maan – later vindt Amber uit dat het zelfs een ‘blue moon’ was – wandelen we terug naar de Holiday Inn Express. We (= echtgenoot, dochter en ik) maken ons klaar voor bed, maar geen van ons gedrieën sluit al dadelijk de ogen. Hoesy leest nog een stukje, Amber gaat opnieuw op in de voorvallen van dokter McDreamy en aanhang en ik volg verder de avonturen van Puss in Boots. Ik heb zo’n donkerbruin vermoeden dat onze jongens in de andere kamer nog niet slapen als ik omstreeks 00u30 m’n laptopke sluit…

Holiday Inn Express (Elkins, WV)

Nice hotel with a well-maintained infrastructure that looks much younger than it is. Staff is very friendly and helpful. Room are well equipped and very clean.

Dag 42: Van Monongahela National Forest (WV) naar Chesapeake (VA)

332 mijlen / 18136 km totaal / 4400 stappen

Het tijdstip van uitchecken is 12u00, dus dit is de ideale gelegenheid om een beetje langer te slapen. We weten dat het – eens we terug thuis zijn – volledig gedaan is met onze vakantie en we willen dan ook zo lang mogelijk profiteren van de uurtjes vrije tijd die ons nog resten.

Ik ben deze nacht zeker enkele keren wakker geworden – het is wéér te warm in de kamer, maar ik ben te tam om de airco lager te zetten – maar het 1ste echte moment van ontwaken is om iets na achten. Ik herinner me vaag dat ik gedacht heb: 'Hé, misschien kan ik nu een half uurtje gaan fitnessen, zodat ik omstreeks 09u00 aan het ontbijt zit.'. Toch moet ik terug in slaap gevallen zijn, want de volgende keer is het al bijna 09u00. Vlug onder de douche: in sommige hotels vullen ze, wanneer het tegen het einde van de ontbijttijd aanloopt, fruit, pannenkoekendeeg, en dergelijke niet meer aan.

De ontbijtruimte is in het centrale gedeelte van de inkomhal gelegen, maar toch heb je niet de indruk dat je 'te kijk' zit. Er is geen verse fruitsla; dan maar even de druiven in de auto gaan halen, zodat ik cruesli met banaan en druifjes kan eten. Er zijn ook pannenkoekjes, dus ikke content. De jongens zijn er al: die willen natuurlijk nog een poos gaan zwemmen.

Na het eten gaat onze dochter een half uurtje op de loopband in de fitnessruimte staan zweten; de zonen zitten al in de jacuzzi naast het zwembad. Ik ga terug naar de kamer, want zou graag nog eens willen proberen met mie en pie te skypen. Geen geluk echter: ze zijn weer niet online. Dan maar onze e-mails checken en alles inpakken.

Door een misrekening op onze eindfactuur verliezen we wat tijd aan de receptie om dit recht te zetten. Daarna is het recht naar het bezoekerscentrum van Monongahela National Forest: ons plan is immers om nog een stukje van dit woud te verkennen, al was het maar onder de vorm van een picknick.

Het adres dat in alle reisgidsen en folders opgegeven staat, blijkt echter niet echt het bezoekerscentrum, maar het hoofdkwartier van het natuurgebied te zijn. Met behulp van de GPS en de jongedame aan de receptie stippelen we de weg uit die we doorheen het woud willen volgen. Terug in de auto echter beslist Hoesy een lichte routewijziging door te voeren: op die manier kunnen we nog een kampement uit de Burgeroorlog bezoeken én winnen we 5 minuutjes.

De weg slingert zich door historische stadjes en veel groen de bergen in: we naderen de westelijke grens van Virginia, de Appalachen. Juist voor de overgang – niet aangegeven langs de weg, maar wel op de GPS – is er een klein zandweggetje dat naar rechts afbuigt waarnaast een bord met de vermelding van de plek van het kampement staat. Een rit van ongeveer 3 mijl brengt ons tot in het midden van het bos naar een kleine open plek waar 1 auto geparkeerd

staat. Aan de enige picknicktafel die de plaats rijk is, zit er een oudere man. We wandelen tot aan het bord met inlichtingen over ‘Camp Allegheny’ en zien dat de man bezig is met het uitsorteren van 2 emmers bosbessen.

Aangezien er niets van sanitaire voorzieningen aanwezig is én de meesten van ons nog niet echt honger hebben, besluiten we verder te rijden. Eens terug op de hoofdweg kijk ik goed uit m’n doppen, op zoek naar het bord dat Virginia aankondigt. Aan de splitsing naar de historische site stond er immers een oude plakkaat die West Virginia aangaf. Het bord verschijnt echter niet: eensklaps zitten we in Virginia, onze thuisstaat.

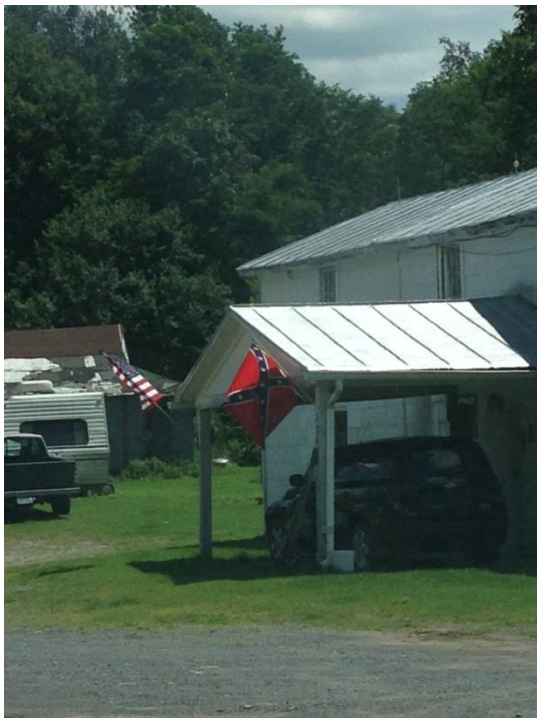

Ik vind het een beetje spijtig: onze laatste grensovergang van deze reis hebben we niet op gevoelige plaat kunnen vastleggen. Dan maar een fotootje van een huis vlakbij de grens waar de beide vlaggen uithangen: de geconfedereerde en die van de Unie.

We rijden verder, op zoek naar een picknickplaatsje met toilet, maar vinden er geen langs onze route. We passeren enkele dorpjes – nog steeds ‘Geen service’ op onze iPhone – en beginnen al aan een verandering van eet-plan (vanavond bokes, deze middag iets warm) te denken als er plots wéér een historische site langsheen de ‘Civil War Discovery Trail’ opduikt: Fort Johnson. Dit is eigenlijk de plaats waar het bataljon dat voordien in ‘Camp Allegheny’ gestationeerd was, door zijn aanvoerder, brigadegeneraal Edward Johnson, naartoe geleid is.

Er zijn weliswaar geen picknicktafels, maar wel toiletten én ’t is er rustig, dus we beslissen om daar onze bokes op te eten… nadat we de korte trail rondom de loopgraven, nog steeds zichtbaar in het bos, afgewandeld hebben. Alleen Loic vergezelt ons; de rest blijft bij de auto wachten. De uitleg over de plaats waar eens het fort lag, staat op verschillende borden onder de vorm van uittreksels uit brieven die een luitenant uit Georgia

tijdens de oorlog naar z’n vrouw gestuurd heeft: tof gedaan!

Als we van onze wandeling terugkeren, weet Amber te vertellen dat er rond de banken waar we wilden gaan zitten heel veel muggen rondvliegen: slechte lunchplaats dus. OK, dan hakken we nu de knoop door: we rijden nog een kleine 3 kwartier verder en gaan eten in het ‘Outback Steakhouse’ in Waynesboro.

We genieten van onze laatste ‘officiële’ warme maaltijd van onze vakantie: de kids spelen ‘1000 Bornes’, waarbij Loic weer uitblinkt in onnozel doen, ik geniet van een cocktailtje en bespreek met m’n ventje welke route huiswaarts we juist gaan volgen. Het is immers vrijdagnamiddag, het begin van het weekend, dus het zal superdruk zijn op de autosnelweg van Richmond naar Virginia Beach. In plaats daarvan kunnen we beter juist voor Richmond naar het zuiden afslaan, richting Chesterfield, om dan in Petersburg de snelweg te verlaten en ‘federal highway’ 460 naar Suffolk te kiezen. Dit zal iets meer tijd in beslag nemen, maar hopelijk rustiger rijden zijn.

[Hoesy] Die route was inderdaad stukken rustiger. De terugtocht verloopt vlot en zonder problemen. Calle heeft zelfs de tijd niet meer om de laatste zinnen te schrijven. Als het al donker is komen we aan op onze laatste bestemming van deze ongelofelijke reis: ons Amerikaans thuis.

805 Waddell Woods Dr (Chesapeake, VA)

Thuis! The best hotel ever =;-)

Epiloog

Bij deze zijn we aan het einde van onze reis gekomen. Wat een paar maanden geleden niets meer was dan een idee op papier en een aanzet tot uren van plannen, hebben we er nu opzitten. Een road trip naar de andere kant van de USA. Alles inpakken voor 6 weken op reis met 6 in 1 auto. We hebben gedaan wat sommige collega’s als onmogelijk, of toch minstens als veel te zwaar bestempelden. Dank zij onze ervaring van vorig jaar hadden we een zeer goed idee wat wel en niet mogelijk was en hoe we het moesten aanpakken om onszelf niet uit te putten. Het was immers eerst en vooral een gezinsvakantie. Dankzij die ervaring hadden we ook minder mee in onze koffer dan voor 4 weken in 2014.

Het was natuurlijk ook een ontdekkingstocht door ons tijdelijk vaderland. Een ontdekking van de natuurschatten die het voor ons tot nu toe verborgen hield. We hebben een heleboel ongelofelijke dingen gezien en meegemaakt. Ik heb een aantal natuurverschijnselen kunnen bewonderen waarvan ik al van in mijn jeugdjaren van droomde: de mammoetbomen en een versteend woud.

We hebben een heleboel staten aan ons denkbeeldig inkleurkaartje van de USA kunnen toevoegen. Even allemaal op een rijtje (ken je ze nog?): Maryland - Pennsylvania – Ohio – Indiana – Illinois - Wisconsin – Minnesota – Iowa - South Dakota - Wyoming – Montana – Idaho – Utah - Nevada - Oregon – California – Colorado - Arizona - New Mexico – Texas – Oklahoma – Kansas – Missouri – Kentucky – West Virginia en Virginia.

Tijdens deze trektocht hebben we in totaal 11269 mijlen oftewel 18136 km gereden (onze berekening op kaart bedroeg 16000 km). Meestal in goed weer, maar we zijn wel twee maal in een geweldig onweer terecht gekomen. Eén keer moesten we daarbij stoppen, want verder rijden was gewoon te gevaarlijk. Hoewel ik dacht onderweg met klapband te moeten afrekenen, is het beperkt gebleven tot het vervangen van twee banden. Hoewel, als we er mee verder gereden waren hadden we die klapband zeker gehad. Het was ook een actieve vakantie. Volgens de stappentellen, de fitbit, van Amber hebben we in totaal 538211 stappen gezet. Omgerekend betekent dat ongeveer 414 km gewandeld, oftewel 9,63 km per dag. Hoe veel leg jij er tijdens een vakantiedag af?

Naast staten hebben we ook veel national en state parks bezocht, en daarnaast ook nationale monumenten en bossen. Niet verwonderlijk als je bedenkt dat we nu al 18 van de 20 ‘to see and die in the USA’ op ons lijstje afgevinkt hebben. “Been there, done that!”

We moeten nu door de meer dan 7000 foto’s en 5 uren film worstelen om al deze herinneringen voor het nageslacht, en ons plezier te bundelen. We zullen dus zeker nog genot aan deze reis beleven. De komende weken en maanden zullen we hard nodig hebben om alle belevenissen te kaderen, want het was gewoonweg te veel informatie om op het moment zelf te verwerken.

Het einde van deze reis betekent ook dat ik het schrijfwerk terug van Calle overneem. De honderden pagina’s met onze belevenissen volgetypt door Calle zijn van onschatbare waarde en een waardevolle referentie om van onze reis na te genieten.

De digitale pen ligt vanaf nu weer in mijn hand.

45: De laatste augustus?

Beginnen we aan de laatste keren?

Samen twee kaarsies uitblazen.

Deze maand beginnen we met een klein feestje. We zijn immers al twee jaar in de USA. Yep, dat is snel voorbijgegaan. Waar is het moment waarop we hier arriveerden? De twee kaarsjes op de taart betekenen ook dat we aan de laatste keren begonnen zijn. De laatste augustusmaand in de USA? Of volgt er een verlenging van een jaar?

We zijn natuurlijk ook terug van onze 6 weken durende roadtrip doorheen de USA. Ik heb tijdens die reis nooit een vakantiegevoel gehad. Misschien te veel van hier naar daar gereden? Te veel verschillende bedden, hotels, waardoor ik eerder de indruk heb op TDY te zijn? Maar dat betekent niet dat ik er niet van genoten heb. Integendeel!

De thuiskomst betekent eveneens alles uitladen en de grote stapel was verwerken (Calle althans). Ook uitslapen om te recuperen hoort daarbij. En de minder prettige gevolgen van zo'n lange reis zijn de rekeningen betalen (niet alleen deze die we in de bus vonden) en de weegschaal die niet lief is. De cijfers op het display geven veel te veel aan. Ai. Dat wordt afzien de volgende maanden.

De eerste dagen van augustus zijn veel te warm. Warm en vochtig. Niet het weer waar ik van hou. Lopen of sport doen staat gelijk aan een sauna nemen, zelfs 's avonds. En de regen koelt ook al niet af. We hebben nog steeds de reflex om te zeggen 'De regen zal het wel frisser maken, maar in werkelijkheid wordt het door de neerslag hier alleen maar zwoeler.

Amber wanhoopt een beetje =;-)

Een uitblaas- en opruimweekend dus, wat niet gezegd kan worden van de eerste werkdag. De ochtendlijke babbel waarbij we elkaar op de hoogte brengen van wat er gebeurd is, duurt langer dan normaal. We moeten natuurlijk 6 weken overbruggen en hoewel het verlof was, lag het werk blijkbaar niet stil. Mijn 2 mailboxen slaan tilt bij het opladen van de vele mails en stoppen pas als de tellers voorbij de 1000 'unread messages' halt houden. Geen paniek, ik heb er al meer verwerkt.

Naast de mails ook even de taken die klaar waren bekijken. Het is toch erg als je er niet bent: niemand die

zich echt bekommert om je taken, zelfs als die klaar zijn. Even aan de boom schudden.

Als de dinsdagavond nadert, is de achterstand weggewerkt en is het alsof ik niet weggeweest ben. Af en toe moet ik ons reisschema en onze belevenissen uitleggen, maar dat gebeurt minder en minder.

De rest van de week blijft het heet en vochtig, zweten. Als ik ’s avonds even alleen ga lopen (zweten) hoor ik een raar geluid langs achteren naderen. Een auto met een gigantische insektenspuit in de achterbak. Tegen de muggen. Ik word bijna zelf vergast. Euh, euh.

Ciaran neemt deel aan de try-outs voor cross country en probeert niet voor volley. De kans dat hij in het cross country team geraakt, is inderdaad groter, maar toch eens een poging voor volleybal ondernemen, kon geen kwaad. Seighin haalt de 6 weken waarin hij zijn vriend Josh niet gezien heeft met rasse schreden in: hij is amper nog thuis.

De avonden vul ik met het in layout zetten van de belevenisboeken over onze 6 weken doorheen de USA. Duizenden foto’s bekijken en selecteren. Gelukkig heeft Amber alles op datum gerangschikt en al een selectie gemaakt, maar toch moet ik ook de mindere foto’s bekijken, omdat er ook af en toe een familiefoto nodig is. Ook een geluk dat ik niets meer moet schrijven, buiten een zeldzame ‘noot van Hoesy’, want het schrijfwerk van Calle vertelt alles. Maar toch kruipt er veel werk in. Natuurlijk herleef ik onze reis zo opnieuw, wat zeer leuk is.

Het weekend is weer rustig. Gelukkig. Het begint met een ‘parent meeting’ van de cross country. Ja, Ciaran zit inderdaad in het team! Hij ziet af bij de trainingen, maar iedere keer wordt hij beter en dat motiveert hem enorm. Ik ben een beetje bang voor het moment dat verdere verbetering moeilijk gaat worden. We bekijken het dan wel.

Daarna inkopen doen en verder ons belevingsboek in layout zetten. Een ruwe schatting is dat een pagina ongeveer een uur werk kost, maar het is die moeite waard.

Zondag staat er maar een ding op het programma en dat is het afscheidsfeest van Loic. We hebben geen graduation party gehouden, omdat er in die periode te veel parties waren. We hadden in plaats daarvan beslist om een feestje te geven voor zijn terugkeer naar België. Het feestje gaat door bij iemand anders thuis door, een vriend van hem. Een beetje raar, maar daar is er een zwembad en een zeer grote tuin. De opkomst is minder dan beloofd - we hebben dus veel te veel overschot - maar ze hebben zich er niet minder om geamuseerd.

De routine slaat terug toe

Week 2 na onze thuiskomst is volle routine en vliegt veel te snel voorbij. Wat is een gewone week hatelijk! ’s Avonds probeer ik steeds een beetje aan het belevingsboek te werken en toch nog van ons gezin te genieten zolang we nog

allemaal samen zijn. De gedachte dat er binnenkort 2 minder zijn, probeer ik buiten te houden.

Op het werk is het ook alweer routine en rustig, behalve een paar politiek gevoelige dossiers, waarbij landen hun nationale belangen nastreven, zelfs ten koste van NATO als organisatie. Ze zijn gewoonweg niet geïnteresseerd dat NATO een effectieve en efficiënte organisatie is. NATO is er voor hun belangen. Eén land gebruikt zelfs schaamteloos zijn stafofficieren die in het hoofdkwartier werken, tot en met generaals. Een paar collega’s hebben in mijn ogen hierdoor alle respect verloren. Hoe zal dit eindigen?

In een ander dossier houdt iemand de boot af om informatie te geven en vertrekt dan op verlof. Er rest mij dan maar een ding en dat is generaals inschakelen. Kijken of dit iets zal oplossen.

Ondanks de pogingen om de gedachte aan het vertrek van onze 2 oudsten te verdringen, moeten we toch een aantal acties nemen ter voorbereiding ervan. Het eerste dat moet geregeld worden, is het overbrengen van de twee gerbils van Loic. Na rondvraag mogen ze niet ‘in-cabin’ meereizen, want ze staan niet op de lijst. Een hond, een kat, zelfs een konijn mag, maar geen woestijnratjes. Gewoon omdat ze niet op de lijst staan. Ze meegeven als cargo lijkt me niet echt een goed idee. Een andere oplossing?

Daarna de vlucht zelf. Die van Amber is allang geboekt en ik wil dat Loic op dezelfde vlucht zit. Maar door een misverstand heeft de reisdienst van Defensie - Loic keert immers ‘voorgoed’ terug uit de USA - gewacht op informatie die ze nooit zou krijgen. Maar dat is nu geregeld. Ze hebben ook een terugvlucht naar de USA geboekt, omdat een heen-en-terug goedkoper is dan een ticket enkele reis. Waarom vertellen ze zoiets niet? Dan zouden we misschien een datum gekozen kunnen hebben voor een bezoek aan de USA!

Ik ga in de periode waarin Amber en Loic terugvliegen ook op zending: een vergadering met onder andere de Special Forces. Omdat hun hoofdkwartier in Mons gesitueerd is, dacht ik dat de vergadering daar zou doorgaan, maar mis poes. Ze organiseren het ergens in Duitsland: Pfullendorf. Nog nooit van gehoord. Ik land in Genève, moet daarna naar Utrecht, vervolgens naar Pfullendorf om tenslotte vanuit Zürich terug naar Norfolk te vliegen. Met het vliegtuig is zoiets niet te doen, en ook zeer kostelijk, niet alleen aan vliegtuigtickets, maar ook aan taxis. En 3 keer de oceaan overvliegen is zeker te veel. Auto? Ja, dat kan, maar eerst moet ik de financiële dienst overtuigen dat het niet met het openbaar vervoer kan. Wablieft? Ik plan het toch even met google maps en kom voor het traject Genève-Utrecht alleen al op 18 uur reizen

en 10 overstappen uit, waarvan 2 op de Parijse metro. Dat is niet te doen! OK, huurwagen dan maar.

Dit is voor mij een win-win situatie, want in het weekend dat door de 3 zendingen omsloten is, kan ik Loic en Amber helpen verhuizen. En om dan over een auto te beschikken is extra meegenomen.

Natuurlijk is een huurwagen niet voldoende, hoe ga ik mij weg vinden? Voor het huren van een gps vraagt AVIS 250 USD. Ik koop een nieuwe voor de helft van de prijs. Maar dat mag ik niet van de financiële dienst. 250 om te huren is OK, maar niet de helft om een nieuwe te kopen. Ook bij de IT-dienst kunnen ze me niet helpen. Nee, onze i-Pads hebben geen navigatiesoftware. Ben ik echt de enige die dit idioot vind? Dan maar mijn eigen tablet proberen.

Toosten op het strand.

En zo kabbelt de week voort en is het plots zaterdag. 15 augustus. Oh ja, de Antwerpenaren vieren dan Moederdag - niet dat er geen moeite gedaan werd om ons hieraan te herinneren. Tijdens de week vroeg ik aan Amber om een tafel in het nieuwe Italiaans restaurant ‘Vino’ te reserveren, maar ze slaagt er niet echt is. Calle is immers te veel in haar buurt om het in het geniep te kunnen doen. Als ik haar een berichtje stuur dat ik dan maar zal boeken, blijkt dat we alletwee geboekt hebben. Dan maar een tafel afbellen.

Etentje voor Moederdag.

Dus op zaterdag gaan we eerst naar het strand. Best leuk en te doen van warmte. Ik heb een fles alcoholvrije bubbels mee. Toost!.

Daarna sturen we Loic met zijn moeder naar de McDonalds om daar met twee te gaan eten. De rest van het gezin en Ali rijden samen naar het restaurant om daar op de twee te wachten. Als Calle Loic vertelt dat ze liever ergens anders gaat eten, rijdt hij naar ‘Vino’. En natuurlijk zitten wij daar al. Een kleine verrassing is altijd leuk. Het moet niet altijd voor de hand liggen, ook al is het verwacht.

De kids hebben voor Calle een klein kadootje bij, eentje dat best toepasselijk is.

Veel te vroeg

Onze pogingen om een kredietkaart met airmiles vast te krijgen hebben we nooit echt opgegeven, ook al wordt die door onze speciale status iedere keer geweigerd. Maar deze keer lukt het me wel. Een Visakaart met airmiles voor Miles & More. Interessant, met binnenkort 2 kids in België die af en toe op vakantie willen komen. Met enkel mijn

De spaghetti pruttelt.

airmiles die ik met de TDY’s bijeensprokkel, zal het niet lukken, dus een extra piste is meer dan welkom.

We krijgen een bericht van onze internetprovider Cox: omdat ons contract van twee jaar afloopt, moeten we opeens bijna het dubbele betalen. We willen niet echt veranderen, maar ze kunnen niet onder de prijs die concurrent Verizon aanbiedt. Als we hen daarmee confronteren, geven ze grif toe dat ze interessantere prijzen aan ‘overlopers’ aanbieden dan aan klanten die willen blijven. Getrouwheid wordt in virtueel Amerika blijkbaar niet beloond. Dan maar overstappen met als gevolg dat ons e-mail adres verandert naar Hoesy_en_Calle@verizon.net. Noteren!

Amber ontdekt mijn traagkoker en probeert spaghetti te maken. En het ziet er goed uit. Het ruikt lekker en het smaakt fantastisch.

Op donderdag bemerkt Amber een raar bericht op Facebook. Ze gelooft het niet echt, zoekt verder en krijgt dan bevestiging van het vreselijke nieuws. Dante, de zoon van mijn nicht Peggy, is het slachtoffer geworden van een dodelijk werkongeval in de scouts. Een ongeluk komt dus echt niet alleen. Dante. Veel te jong moeten we afscheid van hem nemen...

Als je 3 jaar naar een ander land trekt, dan mag je aannemen dat je mensen achterlaat die je niet meer terug zal zien. Je hoopt van niet, maar 3 jaar is een lange periode en dus is het statistisch gezien een hoge waarschijnlijkheid dat zoiets zal voorvallen. En hoewel je het weet, overvalt het je toch iedere keer. Meer nog: je verwacht niet dat je jonge mensen nooit meer terug zal zien. En dan zit je daar aan de andere kant van de oceaan: veel kan je niet doen voor de achterblijvers...

Nadat ik Ciaran aan Mount Trashmore afgezet heb voor de cross country training, gaan Amber, Loic en ik op het strand lopen. Ons plan is 10 km langs de waterlijn te lopen. Volgende week is het immers een 10 miles run als sponsorloop voor het cross country team en Amber wou eens langs het strand lopen. Er is veel volk, blijkbaar vanwege een surfwedstrijd. De streefafstand van 10 km blijkt te veel van het goede te zijn: alleen Loic loopt de vooropgesteld afstand.

Na een verfrissende douche gaan we shoppen in de Commissary van Portsmouth. Hoewel deze kleiner is, blijkt hij dichterbij huis te liggen. Ik heb echter wel de indruk dat de produkten hier duurder zijn. Toch even nagaan.

Het resultaat van de zomercursus van Ciaran is binnen. Hij is er goed door. Proficiat!

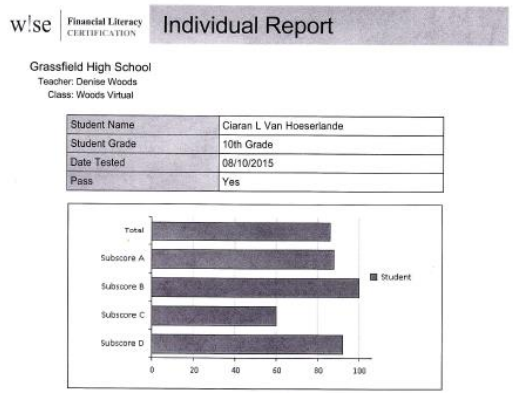

w!se Financial Literacy CERTIFICATION — Individual Report

Grassfield High School
Teacher: Denise Woods
Class: Woods Virtual

Student Name	Ciaran L Van Hoeserlande
Student Grade	10th Grade
Date Tested	08/10/2015
Pass	Yes

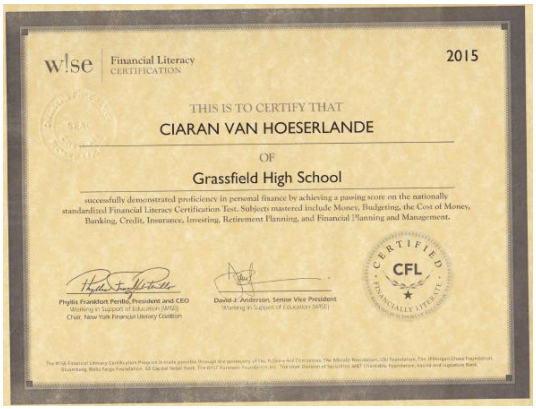

w!se Financial Literacy CERTIFICATION 2015

THIS IS TO CERTIFY THAT
CIARAN VAN HOESERLANDE
OF
Grassfield High School

successfully demonstrated proficiency in personal finance by achieving a passing score on the nationally standardized Financial Literacy Certification Test. Subjects mastered include Money, Budgeting, the Cost of Money, Banking, Credit, Insurance, Investing, Retirement Planning, and Financial Planning and Management.

Phyllis Frankfort Pentlin, President and CEO
Chair, New York Financial Literacy Coalition

David J. Anderson, Senior Vice President

CERTIFIED CFL FINANCIALLY LITERATE

En eindelijk krijg ik het bericht dat mijn harddisk die op een van m'n vorige TDY's tijdens de controle van mijn bagage 'verloren' is gegaan, terugbetaald zal worden. Joepie, na 7 maanden!

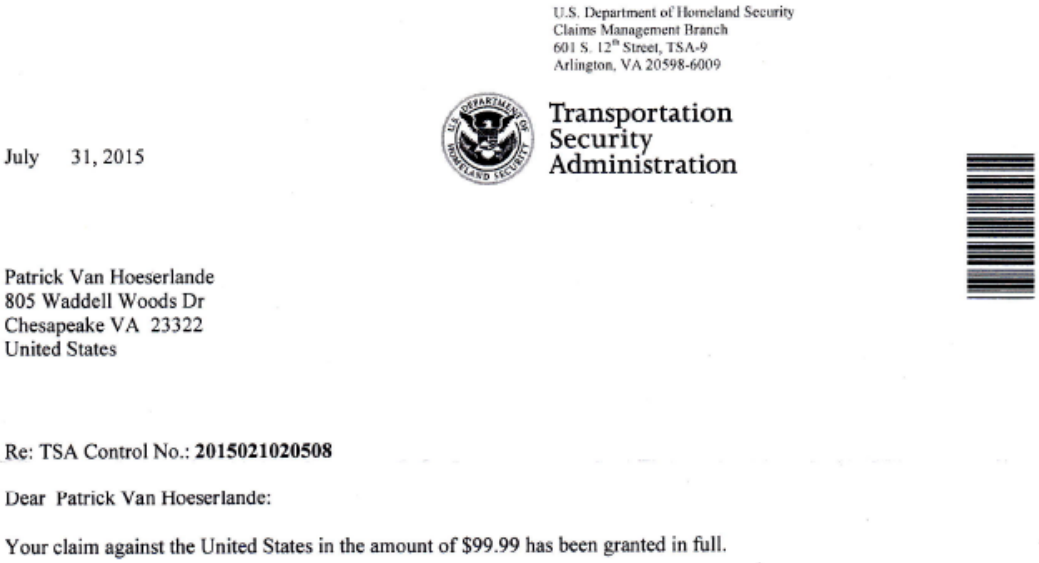

U.S. Department of Homeland Security
Claims Management Branch
601 S. 12th Street, TSA-9
Arlington, VA 20598-6009

Transportation Security Administration

July 31, 2015

Patrick Van Hoeserlande
805 Waddell Woods Dr
Chesapeake VA 23322
United States

Re: TSA Control No.: **2015021020508**

Dear Patrick Van Hoeserlande:

Your claim against the United States in the amount of $99.99 has been granted in full.

10 miles (niet van Antwerpen)

Bij de zesmaandelijkse controle van mijn gebit blijkt alles OK. Als ik echter een doktersafspraak voor Loic en Calle wil maken, blijken we niet meer als Tricare Prime genoteerd te staan. Dit betekent dat we naar een ander ziekenhuis moeten gaan. Wat is er dan veranderd?

Uiteindelijk blijkt dit altijd zo geweest te zijn, maar we zijn als buitenlandse militairen toch welkom in 'ons' militair ziekenhuis. Probleem van de baan. Gelukkig!

Op het werk gaan de nationale, zeg maar Italiaanse, bemoeienissen verder. Ongelofelijk wat er hier gebeurt! Mijn directe baas raadt me aan alles te noteren en goed bij te houden, een raad die ik opvolg.

Is dit een gepersonaliseerde nummerplaat van een echte begrafenisondernemer?

En dan is het zaterdag. Met het ganse gezin gaan we naar de sponsorloop van het cross country team. Omdat we eerst aan het verkeerde kant van het park zitten, komen we een 15-tal minuten na het startsein aan. Het traject loopt door een staatspark van Virginia,het First Landing State Park. Dit is de eerste keer dat we in een dergelijk park komen. Het is er leuk lopen, hoewel het eerste deel zwaar is. Ciaran loopt goed door en na een tijdje loopt ook Loic van ons weg. Seighin en Amber zijn op het strand achter gebleven. Als we na 5 mijl moeten terugkeren, zegt Calle dat ze op dit punt zal blijven wachten totdat we haar oppikken. Ik loop de laatste 5 mijl dus noodgedwongen alleen terug.

Na de zware loop pikken we Calle terug op en gaan we met zijn allen boodschappen doen. Bezweet de winkel in.

Op zondag gaan Amber en ik een bezoekje brengen aan de Botanische tuin van Norfolk. Ik heb immers door mijn vrijwilligerswerk een kaart waarmee ik bij bepaalde bezienswaardigheden gratis binnen mag. En Amber en ik hebben besloten er een paar te doen. Een leuke wandeling door een mooie plantentuin, hoewel de redwood hier stukken kleiner is.

46: Twee minder

Verizon

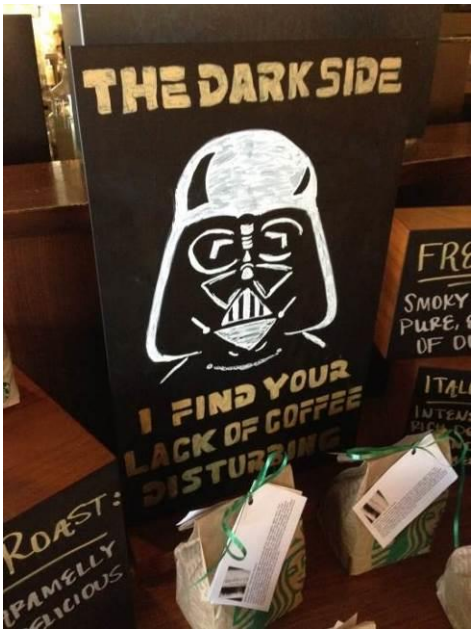

Oef, we moeten dan toch niet veranderen van ziekenhuis. We zijn blijkbaar al altijd 'TriCare Standard' geweest, maar als buitenlandse militair vallen we onder het regime van de 'Prime' leden. Blijkbaar werden ze in de NorthWest kliniek even op de regels gewezen, maar omdat ik de enige NATO-officier ben die daar in behandeling is, hebben ze deze uitzondering over het hoofd gezien. Gelukkig moeten we niet veranderen.

Wat we wel wijzigen, is onze internet-provider. Puur om financiële redenen stappen we over naar een andere. Je krijgt hier meer voordelen om over te stappen dan om te blijven - alhoewel het verlies van klanten de providers meer geld moet kosten dan wanneer ze ze door kortingen in eigen stal houden. En het verschil is groot! We moeten dus iedereen verwittigen dat we vanaf nu op hoesy_en_calle@verizon.net bereikbaar zijn. Aanpassen!

Niet alleen iedereen die ons kent moet dit adres aanpassen: het is ook ongelofelijk op hoeveel sites je je adres moet veranderen! Zeer waarschijnlijk zijn we er wel enkele vergeten. We zullen wel zien…

De Star Wars saga start opnieuw.

Het weer blijft enorm warm en vochtig. De zwoelte gaat niet over. Wanneer stopt dit?

Hoewel het de eerste week van september is, is het hier nog geen school. Wel werkweek voor mij. De politieke bemoeienissen blijken te minderen, en dat is maar goed ook. We moeten hier immers het best mogelijke militaire advies geven en dat wars van alle nationale belangen. Nu mijn admiraal een aanbevelingsbrief geschreven heeft, kan ik mijn model B voor een jaartje extra versturen. Hoewel de uiterste datum van indienen ondertussen al verstreken is - ik wist niet dat het aanvragen van een verlenging gelijkgesteld is met het postuleren voor een post - kan ik mijn aanvraag toch nog indienen. Nu is het afwachten.

De avonden worden nog steeds ingenomen door het in lay-out zetten van de belevenisboeken. Die verhalen vragen veel werk. Wat zal dat zijn eens ik aan de films ga beginnen? Iedere minuut film die je kan tonen, vraagt al gauw 7 à 10 minuten werk. Maar eerst moet ik iets vinden om de 'brute' beelden naar de PC over te brengen. Met de kabel die ik besteld heb, lukt het niet. Wat nu? Al dat extra werk zorgt ervoor dat mijn ander werk achterstand oploopt. Gelukkig heb ik een reserve aan bijvoorbeeld artikels voor de Hippocampus aangelegd, zodat de hoofdredacteur nog niet direct moet panikeren.

We mogen dan nog weigeren aan het vertrek van onze twee oudsten te denken, toch moeten we het om praktische redenen doen. Ten eerste valt opeens de mogelijkheid om dingen met een Belgische militair vliegtuig mee te geven uit de lucht. We hebben al eens bij onze Nederlandse collega's aangeklopt om te kijken of zij geen plaatsje in hun container hebben om materiaal mee te geven - dit jaar keren er immers geen

James tijdens een typische ontsnappingspoging.

Belgen terug, Als hun kinderen naar Nederland terugkeren, krijgen ze 1 kubieke meter om hun materiaal te verschepen. Toegegeven, 1 kube is niet veel - zoals de Nederlanders zeggen: te weinig voor de twee dingen die ze willen meenemen, nl hun bed en hun fiets - maar toch meer dan niets. Maar we hadden niet echt geluk: ofwel te vol, ofwel te ver, ofwel te laat. Het beetje plaats op het transportvliegtuig is dus welkom. Loic zal in ieder geval een 11-tal dozen kunnen meegeven.

Ook moeten we eens kijken hoe zijn twee gerbils in België geraken. Een kat, een hond en een konijn mogen mee ‘in cabin’, maar twee kleinere ratjes dus niet. De prijs om ze als cargo mee te geven, is te hoog en we vrezen dat ze zo’n reis ook niet zullen overleven. Finaal besluiten we dat ze hier zullen blijven. Die beslissing nemen we voornamelijk vanwege de ouderdom van James, maar ook Teddy is al niet meer van de jongste. Uiteindelijk hakt James zélf de knoop door: op een ochtend treft Loic hem dood aan…

Een dagje plezier in het waterpark.

Op donderdag gaan we voor een dagje waterpret. Ik heb een paar weken geleden goedkope tickets op de kop kunnen tikken voor het waterpark Ocean Breeze in Virginia Beach. Deze week zijn de scholen in Virginia Beach al begonnen en dus zal het rustiger zijn dan een op andere zomerdag. Voor mij betekent dit ook dat ik niet aan een parade moet deelnemen. Het vriendje van Seighin, Josh, nemen we ook mee. Amber vergeet haar bikini en dus moet ik met haar terug naar Chesapeake rijden. Als we terug in het park aankomen, hebben de jongens alles al verkend. Er zijn een heleboel glijbanen met allemaal zeer uitdagende namen. En gelukkig is er inderdaad niet veel volk, zodat het aanschuiven niet lang duurt. Een leuke dag met de ganse bende.

Vrijdag vertrekt Loic met de familie van Ali op weekend met de RV. We hebben geen idee waar hij naartoe gaat - inclusief Loic - en vanaf zijn vertrek kunnen we hem niet meer bereiken.

We bezoeken voor de eerste maal de nieuwe school van Seighin. Great Bridge Middle School is een grote school, bijna het formaat van een high school. Gelukkig proberen ze de overstap niet te groot te maken door de leerlingen te laten roteren in een kleine groep van slechts 4 klaslokalen. Tijdens de eerste maanden zal Seighin 4 lessen krijgen: science, math, English en civics. Natuurlijk staat er ook nog een beetje sport op het programma.

Na dit schoolbezoek rijden we naar de Commissary, maar die gaat vrijdags blijkbaar vroeger dicht: we staan voor een gesloten deur.

De USS Wisconsin.

In cross country doet Ciaran het, een beetje tegen onze verwachtingen in, goed. Hij schuift steeds verder in de rangschikking omhoog.

Zaterdagmorgen rij ik met Amber opnieuw naar de Commissary, die nu wel open is. In de late namiddag besluiten we nog even een bezoekje te brengen aan het museum de Nauticus met de USS Wisconsin. Dit is een oud en enorm groot slagschip dat nog in de eerste Golfoorlog dienst gedaan heeft. Maar voor we deze oude dame kunnen bezoeken, moet ik eerst het probleem met mijn vrijwilligerskaart zien op te lossen. De mevrouw aan de balie heeft nl een wel zeer special interpretatie van de regels. Gelukkig laat ik me niet afschepen door rare redeneringen en uiteindelijk verschaft ze ons toch toegang tot het museum.

Zondagvoormiddag besluiten we het rustig aan te doen. Terwijl Amber het recept van de pannenkoeken die we van de B&B in Page meegekregen hebben, uitprobeert, ontferm ik me over de pistolets. In de namiddag gaan we op bezoek bij onze Canadese vrienden Tom en Kathleen om Toms nieuwe ‘smoker’ uit te testen. Het ding ziet eruit als een kluis, maar het vlees dat eruit komt, is om je vingers en duimen van af te likken. Het wordt een leuke avond.

Eerste schoolweek

De eerste schoolweek begint een beetje raar, want traditioneel met een verlofdag. Het is vandaag immers ‘Labor Day’. En hoe vier je best de Dag van de Arbeid? Juist, met een dagje verlof. Geen school dus. Ik heb beslist om vandaag de garage op te kuisen. Na bijna twee jaar in de USA heeft zich in deze ruimte rommel verzameld die weg mag. Amber neemt de laatste verhuisdozen voor haar rekening. Deze dozen staan boven in de speelkamer en zijn sinds onze aankomst amper open geweest. Amber heeft beslist dat er daarom een heleboel weg kunnen. We moeten haar een beetje in haar jeugdig enthousiasme temperen: sommige zaken hebben we écht nog wel nodig!

De speelkamer zonder dozen.

Dinsdag, de echte eerste schooldag. Amber zorgt voor een goeie start met speciale pancakes en zelfgemaakte stroop. Terug de routine van de brooddoos met pistolets (ja, een specialeke op de eerste schooldag) klaarmaken, koekjes, drankjes, … vinden. Dit betekent ook een nieuw schema voor de schoolbussen en enkele nieuwe chauffeurs. Het resultaat is dat de bussen in het begin hun schema niet volgen en dat je dus moet rekenen op mogelijks een lange wachttijd. Natuurlijk kan het ook zijn dat je kinderen het vroege uur niet (meer) gewoon zijn en dus moeten lopen om de bus die toch op tijd is, te halen. Zoals Ciaran, die ei zo na zijn bus mist. Seighin, die nu als laatste vertrekt, is zenuwachtig. Naar Middle School gaan is een beetje zoals de overstap naar het middelbaar bij ons, alleen een jaar vroeger. Hij is bang…dat hij zijn locker niet zal open krijgen.

Als de schoolgaande jeugd op de schoolbus zit, vertrekken wij met de 2 oudsten naar de Cracker Barrel voor het traditionele ontbijt. De traditie om als ouders op de eerste schooldag te gaan ontbijten, hebben we van Jo en Steven overgenomen. Deze keer hebben we echter twee mee-eters in ons gezelschap. Een leuk onderonsje. Daarna rij ik naar het werk, in afwachting van de verhalen bij de thuiskomst.

En die verhalen zijn er natuurlijk. Seighin heeft zich een aantal keren van lokaal vergist en kwam in de hogere jaren terecht. Niet te verwonderen in zo’n grote school. Ciaran was het snel weer gewoon, want hij gaat naar dezelfde school als vorig jaar.

Klaslokalen zijn niet het enige dat we die dag niet vinden. Ook het nieuwe terrein waar de voetbaltraining doorgaat, lokaliseren we niet dadelijk. We staan aan de school, maar treffen niemand aan. Als we terug thuiskomen - ik had mijn GSM niet op zak - blijkt dat ze achter het gebouw verscholen liggen. In ieder geval weten we nu dat we wel degelijk op de juiste plek waren.

Door het missen van de voetbaltraining heb ik nu meer tijd om het materiaal van Loic mee te helpen inpakken. Alles moet immers klaar zijn om met de C130 te kunnen meegeven, ook de nodige papieren. Calle en Amber gaan bij de Nederlanders gaan rikken.

De rest van de werkweek bestaat uit het afleveren van de 11 dozen die Loic met het vliegtuig wil meegeven. Maar dat is blijkbaar nog niet alles. Er staat nog materiaal dat naar België overgevlogen mag worden. Waarom niet alles in 1 keer meegeven? Mijn volgende zending voorbereiden. De ontdekking dat de Italiaanse delegatie een brief voor DSACT voorbereid heeft waarin de generaal klaagt dat ik teveel zelf beslis. Gelukkig heeft de militaire adviseur van mijn admiraal deze brief tegengehouden door hen op de foute beweringen te wijzen. En de dag daarna krijg ik een uitnodiging

om met de generaals op de dag van de bevelsoverdracht te gaan lunchen. Rare samenloop van omstandigheden?

Zaterdag 12 september: onze huwelijksverjaardag. 23 jaar!

Maar voor we dit vieren, hebben Amber en ik het plan opgevat om 10 mijl in het park First Landing te gaan lopen. Amber heeft de vorige keer tijdens de ‘runathon’ deze afstand niet gelopen en dat wil ze nu wel doen. Tijdens het lopen besluiten we dat we aan de Nederlandse vriendin van Calle zullen vragen of ze bij het vertrek van Amber en Loic aanwezig wil en kan zijn. Ik ben dan immers in het buitenland zodat Calle na het vertrek helemaal alleen op het vliegveld zal staan.

Waarschijnlijk omdat we eerst aan het zware deel begonnen zijn, halen we ons doel niet. Mijn knieën protesteren te veel en ik ben bang dat ik ze zal forceren. Loic slaagt wel in zijn doel, een halve marathon. Een beest!

Bezweet gaan we daarna winkelen in de Commissary. Vervolgens maak ik in de traagkoker appelmoes en bakkersroom voor de koffiekoeken voor morgen.

Calle is in de veronderstelling dat ik niets gepland heb, maar ik kom volledig uitgedost naar beneden en vraag of ze klaar is. Om samen gezellig te gaan eten, natuurlijk. Ik heb een etentje in het visrestaurant ‘Off the hook’ om de hoek voorzien. We zijn voor Amerikanen laat, 20u30, zodat ik niet moest reserveren. En inderdaad, het begint te minderen en we hebben quasi onmiddellijk plaats. Het eten is erg lekker en het gezelschap aangenaam.

Zondag is het brunch met zelfgemaakte pistolets en roommastellen. Daarna gaan we iets doen wat we al lang van plan waren, maar nog nooit gedaan hebben: we gaan naar de Belgische ex-consul Mimi om te kanoën op het meer. Een beetje op het water klungelen, vanaf een boom in het water slingeren, dom doen op het strand van First Landing Park, … Ver varen we dus niet, maar toch wordt het een leuke namiddag. Na onze tocht krijgen we nog een koffie aangeboden. Dat moeten we nog een keertje doen!

Afzetten en wegvliegen

Hoewel het niet echt hoeft, sta ik aan het begin van deze week vroeg op. Ik wil de jongens naar school uitzwaaien voor ik vertrek. Ook verricht ik nog snel enkele kleine werkjes in huis en maak dan mijn valies in orde. Eten en hup, naar de intussen overbekende luchthaven van Norfolk richting Genève. Maar eerst naar Washington. In de

luchthaven afscheid nemen. Voor Amber en Loic is het niet voor lang, want die zie ik dit weekend in België. Het is dus nog niet het grote afscheid nemen. Op het vliegtuig naar DC krijg ik een servetje met mijn naam op. Van een persoonlijke service gesproken!

Op de vlucht zitten een paar nieuwe collega’s. Niet abnormaal, omdat het de eerste TDY na de zomeraflossing is. De ‘oude rotten’ nemen de verse lading onder de vleugels. De luchthaven tonen, de trucjes en hen mee in de lounge loodsen.

Na een goede en productieve vlucht - slapen kan ik nog steeds niet - landen we op tijd. Een beetje slaapdronken ga ik met twee collega’s de huurauto halen. Mijn Nederlandse collega heeft een valies van ons mee. De andere 2 koffers met spullen van Amber en Loic behoorden tot mijn ‘uitzet’. We hebben dus wel een heleboel bagage op sleeptouw. Gelukkig krijg ik een grote middenklasse huurwagen, een Ford C-Max. Alles gaat er gemakkelijk in.

De baliebediende vraagt of ik een GPS wil. Nee, dat zal wel gaan (en is bovendien te duur). Ik zie dat ze Wifi hebben en vraag de toegangscode om mijn wegenkaarten voor mijn tablet op te laden. Ik krijg een bakje van hem. Raar?

We moeten een heel eind wandelen voor we aan de parkeergarage aankomen (was het niet gemakkelijker om te voet naar het hotel te gaan?). Met de telefoon van mijn Duitse collega vinden we de weg naar het hotel, nadat ik de elektronische gadgets van de auto onder de knie heb en het schakelen vlot verloopt. Het kost ons wel enige moeite om door het drukke verkeer van de stad te komen.

Op mijn vraag of er geen parkeerplaats in het hotel gereserveerd moest worden, hadden ze in Brussel geantwoord dat dat nooit nodig is. Vandaag en in Genève blijkt dit fout: hier zijn parkeerplaatsen zeldzaam. Gelukkig is er nog een garagebox beschikbaar.

De fontein in de haven van Genève.

Na het inchecken en uitladen besteden we de rest van de dag aan het wegwandelen van de jetlag (ze hebben daar een enorme fontein in de jachthaven staan), het ontdekken van een deel van de stad, en het ons verwonderen over het dure eten in deze wereldstad. De diensters lachen de opmerking over de hoge prijs met een simpel ‘This is Geneva’ weg.

Na een licht avondmaal ga ik vroeg slapen. En zoals gewoonlijk lukken de eerste uren best, maar rond 3 uur in de ochtend ben ik weer in het land van de wakkeren. Gelukkig is het ontbijt vroeg en lekker, en dat maakt veel goed.

We wandelen met een paar deelnemers samen naar de vergaderzaal. Het nieuwe gebouw

van een Zwitserse organisatie waar de vergadering doorgaat, ligt midden tussen enkele gebouwen van deelorganisaties van de UNO waarvan ik zelf het bestaan niet wist.

De vergadering zelf verloopt zeer moeilijk, waarschijnlijk omdat er een heleboel nieuwe deelnemers aan tafel zitten die niet de nodige kennis hebben. Een heleboel van hen komt gewoon om te leren, waardoor alles veel trager verloopt. Het resultaat is dat ik ’s avonds een beetje gefrustreerd op mijn hotelkamer aan een voorstel werk. Gelukkig heb ik door de jetlag geen honger en kan in het avondmaal overslaan.

Aan de overkant van de oceaan beginnen ze aan de laatste avond. Vooral voor Ali en Loic moet het een moeilijke avond zijn. Ze geven elkaar dingen om de herinneringen vast te houden. Ali overhandigt Loic een heleboel brieven die hij mag openen op de momenten beschreven op de envelop. Zo is er een bij die hij mag openen als hij een ander meisje leert kennen. Later ontdek ik dat Amber en Loic ook een fotoboek voor ons achtergelaten hebben. Leuk!

De tweede dag verloopt iets beter. Rond de middag begint het te regenen en ik vrees voor een lange rit naar Metz in de regen. Gelukkig is het slechte weer gestopt op het moment dat ik de parkeergarage verlaat. Intussen weet ik dat het bakje dat ik meegekregen heb een Wificonnectie is en kan ik mijn tablet als GPS gebruiken. Doordat de reactietijd iets te traag is, verloopt mijn uitrit minder vlot. Als ik eenmaal de autostrade bereik, is de miserie over.

Aan de grens met Frankrijk is er wel douanecontrole (lees: een douanebeambte doet teken door te rijden). Als ik de grens oversteek, valt de Wifiverbinding uit: dat ding werkt alleen in Zwitserland! Nutteloos voor mij dus. Gelukkig heb ik bij mijn t-Mobile abonnement onbeperkt dataverkeer, ook in Europa. De GSM met Waze biedt de oplossing. Gelukkig!

De rit naar Metz verloopt voor de rest vlot. Door af en toe een pauze te nemen, hou ik het veilig. De tocht verloopt over de ‘Autoroute du soleil’ waardoor ik langs plaatsen kom die me bekend zijn van onze jaarlijkse autoreis naar de Costa Brava.

In Metz ben ik gelogeerd in een goedkoop hotelletje. Het is duidelijk dat ze in Brussel voornamelijk naar de prijs gekeken hebben. Ik wil vroeg vertrekken en vraag of ik een ontbijtpakket kan krijgen. De dame achter de balie verzoekt me om over een 15-tal minuten terug te komen. Ik heb nog maar net mijn korte verkenningsronde van de zeer rudimentair uitgeruste kamer afgerond of er wordt aangebeld. Dezelfde dame staat met een volledige gevuld dienblad aan mijn deur. Goedkoop, maar met een goede service dus.

Het is nog te vroeg om te gaan slapen en dus besluit ik van een bad te genieten. Als ik er goed en wel in zit, krijg ik een berichtje. Amber en Loic hebben hun vliegtuig gemist. Blijkbaar was het vertrekuur vervroegd en waren ze daardoor te laat om hun bagage in te checken. Gelukkig kunnen ze op een vliegtuig later deze avond, maar zullen ze pas rond 14u00 in Zaventem landen. Tot hun vertrek blijven ze bij Jacqueline. Hoewel ik dus niet vroeg in Schilde verwacht wordt, beslis ik om toch morgenvroeg volgens plan te vertrekken. Ik vrees immers fileleed richting Luxemburg, Luik en Antwerpen als ik later vertrek.

’s Anderdaags voor het krieken van de dag alweer onderweg. Buiten een beetje vertraging verloopt de tweede helft van de reis vlot. Door de werken in Zandhoven

ben ik verplicht om langs Ranst te rijden en besluit dan maar even bij Jelle binnen te springen. Ik weet dat ze vrijdags meestal thuis werk en een tas echte koffie kan ik wel gebruiken. Na een gezellige babbel rij ik verder naar Schilde om een hapje te eten. Papie gaat de twee oudsten in de luchthaven ophalen terwijl ik al de eerste spullen verhuis. Dank zij de moderne communicatiemiddelen kan ik de sleutel van Ambers box in Shurguard bemachtigen en weet ik ook haar spullen te vinden. Ik vul de C-Max tot aan de nok en tuf richting Berchem.

Daar aangekomen sta ik voor een gesloten deur. Ik kan na veel gepuzzel uitmaken welke bel ik moet indrukken. Geen antwoord. Ik probeer ook een bericht via Facebook naar Ambers nieuwe kotgenote te sturen. Geen geluk. Ik beslis nog even te wachten - ik ben er nu toch: misschien daagt ze wel op. En inderdaad, ze komt aangereden. Ze was even boodschappen gaan doen en had me later verwacht. Met haar hulp breng ik de eerste lading spullen naar het appartement op het 3de verdiep. Veel trappen doen (Amber, waar is je stappenteller?). Caroline blijkt een vlotte en sympathieke Nederlandse juffrouw te zijn. Zij en Amber zullen het zeker met elkaar kunnen vinden.

Met een lege auto rij ik terug naar Schilde waar Amber en Loic intussen aangekomen zijn. Na hun verhalen over het 5 minuten te laat aankomen om de bagage nog te kunnen inchecken, de onvriendelijke bediening van het United personeel (Amber, al een klacht ingediend?) en de gebeurtenissen op de vlucht meebeleefd te hebben, is het tijd voor het avondmaal. Calle had het blijkbaar moeilijk met het vertrek van haar twee oudsten, maar ze werd goed door Jacqueline opgevangen (dank je wel, Jacqueline!).

Op zaterdagmorgen doen we verder met de verhuis van Amber haar spullen van container naar appartement. Trappen op en af. Met 3 gaat het stukken sneller. Na het middagmaal bij pie en mie rijden we met de bende naar de Ikea voor een goedkoop bed voor Amber. Gisteren zijn we even in de Wandelweg binnengesprongen, en hebben we natuurlijk met de buren gekletst, om te zien of we het bed van Amber konden weghalen, maar dat was niet mogelijk zonder de ganse kamer leeg te maken. En daar was geen tijd voor.

Na Ikea rijden we verder richting Heist om ma (of oma) te bezoeken. Ze zit nu in een ‘gesloten’ opvangtehuis dat qua comfort beter is. Zijzelf is echter sterk achteruit gegaan. Alzheimer is een triestige ziekte. Je wordt als het ware gevangen gehouden door je eigen geest. Ze herkent zelfs haar oudste zus niet die voor haar zit (en omgekeerd ook niet). Het probleem is dat ze soms heldere momenten heeft, waardoor ze beseft in wat voor situatie ze zich bevindt en dat maakt het alleen maar erger. Je voelt je echt hulpeloos tegenover deze ziekte. Met veel pijn in mijn hart moet ik afscheid nemen, terwijl ze met ons mee naar huis wil gaan.

Van onze aanwezigheid aan de kust geprofiteerd om even binnen te springen in de beach club van mijn broer Bart en schoonzus Angélique voor ze sluiten voor de winter. Het is er nog gezellig druk, zodat we hen tegen 20u00 helpen opruimen. Daarna bij hen thuis een afhaalpizza verorberen en dan terug richting Schilde. Laat aangekomen dus!

Graduation on the wall.

Zondag de laatste dingen verhuizen, box is leeg, en zoveel mogelijk in elkaar steken. We hebben veel kunnen doen, maar niet alles. Daarna lekker eten bij de schoon-/grootouders en dan naar Leuven bollen. Weer spullen uitladen en op een plaats zetten. Amber voelt zich een beetje schuldig omdat het lege kot er minder goed uitziet dan wat ze zich voorgesteld had. Ook zijn er een paar dingen die beloofd waren niet aanwezig. Loic zal dit dus moeten melden. Nadat we het kot een beetje aangekleed en ingericht hebben, ziet het er al beter uit. Zijn ‘graduation tenue’ leggen we niet in de kast, maar hangen we aan een grote, lege muur. Veel beter!

Daarna moeten we afscheid nemen, en deze keer is het wél voor lang. We weten zelfs niet wanneer we elkaar opnieuw zullen zien. Met zwaar hart neem ik afscheid. Na 2 jaar met ons in de USA geleefd te hebben, moet ik onze oudste zoon hier plots helemaal alleen achterlaten. Ik weet dat zijn zus hem wel zal opvangen, maar toch… Zal hij het redden? De eerste weken zullen zeer eenzaam zijn. Zeker de weekends. Hopelijk wordt het zo’n goeie en positieve les als bij Amber…

Na een snelle hap in ’s Gravenwezel moet ik opnieuw afscheid nemen, nu van Amber. Ik weet dat ze het goed zal doen; hopelijk bemoedert ze Loic niet teveel. Dit weekend teveel afscheid genomen. Té veel. Er zijn een paar moeilijke momenten tijdens mijn tocht naar Utrecht.

Het is donker als ik aan mijn hotel aankom. De nacht is opnieuw woelig en ditmaal niet door een jetlag…

Verder op TDY

Na een goede douche en een lekker ontbijt stap ik in de huurwagen en rij richting de Nederlandse kazerne voor mijn volgende vergadering. De kazerne lijkt helemaal niet op wat ik van een kazerne verwacht: het is meer een bedrijventerrein. Deze kazerne is gebouwd door een burgerfirma op bestelling van de Nederlandse Defensie en dat zie je.

Een stopplaats op weg naar Pfullendorf.

De vergadering gaat goed, hoewel ik niet het gewenste eindresultaat bereikt. Na een middagmaal in de mess vertrek ik weer, nu richting Pfullendorf in Duitsland. Ik neem m´n tijd en stop regelmatig, soms op de meest bizarre parkeerplaatsen. Mijn iPhone 4 met de Waze App wijst me mooi de weg en verwittigt me voor mogelijke problemen op mijn route. Handig.

De rit is lang en met veel werkzaamheden, maar ik heb niet echt files. Soms kom ik eigenaardge situaties tegen, zoals een pijl met het opschrift ‘autostradekerk’ – Hoe zit dat eruit? Een soort

van drive-in kerk? – die toevallig wijst naar de dubbele boog van de MacDonald’s. Toevallig?

Op een van de stopplaatsen heb ik contact met Amber en Loic. De eerste dag is goed verlopen. Een beetje gerustgesteld. Ze gaan hun draai vinden.

In de late avond kom ik in het plaatsje Pfullendorf aan. Pikkedonker, maar ik vind de kazerne. Een echte deze keer. Van de wacht krijg ik de sleutels van mijn kamer. Tot mijn grote verrassing is het nieuw gebouw met typische militaire kamers: één badkamertje voor twee aanliggende kamers. Ik moet zelf mijn bed opmaken. Het is duidelijk geen hotel hier. Het ergste is dat er ook geen handdoek is. Dan maar de kussensloop uit de kamer naast me gebruiken als voorlopige handdoek. Morgen ga ik er wel een kopen in het dorpje aan de voet van de heuvel.

’s Morgens wandel ik naar de mess voor het ontbijt. Er zat een maaltijdkaart in mijn grote, bruine enveloppe. Het is BBKKMS, zoals in de oude dagen van de militaire school. Dit is echt een kazerne! Oh ja, voor diegenen die nooit met het leger in aanraking gekomen zijn: BBKKMS betekent brood, boter, koffie, kaas, melk en suiker. Als ik door de hypermoderne kassa wil gaan, gaat het ding af. Er staat natuurlijk geen geld op die kaart en ik kan er ’s morgens niets opzetten. Ik mag gelukkig later betalen.

Ik bots op een Belgische luitenant en we geraken aan de praat. Er lopen in dit godvergeten gat twee Belgen rond. Nu even 3. Van een Nederlandse collega kan ik een handdoek lenen. Het leven ziet er weer wat rooskleuriger uit.

De vergadering is zoals gewoonlijk een lange en moeilijke werkvergadering, maar we komen er beetje bij beetje. Zo’n vergadering leiden vergt best veel psychologische energie van je, iets wat mijn collega’s van tijd tot tijd bevestigen. De omgeving is goed en het eten ook. Niet te klagen dus.

’s Avonds na een beetje gewerkt te hebben - ’s anderdaags moet ik er weer vaart in krijgen - ga ik mee op stap met de Special Forces. De school waar ik logeer, is immers gespecialiseerd in Special Forces, en daar gaat de vergadering ook over. Ik moet immers samen met hen een trainingsplan opstellen. Special Forces zijn speciale mannen, maar mijn ervaring is dat ze in de gewone omgang zeer goed meevallen. Deze groep bevestigt dit. Het zijn 2 leuke avonden.

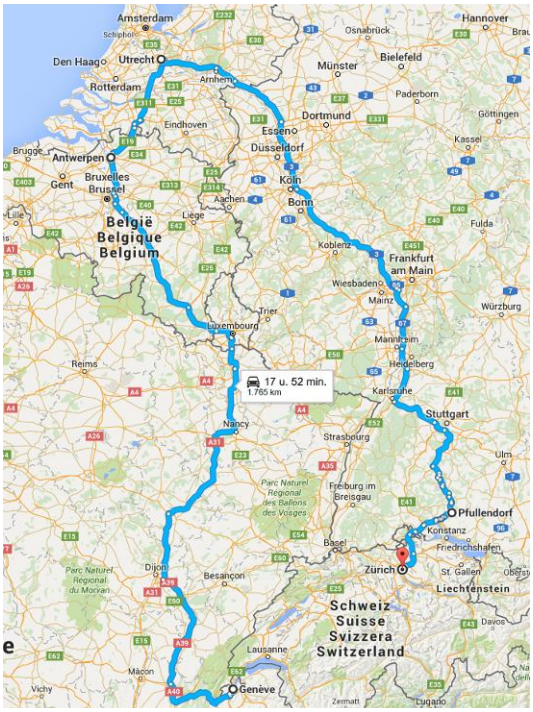

Mijn route.

Via de mail krijg ik een vraag over Kosovo binnen. Of ik mijn ervaringen wil delen en of ik audiovisueel materiaal heb. Beter, ik heb er een belevingsboek over! En ja, dat mogen ze gebruiken.

Tijdens een van de breaks praat ik met een Amerikaan die in Europa verblijft. Hij geeft me zijn eerlijke kijk op Amerikanen in Europa. Hij geeft toe

dat Amerikanen oppervlakkig zijn, omdat ze bang zijn iemand te kwetsen of te opdringerig over te komen. Ook zijn ze grootgebracht in een ‘service oriented’ maatschappij. Een ober staat te springen om een klant te helpen. De klant is echt koning. Als een Amerikaan in Europa dan even moet wachten voordat een ober langskomt, begrijpt hij dit niet en begint hijvan zijn neus te maken. Hierdoor komt hij voor ons onbeleefd en opdringerig over.

Koffie in de lounge.

De vergadering stopt op tijd op de derde dag. Ik moet niet in het donker naar Zürich rijden. Gelukkig. De rit naar het hotel dicht bij de luchthaven verloopt vlot. De auto parkeren en gaan slapen.

Na een goede - alles is relatief - nachtrust en een uitgebreid ontbijt rij ik richting luchthaven. Ik bereid me voor om hun argumenten voor het niet-werkende Wifibakje te counteren, maar ze aanvaarden zonder tegenpruttelen mijn uitleg. Mijn weg zoeken naar de United-balie en dan met de nieuwe fast lane van de Miles and More groep naar de lounge. In de kleine verwarring aan de infobalie vergeet de hostess de glazen deur te openen en bam, ik loop er tegen. Ik voel me even belachelijk.

En dan begint het ‘wachten, vliegen, wachten, vliegen en thuis-ritueel’. De zoveelste keer.

Bevelsoverdracht

Het weekend vliegt voorbij en dan beland ik in de week van de bevelsoverdracht. Onze grote baas, een Franse generaal, wordt vervangen door een andere Franse generaal. Iedereen loopt zenuwachtig rond omdat er veel hooggeplaatste personen ons HQ bezoeken. Er is zelfs sprake van dat de nieuwe generaal even door het hoofdkwartier zal lopen. Is dat niet normaal?

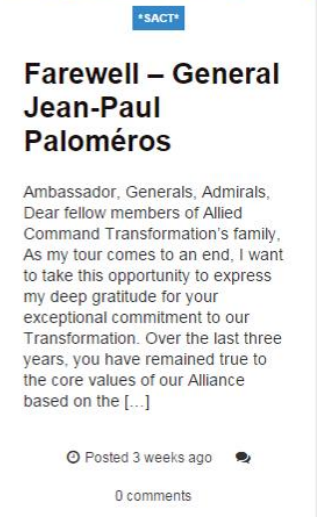

De dag van het spektakel begint voor de Belgen met een kleine vergadering met de Belgische ambassadeur in de NATO. Na uitwisseling van de verplichte beleefdheden wordt onze bijeenkomst echt interessant. We hadden allemaal de opdracht gehad om in 30 seconden onze job voor te stellen. Alleen de NLR en een kolonel zouden een korte briefing geven. Als de generaal na de briefing van de kolonel zijn uitleg start en het woord dan aan mij doorgeeft, is mijn halve minuut niet goed genoeg meer. Ik improviseer dan maar een beetje extra uitleg. De rest van de Belgen krijgt het woord niet meer.

Daarna gaan al mijn collega’s naar de bevelsoverdracht, maar ik blijf achter. Alleen ik moet immers op de lunch aanwezig zijn. Gelukkig, want het weer buiten ziet er niet echt aangenaam uit. En de lunch is goed hoewel ik me afvraag waarom we daar met 2 officieren van ieder departement moeten aanwezig zijn. We hebben zelfs niet als muurbloempje gediend. De ambassadeur was zeer tevreden over ons Belgisch onderonsje en vond het net als de rest veel te kort.

En dan is deze driejaarlijkse activiteit voorbij. De staf op het hoogste verdiep kan weer rustig ademen.

Het voordeel van zo’n bevelsoverdracht op het hoogste niveau is dat het een kalme week is. Ja, er lopen er een paar zenuwachtig rond, maar voor de rest is het rustig. Alleen blijven de Italianen lastig doen, maar dat zal wel van voorbijgaande aard zijn.

’s Avonds nodigt onze jongste zoon zijn mama uit voor een diner in de i-HOP. Ik mag mee als chauffeur en op voorwaarde dat ik mijn eigen eten betaal. Akkoord, wij op de lappen!

Via Calle ontdek ik een leuke site op het internet. Leuk voor iedereen die door een relatie met het leger verbonden is: https://vriendinvaneenmilitair.wordpress.com/.

47: De komst van Joachim Stiller

Joaquin

Als je het gevoel had dat het relaas van de vorige maand opeens afgebroken werd, dan heb je gelijk. Met opzet heb ik de kap gezet in de laatste week van september, want in de aanloop naar de nieuwe maand begon er een nieuwe wind te waaien. Nee, de nieuwe baas heeft nog geen positieve invloed op het hoofdkwartier. De Oostkust maakt zich op voor de orkaan, de hurricane, Joaquin. Mét Amerikaanse flair!

Sent: Thursday, October 01, 2015 8:20 AM
To: SACT HQ All Users
Subject: Hurricane Joaquin Update
Importance: High
Classification: NOT CLASSIFIED

HQ SACT Staff,

Now that the excitement of the Change of Command and SECGEN visit is over, we now have Hurricane Joaquin spinning in the Atlantic with a possibility of impacting Hampton Roads weather on Sunday evening or Monday morning. This is a major hurricane with winds of 120 mph with anticipation of it strengthening to 140 mph. As it gets closer to the east coast, winds are expected to decrease to between 90-100 mph. The biggest impact is likely to be rain and flooding, especially given the amount of rain Hampton Roads has already received this past week. Not only does the saturated ground lead to flooding, it leads to trees falling easier if the winds pick up. The weather forecaster are having difficulties predicting this storm and the various models diverge significantly but The Weather Channel prediction is provided below:

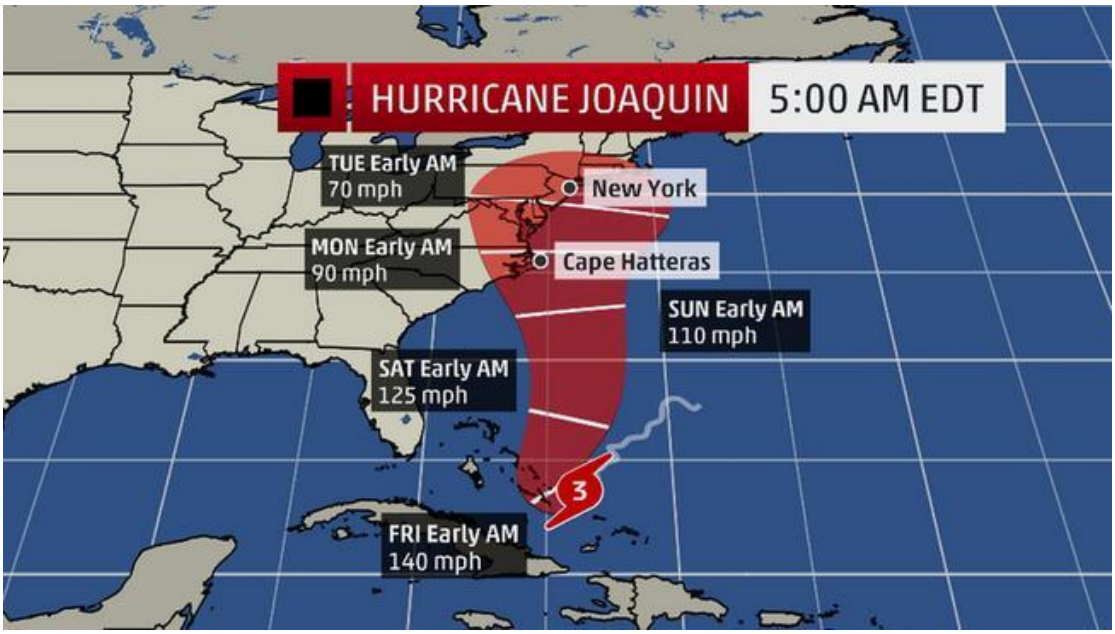

You will notice that the cone of uncertainty is rather large and since it is several days off, much can change which makes it even more important to plan now in case it impacts Hampton Roads weather. There are Hurricane Preparedness Guides at

various locations around the Headquarters that provide tips and suggestions for personal preparation. Please pick one up and conduct personal planning and preparation. Think now about fuelling vehicles, purchasing non-perishable foods / water and ensuring adequate supply of medicines in case we lose power for a substantial time. During Hurricane Isabel in 2003, it is my understanding that parts of Virginia Beach lost power for almost 2 weeks and that storm did not hit Hampton Roads directly.

As you prepare personally, HQ SACT needs to be prepared as well. All personnel should review the HQ Destructive Weather Plan (link: 95-8 HQ SACT DIR) and take appropriate actions as soon as possible. The main issue for a majority of the staff is ensuring that your chain of command has accurate recall data for you and vice versa so after passage, personnel can be accounted for.

Please continue to monitor local media, HQ SACT social media, email and AUDIX for further information and potential impacts.

Donderdag merken we het voor het eerst en niet alleen aan bovenstaand bericht. Het weerbericht en alle weer-apps spreken van het komende onheil. We gaan uitzonderlijk niet in het weekend naar de Commisary (omdat we vanaf morgen een stormloop verwachten), maar we hebben ons bezoek blijkbaar slecht getimed. Er staat een lange rij aan te schuiven. Als ik zo in de karretjes kijk, dan zijn het vooral niet-bederfbare goederen die de mensen meenemen. Ook brood en zuivel zijn zeer in trek. Gelukkig is dit de eerste dag van de stormloop en ligt er nog genoeg in de rekken, hoewel het er elders blijkbaar slechter aan toegaat.

Vrijdag start als een gewone werkdag. Als ik van een vergadering over de middag terugkom, merk ik op dat er weinig volk in het hoofdkwartier rondloopt. Ook op onze werkvloer zijn de cubicles nagenoeg leeg. Ik kijk op mijn horloge en zie dat het maar een beetje na 13u00 is. Heb ik iets gemist?

Inderdaad: in mijn mailbox zit er een bericht dat ons opdraagt om naar huis te vertrekken, tenzij blijven noodzakelijk is. Persoonlijk denk ik niet dat de storm al voor onze deur staat. Het vroege vertrekuur is waarschijnlijk aangekondigd om te vermijden dat alle militairen straks in de vermoedelijke monsterfiles zouden terechtkomen. Alles bij elkaar nemen en ook vertrekken.

Op de terugweg is het al druk. Er is een beetje wind, maar nog niet wat je van een storm verwacht. Wel zijn er hier en daar hulpdiensten en pompploegen aan het werk. Er zijn blijkbaar al overstromingen. Juist voor de brug van Great Bridge zie ik zwaailichten en een rij auto’s aanschuiven. De weg is een grote plas gveworden. Een paar auto’s keren om, maar ik besluit te wachten tot ik zie wat er echt aan de hand is. Vlak voor de brug is de weg inderdaad een diepe rivier geworden. Ik gok erop dat ik er ondanks de lage ligging van de Prius C door kan rijden. Ik heb geen idee wat er zou gebeuren als er water in het motorcompartiment zou lopen. Als ik zo hoog mogelijk blijf rijden, moet het me lukken, en dat is ook het geval.

Ik kom vlot thuis voor een zeer rustig weekend. Begin deze week zag leek het niet zo, maar door het bezoek van Joaquin is alles uitgesteld: de NATO-familiedag in de zoo, de voetbalwedstrijd, de cross-countrytraining, … Tijd dus om lekker te genieten en een aantal filmpjes te monteren uit oud videomateriaal. Dankzij het volledig opkuisen van de oude PC die ik uit België meebracht, kan ik weer streamen en monteren. Best

leuk om deze oude herinneringen te bekijken, én een goede voorbereiding voor het grote montagewerk van onze vakantiefilm.

Zaterdagavond zijn we zoals gewoonlijk Seighin-loos want hij slaapt een paar huizen verder. Ciaran voelt zich niet 100% en houdt het rustig.

De hurricane Joacquin ‘wandelt’ door Chesapeake.

Rode Zee

All HQ Staff,

Please be aware of the continued Coastal Flood Warning in effect. Coastal Tides will mirror tides seen over the weekend. We are expecting 5.7' at the crest the rising tide which peaks at 16:18pm which is very close to the 6' experienced Friday. As we saw during the Friday tide, many areas throughout the city became islands and cars were trapped or stalled in flood waters. Be aware of flooded areas and avoid driving through flooded road ways. Thank you and drive safe. Some good tips for driving in Coastal Flooding areas attached.

V/R,

Het weekend heeft geen echte storm gebracht. En maandag is het gewoon werkdag en geen extra verlof zoals sommigen gehoopt hadden. De orkaan is wel langsgeweest, maar is niet aan land gekomen. De zee is dus zwaar opgestuwd en de waterafvoer via de rivieren is volledig gestopt. In het kort betekent dit wateroverlast. En die overlast zal nog toenemen. Typische Amerikaans hoort daar dus een waarschuwing zoals hierboven bij.

De belangrijkste van de bijgevoegde rijtips is om niet door een grote plas te rijden. Je weet immers met de wegen hier nooit hoe diep de put is. Dit hebben we kunnen

aanschouwen bij een auto die op de rechterrijstrook in een plas reed. Dit resulteerde niet alleen in een klapband, maar ook in een beschadiging van de zijkant.

Het verkrijgen van de extra korting als militair voor ons Verizonpakket neemt veel tijd in beslag. Een heleboel mailtjes en chatsessies later krijg ik bevestiging dat we deze korting inderdaad zullen ontvangen. Het kan echter wel nog een paar maanden duren. Uiteindelijk blijkt het om een korting van slechts 5 USD te gaan - we verliezen een andere korting van 5 USD voor een van 10 USD. Maar toch, een gratis koffie per maand.

Een andere financieel ‘gevecht’ is dat met de belastingen. We moeten een bewijs leveren van al onze giften. Door onze verhuis hebben we een aantal bewijzen niet ontvangen, maar omdat we die giften wel degelijk gedaan hadden, hebben we die toch op ons belastingformulier ingeschreven. Nu vragen ze dus de bewijzen. Een heleboel heen- en weergemail naar de verschillende organisaties levert ons de nodige kopies op. Nu hopen dat ze deze bij de belastingsdienst aanvaarden…

Op het werk kom ik tot de vaststelling dat we geen classificatie voor collectieve training hebben. Dit zal misschien een beetje technisch klinken, maar ik waag het erop. Het geeft je immers een beeld van de dingen waar ik op dit hoofdkwartier soms mee bezig ben. De taxonomie of hiërarchie van Bloom werd in 1956 gepubliceerd door de Amerikaanse onderwijspsycholoog Benjamin Bloom. Dit leermodel is oorspronkelijk bedacht voor het geschiedenisonderwijs. De indeling is inmiddels wat aangepast en biedt nog steeds een goed kader om een leerproces te beschrijven.

Bloom gaat er vanuit dat je iets kunt begrijpen op verschillende niveaus. De vaardigheden zijn geordend in een opklimmende moeilijkheidsgraad. Iedere volgende begripsfase is ingewikkelder en omvat steeds fases. Voor we iets kunnen begrijpen, moeten we het ons herinneren, voor we het kunnen toepassen, moeten we het begrijpen, enz. De taxonomie onderscheidt verschillende niveaus, oplopend in moeilijkheidsgraad: kennisreproductie / inzicht / toepassing / analyse / creatie & synthese / evaluatie.

Bloom kijkt echter alleen naar het individu, maar als militairen zien we de individuele opleiding en training als voorbereiding op het collectieve. De militaire kracht komt immers van eenheden en hoofdkwartieren die goed samenwerken. Om trainingen te kunnen ontwerpen, heb je een indeling nodig en die bestaat blijkbaar niet. Ik onderneem een poging om er een te maken. Benieuwd waar dit me naar zal leiden…

Het NATO spectrum van ‘education, individual training, collective training and exercises’ in 1 foto.

Misschien zal ik het model sneller kunnen toepassen dan verwacht. Een afspraak met Seighin was dat als hij zou voetballen dit jaar, ik zou helpen als hulpcoach voor de keepers. Natuurlijk herinnert hij zich deze belofte en moet ik die dus inlossen. Niet dat ik daar rouwig om ben: in plaats van aan de kant te praten met de ouders, kan ik nu iets actiefs doen. Aangezien ik de jonge keepertjes geen verkeerde dingen wil aanleren, moet ik me dus terdege voorbereiden op deze nieuwe taak.

Nadat we thuiskomen van de training vertrekt Calle om te gaan rikken. Het aantal kaartende Nederlanders neemt gestaag af en dat baart de kaarters een beetje zorgen. Zullen ze als groepje ophouden te bestaan?

Woensdag een dagje verlof genomen om te gaan duiken. Ik moet immers opgeleid worden om te kunnen duiken in de nieuwe tank: de Rode Zee. Er zitten in deze tank veel meer vissen en sommige kunnen je als duiker kwetsen. Het is wel zeer leuk en speciaal duiken. Je mag geen vinnen dragen en moet met je handen zwemmen. Geen voeten bewegen, want anders kan je tegen de haai of een rog trappen, en die dieren zouden wel eens kunnen reageren. Zeker de roggen zijn zeer nieuwsgierig en hangen rond je. Door het ontbreken van de vinnen moet je trim zeer goed zijn. Deze tank is een ideale training om mooi en stabiel te blijven hangen. Ik amuseer me.

Een ander voordeel is dat na een duik in de Rode Zee ik naar de volgende tank kan: Chesapeake Bay. Twee duikjes in 1 dag. Zeer leuk. Vandaag moet ik steentjes van de diepe naar de ondiepe kant brengen. Lopen met zware emmers onder water. Iets anders.

Als voorbereiding op het weekendje met de scouts moet ik Seighin en zijn vriendje Alex verloren brood leren maken. In de USA noemen ze dat om een onbekende reden ‘French toast’. Stapje bij stapje leer ik het ze aan en dan gaan ze zelf aan de slag. En ze leren snel. Op zondag zullen ze niet verhongeren.

Nadat de keuken opgeruimd is, gaan Ciaran en ik naar de buren voor een klein feestje. Onze buurvrouw heeft immers haar loopploeg uitgenodigd, maar wij hebben de uitnodiging niet zo begrepen: we dachten dat de party de avond na de ‘wedstrijd’ was, maar het is er voor. Gelukkig springt haar dochter binnen om te vragen of we ook langskomen. We eten er pasta. Calle voelt zich niet al te best en blijft thuis. Ciaran schrijft zich nog in voor de ‘Run for the Cure’, want hij wil ook de 5K lopen.

Donderdagavond staat er weer een activiteit op het programma: dodgeball of trefbal. De papa’s tegen de kinderen in Great Bridge Middle School. Leuke wedstrijd waarbij de kinderen verliezen (bij de tweede manche waarbij de regels voor de kinderen aangepast worden, blijf ik als laatste over). Als de confrontatie afgelopen is, blijkt het een initiatief te zijn om vaders warm te maken voor het programma ‘Watchdog’. De bedoeling is om papa’s, die hier blijkbaar minder met de schoolactiviteiten van hun kinderen bezig zijn, meer te betrekken door hen patrouilles in school te laten lopen. Weer vrijwilligerswerk. Ik weet nog niet of ik hieraan kan/wil deelnemen. Moet wel eens leuk zijn om te doen. Na de vergadering doen we nog een spelletje dodgeball. Iedereen is overtuigd dat we dat meer moeten doen.

In een berichtje meldt Amber dat ze nu een gedoopte studente is. Wordt ze ooit nog praeses?

Na enkele weken prutsen heb ik het PC-probleem van Calle kunnen

oplossen. Tijdens onze reis had ze al een paar keer een connectieprobleem met de hotelwifi’s ondervonden en nu we naar Verizon overgeschakeld zijn, heeft ze het weer. Verbinding met de Wifi, maar niet met het internet. Het expertenteam van Verizon kan ons helpen, maar dan moeten we 12 maanden lang 20 USD betalen. En ze zijn dan verwonderd dat je daar niet op ingaat. Het probleem dan maar zelf opgelost door een IP-adres te forceren. Mijn broer Eddy zal in zijn vuistje lachen dat het me wat tijd gekost heeft, maar als niet-PC-specialist ben ik best wel fier op mezelf.

Op zaterdagmorgen is het de ‘Run for the Cure’. Een loopje van 5K, oftewel kilometer, ten voordele van de strijd tegen borstkanker. Onze buurvrouw werkt bij de organisatie en dus zijn we sociaal/moreel verplicht om mee te doen. We zien het echter niet als een verplichting, maar als een leuke bezigheid. Hoewel ik helemaal geen ambitie heb om de 5K snel te lopen, doe ik toch met de vroege sessie van de wedstrijdlopers mee. Direct na de loop ga ik immers de zoo achter de schermen bezoeken als extraatje voor mijn vrijwilligerswerk in het aquarium. In tegenstelling tot de funloop moeten we alles op de dijk afleggen. Er staat een krachtige rugwind uit zee. Leuk voor de eerste 2,5 km, maar na het keerpunt wordt het volle kopwind. Afzien! Ik klok af op 27 minuten rond.

1 loper, 2 nog lopers.

Zeemeerminnen.

Omdat we weten dat parkeerplaats dicht bij de plaats van het gebeuren moeilijk te vinden is en ik door het vroege uur een parkeerplekje bemachtigd heb, hebben we afgesproken om na de wedstrijd van auto te ruilen. Even de auto aan de kant zetten en wisselen. Daarna rij ik door naar de zoo via de basis in Little Creek.

Het project steunen.

Ciaran met buurmeisje.

susan g. komen race FOR THE cure®
NATIONAL SERIES SPONSORS
AAA Ford New Balance RE/MAX SELF STANLEY STEEMER Stilli Chips Walgreens

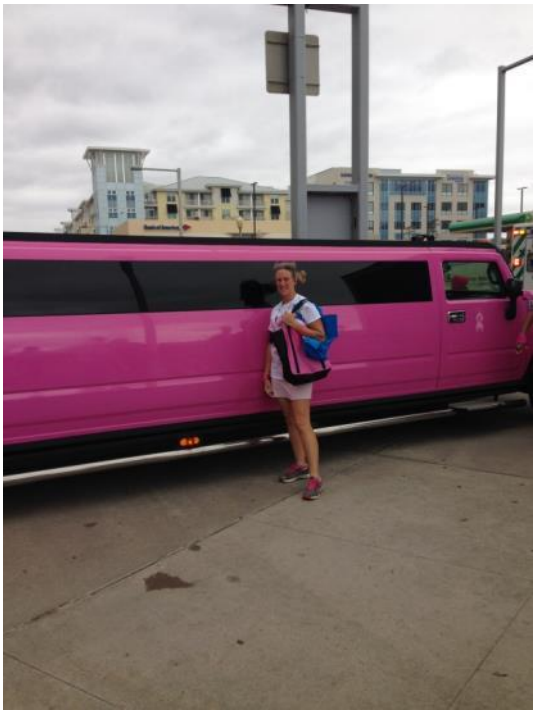

Calle met roze limousine / Calle, Ciaran en een medewerkster
Klaar voor de start ? / Selfie na de aankomst

In het sportcentrum - de eerste keer dat ik er kom - ga ik snel douchen en van kledij veranderen. Bezweet in sportkledij in groep lopen lijkt me niet echt beleefd. Ik heb wel zeer weinig tijd en moet me dus haasten. Terwijl ik me afdroog, klokt Ciaran als nummer 3 af met een tijd van 21 min. Goe bezig!

Ik kom een 10-tal minuten te laat, maar niet stinkend naar zweet, aan. Het is een kort bezoek aan de leeuwen en de bizons. Best leuk en interessant, maar deze dieren in het wild observeren is toch stukken interessanter.

De bizons van de zoo
Het voederen van de leeuwen

Op mijn weg uit de zoo verneem ik via een facebookberichtje dat Calle en Ciaran in de Panera zitten. Hela, ik kom af! Weer richting Virginia Beach. Met z’n drieën een koffie drinken (Ciaran niet natuurlijk). Vandaar vertrekken we richting Commissary voor boodschappen. Eenmaal thuisgekomen sla ik aan het bakken. Ik moet immers een grote pompoen wegwerken in pompoencake, pompoenbrood en pasta met pompoen. Gelukkig is het maar 1 keer per jaar Halloween!

Op zondag ontdek ik nog meer oude filmpjes. Ik besluit om de verschillende opnames uit 1997, 1998 en 1999 te monteren tot enkele korte familiefilmpjes. Leuk om dat allemaal terug bekijken. Wat waren Amber en Loic toen schattig! De uitgave van de volgende editie van ons belevingsboek zal dus een beetje vertraging oplopen. Het is immers een lang werk van ‘kijken-selecteren-monteren-opnieuw bekijken’. Bij deze alvast mijn excuses voor de vertraging in de aanlevering van jullie leesvoer.

Yorktown

Maandag is de dag van de droge voeten: Columbusdag, de verjaardag van de dag waarop de bemanning van Columbus eindelijk terug voet aan wal mocht zetten. Geen werkdag dus. Wel een schooldag, de sukkels! Hoewel ik zin had, staat er toch geen duiken op het programma: Calle en ik gaan immers richting Yorktown.

Yorktown is het derde punt van de historische driehoek Williamsburg-Jamestown-Yorktown en het enige stadje dat we nog niet bezocht hebben. De stad is gekend om de twee belangrijke slagen die er geleverd zijn. De eerste slag bij Yorktown was een veldslag tijdens de Amerikaanse Onafhankelijkheidsoorlog van 28 september tot 19 oktober 1781. Tijdens deze veldslag stonden de Amerikaanse opstandelingen onder leiding van George Washington en hun Franse bondgenoten van markies La Fayette tegenover de Britten onder leiding van Lord Cornwallis. De tweede Slag bij Yorktown of het beleg van Yorktown vond plaats tussen 5 april en 4 mei 1862 tijdens de Amerikaanse Burgeroorlog. Deze slag maakt deel uit van de Schiereilandveldtocht. Na de succesvolle landing van de Army of the Potomac onder leiding van George B. McClellan bij Fort Monroe marcheerde dit leger in noordelijke richting. Bij Yorktown stootten ze op het ingegraven geconfedereerde leger van generaal-majoor John B. Magruder.

Wij dus op die mooie maandag naar het Yorktown Victory Center. Met mijn vrijwilligerskaart mogen we gratis binnen - vrijwilligerswerk appreciëren ze hier! Geen discussie, integendeel. Voor we verder wandelen, genieten we eerst van een klein optreden door een jeugdbandje in de stijl van de revolutionaire oorlog. Jongeren die de geschiedenis levendig houden!

Binnen is er niet veel te zien, want ze zijn het museum aan het uitbreiden, maar buiten valt er genoeg te beleven. Naar goeie gewoonte zijn er hier ook figuranten-gidsen die alles uitleggen alsof ze in die tijd wonen. We genieten van de uitleg en het buitenluchtmuseum. Het geheel is te vergelijken met Jamestown, maar dan een honderdtal jaar later.

Katoen plukken / Uitleg over een gezinstuin uit 1780

Een revolutionair jeugdbandje / De keuken van 1780
Een veldkeuken van het onafhenkelijkheidsleger / Even vuren met een musket

Van een museumbezoek krijg je honger en dus zoeken we iets niet-Amerikaans en niet-fastfoodachtig. Calle stelt de ‘Carrot Tree House’ in de omgeving voor. Mijn GPS stuurt me echter richting Williamsburg. Verwarring. Op het internet vinden we dat het etablissement in Yorktown niet meer open is, alleen dat in Williamsburg bestaat nog. Daarheen dan maar!

Een aanmonsteringsbureau / Oude ‘fotografie’

Als we aan de voordeur staan, krijgen we de indruk dat het gewoon een bakkerij is (‘gewoon een bakkerij’ is in de USA natuurlijk een verkeerde woordkeuze, want bakkerijen zijn hier niet gewoon), maar als we binnen gaan, zien we dat het meer is dan dat. Het is een nette, maar beetje rommelig uitziende eetgelegenheid. Het volgt het Westvlaamse ‘kotjesconcept’ waarbij het duidelijk te merken is dat de eigenaars het beetje bij beetje uitgebreid hebben. Maar het is leuk en gezellig. Het eten is simpel, goedkoop en goed.

Hier is het ! / Wat eten we vandaag?

Na ons etentje beslist Calle dat we, nu we hier toch zijn, even moeten langsgaan bij de outlet. Altijd gevaarlijk. We komen dus later thuis dan gepland.

Als we thuis zijn, vertelt Seighin dat hij stopt met de scouts. Dat gaat, want hier moet je per maand en niet per jaar betalen. Waarom stoppen? Hij ging toch goed samen met z’n twee vriendjes? Het is hier anders dan in België. Veel gestructureerder en gericht op het behalen van allerlei badges. En hij stond zo goed met zijn Belgische uniform tussen al die Amerikaanse hemden met grote badges en kentekens! Tja, ‘t is zijn keuze. Hij heeft in ieder geval 1 Amerikaanse scoutsweekendbadge die hij in België zal kunnen dragen…

De eerste speech van de nieuwe Franse generaal maakt niet echt indruk. Maar we moeten hem een kans geven. Kijken of er echt een nieuwe wind in het hoofdkwartier zal waaien.

De videoconferentie met het hoofdkwartier in Brussel draait uit op het ‘aanwenden’ van veel energie voor een politiek spelletje. De staf daar heeft het goed aangepakt. Tevens blijkt dat er nog velen over zaken beslissen die ze niet echt begrijpen. Tja, dat zal altijd wel zo blijven.

Ik krijg nu ook bevestiging dat ik in november op zending naar Lyon moet. Ik zal in Europa zijn als Calle verjaart. Het eerste jaar hier was ik er, in het tweede vertrok ik op haar verjaardag en nu ben in op TDY. Het zal me goede punten kosten (nvdr: wees maar zeker!).

Donderdagmorgen een beetje onverwacht met een paar collega’s afgesproken om te gaan ontbijten. In een Amerikaanse ‘diner’ met de naam ‘Waffletown’. En zoals je in een echte ‘diner’ mag verwachten, hebben we een rare maar sympathieke dienster: we krijgen allemaal een knuffel als we vertrekken. Voor ik naar het werk rij, stop ik even in de basis van Little Creek om te tanken. Ineens even bij het tennis langsgaan om een kus aan Calle te geven. Zot doen mag ook eens.

Op mijn vraag naar meer uitleg over zijn brief antwoordt een Roemeense kolonel dat de brief aan de admiraal en niet aan mij gericht is en hij het dus niet op prijs stelt dat ik hem hierover iets vraag. Weet hij dan niet dat een opperofficier niet zelf een brief beantwoordt en dat dit door een stafofficier gebeurt? Ik wou gewoon een goed en positief antwoord schrijven, maar daarvoor moest ik echt weten wat hij wenste. Als hij echter dom of koppig wil blijven, dan heeft hij pech en zal hij een negatief antwoord krijgen. Een beleefde ‘de boom in’.

’s Avonds geef ik terug keeperstraining. Het is leuk jonge voetballertjes te coachen, hoewel ik voel dat het voor mij al lang geleden is. Ik ben er echter rotsvast van overtuigd dat je alleen goed kan coachen door het voorbeeld te geven. ’s Anderdaags voel ik het, want al mijn spieren doen pijn. Tja, goed vallen vergt training!

Op vrijdag ontdek ik dat ik voor vandaag een duik gepland had. De firma DUI organiseert immers haar jaarlijkse demodag en ik had met mijn Duitse collega afgesproken dat evenement bij te wonen. Derde keer op rij gemist dus. Volgend jaar?

Zaterdag is er eindelijk weer een voetbalmatch. Niet afgelast door slecht weer. Vroeg opstaan in het weekend. De ploeg speelt goed samen en verbetert met de minuut. Dit gaat de goede richting uit. De keepers doen het al beter, maar hebben nog veel te

leren. Seighin mag maar weinig in actie komen. Als hij op het veld staat, speelt hij goed. Tussen de twee matchen door even naar Panera Bread. Ik vraag hem waarom hij weinig opgesteld werd, maar hij weet het niet. Dus stuur ik hem naar de coach. Blijkt dat ze hem sporadisch ingezet heeft omdat hij tijdens de training weinig enthousiasme vertoonde en hij niet echt gemotiveerd op de bank zat.

Op het einde van de match hoor ik dat de laatste van de ‘oude bende’, Gisela, uit de jeugdduikclub gezet is. Zo’n lieve dame die met plezier haar vrije tijd opgeeft om te helpen bij het aanleren van duiken aan de jeugd! Ik snap niets van wat er na mijn vertrek met de jeugdduikschool gebeurd is. 5 jaar inzet door een goeie groep is in 2 jaar afwezigheid totaal kapotgemaakt! Jammer voor de jeugd. Ik vrees echter voor problemen en wil er niets meer mee te maken hebben. Op mijn website plaats ik dan ook die boodschap. Voor Peggy en Ronny van de duikwinkel, die ons enorm gesteund hebben, is dit ook een koude douche. Gelukkig hebben ook zij met de jeugdduikschool gebroken. Mijn voornemen om na ons verblijf hier verder te gaan met de jeugdduikschool is dus totaal verkeken. Ik zal een nieuwe moeten oprichten…

In namiddag werk ik verder aan de film van onze reis. Nog 4 uur film te bekijken en te knippen. Daarna de boel aan elkaar plakken en van titels en geluid voorzien. Nog een pak werk dus. Vervolgens de augustuseditie van ons belevenissenboek op het net publiceren. Dan gaan winkelen met Calle, om tenslotte de avond af te sluiten met het bekijken van een gehuurde film.

Op zondag bak ik voor de eerste maal ‘Engelenkoeken’. Die lukken best. Omdat pistolets meer gesmaakt worden dan brood, hebben we af en toe brood over. Om de vogels (en bij uitbreiding alle dieren) in de tuin te behoeden voor een lijfje met Amerikaanse allures, maak ik broodpudding. De week is alweer voorbij!

Teddy

Tijdens de weekavonden werk ik verder aan de film. Het is een arbeid van lange adem, maar plezant om alles opnieuw te beleven. Onvoorstelbaar wat ik allemaal op band vastgelegd heb, en wat de opmerkingen van de kinderen en voorbijgangers zijn. Die commentaren maken het soms moeilijk om het juiste snijpunt te vinden, want het afbreken mag niet gekunsteld overkomen. En ik wil niet met de extra taak van het samenstellen van een geluidsband opgezadeld zitten. Dus, goed kijken en luisteren vooraleer ik knip.

Op dinsdagavond weer keeperstraining. Mijn nek doet nog altijd pijn, dus moet ik het rustig aan doen. Gelukkig krijg ik bijna iedere keer twee andere kandidaat-keepers, want geen enkele speler wil de plaats op ‘n permanente basis invullen. Ik troost me met de gedachte dat zelfs een aanvaller nut ondervindt van een keeperstraining. Zo leert hij immers wat de keeper van de tegenpartij kan/zal doen. Natuurlijk betekent dit dat ik steeds opnieuw de basisvaardigheden moet aanleren…

Woensdag 21 oktober: het is zover, we leven in de toekomst! De fanaten van ‘Back to the Future’ weten waarover ik het heb, voor de anderen deze foto. Snap je het? Onze ‘toekomst’ ziet er wel enigszins anders uit.

Misschien iets minder futuristisch? Evolueert alles dan veel trager dan voorspeld?

Donderdag en vrijdag zijn twee duikdagen. Trainingssessies in de Red Sea. Na de eerste sessie ga ik weer het water van een ander aquarium in voor een demo. Maar er is geen volk en dus moeten we de demo afgelasten. Tja, een beetje sneu.

Teddy, de gerbil die na Loics vertrek naar België bij ons is gebleven, is ziek. Hij eet en drinkt amper. Ook zit hij de ganse dag op het bovenste platform van z’n kooi, wat niet normaal is voor zijn doen: hij is altijd actief aan het graven of karton aan het versnipperen, maar nu dus niet. Hij was een paar dagen geleden ook al zo, maar dan is hij er doorgekomen. Nu echter duurt het langer. Zijn oogjes zijn ook opgezwollen. Hij zit er niet goed uit. Ik wacht nog even om naar de dierenarts te gaan: die is niet alleen vreselijk duur, ik twijfel ook of hij zo’n klein beestje echt zal kunnen helpen. Waar ik bovenal voor vrees, is dat hij uit onmacht zal voorstellen hem in slaap te doen. Even afwachten dus.

Op vrijdag dringt Ciaran echter aan om naar de dierenarts te gaan. Hij voelt zich verantwoordelijk voor het beestje en dus belt hij rond op zoek naar iemand die kan helpen. Niet gemakkelijk te vinden: een dierendokter voor ‘exotische’ dieren is hier zeldzaam. Uiteindelijk rijden we richting Virginia Beach, naar de ER van een dierenkliniek. Ik moet 75 USD betalen vóór ze naar het beestje kijken. Er is toevallig een dierenarts met kennis van knaagdieren van dienst en die zal Teddy onderzoeken. Als we na lang wachten de dierenarts zien, krijgen we het voorstel waarvoor ik vreesde: euthanasie. De dokter kan immers niets zien omdat hij te klein is. Bovendien is Teddy ook al een aantal jaren oud. Ze leggen hem aan de zuurstof zodat hij gemakkelijker kan ademen, maar dat is slechts tijdelijk.

Als we hem op onze vraag (en nadat ik voor de euthanasie betaald heb) nog even te zien krijgen, blijkt hij springlevend (door de zuurstof). Even denken we dat hij erdoor is en Ciaran gaat zelfs water halen. Omdat hij wild rondspringt, zet ik hem van de onderzoekstafel, uit vrees dat hij er anders af zal springen. Op het moment dat Ciaran terug binnenkomt, krijgt Teddy stuiptrekkingen en sterft hij in mijn handen. ‘n Spuitje is niet meer nodig.

We krijgen ons euthanasiegeld terug en Teddy wordt in een doosje meegegeven. In de USA kan je dus je dieren zonder probleem in je tuin begraven. De kosten voor een ER-bezoek zijn niet mals, maar ik moet toegeven dat ze alles met een grote sereniteit aangepakt hebben: het gedrag van het personeel was zeer professioneel en bezorgd.

Na dit triestige lot van het laatste van de diertjes die we uit België overgebracht hebben, keren we naar huis terug. Snel omkleden, want we moeten naar een Halloweenfeestje bij een Frans koppel dat Calle kent van de tennis. Verkleed dus. Hun huis is knap versierd en het wordt een leuke party.

Op zaterdag geen voetbal voor Seighin: zijn rechterelleboog staat vol jeukende uitslag die zich schijnt te verspreiden. Hoewel het waarschijnlijk niet besmettelijk is - wij hebben er geen last van - beslist de

Onze Nederlandse vrienden en de Franse gastvrouw op het Halloweenfeestje.

coach om hem niet op te stellen totdat we zekerheid hebben.

In de namiddag begraven we Teddy in de tuin naast zijn maatje James, die deze zomer gestorven is.

Daarna een beetje karweitjes opknappen in het huis: filters vervangen, douches en lavabo’s ontstoppen. Als alles afgewerkt is, werk ik nog een beetje aan de film. Seighin gaat slapen bij de Pisoni’s en hun oudste zoon Joey komt hier overnachten. Een normale zaterdag dus.

Zondagochtend staan wij op een deftig uur op, maar Ciaran en onze logé slapen uit. Als Seighin opdaagt, beginnen we aan het wetenschappelijk experiment: de kruisboog. Eerst moeten we het materiaal halen om het ding te maken. Een plastieken buis en een paar planken van bij de restjes die andere klanten achtergelaten hebben, moeten voldoende zijn. Terwijl we bouwen, neem ik alles op, want we willen niet gewoon een presentatie maken, maar een heuse film. Als onze groot uitgevallen constructie klaar is, gaan we in de tuin schieten. Het weer is er uitstekend voor.

Natuurlijk moeten we tijdens het proefschieten de kruisboog af en toe een beetje herstellen. Finaal echter lukt ons experiment goed, alhoewel (zoals altijd) de resultaten niet feilloos de theorie volgen. We amuseren ons en steken er zelfs een grapje in. Daarna monteren we samen de film – het is immers niet de bedoeling dat ik het alleen doe - en bewaren hem op een stick. Voor alle zekerheid publiceer ik het eindresultaat ook op YouTube. Je kan het experiment bekijken via https://www.youtube.com/watch?v=berJECW4zoI.

Calle heeft via Skype een lange babbel met Loic. Ook Ciaran praat een ganse tijd met zijn broer: over school, universiteit, enz.

Poison Oak

Eindelijk een doktersafspraak voor Seighin kunnen regelen. De jeuk is al minder dankzij een anti-jeukmiddel, maar de uitslag verspreidt zich verder. Ik heb de indruk dat hij de bloedbanen volgt, maar zeker ben ik er niet van. Het verdict is ‘contact met Poison Oak’. We wisten niet eens dat zoiets bestond! Van Poison Ivy hadden we al wel gehoord. Een ‘giftige’ eik echter was ons compleet onbekend en ook nu zouden we hem nog altijd niet herkennen als we hem zagen. Natuurlijk kennen de lokale bewoners het fenomeen wél. De volkswijsheid zegt: “Leaves of three, let it be”.

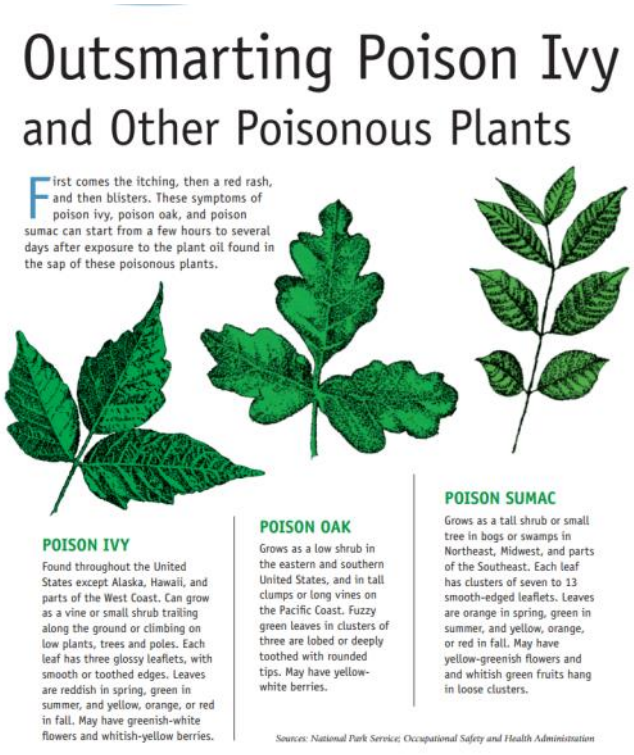

In tegenstelling tot wat de naam doet vermoeden, is de plant zelf niet giftig, maar veroorzaakt hij een allergische reactie. De bladeren zijn bedekt met een substantie waarop de meeste mensen allergisch reageren. Uitkijken dus. Seighin is er waarschijnlijk tijdens het scoutsweekend in aanraking mee

gekomen. Met pilletjes die zijn immuunsysteem moeten aanzwengelen, zou het over een paar dagen voorbij moeten zijn.

Doordat het op dinsdag veel regent, gaat de voetbaltraining niet door en moeten we dus niet beslissen of Seighin al dan niet gaat sporten. De uitslag is niet echt besmettelijk, tenzij er aan gekrabd is of er veel zweet op staat.

Vandaag tank ik aan 1,90 USD per gallon: belachelijk laag. En de prijs zakt nog. Het deel van mijn loon dat in dollars uitbetaald wordt, zal weer minder zijn. Voor mijn part mag de euro sterker worden!

Ieder avond werk ik nog aan de film. Het einde, ook letterlijk, is in zicht, maar ik mis een deel. Waarschijnlijk is dit het deel dat ik op het einde van de tape heb proberen vast te leggen. Mislukt dus. En ik kan natuurlijk maar een montage maken van de beelden die ik effectief heb...

Op woensdag gaan Calle en ik naar de nationale receptie van Oostenrijk, Hongarije, Slovakije en Tsjechië. De aangeboden hapjes zijn verzorgd en het bier smaakt goed. Het is ook leuk om in een internationaal gezelschap rond te wandelen. Hoewel ik elke dag met de aldaar aanwezige mannen op hetzelfde hoofdkwartier werk, kent Calle meer mensen dan ik. Tom, onze Canadese vriend, verklaart dit met de uitspraak dat zijn vrouw Kathleen en Calle ‘social butterflies’ zijn. Misschien, maar misschien zegt dit ook veel over het gebrek aan samenhorigheid in ons hoofdkwartier.

Naar het einde van de receptie toe komen we de vrouw van de Belgische NLR tegen. We hadden bij onze aankomst wel de Belgische auto gezien, maar konden niet raden wie de passagier was. Het blijkt dus Martine te zijn. Calle had Martine al ontmoet, maar ik nog niet.

’s Anderendaags geniet Calle van een partijtje verkleedtennis: Halloween staat voor de deur!

Ciaran begint de hete adem van de Ring Dance te voelen. Hij moet een klasring kiezen en heeft nog geen idee welk model zijn voorkeur wegdraagt. Ook moet – in feite mag hij – nog een date vinden én een manier om haar uit te nodigen. Voor dat laatste heeft hij al een plan, het eerste is echter een groot vraagteken.

Het einde van de voetbaltraining vindt op donderdagavond in het quasi-donker plaats. Volgende week gaan we over naar het winteruur en zal het bijgevolg nóg een uur vroeger donker zijn. Kunnen we dan nog trainen?

’s Vrijdags na het uurtje Franse les rijden we richting Norfolk voor de wekelijkse inkopen. Hoewel de lessen goed verlopen, is het toch iedere keer weer een gevecht om Seighin aan tafel te krijgen. Vandaag ging het echter tamelijk gemakkelijk. Het ongeval dat ik tijdens mijn rit naar huis gezien had, is al opgeruimd. Bijna dagelijks bemerk ik hier accidenten langs de baan. Ik ben verwonderd dat ik nog niet bij een betrokken geraakt ben.

We sluiten de week af met een Halloweenfilm, zodat we tegen morgen in de juiste stemming verkeren. Klaar voor het grote gebeuren!

48: Een Belgische Thanksgiving

Halloween

De versiering van de huizen en tuinen is stukken minder dan vorig jaar en het versieren komt ook zeer laat op gang. Als Belgen hebben we het 'wees laat'-signaal niet gekregen en onze kleine bijdrage al uitgevoerd. We vinden zelfs een emmertje met Halloweenspulletjes voor onze deur. Van het buurtcomité?

Zaterdagmorgen is het zeer vroeg opstaan om naar Virginia Beach te rijden voor vrijwilligerswerk in het kader van de Youth Ambassadors. Ciaran gaat er helpen bij het uitdelen van water op het einde van de 10 K lange 'Wicked Run'. Ik ga mee als chauffeur en als ouder om een oogje in het zeil te houden. We moeten er vroeg zijn, zodat we vóór de afsluiting van de straten aanwezig zijn. Dit betekent lang wachten vooraleer we kunnen werken. Maar eens het begint, is het snel en veel werk. 6000 flesjes water uitdelen. De jeugd is enthousiast bij het uitdelen en dus vliegen de flesjes erdoor.

De snelste loper komt binnen op 34 min en een jeugdloper van geschat 10 à 12 jaar arriveert na 39 min. Ongelooflijk! De meesten echter doen het voor de lol en komen grappig verkleed over de eindstreep. Na de 10 K is het aan de kleintjes met de 1 K 'Monsterrun'. Nog meer grappig verklede jeugd en volwassenen.

Na de 4 uur werken naar huis. Pistolets in de oven, er weer uit, opeten en weer weg. Deze keer voor Top Soccer. Dit is vrijwilligerswerk waarbij jeugdvoetballers een beetje voetbal spelen met een mindervalide buddy. De volledige ploeg heeft zich hiervoor ingeschreven als soort van opwarming voor de match. Leuk initiatief. En ook de jeugdspelers vinden het leuk. De match zelf verloopt zeer goed. Ze spelen echt als een ploeg. Ze proberen dingen uit en communiceren met elkaar. Ook speelt iedereen mee en dus niet alleen de beste spelers. Ze winnen met 5-0. Na de match vertelt Seighin me dat er weer sprake van is om volgende seizoen bij Travel te gaan spelen. Ik weet niet of dit zo'n goed idee is, want dan zijn er weer try-outs en zal de ploeg uit elkaar vallen. Beseffen ze nog steeds niet dat voetbal een **team**sport is?

's Avonds, Halloweenavond, wandelen Calle en ik even door de straten om te kijken wat de buurt allemaal doet en versierd heeft. Er is toch meer volk dan we - afgaand op de weinige decoratie - verwacht hadden. Er zijn zelfs een paar huizen versierd die gisteren nog helemaal geen teken van festiviteiten vertoonden. Na de korte verkenningstocht haasten we ons naar huis om de 'Trick or treat'-kinderen aan onze deur te begroeten. Tijdens het wachten werk ik verder aan de vakantiefilm en slaag ik erin hem af te werken.

Hier is hij dan:

‘To the West Coast of the USA and Back’. 6 weken rondtrekken en 18000 km rijden samengevat in 1 uur en 15 minuten. Zeker bekijken als je van plan bent hetzelfde of bepaalde delen te doen. Jammer genoeg heeft de stabilisatiefunctie van YouTube een beetje met de titels gespeeld.

https://youtu.be/8pJ8s4V1gco

Tegen een uur of acht daalt het aantal bellertjes tot het helemaal stilvalt. We schminken ons nog even bij - we hadden ons al verkleed - en vertrekken richting het Nederlandse spookfeestje. We komen er als laatsten aan, maar dat is niet erg. Veel volk is er niet, want veel Nederlanders zijn ergens anders uitgenodigd. In sommige buurten is Halloween immers een excuus voor een buurtfeestje. Toch is het een leuk initiatief.

We mogen zelfs langer feesten, want deze nacht gaan we over op het winteruur. Gelukkig, want Seighin komt doodmoe thuis van zijn slaappartijtje bij Josh. We houden het dus lekker rustig op deze post-Halloweendag.

De oplossing voor het probleem van het winteruur en de voetbaltraining wordt gevonden in de indoormogelijkheden. Niet echt een goedkope beslissing, maar nu kunnen ze tenminste de bal zien waar ze tegen moeten trappen. Ik informeer ook eens in het Amerikaanse leger. Het is mogelijk, maar er is veel papierwerk mee gemoeid en omdat het maar voor een paar weken is, beslis ik om het zo te laten.

Op het moment dat ik een artikel dat ik een tijdje geleden voor een ‘wetenschappelijk’ tijdschrift geschreven heb, wil recupereren, omdat ik denk dat de uitgever geen interesse meer heeft, krijg ik een bericht dat het tóch in aanmerking komt. Ik word ook gevraagd om als reviewer op te treden. Even proberen. Hoe zit het trouwens met het artikel over dieptedronkenschap?

Seighin is op donderdag een dagje ziek. Dit komt me enigszins goed uit, omdat ik dan alleen Ciaran naar de Voedselbank moet brengen zonder ook naar de voetbaltraining te moeten pendelen. Het weer is echter barslecht. Heel veel regen en dus is het gevaarlijk op de weg. Hierdoor zijn er enorme files in Norfolk, zeker de stad uit. Ik beslis om in plaats van aan te schuiven, mee te helpen met het vrijwilligerswerk. We moeten voedsel sorteren in de Voedselbank. We krijgen eerst een korte opleiding over wat we wel en niet hoeven te bewaren. Daarna gaan we voor 2 uur aan de slag.

Ciaran moet voor de Ring Dance iemand uitnodigen. Hij had al een idee hoe hij het zou doen en nu weet hij ook wie hij gaat inviteren. Het is een senior waarmee hij soms aan tafel zit. Het is goed dat hij de knoop doorgehakt heeft. Ik ben benieuwd hoe en wanneer hij haar zal uitnodigen. Hopelijk zegt ze ja...

Hij heeft ook nog niet de ‘klik’ in fysica gemaakt, waardoor zijn punten goed, maar nog niet uitstekend zijn. Hij vraagt ook iedere dag uitleg aan me. Het is voor mij al een hele tijd geleden dat ik me nog in de natuurkunde verdiept heb en dat was in het Nederlands. Ik moet dus af en toe zijn boek inkijken om te weten hoe ze het geleerd hebben. En eigenaardig genoeg verschilt dit soms met hoe ik het aangeleerd gekregen heb. We overlopen eveneens de oefeningen, zodat hij de theorie ook kan toepassen.

De Belgische dames rond Norfolk.

Als ik het reisschema van mijn volgende TDY bekijk, schrik ik even: bijna 24 uur over amper 188 km? Reis ik misschien met een luchtballon? Hopelijk gaat het in werkelijkheid iets sneller.

Zaterdag om 6u10 op om tegen 7u20 op het voetbalplein te staan. Onmenselijke uren in het weekend. Seighin heeft door het vroege uur niet veel zin, maar dat is nooit een reden geweest om niet te gaan. De eerste match spelen we maar met 10. Niet omdat er bepaalde spelers niet komen opdagen zijn, maar omdat de andere ploeg maar 10 spelers heeft. We behouden natuurlijk het voordeel van mogelijkheid tot wisselen, maar zo is het toch een beetje eerlijk. Het is even aanpassen voor de ploeg – ze hadden voorgesteld om zonder keeper te spelen en gelukkig heeft coach Jen dit

geweigerd – maar als ze eenmaal doorhebben wat er aan het spel veranderd is, doen ze het goed.

Na de match – die we winnen – is er een korte vergadering over indoor soccer tijdens de winter. Daarna gaan Seighin en ik even uitblazen bij een koekje en een koffie in de McDo. Er staat veel volk aan te schuiven. Wat doen Amerikanen op dit uur in een fastfood?

Team manager Ildiko (links) en coach Jen (rechts) op de voorgrond terwijl de ploeg zich opwarmt.

De tweede match tegen een verse ploeg start moeilijker dan ze gewoon zijn. Ze geraken tweemaal op achterstand. Nu gaan we zien hoe goed ze als ploeg samenhangen! En inderdaad, ze vechten iedere keer terug. Seighin vertelt later na de match dat het niet gemakkelijk is om optimistisch te zijn als iedereen het even laat hangen, maar ze hebben niet lang ontmoedigd rondgelopen. Ze zijn altijd als ploeg blijven spelen en vechten. En in de tweede helft groeien ze nog. Coach Jen en coach Mike zetten na veel verkennend plaatsen Seighin in de positie van verdedigende middenvelder. Tijdens de match blijkt dat dit mogelijk zíjn positie is. De verdediging bestaat immers uit 3 grote jongens met veel techniek en vechtlust. Als jongste van de ploeg heeft hij moeite met het hoge tempo achterin. Hij mag dan technisch geen goede voetballer zijn, maar hij heeft wel het spelinzicht en blijkbaar beseffen de spelers rond hem dat ook. Hij geeft de anderen instructies waar ze moeten staan en ze aanvaarden dat. Ook weet hij in het middenveld zijn mannetje te staan en de verdedigers vertrouwen erop dat hij de klus klaart.

Van de match naar de Commissary. Seighin heeft geen andere schoenen bij zich en gaat blootsvoets mee. Ik zet hem op de kar om door te winkel te stappen, maar aan de kassa krijgen we de opmerking dat hij om hygiënische en veiligheidsredenen niet op blote voeten in de winkel mag. Dat weten we dan ook weer voor de volgende keer,

hoewel ik me de bedenking maak of dit ook niet zou moeten gelden voor de bekende teenslippers. Met Seighin op mijn rug keren we in een hevige stortbui naar de auto terug.

Middageten en daarna in de buurt gaan lopen met Calle. Veel leuker met z’n tweeën. Even douchen en ons vervolgens klaarmaken voor het avondprogramma: een etentje bij een Griekse tennisvriendin die met een Fransman getrouwd is. Er komen

ook nog een Frans en een Duits koppel. Een internationaal gezelschap dus. De maaltijd is lekker en het is er gezellig babbelen. Het is dan ook laat als we de sleutel in het slot van onze voordeur steken.

Zondag is het weer vroeg opstaan. Het is vandaag de NATO-familiedag in de zoo en Ciaran moet vroeg beginnen. Hij heeft de eerste shift van de vrijwilligers. We kennen de zoo al een beetje, dus gaan we naar het nieuwe Australische gedeelte. Even vrij rondlopen tussen de emoes, walibis en kangoeroes. Daarna slenteren langs de dieren om vroeg van een snelle hap te kunnen profiteren. Het is nog volop namiddag als we terug thuis zijn: Ciaran heeft nog tijd om zijn huiswerk af te maken.

Gebroken week

Het is rustig op mijn eerste werkdag van de week. Er zijn blijkbaar veel mensen afwezig. We testen een nieuwe versie van de software waarmee we de cursussen bijhouden. Ik heb ook een vergadering met een aantal mensen waarvan ik denk dat ze zich druk maken over de verkeerde dingen en er te veel energie aan besteden. Maar morgen is het weer weekend.

’s Avonds huren we de film ‘Pixels’. Het basisidee is leuk en gebaseerd op videospelletjes uit de jaren 80, ‘onze’ tijd. Worden we oud? In ieder geval vinden onze twee jongsten het tof om die eenvoudige non-shooter-spelletjes te bekijken.

Ik heb op dinsdag een soort brugdag genomen. Seighin gaat mee naar de NEx. Hij heeft een paar nieuwe voetbalschoenen nodig. De zijne zijn veel te klein geworden. Maat 42! Hij wil ook even kijken voor een laptop. Nu Loic in Leuven is, kan hij die van z’n grote broer niet meer gebruiken en dus wil hij een eigen computer kopen met het geld van Kerst en Nieuwjaar. Hij schrikt van de prijs van een echte spelcomputer. Er is er wel een in afslag, maar die is nog duur. Hij hoopt dat tegen ‘Black Friday’ de prijs nog gedaald zal zijn.

Als we op de training de nieuwe schoenen willen aandoen, ontdekken we dat we twee linkse schoenen mee hebben. De maat hebben we dubbel gecheckt, maar niet of we wel een echt paar meehadden. Ik zal dus moeten gaan ruilen. Gelukkig heeft een van de spelers een extra paar bij zich en kan hij, mits te ruilen met die van de coach, toch nog trainen.

11 november: Wapenstilstand of Veteranendag. Traditiegetrouw zijn er vandaag een paar dingen gratis voor militairen, maar ik heb er weer niet van geprofiteerd. Door het slechte weer gaan de plannen van Calle en Ciaran om te gaan tennissen niet door.

’s Avonds ruilt Calle haar ‘tegoedbonnetje’ in voor een etentje met ons beiden. We proberen een nieuw restaurant uit dat Calle ontdekt heeft. Zoals verwacht is het weer een keten, maar het is er wel lekker. De militaire korting bedraagt amper 5%, hoewel ze de 3 wapenschilden van de eenheden hier in het groot etaleren en het vandaag Veterans’ Day is. Raken we té gewend aan de militaire korting?

Normaal gezien zouden we op donderdagnamiddag gaan golfen. Samen met Idzerd en Joseph Pisoni proberen we al van vóór de vakantie een datum vast te leggen waarop we een keertje tegen een balletje kunnen slaan. Vandaag zaten onze agenda én het weer mee, maar op het laatste komt er een vergadering tussen. We stellen het uit tot morgen. De bewuste vergadering duurt lang en levert niet echt veel op. Sommige mensen malen er niet om om over dingen te praten waarvan ze toegeven er niets over te weten. Natuurlijk kom je dan tot rare besluiten.

Vrijdagmorgen ga ik met Ciaran naar de dokter. Mijn klachten over nek- en schouderpijn duren te lang en dienen onderzocht te worden. Het wordt een onderzoek van lang wachten. De nieuwe dokter wil een volledig beeld krijgen. Na een X-ray besluit ze dat mijn nek tekenen van een verschuiving en artrose vertoont. Genoeg indicaties om me naar de MRI en Neurochirurgie door te verwijzen. Ook mijn hoge bloeddruk en een familiehistorie van hypertensie baren haar zorgen. Waarom ik geen medicatie neem? Wel, geen enkel geneesmiddel is onder water getest en dus betekent dagelijkse medicatie meestal een verbod op duiken. Ik moet regelmatig mijn bloeddruk laten meten en dan terug een afspraak maken. En misschien hebben de nekklachten ook daarmee iets te maken.

Golf is niet zo’n goed idee met mijn nekklachten, maar nu opnieuw uitstellen zal waarschijnlijk leiden tot afstel, dus ga ik er maar mee door. Eerst krijg ik de basisuitleg van Idzerd. Alles is simpel en klinkt logisch. Ik weet echter dat simpele dingen al ingewikkeld genoeg zijn. Je moet immers een heleboel dingen onthouden terwijl je de slag uitvoert. De bedoeling is immers dat je, ondanks je bewegingen voor je slag, de bal raakt, en dat kan je alleen als je na de beweging exact terug naar je originele

uitgangspositie keert. 1 ding niet goed uitvoeren en het gaat verkeerd. Golf is dus een spel dat zich voornamelijk tussen de oren afspeelt. Het is een mentaal gevecht tegen je eigen doen en laten. De best tip van Idzerd was: ‘Sla als een vrouw.’

Na een emmer balletjes proef slaan - wat niet echt lukte - gaan we de ‘green’ op. In Sewells Point zijn er 9 holes. Genoeg voor de eerste keer. Om het niet te vermoeiend te maken, spelen we steeds vanaf de bal die het verst geslagen is. De tweede hole start al met een slag over het water. Ai. Maar de hint van slaan als een vrouw en het niet denken over het water helpt en mijn bal geraakt er probleemloos over. Daarna zijn er geen waterhindernissen van betekenis meer en gaat het goed, als beginner gesproken dan. Ondanks de pijn in de schouders vind ik het leuk. Niet om iedere week te doen, maar af en toe zie ik wel zitten.

Na de officiële negende hole doen we nog even nummer 10: de bar. We spreken af om volgende maand vóór het vertrek van Joe nog een keertje te spelen. Het mag nu natuurlijk geen 5 maanden duren voor we daarin slagen. Bij het vertrek geeft Joe mij een golfset die ik mag lenen totdat we terug naar België vertrekken. Zoveel ga ik nu ook niet golfen!

Een niet zo gelukte slag bij mijn eerste partijtje golf. Joseph Pisoni staat toe te kijken.

Ons partijtje golf van 10 holes is op een normaal tijdstip beëindigd en dus ben ik ook op mijn gewoon uur thuis. Calle is er echter nog niet, want zij heeft haar eerste werkdag. Ze werkt vanaf nu op vrijdag in een tennisclub in de administratie. Bij haar thuiskomst voelt ze zich zoals eenieder na een eerste werkdag: nog veel te leren.

We krijgen een berichtje van coach Jen dat als Seighin wil, hij morgen kan voetballen. Een andere ploeg zoekt versterking en ze vraagt aan haar beste spelers met de meeste inzet of ze willen. Als 11-jarige in een U14-ploeg wil dat toch iets zeggen! Weer voetbal morgen.

’s Morgens even boodschappen gaan doen en binnen springen in de NEx. Terug naar huis om de pistolets te smeren en te vertrekken naar de match. Seighin heeft zijn scheenbeschermers vergeten, dus tijdens de eerste helft kan hij niet meespelen. Tijdens de pauze echter kan hij een paar van een ploegmaat lenen, zodat hij vanaf de tweede helft wél kan voetballen. Hij staat er maar 20 minuten van de 35 op, want is dan bekaf. Wat wil je: Seighin is een kop kleiner dan de meeste spelers en moet dus veel harder werken, zeker nu hij verdedigende middenvelder is!

Als ik thuis kom, is Ciaran met Indische vriend aan een taak Engels aan het werken. Als ze een beetje op de PS3 gaan spelen, besluiten Calle en ik even in de wijk te gaan lopen.

Op zondag moet ik vertrekken, maar eerst een paar inkopen doen voor Amber. Calle belooft dat het snel zal gaan, maar ‘snel’ en Victoria’s Secret gaan niet echt samen. Het wordt spurten naar de luchthaven. Ik wil immers minstens 30 minuten vóór mijn vertrek m’n zware valies afgeven. Gelukkig merk ik bij het inchecken dat het

vliegtuig vertraging heeft en dat er dus geen probleem is. Ook mijn Belgische collega Peter moet vertrekken en natuurlijk de andere deelnemers aan de vergadering in Lyon. Het is weer een vliegtuig vol met ACT-mensen.

In de United lounge komen we John tegen. Hij vertelt me dat hij werk gevonden heeft en op 9 december naar Texas vertrekt. De puzzelstukken (werk vinden, huis verkopen, verhuizen, …) vallen voor hem eindelijk allemaal op hun plaats. Jammer genoeg stopt hierdoor onze samenwerking.

Op TDY

De 2 vluchten naar Lyon met een tussenstop in Frankfurt verlopen goed. Sommige collega’s vliegen over Brussel en landen veel later. Na onze aankomst spreken we met drie af om in de namiddag in Lyon langs de rivier de Saône te gaan wandelen. Onze Amerikaanse collega heeft voor ’s avonds een tafel in een ‘bouchon’ gereserveerd.

Een ‘bouchon’ is een restaurant dat zijn oorsprong vindt in de 17e en 18e eeuw in Lyon, toen zijdewerkers de kleine herbergen in de buurt bezochten. De naam stamt uit de 16e eeuw en is de term voor een opgerolde partij stro. Later werd dit stro als ‘merkteken’ gezet op de borden die de restaurants aanwezen waardoor de oorspronkelijke herbergen uiteindelijk bekend werden als “bouchons”.

In het begin van de 19e eeuw doken “les mères lyonaises” in de bouchons op. De ‘moeders van Lyon’ waren – voordat ze beroemd werden – in de eerste helft van de vorige eeuw in dienst bij rijke families, als huiskokkin. Door de economische crisis in de jaren twintig kwamen velen op straat te staan en begonnen ze dan maar voor zichzelf of gingen ze aan de slag in restaurants in Lyon. Daar kookten ze de sterren van de hemel. Hun geheim: een combinatie van de bourgeoiskeuken en eenvoudige familiegerechten.

In een bouchon worden traditionele gerechten zoals steak tartare, varkensrillette, confit de canard en moelleux au chocolat geserveerd. In vergelijking met andere vormen van Frans koken zoals “nouvelle cuisine” zijn de gerechten over het algemeen wat rijker en draait het bij ieder gerecht vooral om het vlees. De nadruk ligt bij een bouchon niet op haute cuisine, maar bij een gemoedelijke sfeer gekenmerkt door een persoonlijke en vriendschappelijke band met de eigenaar.

We hebben even vrije tijd die ik opvul met een uurtje op de band te gaan lopen. Aan het hotel is er een sportcomplex verbonden en dus profiteer ik van de aangeboden infrastructuur om mijn jetlag af te lopen. Daarna werk ik nog een beetje op mijn kamer om tegen 15u00 klaar te staan voor de wandeling.

Het is een mooie wandeling langs de statige rivier. Het levert een paar mooie gezichten op. Lyon was voor mij de stad die Calle telkens op de vroege ochtend moest doorrijden op onze trektocht naar Noord-Spanje. Nu zie ik het met iets andere ogen. Er staat zelfs een kleine Eiffeltoren. De top zou hoger zijn dan die in Parijs, maar de vergelijking is niet echt eerlijk, want die in Lyon staat op een heuvel.

In het stadcentrum aangekomen gaan we eerst op zoek naar een Starbucks. Idzerd wil een Starbuckstas van Lyon voor zijn verzameling. Wij maken ons op voor een tas koffie, maar die krijgen we niet aangeboden. Idzerd is alleen geïnteresseerd in de mokken en lust de koffie niet. Spontaan komen we op de uitdrukking ‘een idzerd

doen’ met de betekenis de verpakking van iets kopen zonder dat je interesse in de inhoud hebt.

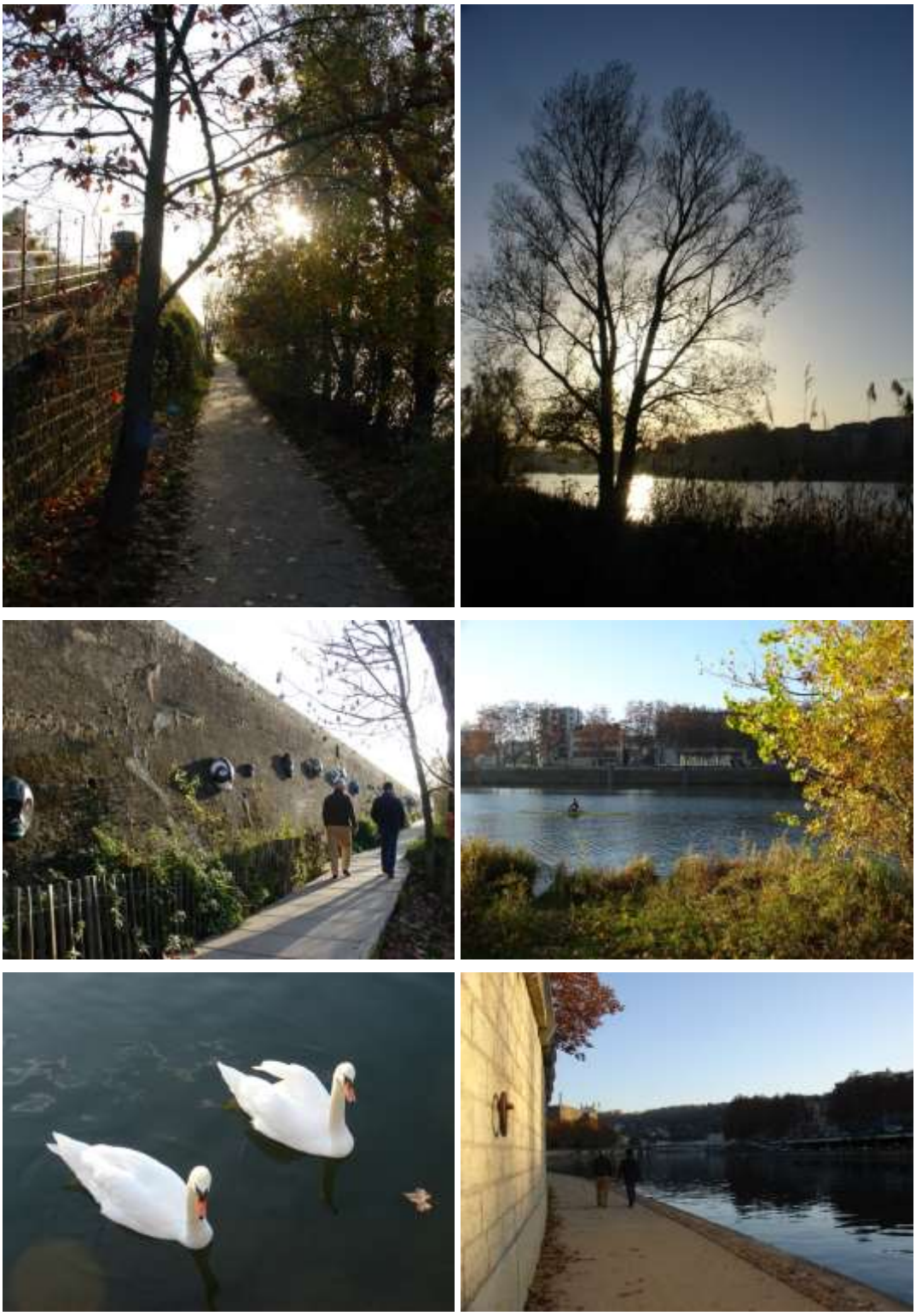

Wandelen langs de Saône.

Maar we krijgen wél koffie in een lokale bakkerij. Heerlijk! We verkennen nog even de stad. Aan de trap van het stadhuis staan mensen en liggen er bloemen. De

slachtoffers van de aanslagen in Parijs worden op deze manier herdacht. Even later vervoegt onze Amerikaanse collega die hier werkt ons en krijgen we een geleid bezoekje.

Eten in een ‘bouchon’ staat gelijk voor een goede slok en een stevige hap. Een beetje zoals in een Grieks restaurant krijgen we eerst van alles te eten voordat we kunnen bestellen. De inrichting is een beetje ‘bric-à-brac’ en dus echte gezelligheid. Niet iets wat je in de USA kunt vinden. Dit is echt Europees, Frans. Natuurlijk volgen na het hoofdgerecht met fantastische huiswijn de kazen en een dessert. En de prijs voor dat alles is belachelijk laag.

Mijn impressie van de stad Lyon.

Moe kruip ik in bed, maar traditiegetrouw wekt om 3u00 de jetlag me. Ik lig daarna te woelen tot het tijd is voor een heerlijk ontbijt. Het zal een lange dag worden.

De dag is niet alleen lang door de effecten van het intercontinentaal reizen, maar ook door de vergadering. Veel discussies die soms niets met het probleem dat op tafel ligt te maken hebben. Even ziet het er naar uit dat we niets zullen bereiken, maar in de vroege avond is er dan toch een beslissing. Oef!

Gelukkig heb ik de lunch overgeslagen, want vanavond gaan we eten in een Ierse pub: gamba’s à volonté. Maar eerst even Calle contacteren, want het is vandaag haar verjaardag. Het is al erg genoeg

dat ik er niet bij ben; wat zou dat geven als ik het vergeet!

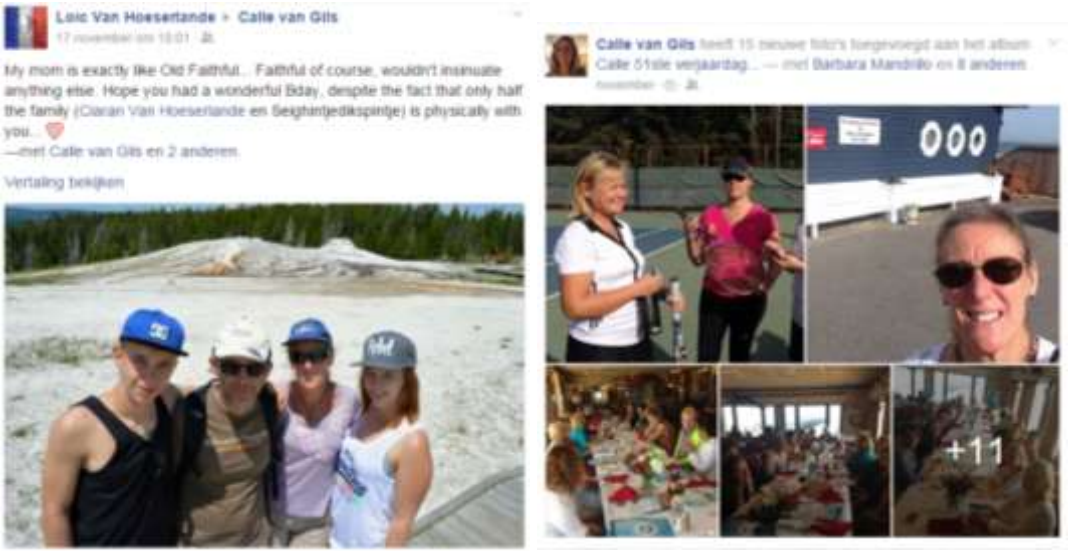

De gamba’s zijn lekker en veel. De bediening kan niet echt volgen, maar de sfeer aan tafel is goed. De volgende dag is het weer vergaderen, alleen met meer volk nu. Ik zit met de rest van ons hoofdkwartier op de tweede rij, maar moet toch de gesprekken volgen, want er zijn veel vragen. Voor de lunch worden Idzerd en ik door de Finnen uitgenodigd. Iets lichts, want de gamba’s vechten nog voor een plaatsje, heb ik de indruk.

Na de vergadering probeer ik in bad met Amber te skypen. Het lukt niet zo best, omdat het internet aan de overkant van het bad te wispelturig is. Internet is een goede oplossing voor verre communicatie, maar de verbinding moet natuurlijk wel OK zijn. Als ik uit mijn bad kom, ga ik naar beneden en bel via Messenger. Nu werkt het wel.

Vanavond is het een ‘hosted dinner’, een officiële activiteit georganiseerd door de gastheer, in een chique restaurant. Jammer genoeg zitten we aan twee tafels en is het dus een avondje in 2 groepen. Het eten is zeer lekker en de sfeer is goed.

’s Anderendaags pak ik na een nacht van woelen alles in en check ik na het ontbijt uit. Na de ochtendlijke verderzetting van de vergadering en een korte lunch is er een bezoek aan het opleidingscentrum voor luchtoperaties, CASPOA, gepland. Met mijn Amerikaanse collega ga ik op voorhand naar het centrum. Gelukkig, want het blijkt dat er een probleempje met de toegang is. Als de aanvraag teruggevonden wordt, blijkt dat ik niet naar binnen mag omdat ik niet op de bus zit. Na een beetje over en weer gepraat krijg ik dan toch toegang, mits vergezeld door mijn collega.

Groepsfoto op de trappen van het Frans centrum CASPOA.

Ik krijg een korte privé-rondleiding in het centrum. Na het groepsbezoek heb ik even een gesprek met de directeur om een paar dingen te verduidelijken. Daarna gaat het richting station om de TGV naar Brussel te nemen.

Het is de eerste maal dat ik met een TGV reis. Ik heb de trein al vele malen zien voorbijrazen, maar zelf er nog nooit in gezeten. En het begint al goed, want het tijdstip van vertrek is verlaat. Ik heb tijd, hoewel ik natuurlijk de laatste trein naar Zaventem Luchthaven niet wil missen.

De rit verloopt rustig. Het is een ritje zoals met iedere trein. Doordat het buiten donker is, zie ik het landschap niet voorbijflitsen. Wel een beetje jammer om de 300 km per uur niet te zien. In Brussel stap ik over op de trein naar de luchthaven. Juist vóór het uitstappen raak ik aan de babbel met de Griekse conductrice. Het gesprek start met de grote zware valies die ik meesleur en gaat vervolgens over al de nationale dingen die je als expat mist. De kleine dingen die je in je gastland niet kunt kopen en die toch een beetje een ‘thuis’-gevoel geven. Ze vertelt me dat ik mijn treinticket moet bijhouden omdat ik dat nodig heb om uit het station te geraken.

En inderdaad, boven staan er glazen sluizen waarvan de deuren pas opengaan na het scannen van je ticket. Maar voor mij blijven ze gesloten, hoe ik het ook probeer. Geweigerd. Ik zie mensen aan het loket zitten, maar die zien mij niet staan. Dan maar op de grote helpknop duwen. Een stem zegt me dat ik mijn ticket moet scannen. Ja, dat weet ik ook wel, alleen werkt het niet. Of ik mijn diabolotaks betaald heb? Hoe weet ik dat, ik heb mijn ticket via internet besteld! Aha, dan heb ik die taks niet betaald. Ik moet een treinticket Zaventem-Dorp naar Luchthaven kopen omdat daar de taks zal bij komen. Hoe ga ik verantwoorden dat ik een ticket naar de luchthaven gekocht heb, terwijl ik in de luchthaven sta (en geen vliegtuig moet nemen, maar een taxi)???

Ticket gekocht en naar buiten gestapt. Daarna met de taxi naar het hotel. Het is na middernacht als ik het hotel binnenstap en het eerste wat ik moet doen is, jawel, een overnachtingstaks betalen. Alles wordt toch door Defensie betaald? En ik heb dit nog nooit moeten doen! Betalen, factuurtje ontvangen en gaan slapen.

’s Morgens naar het NATO HQ. Overal extra controle en voor de eerste maal ook gewapend privé-bewakingspersoneel. De aanslagen in Parijs laten zich hier voelen. Ik ga direct naar het cafetaria dat tijdelijk mijn bureel wordt. Na een paar korte vergaderingen besluit ik even in het hoofdkwartier rond te lopen om enkele mensen goedendag te wensen. Ik vind het belangrijk om af en toe mijn gezicht te tonen en om mensen aan de e-mailnamen te kunnen koppelen. Tegen de middag word ik door Paul, mijn vroegere collega bij de CHOD, opgepikt om daar even een bezoekje te brengen. Het is leuk een aantal collega’s terug te zien.

Jan, mijn ex-baas, neemt me mee naar Heist-op-den-Berg zodat we nog een beetje kunnen napraten. Omdat ik niet weet wanneer ik juist een trein in dat station heb, kan ik Amber pas bellen op het moment dat ik op het perron sta. De slechts 10 minuten reistijd zorgt voor enige verwarring, omdat ze in Schilde denken dat ik nog in Brussel ben. Amber komt me met de auto ophalen, maar door de werkzaamheden in Lier rijdt ze verloren. Het duurt een ganse tijd voor ze het station in Lier vindt, waardoor we tamelijk laat bij papie en mamie aankomen.

Och, een laat aperitief is ook niet slecht.

Een groupie na de late aankomst in Schilde.

Op zaterdag rijden Amber en ik naar Ranst om even goedendag te zeggen en de luchtmatras af te halen. In Schilde zijn er immers maar 2 bedden en dus moeten we voor Loic ook een slaapplaats voorzien. Na bijkletsen met een tas koffie rijden we vervolgens naar Vandenborre.

De wasmachine op Ambers appartement doet raar, dat is maakt veel lawaai als ze droogzwiert. Ik kan er morgen pas naar gaan kijken, maar Vandenborre is op zondag gesloten en dus gaan we even kijken hoe de prijzen liggen. Amai, valt dat tegen! Voor

een beetje degelijke machine betaal je al snel rond de 500 euro. Voeg daarbij nog de mogelijkheid voor een droogkast met condensor en je komt op een bedrag van meer dan 1000 euro. Toch eerst even kijken of we dat probleem niet anders kunnen oplossen. Een nieuwe kopen zal de laatste oplossing zijn.

Als we in Schilde toekomen, is Loic er ook al. Na het middageten rijden we richting kust voor een bezoek aan mijn ouders. Het weerzien met ma kan niet moeilijker verlopen. Ze is zoveel verouderd dat ik haar amper herken. Ook voor haar duurt het lang voor ze beseft dat ik het ben. Met Amber en Loic heeft ze het nog moeilijker. We moeten haar met twee ondersteunen om even naar haar kamer te lopen. Wat volgt kan je niet echt een gesprek noemen. Ze is helemaal niet aanwezig. Het doet pijn haar zo te zien. Met pijn in mijn hart moeten we haar achterlaten. Dit is geen leuk weerzien.

We hebben nog even tijd en gaan dus naar Zeebrugge om pa even te bezoeken. Het begin verloopt nogal stroef, maar daarna lukt het wel. En dan rijden we weer richting Schilde.

Na het avondeten blazen we midden in de straat de luchtmatras op met een 12V pompje. Het is een gek zicht om een matras naast een Jaguar op te blazen! Amber vindt in het kader van de aanslagen een berichtje over het ‘opblazen’ van iets.

Na een normale nacht gaan we met z’n drieën een uurtje in de buurt lopen. Voor Loic een makkie, maar Amber ziet af. Toegegeven, het terrein is niet altijd gemakkelijk om op te lopen. Knap: ze loopt het uur uit aan een tempo dat hoger ligt dan haar gemiddelde.

Lekkere Zeeuwse mosselen. Niet te krijgen in de USA!

Als beloning nemen we een heerlijk warme douche en krijgen we Zeeuwse mosselen geserveerd. Lekker!

Daarna rijden we even naar Berchem om het probleem ‘wasmachine’ te bekijken. Eén van de vleugels van de trommel is los en daardoor slaat het ding heen en weer. Niet veel aan te doen als je niet het juiste gereedschap hebt. Ik kan de vleugel wel helemaal demonteren zodat de trommel niet meer slaat. Misschien dat het zo een tijdje blijft waardoor we tijd hebben om een andere oplossing te vinden? Ook nog een paar kaders ophangen en dan terug naar Schilde. Een laatste tas koffie, opruimen en weer weg.

Met de bus naar het station van Antwerpen. Even wachten, afscheid nemen van Amber en naar Leuven tuffen. In Leuven net 6 min om afscheid te nemen van Loic en naar het andere perron te gaan om op de Thalys naar Luik te stappen. Overstappen in Keulen - met een korte stop in een echte Duitse McDo - richting Essen. Het laatste deel van het traject gebeurt per taxi naar het hotel waar ik laat in bed kruip.

Thanksgiving à la Belgo-Nederlands

Na een lekker ontbijt - zelfs binnen dezelfde hotelketen zijn er verschillen in ontbijt - stap ik te voet naar het congrescentrum. Veel bewaking, want ze verwachten de volgende dagen veel hoge pieten. De vergadering zelf is op persoonlijk vlak best wel interessant, maar ik twijfel of het voor NATO veel oplevert. In ieder geval denk ik niet dat mijn bijdrage veel geholpen heeft.

Na de vergadering te voet terug naar het hotel, taxi in en de treintickets kopen. Blijkbaar moet je in Duitsland een basisticket kopen en dan een toeslag voor 1ste klas betalen. Ik vond het al eigenaardig dat mijn ‘kaartje’ 1ste klas zo goedkoop was. Of heb ik het verkeerd?

Als ik in Düsseldorf luchthaven aankom, blijkt de trein niet in de onmiddellijke omgeving te stoppen. De shuttle van het hotel vertrekt op een andere plaats. Dan maar weer een taxi nemen. Hoewel ik vroeg in bed lig, gaat het slapen niet goed.

Gelukkig moet ik niet lang liggen woelen, want het is vroeg dag vandaag. Even een berichtje naar Amber sturen: die moet er vandaag ook vroeg uit voor haar stage in het Klina, het ziekenhuis in Brasschaat. Samen onderweg, zij met de bus en ik met de hotelshuttle.

Bij het inchecken blijkt mijn 32 kg zware valies te zwaar voor Lufthansa. Hoewel ik van United 3 maal 32 kg mag meenemen en beide maatschappijen in dezelfde groep zitten, mogen mijn valiezen maar 23 kg wegen. De hostess probeert een uitzondering te bekomen en dat lukt haar ook. Ik moet dus niet overladen in de handbagage.

Ontbijt in de lounge en dan 3 vluchten vooraleer ik in Norfolk ben. De vlucht naar de USA is in handen van een Belgische ploeg. Ik raak even aan de praat met de United stewardess. Voor de

rest werk ik, hoewel er na 4 uur vliegen hevige turbulentie is. In Norfolk wachten Seighin en Calle me op. Er was geen voetbaltraining. Valies ophalen aan de band en dan naar huis. Moe.

‘s Anderdaags even relax tussen de roggen gaan duiken. Dit zijn leuke duiken. De kids komen vroeg thuis van school, want het is een ‘early release’ dag. Wij zijn gaan winkelen voor de komende dagen en rijden dan door naar onze Nederlandse vrienden Jacqueline en Mike om kalkoen te leren klaarmaken. Althans, ik wil zien hoe het verloopt en alles mee voorbereiden. Het is de eerste keer dat ik een kalkoen bereid. In feite is het gemakkelijk: ‘stuffing’ prepareren met kippenlevertjes, kruiden, ajuin en groenten. Alles in de kalkoen steken en dan goed kruiden en inoliën. Daarna meer dan 6 uur onder aluminiumfolie in de oven. Da’s alles.

Thanksgiving zelf start met een verjaardagsfeestje van Calles Duitse tennisvriendin Beatrix. Het verloopt volgens de gemakkelijke formule van ‘potluck’, waarbij iedereen iets meebrengt. De tafels staan dus vol. Het is een leuke party, maar we moeten naar huis. We verwachten immers het Zoerselse gezin Pieters. Ze komen uit Memphis en we willen thuis zijn als ze na hun rit van 13 uur in Chesapeake aankomen.

Na een beetje bijpraten en het vergelijken van onze ervaringen in de USA, rijden we rond 17u00 richting de grote Walmart om een aantal flessen wijn te kopen. Met twee experten in wijn kunnen we moeilijk iets verkeerds kopen. Tot mijn verbazing staan er al mensen aan te schuiven voor de ‘doorbusters’ die over een paar uur tijdens ‘Black Friday’ te koop aangeboden zullen worden. Er is ook veel winkelpersoneel paraat en zelfs politie – de Walmart heeft een kwalijke reputatie van vechtpartijen tijdens de bewuste koopdag. Het starten van ‘Black Friday’ op Thanksgiving is een mooi voorbeeld van hoe deze

consumptiecultuur het familieleven kapotmaakt. Thanksgiving is hier het familiefeest bij uitstek, evenwaardig aan, zo niet groter dan Kerstmis, maar om de verkoop aan te zwengelen maken ze zelfs dit kapot door de koopjes al op donderdag te laten beginnen. De Amerikaanse consumenten zouden tegen zichzelf beschermd moeten worden... Wij stappen buiten met een goede lading klassewijnen.

Het wordt een lang aperitief. Mike en Jacqueline maken hun opwachting en de twee koppels, die elkaar voor het eerst ontmoeten, komen goed overeen. Ook de kinderen amuseren zich. Dat is leuk. Daarna snijden we de kalkoen in stukken. Het vlees is sappig. Hopelijk lukt het mij volgend jaar ook. Immers, wat er ook voor ons in het verschiet ligt, we zijn van plan ieder jaar Thanksgiving te vieren. Een goed excuus om met het gezin en de buren te feesten en kalkoen te eten. Hoewel we waarschijnlijk nog een plaats moeten vinden waar ze hele kalkoenen verkopen. Kalkoen versnijden dus - ik wist niet dat er wit én grijs vlees aan die vogel zat. Het vulsel verdelen en dan aan de slag. Onze versie van dit Amerikaanse feest loopt aardig uit en het is laat als we ons bed opzoeken.

’s Anderendaags: Black Friday. We slapen wel een beetje uit. Pistolets eten en dan naar de NEx voor mogelijke koopjes. Ons bezoek wil graag even de gekte meemaken, hoewel die al geluwd is in de namiddag. Veel is er niet van de ‘normale’ prijzen gegaan, maar iedereen loopt rond alsof de afprijzing fenomenaal is. Rare mensen! De laptop die Seighin op het oog heeft, is er nog altijd, maar niet verder gereduceerd in prijs. Ook de desktop waarin wij geïnteresseerd zijn, is niet in afslag. Misschien meer geluk op Cyber Monday?

Na ons NEx bezoek gaan we nog even naar de grote schepen kijken. Ik vrees even dat er geen vliegdekschip binnen ligt, maar gelukkig is er toch eentje dat voor anker ligt. Omdat een Amerikaanse familie foto’s neemt, nemen we er ook een paar, hoewel ze me steeds zeggen dit niet te doen.

Na even uitgewaaid te zijn, keren we terug om een stukje te eten. Daarna gaan de dames naar Mc Arthur shoppingmall voor een verderzetting van de verkenning. De mannen en kinderen blijven achter voor de afwas en om de spaghetti voor te bereiden. Vrijdag is het bij de familie Pieters traditioneel pastadag waarbij ze spaghetti bolognese maken en de buren uitnodigen. Nu dus even deze traditie, zij het in beperkte vorm, in Chesapeake.

Black Friday krijgt voor mij een iets andere betekenis doordat mijn ex-collega Paul me een mailtje stuurt dat mijn toer hier niet verlengd wordt. Alles was toch in kannen en kruiken? Ik heb de indruk dat ik de enige Belg ben die geen verlenging krijgt. Wat is er gebeurd? Als we het aan de kinderen vertellen, zijn ze teleurgesteld. Ze begrijpen het ook niet.

Tijdens het avondmaal zitten we met zijn negenen aan tafel. Leuk, zo’n grote bende pastaliefhebbers!

Zaterdag vertrekken onze gasten terug naar Memphis. Na een brunch geven we ze nog enkele pistolets mee voor onderweg. Na het afscheid gaan wij de nodige aankopen voor de komende dagen doen: de provisiekast is alweer zo goed als leeg!

49: Last Christmas

Over Ciaran en de Sint

De week start met het bericht dat mijn aanvraag voor verlenging niet aanvaard werd. Het is te zeggen, ik heb nooit een dergelijk bericht ontvangen. Ik lees gewoon dat eind augustus 2016 ik door een luitenant-kolonel vervangen wordt. Ik breng de NLR op de hoogte en ook hij is verbaasd. Na een paar telefoontjes komen we te weten dat er 'nieuwe' beheersregels toegepast werden en die 2 regels – betrokken militair mag blijven indien bijna op pensioen of geen vervanger – houden geen rekening met de situatie in de functie. We bespreken wat we kunnen doen om de generaal van de dienst Human Resources op de hoogte te brengen, want we denken dat door deze beheersregels de brief met de argumenten voor mijn verlenging nooit onder zijn ogen gekomen is.

Bij mijn terugkeer liggen er veel e-mails op mij te wachten. Er is ook veel veranderd zodat ik mijn statusrapport moet aanpassen. Blijkbaar willen ze in Brussel een heleboel dingen afwerken vóór Kerst.

's Avonds ga ik een nieuwe PC kopen: de oude heeft het een paar dagen geleden opgegeven. Waarschijnlijk een kapotte harddisk, maar wat het ook is, het ding werkt niet meer. Hopelijk zijn we onze gegevens niet kwijt. Ik kan jammer genoeg de desktop niet onmiddellijk aansluiten, want het ding heeft alleen HDMI-uitgangen en onze monitor heeft die niet. Adapter?

Onze burgercollega John stopt op vrijdag met werken in ons hoofdkwartier. Hij vertrekt volgende week naar Texas om daar opnieuw te beginnen. Als hij zijn contract overloopt, kan ik hem dankzij mijn overzicht nog een paar extraatjes geven. Zijn contract was immers een 'deliverable contract' waarbij hij betaald werd per product dat hij afleverde.

Na een gesprek met mijn directe generaal besluiten we dat een persoonlijke brief van onze COS naar de generaal op HR de beste benadering is. Ik moet dus het nodige doen om dit te verwezenlijken en natuurlijk komt daar een pak administratie bij kijken.

Ik heb ook een afspraak voor een MRI. Zo'n ding maakt veel lawaai en de muziek in de koptelefoon is amper hoorbaar. Ik heb de indruk dat die koptelefoon meer is om het lawaai tegen te houden dan om naar muziek te luisteren.

Op woensdag is het de verjaardag van Ciaran. De ballonnen en slingers hangen al op voordat hij opstaat om naar school te vertrekken. Het feesten doen we dit weekend. In de States is dit natuurlijk een groot feest, Sweet 16, maar Ciaran wenst dat we zijn feestje later geven en combineren met het vertrek.

De rest van de week is tamelijk ontstoken van gebeurtenissen. Op vrijdag hebben we een etentje ter gelegenheid van het vertrek van John. Met 4 koppels spreken we af in een ‘Outback’ restaurant. Na het etentje verhuizen we naar het huis van mijn Canadese collega Mark voor dessert, koffie en pousse-café – hoewel we dat laatste begrip moeten uitleggen hebben. Het wordt een leuke avond. Hopelijk hebben John en Debbie er ook van genoten.

Zaterdagmorgen is het vroeg op voor een voetbaltoernooi in Virginia Beach. De voetbalploeg is aangevuld met enkele ‘niet-eigen’ spelers en je ziet dat ze niet gewoon zijn samen te spelen. Ze verliezen jammer genoeg de eerste match. De tweede match winnen ze. Morgen de derde match.

Amber vertelt ons dat ze al met 3 weken was op haar appartement zit. De wasmachine bleek finaal toch niet te werken en nu zit ze natuurlijk met een wasachterstand. Oeps, nu snel een alternatieve oplossing uit onze mouw schudden is moeilijk. Kunnen we onze wasmachine die in de Wandelweg blijven staan is, niet recupereren? Karin, onze huurster, gebruikt die omdat die er toch staat, maar ze zal er zelf ook wel een hebben. Even vragen of dit inderdaad het geval is. En dan natuurlijk dan nog dat ding in Berchem krijgen. Eens bij de buren polsen. Amber wenst zo snel mogelijk een oplossing, maar die drie weken hebben we natuurlijk verloren.

Na het voetbaltoernooi rijden we naar Jacqueline en Mike waar ook Calle en Ciaran naartoe komen. Ciaran zal Zwarte Piet spelen voor het bezoek van de Sint aan de Nederlandse gemeenschap en moet geschminkt worden. De tweede piet komt echter niet opdagen en dus geef ik mijn camera aan Calle en laat me ook zwart maken. Met een bootje naar het USO-gebouwtje in de marinehaven. Een US-Navypatrouilleboot komt even polshoogte nemen, maar de bemanning kan gelukkig met de gekke buitenlandse gewoonte lachen. Zwarte pieten kunnen hier immers gevoelig liggen, want de Amerikanen kennen het gebeuren helemaal niet.

De aankomst van de Sint is een leuke bedoening. Idzerd speelt zeer goed en overtuigend de rol van de ‘goedheilige man’. Ciaran is aanvankelijk bang om iets te doen, omdat hij het voor de kindjes die nog in Sinterklaas geloven niet wil verpesten. Gelukkig komt hij op het einde een beetje los. Het is leuk om even voor Zwarte Piet te spelen, zeker in een vreemd land en voor kindjes waarvoor de Sint nog echt bestaat. Een kleine montage kan je bekijken via https://www.youtube.com/watch?v=0DeI2DRsOOE. Herken je ons?

Na ons optreden rijden we even naar het huis van Idzerd en Heleen om ons te ontschminken. Ik heb de indruk dat er nog weken zwart uit mijn oren zal komen. Na minuten wrijven en een douche zie ik er weer een beetje blank uit.

Het heeft allemaal iets langer geduurd, zodat het laat geworden is. We besluiten om het etentje voor Ciarans verjaardag tot morgen uit te stellen.

Op zondag is het de derde match van het toernooi. Ze komen uit tegen een ‘echte’ U14 ploeg. Jammer genoeg verliezen ze opnieuw. Ze hebben zeer goed gespeeld,

maar de scheidsrechters waren niet echt ‘rechtlijnig’ en de andere ploeg had natuurlijk haar gestalte mee. Je kan een samenvatting bekijken op

https://www.youtube.com/watch?v=52hzQC44bHo

Na de douche van onze voetballer rijden we richting Cheesecake Factory voor het etentje van Ciaran. Als de serveerster hoort dat het voor zijn verjaardag is, willen ze zingen, maar hij heeft het liever niet. Geen publieke demonstratie en ‘Happy Birtday’ voor onze middelste. Toch is het leuk aan tafel.

Na onze thuiskomst nog even met Loic skypen over z’n ‘Auto-project’. In tegenstelling tot wat ik eerst dacht, is de opzet nu iets anders. Het autootje moet niet zo ver mogelijk rijden met de kracht van 1 muizenval, maar het moet een ei over een hoogte van 30 cm en een afstand van 120 cm vervoeren. Hij wil een muizenval als krachtbron gebruiken. Benieuwd wat hij ervan maakt.

Neurchirurgie en Kerstboom

Maandagochtend rij ik voor de eerste maal naar het grote hospitaal in Portsmouth. Ik heb een afspraak bij de dienst neurochirurgie voor mijn nekklachten. Wat een groot hospitaal is dit! Ongelofelijk! Het is moeilijk mijn weg te vinden, maar uiteindelijk geraak ik op tijd op de afdeling. De problemen met onder andere mijn linkerarm en schouders zijn inderdaad gerelateerd met kwetsuren opgelopen tijdens mijn frontale botsing zo’n 10 jaar geleden. De MRI toont het duidelijk aan, met de uitleg van de specialist natuurlijk. Zo’n MRI is gewoon onvoorstelbaar. Zoveel details! Besluit is dat zolang er geen krachtsverlies is, ze er op chirurgie afblijven. Behandeling met kiné en pijnmedicatie.

Terug in het hoofdkwartier verneem ik dat er vanuit onverwachte hoek hulp om te kunnen blijven is gekomen (ik kan hierbij niet in details treden). Het resultaat is dat SACT zelf een persoonlijke brief naar de Belgische CHOD zal schrijven. Er worden duidelijk grote kanonnen ingezet. Nu zou het toch wel moeten lukken! Het goede is ook dat er voor mijn reeds aangeduide vervanger zal gezorgd worden. Toch ben ik nog op mijn hoede. Ik wacht totdat ik het officiële papier zie.

Als ik het ’s avonds tegen de kinderen vertel, is Seighin niet zo tevreden dat we blijven. Hij heeft het moeilijk met het zich opnieuw aanpassen aan de plannen. Ook Ciaran vindt het vervelend, omdat hij al tegen een aantal vrienden verteld had dat het zijn laatste jaar hier is.

In de namiddag hebben we een algemene verzameling voor de speech van SACT betreffende de nieuwe strategische doelstellingen. Het idee om ze door de generaals aan de ganse staf te laten uitleggen, is zeker niet slecht. Het probleem is echter dat ze er samen meer dan een uur over gedaan hebben. Veel wollige dingen zonder concreet te zeggen wat er juist verwacht wordt. Als wij als stafofficier een dergelijke uiteenzetting zouden geven, waren we al snel buiten gesmeten. Idee was dus OK, maar uitvoering trok op niet veel.

Dinsdag een gewone werkdag. In de namiddag rij ik naar Norfolk Waterfront voor een afspraak met een spreker voor morgen op de conferentie.

Woensdag mijn verjaardag en een gewone werkdag. In tegenstelling tot de vorige jaren heb ik geen verlof genomen. Vandaag start immers de grote ‘Chiefs of Transformation Conference’, een van de hoogtepunten van ons hoofdkwartier met bijna 300 deelnemers. De conferentie mag dan veel volk trekken, maar doordat er teveel sterren aanwezig zijn, verloopt alles veel te beleefd. Er zijn dus geen echte discussies, ondanks de interessante onderwerpen. Ook tijdens de breakout-sessies die in kleinere groepjes gebeuren, blijft alles zeer braafjes. Voor deze sessies is ook alles té veel voorbereid om spontaan te zijn.

’s Avonds vertelt Calle me over het slechte Skypegesprek met mamie. De zware discussie ging over de vervanging van de kapotte wasmachine. Onze oplossing bevalt haar niet: volgens haar moeten we gewoon een nieuwe kopen. Tja…

Tegen zevenen trekken we richting aquarium voor het etentje als teken van dank voor de inzet van de vrijwilligers. Een leuk kinderkoortje vrolijkt de sfeer op. Seighin legt uit waarom hij niet echt tevreden is dat we een jaar langer blijven. Hij is de laatste van het nest. Zus en broer zijn weg en daardoor is er minder te doen in huis. Ciaran heeft het momenteel druk met huiswerk en speelt dus ook niet meer met hem. Als jongste heeft hij niet geleerd hoe hij alleen moet spelen en dus ‘verveelt’ hij zich. Hij denkt dat in België zijn broers meer tijd voor hem zullen hebben. Ik vrees er voor. In ieder geval zal ik wat meer met hem moeten bezig zijn.

De conferentie gaat door: donderdag weer vergadering, maar ook vandaag is het niet veel beter. Volgens mij worden door deze manier van ‘beleefd zijn’ soms verkeerde beslissingen genomen. Immers, als ideeën niet met elkaar geconfronteerd worden, dan kan er niet echt verbetering optreden. Ook door de slechte moderatie glijdt de discussie af naar een bepaald detail, waardoor de andere panelleden geen kans krijgen om meer te vertellen. Het einde van de conferentie is dan ook wat mat. Persoonlijk vind ik dit op een sisser aflopen, hoewel ik besef dat een heleboel mensen hier eerder zijn om te netwerken en minder voor de resultaten van de formele discussie.

De laatste regelingen treffen om de wasmachine bij Amber te krijgen. Ze heeft vandaag een slechte dag gehad: veel geboortes met problemen. Ze zit erdoor in de put en denkt zelfs dat vroedvrouw geen beroep voor haar is. Tijd om haar op te peppen. Tegen het einde van het skypegesprek klinkt ze alweer een beetje beter. Nog een paar berichtjes nasturen om zeker te zijn dat ze zich beter voelt.

Vrijdag met de Prius C naar de garage voor onderhoud. Als ik uitstap, bedankt de dame me spontaan voor mijn ‘service’. Ik ben het nog steeds niet gewoon dat de gewone burger je als militair bedankt voor je diensten aan het vaderland. Ik ben ook nog steeds té verrast om direct te reageren. De andere bediende spreekt me aan met ‘Mr Belgium’. Ik leg hem uit dat dat mijn land is. Al wijzend naar zijn naamplaatje vertelt hij me dat je naam op je hart hoort. Ze verrassen me geen tweemaal op 1 dag,

dus ik antwoord hem dat je land op de plaats van je hart moet zitten. Hij knikt en weet niet wat te zeggen.

Na iets meer dan een uur rij ik richting hoofdkwartier. Alles in orde brengen voor mijn vertrek op TDY volgende week. Even in het NLR-kantoortje binnen springen. We kunnen nu als Belgische militairen een grote korting krijgen als we een nieuwe auto kopen. Opel is een van de merken die dit voordeel aanbieden. Hopelijk geldt dit nog steeds als we terugkeren, want we zullen hier minstens 1 auto moeten achterlaten. Als alles in orde is, na de vele gesprekken voor het jaareinde – ik kom pas in 2016 terug en heb zelfs mijn kantoorkerstboom niet opgezet - en ik de nodige files op mijn PC gekopieerd heb, is het tijd om te vertrekken.

Ik ga nog langs in het hospitaal om mijn bloeddruk te laten meten. Wéér aan de hoge kant en dus moet ik een afspraak met de dokter maken. Dat zal geen gemakkelijke discussie worden!

Deze vrijdag iets vroeger thuis dan gewoonlijk. Tijd om de nieuwe PC verder in orde te brengen en al te beginnen met het maken van een backup. Ik hoop dat ik alle files van de gecrashte PC heb kunnen recupereren. Het is onvoorstelbaar hoeveel bestanden er op zo’n harddisk staan. En je weet nooit zeker of je alle files hebt. Pas als je er een mist, besef je het, anders niet...

Vanavond is het pizza met een extra voetbaltraining. De coaches waren zo tevreden met de prestaties dat ze het team wilden trakteren. De training bestaat, op vraag van Seighin, uit een spelletje kickball, een soort van baseball met de voeten. Best leuk! Op aandringen van Seighin neem ik ook even deel aan het spel, maar niet voordat ik het voetbalfilmpje aan de ouders getoond heb. Na de pizza bekijken de kinderen ook even het filmpje dat ze spontaan van de nodige commentaar voorzien.

Als we terug zijn, moet ik opnieuw chauffeur spelen. Ciaran gaat bij een vriend spelen. Zijn ouders zijn Pakistaanse moslims; de papa werkt als dokter. Het zijn zeer vriendelijke mensen die in een kast van een huis wonen.

Zaterdagmorgen brengen we Ciaran naar de zoo voor een paar uur vrijwilligerswerk. De dierentuin bereiken is moeilijk, want er was blijkbaar een junglerun van 5 K door de zoo. Terwijl Ciaran daar werkt, gaan wij naar de Commissary boodschappen doen. We hebben vroeger dan verwacht gedaan en springen even in de Panera binnen voor een tas koffie.

Terug thuis en na het eten hang ik de kerstlichtjes buiten. Veel lichtjes. We zijn wel de laatsten in onze straat: we wachten immers totdat de Sint terug in Spanje is. De Amerikanen kunnen dit bij gebrek aan een Sinterklaastraditie veel vroeger doen. Wij laten daarentegen de lichtjes langer hangen, tot na Driekoningen. Onze buren stoppen ze quasi op kerstdag al terug in de doos. Het is warm, veel te warm. Ik begin zowaar te zweten in mijn T-shirt. Raar weer. Eén set lichtjes is kapot en Calle wil een nieuw setje gaan kopen. Ook nog een paar extra grote kaarsen. Als we terugkeren is het te donker om nog een kerstboom te gaan kopen.

Zondag weer vroeg op voor de voorbereiding van het gezamenlijke verjaardagsfeestje van Jacqueline en Calle. De Amerikaanse tennisvriendinnen wachten in de auto totdat het op de uitnodiging vermelde aanvangsuur

aangebroken is. Ze zijn wel opgekleed, in tegenstelling tot de andere Amerikanen die langskomen. De Europeanen daarentegen zijn allemaal deftig gekleed. Het wordt een leuk feestje, gezellig babbelen met de gasten. De potluck-formule is een leuke traditie die we zeker naar België moeten meenemen. Het is zo’n warm weer dat alle vensters openstaan en de mensen op het terras zitten.

Na het feestje willen de Belgen nog een rondje varen en verder fuiven. Wij haken echter af omdat we nog een kerstboom willen kopen. Bij twee verkooppunten is de keuze echter te beperkt en om er meer te bezoeken wordt het te donker. Morgen dan maar?

Kerstmarkt in Wenen

Vroeg op om de kids naar school uit te zwaaien. Ik verlaat hen weer voor een weekje zending. Daarna met Calle gaan lopen en onze zoektocht van gisteren voorzetten. We vinden een zeer mooie kerstboom, al is hij aan de dure kant. Ik heb nog even tijd om de lichtjes in de boom te hangen – een mannenzaak bij ons – en daarna te douchen, te eten en (weer) naar de luchthaven te rijden.

De baliebediende is in een joviale bui. Hij springt zowaar over de balie heen om me te helpen. Als hij hoort dat ik van België ben, vraagt hij om wafels en chocolade mee te brengen. Als ik vertel dat ik richting Duitsland vlieg, zegt hij dat dat niet goed is vanwege te veel eten. Nadat ik mijn valies aan de TSA voor controle afgeef – “Yes, my luggage is open.” – gaan we even nog een Starbuckske doen en dan stap ik door de pre-TSA naar de gate. Het vliegtuig naar Washington heeft vertraging, maar de vluchten zelf verlopen goed. Juist genoeg tijd ertussen om even op krachten te komen in de lounge. Het hotel ligt in hartje Wenen en heeft knusse kamertjes. Om de jetlag te lijf te gaan, loop ik even in Wenen rond. Overal kerstmarkten met standjes en glühwein. De gebouwen in Wenen zijn anders dan dat ik me voorgesteld had. Ze zijn mooi, maar na een tijdje heb je het wel gezien. Het feit dat het koud en nat is, zal ook wel een deel aan de schoonheid afdoen. Ik denk dat Wenen leuker en mooier is met z’n tweeën in een lentezonnetje.

Enkele foto’s genomen tijdens mijn wandeling door Wenen: MuseumsQuartier / Museum van Moderne Kunst (MUMOK) / Natuurhistorisch Museum / Parlement / Rathaus / Kerstmarkt / Hofburg / Rozen beschermd tegen de kou in de Volksgarten (volgende pagina).

’s Avonds is er een ice-breaker activiteit in de militaire academie van Wenen. Zo’n activiteit moet figuurlijk het ijs tussen de deelnemers breken voor de aanvang van de vergadering en meestal lukt dit wel, als er niet te veel formaliteiten mee gemoeid gaan. Deze keer was het ietsje te zakelijk om informele banden te smeden. Op het einde echter stapt er een bekend gezicht op me af en vraagt me of ik er een wil gaan drinken in de bar. Benieuwd naar wie het is, ga ik er op in. Het blijkt een Oostenrijkse officier te zijn die in de periode 2004-2005 tijdens bepaalde NATO-vergaderingen in Brussel naast me zat. Een leuk weerzien. Als we terugkeren blijkt de rest al vertrokken te zijn. We gaan nog even naar de binnenplaats van de militaire academie voor een late glühwein.

Op het middenplein staat een eigenaardige toren waarvan mijn collega niet echt de functie kent. Later vervoegt een oude kolonel ons en hij weet me te vertellen dat het een luchtafweertoren uit WOII is. Er blijken maar een paar van deze torens gebouwd te zijn. Jammer genoeg heb ik er geen foto van genomen, want foto’s van dichtbij de Flakturm VI G-Toren in de Stiftskaserne zijn blijkbaar zeldzaam. De toren op de eerste foto ziet er in zijn geheel ongeveer uit zoals op de tweede foto.

Links de echte Flakturm VI G-Toren in de Stiftskaserne. Rechts een beter zicht op een gelijkaardige toren.

De vergadering is niet echt interessant voor mij. Ik zit hier niet echt als deelnemer, maar ter ondersteuning van de mensen die deze organisatie leiden. Het is dus niet echt aan mij om vragen te stellen of om opmerkingen te maken. Ik probeer een beetje ander werk te doen, maar dat lukt niet echt. In de namiddag is er een officieel deel met de ondertekening van een aantal overeenkomsten. Hier mag ik even opdraven voor de foto’s. We bezoeken ook het legermuseum onder leiding van een gids. Het valt me op dat we als Europeanen veel kunnen leren van de Amerikanen op het vlak van het uitbouwen van musea. Het is een mooi museum, maar het is nogal statisch vergeleken met wat ze aan deze kant van de oceaan doen.

De gids choqueert me even door te vertellen dat België in 14-18 zijn eigen neutraliteit schond door de Duitse troepen doorgang te weigeren. Dit is een rare zienswijze. Een

tweede ding dat me opviel, was dat in de expositie rond WOI de kaarten allemaal België als volledig bezet inkleurden. Op het einde van de rondleiding maak ik de gids attent op deze fout – Bachten de Kupe was in WOI puur Belgisch – en hij valt uit de lucht. Tiens, is zelfs Europese geschiedenis onderhevig aan nationale interpretatie?

Na ons toch wel interessante bezoek – het museum bezit enkele unieke stukken, waaronder de auto Gräf & Stift waarin Frans-Ferdinand van Oostenrijk reed toen hij op 28 juni 1914 in Sarajevo, hoofdplaats van Bosnië-Herzegovina, doodgeschoten werd door Gavrilo Princip – wordt ons een lekker avondmaal aangeboden. Mijn collega nodigt me daarna weer uit naar de bar. We praten nog even na, maar deze keer weiger ik een glühwein. De jetlag speelt me parten en morgen is er nog een dag vergaderen.

De tweede dag vergaderen lijkt sterk op dag nummer 1. In de namiddag moet ik met mijn NATO-collega even naar buiten omdat ze iets vertrouwelijks te bespreken hebben. Raar gevoel. Nog één besluit en dan is het gedaan.

Boven: Officiële ondertekening van de overeenkomst. Links: De ice-breaker. Rechts: Een zicht op de vergadering (vind je me?).

Het is iets vroeger afgerond dan gepland, waardoor ik even met Amber kan skypen. Daarna enkele inkopen doen: een unieke sneeuwbal als verjaardagscadeau en een paar dozen chocolade van de Lidl. Terug in het hotel werk ik aan mijn virtuele kerstkaarten en vind ik de brief van SACT in mijn mailbox. Mijn valies maken, zodat ik morgenvroeg snel kan vertrekken, een badje nemen en dan vroeg gaan slapen.

Vroeg gaan slapen was niet echt een goede oplossing, want ik lig de ganse tijd te woelen. Ik ben blij als mijn wekker op een onchristelijk uur afloopt. Aankleden, naar beneden en de taxi in. Inchecken, valies de band op en naar de lounge voor een ontbijt. Een frequent flyer zijn heeft zo zijn voordelen. Hier zijn ze wel niet echt vriendelijk. Dat is niet de gewoonte bij Lufthansa. Dan een korte vlucht naar FraPort. Daar delen ze aan de security zakjes kerstchocolade uit. Als ik vertel dat ik ze voor Calle meeneem, krijg ik er een paar extra. Zou ik bij de US controle vertellen dat ik iets van iemand aangenomen heb? Best niet zekers!

Van de security even naar de lounge voor een cappuccino en een glas champagne. Daarna een zeer lange vlucht met af en toe een bump naar de US. Mijn horloge staat verkeerd. Ik moet ergens een uur gemist hebben. Aan de paspoortcontrole staat een zeer lange rij. Lang wachten dus. De vlucht naar Norfolk is ook nogal bumpy. Als ik richting de bagageband stapt, komt Calle juist aan.

Ze neemt me niet mee naar huis, maar naar onze Nederlandse vrienden Mike en Jacqueline. Ze hebben immers beslist om samen iets klein te gaan eten in een leuke tent, strandbarak in feite. De bediening is er zeer vriendelijk. Ik ben nogal moe van het reizen, maar toch zijn we tamelijk laat thuis.

Zaterdagmorgen vroeg wakker, maar ik blijf toch liggen, want nog niet echt wakker. Na het ontbijt rijden we richting Commissary en NEx. We hebben immers nog een ‘ugly Christmas sweater’ voor het verjaardagsfeestje van Ruie nodig. De extra lichtjes buiten in de tuin zetten en valies uitladen. Als we klaarstaan om te vertrekken, wil Seighin dan toch niet mee. We verplichten hem even mee te gaan om z’n ‘tweede mama’ op z’n minst een gelukkige verjaardag te wensen en iedereen goedendag te zeggen. Uiteindelijk blijft hij langer en vraagt zelfs of hij er mag overnachten. Het feestje wordt een babbelen met de buren en vrienden van de familie. En naar goeie gewoonte als laatste vertrekken …

Tijdens het feestje verplaats ik de elf. Het is een groeiende traditie, die ‘elf on the shelf’ (http://www.elfontheshelf.com/), waarbij de elf in allerlei situaties geplaatst wordt (http://www.iheartnaptime.net/elf-shelf-ideas/). Het zou begonnen zijn met een moeder die de pop kocht en de vader die ermee speelde. Nogal ver gezocht denk ik =;-)

De zondag is gelukkig rustig. Recupereren!

Open House

Op maandag heb ik mijn afspraak met de dokter in verband met de resultaten van de MRI en de hoge bloeddruk. Vorige week, voor mijn TDY, waren de doorverwijzingen

nog niet aangekomen, maar nu wel. De dokter heeft haar huiswerk gemaakt, want ze heeft het laatste rapport van Diver Alert Network (DAN) gelezen. Daarin staat te lezen dat je wél mag duiken met bepaalde medicatie tegen hoge bloeddruk. Beter nog, je neemt het beter in, want de doodsoorzaak nummer één bij sportduikers is blijkbaar hartfalen. Tja, dan heb je geen tegenargumenten meer en geef je het verzet op. Ik moet dus vanaf vandaag iedere dag een pil nemen. Beuh.

Na het doktersbezoek ga ik met Calle een toertje lopen. Het is weer warm vandaag. Voor de rest van de dag een beetje vanalles gedaan: schrijven aan het belevenisboek, wensen versturen, starten met het Frans van Seighin. Dat laatste was dus het plan, omdat hij de vorige keren niet echt enthousiast was en Calle het dan maar opgegeven had. Maar al van bij het begin vraagt Seighin of zijn mama toch nog Frans wil geven. Resultaat: ik afgedankt als leraar Frans na amper 1 min. Moet een record zijn!

De dinsdagduik in de Rode Zee, lees aquarium, gaat niet door, maar ik kan wel even nat worden in de CBA. Er is niet veel volk, maar dat doet niets af aan het enthousiasme van de kinderen. Die interactie, zeker met de kleinsten, is altijd leuk.

Daarna samen met Calle de inkopen voor Kerstmis gaan doen. Als we thuis komen, nodigt onze buurvrouw Brenda ons uit voor een Amerikaans kerstfeestje bij een neurochirurg in de buurt. Ze heeft een ‘open house’ en we zijn bij deze ‘officieel’ uitgenodigd. Ze belooft ons een fantastisch feestje, maar we relativeren dit, want we kennen de Amerikaanse manier van feesten. Even over nadenken…

De twee komende doktersafspraken kan ik in een recordtempo maken. Ik vreesde dat er meer tijd voor nodig zou zijn, maar nee, deze afspraken verlopen vlot. We stellen 2 plannen op voor kerstavond. Plan A bestaat erin dat we eerst naar de Pisoni’s gaan - ze houden ook een ‘open house’ - en daarna afzakken naar de neurochirurg. Dit plan betekent wel dat we én het adres én het uur van aanvang moeten kennen. Plan B houdt in dat we naar de Pisoni’s gaan en daarna thuis vieren.

Intussen heeft Amber een aantal zware shiften, maar toch heeft ze een goed gevoel bij haar stages. Dat is goed. Loic studeert vollen bak in Ranst, palmt daar de keuken in, en doet gelukkig af en toe een beetje sport. Dank zij WhatsApp, Messenger en Skype blijven we contact houden.

Op donderdag laat ik Calle alleen lopen. Ik vergezel haar niet vanwege te veel nek- en schouderpijn. Dit belooft niet veel goeds voor vanavond… Het is ook tropisch warm. Dit is geen winter.

Vanwege de 6 uur tijdsverschil kunnen we even met Schilde skypen voordat we zelf vertrekken. Zo vieren we toch een beetje samen Kerst. Finaal is het plan A geworden, want Ciaran heeft het adres en het begin uur van ons buurmeisje ontvangen.

We rijden eerst naar de Pisoni’s. Het is er zo kalm dat we beginnen te twijfelen of het wel vandaag is. Blijkt dat er ondanks hun ‘open house’ nog niemand langsgeweest is. Gelukkig doen wij Belgen raar mee. Na een beetje gezellig babbelen, beslissen onze

jongens om te blijven spelen. De neef van de Pisoni’s, die hier vorig jaar 12 maanden verbleef, is ook even op bezoek tijdens z’n doorreis naar Orlando en ze willen hem allebei nog eens zien.

Het bezoek van Santa Claus wordt al sinds jaren gevolgd door North American Aerospace Defense Command (NORAD) via http://www.noradsanta.org/. Dit begon allemaal met een simpel tikfoutje. In 24 december 1955 wilde een vestiging van de warenhuisketen Sears iets leuks organiseren voor Kerst en plaatste daarom een advertentie in lokale krant van Colorado Springs. Ze vermeldden hierin een telefoonnummer en zeiden dat dit het nummer van de kerstman was. Er zaten mensen klaar om de kinderen te woord te staan. Maar het nummer klopte niet: kinderen die de advertentie zagen en het nummer belden, kregen de Continental Air Defense Command (CONAD) aan de lijn, de voorloper van NORAD. De kolonel die op die kerstavond van 1955 de leiding had, droeg zijn personeel op om alle kinderen dan maar te vertellen waar de kerstman vloog. Ze waren immers toch van dienst om het luchtruim te monitoren. Leuk.

Wij dus met ons tweetjes verder. Het is wel een beetje raar om bij wildvreemde mensen binnen te vallen. Maar ja, als dat de formule is, waarom dan niet? Dus aanbellen en binnenstappen. Er is veel minder volk dan verwacht, maar we zijn inderdaad welkom - met Belgische chocolade en Belgisch bier ben je hier altijd welkom. De ouders van de gastheer zijn Franse Canadezen en die zijn blij even met niet-Amerikanen te kunnen spreken. Het wordt een leuke avond, maar van echt feesten is er geen sprake. Tegen 23 uur zijn we terug thuis.

Op Kerst skypen we met de familie die in Ranst juist het aperitief afgerond heeft en spreken we af om later voor de cadeautjes weer met elkaar te praten. Wij maken er een spelletjesnamiddag van en sluiten de dag af met een traditionele fondue in kippenbouillon. We kraken daarbij de laatste fles uit onze voorraad van ‘oudejaarsflessen’ uit het jaar 1995, Ambers geboortejaar. De wijn is lekker, maar duidelijk al ‘over de top’.

Zaterdag installeren de jongens de nieuwe XBox, maar voor ze kunnen spelen, moeten er allerlei instellingen juist gezet worden. Niet simpel! Amber is een beetje triestig omdat vriendje Olivier het ‘uitgemaakt’ heeft, hoewel ze officieel nog niet samen waren. Sukkeltje!

Ik boek ook de vluchten van Calle voor haar verblijf van 3 weken in België. Zelfs tussen maatschappijen in dezelfde groep zijn er grote verschillen: een heen- en terugvlucht Norfolk-Brussel met Miles & More kost 50.000 award miles en 600 euro, terwijl dezelfde reis bij United 60.000 miles en 55 euro kost. En beide beweren dat de extra kosten taksen zijn. Raar!

Ons plan om op zondag Kitty Hawk en ‘the Lost Colony’ te bezoeken, valt door het slechte weer in het water. Het wordt een dagje thuis blijven. Later op de dag wordt het toch nog beter weer en opnieuw warm. We krijgen vandaag de XBox aan de praat. De jongens kunnen nu spelen!

De laatste week van 2015

Geen goede voornemens, gewoon doen: vroeg opstaan om een toertje te gaan lopen. Ontbijt en sandwiches gemaakt. Niet zomaar ‘gewone’ sandwiches, maar in de vorm van een kerstboom. Een andere manier om de boom af te breken…

Voor de rest staat er niet veel op het programma. We hebben het plan opgevat om naar Virgina Beach te rijden voor de kerstverlichting, maar het slechte weer doet ook dit voornemen in het water vallen. Dan maar tot morgen uitstellen en vanavond niets doen.

Dinsdagavond heeft Seighin een training indoorvoetbal. Daarna rijden we naar de dijk om aan te schuiven in de lange rij lichtjesbewonderaars. 15 USD om de verlichte dijk af te rijden. Volgens de toeristische informatie een van de 10 topattracties tijdens de winter in Virginia. Niet echt ‘waw’, maar je moet het eens bezocht hebben.

Onze auto is iets te klein om gemakkelijk foto’s te nemen: de omheining van de dijk is iets te hoog. Er is veel volk, maar toch nemen we onze tijd.

Een impressie van de kerstverlichting langs de dijk in Virginia Beach.

Woensdag is het weer slecht weer. We besluiten het cinematicket dat Seighin als beste leerling in Engels (jawel, Engels!) gekregen heeft te verzilveren. Het is een ticket voor Cinema Café. Het concept bestaat uit rijen zetels met tafels en togen en een groot bioscoopscherm. Je zit dus als het ware op café naar een film te kijken. De inkom is minder dan 5 USD voor recente films en voor eten en drinken betaal je ook niet echt veel. Voor de prijs van een Belgisch ticket zie je hier een film en kan je eten en drinken. Tof om eens te doen!

Seighin kiest voor ‘The Martian’ en deze film is zeker een aanrader. Zonder ondertiteling is het verhaal weliswaar soms moeilijk te volgen bij de technische discussies, maar het lukt wel.

Donderdag is het klaarmaken geblazen voor Oudejaar. Wij gaan vieren bij mijn Canadese collega Mark en zijn vrouw Cathy. Ciaran is door een vriendin, senior, uitgenodigd voor een feestje met eventueel blijven slapen. Hij mag vroeger afkomen om met de voorbereidingen te helpen. Seighin ziet het niet zitten om als enig kind mee naar een party van volwassenen te gaan en dus vraag ik aan de Pisoni’s of hij daar welkom is. Natuurlijk is dat het geval!

Voor we vertrekken hebben we nog even contact met mamie en papie in Schilde, en met Amber en Loic in Zoersel. Daarna de kinderen afleveren en naar onze bestemming rijden.

Oudejaarsavond is gezellig. Naast Mark en zijn vrouw zijn er ook zijn zus met echtgenoot, zijn zoon en zijn nicht. Leuk gezelschap. Het eten is lekker en de desserts gaan snel naar binnen. We spelen enkele spelletjes en amuseren ons. Om iets voor middernacht kijken we naar het neerdalen van de bol op Times Square.

En dan: Gelukkig Nieuwjaar!

50: Vijftig in tweeduizendzestien

Happy New Year!

Met het binnenlaten van 2016 in onze huizen, 6 uur later dan in België, start ik ook met het schrijven van de 50ste editie van ons belevingsboek. 50. Een zeer betekenisvol getal voor dit jaar, maar ik kijk er niet echt naar uit. Maar dat is voor later, veel later.

Om middernacht zitten wij bij onze Canadese collega en vrienden te kijken naar de dalende bol op Time Square. Een van de familieleden weet te vertellen dat je daarvoor al vanaf 17u30 moet aanschuiven en dat het niet veel speciaals is. Het is veel lawaai en show, maar om 20 minuten na middernacht is het bijna allemaal leeg. Ze interviewen een paar 'plakkers' en de helft blijken Europeanen te zijn. Niet toevallig. Tja, Amerikanen willen snel ergens zijn en vergeten dan waarom ze daar naartoe wilden gaan of te genieten van het moment. Consumptiemaatschappij. Niet iets om naar te evolueren. Iemand vertelt ons dat je als militair niet zo lang moet aanschuiven omdat je voorrang via een zijingang én een speciale staanplaats krijgt.

Nadat de bal en de confetti de grond geraakt hebben, babbelen we nog rustig na met een borrel. Daarna moeten we Ciaran van zijn feestje oppikken: hij wil als enige jongen niet blijven overnachten tussen allemaal meisjes. Hij slaapt liever uit in zijn eigen bed. Dus nog even omrijden en tegen 02u30 liggen we in ons bed. Einde oudjaar. We schrijven 2016!

Eerste dag betekent echter niet uitslapen, want tegen 10u00 moeten we klaarzitten voor de Skype-sessie met Schilde. Papie, mamie, Amber en Loic een gelukkige wensen. We zijn even virtueel bij elkaar.

Daarna vliegen de elektronen richting Praag voor de nieuwjaarswensen en -brieven met Marte. Ik heb mijn brief voorbereid en zij ook. En de twee onafhankelijk geschreven exemplaren komen zeer goed overeen. Leuk!

Goede voornemens? Nog geen gemaakt en ik weet niet of ik er ga maken. Hier op TV zie je duidelijk waar ze de consumenten naartoe willen sturen: afvallen, sporten, gezonder leven, … Niets bijzonders dus. Ik ben wel van plan om iets meer te gaan lopen, maar niet echt als voornemen. We zien wel.

's Avonds bekijken we Terminator 4 op TV met de ganse bende. "I'll be back!"

Zaterdagmorgen heb ik mijn eerste duik van het jaar. Een iets andere duik dan mijn hobbygenoten in België, maar toch even nat worden en even leuk. Er staat veel volk met een aantal kinderen. Blijkbaar moeten de jongsten even stoom afblazen na de feestdagen en bezoeken de families het aquarium. Ik besluit een foto van mijn 'duikplaats' te nemen. Mijn keuze valt op de deur, want fotograferen achter de schermen is niet toegelaten.

In de late namiddag naar het Field House voor indoorvoetbal. Jeugdwintertoernooi. Omdat er een heleboel spelers nog in verlof zijn, moeten ze hun wedstrijd met 1 man te weinig spelen. In het begin verloopt het moeilijk. Ze overheersen het spel, maar komen niet tot scoren. Op het einde van de eerste helft valt Seighin neer als gevolg van een harde bal in de maagstreek. Tijdens de pauze blijkt dat naast

de pijn en de vermoeidheid ook nog de twijfel meespeelt. Hoewel het nu een U13-ploeg (en dus geen U14 meer, zoals in het groot voetbal) is, speelt hij nog steeds als 11-jarige met grotere jongens. Hij moet dus knokken om bij het spel te blijven. Ik dwing hem niet om terug te spelen, maar leg uit dat hij ongelijk heeft en dat de ploeg hem nodig heeft. Ik laat de beslissing om opnieuw het veld op te gaan als de pijn weg is aan hem over. De tweede helft start dus met 2 man minder. Ze starten goed, maar na 5 minuten is de fut eruit. Seighin merkt dit ook en vraagt om terug mee te mogen spelen. Ik trots! De ploeg krijgt weer nieuwe moed en wint uiteindelijk met 5-1. Oef.

De geplande pannenkoekenslag voor vandaag hadden we uitgesteld, omdat we wisten dat dit niet met een voetbalmatch te combineren was. ’s Avond krijgen we wel buurjongen Joey (broer van Seighins vriend Josh) op bezoek voor een nachtje slapen.

Zondag na het ontbijt rijden we naar Little Creek voor boodschappen in de Commissary en de aankoop van een nieuwe stofzuiger in de NEx. Calle stelt voor om even te genieten van een speciale koffie in haar favoriete Starbucks. Tja…

Eerste sneeuw

De eerste school- en werkdag van 2016. Na bijna 3 weken terug vroeg uit bed, maar dat is voor mij geen probleem vandaag. Ik lag toch al te wroeten vanwege de pijn in mijn schouder. Buiten is het koud. Winter?!

Op het werk heerst er niet echt een sfeer van ‘de-eerste-werkdag-van-het-nieuwe-jaar’. Vreemd. Misschien komt het doordat nog niet iedereen aanwezig is? In feite is er slechts een minderheid vandaag komen opdagen.

’s Avonds ga ik een rondje lopen. Misschien moet ik dit toch als een goed voornemen noteren? Het is koud, maar best te doen.

Seighin onderhandelt over het spelen op zijn Xbox tijdens de week. Hij klaagt dat hij zich soms verveelt omdat hij nooit tijdens de schooldagen mag spelen. We spreken af dat hij per enthousiaste les Frans een kwartiertje mag spelen. Eens kijken of dat een win-win situatie is.

Dinsdag: ‘De eerste sneeuw!’. Daarbij is het ook nog eens koud. Krijgen we echt een strenge winter zoals de lokale bevolking hier beweert? Benieuwd wat het de komende dagen zal geven…

Op het werk is er een kleine overwinning. Een gevoelig dossier door mij geschreven wordt na jaren door de NAC goedgekeurd. Oef!

Woensdag is het alweer gedaan met de strenge winter. Het is weer warmer. Ik moet me niet induffelen om te gaan lopen. Wat een wisselvallig weer! En dat ondanks de Atlantische oceaan vlakbij.

Vandaag ook Driekoningen. Calle eet vandaag tweemaal van een driekoningentaart. Op de koffieklets van de Belgische dames leert ze de Waalse traditie (en blijkbaar ook de Nederlandse) waarbij de benjamin van het gezelschap onder tafel kruipt. Iemand snijdt de taart en gaat over de verschillende stukken totdat degene onder tafel ‘Stop!’ roept. Daarbij wordt ook gezegd voor wie dat stuk is. En zo gaat het verder totdat iedereen een stuk heeft. En dan natuurlijk is diegene met de boon de koning. Wist je trouwens dat de traditie van een boon in de taart van een Romeinse gewoonte komt om met behulp van een zwarte of witte jeton de koning te kiezen?

Een traditie die ik beter ken, is die van het ‘Driekoningen zingen’. Daarbij trokken mijn broers, vrienden en ik verkleed als de koningen van deur tot deur om te zingen.

Driekoningen, driekoningen,
Geef mij een nieuwe hoed,
Mijnen ouwe is versleten
Ons moeder mag het niet weten,
Ons vader heeft het geld
Op de rooster geteld.

De sfeer bij onze driekoningentaart is iets minder. Ciaran is in een lelijke bui en vindt alles maar dom. Seighin wou meer op de Xbox spelen en wil geen taart. Ik zit dan maar in m’n eentje een stukje te eten. Geen boon. Gelukkig, want wie wil er koning zijn in een land met maar 1 inwoner?

Op donderdag heb ik een vroege afspraak bij de kiné. Ik dacht dat die in het hospitaal in Sewell’s Point was, maar nee, de praktijk blijkt in de basis zelf te liggen. Ze verwijzen mij door naar wat later de verkeerde plaats blijkt te zijn. Het is de sportkliniek. Zelfs met de uitleg die ik daar krijg, vind ik het niet. Terug naar het hoofdkwartier dan maar. In de auto bel ik naar de dienst om te melden dat ik het niet vind. Op het bandje wordt gemeld dat ze verhuisd zijn en verneem ik het nieuwe adres. Even in de GPS intikken en weer weg. Ik kom pas na zevenen daar aan en excuseer me dat ik te laat ben. Of ik deze namiddag kan terugkomen? Ja? Tot dan!

Steeds meer mensen vragen me of ik iets over de verlenging van mijn toer hier weet. Nee, nog steeds geen nieuws. Met een brief van de generaal hier en een voorlopig akkoord van onze CHOD kan het tot niet anders? Mijn ervaring heeft echter geleerd pessimistisch te zijn in zo’n zaken en het officiële papier af te wachten.

In de namiddag kom ik wel op tijd bij de kiné aan. Na onderzoek blijkt dat schouders en rug veel te stijf en hier en daar zelfs geblokkeerd zijn. Dat moet allemaal los komen. Ook denken ze dat nek en linkerschouder twee aparte problemen zijn. Ik moet alvast beginnen met 4 sessies. Ik boek ze voor donderdag om 06u30. Volgens de administratieve kracht is het geen probleem om dan op tijd te komen. Ik twijfel, want ik weet dat er rond dat uur lange rijen auto’s staan.

Zaterdag is het nieuwjaarsduik met de Nederlanders: de zogenaamde ‘Koude Plons’. Het weer en het water zijn met de temperaturen van de laatste weken niet echt koud te noemen. Goed, hoewel ik toch eens een échte koude plons zou willen meemaken. De sfeer is gezellig en het zwemmen leuk. Calle gaat deze keer ook mee in het water. Een nieuwe ervaring voor haar. Alleen Seighin blijft aan de kant: hij vindt het gedoe veel te koud.

Daarna de nieuwjaarsreceptie. We mogen een extra Belg in de groep verwelkomen: Ronny van de NLR-groep wordt ook lid. Zijn vrouw Peggie is Nederlandse en dus is dit geen probleem.

Op het einde helpen we met het opruimen van de garage na het feestje. Het is tamelijk laat als we van onze eerste zwempartij van het jaar thuiskomen.

Op zondag zijn er geen pannenkoeken door de voetbalmatch van Seighin. Het zou wederom te krap geweest zijn. Na de match heb ik een gesprek met coach Jen. Seighin twijfelt nog steeds over zijn waarde in de ploeg, maar zij blijft hem een waardevol element vinden, ondanks het feit dat hij met oudere jongens speelt. Voetbal zit ook tussen de oren.

Pannenkoeken

De werkweek kondigt zich als gewoon aan.

Seighin komt thuis met een wel heel leuk certificaat: ‘Beste student wiskunde’. Hoewel hij momenteel wiskunde van de komende 3 jaar in een tijdsspanne van 1 jaar krijgt, lukt hem dat nog goed ook. En dan nog als student van de maand aangeduid worden. Knap toch!

Toch betekent de eerste maandag na Driekoningen voor onze Antwerpse medemens iets speciaals. We gaan voor het worstenbrood en de appelbollen. Dat je dit niet in de USA kunt krijgen, kan ons er niet van weerhouden ‘Verloren Maandag’ te vieren. Er rest ons maar 1 oplossing en dat is ze zelf maken. Met een soort van amandelpâte slaag ik erin om de appelbollen een marsepeinsmaakje te geven. Lekker.

’s Avonds gaan Calle en ik weer lopen. Heerlijk rustig. In mijn sportkleren vind ik nog een Post-itje van Amber. Da’s al van een tijdje geleden!

Ook minder goed wereldnieuws aan het begin van deze week: een fantastische, eigenwijze muzikant is niet meer!

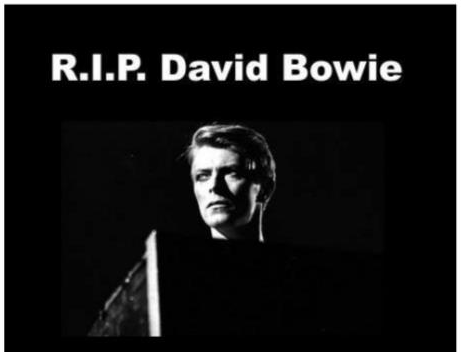

Op woensdag moet ik naar de pijnkliniek. Calle moet mee, want op het papier staat dat ik een chauffeur moet meebrengen. Geen idee wat ze daar met mij van plan zijn. Na het nodige papierwerk ingevuld te hebben, moet ik wachten op de dokter. Dit is een verkennend gesprek. Blijkbaar zitten er een aantal zenuwen gekneld in mijn nek. Doordat de zenuwen gekneld zitten, gaan ze zwellen, waardoor ze … ja, nog meer gekneld raken. Een cortisonespuit tussen mijn wervels doet de zenuwen ontzwellen en zou moeten leiden tot het verdwijnen van mijn klachten. Althans, dat is de theorie. Voor de praktijk moet ik een afspraak maken. Ik had dus geen chauffeur nodig deze keer.

Door het onderzoek voel ik me gekraakt. Even uitrusten terwijl Calle met Ruie uit eten gaat. Naar een sushibar. Amber zal zeker jaloers zijn? Maar nu kent Calle een goede plaats om deze lekkernij te eten.

De stage van Amber blijkt toch een goede afloop te hebben. Ze vreesde even dat ze een onvoldoende voor pathologie zou krijgen, maar dat is niet gebeurd. Uitstekend! Ze zit nog altijd op een foutloos parcours.

Er is dus donderdagochtend vroeg veel verkeer richting marinebasis. Een afstand die me normaal 3 minuten kost,

vraagt op dit moment van de week 45 minuten. Zoveel speling had ik niet ingecalculeerd en dus kom ik te laat aan bij de kiné. Geen probleem echter, want er zijn er nog te laat. Ik kan direct met de oefeningen beginnen. Afzien!

Loic begint aan zijn examens. Hij heeft er veel voor gestudeerd, maar nu is het het moment van de waarheid. Benieuwd hoe het zal aflopen.

Op zaterdagavond komt mijn Portugese collega Raul met zijn familie op bezoek. Zij trekken dit jaar naar het westen van de USA en zijn vorige zomer richting noorden getrokken. We kunnen dus elkaars ervaringen uitwisselen en zo beter onze reizen plannen. Het plannen voor onze volgende trek is hiermee van start gegaan.

Zondagmorgen vroeg is het voetbal (Seighin staat keeper en de ploeg wint met 6-3). In de namiddag is het pannenkoekenslag. Leuk en lekker.

Na de smulpartij reserveer ik ons eerste verblijf van onze trip: de Navy Lodge op Staten Island. Een hint van mijn collega om dit zo vroeg mogelijk vast te leggen. Omdat de online reservering niet werkt, bel ik. Blijkt dat er nog plaats is op 04 juli. Direct 2 kamers geboekt voor een ‘4th of July’ vuurwerk met de Big Apple als achtergrond. Moet kunnen. 4 juli wordt hierdoor mijn sleutel tot de rest van de reis die al een beetje vorm krijgt. Nu onze plannen voorleggen aan de Canadese collega’s.

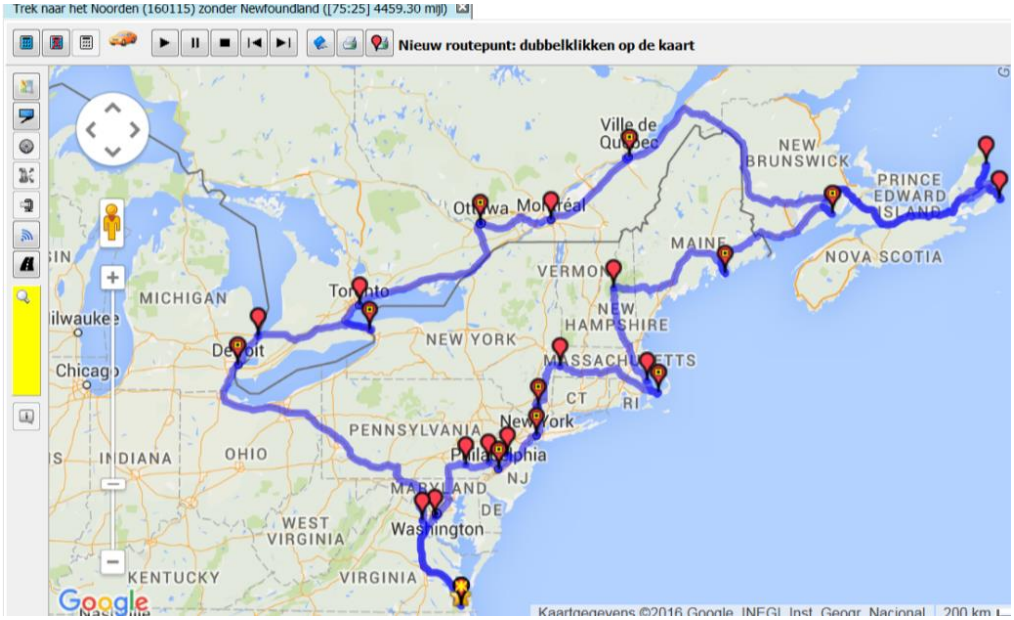

DC … of toch niet?

Maandag is het ‘Martin Luther King Day’ en dus een dagje vrij. Lang weekend en een beetje rust na de twee voorbije drukke dagen. De rustdag wordt gevolgd door twee normale werkdagen met rustige avonden.

Voor het einde van de week wordt er veel sneeuw voorspeld. Zeker Washington in het noorden zal ervan lusten. Doordat dit moeilijkheden op de weg met zich meebrengt,

blaast Calle haar uitje met Jacqueline naar DC af. In plaats daarvan besluiten ze te gaan shoppen in de outlet van Williamsburg. Het wordt een avondje thuis met de mannen alleen. Ook eens leuk en een goede warm-up voor binnenkort.

De ochtend waarop ze vertrekt, sta ik om 05u00 op met als doel op tijd bij de kiné aan te komen. Maar het plan mislukt weer en ik kom maar tegen 06u45 aan. 15 min te laat. De rij aan de ingang was nog langer dan verwacht. Ik zou zot worden als ik hier iedere dag moet instaan. Gelukkig ligt de ingang van ons hoofdkwartier juist aan het begin van de lange files.

Na de kiné rij ik richting Virginia Beach voor 2 duikjes in het aquarium. Leuk. Na duik twee en een deugddoende douche rij ik richting Noord-Carolina voor mijn doktersafspraak. Ik krijg de goedkeuring om te duiken dit jaar. Oef. Mijn bloeddruk was heel goed, maar ik wijs de dokter op het feit dat dit ’s morgens niet zo is. Ze wijdt het aan het type apparaat, maar als ik dezelfde druk meet met mijn bloeddrukmeter, twijfelt ze. Ze schrijft een andere middel voor dat ook geen tegenindicatie voor duiken is. En natuurlijk moet ik over 4 weken terug op controle.

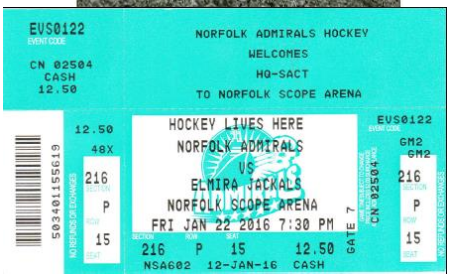

Vrijdagmorgen kan ik de afspraak voor mijn nekspuit vastleggen. Omdat Calle deze keer wel als chauffeur mee moet, zal dit gebeuren na haar verlof in België. De drukke dag wordt door het afgelasten van 2 vergaderingen toch rustig. In de namiddag krijgen we het bevel om naar huis te gaan (de scholen hebben dit nieuws al verspreid), omdat er door de aangekondigde sneeuwval een grote verkeerschaos verwacht wordt. En inderdaad, ondanks het vroeg middaguur zijn de eerste problemen als merkbaar.

Even vrees ik dat de ijshockeywedstrijd afgelast zou worden, maar dat is gelukkig niet het geval. De sneeuw is niet gekomen, maar het regent wel. Zeer slecht weer. Gelukkig is er weinig verkeer op de baan.

We hebben een zitplaats tussen een heleboel collega’s. Het stadium is door het voorspelde slecht weer bijna leeg. IJshockey is een zeer snelle en fysieke sport en zeker de wissels zijn spectaculair. Zo’n wedstrijd moesten we een keertje zien, maar het is niet iets om iedere week naar te gaan kijken. Althans niet voor ons.

Het weer is bij onze terugkeer nog slechter. Veel regen en wind. Was dit sneeuw geweest, dan was het zeker een blizzard. Maar nu is het gewoon pokkenweer.

Zaterdag gaan Calle en ik boodschappen in Norfolk doen. Hier ligt er wel veel ijs en sneeuw. Het moet hier meer dan bij ons in Chesapeake gesneeuwd hebben. We zien ook strooiwagens rondrijden. Wordt er nog verwacht?

In de namiddag besluit ik op de loopband te gaan. Het is te nat en te koud om buiten te lopen en dat ding staat hier toch.

Tegen de avond begint het inderdaad te sneeuwen. We besluiten ons daardoor niet te laten tegenhouden en rijden naar de Belgische nieuwjaarsreceptie ten huize van de NLR. De wegen liggen er zeer slecht bij. Zelfs de autostrade is niet geruimd. Ik heb nog nooit zo traag gereden met zo weinig verkeer. Gelukkig zijn er niet veel zotten op de baan. Hoewel, een is genoeg. We komen zonder brokken aan. De receptie is leuk en duurt langer dan we gepland hadden. Bij onze terugkeer liggen de banen er beter bij. Gelukkig.

Zondag is alle sneeuw alweer weg. De dag wordt gevuld met een heleboel Skype-sessies. En zo loopt een gewone week op zijn einde.

Geringd …

De eerste dag van deze week bestaat uit lesgeven. Aangezien de les in Little Creek doorgaat en later dan normaal begint, ga ik eerst lang Grassfield. Het is nog doods op de high school, want wegens gevaar voor gladde wegen zijn de lessen met 2 uur uitgesteld. Ik dacht dat het personeel wel op post moest zijn, omdat het later beginnen van de school geïnspireerd was op het gevaar voor de schoolbussen, maar dat is blijkbaar niet zo. Ik tref het dat een van de verpleegsters toch vroeg gekomen is, zodat ik de medicatie kan afgeven.

Daarna naar het leslokaal in ‘Joint Expeditionary Base’ om les te geven over ‘Global Programming’. Best leuk om je kennis te delen, maar vermoeiend als je het geheel alleen moet trekken. ’s Avonds ben ik mentaal uitgeput.

Dinsdag, terwijl ik een normale werkdag doormaakt viert Calle met de tennisdames de ‘Australian Open’. ’s Avonds naar de Ring Ceremony waarbij de juniors hun klasring in ontvangst mogen nemen. Ciaran heeft te laat besteld om er een te krijgen, maar hij mag meedoen aan de ceremonie. Ze kunnen hier in ieder geval een show opvoeren. Zo lang ze nog op high school zitten, moeten ze de ring aan de linkerhand dragen met het embleem naar hen toe gericht (innerlijke ontplooiing). Pas als ze afstuderen, mogen ze de ring draaien zodat het embleem weg van hen wijst (fier op hun school).

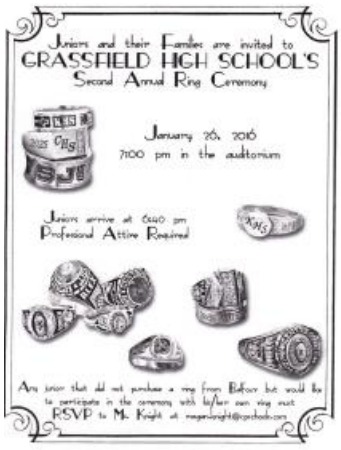

Op het werk zijn er een paar moeilijke dagen. Bij grote projecten heb je soms van die momenten waarop het lijkt dat alle tegenstand opeens geconcentreerd tegen je gebruikt wordt, waarbij je even twijfelt of wat je aan het doen bent, wel de juiste weg is. Maar als het project goed is,

dan doorsta je zo’n ‘aanval’ gemakkelijk. Maar het vergt wel energie van je.

Op woensdag kom ik veel te vroeg bij de kine aan. Ik had zware problemen onderweg verwacht, maar het verkeer verliep vlot. Veel te vroeg aankomen dus. Ze maken er geen probleem van en ik mag al beginnen met stretchen. Veel stretchoefeningen. En dan plots, stelt de kinesiste voor om een behandeling ‘Dry Needling’ uit te voeren. De bedoeling van deze methode is om met naalden de spieren te prikkelen die dan uit pure vermoeidheid ontspannen. Eerst gaan ze opzoek naar een harde plaats in de spier om er dan met een naald in te prikken. Als ze juist zitten, dan doet het pijn. Anders voel je niets. Isabelle had me er vorige week over verteld en ik had onthouden dat het vooral een pijnlijke zaak is. Toch gedaan want ze beloofden dat het hierna beter zou gaan. Na de behandeling voelt alsof je na jaren inactiviteit plots zeer intensief met gewichten gewerkt heb.

Bij Dry Needling wordt er enkele seconden in de spier met behulp van een dunne steriele acupunctuur naald triggerpoints aangeprikt. Dit zijn kleine gebiedjes in het spierweefsel met een zeer slechte doorbloeding waardoor de spiervezels niet meer kunnen ontspannen en afvalstoffen niet meer afgevoerd worden. Dit veroorzaakt beweging beperking en pijn, vaak met uitstraling in bijvoorbeeld arm of been. Dry Needling maakt gebruik van dezelfde naaldjes die gebruikt worden in de acupunctuur, maar Dry Needling is geen traditionele Chinese acupunctuur hoewel er wel enige overlap schijnt te zijn. Dry Needling maakt gebruik van één naald en wordt maar enkele seconden in een 'spierknoop' gestoken en op en neer bewogen. Chinese acupunctuur gebruikt meerdere naalden die langer blijven zitten op 'meridianen of energiebanen'.

Als de naald in de huid geplaatst wordt, voel je dit totaal niet en als de naald verder de spier in gaat, is ook dit geheel pijnloos. Zodra de naald verderop in de spier het gevoelige triggerpoint raakt (en alleen dan), volgt een opmerkelijke diepe krampachtige sensatie door een korte samentrekking van die spiervezels (‘local twitch respons’) dat zelden aangenaam, maar goed te verdragen is en trekt bovendien zeer vlug weer weg.

Hierna ontspannen die spiervezels zich en kan de spier weer normaal functioneren. Een gevolg hiervan is dat het gewricht en aanpalende gewrichten weer normaal kunnen bewegen, de overbelasting op de omringende weefsel verdwijnt. Hierdoor wordt de omgeving niet meer overprikkeld en de rest van het zenuwstelsel ook niet meer. Een tweede positief effect is dat er vanaf dat moment geen afvalstoffen meer ontstaan die zenuwprikkelingen veroorzaken en daarmee (uitstralende) pijn. Na de eerste behandeling is er op de dag zelf en soms een dag later nog een stijve napijn voelbaar.

Calle loopt gestresseerd rond voor haar vertrek naar België. Ze herhaalt duizend keer wat ik allemaal moet doen en dat ze ons liever niet achterlaat. Alsof ze zich schuldig voelt, terwijl ik haar zelfs voor 4 weken naar België wou sturen. Ik krijg een kalender met wat ik op bepaalde dagen moet doen. Handig! Haar kalender is nog meer gevuld. Ze gaat een drukke 3 weken tegemoet! Als ik alles zie liggen wat ze wil meenemen, vrees ik voor het gewicht. Maar ik wacht af.

Op zaterdagmorgen ga ik alleen gaan lopen, want Calle heeft nog een heleboel te doen. Daarna laden we haar valies vol. Haar

tennisuitrusting geraakt er niet meer in. Ik weeg de valies en mits een zware trolley geraakt alles mee. Ik geef haar een paar drankbonnetjes en de twee tickets voor toegang tot de United lounge. De jongens nemen afscheid en we rijden richting luchthaven.

Als ik de valies op de weegschaal zet, toont die 51 lbs aan. En die ene pound is te veel. De dame achter de balie geeft niet toe. Ik haal de tennisschoenen eruit, want zonder racket hebben die niet veel zin. Een ander paar schoenen kunnen we nog in de trolley kwijt. En hop: 50 lbs. De limiet.

Als we naar de TSA stappen om de valies te laten scannen, stel ik aan Calle voor om de schoenen er terug in te steken, maar dat wil ze niet. Als de valies de scanner inglijdt, stappen we richting Starbucks voor onze intussen traditionele vertrekkoffie. Het voelt een beetje raar aan, want het is niet ik die vertrekt.

Daarna uitzwaaien en terug naar Chesapeake. Calle vliegt richting DC. Een uurtje later zie ik op facebook dat ze in de Lufthansa Lounge zit. Een veel beter lounge dan die van United, maar daar kunnen mijn tickets niet voor gebruikt worden. Ah, Koen zat op hetzelfde vliegtuig naar DC en hij heeft haar naar de lounge meegenomen!

Het vertrek van de vlucht naar Brussel verloopt minder vlot. Een paar uur vertraging vanwege een niet-werkende printer in de cockpit. Nog nooit gehoord.

Thuis gekomen tref ik een ander stresskonijn aan. Ciaran loopt over van zenuwachtigheid. Van wie zou hij dat hebben? Hij vraagt me honderduit hoe hij zich ten opzichte van zijn Ring Dance date moet gedragen. De Ring Dance is een formeel gebeuren in vol ornaat en kan je het best beschouwen als de generale repetitie voor het Prom Ball tijdens het senior jaar. Er is iets minder show, maar voor de rest gaat de vergelijking helemaal op. Ciaran heeft een senior als date uitgenodigd, maar weet nu niet hoe hij haar moet begeleiden. Niet dat ik een voorbeeld op het vlak van protocol ben, toch probeer ik hem enkele vuistregels mee te geven.

Seighin wordt opgehaald voor de voetbalmatch en later teruggebracht. Ciaran nog een laatste keer inspecteren en alles goed schikken. En dan weg.

Als we aan het huis van zijn date stoppen, weet hij niet echt wat hij moet doen. Gelukkig heeft Cassidy al ervaring met een Ring Dance en maakt ze het hem gemakkelijk. Aan de voordeur even goedenavond tegen moeder en zus zeggen, en de corsage bevestigen. Nog een paar foto’s aan het huis voor we richting restaurant vertrekken. Ze zien er goed uit. Cassidy draagt hoge hakken waardoor het lengteverschil weggewerkt is.

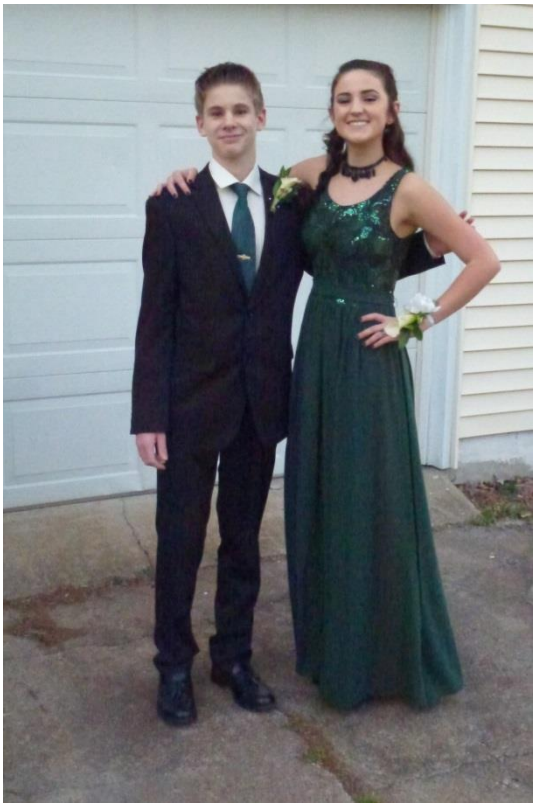

In de auto - ja, ik ben chauffeur van dienst - blijkt ze een echte taterwater te zijn. Ik zet hen af aan het restaurant waar er nog andere juniors en dates zitten. Ik moet me 90 min zien bezig te houden. Te kort om over en weer naar huis te rijden. Dus rij ik naar de dichtstbijzijnde Panera Bread voor een koffie en een cinnamon roll. PC openklappen en een verhaaltje van Skubba en Fred schrijven. En ook de epiloog. Mijn verhalenserie zal immers bij nummer 50 stoppen en ik dacht om na het einde nog een artikel over het hoe en waarom te schijven. Dat doe ik dus nu alvast. Tegen 19u30 sta ik terug op de parking.

Als ik goed en wel geparkeerd ben, belt Ciaran me op met de melding dat het nog 30 min langer zal duren. En ik moet dringend naar ‘t toilet. Dus even het restaurant in en weer naar buiten. Lezend in de auto wacht ik op het koppel. Het was blijkbaar leuk. Ciaran is zijn stress kwijt en weet al beter hoe hij Cassidy moet begeleiden. Tijdens een vlotte babbel rijden we naar de high school waar ik hen achterlaat.

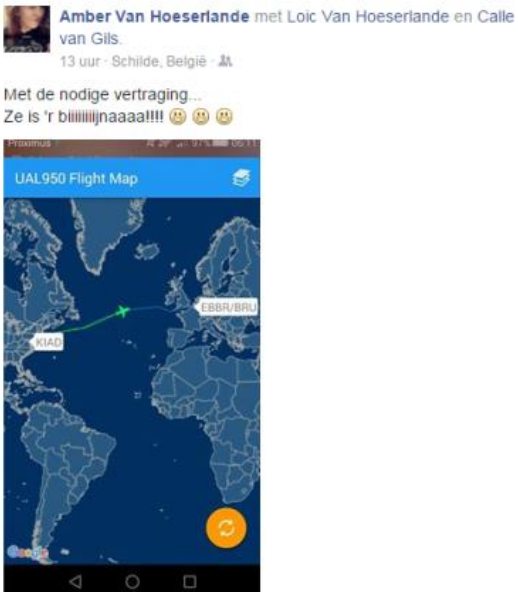

Thuis tref ik Seighin aan. Ze hebben met 4-0 gewonnen. We kijken samen een film op TV totdat Ciaran mij belt dat ik ze mag komen ophalen. Cassidy thuis afzetten en dan richting Waddell Woods Drive.

Terwijl we in ons bed kruipen, vliegt Calle haar laatste km richting België.

51: Daar gaat ze

Zij is in België!

Calle haar vlucht naar België verloopt niet zonder problemen. In ieder geval het vertrek werd uitgesteld voor een wel zeer originele reden: er waren problemen met de printer in de cockpit. Blijkbaar moeten piloten af en toe iets afprinten als ze vliegen. Ik vraag me af wat zo belangrijk is dat ze zonder printer niet mogen vliegen. Gelukkig viel de printer niet meer in panne tijdens de vlucht en was die bestand tegen het soms hobbelig verloop.

Ik verwittig Amber en Loic maar die lezen natuurlijk over de vertraging als ze 's morgens vroeg opstaan. Pech. Aan de facebookberichten kan ik merken dat Calle blij is voet aan land te zetten (of moeten we in het geval van vliegen 'op land' zeggen?).

(nvdr: de indeling van dit belevingsboek is iets aangepast om de vele berichtjes die Calle op facebook plaatst te kunnen weergeven. Zo volgen jullie haar belevenissen ook een beetje.)

Mijn nacht was niet echt iets om naar huis te schrijven. Blijkbaar biedt alleen liggen in een groot bed geen zekerheid op een goede slaap.

België

Maandag is het verlof, in feite hebben de leraars een pedagogische studiedag en heb ik verlof genomen, maar toch is het vroeg opstaan. Ciaran gaat immers een uiteenzetting over België geven aan de 6th graders van de Rosemont Middle School. Deze school biedt haar leerlingen internationale studies aan. Het is een Amerikaanse school met zicht op het buitenland en profiteert van de aanwezigheid van ons hoofdkwartier om dit te verwezenlijken. Naast het uitnodigen van officieren vragen ze ook buitenlandse studenten om iets over hun land te vertellen.

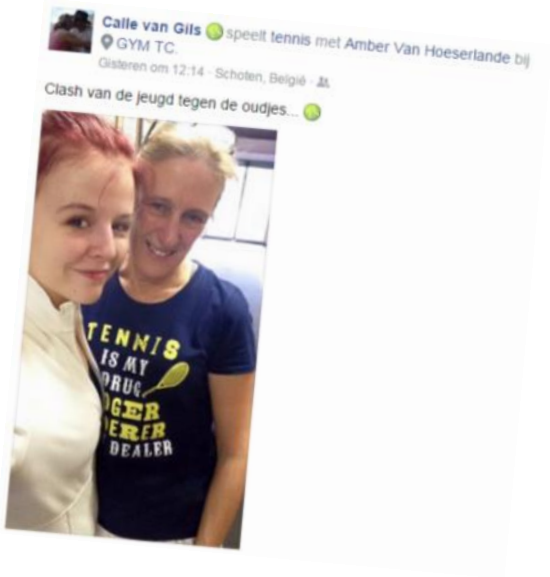

Vorig jaar heeft Ciaran dit samen met Loic gedaan maar nu staat hij er alleen voor. Hij heeft hard aan zijn slides gewerkt en is een beetje zenuwachtig.

Seighin is ook mee want hij is ook een 6th grader. Ik heb hem meegekregen door te beloven dat we na de uiteenzetting gaan ontbijten in een lokale keet. Maar eerst de uitleg. De leerlingen zijn in een soort van uniform en lijken op het eerste zicht niet echt geïnteresseerd. Als Ciaran van wal steekt, verandert de groep in een enthousiast publiek. Hij doet het goed! Zeer goed na een paar minuten. Hij weet ze de volle 50 minuten te boeien.

Op het einde deelt Seighin een paar hebbedingetjes uit. Daarna rijden we richting Little Creek voor ons ontbijt in Waffletown USA. Dit is een typische Amerikaanse diner waar vooral de lokalen naar toe gaan. Niet te vergelijken met de ketens (hoewel er ook 3 exemplaren van deze diner bestaan), want het komt eerder overeen met het beeld dat je in sommige films ziet. Een ‘bruin’

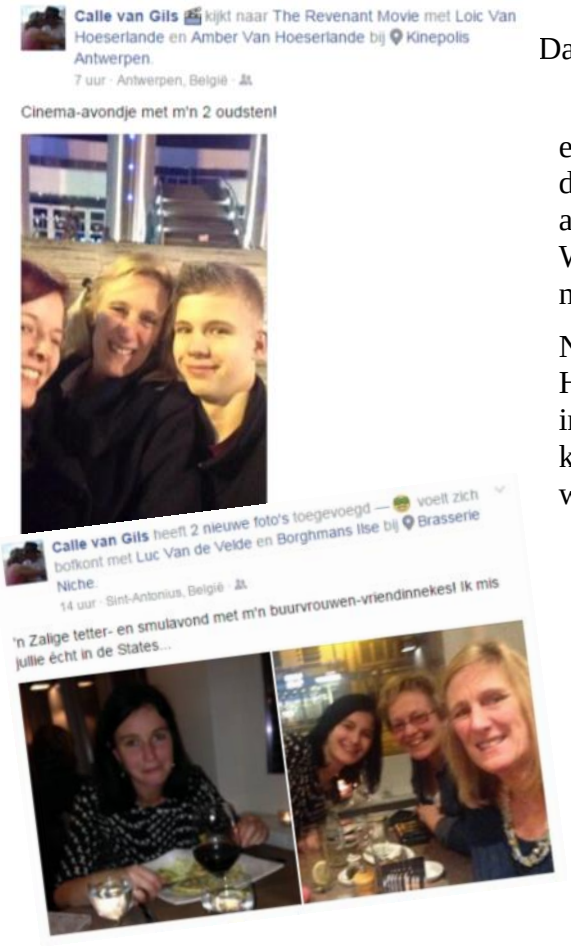

establishment waarbij een oudere serveerster je koffie aan de lopend band schenkt. Iets wat je moet gedaan hebben, anders kan je niet zeggen dat je in de USA gewoond hebt. We hebben ons geamuseerd. En het was lekker voor bijna niets.

Na het ontbijt rijden we de basis binnen voor boodschappen. Het gaat snel want zo veel hebben we niet nodig. Calle heeft immers een voorraad aangelegd waar we de eerste weken kunnen op teren. Na onze thuiskomst starten we met het werken aan paper van Ciaran over Robert E. Lee. Ons eerste werk is het maken van een plan voor de tekst. Ciaran heeft aan de hand van onze gesprekken al een eerste ontwerp opgesteld. Mits een aantal kleine aanpassingen kunnen we het gebruiken. We hebben elk een deel van de boeken gelezen en nu kunnen we de verschillende interessante passages aan de onderdelen van het plan hangen. Daarna schrijft hij de tekst.

Terwijl hij schrijft, probeer ik het mailprobleem van Calle op te lossen. Om één of andere reden kan ze niet op de webmail inloggen. Dank zij de helpdesk kunnen we het probleem verhelpen. Omdat zij geen contact met de helpdesk kon leggen, moet ik de relais spelen. Niet gemakkelijk.

Als Ciaran iets in zijn hoofd heeft, kan hij blijkbaar het doorzettingsvermogen opbrengen om een lastige taak te volbrengen. Generaal Lee verbinden met het theoretisch begrip van een absolute oorlog behoort zeker tot de verzameling lastige taken. Maar hij doet het. Zijn tekst is zeker niet slecht. Ik hoef alleen een paar logische stappen in te lassen en klaar zijn we. Oef.

Dinsdag: groundhog day! Groundhog Day is een feestdag die elk jaar op 2 februari wordt gevierd. Op deze dag zou de bosmarmot) volgens folklore ontwaken uit zijn winterslaap en zich buiten zijn hol wagen. Volgens de traditie zou de bosmarmot het einde van de winter voorspellen op grond van zijn eigen schaduw. Als de bosmarmot op Groundhog Day zijn eigen schaduw ziet, zal hij terugkeren naar zijn hol en zal de winter nog zes weken duren. Mocht hij zijn schaduw niet zien en niet terugkeren naar zijn hol, is het einde van de winter nabij. De viering van Groundhog Day begon in de 18e eeuw in centraal- en zuid-Pennsylvania. De traditie vindt mogelijk zijn oorsprong in een Europese weerspreuk waarin een das of beer de lengte van de winter voorspelt in plaats van een bosmarmot. De viering vertoont ook gelijkenissen met het middeleeuwse katholieke Maria-

Lichtmis en het Keltische Imbolc. En zo worden twee continenten met elkaar verbonden.

Hoewel de feestdag hier niet met pannenkoeken gevierd wordt (is ook een Antwerpse traditie). Vandaag ook niet, want ik heb geen eieren meer. Compleet vergeten.

Ciaran en ik overlopen voor een laatste keer samen zijn paper en trekken dan naar de bibliotheek om de 6 bladzijden af te printen. Seighin blijft thuis want hij is nog een beetje ziek, hoewel hij zich beter voelt dan gisteren.

De eerste werkdag van de week is hectisch. Het begint met een VTC die compleet mislukt, gevolgd door lange vergaderingen terwijl ik vanalles te doen heb. Morgen heb ik ook weer vergaderingen en dus niet echt tijd om dingen af te werken. Daarenboven crasht mijn computer en dus kan ik alleen op de beveiligde kant werken. Dit is al mijn derde PC in dit hoofdkwartier die de geest geeft.

Onze Belgische NLR heeft felicitaties in ontvangst mogen nemen voor de puike uiteenzetting van Ciaran. Ik vertel hem dat hij dat best zelf tegen Ciaran. Zoiets komt beter over.

Als ik thuis kom, tref ik een Seighintje aan die een beetje in de put zit. Hij heeft als taak het afgeven van een papier voor de les Spaans, maar hij heeft dit document in zijn turnzak op school vergeten. Hij vreest dat hij daardoor 10 punten op zijn eerste huistaak zal verliezen. Na lang zoeken vinden we het e-mail adres van de juf zodat ik haar een mailtje met Spaanse aanspreking kan sturen. De put is een beetje minder diep als we na twee dagen de les Frans terug op pikken.

Donderdagmorgen terug miserie op weg naar het werk. Ik ben de tel van het aantal accidenten al lang kwijt en hou het bij ‘heel veel’. Dus ook vandaag een enorme file door een accident. Gelukkig is het recent gebeurd en is de weg naar de kiné nog niet opgestropt. Hoewel ik voor zekerheid door de basis rij. Tijdens mijn uurtje kiné is het afzien maar er komen deze keer geen naalden bij te pas. Volgende week heb ik controle van de vooruitgang. Benieuwd naar het resultaat.

Daarna naar het hoofdkwartier, waar mijn bezoekers niet binnen geraken. Het zijn twee militairen waarvan 1 in uniform en ze hebben een NATO marsbevel bij. Ze mogen echter niet binnen. De Amerikaanse wacht herkent de NATO stempel niet en dus mogen ze alleen binnen indien een Amerikaanse militair ze begeleid. Een Tsjechische collega die hen vergezeld is niet voldoende. Gelukkig vind ik een Amerikaanse collega die me wil helpen.

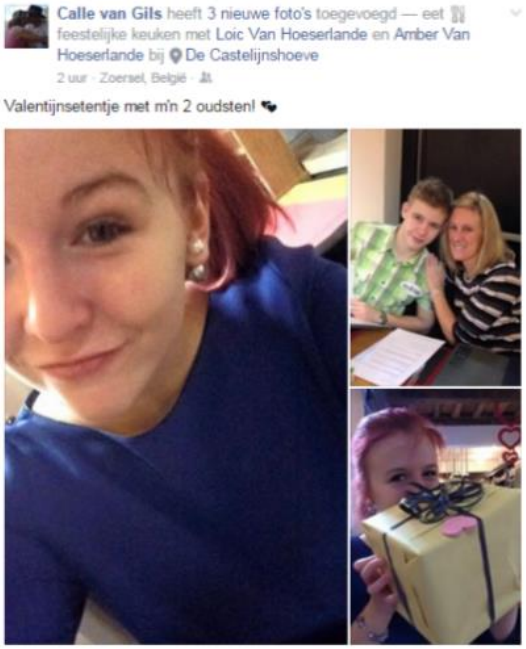

En er gaat deze morgen een heleboel mis. Doordat we twee VTCs gereserveerd hebben om zeker over 1 te beschikken, is er verwarring ontstaan. Daarbij komt het dat ik door de crash van mijn PC geen idee heb van mijn agenda. Wie heb ik voor wanneer uitgenodigd? Gelukkig valt alles in zijn plooi en kunnen we de dag een succes noemen. Om volgende dag problemen aan de ingang te voorkomen zoek ik een NATO stempel om op hun marsbevel te kloppen en vraag ik aan mijn Amerikaanse collega of hij morgen voor 8 uur op het werk wil zijn. Een plan B hebben, is altijd een goed idee.

’s Avonds thuiskomen, omkleden en terug weg. Aan Seighin gevraagd om op de PC zijn Franse woordje te herhalen zodat we ook vanavond als lesavond kunnen boeken. Ik rij samen met Ciaran naar Norfolk voor de oriëntatie avond van de NATO Model Challenge. Je weet wel die wedstrijd waarbij high school studenten ambassadeur spelen van een NATO land tijdens een gesimuleerde vergadering van de North Atlantic Council. Officieren van ons hoofdkwartier spelen hierbij de rol van mentor. Ik ben dus ook dit jaar van de partij. Voor de derde keer. Ciaran gaat mee om een paar uurtjes vrijwilligerswerk te sprokkelen en om meer over deze wedstrijd te vernemen.

Bij de eerste parking staat een bord dat het ‘5 USD cash only’ is. Omdat ik nooit geld op zak heb, moeten we achteruit rijden en op zoek gaan naar een andere parking. Later blijkt dat dit een goede keuze was, want deze is gratis.

Ciaran kan direct helpen want de pizza’s worden juist geleverd. Hij wordt onmiddellijk in de groep opgenomen en voorgesteld aan alle aanwezigen. Hij hoort dat hij mag helpen op de avond van de wedstrijd zelf. Leuk.

Afgaand op de naam Ermini Wyndham had ik me een beeld van mijn ‘ambassadeur’ gevormd. Ik weet het, zoiets is zeer misleidend, maar ik kon het toch niet laten. Wel, mijn mentale voorstelling was compleet verkeerd. Mijn zwarte student blijkt een studente te zijn. De rest van de avond krijgen we een uitleg over de wedstrijd en alles wat er rond hangt. De ‘vrije’ tijd besteden we aan de kennismaking en een beetje informatie over België en de NATO.

Omdat Ciaran nog helpt bij het opruimen, komen we laat thuis aan. Seighin heeft intussen zelf een pizza in de oven gezet en is klaar voor bed. Ciaran heeft een pizza van de oriëntatie avond mee en valt die aan.

Op mijn gsm zie ik dat ik de bekendmaking van de punten voor het examen burgerlijk gemist hebt. Loic is voor alles door en voor sommige vakken heeft hij zeer goede resultaten. Proficiat Loic!

Op vrijdag vergeet ik mijn gsm mee te nemen naar het werk. Dit bemoeilijkt de communicatie met mijn bezoekers en met het thuisfront. Gelukkig verloopt vandaag alles veel beter. De extra NATO stempel methode werkt.

Na het vele vergaderen rij ik naar de Commisary voor boodschappen. Ik zie dat de normale brandstof onder de 1,50 USD. Ongelofelijk en zeker voor iemand die autoloze zondagen gekend heeft. Heb ik het wereldnieuws gemist? Hebben ze een onuitputtelijke bron aardolie gevonden?

Seighin zit te zagen om geen les Frans te hebben. Alles trucs en excuses zijn goed. Eigenaardig, want als we eenmaal met de les bezig zijn, is het best plezant. Maar ja, de gedachte dat hij dan eventueel iets anders kan doen, is er te veel aan. Hoewel, hij dan meestal niets doet. Maar wat hij ook verzint, nadat ik het eten klaar gemaakt en even met Calle via Skype bij gepraat heb, buigen we over Frans.

Doordat ik gisteren na het werk naar de Commissary gegaan ben, heb ik iets meer tijd in het weekend. Tijd die ik nu gebruik om onze zetels een grondig schoonmaakbeurt te geven. En om ons belevenisboek bij te schrijven.

Deze week is België een eeuwige optimist kwijt. Op facebook ontdek ik dat Eddy Wally er niet meer is. Dank je wel!

Op YouTube vind ik een leuke publiciteit om de Amerikanen aan te zetten meer naar buiten in de natuur te gaan. De aanpak is een persiflage op de reclame voor geneesmiddelen. Bij dergelijke publiciteit krijg je eerst het geneesmiddel voorgesteld en dan een lange lijst van wat er allemaal kan verkeerd gaan. Je krijgt zo’n lange lijst dat je vergeet waarvoor het medicijn goed voor is. Deze natuurfilm speelt hierop in. Zeker eens bekijken: https://youtu.be/Bf5TgVRGND4.

Zondag is een rustige dag in het weekend. Eten klaarmaken en bedden opdekken. Word ik een voorbeeldig huisman? Oh nee, ik zou dan nog moeten leren strijken. Daarna naar het voetbal. Mooie match en de ploeg waar ze vorige keer tegen verloren hebben eventjes afgedroogd. Sterk bezig. Na de match verder aan ons belevenisboek schrijven. En dat was het dan weer voor deze week.

Mimi

De weken gaan hun gewone gangetje. Op het werk is het druk. Dit komt doordat we over een paar weken een grote conferentie hebben en dit werkt als een soort algemene deadline waartegen een heleboel zaken in orde moeten zijn. Daarnaast heeft de grote baas iedereen gemobiliseerd door het creëren van ‘Focus Areas’. Hoewel het idee goed is, is dit hoofdkwartier niet gewoon zoiets te doen en wordt alle energie als een gigantische stofzuiger naar dit werk gezogen zonder dat goed begrepen wordt wat de bedoeling is. Militaire cultuur verkeerd begrepen leidt tot

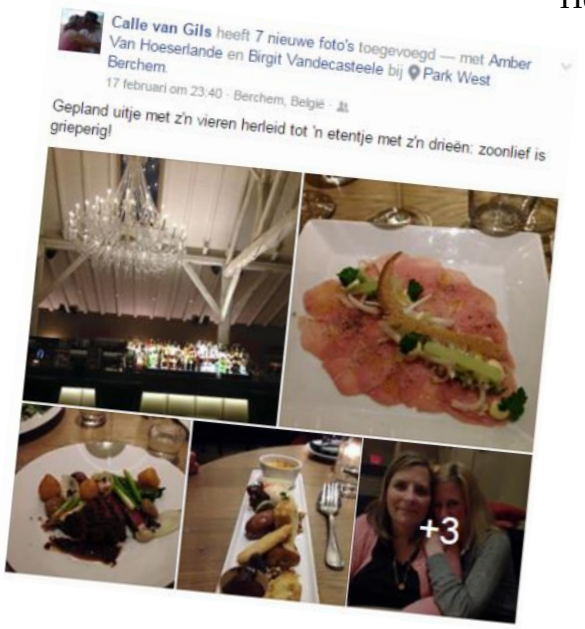

verkwisting.

Mijn PC op het werk is nog steeds niet vervangen en dus moet ik kijken waar er een desktop ongebruikt staat om er op te kunnen werken. Vervelend, maar soms wel leuk want ik werk op verschillende plaatsen.

Op dinsdag is er een evacuatieoefening. Een gesimuleerd bompakket zorgt er voor dat we allemaal uit het gebouw moeten. Het verloopt tamelijk wanordelijk. Het lijkt me vreemd dat we moeten evacueren naar een plaats dichter bij de bom. We zaten volgens mij veiliger in het gebouw.

De rest van de week verlopen doodnormaal. Zelfs een beetje saai. Frans met Seighin, hij heeft goede en slechte dagen, maar als we er één maal mee bezig zijn, dan is het best lachen. Boodschappen doen na het werk, afwassen, eten klaar maken, … De gewone dingen van een 3 weken oude huisman dus.

Het eerste semester is al een tijdje voorbij en des verwachtten we rapporten, maar die lieten op zich wachten. Vandaag dan toch de resultaten gekregen en die zijn zeer goed van Ciaran en Seighin. Ze doen het hier heel goed! Hopelijk zegt dit meer over hen dan over het Amerikaanse onderwijssysteem. De resultaten van Loic zou een indicatie moeten geven.

Chesapeake Public Schools
awards this Certificate to

Van Hoeserlande, Seighin J.

who has achieved

SUPERINTENDENT'S HONOR ROLL

from

Great Bridge Middle School

Principal

February 8, 2016
Date

Ciaran heeft voor zijn sollicitatie als vrijwilliger voor de Virginia Aquarium 3 aanbevelingsbrieven nodig. De brief van zijn leraar en cross coach mogen we lezen. Waw. Amerikanen mogen het dan gewoon zijn om zoiets te schrijven, ze kunnen er wat van. Niet overdreven en toch goed geschreven.

De laatste weken waren er ook open door dagen van de scholen. Die van de middle school heb ik gemist omdat ik te laat zag wanneer het was, en de high school omdat ik die avond veel te laat van het werk terug was. Onze branchhead

wou vergaderen over een document dat dringend was en het heeft uiteindelijk meer dan 3 uur geduurd.

De controle bij de kiné resulteert in de vaststelling dat het veel beter gaat. Ja, de pijn in mijn linkerschouder is weg. Alle twee de schouders doen nu evenveel pijn maar het is minder. Ook mijn mobiliteit is beter. Ik moet nu 4 weken zelf mijn oefeningen doen en dan opnieuw op controle komen. Hopelijk hou ik de oefeningen vol.

Op donderdag gaan we naar een college basketbal game. Yep, neefje we vonden dat we terwijl we in de States verblijven dit ook eens moesten doen. Via de Youth Ambassadors hebben we tickets, VIP plaatsen!, gekregen. Jammer genoeg valt mijn gsm weer uit en kan ik geen foto’s nemen. Best leuk om eens te doen.

Het is tevens de laatste avond van Sarah. De begeleidster van de Youth Ambassadors. Haar man is uit de SEALs gestapt en start een bedrijfje in Las Vegas. We zullen haar missen.

Vrijdagmorgen rij ik vroeg naar het ziekenhuis voor bloedafnamen, maar het blijkt gesloten. Ik besluit later terug te keren, hoewel dat betekent dat ik nuchter moet blijven. Als ik terug thuis ben, is Seighin al wakker en besluiten we dan maar de les Frans te starten. Daarna met de twee jongens naar de tandarts.

Van de tandarts naar de scholen om ze af te zetten en dan weer naar het zuiden van Virginia om bloed te laten trekken. Honger! Maar eerst terug naar de tandarts want ik ben mijn bibliotheekboek in de praktijk vergeten. In de namiddag nog een beetje werken aan het dringend document. De scholen sluiten vanwege de voorspelde koudefront twee uur vroeger. De jongens hebben dus een superkorte schooldag gehad.

Op zaterdag zit Seighin bij zijn vriend Josh en helpt Ciaran in Grassfield in het verkooppunt. Ik ga in de namiddag boodschappen doen. Daarna beslissen, en het was niet gemakkelijk, om naar de Carraba’s te gaan eten. We gaan laat en vertrouwen er op dat de meesten dan al richting huis zullen gaan.

Als we in het restaurant aankomen, is er een wachttijd van 45 min. We kijken even rond en gokken dat het minder langs zal duren (ze hebben de neiging om de wachttijd te overschatten om klachten te voorkomen). Als ik goed en wel de pager krijg, komt er een ober naar me toe en vraagt of we aan de toog willen zitten. Ik kijk hem even aan en hij zegt dat we dan onmiddellijk aan tafel kunnen. Yes, let’s do it. We krijgen 3 plaatsjes aan de toog die uitkijkt op de

open keuken. Ze hebben we nog een beetje show ook. Alleen is er af en toe een koude tocht, maar voor de rest is de plaats heel goed.

Shelby, onze serveerster, moet lang wachten want Ciaran kan niet beslissen. We krijgen af en toe iets voorgeschoteld van de manager. Blijkbaar hebben ze af en toe iets over en dat krijgen wij. We spelen een partijtje Milles Bornes om de tijd te doden. Lang moeten we op onze bestelling echter niet wachten.

Een kaartje op tafel vraagt of je weet dat Italië omringd is door een oceaan. Nu omringd door water is Italië niet echt, maar dat willen we nog door de vingers zien. Die oceaan is ons echter onbekend. Shelby weet het ook niet (ik vermoed dat ze zelfs Italië niet weet liggen). De manager komt even langs en ik stel hem de vraag. Hij kijkt me even aan met een blik van ‘ik weet het niet’. We hebben hem dan maar uit zijn lijden verlost en er op gewezen dat Italië door de Middellandse Zee omringd is. Tja, Amerikanen en Europese geografie.

Op zondag probeer ik voor de eerste maal Huspuppies te maken. Hushpuppies zijn een soort van maïsbroodjes en tamelijk populair in de USA. Ze lukken aardig, hoewel de smaak nog niet perfect is.

Seighin vergeet zijn voetbal T-shirt. Enigszins te verstaan, want de coach brengt al 5 weken de T-shirts mee om hun nummer er op te kunnen plaatsten. En dus ligt het voor de hand dat de eerste keer dat hij ze zelf moet meebrengen, hij dit vergeet. De eerste helft speelt hij niet mee. Geen T-shirt van een andere speler? Ik doe hem teken dat hij dan maar keeper moet staan, maar hij schudt nee. Als de tweede helft start, stapt hij richting goal. Het begin lukt niet zo goed, maar na een 5-tal minuten heeft hij het vast en keepert zeer

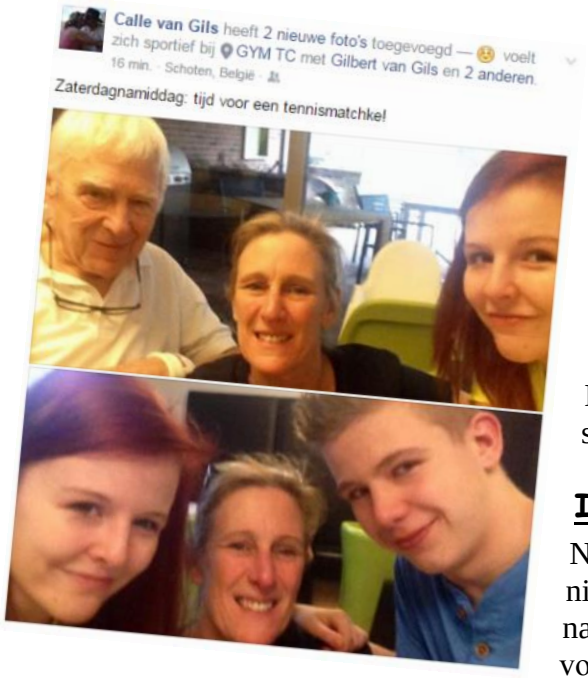

goed. Enkele zeer mooie safes! De ploeg verliest maar ze blijven vechten. Ze verliezen met 6-5, maar als de match 30 sec langer had geduurd, hadden ze zeker gelijk gespeeld.

Na de match rijden we naar Mimi voor het gesprek met mijn studente-ambassadeur. Zoals verwacht heeft Mimi thee en koekjes klaar gezet. De studente-journalist is er al. Het wordt een leuk gesprek over Belgische kunst en cultuur. Het gesprek duurt een uur langer dan gepland.

Daarna rijden we terug naar huis om het weekend te sluiten.

IRAN

Nee, nee, ik ga niet naar Iran op TDY. Hoewel ik er nog niet geweest ben, is er op dit moment niets in NATO die me naar deze bestemming zou brengen. Het woord IRAN staat voor ‘Inspection and repair as necessary’ en komt uit mijn tijd in Koksijde. Dit was het groot onderhoud van de Sea King waarbij alles geïnspecteerd en indien beschadigd werd. Die inspectie heb ik op termijn afgeschaft als overbodig. Ik wou eerst MLU van ‘Midlife Update’, de benaming voor een pakket modificaties zodat een vliegtuig langer kan meegaan, gebruiken, maar het is niet de bedoeling dat ik aangepast wordt. Deze week heb ik gewoon een heleboel medische controles, vandaar de titel.

Vandaag is het ‘Presidentsday’ en dus geen school. Het begint echter te sneeuwen. Een beetje dan toch, maar genoeg om het vrijwilligerswerk waarvoor Ciaran zich opgegeven had, te laten annuleren. Een rustige maandag dus.

Na een paar pogingen en mislukte communicatie, Skypet Seighin eindelijk met Kaat, na bijna een jaar niet met haar

gesproken te hebben. Zijn excuus? Ik weet niet wat ik moet zeggen.

Ik hou me ledig met alle muziek die we op files hebben bij elkaar te zetten en uit te mesten. Meer dan 7000 files. Jawadde. Veel werk dus. Ik neem de jongens naar de kapper. En weer is er een lange wachttijd. Bij onze thuiskomst bak ik een bananentaart om de vele bananen die in de fruitschaal liggen weg te werken. Het is geen echt succes.

Volgens de LEGADs is het best dat ik voor Ciaran als hij vrijwilligerswerk buiten het kader van het NATO Norfolk Festival wil doen, best een ‘green card’ aanvraag. Het is geen probleem om die te krijgen, maar ik moet wel weer door de administratieve molen. In de USA is er altijd wel ergens een papieren verrassing als je iets wil doen.

Het valt me op dat ik weinig koop als ik om boodschappen ga. Ik denk dat we de voorraad aan het opeten zijn en daardoor weinig nodig hebben. In ieder geval lijden we geen honger.

Voor het onderzoek door de dermatoloog moet ik me uitkleden en zo’n dom ziekenhuisshortje aan doen. Waarom, ze moeten toch mijn gans lijf onderzoeken? Eventjes verschieten als er een jonge dokteres binnenstapt, hoewel ik een vermoeden had. Het shortje maar uitgedaan (voor je iets verkeerds ga denken, ik had nog mijn onderbroek en kousen aan =;-). Onderzoek is OK. Geen problemen.

De dag daarna naar de ‘huisdokter’ op controle voor hoge bloeddruk. Twee maal bloeddruk nemen. Met machine te hoog, manueel dik in orde. Het ander geneesmiddel werkt wel, maar ’s ochtends is het nog te hoog. Ik opper dat ik geen ochtendmens ben, maar dat zou het niet mogen zijn. Als ik voorstel om ’s avonds dan maar mijn bloeddruk te nemen, stelt ze voor dat ik mijn pil een maand ’s avonds neem. Dat was niet wat ik voorstelde, maar OK. Het bloedonderzoek is OK, behalve dat er misschien iets met mijn nieren zou kunnen zijn die de hoge bloeddruk veroorzaakt. Het kan ook zijn dat door het transport naar het labo mijn bloed een beetje gestold is en dus het onderzoek beïnvloedt. Om zeker te zijn een echo-onderzoek van mijn nieren voorgeschreven. Weer een trip naar het hospitaal. IRAN!

Voor vrijdag heb ik besloten om de riem er af te leggen. De laatste dagen voel ik me een beetje gestresseerd en dit komt waarschijnlijk omdat ik te lang uit het water ben geweest. Maar één remedie helpt en dat is duiken. Duiker nummer drie komt niet opdagen en dus gaan we met twee de Rode Zee aquarium onderhouden. Daarna de papieren van Ciaran indienen en een duikje in de CBA. Tijdens de demo is er weinig volk, maar als ik aan het reinigen van de ramen begin, komt de ene groep

kinderen na de andere langswandelen. Het wordt een duikje van poetsen en het jonge publiek entertainen. Leuk! Ontspannend!

In de namiddag werk ik nog een beetje thuis. Tegen vier uur komt Seighin thuis en beginnen we aan de les Frans. Ciaran vraagt of ik hem kan oppikken en vertelt me dat er een probleem met het afstuderen dit jaar is. Ze hebben een staatswet gevonden waarin staat dat een student die genoeg credits heeft, moet afstuderen. Dit betekent dat Ciaran dit jaar zijn high school moet afronden. Dat wordt een probleem als we een jaar langer zouden blijven. Oei, dat gaan we moeten oplossen.

Zaterdagmorgen staat de buurjongen aan de deur en vraagt of Seighin mee buiten komt spelen. Ze willen met een paar jongens uit de buurt een spelletje Nerd spelen. Nerd van het merk van de speelgoedgeweren, niet dat van de slimme eenzaat in de school. Ciaran moet ik voeren naar een computergame wedstrijd in zijn school.

Loic stuurt me een mail met de vraag of we na onze reis door het noorden van de USA en Canada, nog even naar Florida kunnen rijden. Hij wil Abby bezoeken in de ‘panhandle’. Lap zo maar eventjes 3000 km aan de tocht toegevoegen. Hij stuurt me ook een lijst van dingen die hij wil bezoeken. En er staan een paar rare zaken op.

Omdat Seighin bij zijn vriend gaat slapen, hebben we een rustige zaterdagavond.

Op zondagmorgen zie ik dat Calle goed vertrokken is. Ze komt terug. In de vroege avond gaan we ze met ons drieën ophalen aan de luchthaven. Het vliegtuig heeft vertraging en dus moeten we een tijdje wachten. En daar is ze dan. Moe van de vlucht, en met een tweeslachtig gevoel.

Thuis gekomen checkt ze even of alles is zoals ze het verlaten heeft. En dat is natuurlijk niet zo.

4-2

We zijn dus weer met 4 hier en 2 daar. En de 2 daar missen hun moeder al. Maar nu is ze weer van ons.

’s Morgens vertrekken we vroeg naar het hospitaal in Portsmouth voor de spuit in mijn nek. Als ik naar hetzelfde lokaaltje waar ik de vorige keer onderzocht ben, gebracht wordt, begin ik onraad te ruiken. De dokter komt binnen en vraagt me wat er mis is. OK, hier is er iets verkeerd gelopen. Inderdaad, de afsprakendienst heeft een gewone afspraak gemaakt en geen behandeling geboekt. Jammer genoeg kunnen ze me er niet meer tussen nemen en dus moet ik een nieuwe afspraak maken. Gevast voor niets.

We besluiten om samen een koffie te gaan drinken en dan boodschappen in de Commissary van Portsmouth te doen. Er ligt een Starbucks op de weg. De Commissary blijkt echter op maandag gesloten en dus rijden we naar die van Norfolk. Door de betaaltunnel.

Na de boodschappen besluiten we op zoek te gaan naar een broodsnijmachine. Door de panne met de vorige moeten we een nieuwe aanschaffen. Niet gemakkelijk. Na 5 winkels bezocht te hebben, geven we het op. Blijkbaar kan je dat hier alleen online kopen. Raar. Je kan de eigenaardigste dingen kopen, maar een snijmachine. Nee!

Het is dus al ietsje na de middag als ik mijn PC opstart om een beetje thuis te werken. Niet lang, want we hebben een afspraak met de counselors betreffende Ciaran zijn afstudeerprobleem. Ik heb over een aantal scenario’s gedacht en stap met een open geest de vergaderzaal binnen. Zeer snel blijkt dat er maar 1 oplossing mogelijk is en dat is Ciaran uit Honor Engels 12 halen. Indien we dan toch deze zomer terug moeten komen, dan kan hij dit inhalen met online Summer school. Ik vraag en krijg nog uitstel van beslissing tot vrijdag zodat ik nog even bij defensie kan polsen. Ik verwacht niet dat ik een antwoord zal krijgen, maar je weet nooit.

Ciaran komt ’s avonds vies thuis van school. De eerste dag van de tennis try-outs waren volgens hem niet goed en de coach is tegen hem. Hij stopt er mee omdat hij toch niet in het team zal zitten. Hij rekent op medeleven, maar krijgt die niet. Ten eerste heeft hij zich niet echt voorbereid en ten tweede ga ik niet akkoord met zelf-eliminatie. Denken dat je er toch niet bij zal zijn en opgeven, is niet de juiste benadering. Hij nog viezer.

Dinsdagmorgen een volledig onderzoek bij de tandarts. De X-Ray dame, afkomstig van de Coast Guard, heeft problemen met de pano-machine omdat het de eerste keer is dat ze er mee moet werken. Ze moet hierdoor een paar foto’s nemen waarna de tandarts opmerkt dat ze willen bereiken dat ik lichtgevend de praktijk uitwandel. De foto’s tonen een mogelijk probleem met een half uitgekomen wijsheidstand. De tand moet er uit om toekomstige acute ontsteking te voorkomen.

Na het tandonderzoek krijg ik poetsbeurt van mijn gebit. 2 uur later kan ik, niet-radioactief, buitenstappen. Wel heb ik een paar extra afspraken op zak.

Als ik op het werk aankom, blijken er een paar dringende dingen op me te wachten. Uiteindelijk blijken die niet zo dringend te zijn, maar ze zorgen er wel voor dat ik zeer laat thuis ben.

Sent: Wednesday, February 24, 2016 3:42 PM
To: SACT HQ All Users
Subject: Severe Weather Potential - Update 2

Classification: NATO UNCLASSIFIED

HQ SACT Staff,

The National Weather Service issued a Tornado Warning THE CITY OF NORFOLK IN SOUTHEASTERN VIRGINIA... THE CITY OF PORTSMOUTH IN SOUTHEASTERN VIRGINIA... THE EAST CENTRAL CITY OF SUFFOLK IN SOUTHEASTERN VIRGINIA... THE NORTHWESTERN CITY OF VIRGINIA BEACH IN SOUTHEASTERN VIRGINIA... THE NORTHWESTERN CITY OF CHESAPEAKE IN SOUTHEASTERN VIRGINIA...

* UNTIL 400 PM EST
* AT 331 PM EST... DOPPLER RADAR INDICATED A TORNADO. THIS DANGEROUS STORM WAS LOCATED NEAR BOWERS HILL... OR NEAR DEEP CREEK... AND MOVING NORTHEAST AT 50 MPH.

* THIS DANGEROUS STORM WILL BE NEAR... DEEP CREEK... CHESAPEAKE... BOWERS HILL AND WESTERN BRANCH AROUND 340 PM EST. CHURCHLAND... DOWNTOWN PORTSMOUTH AND CRADOCK AROUND 345 PM EST. OLD DOMINION UNIVERSITY... DOWNTOWN NORFOLK... NORFOLK STATE UNIVERSITY... PORTSMOUTH... GHENT AND NORVIEW AROUND 350 PM EST. OCEAN VIEW... VIRGINIA WESLEYAN COLLEGE... NORFOLK... NORFOLK NAS AND NORFOLK INTERNATIONAL ARPT AROUND 355 PM EST.
It looks as though the center of the storm may be south of here but there these storms can be erratic. This warning will expire in 20 minutes for our area. Recommend not traveling until after it expires. It may be extended for those of you heading to Virginia Beach. Be careful of flooding as we continue to get substantial amounts of rain.

Bovenstaande bericht valt in mijn mailbox juist op het moment dat ik wil vertrekken op woensdag. We worden in het gebouw opgesloten voor 20 min vanwege tornadogevaar. De lucht is loodzwaar. De Amerikanen gaan allemaal in het midden van het gebouw staan, terwijl de Europeanen gewoon terug naar hun werkplaats gaan. Waarschijnlijk uit pure onwetendheid voor het plotse gevaar van een tornado. In die 20 min is er wel een enorme, quasi-tropische stortbui, maar geen stofzuigerslang. Erna is de lucht warm en vochtig. Je voelt de energie in de lucht hangen.

Het gevaar is nog niet echt voorbij. Op facebook zie je dat sommige Amerikanen zijn gaan schuilen in de kelder of in het traphokje. Ciaran en ik gaan lopen in de wijk in de zwangere lucht.

Enig idee waarom we in Europa amper tornado’s kennen, terwijl de Oostkust van de USA er voor gekend is? Wel in feite is het zo dat de Westkust van de Atlantische en Grote Oceaan, dus ook bijvoorbeeld ook in Californië, amper tornado’s kennen, terwijl de Oostkusten dit wel kennen. Dit komt voor een groot deel door de grote stromen die warm water en dus warme, vochtige lucht van west naar oost vervoeren. Hierdoor zijn de omstandigheden ideaal om deze krachtige natuurverschijnselen teweeg te brengen. Alleen tornado’s aan oostkusten van oceanen stromingen warme vochtige lucht

Calle vertrek s’avonds alweer. Morgenvroeg rijdt ze met Jacqueline naar DC en ze hebben besloten dat ze bij hen overnacht om gemakkelijk samen te kunnen vertrekken. Ze gaan eerst naar de Nederlandse ambassade en dan shoppen in Washington en de IKEA. De jongens zitten er niet echt mee in, want ze willen graag nog eens alleen opstaan.

Voor volgende week heb ik beslist af te wijken van de standaard manier van les geven. Ik voel me niet gebonden door de omstandigheden en concentreer me op de boodschappen die ik wil meegeven. Benieuwd wat het gaat geven.

Berichtje van school: de les Engels kan niet vervangen worden door les Humanities (soort kunstgeschiedenis) omdat het als Engels beschouwd wordt. Dit idee was bij ons opgekomen na het gesprek. Ciaran wou immers een volledig lesschema en geen dom vrijwilligerswerk in school doen. Uiteindelijk zal hij dit toch moeten doen, want later blijkt dat hij niet meer kan deelnemen aan andere lessen omdat er al te veel tijd verloren is gegaan. Omdat ik geen nieuws van Brussel krijg, beslis ik hem uit de les Engels te halen.

Vrijdag bezoeken de studenten die aan de NATO Model Challenge deelnemen ons HQ. Best wel leuk om de nieuwe groep studenten bezig te zien. Allemaal zijn ze zenuwachtig en praten ze te snel. Ze vergeten dat de meesten in de NATO een andere

moedertaal dan Engels hebben. Ze zullen het wel leren. Ik loop even met mijn studenten door het gebouw en probeer haar een beetje wegwijs te maken in de werking van ons hoofdkwartier.

Als ik na het bezoek terug in onze afdeling kom, is er bijna niemand niet meer. Waar is iedereen? Weg?

Vandaag verjaart Loic en dus wil ik hem bellen. Via Messenger bel ik in de auto met hem terwijl ik op Ciaran wacht. Na 90 minuten wachten blijkt dat ik Ciaran aan de tennistraining gaan ophalen ben gebaseerd op een oud smsje. Hij had vervoer. De hele tijd voor niets staan wachten.

Thuis gekomen Skype ik nog even met Loic waarna Ciaran overneemt. Loic vind dat zijn verjaardag een beetje in mineur verlopen is omdat we er niet bij waren. Tja, op zo’n dagen weegt dat afgezonderd zijn wel door. Gelukkig heeft zijn zus hem ’s morgens verrast. Facebook levert ons wel de eerste foto van hem in een aula op.

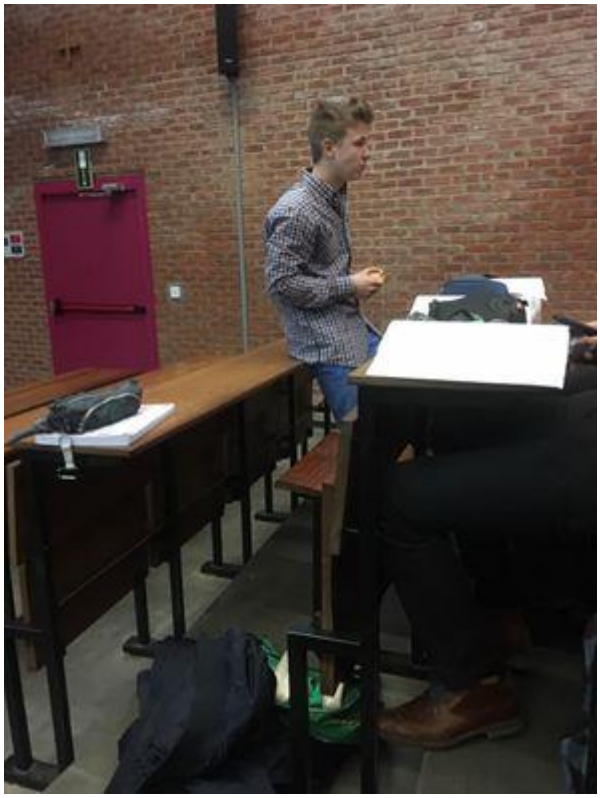

Ik krijg van coach Jen een berichtje dat ze Seighin nodig voor haar andere ploeg, maar hij wil niet voetballen. Hij antwoordt haar dat hij te moe is en niet goed zal presteren. Hij komt dus liever niet dan slecht te spelen. Later stuur ik haar nog een paar berichtjes en uit het gesprek blijkt dat hij niet mee naar travel zal kunnen omdat hij te jong. Ze wil hem in een nieuwe ploeg steken met spelers van zijn leeftijd en wou hem al introduceren. Ik probeer nog een keer, maar hij bijt niet. Hij zal zeer teleurgesteld zijn als hij te horen zal krijgen dat hij niet mee over mag. Wanneer vertellen we het hem?

Calle komt zeer laat thuis terug van DC. Ik had niets anders verwacht.

Op zondagmorgen maak ik mijn valies voor mijn trip naar Tirana. Albanië wordt daarmee nummer 40 van de door mij bezochte landen. Daarna het middageten klaarmaken en een ritje naar de luchthaven. Seighin gaat mee want hij moet daarna

naar laatste match van de indoor soccer. Valies afgeven en traditioneel de Starbucks binnen springen. Er is niet veel tijd meer en dus neem ik zelf niets. Snel afscheid nemen van mijn twee begeleiders en dan door de security.

52: 21

Tirana

Een nieuwe TDY en dus weer richting luchthaven. Ik kan de weg rijden met mijn ogen dicht, maar beslis om ze toch open te houden. Een uur voor vertrek zijn we op de luchthaven. Alles inchecken, valies aan de TSA voor controle afzetten en onze traditionele Starbucks koffie drinken. Afscheid nemen en door de security richting gate. Ik ben aan de late kant en zal waarschijnlijk de boarding van groep 1 gemist hebben, maar nog steeds ruim op tijd.

Als ik aan gate kom, staan er 3 mensen te wachten. Is de gate veranderd? Even op het bord kijken. Nee, de juiste gate? Ik informeer bij de andere wachtenden en die vertellen me dat we even moeten wachten want het vliegtuig zit vol. Hoe kan dat? Ik ben toch ingecheckt? Hoe kunnen ze inchecken als het vliegtuig volgeboekt is? Wachten brengt misschien de oplossing?

De baliedame komt buiten en vertelt dat er wegens problemen met de 'weight and balans' van het vliegtuig er nog maar 3 plaatsen vrij zijn. Ik ben nummer 3, maar toch mag ik niet aan boord omdat ik handbagage bij heb. Nummer vier mag wel mee. Ik vertel dat ik naar Tirana moet en dus een verbinding moet hebben. Geen probleem vertelt ze me, ik ben benieuwd. Eerst moet ze het vliegtuig laten vertrekken. Met mijn valies erin die mee naar DC vertrekt.

Ah, ze had me niet mogen weigeren omdat ik een categorie 1 passagier ben. Ik heb toch mijn ticket getoond? Ik krijg een reischeque van 250 USD aangeboden. De ervaring heeft geleerd dat ik daar eigenlijk niets mee ben, maar dat kan ik later regelen. Ze dokteren een andere vliegplan voor me uit. Ik moet over 3 uur een vlucht naar Chicago nemen. Daarna met Turkish Airlines naar Istanbul en een laatste vlucht naar Tirana. Het zal een lange trip worden met als resultaat dat ik meer dan 12 uur later op mijn bestemming kom. Gelukkig mag ik in de lounges om de tijd tussen de vluchten te doden.

Calle verwittigen en dan wachten. De vlucht naar Chicago verloopt goed. Op de vlucht daarna is de dienstverlening door Turkish Airlines uitstekend. Ik krijg zowaar een bijna echte maaltijd met echt bestek. Klasse! De volgende keer mogen we me terug met deze maatschappij laten vliegen. Ondanks de goede service kan ik niet slapen en doe ik dus wat ik altijd doe: films kijken, lezen en schrijven.

De lounge in Istanbul is niet gemakkelijk te vinden maar het is wel de moeite. Een koffietje onder een palmboom. Heerlijk. Of heb ik hallucinaties vanwege de jetlag?

De vlucht naar Tirana vertrekt later vanwege een stormfront die over de luchthaven trekt. Later moeten we boven Tirana 30 min rondcirkelen wegens een storm boven de luchthaven.

Ondanks het bericht dat ze vanuit Norfolk naar DC gestuurd hebben dat ze mijn valies naar Tirana mogen doorsturen, want dat ik op een andere vlucht naar die bestemming vlieg, geloof ik niet dat we elkaar zullen tegenkomen. Ik ga al direct naar de 'lost and found', maar ik moet terug naar de band. De verantwoordelijk denkt dat mijn valies op de band zal staan. Ik geloof er geen barst van want mijn valies zou hier al 12 uur moeten ronddraaien. Als de band leeg is, ga ik terug en nu heeft hij toe. Het is 23 uur als ik de luchthaven verlaat.

De chauffeur heeft een bord met mijn naam er op. Ik zie dat er nog een tweede naam op staat. Die persoon ken ik zeer goed en die zat niet op deze vlucht. Ik ben dus niet de enige met reisproblemen.

Met de taxi naar het hotel. Ik krijg een noodsetje van het hotel om er morgen ondanks mijn verloren geraakte valies voor de deelname aan het panel en het geven van een cursus toch een beetje verzorgd kan uitzien. Ik moet geen valies uitladen en dus kan ik me onmiddellijk op het bed laten vallen.

’s Morgens scheren het noodsetje van het hotel. Ontbijten en daarna tanden poetsen met een veel te kleine tandenborstel. Na mijn vorige ervaring met een verloren geraakte valies zou ik moeten geleerd hebben om minstens 1 set reservekleren mee te nemen in mijn handbagage. Ik heb dus blijkbaar twee lessen nodig. Ik heb wel een reserve T-shirt mee, maar geen vers ondergoed. Het is nog te vroeg om naar de winkels te lopen en dus spring ik in dezelfde kleren die ik gisteren al meer dan 36 uur gedragen heb. Terwijl iedereen in kostuum rondloop, sta ik vooraan in jeansbroek en T-shirt. Volgende keer vertel ik iedereen dat ik mijn bagage kwijt ben en loop ik lekker in gemakkelijk kledij rond op een seminarie.

De eerste dag van het seminarie is een succes. Niet dat we daaraan twijfelden, maar er is altijd dat beetje onzekerheid. Tijdens het DH (department head) Forum waren de discussies goed en hebben de deelnemers veel opgestoken. Voor de les kwamen er minder deelnemers dan ingeschreven opdagen, maar de aanwezigen waren zeer tevreden. Mijn andere aanpak viel in de smaak.

Na de activiteiten, trek ik even de stad in op zoek naar ondergoed, een hemd en een das. Ik denk dat ik nog 1 dag met mijn jeansbroek kan rondlopen. Ik besef ook dat dit waarschijnlijk mijn enige kans is om de stad een beetje te verkennen. Het valt me op dat kleren hier niet echt goedkoop zijn. Geen Turkse prijzen dus. Waarschijnlijk allemaal import.

Avonds neemt mijn Canadese collega Marc ons naar een restaurantje die hij gisteren ontdekt heeft. Echt Albanees. Ze waren blijkbaar niet gewoon om zo veel volk over de vloer te krijgen want na een tijdje hadden ze bepaalde soorten bier niet meer en ook de keuze van gerechten was beperkt. Maar het was heel lekker en goedkoop. De keuken is een beetje Grieks en Turks.

Ik lig tamelijk vroeg in bed maar ben na een paar uur al weer wakken. Om 2u00 besluit ik om in plaats van nog verder rond te draaien in bed, even

van een warm bad te genieten en een beetje te lezen. Na 2 uur boek lezen besluit ik om het opnieuw te proberen. Zonder echt succes.

Volledig volgens mijn verwachtingen is de vergadering van vandaag niet echt interessant. Ik vind zelfs dat het op een niet-professionele manier geleid wordt. Een beetje beschaamd dat ik op dezelfde dienst werkt. De pauzes zijn wel interessant om de nodige contacten te leggen of te onderhouden.

’s Middags check ik even aan de balie of ze al iets over mijn valies gehoord hebben en ze vertellen me dat hij aangekomen is. Blijkbaar gisterenavond laat al. Waarom hebben ze me niet verwittigd?

Ik open mijn valies in mijn kamer en hang alles uit. Ik trek mijn kostuum aan. Ik mag er dan beter uit zien, ik voel me toch niet gemakkelijker. Het idee van verloren geraakte valiezen heeft aantrekkingskracht.

’s Avond biedt Albanië een zeer sjiek diner aan. Onze chefs hadden oorspronkelijk dit diner voor morgen gepland, maar ik had ze verteld dat ze dit niet konden maken. Ik weet uit ervaring dat Oost-Europese landen zich zo vereerd voelen als organisaties zoals NATO belangrijke evenementen in hun landen organiseren dat ze hun ‘avond’ zeer groots aanpakken. Wetende dat de laatste avond mogelijks een groot aantal deelnemers vroegtijdig vertrekken, vertelde ik de generaal dat je ten opzichte van je gastland niet kunt maken om op hun avond lege stoelen te hebben. Dit risico moet je voor eigen rekening nemen. En dus hebben ze de twee avonden verwisseld. Gelukkig!

Terug naar het diner van de avond. De tafels zijn mooi aangekleed en we mogen gaan zitten waar we willen. Je ziet op zo’n moment dat de mensen die elkaar kennen bij elkaar aan tafel gaan zitten, hoewel dit een ideaal moment is om anderen die hetzelfde werk doen te leren kennen. Om te netwerken zoals dat in zakentermen heet. Ik laat alle tafels links liggen en stap resoluut naar een lege tafel aan de muur. Benieuwd wie aan mijn tafel komt zitten.

Het duurt een tijdje maar komt een bende Zweden me vervoegen, daarna een groep Letten en de laatste stoel wordt bezet door een ‘verloren’ gelopen Italiaan. Een bont gezelschap dus. Met de 3 dames aan tafel hebben we eveneens de meest evenwichtige tafel. De Zweden zijn specialisten in ‘gender issues’ en we hebben hiermee het eerste gespreksonderwerp.

Onze Italiaan is blijkbaar een wijnliefhebber want, hoewel hij slechts 1 glas drinkt, controleert hij elke fles wijn. En dat was nodig want blijkbaar stonden bepaalde flessen al een tijdje ontkurkt op een klant te wachten. Het eten is goed, maar niet van die kwaliteit dat je van zo’n sjiek hotel zou verwachten. We laten het echter niet aan ons hart komen. Dat het leuk was, kon je vertellen omdat we als allerlaatsten de zaal verlieten.

Met het voornemen naar mijn kamer te gaan slapen kom ik langs de bar. Door de Zweden ben ik niet verder geraakt. Het netwerken gaat door en uiteindelijk stopt het barbezoek te laat en aan de tafel van 2 generaals. Als de bar sluit, besluit ik naar boven te gaan. Het is laat en ik voel me moe. Ik zou dus direct in slaap moeten vallen.

De Metaxa 5* die ik gedronken heb, bevorderen echter niet de slaap. Het valt me nu op dat ik geen enkel glas betaald heb. Iedereen wou mij trakteren. En in tegenstelling tot het eten is de drank in het hotel goedkoop. Ik denk dat een Metaxa amper 3 EUR per glas kost. Maar die lage prijs was dus niet slaapverwekkend genoeg.

Ondanks de vermoeidheid heb ik geen last om wakker te blijven tijdens de moeilijke en weinig interessante uiteenzettingen van vandaag. De laatste twee dagen waren niet echt een succes, hoewel dat iets is waarover de deelnemers het laatste oordeel hebben, en ik vraag me af waarom er ieder jaar zoveel mensen afzakken. Zou het netwerken dan toch de belangrijkste reden zijn?

’s Avonds is er de receptie van onze dienst. Het is eerder een standing diner. Na een tijdje staan dezelfde mensen die aan de tafel van gisteren zaten bij elkaar. Iedereen! Het was dus echt plezant gisteren. Is mijn experiment gelukt?

Mijn plan om vroeg te gaan slapen, omdat ik om 04u00 een vliegtuig moet nemen, valt in het water omdat de branchhead met al zijn officieren nog even iets wil gaan drinken. Ondanks mijn verzet, geef ik toch toe door de belofte dat het niet lang zal duren. We trekken naar hetzelfde restaurant van dinsdagavond. Ze hebben jammer genoeg hun voorraad aangevuld en onze Albanese collega heeft al besteld. Te veel eten. En veel te laat lig ik in bed. Ik kan amper 3 uur woelen want om 2u30 moet ik er weer uit. Taxi in en naar de luchthaven. De vlucht naar Norfolk via Wenen en DC verloopt zonder specialekes. Saai en lang.

Calle wacht me gewoontegetrouw op aan de uitgang van de luchthaven. Lekker eten en even samen tv kijken. Het slaapgebrek van de afgelopen nachten eist echter zijn tol en ik moet gaan slapen. Het duurt niet lang of alles wordt donker.

Goed geslapen! Echter geen kans om er lang van te genieten want Ciaran moet naar een groepsinterview voor vrijwilligers die als jeugddocent in het aquarium willen werken. De ouders zijn even uitgenodigd op de gemeenschappelijke sessie. Ik val op in mijn rood T-shirt van vrijwilliger. Na de sessie ga ik immers duiken. Kiezen tussen heen- en weer rijden, blijven wachten of duiken is helemaal niet moeilijk. Voor ik duik, ga ik even bij de verantwoordelijke polsen of Ciaran als duiker later ook uitleg mag geven bij duikdemo’s. Het zou immers leuk zijn als hij de uitleg heeft terwijl ik duik. Yep, dat moet kunnen.

Bij de duikdemo is er niet veel publiek, maar als ik start met het reinigen van de ruiten komt de ene na de andere kleine voorbij. Ik heb dus weinig schoongemaakt. Ons motto is immer: eerst de veiligheid van de duiker, dan dat van de dieren, dan het plezier van het publiek en als laatste het werk.

Rond de middag komen we allebei thuis. Pistolets eten en dan aan het avondeten beginnen. We hebben vanavond immers een gast. Wyndham komt even kennis maken met de Belgische keuken en onze cultuur. We maken witloof in de oven klaar want dat kunnen we op voorhand klaarmaken en ons op de avond zelf concentreren op het gesprek. Voor haar is dit geen ‘freebie’ want ze moet een Belgisch dessert dat ze zelf klaargemaakt heeft, meebrengen.

De avond begint met een goeie voorstelling van Ciaran over België. Ze weet al veel over ons landje maar herhaling is nooit slecht. Het is een leuke avond en ze blijft atypisch Amerikaans lang. Of heb ik haar al te veel van onze gewoontes overgebracht? Ze is een slimme meid maar heeft nog beetje een giecheltrien gehalte. In iedere geval is ze mijn beste kans op de hoofdprijs.

Op zondag gaat Seighin naar een verjaardagsfeestje van de buurjongen. Het is een ‘laser tack’, de minder agressieve Amerikaanse benaming voor ‘laser shooting’, feestje. Als de ouders hem terug afzetten zegt Seighin dat het leuk was maar een beetje te agressief.

Ivo, de hoofdredacteur zendt me een berichtje dat ik de deadline voor mijn vast artikel ‘Webdiving’ gemist heb. Of ik het vandaag nog kan bezorgen. Oeps en ik heb nog niets. Aan het werk. Gelukkig slaag ik in de opdracht.

Ik heb aan Seighin beloofd dat ik hem zou helpen bij zijn project in het kader van ‘Black History month’. Bij moet een flessenpop van Sejouror Truth maken. Wie is dat? We hebben geen idee hoe we daaraan moeten beginnen en ik heb zeker geen artistieke genen. Na een half uurtje afbeeldingen van haar te bekijken op het internet, kiezen we er twee typische uit en gaan we aan het werk. Gelukkig hebben we al een paar attributen gevonden zodat we niet van nul moeten beginnen. Al zeg ik het zelf, we mogen met recht en reden fier zijn op het eindresultaat. Juist?

Vorige week heeft Ciaran ons op pizza getrakteerd en nu biedt Seighin aan om op zijn kosten iets kleins te gaan eten in de Panera Bread. We mogen niet weigeren. Tijdens

het wachten spelen we het spelletje ‘bommetje’ met de buzzer. Het is een leuke maaltijd. Dank jullie wel zonen van ons.

Bezoek aan de Belgische Ambassade

De maandag start met een duikje in Red Sea aquarium. Deze duik is een beetje verrassend mijn laatste trainingsduik. Vanaf nu ben ik niet meer in training! Joepie. Als ik Sonny, de duikverantwoordelijk, vertel dat we het idee hebben om als Ciaran iedere zaterdag als jeugd-docent komt werken ik zal duiken in de CBA en de Red Sea, is hij direct wild van het idee. Een vaste duiker op zaterdagmorgen zou voor hem fantastisch zijn. Ook het voorstel voor een videomontage van de duikopleiding ziet hij direct zitten. Nu die twee dingen realiteit maken.

Na het duiken rij ik terug naar huis om te werken. Tegen de avond ontvang ik het positief nieuws dat mijn reischeque naar airmiles kan omgeruild worden. Ook is het mogelijk om de kosten voor het aankopen van kleren vanwege de te laat aangekomen valies te recuperen. Natuurlijk moet ik alle documenten opsnorren, invullen en opzenden.

De tuin ligt er weer proper bij.

De rest van de week verloopt gewoon. Niets dat een plaatsje in ons boek verdient. Op donderdagmorgenvroeg ga ik naar de kiné voor een evaluatie van de therapie. Qua mobiliteit is het veel beter. De kinesist besluit dat ik vanaf nu alles zelf thuis kan doen. Ik vraag of ik hem nog eens mag bezoeken na een paar maanden om zeker te zijn dat ik niet in het oud probleem verval. Omdat ik al in het systeem zit, is dat geen probleem. Het ander nekprobleem is niet te verhelpen met kiné en dus blijft de spuit gepland volgende week de enige mogelijke oplossing.

Vrijdag zeer vroeg op. Om 04u15 loopt mijn wekker af om op tijd op de oppikafspraak van 05u15 te zijn. Vandaag gaan we immers naar de Belgische ambassade in Washington. Wij, dat is Ronny als chauffeur van het Belgisch voertuig, de student-ambassadrice Wyndham, de student-journalist Tori en ik. Het vroege uur van afspraak moet ons tegen 10u00 in DC brengen en de mogelijk geven om zonder veel avondspitsproblemen terug in Norfolk te geraken. Onderweg stoppen we even voor een koffie in Dunkins’ Dougnuts. De meisjes stellen dit voor. Ik ken de keten niet en dus waarom niet. De NLR

trakteert ons op de koffie, t.t.z. hij heeft Ronny de toelating gegeven te betalen met de kredietkaart. Leuk.

Rond 09u45 staan we voor de deur van de Defensie Attaché, generaal Andries. Hij denk dat het even een office call met een simpele babbel met een high school studente is. Met vraag 1 barst zijn ballontje. De vragen zijn echte uitdagingen en hij geraakt niet gemakkelijk onder de moeilijke vragen uit. Ik merk dat hij dit gesprek veel korter ingepland had, maar toch trekt hij de nodige tijd uit. Hij vindt het een uitdaging en we praten veel langer dan voorzien. Op het einde enkele foto’s en hop naar de volgende.

Nummer twee die we ontmoeten is mijn filleul William. Hij is diplomaat en vertrekt over een paar weken naar Atlanta om daar de functie van consul-generaal in te vullen. Later deduceren we dat hij vervangen wordt door mijn nicht Evy. Hopelijk kunnen we haar in DC bezoeken voor we terugkeren. In het geval we nog een jaar blijven dan heb ik opnieuw een contact in de ambassade. Evy, je bent verwittigd!

William vertelt honderduit over de Belgische politiek en economie, alsook over de relaties tussen de USA en België. Altijd interessant, ook voor mij. De twee studentes vragen hem uit. Ze willen alles weten.

Voor het middageten gaan we naar de Mexicaan die we vorig jaar ook bezocht hebben. Deze keer kunnen we buiten op het terras genieten van het eten en de zon. De vijver met vragen is tegen 14u30 opgedroogd en we zetten koers richting Norfolk.

We bereiken onze eindbestemming tegen 2030 thuis. Het was een lange rit met veel stilstaan, een stop om even de benen te strekken, en veel babbelen (want ik kon nu aanvullen wat de andere niet verteld hebben). Wyndham is er klaar voor. Ik kan ze niets bijleren. Nu is het aan haar.

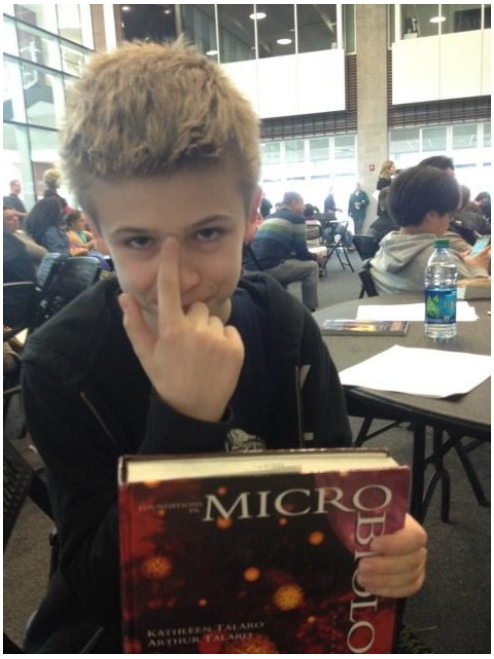

Opeens komt de volgende vraag in me op: wat als ze wint en we blijven nog een jaar? Kan ik dan nog een vierde keer mentor zijn met de grote waarschijnlijkheid dat we het niet kunnen evenaren? Kan ik dan niet beter in schoonheid stoppen? Misschien me als ‘expert’ aanbieden? Nee, het is te leuk als mentor.

Zaterdagmorgen weer vroeg op. Nee, geen aquarium, maar Seighins eerste wiskunde wedstrijd. Tot onze verrassing is zijn vriendje Josh er ook. Seighin is zenuwachtig maar hoopvol. Natuurlijk is de vraagstelling helemaal anders dan dat hij gewoon is en zitten er een aantal studenten die dit soort wedstrijden gewoon zijn. Als hij hoort dat hij niet bij de eerste 5 eindigt (hoewel dat het op een bepaald moment eventjes zo lijkt als de jury problemen heeft om een naam goed uit te spreken), is hij opeens niet aanspreekbaar. Tja, niet gewoon om minder te scoren. We zullen hem opnieuw moeten gewoon maken met de Belgische manier van punten geven.

Oei, de frigo lekt en we hebben geen gekoeld water meer. Ik ontdekt het lekt en probeer het met tape tijdelijk te herstelling. Mijn herstelling houdt het echter niet lang uit. We zullen dus professionele hulp moeten inroepen.

Vanavond gaan we over naar het zomeruur. We verschillen nu eventjes slechts 5 uur met België. Het is maar 1 uur verschil met de normale 6 uur, maar dit verschil maakt de communicatie veel gemakkelijker. Dat totdat jullie over de plas ook naar het zomeruur overschakelen.

Na het extra uurtje slapen ga ik lopen terwijl Calle en Ciaran even een balletje gaan kloppen. Seighin gaat met zijn vrienden naar de film. In de namiddag vertrekt Ciaran naar een vriend.

Door de rust in huis kunnen we onze trek naar de Zoerselse familie Pieters in Memphis plannen. We geraken akkoord over de twee 2 stops onderweg. Alle twee hebben ze een bezienswaardigheid die we willen bezoeken voor we verder trekken. Op onze heenreis zullen we stoppen Chattanooga om even met de Choo-choo trein naar de top van ‘outlook mountain’ te rijden en op de terugweg brengen we een bezoek aan het museum over de Cherokee indianen in Cherokee, North-Carolina. Nu kunnen we ons concentreren op de zomerreis naar het noorden. We komen er aan!

De spuit

De week begint ook deze keer met een duikje op maandagmorgen. Dit zou een leuke gewoonte kunnen zijn, maar deze duiken kort achter elkaar had ik gepland om mijn training af te werken. Niet echt met het plan dit vol te houden. De onverwachte certificatie vorige week maakt dit verder onnodig. Toch heb ik de geplande duik niet geschrapt.

In mijn werkmailbox vind ik een bericht van mijn opvolger. Wat? Direct met de NLR contact opgenomen. Ze hebben ons een ganse tijd aan het lijntje gehouden. Ons kalm gehouden door te zeggen dat de brief in behandeling was en dat we moesten wachten

tot de volledige puzzel in elkaar past. Maar nu is het duidelijk dat de ze in HR de brief gewoon links hebben laten liggen. Als ze hem lang genoeg laten rotten dan zullen we met voldongen feiten te maken hebben. De sm… Een brief van SACT, een 4sterren generaal, naar onze CHOD, ook 4sterren, die het voor positief gevolg naar een departement stuurt. En daar gebeurt niets mee? Als ik bij het cabinet van SACT check, dan blijkt dat ze geen antwoord ontvangen hebben. Zelf niet een dank-je-wel-we-houden-het-in-beschouwing soort van antwoord. Ik voel me beschaamd voor onze Defensiestaf.

In de namiddag haal ik de stafauto op. Het blijkt een Toyota Camry full option. Wauw. Met deze bak rij ik straks naar Fredericksburg voor een vergadering. Pas na meer dan 2 jaar weet ik dat je dergelijke auto’s kunt vragen voor een TDY.

Als ik van auto gewisseld heb, keer ik nog even naar mijn ‘cubicle’ terug om iets afwerken. Computers uit en dan naar huis. Nog gezellig samen eten, valiesje maken en vertrekken richting Frederickburg. Na een vlotte rit in een zeer comfortabele auto check ik in. De baliebediende is vriendelijk en de kamer is best OK. Mijn Italiaanse collega is er onverwacht vroeger en we spreken af om nog even iets te gaan drinken. Het enige wat in de omgeving nog open is, is ‘Hooters’. Nog nooit binnen geweest maar wel veel over gehoord. Het is niet echt wat ik er over gehoord heb. Waarschijnlijk zijn de dingen door de puriteinse Amerikanen aangedikt, maar speciaal uitgekozen, jonge vrouwen in T-shirt en minishorts met daaronder een collant is niet echt speciaal. Ik ben er in ieder geval geweest, check, maar er is niets dat me motiveert om speciaal een zaak van deze keten op te zoeken.

De eerste nacht in een ander bed, dus slaap ik slecht. Het ontbijt is een ‘plastiek ontbijt’, maar ik heb gegeten. Daarna het Amerikaans agentschap waar de vergadering doorgaat zoeken. Valt een beetje tegen, maar een telefoontje van mijn collega brengt me op de juiste plaats. De vergadering zelf start traag maar onder leiding van de Engelsen gaat het gestaag vooruit, in de goede richting.

’s Middags gaan we met enkele collega’s eten in de Chick-fil-A. Ook hier ben ik nog nooit geweest. Het eten is van het fastfood type, maar de bediening lijkt gemeend vriendelijk. Aan de ingang lees ik een bord waarop de COE verteld waarom zijn keten op zondag gesloten is. Familiewaarden! Een Amerikaans bedrijf dat niet zwicht voor geldbejag. Chapeau.

In de namiddag vergaderen we verder. Na de vergadering worden we eventjes rondgeleid. Na de eerste dag vertrek ik al terug naar Norfolk. Ik moest me gewoon verzekeren dat alles in de goede richting ging. Mijn collega blijft voor de volle drie dagen.

In Norfolk rij ik eerst naar het hoofdkwartier en wissel ik terug van auto. Sleutels in de avondbus en verder naar huis rijden. Het is laat als ik thuis kom. Ciaran heeft met de tennisploeg gewonnen en hij heeft dubbel gespeeld. Calle heeft een ‘gewone’ werkdag achter de rug.

Op woensdag wordt mijn ganse werkdag ingepalmd door een bezoek van een school van een Duitse luchtmacht eenheid. Na afloop van de dag zijn ze zeer tevreden. Leuk.

Donderdag: Sint-Patricks en spuitdag. Vanaf middernacht mocht ik niet meer eten of drinken. Ik word door Calle vroeg aan het

hospitaal afgezet, want zo kan ze nog een beetje tennissen. Ik heb immers twee afspraken vandaag en alleen voor de laatste moet ze er als chauffeur bij zijn.

De eerste afspraak is voor een echo van mijn nieren. Dit zou een mogelijke oorzaak van mijn hoge bloeddruk kunnen zijn. De resultaten van mijn bloedanalyse vermeldde een te grote hoeveel aan bezinksel. Nierproblemen of gewoon een probleem van de grote tijd tussen afname en analyse. De echo verloopt vlot. Natuurlijk valt mijn St-Patrick T-shirt onder mijn uniform op.

Daarna naar de bloedafname als controle. De analyse gebeurt immers in dit hospitaal en dus is er geen kans op bezinksel door het transport. Ze willen me eerst niet helpen omdat ik geen afspraak heb, maar als ik zeg dat ik een nieuwe bloedanalyse wil omdat de vorige waarschijnlijk een verkeerd resultaat opleverde mag ik toch. Het labo is moeilijk te vinden, maar uiteindelijk vind ik de juiste kamer. Het verplegend personeel draagt goeie werkkledij. Naald in, bloed aftappen en naald er weer uit.

Nu moet ik een ganse tijd wachten voor de volgende afspraak. Geen zin om bij dit weer binnen te blijven en dus stap ik door de lange gangen naar buiten. Ik vind een eenzame bank aan het water en eis die op. Een boek lezen in het zonnetje met zicht op de haven van Norfolk.

Rond de middag sla ik mijn boek toe en begeef me naar de ‘Pain Clinic’. Mooi op tijd. Wat, de chauffeur moet er van bij het begin bij zijn? Maar ze komt later. Nee, dat mag niet? Snel bellen naar Calle die nog lekker aan het genieten van tennisfeestje zoveel is. Als ze onmiddellijk in de auto springt en alles vlot verloopt kan ze er op tijd zijn. De klok tikt. Ze is op tijd op de parking, maar stap dan het verkeerde gebouw binnen. Op het moment dat ik

vrees dat ik opnieuw moet maken stapt ze binnen. Oef.

Tijdens het intake gesprek heb ik de indruk dat de dokter mij de behandeling afraadt. Eigenaardig, ze hadden het zelf voorgesteld. Hij verwacht van mij dat ik de risico’s t.o.v. de verwachte voordelen afweeg. Hoe moet ik dat doen? Ik besluit het te doen omdat ik denk dat het een oplossing zal zijn en omdat ze het de eerste keer zelf voorgesteld hebben. Doen!

Een beetje papierwerk en dan naar een soort van operatietafel. Een plaatselijke verdoving van de nek. Ik voel dat hij met behulp van X-stralen een hulpstuk op mijn nek installeert. Het lukt blijkbaar niet direct omdat een aantal nekwervels te dicht bij elkaar zitten. Bij de tweede poging vindt hij wel een plaats waar de naald naar de juiste plaats kan gestoken worden. En dan steekt hij de naald er in. Ik voel het kraken. Als hij spuit, voel ik een soort van warmte door mijn armen heen lopen.

Als hij de naald er weer uit trekt, is alles gedaan. Ik word op een ziekenhuisbed gelegd en moet even rustig blijven liggen. Na een 15-tal minuten mag ik naar buiten wandelen.

Blijkbaar heeft alles langer geduurd dan ik gedacht had. Calle was ongerust, want een heleboel mensen die na me binnen gegaan waren, zijn al weg.

Door de stress van het snel naar hier te moeten komen, weet Calle niet meer waar ze de auto geparkeerd heeft. Duwend op de sleutel en gewapend met enkele vage herinneringen, gaan we op zoek. Tijdens onze speurtocht vraagt een vrouwelijke militair, waarschijnlijk omdat ik in een voor haar vreemd uniform rondloop, of ze me kan helpen. Ik leg haar snel even de situatie uit en dank haar voor haar aanbod. Na 30 minuten zoeken vinden we de auto terug. Oef. Lang genoeg een beetje voor zot rondgelopen.

En eindelijk eten! Snel even naar de Panera Bread voor een ‘cinnamon roll’ en een koffie. Dat smaakt.

Mijn nek doet pijn maar dat is normaal. En inderdaad vrijdag is het al beter. Zou het lukken?

Hoewel het vandaag een gewone werkdag is, stop ik toch vroeger dan anders. Vanavond is het immers galabal. En dat betekent altijd een moment van de waarheid. Kan ik na dat extra jaar nog in mijn spencer die ik in de jaren (1985) van mijn verblijf in de KMS gekocht heb? Ja! Maar, er is geen plaats meer over. Seighin gaat logeren bij zijn vriendje. Ciaran heeft vandaag tennis en blijft daarna alleen thuis.

Calle schminkt zichzelf en het resultaat mag er zijn. We worden rond 6 uur opgehaald door Tom en Kathleen. Een paar foto’s en weg zijn we.

Zoals iedere keer is het een drukke bedoening en werkt de bar zeer traag. Ik denk dat ze dit met opzet doen om de kosten van het gratis aperitief te beperken. Het is een leuk bal. Hoewel de muziek niet zo goed is, amuseren

we ons. De dames worden extra verwend met een zeemeerminhangertje. Wij, de mannen, krijgen niets dit jaar.

Na het bal zakken we nog even door in de bar van het hotel. Als we een paar uren na middernacht thuiskomen, beseffen we dat we de sleutel niet bij hebben en dat alles op slot is. Na 20 minuten kloppen, bellen, telefoneren en roepen geven we het op. Ciaran is met geen stokken wakker te krijgen. Dan maar op het aanbod van Tom en Kathleen ingaan om bij hen te slapen.

Een nachtje slapen op een FROG. Een kort dan wel. ’s Morgens vroeg op om naar huis te rijden en Ciaran te voeren naar zijn vrijwilligerswerk. Als we aankomen, zien we dat hij nog niet wakker is. Hopelijk lukt het ons nu wel.

Na een tijdje lawaai maken, lukt het ons. Hij is verbaasd dat we hem vannacht niet gewekt hebben. Snel een hapje eten, andere kleren aan (in spencer rondrijden is niet ideaal) en weer weg. Nadat we Ciaran afgezet hebben, gaan Calle en ik winkelen. Even op rust komen in een Panera en dan weer naar huis. Thuis gekomen middageten klaargemaakt, Skypen met België en werken aan de reis.

The Challenge

Op maandag merk ik dat de steun om langer te blijven verwaterd is. Is ons verhaal hier gedaan? Is het kalf verdronken?

Na een beetje onderhandelen hebben we bekomen dat Ciaran vroeger als Youth Docent in het aquarium mag beginnen. Maar nu onze terugkeer lonkt, vragen we ons af of het nog zin heeft? Ik heb het gevoel dat wanneer we het beginnen te vertellen, we het als het ware opgeven. Maar aan de andere kant moeten we er wel rekening mee houden. De verhuis, de overtocht, de prom, … al die dingen moeten gepland worden.

Op dinsdag zit ik weer in de tandartsstoel. Een tand moet bijgeschaafd worden om te voorkomen dat de nabijgelegen tanden beschadigd geraken. Mijn wijsheidstand zal er binnenkort ook aan moeten geloven. De feiten dat ze hier voor deze toestand iemand niet in operaties sturen en dat deze tand op latere leeftijd voor veel problemen zou kunnen zorgen geven de doorslag. Dit zou dan de tweede tand zijn die ik hier achterlaat.

Vandaag is een zwarte dag voor België. Dit is de dag van de aanslagen in de luchthaven Zaventem en in de metro van Brussel. De steunbetuigingen van mijn collega’s zijn een beetje overweldigend. Een Amerikaanse collega vraagt wat we nu gaan doen. Als ik hem antwoord dat we de boel zullen opruimen en dan gewoon verder gaan met ons leven, kijkt hij me verbaasd aan. Gaan we niet aanvallen? Ik ben even verbaasd als hij dit suggereert. Wie zouden we dan moeten aanvallen? Tegen het einde van de dag stuur ik een berichtje naar alle collega’s om hen te danken voor hun steunbetuigingen.

Ook de kennissen en vrienden van Calle reageren. Op facebook zie je de berichten veranderen van ongeloof, naar kwaadheid, naar we laten ons hierdoor niet beïnvloeden. Zelfs het collectief volgt een cyclus.

Aanslag

Op 22 maart 2016 werden diverse aanslagen in en rond Brussel gepleegd waarbij in totaal 35 mensen om het leven kwamen. Het federaal parket sprak op 23 maart 2016 van 31 dodelijke slachtoffers en 270 gewonden van verschillende nationaliteiten.

Amber vraagt aan me wat ze nu moet doen. Ze weet niet goed hoe ze met de situatie na de aanslagen moet omgaan. Ik vertel dat er weinig aan te doen is en dat we zeker niet onze levenswijze moeten veranderen, want dan winnen de terroristen. Ik vertel ze dat het helemaal geen probleem is dat ze haar verjaardag viert. Ze moet dit zeker niet laten.

We rijden deze avond naar de School of Excellence van de Rush voetbalclub. Als we er aan komen merken we dat het indoor is, want de buitenvelden liggen er verlaten bij. We steken ons hoofd even binnen en Sieghin heeft direct geen zin meer. Een overvolle zaal met verschillende groepen die aan het trainen zijn. Techniek. Seighin speelt voetbal om het ploeggebeuren, niet om de techniek. Ik ga even naar coach Jen en zij stelt ons voor aan de hoofdcoaches. Vriendelijke mannen, maar ik zie de goesting van Seighin naar het vriespunt dalen. Na de kennismaking steekt ze een emotionele speech af waarbij ze benadrukt waarom hij niet mee naar de U13 Travel kan en dat ze wil dat hij terug plezier in voetbal vindt. Ze is overtuigd dat hij dit hier zal vinden. Ik twijfel. We zullen zien wat hij doet.

Maar de belangrijkste gebeurtenis van de dag is dat Amber 21 wordt. Geen terrorist die dit zal verpesten. We skypen even met Amber terwijl ze in volle feestvreugde zitten. Leuk. Een gelukkige verjaardag!

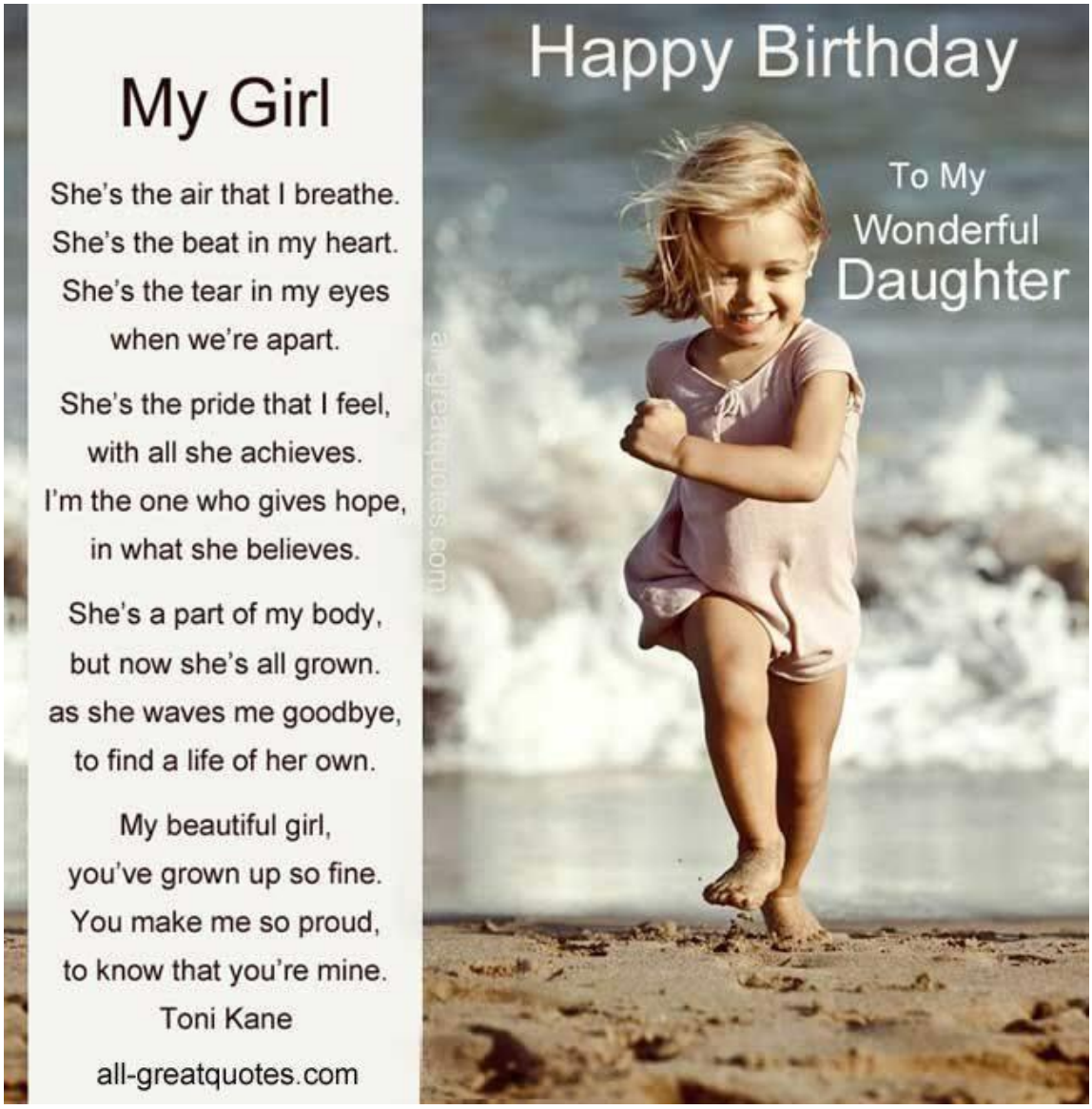

Op woensdag ga ik een duikje doen. Van de geplande twee duiken valt er 1 in het water. De CBA duik gaat niet door. Ik zal dus vroeg thuis zijn. In de Red Sea moet ik een beetje kuisen terwijl de twee andere staff duikers een vis proberen te vangen. Deze knabbelt blijkbaar aan de staart van de Zebrashark en moet dus uit de aquarium gezet worden. Het vangen lukt echter niet zo goed en dus kunnen ze een derde duiker gebruiken. Leuk, vis zoeken en proberen te vangen. En helemaal niet gemakkelijk. Meer en meer toeschouwers blijven staan en supporteren. Ik weet echter niet voor wie ze supporteren: voor ons of voor de vis die ons te slim af is? Na bijna 2 uur en een paar fleswissels, slagen we er de vis te vangen door een snelle reactie van mij. We krijgen applaus van het inmiddels talrijk publiek. Je ziet zoiets ook niet elke dag. Opdracht volbracht en een extra lange duik. Sneu voor Calle, want die wou met me gaan lopen.

De mannen die de frigo moeten herstellen zijn er al en staan op mij te wachten. Er moet immers een onderdeel opgestuurd worden en ze willen me uitleggen hoe ik de vervanging moet uitvoeren. In feite heel simpel. Terwijl de uitleg plaats heeft, haalt Calle Ciaran van school. Een beetje eten, even met Amber spreken en dan aankleden voor de Model NATO Challenge. Een ritje naar Wesleyan College waar we vroeg aankomen. Wachten dus terwijl Ciaran als vrijwilliger aan de slag gaat.

Naar aanleiding van de aanslagen heb ik gevraagd of er een korte tekst zou voorgelezen worden en daarbij Wyndham gesuggereerd. Mijn bedoeling was dat ze de tekst zou voorlezen voor de wedstrijd begon, maar de organisatie wilde het als onderdeel zoals het in het echt zou gebeuren. DSACT, de Italiaanse generaal mag er alleen een verwijzing naar geven want mijn argument dat het krachtiger overkomt als een student het voorleest haalt het.

Dus heb ik gisteren gewerkt aan het voorbereiden van onderstaande tekst:

Paris, London, Ankara, Madrid, New York, …

Since yesterday morning, we have to add Brussels to this too long list of capitals; sceneries of terrorist acts.

This kind of targeted violence is not the problem of one nation. It knows no borders. Peace and security can only be achieved by mutual respect and international collaboration.

That is why opportunities like this evening’s challenge are so important. They open doors to other cultures and offer us, students, a valuable, first-hand experience in multinational cooperation. They prepare us to become better global citizens and leaders of tomorrow.

In times like this, we should not dwell on the atrocity of these acts. We should not give in to fear but stay determined to face these situations with strength and resilience. What is needed now is to show our unity and resolve to defend our common values. We should focus on the hopeful signs of worldwide solidarity, of spontaneous support, of people helping strangers in need, of …

Please join me in a minute of silence in remembrance of all victims of terrorism.

Het is een lange en moeilijke wedstrijd. Hoewel het onderwerp gerelateerd met gebeurtenissen in Brussel is, wordt aan de studenten gevraagd om de situatie in groep te ontleden. Akkoord, dit test hun analysevermogen, maar ligt niet in lijn met het oplossen van problemen. Daarbij, als je weet dat iedere student een beperkte spreektijd heeft (reken maar eens uit als je 28 studenten elk 3 minuten tijd heeft) dan begrijp je de moeilijkheid. Ik noteer geen echte uitschieters. Wyndham doet het zeer goed en komt vaak aan het woord. Tijdens de pauze zijn er collega’s die me al feliciteren. Ze twijfelen er niet aan dat Wyndham zal winnen. Ik ben positief voorzichtig.

Na de pauze, slaat de vermoeidheid toe. Bij iedereen en nog steeds geen uitschieters. Zou ze dan toch kunnen winnen?

Het is weer leuk geweest en zeer vermoeiend. Ad rem commentaar geven en bijsturen is zeker geen gemakkelijke taak, maar ik denk dat het voor de studenten nog zwaarder is. Nog snel een paar fotootjes en dan naar huis.

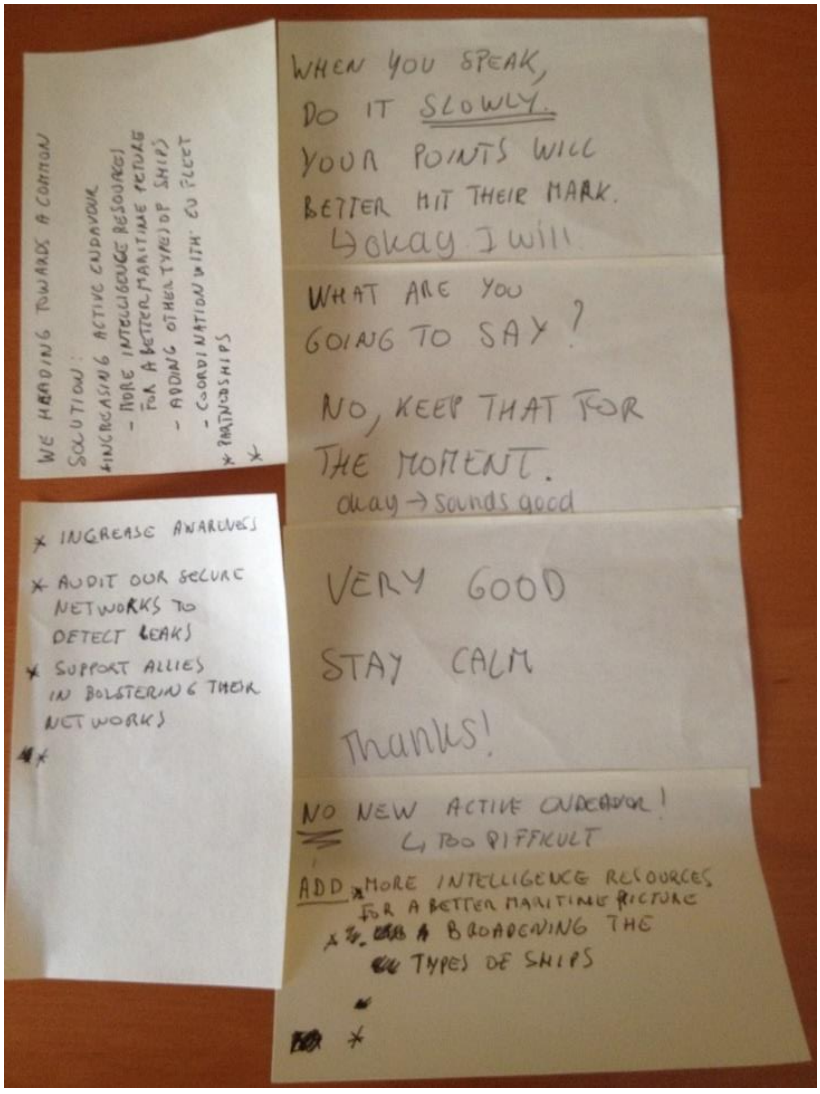

Thuisgekomen zie ik dat ik vanaf nu lid ben van de gesloten Facebook groep ‘Belgen in de USA’. Zo blijven we op de hoogte van wat er met de Belgen in ons gastland gebeurt. Ook als we terug in Belgenland zijn.

Donderdag is het ondanks de laatste werkdag voor een paar dagen verlof, rustig. Normaal is er dan altijd van alles te doen, maar deze keer niet. Heb ik alles goed voorbereid of ben ik gewoon een heleboel dingen vergeten? Na de middag hebben we een ‘parade’ voor de afscheid DSACT, mijn Italiaanse vriend-generaal =;-) Generaal zijn moet toch een fantastisch leven zijn. Je heb een grote impact op iedereen en iedereen is zeer tevreden over je werk. Alles is rozengeur en maneschijn geweest. Een droomloopbaan waarbij je met iedereen overeenkomt en geen echte problemen hebt. Na een dagje werk staat je vrouw op je te wachten. Altijd tevreden. Wat een verschil met het leven van een stafofficier.

’s Avonds rij ik om 1900 nog naar de garage voor een onderhoudsbeurt van de Prius. Ze doen dat hier tot 2200! Ongelofelijk.

Vrijdag ben ik thuis en doe een paar kleine dingen. Veel kan ik niet uitspoken want nu is de Dodge in onderhoud. Nog een nachtje slapen om daarna richting Memphis te vertrekken. Richting ‘the Kings’!

53: The Two Kings

Zoals bij iedere reis door de USA schrijft Calle onze belevenissen neer. En om niet met deze traditie te breken, is Calle nu ook aan het woord, behalve voor de laatste etappe van onze terugreis. Je kan onze trip ook bekijken via https://www.youtube.com/watch?v=DpIcYsP0MXo.

Zaterdag 26/03: Chesapeake, VA – Chattanooga, TN

Vandaag start de 'Spring Break' in de public schools van Chesapeake en zodoende hebben onze 2 jongste zonen een hele week (!) vakantie. De familie Pieters is verleden jaar tijdens het Thanksgiving-verlof bij ons op bezoek geweest en toen werden er plannen gesmeed om tijdens de paasvakantie een trip naar hen thuis te ondernemen. 'Hen thuis' is Germantown, vlakbij Memphis, Tennessee (TN), een goeie 14 uur rijden van Chesapeake.

Naar goeie gewoonte vertrekken we later dan gepland, maar zoals steeds vinden we dit niet écht erg: het is vakantie, ons hotel voor vanavond ligt vast, en we gaan gewoon genieten van ons weekje verlof.

De rit duurt op papier 9 uur, maar dat is zonder sanitaire en toeristische stops en lunchpauze gerekend. Na amper een uurtje onderweg geweest te zijn, houden we al halt bij Dunkin Donuts: de chauffeur heeft koffie nodig! De jongens profiteren ervan om een donut bij ons af te bedelen.

Dan weer de auto in totdat het hongergevoel de kop opsteekt. We hebben onze pistolekes meegenomen, enkel het smeren moet nog gebeuren. Aangezien het buiten toch iets te fris is, nemen we even poolshoogte bij een oorlogsmemorial, maar daar is echter niet

echt een zitplaatsje om te eten. Dan maar zo goed en zo kwaad als het kan in de wagen ons middagmaal klaarmaken en opeten!

De reisroute leidt ons tot in het onderste westelijke puntje van Virginia, waar we na het oversteken van de staatsgrens stoppen bij het bezoekerscentrum om onze benen te strekken. Daarna rijden we door totdat we ons overnachtingsadresje van vandaag bereiken: de Hilton Garden Inn in Chattanooga, TN. Snel inchecken: als de vriendelijke receptioniste Hoesy's military ID ziet, vertelt ze ons dat we de kamer voor 40,00 USD minder hadden kunnen krijgen, hadden we de reservatie via de site van het hotel gemaakt. Zijzelf kan de prijs niet aanpassen, maar raadt ons aan met Hotels.com contact op te nemen om te horen of we alsnog die military discount kunnen lospeuteren.

We kiezen uit het grote aanbod van restaurants (veelal ketens) in de onmiddellijke omgeving voor Texas Roadhouse voor het avondmaal omdat we daar nog niet geweest zijn. Het is er druk, en er staan heel wat mensen aan de ingang te wachten, maar toch krijgen we dadelijk een tafeltje toegewezen: de wachtende mensen behoren tot een grotere groep.

Terwijl we op onze bestelling wachten, gaat Hoesy even naar buiten om te telefoneren met het callcenter van Hotels.com en vervoegt ons terug met het leuke nieuws dat we de korting alsnog teruggestort krijgen. Het eten is doenbaar, maar de kwaliteit benadert in de verste verte niet die van de andere steakhouse-ketens zoals de Longhorn of de Outback.

De kids willen bij onze terugkeer in het hotel nog even in het zwembad springen, ook al is het reeds laat. Na 5 minuutjes staan ze terug in de kamer: na 22u00 wordt er niemand meer in het zwembad toegelaten, alhoewel de receptioniste eerder op de avond ons toevertrouwd had dat ze best wel nog eventjes mochten zwemmen als ze niet teveel lawaai maakten.

Teleurgesteld kruipen beide zonen in bed, en ook wij knippen niet lang daarna het licht uit. Toch wel vermoeiend, zo'n autorit van een hele dag!

Zondag 27/04: Chattanooga, TN – Memphis, TN

Zalig Pasen! Het doet een beetje raar, Pasen weg van huis en zonder de traditionele zoektocht naar chocolade eitjes vieren. Och, misschien komen de klokken alsnog als we terug thuis zijn…

Na een verfrissende douche – geen van ons gevieren heeft echt goed geslapen, ondanks het feit dat de bedden OK waren – gaat Seighin op strooptocht in de eetruimte van het hotel. We hebben immers nog melk, yoghurt, fruit en ontbijtgranen die moeten opgemaakt worden, en het ontbijt in het hotel is niet inbegrepen en serieus prijzig. We hebben alles voorzien (bordjes, bestek, aardappelmesje om het fruit te snijden), alleen aan kommetjes hebben we niet gedacht.

Onze jongste keert even later met 4 kommetjes terug en dus kunnen we ons ontbijt naar binnen werken. Vervolgens proberen we enkele keren via Skype met de Pasen-vierende bende in België contact te leggen, maar ze geven niet thuis.

We checken uit en rijden richting Inline Railway van Chattanooga voor een ritje met de beroemde Chattanooga Choo Choo. De GPS leidt ons de berg op, zodat we aan het station op de top arriveren ipv aan het dalstation. Het is er mistig, dus de zichtbaarheid is nul. Spijtig: bij mooi weer kan je tot 6 staten ver zien (dixit de toeristische gids).

De rit met (een van) de steilste trein ter wereld (een helling van 72°) neemt nog geen kwartier in beslag. Beneden aangekomen gaan we op zoek naar een koffiehuisje, maar we komen van een kale reis terug. Dan maar terug naar boven waar we het plan opvatten 'even' de grens met Georgia over te steken: we bevinden

er ons immers vlakbij. Tot onze verrassing treffen we daar een Starbucks aan: dus toch coffee time vooraleer we de reis naar onze eindbestemming aanvangen!

De rit die volgt, brengt ons via een onverwacht parcours terug over de grens met Tennessee, maar vervolgens ook in Alabama en Mississippi. We volgen niet het Amerikaanse snelwegensysteem, de Interstates, maar rijden via de zogenaamde highways: weliswaar mét verkeerslichten, maar rustiger en volgens onze GPS-madam sneller. We worden ook weer een uurtje jonger: niet lang nadat we Chattanooga verlaten hebben, wijzigt de tijdszone van EST in CST.

We lunchen wederom in de auto – ik krijg onze grote-vakantieroutine van smeren en beleggen alweer onder de knie – en komen onderweg allerlei weersvormen tegen: zon, bewolking, lichte neerslag, zelfs af en toe een stevigere drasj. De voorspelde onweders blijven echter achterwege.

Veel noemenswaardige zaken zien we niet; enkel de zogenaamde Shoe Tree in de omgeving van Cherokee, AL vlakbij de grens met Mississippi doet ons eventjes terugdraaien om foto's te nemen. Waarom en hoe die ontstaan is, komt ook door later opzoekingswerk niet aan het licht.

Om iets na zevenen 's avonds arriveren we aan de poort van het domein waar de familie Pieters woont: de bewaker is van onze komst op de hoogte en laat ons na de nodige controle dadelijk binnenrijden. Danny, Muriëlle en de kids staan ons al op te wachten; het wordt een hartelijk weerzien.

De bagage wordt naar boven gebracht en dan wordt een fles bubbels ontkurkt: het aperitief met bijbehorende hapjes smaakt! Onze gastvrouw heeft een lekker paasdiner voorzien: stoofvlees op z'n Belgisch. Een goei wijntje erbij en honderduit

babbelen: dit is genieten! Enig minpuntje: Danny moet morgen rond de middag voor een zakentrip van 3 dagen naar Savannah, GA vertrekken. Hij vindt het spijtig dat hij er tijdens ons verblijf dus niet zal bij zijn…

Na nog een dessert en een koffie met pousse-café zoeken we onze slaapplaats op: 't is wel geweest voor vandaag!

Maandag 28/03: Memphis, TN

We kunnen deze ochtend een beetje langer slapen: alhoewel Annelien, Loïc en Kamiel naar een private school gaan en hun 'Spring Break' al gehad hebben, is het vandaag, paasmaandag, nog vrijaf voor hen. Wij maken moedig van dit gegeven gebruik om met ons tweetjes een 5-tal kilometer in de wijk te gaan lopen. Toch zijn de jongens bij onze terugkomst al wakker: het vooruitzicht van met elkaar (computerspelletjes) te kunnen spelen, lokt hen uit bed.

Aan de ontbijt/brunchtafel bespreken we het 'strijdplan'. De eerste 2 dagen van ons verblijf worden mooi en aangenaam van temperatuur, dus die moeten we benutten om zoveel mogelijk buiten te bezichtigen. Woensdag kunnen we dan nog altijd de musea gaan verkennen.

Na Danny's vertrek naar de luchthaven springt iedereen behalve Annelien in de auto voor een bezoekje aan Collierville. Dit oude stadje heeft een groene en tamelijk authentieke dorpskern waar je oa de eenvoudige woning van de stagecoach/postmeester kan aantreffen. In het vlakbijgelegen stationnetje vind je een oude stoomlocomotief en 2 wagons waar je in kan.

Rond het stationnetje en het (nu verdwenen) fort vond in de Burgeroorlog een slag plaats, waarin ook de noordelijke generaal Sherman betrokken was. We wandelen een beetje rond en bekijken de winkeltjes die in de oorspronkelijke huisjes ondergebracht zijn – vooral de bootshop waar oa Steve Segall z'n laarzen op maat liet maken, is de moeite waard!

Terug thuis polsen de 4 jongens of het buitenzwembad, waar het winterzeil nog steeds op ligt, niet in gebruik mag genomen worden. We waarschuwen hen dat het water, ondanks de aangename lentetemperatuur buiten, nog koud gaat zijn, maar ze krijgen Hoesy toch zover dat hij het zeil begint te verwijderen

De 3 meiden laten de mannelijke leden van het gezelschap thuis en rijden naar een vlakbijgelegen shoppingcenter voor een bezoekje aan de TJ Maxx. Na het nodige kies-, pas- en betaalwerk zetten we de dochter des huizes aan de sportterreinen van de school af: ze heeft lacrossetraining. Wij vervolgen onze shoptrip naar de Williams-Sonoma en de Pottery Barn, beide winkels een outletversie van de gekende ketens.

Als we terug thuiskomen nadat we Annelien opgepikt hebben, is Hoesy het dekzeil aan 't afborstelen en lopen de 4 jongens in zwembroek rond. Het zwembadwater is inderdaad nog koud, maar toch beslissen ze dapper te zijn en de eerste plons in een buitenzwembad te ondernemen. Ciaran gaat als eerste, daarna volgen Seighin en Loïc en na héél lang aarzelen tenslotte ook Kamiel.

Geheel in vakantiestemming nemen we een aperitiefje en het wordt helemaal genieten als Muriëlle het avondeten op tafel tovert: een heerlijk gemarineerd varkenshaasje. De doos met paaskoekjes van 'den Aldi' – ja, in Memphis zijn er zelfs 2 vestigingen van de Duitse supermarktketen! – wordt gretig geplunderd.

En dan is het bedtijd, want de kinderen Pieters hebben morgen school!

Dinsdag 29/03: Memphis, TN

Het is vroeg, heel vroeg als ik wakker word: beneden in de keuken en de eetkamer gonst het van bedrijvigheid nu de kids naar school moeten. Ik blijf wijselijk liggen en hoor Muriëlle vertrekken én terug thuis komen. Vlug een douchke nemen zodat ik acceptabele vorm aan de ontbijttafel kan verschijnen.

Vandaag trekken we de stad in, meer bepaald Downtown Memphis en Muriëlle gaat hierbij onze ervaren gids spelen. Aangezien de 2de grootste stad van Tennessee aan een 3-statengrens gelegen is en we Arkansas nog nooit bezocht hebben, steken we heel even de Mississippirivier over om deze staat aan ons lijstje te kunnen toevoegen. Daarna gaat het richting 'Bluff City'.

Onze eerste stop is het National Civil Rights Museum. Dat is ondergebracht in het beruchte Lorraine Motel, het gastenverblijf waar Martin Luther King Jr verbleef toen hij vermoord werd. Het feit dat de parking nagenoeg leeg is, had een belletje moeten doen rinkelen: de wekelijkse sluitingsdag van het museum is… juist, ja! Niet erg: dan komen we morgen wel terug.

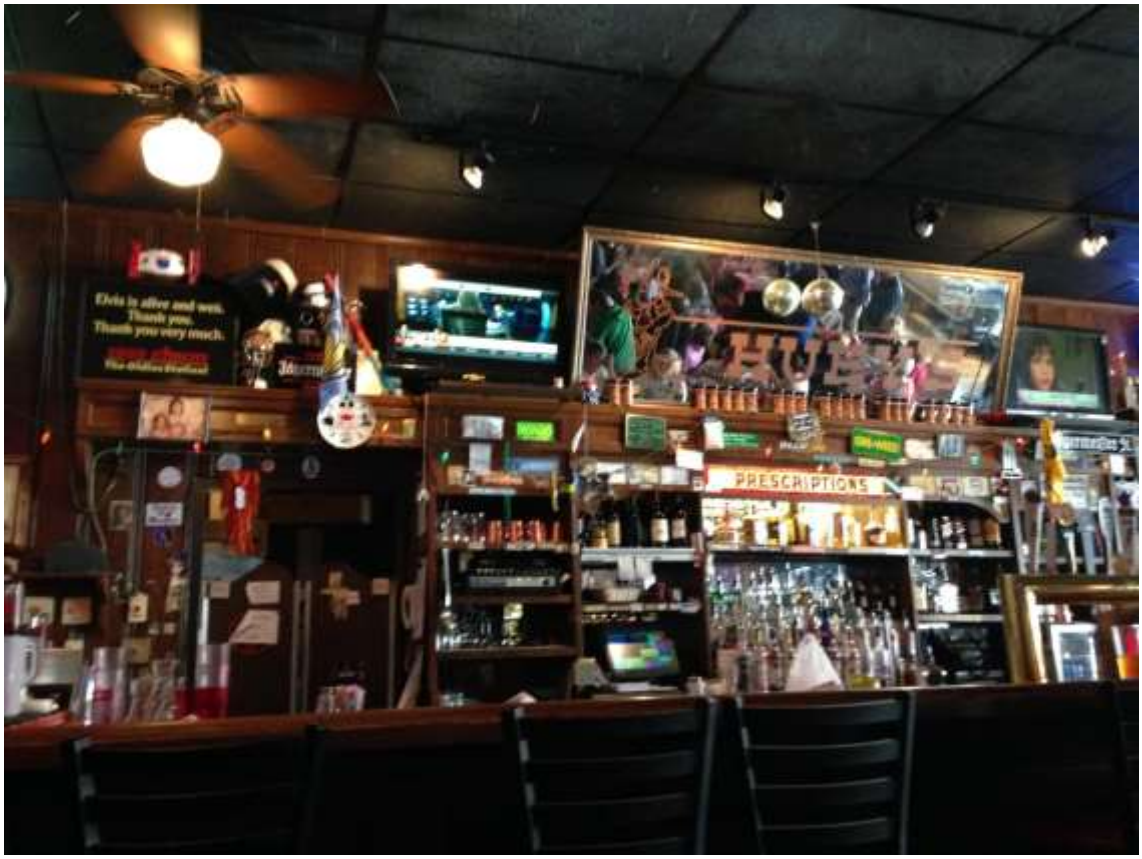

BLUES
HALL
JUKE JOINT

FedExForum

Onze gastvrouw voert ons vervolgens naar 'The Pyramid': het gebouw aan de oever van de Mississippi heeft inderdaad de vorm van een piramide (Memphis = Egypte = piramide) en herbergt een winkel van Bass Pro én een poepsjiek hotel. Je kan met een inwendige glazen lift die constant van lichtkleur verandert, naar een van de bovenste verdiepingen waar je vanop een balkon een prachtig zicht over de omgeving krijgt, maar het prijsplaatje is net iets te overdreven om dit te doen. We wandelen dan maar even rond in de buitensportwinkel waarvan de inrichting bestaat uit oa kanalen met vis in en speedboten op, een terrarium met alligators en een aparte shooting range waar je de boog die je wil kopen, kan uitproberen. Rare jongens, die Amerikanen (nog maar eens)!

Dan wordt het tijd voor het stevigere werk: Downtown Memphis. De meeste bezienswaardigheden liggen op wandelafstand van elkaar: de Gibson Guitar Factory – de rondleidingen van vandaag zijn spijtig genoeg allemaal volzet -, het Rock 'n Soul Museum en het FedEx Forum wat 'The Home of the Memphis Grizzlies' is. Beale Street is een op en top Tennessee-versie van in Bourbon Street in New Orleans, LA: zelfde sfeer, zelfde bars en clubs. De BB King's Blues Club is een van de topetablissementen daar.

Op weg naar het Peabody hotel passeren we langs de winkel van de Lansky Bros, 'Clothier to the King'. That's right: hier bestelde Elvis z'n outfits! In het zeer gedistingeerde Peabody wonen permanent 5 eenden op de bovenste verdieping. Elke ochtend komen die beestjes met de lift naar de lobby en waggelen ze via een rode loper naar de aldaar aanwezige fontein om daar de hele dag rond te zwemmen. 's Avonds nemen ze de omgekeerde route, terug naar hun slaapplaats. Er is dan ook een officiële 'Duckmaster' om alles in goed banen te leiden.

Onze lunch, een uitstekende hamburger, gebruiken we in 'Huey's', een typische bar waar het de gewoonte is om de tandenstokers via een rietje in het plafond te blazen

De wandeling terug naar de auto voert ons oa langs het Cotton Museum dat gesitueerd is in de nog steeds gebruikte Cotton Exchange en een standbeeld van de King himself. Op de terugweg naar huis stoppen we nog even voor een dessertje in 'Mempops', een ijscowinkeltje waar alle 'popsickles' 'natural handcrafted' zijn. We arriveren op tijd aan school om Loïc op te pikken en terwijl we op broer Kamiel wachten, vermaken Seighin en hij zich op het 'internationale' speelpleintje van de school.

Terwijl Hoesy thuis een waakzaam oogje in het zeil houdt op de huiswerkactiviteit van de jongens, rijden Muriëlle en ik naar de winkel voor de ingrediënten voor de spaghettisaus die mijne halve trouwboek voor vanavond gaat bereiden. Het maken van het huiswerk blijkt niet echt een succes geweest te zijn – ah ja, zwemmen is toch véél leuker! – en dus probeert Muriëlle het maken van de resterende taken te begeleiden. Ik steek even een handje toe bij het snijden van de groenten, en las dan een half uurtje Franse les in, zéér tot ongenoegen van onze jongste zoon.

Na de maaltijd nog even wat foto's op Facebook posten en dan kruipen we onder de lakens: alweer een goedgevulde dag voorbij!

Woensdag 30/03: Memphis, TN

Weer vroeg wakker: ik moet nog steeds gewoon worden aan de ochtendlijke geluiden in huize Pieters. Aangezien ik niet meer terug in slaap raak, zou ik eigenlijk kunnen gaan lopen, maar ik ben gewoon te tam. Dan maar weer een verkwikkende douche en naar de ontbijttafel.

De voorspelde onweders zijn (voorlopig) naar de namiddag verschoven, maar toch staan er vandaag 2 belangrijke binnenactiviteiten op ons programma: Graceland en het National Civil Rights Museum.

De woning van de King of Rock 'n Roll ligt eigenlijk vlakbij de luchthaven van Memphis. Alhoewel de grootste werkgever van de stad, FedEx, daar z'n

hoofdkwartier (met eigen verkeerstoren) heeft, is de onmiddellijke omgeving armoedig en vervallen. Veel leegstaande gebouwen en verkrotting, wat in schril contrast staat met de toeristische trekpleister.

Het is een rustige dag, weet de parkingbediende te vertellen. We hoeven niet lang aan de kassa aan te schuiven en kopen tickets voor de 'normale' rondleiding, zijnde het huis met de gebouwtjes in de tuin. We moeten een busje op en krijgen allemaal een hoofdtelefoon en een iPad, die onze gids tijdens de wandeling zal zijn. Het busje brengt ons tot aan de voordeur van de 'mansion' waarbij enkel de straat dient overgestoken te worden. Zou het niet simpeler zijn om een gang onder de weg of een brug erover aan te leggen?

Alhoewel het voor Muriëlle de 5de of 6de keer is dat ze Graceland bezoekt, doet ze toch weer de volledige toer mee: ze zegt dat ze nog elke keer nieuwe dingen ontdekt.

Voor ons wordt het een zeer aangename kennismaking met de King en z'n leefwereld, zelfs voor onze 2 jongste zonen, die helemaal geen affiniteit hebben met Elvis' muziek. Natuurlijk is de woning naar onze smaak kitscherig en overdadig ingericht, maar we hadden het allemaal véél erger, kunstmatiger en opgeklopter verwacht. Ciaran neemt echt de tijd om alles te lezen en te bezichtigen en lijkt oprecht onder de indruk. We krijgen een iets te simplistisch beeld van Elvis voorgeschoteld – zo wordt er geen gewag gemaakt van z'n medicijnen- en drugsverslaving – maar anderzijds blijkt hij een enorme filantroop en een vriendelijke, eenvoudige man geweest te zijn. We zijn dan ook tevreden dat we dit 'museum', hoe toeristisch ook, niet links hebben laten liggen.

We gebruiken een lichte lunch in de Panera Bread en rijden dan huiswaarts, waar we Muriëlle afzetten: als ze mee zou gaan naar het National Civil Rights Museum, is ze niet op tijd om de beide jongens aan school op te pikken. Met onze eigen auto rijden we dus terug naar Downtown Memphis. Er staan meer wagens op de parking van het museum, maar het is zeker niet overweldigend druk.

De geschiedenis die we nu voorgeschoteld krijgen, is van een totaal andere strekking dan die van deze voormiddag. Een wandeling doorheen het museum leidt

ons vanaf het prille begin van de zwarte aanwezigheid in Amerika, de slavernij dus, via de hoogtes en laagtes van de strijd voor zelfstandig- en gelijkwaardigheid naar de kamer waar Martin Luther King Jr verbleef op die fatale 4 april 1968. Een puike, zeer verzorgde en interactieve tentoonstelling, maar toch blijven we een beetje op onze honger zitten: de spots zijn té veel gericht op de geschiedenis van de zwarte medemens en er wordt weinig aandacht besteed aan de andere minoriteiten (vrouwen, Indianen, homo's en lesbiennes). In die zin is de naam van het museum een beetje spijtig gekozen…

Aan de overkant van het museum ligt het hotelletje waar James Earl Ray z'n kamer huurde van waaruit hij Martin Luther King Jr neergeschoten heeft. We hebben nog een half uurtje tijd vooraleer ook dat z'n deuren sluit, en dus bezichtigen we daar de tentoonstelling die de aanslag zelf belicht.

We pikken Annelien aan school op na haar lacrossetraining en rijden dan naar ons logeeradres. De jongens maken van het uitblijven van het onweer gretig gebruik om weer het zwembad in te springen. Murielle en ik rijden naar 'The Commissary' – nee, niet die van militaire strekking, maar een sjofel aandoende keet waar ze volgens ons gastgezin ongeveer de beste BBQ-ribbekes van Memphis klaarmaken. Take-out vanavond!

Het goeienacht wensen verloopt een beetje in mineur: wij gaan de kids morgenvroeg immers niet meer zien, dus er moet nu afscheid genomen worden. De heer des huizes arriveert met enige vertraging thuis, want de donder en bliksem hebben uiteindelijk toch hun intrede gedaan en verstoren het

luchtvaartverkeer. In bed zet ik de foto's van ons Gracelandbezoek nog op Facebook waarna ik in slaap val, ondanks de ontketende natuurelementen.

Donderdag 31/03: Memphis, TN – Bryson City, NC

Natuurlijk word ik gewekt door de geluiden die bij het vertrek naar school/werk behoren en ik besluit naar beneden te gaan om alsnog afscheid te kunnen nemen van Danny en de kinderen. Terug boven op onze slaapkamer is ondertussen Hoesy ook wakker geworden. Waarom niet voor de laatste keer nog een loopje in de buurt gaan doen? Met 100% luchtvochtigheid en af en toe een heuveltje wordt het een zwaarder parcours, maar achteraf zijn we toch allebei tevreden dat we ons sportief voornemen uitgevoerd hebben.

Kids wakker maken, onder de douche springen, ontbijten en dan begint het inpakwerk. Murielle smeert onze broodjes voor onderweg. Niemand heeft zin om te vertrekken, maar we hebben een rit van een 8-tal uur voor de boeg. Alles inladen, nogmaals checken of we écht niets vergeten hebben, nog een laatste foto voor het huis en een laatste knuffel aan onze gastvrouw en dan zijn we echt weg.

Een beetje tot onze verbazing stippelt de GPS een andere reisweg voor ons uit, alhoewel onze bestemming van vanavond niet zo gek veel voorbij Chattanooga ligt. Ditmaal volgen we de echte snelwegen, de Interstates dus, die ons naar het noorden (Jackson), vervolgens in oostelijke richting tot vlak voor Nashville en dan terug naar het zuiden leiden. De passagiers laten het niet aan hun hart komen: de jongens spelen computerspelletjes, kijken naar een DVD en ik begin aan het neerschrijven van het relaas van deze 'Pasen-roadtrip'. Als de chauffeur voorstelt om ter hoogte van Dickson, TN in de daar aanwezige Cracker Barrel te stoppen voor een pancake en een koffie/frisdrank, wordt hier gretig op ingegaan.

We zetten daarna onze rit voort, rond Chattanooga heen. Heel even steken we de grens met Georgia over, maar na enkele kilometertjes bevinden we ons al opnieuw in Tennessee. Nog een klein stukje volgen we de snelweg, maar dan worden het gewone wegen en nog wat later rijden we het gebied van de Great Smokey Mountains in.

Ondertussen is het donker geworden en het laatste stuk vlot niet echt, aangezien het een rit op kronkelende bergweggetjes met een voortdurend turen in de duisternis wordt, tamelijk vermoeiend dus voor de chauffeur.

Rond 21u30 draaien we eindelijk de parking van onze overnachtingsplaats op: de Sleep Inn in Bryson City. Ja, er is een zwembad, maar dat ligt buiten en is nog niet open. Teleurstelling bij onze jongste, maar wij hebben belangrijker zaken aan het hoofd: waar vinden we op dit tijdstip nog een warme maaltijd? De receptioniste stelt voor een Italiaans restaurantje in het stadje te proberen: zij lijkt tamelijk zeker dat we daar nog iets te eten gaan krijgen.

En inderdaad: alhoewel het personeel al volop aan 't opruimen is en bezig met tafels te dekken voor de volgende dag, zijn we zeker nog welkom in 'Pasqualinos'. Meer nog: het onthaal en de bediening zijn super vriendelijk en op onze vraag of er een

gerecht is dat gemakkelijk en snel klaar te maken is, krijgen we het antwoord dat we mogen kiezen wat we willen. Het decor is aangenaam, de maaltijd érg lekker en we worden in de watten gelegd.

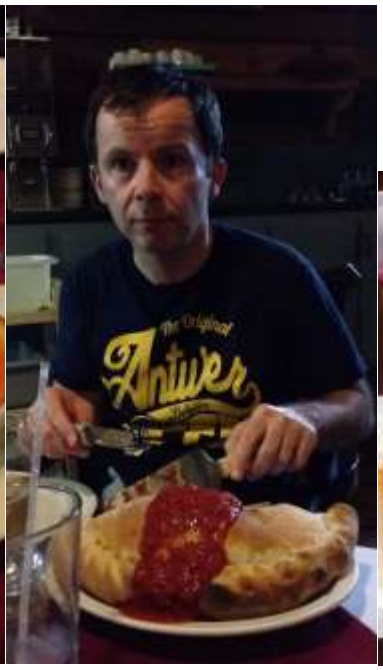

Blij met deze onverwachte culinaire meevaller keren we naar ons hotelletje terug waar we dadelijk onder de wol kruipen. Het loopt tegen middernacht aan als ik de TV uitschakel…

Vrijdag 01/04: Bryson City, NC – Chesapeake, VA

[Hoesy] We hebben Bryson City niet zo maar uitgekozen want we wilden zowel de heen- als de terugreis een interessant toetsje geven. Bryson City ligt niet ver van de stad Cherokee, het hart van Cherokee Indian Reservation. De stad is het hoofdkwartier van de 'Eastern Band' van de Cherokee-indianen. Deze oostelijke groep stamt af van de Cherokee die achterbleven toen het grootste deel gedwongen verplaatst werd naar het westen van het land. Die tocht werd berucht als de 'Trail of Tears'. En daar hoort natuurlijk een museum bij, namelijk Museum of the Cherokee Indian.

Het is eventjes zoeken geblazen maar uiteindelijk vinden we dit klein museum. We worden ontvangen door een chief van in de 90 jaar oud. Hij wenst ons vriendelijk goedendag en leidt ons naar een klein zaaltje waarin we een introductiefilm over de Cherokee indianen krijgen te zien. Door middel van eeuwenoude voorwerpen, kunstwerken, special effects en interactieve tentoonstellingen duiken we in de geschiedenis en de cultuur van de Cherokee-indianen. Een volk die we alleen kennen van de werstenfilms. We leren meer over hun mythes en legenden, het speciale Cherokee-alfabet (dat je overigens overal tegenkomt in Cherokee) en de Trail of Tears. Een interessant museum en zeker een bezoek waard als je in de buurt bent.

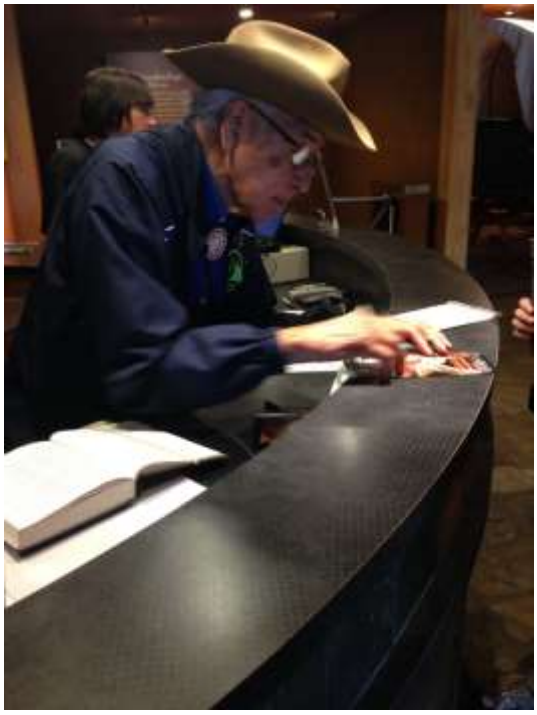

Na de laatste teug geschiedenis rijden we naar ons huis in Chesapeake. Het was weer een volle en interessante uitstap.

VIRGINIA

54: De beslissing

Duitsland

Na ons bezoek aan de ‘Kings’ is er geen echte rust voor mij. Een beetje uitslapen, pistolets bakken en valies maken als voorbereiding voor een volgende TDY. Op zaterdag naar de luchthaven, inchecken, koffietje bij de Starbucks, door de veiligheid (pre-TSA!) en naar de gate wandelen.

Vandaag ben ik goed op tijd en dus mag dus direct in het vliegtuig (Group 1 boarding). De vlucht naar DC is zeer hobbelig met een paar keer naar beneden vallen. Het is dan ook een schroefvliegtuig en die hebben meer last van turbulenties. We komen wel vroeger dan voorzien aan in de hoofdstad, althans in de luchthaven ervan.

Even snel iets drinken in de lounge en dan weer op weg naar de gate. Het is een relatief ‘korte’ vlucht hoewel ze soms zeer hobbelig verloopt. Ik had schrik voor nek- en schouderpijn, maar blijkbaar hebben de behandelingen geholpen want ik heb er niet abnormaal last van. Ja, de spieren zijn een beetje stram en stijf maar ik weet nu wat ik kan doen om dat te verminderen: met de Lacrosse bal masseren. Een beetje pijnlijk, maar het helpt.

Door de kortere vlucht ben ik een uur vroeger dan voorzien in Frankfurt. Ik stap naar de USO om daar een beetje te wachten. Na een uur wachten komt er echter geen taxi opdagen. Ik had een voorgevoel dat dit niet goed zou aflopen en nu is het zo. Gelukkig is er een andere taxiservice die naar Ramstein rijdt en kan ik nog meerijden. Na iets meer dan een uurtje komen we aan in de Air Force Inn. In de Subway een sandwich gaan eten en dan even sociaal doen met social media. Om niet in slaap te vallen besluit ik te gaan lopen. Er is een looppiste rond de kazerne en ik ga die te volgen. Het wordt uiteindelijk een toer van 7 km (en dat is niet de volledige ronde). Het is een zwaar parkoer met veel heuveltjes, maar opgeven doe ik niet. Tijdens het lopen denk ik na over het al of niet blijven in de USA. Verlengen of niet?

Nog een beetje werken, lezen in bad en dan zonder avondmaal gaan slapen. Ik ben vroeg wakker, maar voel me uitgerust. Met een croissant in de hand wandel ik naar het HQ. De 2 vergaderingen eindigen met een goed resultaat. Intussen ben ik ook getraind in een ‘active shooter’ incident (een persoon met een geweer geraakt binnen en begint op iedereen te schieten) en brand (‘fire drill’). Door deze twee trainingsactiviteiten eindigen we laat maar ik heb toch niets anders te doen. ’s Avonds ga ik met een Nederlandse collega eten en dan gaan slapen.

Deze keer lukt het slapen niet zo goed. ’s Morgens moet ik mijn valies al maken, want na de vergadering van vandaag moet ik direct vertrekken. Er staat een te lange wachtrij voor de bakker, dus stap ik zonder ontbijt in de stafauto van de collega. Ik neem mijn valies mee naar het HQ waar we opnieuw een vergadering hebben. Er heeft iemand doughnuts meegebracht waarvan ik er één neem als compensatie voor het gemist ontbijt. Terwijl de anderen verder vergaderen profiteer ik van mijn aanwezigheid in Ramstein om de nieuwe chef training te ontmoeten. Zoals gepland neem ik na de bijeenkomst de taxi naar de luchthaven van Frankfurt.

Het vliegtuig vertrekt later dan gepland en ik moet even wachten. De vlucht verloopt voor de rest vlot. In München wordt ik opgewacht door een chauffeur die me in 90 min van München naar Oberammergau rijdt. Het hotel is al gesloten voor de nacht. Gelukkig is de chauffeur voorzienig geweest en heeft hij de sleutel van mijn kamer al

afgehaald. Ik verwachtte een kleine kamer in het hotel Arnika die door het Belgisch ‘reisbureau’ standaard gereserveerd wordt, maar omdat het hotel volgeboekt is, krijg ik een zolderkamer in het huis ernaast. Het is een zeer ruime kamer met mooi zicht op de bergen.

Omdat ik niet echt uitkijk naar de job waarin de HR dienst me wil forceren, kijk ik uit naar andere mogelijkheden. Er was een vraag naar officieren om in Tampa (USA) te werken en ik dacht dat dit misschien een mogelijk was. Ik werk in Florida en de rest

blijft in Chesapeake. De job wordt echter aanschouwd als een operationele functie waardoor de familie niet in de USA mag blijven. Geen optie dus.

Calle stuurt me het bericht door dat de steur in de CBA aquarium gestorven is. Jammer, ik zal zijn (haar?) afwezigheid missen als ik er in duik.

In de mail zit ook het resultaat van de Model NATO Challenge. Wyndham is derde? Voor mij was ze de beste en verdiende ze te winnen. De winnares heeft in ieder geval geen indruk op mij nagelaten. Door dit resultaat is een eventuele vierde deelname van mij geen persoonlijk probleem meer. Ik kan nog steeds verbeteren als coach.

Ciaran stelt België voor aan de studenten van West Weylan Collega.

’s Morgens wandel ik na het ontbijt naar de NATO School Oberammergau voor een andere vergadering. De vergadering in Ramstein gaat nog steeds door maar omdat we als mensen niet op twee plaatsen tegelijkertijd kunnen zijn, moeten we kiezen. Na de vergadering gaan we ’s avonds eten in een Italiaans restaurant.

De dag nadien weer vergaderen en dan terug naar München voor een overnachting dicht bij de luchthaven. Als ik in het hotel aankom, blijkt dat mijn kamer voor morgen gereserveerd is. Ik bel de reisagent van Defensie op en stel voor om uitzonderlijk geen ontbijt te nemen. Het is mogelijk dat ik een fout gemaakt heb en ik kan toch een ontbijt nemen in de Lufthansa lounge. OK, de kamer wordt betaald. Het valt me wel op dat het hotelpersoneel niet echt vriendelijk is. “Jammer de reservatie is pas voor morgen” en daarmee is de kous af. Is dit klantonvriendelijk of ben ik de Amerikaanse dienstverlening al gewoon?

Een Skype sessie met Amber. Ze maakt zich zorgen over haar broer Loic. Hij heeft al een paar dagen last van hypercardie en de dokter beschreef de symptomen van een hartaanval. We zullen proberen Loic te overtuigen zo snel mogelijk een tweede opinie te zoeken bij de dokter die hem geopereerd heeft.

Amber vertelt me ook dat er een brief toegekomen is dat vertelt dat mijn Visa kaart geblokkeerd is. Eigenaardig? Zou het iets te maken hebben met mijn bezoek aan Albanië? Ik bel met de verantwoordelijke van Visa. Ik moet een nieuwe kaart aanvragen omdat er iets niet pluis was.

Van het hotel rij ik met de shuttle naar de luchthaven. Inchecken en doorstappen naar de lounge. Niet onverwacht kom ik er een aantal collega’s tegen. Ons hoofdkwartier is weer op reis. De vlucht verloopt goed. Als ik door Calle opgewacht wordt, voel ik de vermoeidheid me bekruipen. Ik ben blij dat we onze deelname aan de Nederlandse activiteit van morgen afgeblazen hebben.

’s Anderdaags mijn valies uitladen en boodschappen doen. Het wordt tijd om Plan B in elkaar botsen, want als we hier niet zouden blijven dan moet we toch goed en wel naar België kunnen vertrekken. Dus vanaf nu is er een Plan A voor Amerika en een Plan B voor België. Terwijl Seighin bij de Pisoni’s gaat overnachten, begint Ciaran aan zijn eerste werkdag in de pizzeria ‘WhyNot?’. Hij is nerveus, maar als ik hem 3 uur later terug ophaal, is hij tevreden. Het is goed verlopen en hij vond het plezant.

Op zondagmiddag eten we warm. In de namiddag hebben we de jongens Pisoni voor pannenkoeken uitgenodigd en dus is het raadzaam om al warm te eten voor we aan het vele zoet beginnen. De grote hoop pannenkoeken houdt niet lang stand tegen het jeugdig eetgeweld. Maar dat was ook niet de bedoeling.

CHOD op bezoek

Maandagmorgen vind ik een bericht van HR met melding dat er een brief is met een antwoord op de vraag van de generaal dat ik zou blijven. Een brief die niemand gekregen heeft. Ik begin onfrisse maneuvers te vermoeden.

Ik stuur dit bericht onmiddellijk door naar de NLR en stap naar zijn bureau. We bespreken de tactiek voor succes voor het bezoek van de CHOD op vrijdag. We komen op verschillende stappen teneinde de druk te vergroten. Hij vertelt me nog andere informatie maar omwille van het karakter van deze mag ik er nu niets over kwijt. Het betekent wel een extra mogelijkheid om te blijven. Na ons gesprek werk ik de traditionele achterstand aan mails na een zending weg.

Vanavond is het tennisavond met het danken van de seniors. Ciaran wordt met het zicht op ons mogelijk vertrek ook bij deze groep gerekend. Nadat ik Calle en Ciaran aan de velden afgezet heb, besluit ik naar huis terug te rijden om even een blokje rond te lopen. Het duurt immers toch nog een tijdje vooraleer Ciaran begint te spelen. Na 1 toer krijg ik echter een telefoontje dat de enkel spelletjes al achter de rug zijn en dat de dubbels al begonnen zijn. Snel naar huis, douchen en weer naar Grassfield. Ondanks de koude douche blijf ik zweten. Ciaran en zijn medespeler komen terug van een 2-6 achterstand tot een 7-6. Sjiek. De uiteindelijke stand van ploeg is 9-0. Goed gedaan jongens.

Op dinsdag ontvang ik een copy van de brief die HR gestuurd heeft. Het rare is dat hij niet door de CHOD ondertekend is, terwijl SACT die toch naar hem gestuurd heeft. In diezelfde mail wordt me niet echt een keuze gegeven voor mijn volgende post. Ik moet gewoon een gat vullen. Willen ze bij Defensie echt geen gemotiveerde officieren?

Koen komt even langs in cubicle en vertelt me over de vraag voor een extra Belg in het hoofdkwartier en dit vanwege de kennis van het Frans en het Engels. Initieel blijkt het om een slijtagefunctie, een functie waarbij veel uren moeten gepresteerd worden en ook zeer veel van de persoon gevraagd wordt, te gaan maar later blijkt het eerder om een speechschrijver te gaan. Koen stelt voor dat dit een goede functie voor me zou zijn vanwege mijn creatieve geest. Waarom niet?

Seighin wil niet meer gaan voetballen want hij wil niet weer van ploeg veranderen. Ik vrees als ik doordruk dat hij volledig opgeeft. Ik hoop op volgend seizoen.

Woensdag bezorgt me een beetje onverwacht veel werk. De mails van Tony, de collega die in DG HR werkt, zijn een verslag van zijn rondvraag in de dienst daar. Zijn conclusie ruikt sterk naar manipulatie. Vreselijk. De moed zakt me in de schoenen, maar ik geef niet op. Vrijdag kan nog een overwinning opleveren.

De vergadering voor de voorbereiding van het bezoek van de CHOD verloopt goed. De kans op slagen lijkt groot, tenzij hij er tegen is.

Het pakje met de onderdelen voor de frigo is eindelijk toegekomen. De eerste levering hadden we gemist omdat ze een verkeerd adres genoteerd hadden, maar nu is het goed toegekomen. In amper 15 minuten heb ik de frigo hersteld. Weer stromend, gefilterd water.

We hadden alles goed voorbereid: op donderdagavond een diner met de CHOD en o.a. de NLR waar mijn verlenging aan bod zou komen, een ontbijt met SACT waar mijn toestand en de vraag voor een BEL VNC post besproken zou worden en als laatste een walking lunch waar ik de CHOD zou kunnen aanklampen.

Op woensdag verneem ik echter dat DCOS JFT, mijn admiraal, de ploeg van de ACT briefers gaat leiden. Ik klamp zijn Military Assistant aan en vraag of hij de DCOS wou informeren over deze unieke kans. Niet dat hij het probleem moet aankaarten, maar dat hij, als de opportuniteit zich voordoet, zeker de kans moet grijpen.

De dag van het bezoek begint onder een slecht gesternte: de brief van HR kwam dus een paar dagen geleden aan (mijn e-mail naar de CHOD een paar dagen voor de dag van de verzending met de melding dat we op HQ SACT nog steeds geen antwoord op de brief ontvangen hadden, zat er waarschijnlijk voor iets tussen =;-(, een bericht van mijn informant in DG HR dat ze daar het als een beklonken zaak beschouwden en de uitgestelde terugkeer van SACT waardoor het ontbijt met de CHOD in het water valt.

Maar als goede militairen onder het motto 'nooit opgeven' blijven we er voor gaan. Roger, de NLR, heeft het zoals afgesproken aangekaart op het diner. DCOS JFT spreekt de CHOD tijdens de koffiepauze van de briefings direct aan. Hij legt hem het probleem uit en pleit voor mijn verlenging. Na deze interventie roept de admiraal me even bij hem en vertelt wat hij gezegd heeft. Meer kan hij niet doen. Dank je wel voor de steun.

Tijdens de standing lunch bespreekt de CHOD met Roger en mij de situatie. Juist voor zijn vertrek spreekt hij me opnieuw aan met de belofte de situatie te herbekijken en me van de beslissing op de hoogte te brengen.

Het resultaat van het bezoek kon maar twee resultaten opleveren: 1. Een 'nee, het is besproken en je keert terug' of 2. 'Ik begrijp het probleem beter en zal het herbekijken'. Het is nummer 2 geworden. Afwachten dus, hopen op blijven, maar plannen op terugkeer.

Bij de bezoekers was ook Piet Scammell, één van de twee Amerikaanse officieren die met mij de derde cyclus gevolgd heeft. Hij vertelt me dat de andere Amerikaan nu generaal is in het Pentagon. Misschien hem eens bezoeken?

Op vraag van Calle informeer ik naar VIP plaatsten voor de NATO parade en dit voor de oude Amerikaanse tennisdames. Onder het motto, wie niet waagt, blijft … pols ik even. En ja, ik kan er 5 krijgen. Aangezien ik zelf in de optocht loopt, geef ik de 5 tickets weg. Ik heb er maar 5 kunnen vastkrijgen voor de 6 dames die Calle me gegeven heeft, maar dat is een probleempje voor Calle. Ze zal het wel regelen. Later blijkt dat ik die kreeg vanwege mijn inspanningen voor de NATO Model Challenge. Leuk.

Een e-mail van onze huisbazin Alicia vertelt dat we tegen eind juli uit het huis moeten. Ondanks dat ze ons altijd verteld heeft dat we zouden mogen blijven, moeten we er dus op het einde van het huurcontract er uit. Ze gaan het huis verkopen. Dit betekent dat we hoe dan ook moeten verhuizen: lokaal of naar België. De toon van de e-mail is zeer formeel en komt daardoor bizar over. Is dit een voorbode van slecht nieuws?

De laatste dagen waren een beetje zoals een roetsbaan van ‘wel blijven’ en ‘niet blijven’. Van ja’s en nee’s. Hopelijk stopt deze rit snel.

Op zaterdag gaat Calle vroeg tennissen. Als ze thuis komt ontbijten we en gaan daarna om boodschappen. De namiddag besteden we aan het klaarmaken van enkele ovenschotels voor vanavond en voor het bezoek van morgenmiddag.

Seighin is naar een verjaardagsfeestje bij de Pisoni’s en wij gaan ’s avonds langs omdat Jo binnenkort lang weg is. Het wordt een leuke avond van babbelen en Belgisch bier drinken. Ik vind uiteindelijk uit wat de functie van Jo is: XO, tweede commandant, van een atoomduikboot. Ahum.

Zondagmorgenvroeg sta ik aan het zwembad. Er zijn vandaag tryouts voor de kandidaat-duikers gecombineerd met een backboard training. Niet dat ik opnieuw een tryout moet doen, maar ik wil het geheel filmen. Door de lange tijd sinds mijn vorig onderwaterfilmduik, moet ik alles een beetje opnieuw ontdekken. Hoe gaat die camera nu weer in dat onderwaterhuis? Wat met die lichten? Na een tijdje slaag ik er in alles te monteren en met het filmen te starten. Het probleem wordt vergroot doordat ik niet weet wat er zal gebeuren en ik niet kan vragen om iets opnieuw te doen. Tevens moet ik zowel boven als onder water filmen. Onder water weegt het geheel bijna niets, maar boven de waterspiegel is het letterlijk loodzwaar. Ik hoop dat het filmen goede beelden oplevert.

Na het duiken, zetten we alles klaar voor ons bezoek. Het is een leuke en gezellig samenzijn met de Canadese familie Bachelders. Mijn Canadese

collega Marc en zijn vrouw komen om één of andere reden niet opdagen. Is er iets gebeurd?

NATO Parade

Maandag is het terug een duikdagje. De Mermaid Madness is weer gestart en dus moeten we de Red Sea klaarmaken voor de zeemeerminduiken van vanavond. Dit betekent het poetsen van de fotogenieke plaatsjes. Plaatsen dicht bij de doorzichtige gang waar de zeemeermin kan poseren. Het duiken in de CBA is een beetje eigenaardig zonder de rondzwemmende steur. Er is ook weinig volk aanwezig waardoor zijn afwezigheid nog meer opvalt.

Na de duik neem ik nog een paar shots van de aquaria voor de film waar ik mee bezig ben. In het kader daarvan heeft mijn oproep voor voice-over veel reacties losgeweekt. Ik vrees echter dat velen de moeilijkheid ervan onderschatten.

In de namiddag werk ik thuis verder aan de richtlijn. Deze is eindelijk af en de eerste reacties op de tasker zijn positief, maar zo lang de begeleidende nota niet ondertekent is, blijft de weg onzeker. Ik probeer alle losse eindjes af te werken, iets waar Mark, mijn Canadese collega, ook al mee bezig is.

Naast het afwerken begint het misschien tijd te worden om al aan een verhuis te denken. De mail van de huisbazin zet alles onder extra druk. Amerika of België, we moeten eind juli uit ons huis. Het wordt dus hoe dan ook een verhuis.

In de straat heerst een tijdelijke gekte met NERF geweren. Dit zijn speelgoedgeweren die zachte kogels afschieten. De overbuurjongen heeft er een arsenaal van en alle jongens in de straat spelen oorlogje. Het positieve is dat ze in groep buiten spelen.

Door haar verjaardag zijn het paspoort en de VISA van Amber vervallen. Werk om alles in orde te krijgen voor ze naar hier komt. Onze Belgische kredietkaarten zijn door een onregelmatigheid geblokkeerd en dus moeten we het boeken van hotels onderbreken. Hopelijk zijn we door dit uitstel niet te laat met boeken. In ieder geval zijn de hoogtepunten al geboekt en moeten we gewoon de 'verbindingen' vastleggen. Dit geeft ons iets meer soepelheid in het bepalen van de hotels.

In de aanloop van de parade treffen we de laatste voorbereidingen. Ik neem ook een aantal zakken snoep vanuit de bureau van de NLR mee. We zullen dit snoepgoed tijdens de parade uitdelen zoals echte soldaten dat doen. Ik herinner me een uitleg over de gevechtsrantsoenen zoveel jaren terug. "De snoepjes zijn niet voor jullie maar voor de kinderen die je langs jullie tochten tegenkomen. Die moet je uitdelen en niet houden." Wij zullen dit op de parade ook doen. Als echte soldaten.

Ondanks de oproep en de vele reacties, heb ik nog geen voice-overs ontvangen. Ondanks het uitblijven van een geluidsband, begin ik aan de montage. Ik zal wel zien hoe ik de twee later combineer.

Peter komt me vertellen dat hij op interview geweest is voor de nieuwe job bij SACT. Hij heeft ook nog geen nieuws over zijn volgende posting van HR ontvangen en dus zoekt hij zelf verder. We beseffen dat het waarschijnlijk hij of ik zal zijn. De nieuwe post zou voor 3 jaar zijn waardoor mijn interesse sterk afgenomen is.

Omdat ik nu werk aan gevoelige dingen, dwz onderwerpen waar een zeker graad van militaire veiligheid aan hangt, kan ik weinig van thuis uit werken. Ik moet immers over documenten beschikken die ik niet mag meenemen en die niet over het internet mogen verzonden worden.

Op vrijdag is Ciaran ziek en blijf ik thuis en hierdoor mis ik een afspraak met de NLR. Ik probeer hem juist voor ons vertrek naar de Tattoo (Taptoe) te bereiken. Er is nog steeds geen beslissing. De CHOD blijkt nog niets gedaan te hebben. Geen nieuws, wat nu? Ik besluit om Plan B(elgië) verder uit te werken.

Ciaran doet lastig door de onzekerheid over de Prom. Hij wil niet gaan als we blijven, maar dan kan het zijn dat hij het mist als we wel moeten terugkeren. Hij heeft geen date en ook geen groep waarmee hij kan optrekken. Wij vertellen dat hij best naar de Prom gaat want zoiets is toch uniek en het zou jammer zijn dit te missen omdat er in Defensie niemand beslist. Wat is het leven van een puber lastig.

We rijden richting Norfolk voor de parade der naties. Als we de parkeergarage willen uitstappen is er juist een stortbui. Maar geen keuze, we moeten er door want we zijn aan de late kant. Ondanks dat de hemelsluizen open staan, gaat de veiligheidscontrole gewoon door. Ik voel het water door mijn uniform dringen. Ik ben druipnat tot op mijn onderhemd als me in het peloton plaats. De Flag Raising duurt lang en zonder hoogtepunt. Alleen zie ik dat de Britse vlag op zijn kop hangt. Ik vraag me af of ze ook de nationale hymne achterste voren zullen spelen? Jammer genoeg niet.

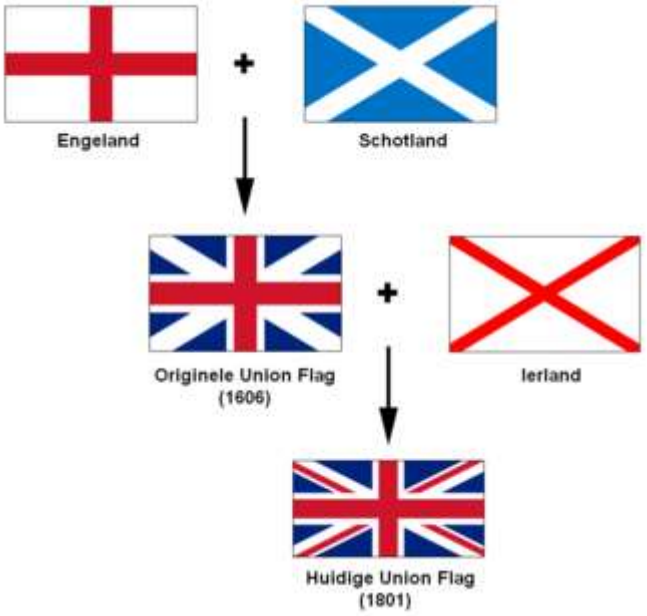

Weetje: de Britse vlag is niet symmetrisch zodat de indruk vermijden wordt dat het ene kruis bovenop het andere ligt. Door de asymmetrie kan de vlag bovendien ondersteboven gehangen worden als noodsignaal.

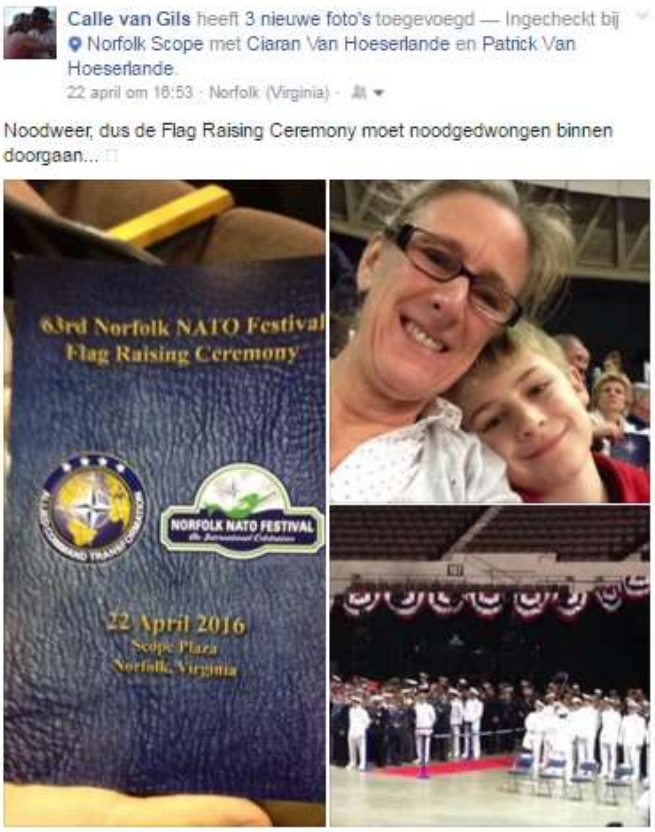

Doordat de ceremonie lang duurt, is er geen tijd genoeg om een hapje te gaan eten en er staat al veel volk aan de deur. Als we even naar buiten zouden gaan, dan zullen we opnieuw lang moeten wachten in de regen. Binnen blijven dus. Ik heb een pijnlijke keel en wil iets warm drinken. De jongens willen een klein hapje eten. We beslissen om in de arena iets te zoeken en na de Tattoo te gaan eten.

Deze editie van de Tattoo is weer een fantastisch schouwspel. Bij momenten krijg je er kippenvel van. Amerikanen weten iets van show geven. Ronny had al weken uitgekeken naar de drumband ‘Top Secret’ uit Zwitserland omdat ze de beste ter wereld zijn. Ik vroeg me af hoe goed je kunt zijn om aan de top te staan. Ik zag niet in wat je als drumband kunt doen om zo goed te zijn. Nu weet ik het. Die gasten kunnen er echt een show van maken. Zelfs hun fouten zie je niet. De Nederlandse cyclisten mogen dan wel niet zo goed

zijn. Ze kunnen fietsen en muziek spelen, en er nog iets grappig van maken ook. Mijn voorkeur gaat nog steeds naar de mass bands waarbij alle drumbands en doedelzakken in de arena staan. Gewoonweg indrukwekkend. Iedere keer.

Na de voorstelling is Seighin te moe om nog in Norfolk iets te gaan eten. Het wordt dus diepvrieskost. Dit is niet echt slecht nieuws, want morgen moeten we allemaal vroeg op voor de NATO Parade.

Zaterdag om 6 uur wekker loopt de wekker af. Om 06u30 krijg ik een sms van Darrell, de Amerikaanse reenactor staat al op de parking. Veel te vroeg. Wij komen er om 07u30 aan. Het weer ziet er beter uit dan voorspeld werd, en veel beter dan gisterenavond. Het belooft warm te worden. Zeker in onze uniformen, maar goed weer komt de parade ten goede.

Het is lang wachten op het startsein. De jury doet er lang over. Ook dit jaar vallen we niet in de prijzen. De rest van de karren is beter. Dit is natuurlijk niet echt verwonderlijk als je het verschil in mankracht en budget bekijkt. Een beetje spijtig, maar daar is het niet echt om te doen.

En dan start de stoet. Onze kilometerslange wandel door twee rijen publiek. Het uitdelen van snoepjes is een grandioos succes. We mogen ze niet gooien, maar wel

uitdelen aan het kleine publiek is veel leuker. Ciaran beslist om snoepjes aan de politie die alles in goede banden leidt, te geven. Sommigen kijken boos en zeggen nee, maar de meesten reageren verrast en met plezier. Ook Darell geniet van het uitdelen. Als we voorbij de VIP tent komen, zie ik de kans om een snoepje aan SACT aan te bieden. Eerst weigert de generaal, maar dan komt hij het toch aannemen. Yes! Ook langs de rest van de weg krijgen we leuke reacties. Zeker iets om volgend jaar opnieuw te doen.

Omdat we de tweede in de stoet zijn - mijn voorstel om ieder jaar de volgorde te veranderen is niet goedgekeurd omdat de USA altijd de laatste wil zijn (en ze hebben een mottige kar) - kunnen we de rest van de stoet bekijken. Tijdens de optocht heb ik een gsm gevonden en terwijl we kijken wachten we op eigenaar die we gebeld hebben.

Na de optocht wandelen we richting het dorp en tegen alle verwachtingen in mogen we met onze wapens binnen. Doordat we verkleed rondlopen krijgen we veel reacties en vragen. Het is leuk om zo tussen de standjes te lopen en met collega’s en oud-militairen te praten.

In de late middag keren we naar huis. Als we thuiskomen start er een stortbui. Oef, die hebben we gemist. Het zal nu snel gedaan zijn in Norfolk. Het was een zware dag en dus doen we het nu rustig aan.

Ciaran moet deze avond wel gaan werken. We hebben beslist om in de WhyNot te gaan eten. Op het uur dat ik hem normaal oppik, stap ik het restaurant binnen en reserveer een tafeltje. Als hij me ziet zitten begrijpt hij

het niet direct. Maar als de rest binnen komt weet hij wat er zal gebeuren. Ciaran vindt het eigenaardig dat we er met zijn allen eten waar hij werkt. Hoewel hij niet veel verdient, vindt hij het leuk om er te werken.

Zondag is het uitslapen geblazen. Recupereren van de laatste dagen. Er staat niet veel op het dagprogramma: Skypen met de mamie, boodschappen doen, eten, Skypen met Loic, lopen met Seighin 5 km en nog een paar dingen regelen, de restjes van onze restaurantbezoekje van gisteren opeten, filmpje kijken en slapen.

Begrafenis

Terug een gewone werkdag van vergaderen en werken. Ik voel me wel niet 100%. Heb ik het van Ciaran overgekregen? Of was dit weekend gewoon te zwaar?

We krijgen het bericht dat de mama Ali gestorven is. Ze had kanker en wou geen chemo meer. Ze had nog een aantal maanden te leven, maar het is sneller heengegaan. Jammer. Binnenkort onze eerste begrafenis op Amerikaanse bodem.

Ik heb de Belgische vlag vervangen. Hij was te veel toegetakeld door de nieuwe Amerikaanse. De strijd der landen kan opnieuw beginnen.

Deelgenomen aan een virtuele werkvergadering over e-learning. Niet echt interessant qua inhoud, alleen het concept was leuk.

Donderdag werk ik van thuis uit. Ik moet immers op doktersbezoek en daarna gaan we eten in de school van Seighin. Het is de maand van ‘the military child’. De school heeft alle militaire ouders uitgenodigd. We hebben voor Seighin een extraatje uit de Panera Bread meegenomen. Tijdens het dessertje, een cupcake, tonen ze een video-opname van alle militaire kinderen die zichzelf voorstellen. De

montage draagt de toepasselijke titel “They serve too”. Seighin zegt daarin dat zijn vader werkt bij de ‘Air Force, Belgian Air Force’. Dat ‘Belgian’ moest er natuurlijk bij =;-)

In de late namiddag rij ik met Ciaran naar Portsmouth om daar zijn SSN aan te vragen. Er is bijna geen volk en dus gaat het snel. Om een duistere reden had Ciaran verwacht dat hij onmiddellijk dit nummer zou krijgen, maar hij moet er 2 weken op wachten. Daarom is hij nu boos. Pubers!

Ik zet hem daarna af aan school voor de tennistraining. Hij komt tijdens die training in conflict met de coach en krijgt problemen met het team. Tja, een coach in het Amerikaans schoolsysteem heeft veel macht en dus gaan de jongeren er niet of moeilijk tegenin. Het zal wel koelen.

Terwijl Ciaran tennist, werk ik thuis nog een beetje. Thuiswerken heeft het voordeel dat je zelf je werkuren kunt bepalen, maar natuurlijk moet ze wel eerlijk presteren.

Vrijdag belooft een rustige dag te worden maar het loopt al snel anders uit. Er kunnen pakjes naar België verzonden worden. Er is ook nog altijd geen beslissing over wat het nu wordt: blijven of terug gaan. Als ik terug moet gaan, zijn er twee mogelijke posten en geen van de twee staat me aan. Ik schrijf een mail dat ik ze alle twee weiger. Ze hebben op HR echt geen idee waar ze mensen het best kunnen inzetten en ik vermoed dat ze slechts een gat willen vullen. Intussen zijn er veel mensen die me vragen wat er nu met me gaat gebeuren. Ze kunnen niet geloven dat er nog steeds twijfel bij me is.

’s Avonds gaan we naar een belangrijke tenniswedstrijd voor de schoolploeg. Als ze deze winnen worden ze normaal gezien ‘conference’ kampioen. Dus ik ga met Calle mee om te supporteren, terwijl Seighin alleen thuis blijft. Het is een lange wedstrijd, met veel gebabbel tussen de ouders, en ze winnen met 7-2. De ploeg heeft goed gespeeld. Proficiat!

Zaterdag is het een mindere dag. Vandaag is het de begrafenis van Ali’s moeder. 54 en aan kanker gestorven. Zoiets is altijd een triestige bedoening, maar het is tevens voor ons een culturele belevenis. Een begrafenis in de USA en in een Lutherse gemeenschap.

De dienst begint met een soort van koffietafel. We staan er in het begin een beetje verloren bij. Ali houdt zich goed maar schermt zich een beetje af. De vader vraagt een omhelsing. Na een beetje gepraat te hebben is er de kerkdienst. De Lutherse liturgie is bijna hetzelfde als de rooms-katholieke. De as, en dus geen kist, staat vooraan en wordt niet de kerk uitgedragen. Er is geen echte laatste groet. De preek was wel zeer goed.

Na de dienst is er opnieuw koffietafel. Deze bedoening verloopt eerder in mineur en is niet zo ‘plezant’, vol herinneringen zoals ik, West-Vlaming, het gewoon ben. Na een beetje rondzwerven komen we bij de oma terecht. We raken aan de praat over Europa en de Amerikanen. Ze is niet zacht voor haar landgenoten terwijl ze een scherpe kijk op de dingen heeft. Ook met de rest van de familie maken we een praatje.

Daarna naar rijden we naar de commisary. We moeten daarna de foto’s van Calle voor haar ‘green card’ opnieuw laten maken. We springen bij Panera Bread binnen voor bagels omdat ik geen brood heb kunnen bakken. Eten, afwassen en dan met Calle gaan winkelen. In het winkelcentrum komen we Seighin tegen. Hij is nog steeds bij zijn vriend Josh G waar hij de nacht doorgebracht heeft. Ciaran gaat ’s avonds werken en mag een extra uur blijven. Ze zijn zeer tevreden over zijn werk.

Op zondag zijn we laat wakker. Snel het gras maaien en eten klaarmaken. We maken extra eten klaar want we koken ook voor de familie Miller. Hun vrienden hebben een kookbeurtrol georganiseerd om de familie tijdens mama’s ziekte te ontlasten en nu, na de begrafenis, gaat de beurtrol nog een beetje door. Daarna brengen we de schotel naar de familie.

Ciaran gaat met een vriendin lunchen. Hij is gevoelig voor het woord ‘vriendin’ en dus moeten we goed oppassen wat we zeggen. Hij heeft ook een date voor de Prom gevonden. Ze is een senior en dus ‘verspeelt’ hij zijn kans niet om eventueel volgend jaar als senior opnieuw naar de prom te gaan. Goed nieuws, nu alleen nog een smoking bestellen.

55: We're all Belgians

Als inleiding tot deze maand enkele artikels over de Model NATO Challenge. Zowel 'mijn ambassadeur' als de studente-reporter die met ons mee op bezoek aan de ambassade in DC ging, komen veel in beeld, maar wonnen jammer genoeg niet.

Model NATO Challenge
Headquarters, Supreme Allied Commander Transformation
26 February 2016
Norfolk, VA

Model NATO Challenge 2016

The Model NATO Challenge is a unique scholarship program for high school juniors and seniors in Hampton Roads. This program is the only Model NATO exercise produced by NATO that is offered specifically for high school students. Applications are reviewed and the top 28 students, with 6 alternates, are chosen to be Student Diplomats, representing one of the 28 NATO Member Countries in a mock session of the North Atlantic Council (NAC). Partnering with NATO's Supreme Allied Commander Transformation, each Diplomat is assigned a mentor from the country they represent. Diplomats work with their mentors to learn the political and military perspectives of their country in the months prior to the Challenge. Based on their performance and efforts, diplomats are adjudicated and the top six finalists earn scholarships. This year the Norfolk NATO Festival partnered with Virginia Wesleyan College where the Challenge was held on March 23, 2016.

This year, we have added a new opportunity for students to participate in the program as members of the Press Corps. Six students were chosen for the Press Corps. The Press Corps covered the Model NATO Challenge Scholarship Program in a live media role, interviewing Student Diplomats, tweeting and posting from the Challenge and writing blogs covering all aspects of the program. Members of the Press Corps will have the opportunity to work with NATO–ACT's Public Affairs Office and Virginia Wesleyan College's Communications Department. The article from this years Press Corp winner is published on the next page of this insert and will also be posted on the ACT website.

MODEL NATO CHALLENGE WINNERS

Congratulations Student Diplomats! We are excited to award Scholarships to the Following Students:

Placement	Student Diplomat	High School	Country	Scholarship
1st	Colleen Schinderle	Granby H.S.	Spain	$ 1,500
2nd	Brooke Adams	Granby H.S.	Greece	$ 1,000
3rd	Ermini Wyndham	First Colonial H.S.	Belgium	$ 1,000
4th	Gavin Moulton	Princess Anne H.S.	Albania	$ 1,000
5th	Hannah Wheaton	Norfolk Academy	Denmark	$ 500
6th	Claudia Leonor	Princess Anne H.S.	Bulgaria	$ 500

PRESS CORP WINNER !

Monika Davis from **Princess Anne High School**

Congratulations Press Corp! We are excited to award you wtih a featured article in Veer Magazine.

(The article will also be published on our NATO ACT Website)

Virginia Wesleyan's Boyd Dining Center was transformed to the site of a mock global crisis simulation March 23 as the College hosted the 2016 Model NATO Challenge. (Photo by **Paolo Giordano**)

Going Global

Virginia Wesleyan College Hosts Festival's Model Nato Challenge; Partners With NATO-Act to Offer "International Student Grants" For Dependents of Military Command's Norfolk-Based Employees

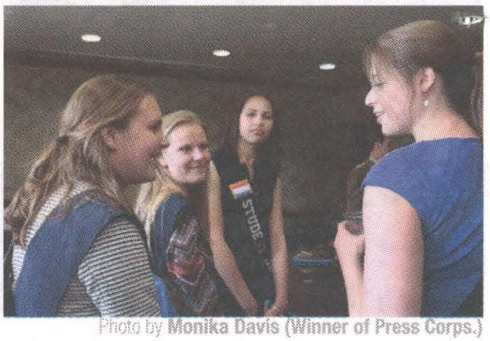

Photo by **Monika Davis (Winner of Press Corps.)**

Virginia Wesleyan College had the honor of serving as the March 23 meeting place for the 2016 Model NATO Challenge, produced by the Norfolk NATO Festival in partnership with NATO Headquarters and Supreme Allied Command Transformation.

During the mock global crisis simulation, held in Virginia Wesleyan's Boyd Dining Center, Hampton Roads high school juniors and seniors took on the roles of student diplomats, each representing one of the 28 NATO Member Nations.

Student participants were challenged to reach consensus on a real-world issue faced by today's NATO Alliance—the European migrant crisis—and the top six candidates received a scholarship award to be applied toward the college or university of their choice.

Select students also participated in the Student Press Corps, a new addition to the Challenge that allowed burgeoning journalists to cover the events action in a live media role.

Virginia Wesleyan's involvement in the Challenge stems from the College's formal agreement with NATO-ACT which offers up to 25 International Student Grants of $9,000 per semester ($18,000 per year) to dependents of NATO-ACT employees stationed in Norfolk.

In return, NATO-ACT offers their staff's expertise to the VWC community in the form of guest lectures, internship opportunities, and NATO simulation opportunities like the Model NATO Challenge.

Both organizations will continue to work hand-in-hand to provide mutually beneficial experiences for their respective constituencies.

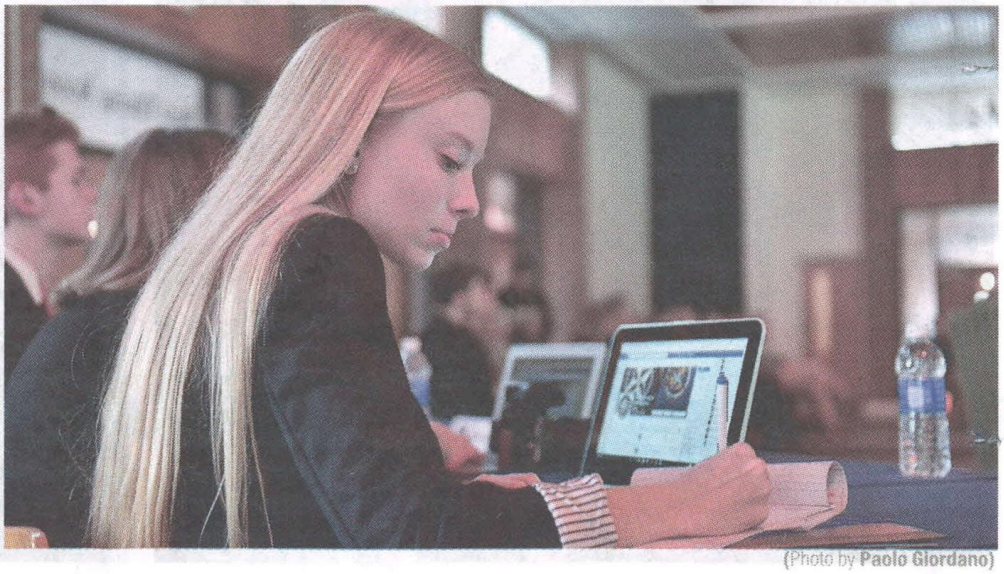

(Photo by **Paolo Giordano**)

18

Vorige week is er dan toch geen beslissing gevallen. Ons belevingsboekeditie 'De beslissing' betitelen heeft dus duidelijk geen effect op het beslissingsproces binnen de Defensiestaf. Toch een klein beetje een blik in de toekomst gekregen en dat is dat de beslissing voor 01 juli zal vallen. In principe tegen die datum, maar opdat dit werkelijkheid zou worden moet eerst moet iets anders gebeuren. Ik weet het, ik ben nogal vaag, maar dat is omdat ik niet alles mag zeggen omdat het over privézaken gaat. In ieder geval maakt de onzekerheid mijn planning stukken moeilijker.

Buiten dat, is de eerste werkdag een rustige dag en dus ben ik vroeger thuis. We brengen het door ons bereid avondmaal naar de Millers. We zullen waarschijnlijk te veel klaargemaakt hebben en kunnen ze er twee dagen op teren. Het is niet afgeven en wegwezen, want we blijven lang babbelen.

Daarna de graskantjes afwerken met onze 'chihuahua'. De Amerikanen houden immers van mooi afgewerkte graskanten en wij willen in het kader van goede buren niet te veel breken met hun verwachtingen.

Ook de rest van de week is het rustig op het werk. Ik profiteer er van om alles op te kuisen: overbodige of oude files deleten, papieren versie versnipperen, … België is in verlof dus ook van die kant weinig nieuws. Amber heeft goede resultaten behaald tijdens haar stage. Doe zo voort, meid.

Als voorzorgsmaatregel zend ik naar enkele firma's de vraag voor offerte voor een eventuele verhuis. Benieuwd hoe snel ze hierop zullen reageren. Ik kan er wel nog niet veel mee doen, behalve snel reageren als we toch terug moeten.

Ik chat even met de vroegere ploegmanager van het voetbalteam van Seighin over het uiteenspatten van de ploeg. Seighin en ik hadden dit gevreesd en het is uitgekomen. De try-outs, 2 maal per jaar, maken van dit land geen echte ploegsportland. Individuele prestaties op de try-outs zijn veel belangrijker dan inspanningen geleverd tijdens de wedstrijden en spelen in team. Raar!

Op mijn mail naar Maris Stella, de middelbare school, met de vraag qua plaatsing van Seighin en Ciaran krijg ik een positief antwoord. Indien we hen voor 31 augustus inschrijven, zal er plaats zijn. Van de Vlaamse Gemeenschap krijg ik een vreemd antwoord op mijn vraag of Ciaran als gediplomeerde high school'er toch nog naar het zesde mag gaan. Even mijn vraag bijsturen.

De eerste verhuisfirma's hebben gereageerd. Nu nog een aantal firma's aanschrijven om ook offertes voor een lokale verhuis te hebben. Beter goed voorbereid zijn.

Op donderdag, 5 mei, gaan we 'linedancen'. Best leuk, maar alleen voor de eenvoudige dansen. Die dansen kan je op het moment zelf leren door iemand te kopiëren. Naar gewoonte zijn we de laatste van onze groep die de zaal verlaten. De avond stond in het teken van 'Cinco de maio'.

Cinco de mayo ("vijf mei") is een feestdag in Mexico en de Verenigde Staten die, zoals de naam al aangeeft, op 5 mei gevierd wordt. Cinco de mayo herinnert aan 5 mei 1862, de dag waarop Mexico een Frans leger versloeg in de Slag bij Puebla. President Benito Juárez verklaarde vier dagen later dat 5 mei voortaan een nationale feestdag zou zijn. Cinco de Mayo wordt voornamelijk in Puebla gevierd. Door de toenemende immigratie van Mexicanen is het feest de laatste jaren ook in de Verenigde Staten populair, al verwarren veel Amerikanen Cinco de mayo met de viering van de Mexicaanse onafhankelijkheid (in werkelijkheid is dat Grito de Dolores, 16 september). In de Verenigde Staten is de feestdag vooral in Texas populair, niet alleen vanwege het grote aantal Mexicaans-Amerikanen dat daar woont, maar ook omdat de Mexicaanse generaal Ignacio Zaragoza die de Mexicaanse troepen bij Puebla naar de overwinning leidde afkomstig was uit Texas. In het Amerikaanse zuidwesten is de feestdag zelfs populairder dan in Mexico.

'Anderdaags met Calle in JEB afgesproken kijken om ons verblijf in de Navy Lodge te verlengen. Omdat we eind juli uit het huis moeten en we door het uitblijven van een beslissing niet weten of we wel een nieuwe woonst moeten zoeken, had ik uit voorzorg al een hotelkamer geboekt. We denken echter dat het wijs is om de reservatie al vanaf de laatste week van juli vast te leggen en te laten doorlopen tot eind augustus. Ook willen we polsen of er een suite vrij is. Na onze reis zullen minstens Amber en Loic naar Florida rijden en beslissen we om geen 2 kamers te reserveren. We kunnen alles behalve de suite regelen.

Ancient DNA Shows All Europeans Were Once Descended From Belgians

3 May 2016, 9:59 pm EDT By *James Maynard* Tech Times
89
shared

Martin Frouz and Jirí Svoboda

Ancient DNA left over from the last ice age shows that all Europeans, at one time, were descended from early humans living in Belgium. Analysis of genomes also suggested our distant ancestors underwent significant evolutionary changes during the Ice Age and a few thousand years following that frigid era.

De smoking van Ciaran is met de post toegekomen. Hij ziet er deftig uit. De smoking moet nog een beetje aangepast worden, maar hier is dit soort naaiwerk goedkoop. Ciaran heeft geen goed gevoel bij de resultaten van zijn AP examens. We zien wel.

Interessant artikel ontdekt. DNA onderzoek heeft uitgewezen dat alle Europeanen van Belgische afkomst zijn. Ik hang het onderzoek aan mijn cubicle. Benieuwd of er collega's zullen reageren

(http://www.techtimes.com/articles/155767/20160503/ancient-dna-europeans-descended-belgians.htm).

Vrijdag is het een brugdag in België, maar niet in de USA. Normaal gezien is het ook voor de Belgen hier een werkdag. We volgens immers de Amerikaanse officiële feestdagen. Dit betekent dat we als we werken recht hebben op een weekendvergoeding. Ik blijf echter thuis. Moet ik dan verlof nemen op een verlofdag? Ik krijg geen antwoord op mijn vraag.

Vandaag gaan duiken en filmen. Daarna monteren van de verschillende shots. Ook even met Ciaran naar de dokter op controle. Ciaran gaat 's avond opnieuw gaan werken.

Zaterdagmorgen met Calle en haar Nederlandse vriendin Jacqueline gaan winkelen. Haar man Mike gaat mee en dus voel ik de 'verplichting' om ook mee te gaan. Gelukkig krijgen we even pauze tijdens het winkelen en de kans om rustig van een koffie te genieten. Op de terugweg stoppen we bij 'Battery and Bulbs' voor een lampje en een lader. Dat laatste hebben ze niet en dus moet ik op het internet naar de geschikte lader zoeken.

Het is mooi weer op zondag en daarom profiteren we van onze vroege ochtendstond om te ontbijten in het zonnetje. Daarna de wekelijkse winkelbeurt om de voorraad in onze 'pantry' aan te vullen. In de namiddag helpen met het huiswerk van Seighin. Hij moet op een originele manier een synthese van de cursus 'Civics' maken. De taak bestaat uit verschillende vragen die samengevouwen kunnen worden in een papieren draagtas. Leuk en origineel ideetje.

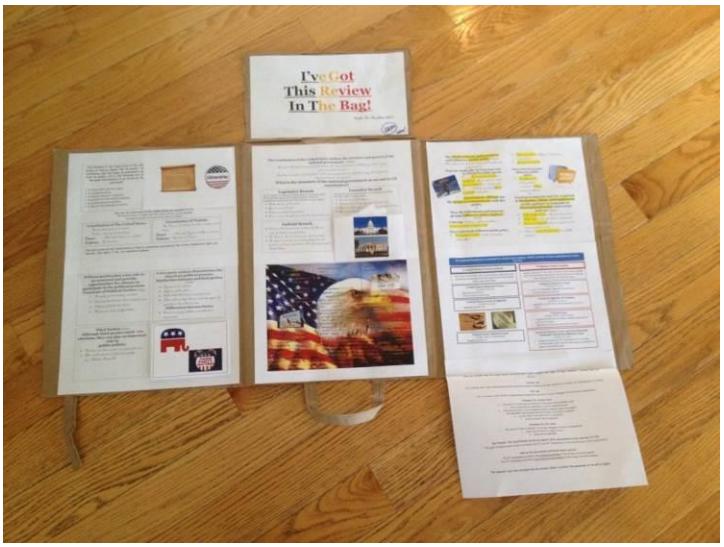

We krijgen onverwacht een Skype oproep van de Papie. Blijkbaar is er aan de overkant een bom ontploft, een uit de hand gelopen discussie. We proberen te weten te komen wat er gebeurd is om dit met onze twee oudsten af te toetsen. Ondanks de moderne communicatietechnologie is dit een moeilijke opdracht. We botsen immers op de beperkingen van deze technologie.

Ciarans Prom als junior

Buiten het werk zijn de dagen van deze week gevuld met het voorbereiden van het verjaardagsfeestje voor Seighin, het plannen van het overbrengen van de Prius C naar België (na vraag bij de import specialist bij Toyota België verkies ik de Prius C te laten overkomen als verhuisgoed wat de administratie zou vereenvoudigen, zal de auto goedgekeurd worden mits het plaatsen van een achtermistlamp en krijg ik bevestiging dat een Belgische garage deze Amerikaanse auto kan onderhouden), naar de kleermaakster voor inleggen smoking broek van Ciaran en even met tenniscoach van Ciaran gepraat. Daarnaast het vliegtuig voor Ciaran naar de

'Opertion Smile Leadership Conference' in San Diego geboekt. Goed nieuws want Ciaran mag eventueel het zesde middelbaar 'overdoen'. Dit stelt voor de Vlaamse Gemeenschap geen probleem, wel moet de klassenraad van de school hierover een eindbeslissing vellen.

Na een intake gesprek is woensdag mijn wijsheidstand getrokken. De behandeling zelf viel best mee, maar nu begint het pijn te doen. In de namiddag werk ik van thuis uit want er komt voor de eerste keer iemand op verkenning voor onze verhuis. Uiteindelijk is mijn wachten vruchteloos, want niemand gezien. Blijkt dat ze het verkeerde huisnummer doorgegeven hebben en ons huis niet vonden.

2 vriendjes kunnen niet komen naar Seighins feestje. Onze zoon geraakt in paniek want nu opeens denkt hij dat hij hier geen vrienden heeft. Gisteren had hij ons nog gezegd dat ons verblijf hier goed is en nu opeens is het slecht. Hij denkt nog een beetje te zwart-wit. Dat zal met de leeftijd wel overgaan.

Meegeholpen met zijn huiswerk. 's Anderdaags ga ik het op school afgeven want het moest klaar zijn maar er ontbrak nog een blad. Een politieagent helpt het secretariaat door boodschappen aan te nemen. Raar.

Op de laatste dag van de week ben ik vroeg op post. Ik kon toch niet meer slapen. Ik ga postuleren voor een andere post in het NATO HQ te Brussel. Ik moet daarvoor wel een verhoging van mijn veiligheidsgraad aanvragen. Weer papier! Ik krijg ook weer een uitstekende evaluatienota van mijn Duitse branch head.

Vanavond is het de grote avond voor Ciaran. Het is immers Prom. Misschien wel zijn laatste, maar als we een extra jaartje blijven dan kan hij die ook nog als senior meemaken. Hij is enorm zenuwachtig en weet niet wat hij juist moet doen. Hoewel hij niet wil dat we veel foto's nemen – en dat doen we – dankt hij er later voor. Na de fotosessie bij haar, rijden we door naar waar ze met de groep afgesproken hebben. Ook daar weer een fotosessie tot ze met een limousine naar het restaurant vertrekken.

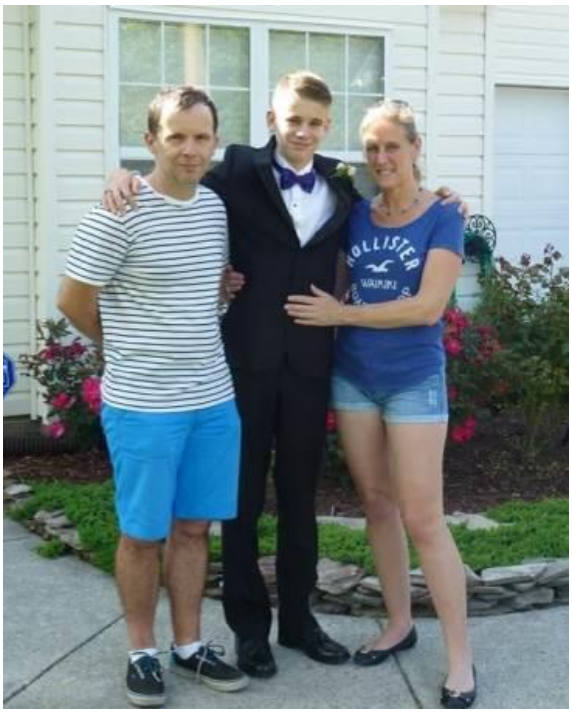

Na het etentje rijden ze naar de prom, daarna de after-prom op school en daarna nog naar een after-prom party. Hij komt pas tegen 05u00 thuis. Het was dus amusant.

Het weekend bestaat uit het maken van een grote Lasagne en het bijstellen van onze reisplannen nu dat Ciaran naar San Diego moet vliegen. Dit betekent dat we in de derde week in de omgeving van Halifax (Canada) moeten zijn waar hij het vliegtuig kan nemen. Hierdoor gaan we Nova Scotia bezoeken en niet zo ver naar het Noorden rijden. Ook stel ik onze doorsteek naar Florida uit, want de laatste week hebben we sowieso een verhuis. We moeten dan in Chesapeake zijn. Blijkbaar zijn we al laat met het boeken van hotels in het noordoosten van de USA. De regio Cape Cod en Boston zijn bijna volgeboekt en duur. Gelukkig vallen de prijzen, als we eenmaal over de grens in Canada zitten, naar beneden. Ook met Marte gebeld, want die is 18 geworden. En kijk eens dat ik op de weg tegenkom. Toeval?

Feestje!

Het is een rustige week op het werk. Wel één met veel volk op de vloer want alleen Mark, mijn Canadese collega, is op TDY. Ik kan dus met een gerust gemoed ingaan op de nieuwe uitnodiging van de US Navy Divers voor een bezoek aan hun installaties. Na het verschijnen van mijn artikel hebben ze beseft ik met een positieve ingesteldheid het interview aangevraagd had. Ze waren toen een beetje wantrouwig en wilden niet zo veel tonen, maar ze hebben hun fout ingezien en willen dit met deze rondleiding goed maken.

We krijgen thuis een paar verhuizers op bezoek die een schatting van het werk willen maken. Ze werken hier op gewicht terwijl in België met volumes gewerkt wordt. We hebben blijkbaar veel gewicht, maar (hopelijk) minder in volume.

Voor onze grote trek naar het Noorden moeten we nog een paar hotels boeken en dan is alles rond. Daarna moeten we alleen ons plan uitvoeren en er van genieten.

Zo kalm de week was, zo druk wordt het weekend. Het begint op vrijdagavond met een 'partner-National Liaison Representative' (PNLR) BBQ. Onze kids willen niet mee omdat ze daar toch niemand kennen. Wij met tweeën op stap dus. Het duurt een tijdje vooraleer we de plaats van gebeuren vinden. JEB is groot! Dank zij onze gsm geraken we er uiteindelijk toch op tijd. Het is een leuke bedoening met veel volk.

Zaterdagmorgen vroeg uit bed, want Ciaran moet naar de VAQ Youth Docent training. Ciaran is duidelijk met het verkeerde been uit bed gestapt, want hij vliegt uit als Shawn, de vriendelijke dame van het 'Volunteer Office', zijn naam verkeerd uitspreekt. Hij dreigt zelfs om niet naar de training te gaan. Ik kan hem overtuigen toch te gaan en zich bij haar te verontschuldigen.

Nadat ik de sessie voor ouders van jeugdvrijwilligers bijgewoond heb, stap ik naar de Red Sea voor een duikje. Er is al veel volk in het aquarium en ook de ploeg duikers is uitgebreid. Na de duik moet ik snel alles wegbergen omdat ik direct hierna moet gaan filmen in de Chesapeake Bay Aquarium. Ik heb eindelijk de toelating gekregen om in de tank onder water te filmen en het is al een tijdje geleden dat ik mijn camera gebruikt hebt. Ik moet dus alles een beetje herontdekken. Ook hier is er veel volk op de been en het is voor hen een verrassing dat zij nu gefilmd worden i.p.v. zij ons.

Na duikje nummer twee, wacht ik op Ciaran om daarna naar de BBQ van de vrijwilligers te gaan. Ciaran is al gekalmeerd en verontschuldigt zich bij mij voor zijn gedrag van daarnet. Hij heeft ook met Shawn gesproken en wil met het Youth Docent project doorgaan, hoewel hij weet dat betekent dat hij hiervoor iedere zaterdagmorgen vroeg moet opstaan.

Na de BBQ gaat Ciaran terug naar de les en rij ik snel naar de commissary. Terug in het aquarium zet ik me klaar om aan de zijde van het publiek te filmen. Ik heb de duiker gebriefd wat hij moet doen zodat ik de juiste beelden voor mijn scenario heb. Nu wil ik de interactie tussen educator, publiek en duiker vastleggen.

Daarna Ciaran opwachten en naar huis voor het verjaardagsfeestje van Seighin met 7 kinderen. Seighin loopt gestresseerd rond en vind alles te druk. Hij kan het

gebeuren niet beheersen en wil dat alles ophoud. Uiteindelijk kalmeert hij en vindt het toch wel leuk. We vernemen dat Ruie gisteren met hartproblemen in het ziekenhuis opgenomen werd. Waarom hebben ze ons niet gecontacteerd om voor hun zonen te zorgen?

Het feestje is voor de deelnemers een succes. Na een avondmaal van hotdogs, ijs en taart gaan ze met zijn allen voor 2 breedbeeldschermen gamen. Lawaai! Tegen elven probeer ik ze stil te krijgen en ze te doen slapen.

's Anderdaags is het pannenkoeken als ontbijt. Ze zijn er allemaal over eens dat de Belgische variant beter is dan hun pancakes. Ik zie het aan mijn stapel die smelt als sneeuw voor de zon. Rond 10u00 zijn de meesten weg. Gelukkig voor Grizz want de hamster zag af door het vele lawaai.

In de namiddag werk ik verder aan het editen van de film. Ze is bijna klaar, denk ik.

Kalm

Goed nieuws van het Norfolk NATO Festival: ze betalen alles voor de reis van Ciaran naar de activiteit in San Diego terug. Eerst zouden ze alleen het ticket Norfolk-San Diego betalen maar een ticket vanuit Halifax is iets duurder. En natuurlijk kan je afhankelijk van het moment dat je de opzoeking doet, altijd wel een goedkopere vlucht vinden. Maar nu geen discussie meer, ze betalen alles terug. Leuk.

We hadden een andere typisch Amerikaanse sport op onze agenda, maar door de vele regen gaat de baseball wedstrijd niet door. Jammer. Een andere keer?

Nieuws vanuit België, Peter mag een jaar blijven op de nieuwe job bij SACT. Geen goed nieuws voor ons, want nog een Belg extra hier zal een dikke nee zijn.

Amber krijgt leuk nieuws. Ze mag volgend jaar op buitenlandse stage. Het zou leuk zijn als ze dit in de USA zou kunnen doen. Een aantal maandjes bij ons verblijven.

"Beste Amber,

Ik heb daarnet even de tijd genomen om je motivatiebrief te lezen en je persoonlijk verhaal intrigeert me.
Nu herinner ik me ook weer dat jij de student was die reeds vorig jaar een vraag stelde rond een stage in Amerika.

Ik moet je aanvraag nog even met je leertrajectbegeleider doorspreken, maar heb al eens even in je behaalde punten gespiekt en vermoed niet dat zij een probleem zal zien om jou op buitenlandse stage te laten vertrekken. Ik heb ook nog enkele vrije plaatsen, dus we geraken hier wel uit.
Zoals je zelf zegt, vind je vooral de ervaring met het buitenland enorm belangrijk en maakt het jou niet zoveel uit waar je precies naartoe gaat. Dit maakt het voor mij ook niet gemakkelijk jou een plek toe te wijzen. Daarom zou ik je graag eens uitnodigen voor een gesprek zodat ik beter kan aftoetsen wat jou vooral boeit.

Ik weet dat de examens eraan komen en dat je het dus zeer druk zal hebben, maar het zou fijn zijn als je voor of na een examen eens even langs kon komen. Ik heb nog redelijk veel ruimte in mijn agenda, dus laat het aan jou hierover een voorstel te doen.
Met vriendelijke groeten
Lector & Onderzoeker
Coördinator internationalisering
Opleiding Vroedkunde”

Als ze mag kiezen dan gaat ze voor ofwel high-tech zodat ze kan ervaren waar ze over een paar jaar mee geconfronteerd zal worden, ofwel no-tech zodat ze ervaart hoe ze haar job kan doen zonder materiaal. Natuurlijk moet het een plaats zijn waar ze als vroedvrouw iets mag doen. Londen of Senegal. Rijk of arm. Geen tussenmaat want het is niet interessant om met oude middelen te leren werken. Middelen en methodes die je toch nooit meer zal gebruiken.

Donderdag namiddag doe ik niet mee aan de Militaire Testen Lichamelijke Geschiktheid (MTLG) omdat ik vrees voor nieuwe pijn in mijn nek. De alternatieve oefening is ook te belastend voor de nek, dus geen oplossing. Hoe dan ook, ik zou toch te laat zijn geweest omdat ik een briefing moest bijwonen.

In de namiddag gaan golven met Idzerd. Het is al weer een tijdje geleden en dus moet ik eerst alles herhalen en opnieuw onder de knie krijgen. Het is zeer warm buiten, maar de golfbanen in Little Creek zijn leuk en schaduwrijk. Ik probeer alle slagen, zelf diegene met weinig kans op succes. Bekijk maar even mijn perfecte slag, te horen aan de droge tik, in de goede richting maar veel te laag: https://youtu.be/TTLyXCWKKXI.

Vanavond is de bijeenkomst van de NATO Youth Ambassadors met de uitreiking van de prijzen. Omdat iedereen al het resultaat weet, de lijst werd voor de bijeenkomst via e-mail verspreid, is het weinig spannend. De speech voor Ciaran is zeer lovend. Het is duidelijk dat ze zijn inzet en zijn

enthousiasme zeer gewaardeerd hebben en ze zijn blij dat de nummer 1, die al haar uren buiten de organisatie gepresteerd heeft, forfait gaf voor de reis. Als Ciaran de prijs in ontvangst neemt, dankt hij de nummer 1 voor de extra kans. Sjiek!

Vrijdagmorgen begint met de montage van de briefing over 'NATO Education and Training' op video. Er kruipt veel werk in, maar het lijkt ons te lukken. Doordat de 'studio' in hartje Norfolk is, ben ik laat in het hoofdkwartier. Bijna iedereen is al weg. De Amerikanen hebben vrijaf en dit is blijkbaar een signaal voor de rest om niet lang te blijven. Ik verlaat dat ook als één van de laatste het gebouw.

Bij mijn thuiskomst werk ik met Ciaran verder aan zijn fysica project. We proberen een wet te vinden om te voorspellen hoe veel water we in een fles moeten gieten voor een bepaalde toon bij het aantikken. Een leuke oefening! En niet simpel. We slagen er in en vinden een wet. Nu kunnen we het volledig flessenorgel maken waarbij op de flessen getikt moet worden.

Amber vertelt ons dat ze een aanvaring met tante Jelle heeft gehad. Het is blijkbaar hoog opgelopen. Jammer dat zoiets tijdens de examenperiode gebeurt. Niet echt verstandig. Hopelijk ondervindt Amber er niet te veel last van en kan ze de studiedraad terug oppikken.

Zaterdag zijn we uitgenodigd voor een 'pool party' van het Grassfield tennisteam. Het is zeer warm en dus doet een plonsje af en toe deugd. Ciaran moet het feestje vroegtijdig verlaten, want hij moet gaan werken. We blijven en zien hem vroeg terug, want er is bijna geen volk in het restaurant. Te warm voor een pizza?

We waren van plan om dit weekend Kitty Hawk en Roanoke Island te bezoeken, maar ze voorspellen zeer slecht weer. We besluiten de hotelreservatie te annuleren, gelukkig gaat dit nog, want we vrezen dat al het volk naar de droge plaatsen zal vluchten. Het zal er veel te druk zijn.

We vangen een glimp op van Martes kleed voor haar eindeschooljaarfuif. Aan het kleed te zien beginnen die Belgische fuiven op de prombals hier te gelijken. Een symptoom van veramerikanisering van onze maatschappij?

Ik ben virtueel zonder video editing software gevallen. Mijn huidige, verouderde versie van Pinaccle Studio heeft zijn limieten bereikt. Ik moet uitzien naar nieuwere software, en dit met een zeer beperkt budget. Veel zoekwerk en testen dus.

Na zijn werk gaat Ciaran naar het verjaardagsfeestje van Joey, de oudste zoon van de Pisonis. Kort nadat hij vertrokken is, staat Ruie met Josh aan de deur. Of hij hier mag slapen want hij verveelt zich met al die grote jongens in huis. Seighin springt een gat in de lucht. Onze rust is bij deze uit.

Het voordeel is dat 's anderdaags door de twee op 'French toast', bij ons gekend als verloren brood, getrakteerd worden. De rest van de zondag is rustig. We vrezen even dat het uitstellen van ons uitstapje niet nodig geweest was, maar rond de middag begint het dan toch stevig te regenen. Door het wegvallen van de uitstap hebben we extra tijd die we aan het invullen van onze belastingbrief besteden. Het is weer lang en precies werk, en ook dit jaar krijgen we minder terug dan het jaar ervoor.

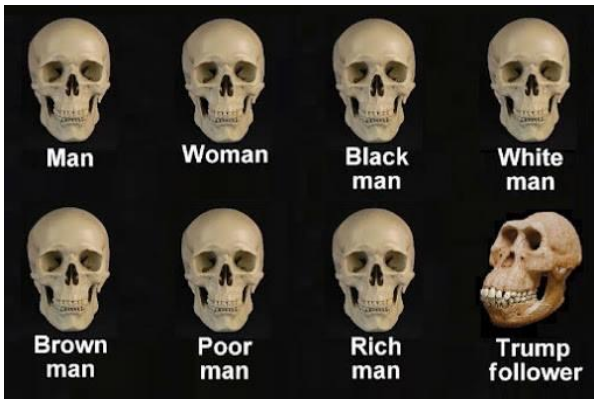

Maandag een extra dagje vrij want het is ‘Memorial Day’.

> ‘Memorial Day’ was originally called Decoration Day and was initiated to honor the soldiers for the Union and Confederate armies who died during the American Civil War.

Veel doen we niet met die extra dag: een beetje winkelen met Calle en Ciaran, en chatten in familiegroep van ‘messenger’. Wel leuk om te doen.

56: Ze komen terug

18

Ik ontdek vandaag dat ik onze verhalen van de laatste 3 maanden in dezelfde file aan het schrijven ben. Oei gevaarlijk, want als er iets met de file gebeurt ben ik alles kwijt. Snel het geheel splitsen.

Het tempo in het hoofdkwartier is voelbaar gedaald. Het is alsof de meesten al met hun gedachten in verlof zijn, of denken aan hun vertrek. De nieuwe generaal aan het hoofd heeft dus niet echt veel invloed om het jaarritme. Tot zo ver de invloed van een 'leider'.

Op woensdagochtend sta ik voor de brug. Is een brug dan open of gesloten? In ieder geval blijkt het een slecht teken voor vandaag. Een VTC blijkt dubbel geboekt waardoor ik naar een andere zaal moet. De grootste VTC zaal in het hoofdkwartier. De vergadering via VTC loopt heel raar. De deelnemers doen de lay-out af als het grote probleem. Moeten we niet eerder naar de inhoud kijken. Ik moet me over een studie buigen waarvan de inhoud op niets trekt. Hoe kan ik dit diets maken zonder iemand af te schieten? Mijn frustratie vergroot nog als ik ontdekt dat NATO voor dit werk 40,000 USD betaald zou hebben. Verkwisting!

Voor mijn video over NATO Education & Training ben ik op zoek gegaan naar videofragmenten met militaire studenten. Dit blijk niet te bestaan (of de scholen willen me die niet bezorgen). Eigenaardig?

's Avonds wonen we de ceremonie voor de studenten met een GPA hoger dan 3,5 bij. Ciaran heeft immers iets boven de 4,0. Uit de cijfers die de directeur voorleest blijkt duidelijk dat Grassfield een goede, openbare school is. En toegegeven, Amerikanen kunnen van iedere activiteit een grote show maken maar ze zijn ook altijd vroeg weg. Blijven plakken is een uitdrukking die ze niet kennen.

> Colleges report GPA (Grade Point Average) on a 4.0 scale. The top grade is an A, which equals 4.0. This is the standard scale at most US colleges, and many high schools use it.

Vrijdag werk ik aan een presentatie, leg de laatste hand aan een STP (Strategic Training Plan) en de richtlijn waar ik al bijna 2 jaar mee bezig ben. Zou het dan toch lukken om deze laatste voor de zomer - voor mijn vertrek? - buiten te krijgen?

Het weekend brengt niets speciaals. De gewone routine. Ciaran gaat ook deze dagen werken. Met Seighin probeer ik een smoothie te maken. Resultaat: we maken de 24 jaar oude keukenrobot kapot. Als ik het ding open maak – ik had toch niets meer te verliezen – blijkt dat een aantal rubbers van de mixer verstorven zijn. De mixer afkoppelen en de robot werkt weer. Dan maar de smoothie met een handmixer maken.

Terug mijn valies maken en dan weer weg over de oceaan. Mijn laatste TDY? Voor een laatste keer de andere wereld instappen? De gekende routine van afscheid nemen

doorlopen. Opnieuw bewegen in een soort van tijds/plaatsmachine. Ver boven het aards gebeuren. Een paar uur onttrokken aan de realiteit daar beneden. Weg.

In de andere wereld

Naar goede(?) gewoon blijf ik tijdens het vliegen wakker. De vlucht naar DC verloopt zeer hobbelige. Het is zeer heet in het vliegtuig want de AirCo werkt niet. Het zweet druppelt van iedereen af. Ook de vlucht over de plas is zeer hobbelig, maar aangenaam van temperatuur.

Na de landing stap ik richting AVIS loket om te wachten op mijn collega's. Ze komen echter niet af. Ik check het bord met vluchten en volgens dat bord is hun vliegtuig al geland. Heb ik ze gemist? Bij AVIS weten ze van niets. Is er iets veranderd waarvan ik niet op de hoogte ben? Ik heb ze toch in DC gesproken.

Ik besluit niet passief te wachten en de trein te nemen. Ik koop een ticket eerste klasse. Prompt word ik doorverwezen naar de lounge van de spoorwegen. Even daar rustig wachten en dan een lange rit naar Ramstein. Op mijn smartphone zie ik dat het hotel op wandelafstand van het station ligt. Gelukkig. Ik had dit natuurlijk op voorhand kunnen weten, maar moderne technologie met Apps en GPS maakt een mens lui.

Hoewel het hotel tamelijk goedkoop is, straalt het kwaliteit uit. Als ik in mijn kamer kom, krijg ik een telefoontje van mijn Italiaanse collega. Hij had mijn nummer nog van onze gezamenlijke TDY in Petersburg. We spreken af voor een avondmaal in een Iers café een paar straten van het hotel. Onze Duitse collega die ons vergezeld vindt het eigenaardig dat ze hier geen Engels spreken, maar alleen Duits.

's Anderdaags begint de vergadering met een pleidooi van de Duitse generaal die ons vertelt wat onze conclusies moeten zijn. Het heeft echter geen effect op ons werk, want het werk van de groep tont aan dat hij verkeerd is. Het aanvoelen van de generaal blijkt geen realiteit. Hij mengt belangrijkheid van een onderwerp met de omvang van Education & Training.

Maar zo ver zijn we nog niet. De vergadering verloopt moeizaam, maar uiteindelijk doen we het wel. Zijn speech toont echter aan dat het opstellen van het verslag moeilijk zijn zal en veel stof zal doen opwaaien.

Op mijn laatste avond in Ramstein plenst het. We kunnen dus niet buiten op het terras eten. Het slapen ging deze dagen wonderlijk goed. Ik heb geen echte last van de jetlag ondervonden. Ben ik het nu gewoon of komt het omdat ik de laatste maanden minder frequent op TDY ging? Op donderdag, na de vergadering rij ik naar Frankfurt om te overnachten in de omgeving van de luchthaven. Ik slaap er niet echt goed.

's Anderdaags met busje naar de luchthaven, inchecken en richting lounge. Daarna een goede overtocht. Dank zij mijn Duitse collega vind ik vlot mijn weg in de wirwar van Newark. Hij loodst me via de diplomatieke lijn – mag hier met een NATO visum – waardoor we ondanks de krappe tijd toch aan de gate aankomen 5 minuten voor vertrek. Oef.

In Norfolk moet ik even op Calle wachten. Geen probleem. Een beetje extra rust voor het aanvangen van het druk weekend.

Het begint met een feestje van de Belgische gemeenschap om afscheid te nemen. We staan bij de vertrekkers. Mochten we toch niet vertrekken dit jaar, dan hebben we het in ieder geval gehad. Het cadeau is geen cheque maar dank zij de medewerking van Ronny en Martin een mooie plaat. Ik heb tegen het einde een beetje te veel op, maar het waren leuke babbels.

Ondanks het late uur, moet ik er 's anderdaags vroeg uit. Met Ciaran naar het aquarium. Hij voor het begeleiden van bezoekers, ik voor een duikje in de Red Sea en filmen in de CBA. Het is een moeilijke start met de camera onder water. Gelukkig kan ik een aantal duiken doen in de komende weken zodat ik zelfs bij moeilijkheden genoeg materiaal bijeen kan krijgen.

's Namiddags naar het feestje van de Nederlandse gemeenschap. Het is er veel te warm aan het strand en er zitten veel vliegen. De vraag die op ieders lippen ligt is of we blijven of dat dit onze laatste activiteit is met hen. Geen idee. We vertrekken op een deftig uur en maken er een rustige avond van.

Op zondag gaan we boodschappen doen en werk ik verder aan mijn film. Omdat ik gisteren met een wit bord onder water gegaan ben, kan ik de kleuren herstellen. Mijn eerste opnames waren immers te blauw en zonder referentie kon ik niet bepalen wat ik juist moest aanpassen. Ook had ik mijn lichten niet gebruikt, het was immers helder onder water; waardoor er geen ander kleur dan blauw aanwezig was. Hierdoor kon ik zelfs als ik het wist hoe, geen kleur aan toevoegen. Immers, van blauw kan je niet selectief rood maken. Een les geleerd!

Countdown

De week start met een korte plechtigheid op de Middle School voor de uitreiking van de prijzen. Het is een leuke activiteit, alleen een beetje jammer dat er zo weinig ouders zijn. Is het omdat het maar Middle School is, of omdat het uur nogal lastig is.

Chesapeake Public Schools
awards this Certificate to

Seighin J. Van Hoeserlande

who has achieved

SUPERINTENDENT'S
HONOR ROLL

from

Great Bridge Middle School

Principal

April 22, 2016
Date

Daarna een bezoekje aan Panera Bread met Calle. Even rustig genieten. Daarna in Grassfield binnenspringen waardoor ik tamelijk laat op het werk verschijn. Er is echter bijna niemand aanwezig. Het is dus rustig genoeg om een paar moeilijke problemen op te lossen.

Ik spreek even met mijn Britse collega. Hij heeft ooit een tochtje dolfijnen bekijken beloofd en misschien moeten we het plannen voor het geval we vertrekken. De boottocht is mogelijk maar het zal kort na reis moeten gebeuren. We zullen dus alles goed moeten plannen.

De verhuizers zullen pas de dinsdag starten. Goed nieuws is dat we een extra reisdag krijgen en het minder goede is dat ik de schoonmaakploeg moet verlaten. En dit terwijl ze origineel gezegd hebben dat vrijdag niet kon. Dat wordt weer een probleem.

Deze woensdag is het de laatste volle schooldag voor Seighin. Donderdag nog een halve en dan is het afgelopen. Voor Ciaran is het na het laatste examen gedaan. Misschien hun laatste schooldag op een Amerikaanse school.

Donderdagavond gaan we met een bende Belgen naar ‘The Banque’ om te gaan linedansen. Doordat Raquel toch niet afkomt heb ik niemand die kan zeggen of een dans eenvoudig is. Weinig op de dansvloer dus maar toch plezant.

Vrijdag ga ik met Ciaran naar de dokter voor zijn medische keuring voor sport op school voor volgend jaar, want als we blijven moeten die in orde zijn voor de start van de crosstraining begin augustus. Je ziet het, we houden nog steeds rekening met plan A en B.

’s Avonds gaat Seighin naar een slaapfeestje en hebben we het bezoek van Serge en Raquel, Koen en Lieve. Het is een leuke avond.

Zaterdagmorgen weer vroeg opstaan. Waarschijnlijk de laatste video duiken. Er is echter geen duik in de Red Sea mogelijk en dus moet ik wachten. Ik besluit om de aquaria te bekijken. Het is rustig binnen want buiten is het mooi weer.

’s Avonds gaan we naar het afscheidsfeestje van Heleen en Idzerd. Het is een beperkt gezelschap maar het is wel leuk. Met een blauwe maaltijd.

Vandaag weer één van Trumps flater gehoord. Hierbij verwijst hij naar België als een leuke stad. Prompt lanceert Brussels Airlines een leuke campagne.

En daar zijn ze

Aan het begin van deze week zit ik weer op een tandartsstoel. Deze keer niet om tanden te laten trekken maar om een kuisbeurt. Calle is op shopping trip.

’s Avonds verhuizen we Grizz de hamster. Het valt een beetje moeilijk. We kunnen de boot niet meer reserveren. Het is te laat. Vanaf nu is het alleen nog mogelijk vast te leggen en alles te betalen. Dus nog niet gedaan. Er is nog niets zeker. Seighin gaat bij Josh logeren, maar een tijdje later staat hij voor onze deur. Of we even naar de ‘strawberry moon’ komen kijken. Wat we zien is niet echt bijzonder. Waar zit het verschil? Hebben we het gemist?

What is the Strawberry Moon?
It is a full moon, which occurs in June, named by early Native American tribes. It is a full moon like any other, but marks the beginning of the strawberry season. The two events coincide once every 70 years.

When is the summer solstice?
In the northern hemisphere, it can fall on different dates from year to year, between 20 and 22 June.

Amber en Loic zijn goed vertrokken aan de overkant van de plas. Het is spannend uit te kijken naar hun terugkeer. Nog een paar uur.

We ontdekken met de Belgische militairen dat een lokaal verhuis amper door Defensie gedekt wordt. Nog geen 1000 USD en dat is een probleem. Want ofwel doe je alles zelf, ofwel doet een verhuisploeg alles. Er is hier door mogelijke aansprakelijkheid geen tussenoplossing. Als je huisbaas je contract die Defensie toch onderschreven heeft opzegt, ben je in feite de pineut. We bekijken met de Belgen hoe we dit kunnen oplossen. Immers, we zullen ofwel lokaal of internationaal moeten verhuizen. Ok Koen en Lieven moeten lokaal verhuizen. We vernemen van Alicia, onze huisbazin, dat ze het huis willen verkopen. Lijkt ons een beetje vreemd, maar hey is hun huis.

De overtocht per schip blijkt goedkoper als ik het via AAA boekt. Dat is goed nieuws.

Nog even wachten op de aankomst van onze oudsten. Seighin is moe van gisteren en wil eerst niet mee. Maar hij moet van ons. Snel naar de luchthaven rijden. Even wachten en daar zijn ze. Het is een blij weerzien. We zijn weer een compleet gezin. Ze zijn moe van de vlucht. Naar huis.

’s Anderdaags gaat Loic naar Ali. Ik zou hem afzetten, maar hij is toch alleen vertrokken. Op het werk valt er weinig te doen. Ook hier is de vakantie begonnen. Het is voor mij dan ook de periode om met enkelen mensen te praten. Misschien zie ik sommigen nooit meer terug.

Tegen de match van de Belgen op het WK ben ik thuis. Een zotte bende is aan het wachten op het startsein. Tijdens de match is er veel geroep. Vrouwen! Belgen winnen, ze hebben beter gespeeld.

Mijn eerste dag verlof. De rest van de bende gaat tennissen, maar wegens stortbuien wordt er niet gespeeld. Ik ga ze oppikken in volle tropische regenbuien. Kleddernat. Even opwarmen in de Starbucks en daarna rij ik met Amber mee naar het ID lab, omdat haar militaire ID kaart vervallen is en ze dus een nieuwe moet krijgen.

Voor we willen in de basis willen binnenrijden blijkt dat Amber niet alles mee heeft. Verloren? Snel naar Calle bellen. Yep, alles is gevonden in JEB. Waarschijnlijk in de haast naast de auto gevallen. Gelukkig hebben we alles terug. Oei, de papieren zijn niet in orde. We hebben er andere nodig. Snel de NLR en de school contacteren met de vraag of ze de juiste papieren willen opsturen. We hebben weinig hoop dat het in order komt.

In afwachting van de juiste documenten gaan we naar het aquarium voor de interviews met de trainers van de dieren. Ik wil een artikel schrijven over hoe je vissen traint en heb hiervoor de toestemming om een aantal trainers te interviewen. Amber gaat mee om foto’s te nemen. Ze mag mee achter de schermen. De gesprekken zijn leerrijk en de uitleg interessant. Ik hoop dat ik er een goed artikel over kan schrijven.

Van de interviews terug naar het ID lab. De NLR heeft de papieren in orde gebracht en dus kunnen we opnieuw proberen. Maar ook deze keer geen geluk, want het is toch niet goed. De papieren over Amber haar studies moeten van de school zelf komen. Er is ook geen vertaling nodig.

Wij terug naar het aquarium voor het laatste interview. Terwijl ik met de trainerster praat mag Amber mag de training van de zeehonden fotograferen. Leuk.

Daarna nog boodschappen doen en naar huis bollen. Laatste wapenfeit van de dag is het binnenbrengen van de Dodge in de garage. Onderhoud voor onze lange tocht naar het Noorden.

Vrijdag Calle afzetten aan haar werk bij de tennisclub. Het complex is een beetje verloren glorie. Mits een beetje investering en inspanning kan er iets mooiere en beter van gemaakt worden. Dan terug naar het ID-lab want de school van Amber heeft quasi onmiddellijk gereageerd. Een dikke pluim daarvoor. Nu is alles in orde en de dame vernieuwd haar ID. De mijne had ze al verlengd zodat we op zijn minst met 2 de ganse maand augustus gedekt zijn. Als we blijven, dan moeten alle kaarten opnieuw verlengd worden, maar daar hebben we tijd voor in de eerste week van augustus en na onze trektocht. Na de administratie naar huis, koffie drinken en een beetje vanalles doen.

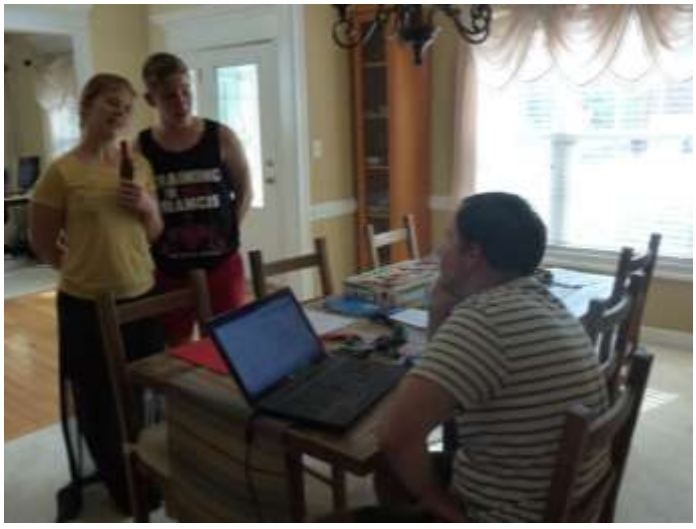

Zaterdagmorgen weer vroeg op. Yep, naar het aquarium. Als we de parking oprijden krijg ik een telefoontje van Sonny. Alle twee zijn duikers zijn laat en hij heeft een huwelijksaanzoek te doen. Amber en Loic zijn meegekomen en lopen rond. Loic filmt, of beter hij probeert te filmen. Het huwelijksaanzoek bestaat uit het tonen van een bord waarop het verzoek geschreven staat. Best leuk. De rest van de duik is ook leuk. Ik besef dat dit misschien wel de laatste zou kunnen zijn. Daarna is het even wachten op Ciaran. Hij werd door toedoen van zijn broer en zus terechtgewezen. Hij was te veel met hen aan het praten terwijl er andere bezoekers stonden. Geen erg.

Van het aquarium naar Little Creek voor de eerste golfsessie van de kids. Amber en Loic starten al met de beginselen, terwijl Ciaran en ik ons omkleden. Daarna even warm slaan en de basis herhalen. Rond 14u00 beginnen we aan hole 9. We doen de tweede helft omdat Idzaerd en ik de vorige keer de eerste 8 holes geslagen hebben. Het is lekker warm weer en het is leuk met vijven op de green te staan. Idzerd brengt veel geduld op om met deze dikke beginners te golfen. Mede daardoor is het leuk, hoewel het zeer traag gaat. Er is bijna geen volk, dus we storen niet echt iemand.

Amber raakt scheerlings een eekhoorntje maar het beest besefte het niet. Hillarisch om te zien en Amber voelt zich schuldig. We slaan ook een heleboel ballen in het water, maar dat is geen probleem want Idzerd heeft ballen genoeg mee. Ballen die hij op de green gerecupereerd heeft en niet van plan is mee naar Nederland te nemen. Tegen het einde moet ik afhaken, want ik moet Ciaran naar zijn werk voeren. Afzetten en dan

weer terug naar JEB. We gaan met zijn allen even langs bij Heleen en blijven een beetje plakken. Calle wil niet afkomen om even gezellig de avond af te sluiten omdat ze te veel werk met voorbereiding van de reis heeft. Jammer, maar begrijpelijk.

De grote auto is door een noodgeval pas vandaag in orde. Er zijn opnieuw kosten aan en er moeten opnieuw banden op. Deze banden zijn echter niet in voorraad. Het zal weer spannen met ons vertrek.

Zondag rij ik naar de bandencentrale. Gelukkig zijn die 7 op 7 open. Omd&t ik geen afspraak heb, kunnen ze me onmiddellijk helpen. Raar, op afspraak konden ze het niet meer doen. Daarna gaan supporteren voor de Belgische voetbalploeg. Ze winnen! Iedereen is er en het is een leuke bende bij Peter en Isabelle.

’s Avonds heb ik geen goed gevoel bij ons vertrek. We zullen ons gepland vertrekuur niet halen en we moeten op reis zonder bevestiging van wat er ons de komende maanden te wachten staat. Blijven of terug?

Maandag moeten we nog een paar dingen regelen voor we kunnen vertrekken. Terwijl Calle en de rest zich ontfermen over de valiezen en bagage, moet ik Ciaran gaan inschrijven voor de Summer school Engels. Hij moet aan deze cursus starten voor het geval we moeten vertrekken. Ik spreek af met de counselor Judy, die vandaag de inschrijvingen voor Grassfield voor haar rekening neemt, dat we tijd hebben tot de laatste week van de cursus om af te haken. Immers, als we blijven mag hij deze cursus niet afronden, want anders heeft hij gedaan met high school. Ik moet ook even de bank binnen springen om enkele cheques te innen. Daarna de nutvoorzieningen stoppen via het internet.

Als alle bagage klaar is, beginnen we aan het puzzelen om alles in de koffer en in de auto te krijgen. Resultaat we vertrekken maar 90 min later dan gepland. Nog binnen de marges van mijn reserve.

Ik zet mijn kompas, of beter gezegd de GPS, richting noorden. Iedereen en alles klaar? En hop, we vertrekken weer op reis door de USA.

59 Elite reklaam
Regio 1 - NR. 1361
Lieve gratjes van de haan!
“Papa, hoe heette de schoonmoeder van Adam?”
“Adam had geen schoonmoeder,
Adam leefde namelijk in het paradijs.”

57: Den Grootte Trek naar het Noorden

Proloog

Na onze lange reis naar de overkant is onze trektocht dit jaar korter. Ons eerste plan rekening hield met een ritje naar de Panhandle in, maar dat hebben we met zicht op een verhuis eind juli geannuleerd. De geschatte afstand is 7500 km, en uit ervaring reken ik daar 20 à 30 % bij. In een oogopslag ziet ons reisplan er als volgt uit:

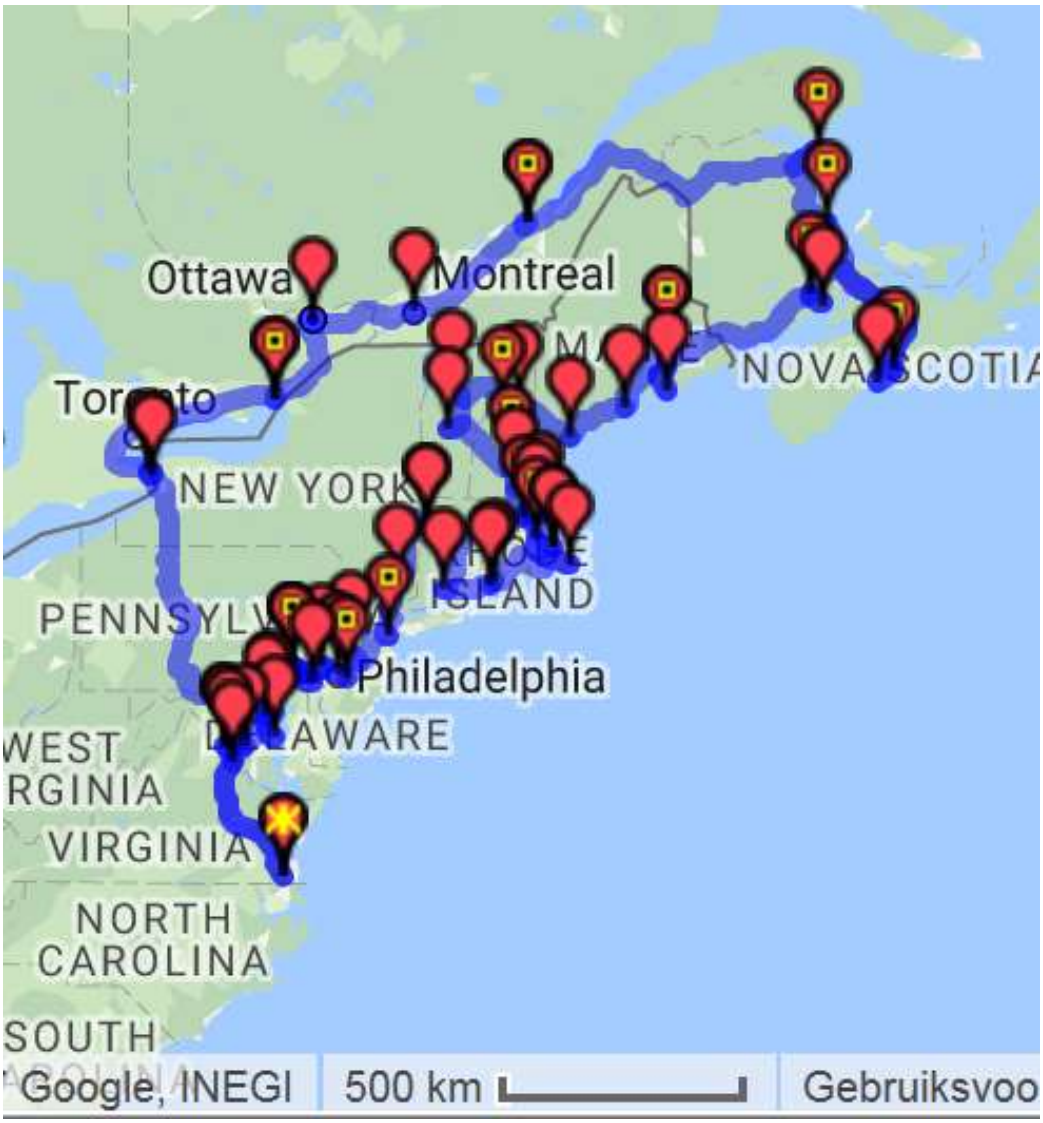

We staan dus op de vooravond van een lange road trip. Alles overnachtingen zijn geboekt, zodat we voor iedere dag weten waar we moeten zijn. Als beloning voor het vreten van duizenden kilometers en het trotseren va gevaren zoals defecten, botsingen met wilde dieren en andere dingen, zonnebrand, uitdroging, zonder brandstof vallen, muggenbeten, … zullen we tal van nationale en andere parken bezoeken, dingen zien en doen die sommigen nooit zullen ervaren.

Gelukkig hebben we geleerd uit de ervaringen tijdens de vorige zomerse trip. We pakken minder overbodig materiaal mee. Wij zijn er klaar voor!

Zoals vorige keer schrijft Calle terwijl ik rij. Het woord is dus aan haar.

[Calle]

Na 2 jaar geleden het Zuiden onveilig gemaakt te hebben en verleden jaar het Westen verkend te hebben, is het dit jaar de beurt aan het Noorden om door de familie Van Hoeserlande ontdekt te worden.

Sinds enkele dagen is ons gezinnetje weer compleet: Amber en Loic zijn dadelijk na Loics laatste examen op het vliegtuig gesprongen en zijn op de langste dag van het jaar eventjes voor middernacht in Norfolk gearriveerd. Iedereen super gelukkig om onze 2 studentjes eindelijk terug in de armen te kunnen sluiten!

Terwijl Amber rustig ‘acclimatiseert’, maakt Loic van de gelegenheid gebruik om de vrienden die hij in september vorig jaar moest achterlaten, opnieuw op te zoeken. We zien hem dan ook maar zelden in huis rondlopen.

Naar goede gewoonte brengen we donderdagavond onze Dodge naar de garage voor een algemeen nazicht: alhoewel de afstand die we dit jaar gaan afleggen beduidend kleiner is dan die van vorig jaar, is het een veilig gevoel om te weten dat we op onze auto kunnen vertrouwen voor de komende trip.

Echter, alsof de duivel ermee gemoeid is, krijgen we ook deze keer weer minder goed nieuws te horen: een (plastic) onderdeel is gebroken en moet dus vervangen worden. Bovendien zijn ook de 2 voorste banden versleten (alweer?), wat maakt dat we nog op zondag, de dag voor ons vertrek, een bandencentrale moeten aanspreken om dit euvel weg te werken…

Dag 1: Van Chesapeake (VA) naar Manassas (VA)

285 mijlen / 459 km totaal / 6731 stappen

Zo breekt maandagochtend aan, de dag van ons vertrek. Zoals steeds is perfectionistisch ikke de voorbije dagen bezig geweest met het wassen en strijken van alles wat mee moet. Vastbesloten om ditmaal wél het vooropgestelde vertrekuur (12u00) te halen, sta ik om 07u00 op om een stevig ontbijt klaar te maken, waarna ik nog enkele kledingstukken die net uit de wasmachine komen, strijk. Vervolgens maak ik Seighins en onze koffer, zodat ik rond 11u30 kan douchen en dus flink op tijd klaarsta.

De weg naar de hel is geplaveid met… juist! Alhoewel iedereen z’n steentje bijdraagt, slaag ik er toch weer in om ons vertrek met meer dan een uur te vertragen. Gelukkig is m’n gezin onderhand zo gewend geraakt aan mijn manier van voorbereiden dat er niet teveel woorden aan vuil gemaakt worden. Bovendien verkeren we nog in een euforische stemming: na Ambers resultaten gisteren - geslaagd voor het tweede jaar vroedkunde! - heeft vandaag ook Loic verlossend nieuws ontvangen – eerste jaar burgerlijk ingenieur met verve afgerond!

Een laatste kiekje van de vertrekkensklare auto en we kunnen aan ons avontuur beginnen!

De rit naar onze eerste vakantiebestemming verloopt vlot: geen opstopping aan de brug en de tunnel ditmaal, enkel af en toe vertragend verkeer. We eten ons middagmaal, zelfgebakken pistolekes, op en beginnen zowaar in verlofmodus te geraken.

Iets na vieren arriveren we aan het National Museum of the Marine Corps. Onder een tamelijk dreigende lucht stappen we de immense inkomsthal, overkoepeld door een glazen dak, binnen. Aangezien we maar 3 kwartier hebben – het museum sluit om 17u00 – leidt een vriendelijke gids ons rechtstreeks naar de tentoonstelling die momenteel loopt: de slag om Iwo Jima. We maken kennis met een heuse veteraan die alles op de eerste rij meegemaakt heeft: de sympathieke Frank Matthews, ondertussen 92 jaar oud. Na een korte babbel met deze krasse oudstrijder verspreidt ons groepje zich doorheen het museum om toch zoveel mogelijk te kunnen bezichtigen. Wereldoorlog II, Vietnam, Korea… veel te veel interessante zalen om op deze korte tijd te kunnen bezoeken. Als we nog een jaartje langer kunnen blijven, keren we zeker naar dit museum terug om het aan een uitgebreider bezoek te onderwerpen!

Eens terug buiten maken we nog een korte wandeling doorheen de prachtig onderhouden 'Memorial Garden': het pad dat aan beide kanten afgezoomd is met 'in-memoriamstenen' leidt ons naar verschillende standbeelden en herdenkingszuilen.

Ons eerste overnachtingsadresje ligt op slechts enkele minuten rijden van het museum: de Best Western in Manassas. Tot grote spijt van de jongens is er geen zwembad aanwezig. De 2 oudste zonen gaan

dan maar een beetje trainen in de fitnesszaal, terwijl onze chauffeur een powernap doet en ik onze foto’s van vandaag op de laptop overzet.

De 2 sterstudenten hebben de ‘eer’ om het restaurant waar we (toch een beetje) zullen vieren, te kiezen. De vlakbijgelegen ‘Ruby Tuesday’ komt als winnaar uit de bus. Amber en ik genieten van een cocktail, Hoesy bestelt een grote pint. Alhoewel Loic nog geen 21 jaar is en dus nog geen alcohol mag drinken, kan hij toch ongemerkt een slokje van het drankje van z’n zus nemen.

Na het avondmaal springen we nog even binnen in de WalMart met de bedoeling om brood voor morgen in te slaan. Finaal komen we een tijdje later buiten met een iPhonehoesje en een nachtjapon voor Amber, snoep en o ja, ook brood. Ciaran doet z’n zus een Minionspyjama cadeau: nu hij een studentenjob heeft, verdient hij extra centjes en daar is hij best trots op!

De eerste nacht kiezen de kids ervoor om allemaal samen te slapen en wij betrekken dus de andere kamer. Hoesy is moe en valt quasi onmiddellijk in slaap, maar ik blijf nog een beetje op Facebook vertoeven.

Met het vaste voornemen om morgenochtend een half uurtje te gaan fitnessen, val uiteindelijk ook ik in slaap…

Dag 2: Manassas (VA)

178 mijlen / 745 km totaal / 14917 stappen

Gepland:

De eerste keer word ik wakker om iets voor 05u00. What???? Véél te vroeg om nu al op te staan! Ik slaag erin om terug in slaap te vallen, maar zoals gewoonlijk wordt de rest van m'n nachtrust ontsierd door een zware, rare droom. Als ik dan ook rond 07u30 ontwaak, besluit ik bijna onmiddellijk dat er van fitnessen deze morgen niet veel in huis zal komen. Flarden van m'n droom spoken nog door m'n hoofd dat tamelijk pijnlijk aanvoelt. Juist, ja: slapen in een hotelkamer waar de vensters niet open kunnen en er dus 's nachts geen frisse lucht binnen komt, bezorgt me dikwijls hoofdpijn. De airconditioning doet er natuurlijk ook geen goed aan…

Ik beslis dan maar een douche te nemen en vervolgens de rijpe ananas die we van thuis meegenomen hebben, vakkundig te 'slachten' en over verschillende vershoudzakjes te verdelen. De helft, in blokjes gesneden, gaat mee naar beneden naar de ontbijtruimte. De andere helft, nog steeds grote stukken, vindt een plaatsje in de koelbox.

Terug op de kamer pakken we alles in en doen we het mini-afwasje, zodat we om iets na 10u00 kunnen uitchecken. We blijven vandaag in Manassas, want gaan ons

voor het grootste deel van de dag onderdompelen in 2 belangrijke slagen van de Burgeroorlog: de 'Battles of Bull Run'. Beide veldslagen werden met een verschil van 13 maanden in de onmiddellijke omgeving van Manassas gevoerd, en 2 keer waren de Geconfedereerden de winnaars. Terwijl de Zuidelijken naar deze treffens refereren als 'The Battles of Manassas' – zij gebruiken de naam van het stadje – staan de slagen bij de Noordelijken als 'The Battles of Bull Run' bekend, naar het riviertje dat door de plaats van het gebeuren stroomt.

Het bezoekerscentrum is gelegen op Henry Hill, de plaats van de 1ste slag van Manassas. We arriveren op tijd om uitleg te krijgen over de verschillende plekken waar strijd geleverd werd en dan aan te sluiten bij de sessie van 11u00 waarin de ranger uitvoerig het verloop van de 1ste veldslag uit de doeken doet.

Het is warm, en alhoewel we in de schaduw van een grote boom staan te luisteren, wordt het een behoorlijk zweterig uurtje. We vernemen hoe Stonewall Jackson aan z'n beroemde bijnaam kwam en leren dat deze 1ste slag slechts 1 burgerslachtoffer eiste: de oude weduwe Henry die op haar boerderijtje te midden van het strijdgeweld ingesloten geraakte.

We zijn blij als we het bezoekerscentrum terug kunnen binnenstappen waar in het filmzaaltje een documentaire, ingesproken door Richard Dreyfuss, een poignant overzicht van de beide slagen verhaalt. Het verhaal wordt gelardeerd met citaten van militairen die meestreden en re-enactmenttaferelen die het geheel aanschouwelijk maken.

Na deze film, die 3 kwartier in beslag neemt, beslissen we om naar een andere plek van het strijdtoneel te rijden, waar er om 13u00 een uiteenzetting over de 3de dag van de 2de veldslag plaatsvindt. In tegenstelling tot de 1ste veldslag die slechts 1 dag duurde (21/07/1861), werd de 2de veldslag in 3 dagen uitgevochten: van 28/08 tot 30/08/1862.

Er dagen geen andere geïnteresseerden meer op, dus het wordt een privé-rondleiding voor ons gezin. Ranger Hank neemt ons op sleeptouw naar de onafgewerkte spoorwegbedding van Deep Cut, waar de Geconfedereerden stand

hielden tegen de aanval van de Unionisten. Onze sympathieke gids is een goede verteller en dus wordt het een leuke sessie. Het is nog steeds warm – ondertussen is de zon door de wolken gekomen – maar de wandeling doorheen de velden wordt toch enigszins verkoeld door een briesje.

Onze maag begint te knorren: tijd om te eten! We rijden naar nóg een ander punt van het slagveld en vinden langsheen het pad naar het kleine bezoekerscentrum een zitbank op een plekje in de schaduw. Daar eten we de bokes die Amber en ik deze ochtend gesmeerd hebben op.

Na dit ogenblikje rust vliegen we er weer in: we wandelen naar het bezoekerscentrum dat ondergebracht is in de vroegere Brawner Farm. Daar speelde de 1ste dag van de 2de veldslag zich af. Eerst bekijken we in een apart vertrek de grote kaart waarop de troepenbewegingen met lichtjes uitgelegd worden. Wederom zijn wij de enige bezoekers om de uiteenzetting van een vriendelijke vrouwelijke ranger bij te wonen, en opnieuw worden we vergast op een privé-uiteenzetting over het verloop van deze dag. We wandelen een eindje de velden in, tot voorbij de omheiningen waarachter Jacksons mannen zich weleer verschansten.

We rijden nog even terug naar het grote bezoekerscentrum op Henry Hill om nog enkele foto’s van Henry House en het graf van de onfortuinlijke oude weduwe te nemen en bekijken finaal het verloop van de 1ste veldslag op een lichtgevende kaart.

Doordrenkt van de gebeurtenissen van een goeie 150 jaar geleden – beide partijen dachten bij de aanvang van de 1ste slag van Manassas dat dit gevecht het einde van de Burgeroorlog zou betekenen – zetten we koers naar een ander hotel in Manassas, de Wyndham Garden. Normaal gezien zou dit ons eerste overnachtingsadres geweest zijn, totdat we beslisten onze trip een dag vroeger te beginnen. Tegen dan echter was de prijs van de kamers serieus toegenomen, vandaar dat we de 2 overnachtingen in Manassas in 2 verschillende hotels geboekt hebben.

Net op tijd slagen we erin om onze bagage het hotel binnen te brengen: dikke druppels kondigen een hevig onweer aan dat enkele tellen later losbarst. Ja, er is een zwembad in dit hotel, maar eerst gaan de 2 oudste jongens weer fitnessen. Ik maak van deze periode van rust gebruik om de foto’s op m’n laptop over te zetten en de nieuwtjes op Facebook te lezen. Een beetje ongemakkelijk bedenk ik dat ik nog steeds geen letter op papier gezet heb over onze gebeurtenissen van de 2 voorbije dagen. Ik mag niet te lang meer wachten om daarmee te

beginnen, anders bouw ik een achterstand op die nog moeilijk weg te werken zal zijn…

Een beetje aan de luie kant én omwille van het onweer besluiten we in het restaurant van het hotel te eten. Geen haute cuisine, maar goed genoeg om onze honger te stillen. Seighin is moe en hangerig, maar eens terug op de kamer valt daar nog maar weinig van te bespeuren. We moeten effe ingrijpen om hem in bed te krijgen; de 2 broers moeten hun game in volume laten dalen, anders geraakt die kleinste nooit in slaap.

Ook Hoesy en Amber vertoeven al snel in dromenland, maar ik werk nog tot na middernacht door om ook de foto’s van vandaag op Facebook gepost te krijgen. Verdorie, wanneer ga ik nu eindelijk aan het reisverslag beginnen?

Dag 3: Van Manassas (VA) naar Baltimore (MD)

498 mijlen / 1547 km totaal / 7393 stappen

Ondanks het feit dat ik 2 keer wakker word (om 04u30 en 2 uurtjes later nog eens), moet ik toegeven dat ik deze nacht toch iets beter geslapen heb. Om 07u30 hou ik het in bed liggen voor bekeken en installeer ik me in de zetel om eindelijk met ons reisrelaas te starten.

Een tijdje later ontwaken m'n 2 kamergenoten, Hoesy en Amber, en wordt er gestart met de voorbereiding van het ontbijt. Yep, we eten op onze kamer vandaag, wegens geen ontbijt inbegrepen. We hebben echter genoeg voorraad aan fruit en yoghurt en ontbijtgranen mee, dus hoeven zeker geen honger te lijden. Het overgrote deel van de rijpe meloen wordt in stukjes gesneden en gretig naar binnen gewerkt; de resterende partjes gaan in een Ziploc-zakje.

Er wordt gedoucht, tanden gepoetst, ingepakt, afgewassen, maar uiteindelijk raken we dan toch vertrekkensklaar. Nog een foto van ons hotel voor het reisverslag en weg zijn we!

We hoeven niet echt lang te rijden om op onze eerste bestemming van vandaag te geraken: Mount Vernon, het landgoed van de 1ste president van de USA, George Washington. De parking staat aardig vol, maar de wachtrij aan de kassa is kort. Wij hebben via het internet tickets aangeschaft en hoeven dus zelfs niet aan te schuiven. In het bezoekerscentrum worden we verwelkomd door een groep beelden die George en echtgenote Martha en hun 2 kleinkinderen voorstellen.

Een netjes verzorgd pad leidt ons naar 'the mansion', het woonhuis van het gezin Washington. We zijn ruim op tijd voor onze toer die pas om 12u00 begint. De wachttijd vullen we in met het rondwandelen in de prachtig aangelegde tuin en nabijgelegen serre. Een gids vertelt ons dat er binnen in het huis geen foto's mogen genomen worden en dat we dienen aan te sluiten, zodat haar collega's op vaste punten in de woning hun uitleg kunnen geven.

De residentie is indrukwekkend en voorzien van uiterst moderne toepassingen – voor die tijd dan toch. We wandelen door de verschillende vertrekken, kijken vanuit de zuilengalerij aan de achterkant van het huis uit op het glooiende grasperk dat uitgeeft op de rivier, ontdekken de originele sleutel van de Bastille

(een cadeautje van Lafayette aan Washington). George Washington beschikte zelfs over een heuse 'man cave': een kamer vol met boeken, een stoel voorzien van een 'automatische' waaier die voor verkoeling van de zittende persoon zorgt, een lamp gevuld met walvisolie die aangestoken werd als het begon te schemeren en een lichtcapaciteit van 40 W produceerde. Daar kan kaarslicht niet tegenop!

Eens terug buiten lopen we rond op het immense domein. We bekijken de omliggende bijgebouwen, elk met een eigen doel: een washuisje, een schoenmakersatelier, de 'kelder' waar de verfstoffen bewaard werden, de stallen voor de paarden met daarnaast de ruimte voor de koetsen en rijtuigen, het huisje van Washingtons klerk,…

De weg leidt ons vervolgens naar 'the warf', de steiger waar de boten van de bezoekers aanlegden, maar waar ook de goederenschepen aanmeerden die handelswaren aanvoerden en producten van het landgoed voor verkoop naar de steden brachten. Vlakbij liggen de akkers waar allerhande gewassen geteeld werden (en nog steeds worden) en een kleine scheepsbouwwerf waar men met authentieke werktuigen een schip uit Washingtons tijd aan 't bouwen is.

Een van de gidsen vraagt of we Nederlanders zijn. Tiens, een Amerikaan die onze taal herkent en niet verwart met Duits, of zelfs Frans? Blijkt dat de jongeman in Leiden geboren is, maar in de States opgegroeid is. Z'n moeder is Nederlandse van geboorte en bezit de dubbele nationaliteit. Alhoewel hij geen Nederlands meer spreekt – z'n ouders hebben het snel opgegeven om hun kinderen tweetalig op te voeden – doet het hem deugd om 'de taal van thuis' te horen spreken ☺

We vervolgen onze weg naar de graftombe van de president en het kerkhof en bijbehorend gedenkteken van de slaven die op het domein woonden en werkten. Washington was een man met vooruitstrevende ideeën en dat blijkt uit alles wat

we bezoeken: de manier van afwisselende verbouwing van gewassen, de natuurlijke afsluitingen van z’n boomgaarden en groententuinen, het bestrijden van ziektes en schadelijke dieren die de oogst bedreigden, de behandeling van z’n slaven, de toepassing van nieuwe energiebronnen.

We keren terug om de andere kant van de residentie te bezichtigen. Ook hier een aantal gebouwtjes met ieder hun eigen functie: het verblijf van de opzichter, de weefruimte, de smidse. Daar lopen we een student uit Kortrijk tegen het lijf die een jaar bij een Amerikaanse familie woont. Hij vindt het leuk om eventjes terug Vlaams te kunnen spreken en er ontspint zich een geanimeerd gesprek.

Tenslotte bereiken we de barakken waar de slaven verbleven; mannen en vrouwen hadden een apart onderkomen. Dan wandelen we naar de uitgang van Mount Vernon: dit is inderdaad een mooi landgoed!

Omdat we rats vergeten zijn om brood te kopen, lokaliseren we een Walmart om het nodige voor het middagmaal in te slaan. Met het oog op het tamelijk vroege avondmaal beslis ik van zelf niet te eten, maar smeer ik de bokes voor de rest van het gezin, zodat we in de auto kunnen lunchen. We zijn onderweg naar Annapolis, de hoofdstad van Maryland, om de United States Naval Academy te bezichtigen.

Om stipt 17u00 bereiken we deze bestemming, het tijdstip waarop het bezoekerscentrum z’n deuren sluit. Dan maar zelf wat op de campus rondslenteren, onder de indruk van de behoorlijk grote gebouwen die daar staan. We gaan Dahlgren Hall binnen, het gebouw waar er gegeten wordt, maar tevens verschillende ceremonies worden gehouden. We wandelen voorbij de Navy Academy Chapel, die meer de allures van een grote kerk heeft, en komen op het voorplein van Bancroft Hall terecht. Daar staat alles al klaar voor morgen: dan worden immers de nieuwe kadetten ingezworen!

Bancroft Hall herbergt tevens de grootste slaapzaal van de USA – sommigen beweren zelfs van de hele wereld: alle kadetten van de academie, zo’n slordige 5000, logeren daar tijdens hun opleiding. Memorial Hall, de ‘herdenkingszaal’, met een prachtige parketvloer die het vertrek op een balzaal uit een sprookje laat lijken, hangt vol met de namen van alle Navy-mannen en –vrouwen die in de strijd omgekomen zijn.

Langzamerhand wordt het tijd om terug naar de auto te keren: om 18u00 hebben we immers afgesproken met de familie Miller in de Boatyard Bar & Grill! Zij zijn in Annapolis om Ali uit te zwaaien die morgen haar intrede in de Naval Academy

zal doen. Loic heeft daarom aan Ali gevraagd of er nog een mogelijkheid was dat ze elkaar voor de laatste maal konden zien, waarop we prompt uitgenodigd werden om samen te gaan eten.

De begroeting verloopt hartelijk; neen, we verstoren geenszins een intiem laatste avondmaal onder familieleden! Het wordt een leuk samenzijn: het eten is lekker (seafood!), het gezelschap aangenaam. Ali en Loic zitten naast elkaar en nog steeds is die speciale band tussen hen voelbaar. Joanna, Ali’s oma, vertelt honderduit en Joe, Ali’s papa, dolt met z’n 2 dochters – zoon Nick is er niet bij.

Na een copieuze maaltijd afgesloten met een nog omvangrijker dessert moeten we dan toch echt afscheid nemen: de komende 7 weken, tijdens de ‘initiatie’, is Ali onbereikbaar voor de buitenwereld. Gelukkig is zus Jess er, die binnenkort aan haar laatste jaar in de Naval Academy begint. Het is een raar gevoel, het besef dat de kans heel groot is dat dit de laatste maal is dat we Ali gezien hebben… ☹

We rijden nog even de stad in: het is een mooie zomeravond en we willen van de gelegenheid gebruik maken om het capitool van Maryland te bekijken. Annapolis blijkt een charmant, oud stadje te zijn: nauwe winkelstraatjes, ‘vintage’ gebouwen. Het Maryland State House ligt op een heuveltje; het is het oudste staatscapitool in de VS dat continu in gebruik is geweest. Vlakbij ligt een pleintje dat gewijd is aan de beroemde gekleurde advocaat

De rit naar ons volgende hotel, een Best Western Plus nabij Baltimore, neemt nog een uurtje in beslag. Grote teleurstelling bij de jongens als ze vernemen dat het zwembad maar tot 20u00 open is en ’s morgens pas om 10u00 terug toegankelijk is. Aan de receptie merk ik ook dat ik m’n Amerikaanse creditcard niet meer terugvind: hoogstwaarschijnlijk vergeten in het restaurant, want daar heb ik hem de laatste keer gebruikt. Een telefoontje naar de grill brengt geen oplossing: alhoewel ze nog open zijn, krijg ik niemand aan de lijn en word ik afgeleid naar een antwoordapparaat. Ik spreek een boodschap in en hoop dat ze me zo snel mogelijk terugbellen…

En de rampspoed is nog niet ten einde: eens ik me met m’n laptopke in bed geïnstalleerd heb, zoek ik vruchteloos naar m’n memorystick. Het kan niet anders dat ik die laten liggen heb op ons vorige logeeradres. Verdorie, niet alleen enkele foto’s, maar ook een deel vertrouwelijke info staan op die stick! Morgen zeker met het hotel contact opnemen!

M’n 2 grote mannen liggen allang te ronken als ik eindelijk het licht uitknip: té lang bezig geweest met het overzetten van foto’s en het posten van onze belevenissen op Facebook!

Dag 4: Van Baltimore (MD) naar Leola (PA)

443 mijlen / 2260 km totaal / 14340 stappen

Alhoewel het gisterenavond laat is geworden, verbaas ik me over het tamelijk uitgeruste gevoel als ik voor de 1ste keer wakker word en me realiseer dat ik nog eventjes verder mag slapen. Ik heb de wekker om 07u30 gezet, maar sta vóór dat tijdstip al onder de douche. De volgende 3 nachten brengen we immers op een Amishboerderij door en aangezien ik niet weet in welke mate er 'moderne luxe' aanwezig is, kies ik het zekere voor het onzekere en was ik dus nu al m'n haar.

Terwijl Hoesy onder de douche staat, probeer ik nogmaals papie en mamie via Skype te bereiken, maar ook nu heb ik geen succes. M'n telefoontje naar het hotel in Manassas om te horen of ze toevallig m'n memorystick niet gevonden hebben, draait eveneens op een sisser uit. Om 08u30 arriveren Amber, Ciaran en Seighin en als ze merken dat Loic nog steeds slaapt, maken ze hem met veel plezier wakker.

Na het ontbijt beneden in het hotel, ben ik van 'smeercorvee': de sandwiches, boterhammetjes en ciabattabroodjes worden vakkundig over de verschillende lunchzakjes verdeeld, terwijl de rest van de familie alles inlaadt. Nog even tanden poetsen en we kunnen aan onze verkenning van Baltimore beginnen.

Gisterenavond hebben Hoesy en ik nog even getwijfeld of we vandaag de bezichtiging van deze stad toch niet zouden combineren met een bezoek aan het slagveld van Antietam, maar finaal hebben we toch gekozen voor een ‘rustige’ daginvulling.

We zetten eerst koers naar het befaamde Fort McHenry. Op zich doet deze naam waarschijnlijk bij weinigen een belletje rinkelen, maar toch is deze plaats érg gekend voor een zeker feit: hier werd immers het Amerikaanse volkslied geboren!

In de nasleep van de Oorlog van 1812, waarin de Britten de Amerikanen bevochten, lag de Britse vloot op 13/09/1814 voor Baltimore, met het vaste voornemen om de nodige steun te verlenen aan de Britse troepen die de stad belegerden. Gedurende 25 uur wordt daarom Fort McHenry, het enige verdedigingsbastion van de stad, zwaar bestookt door de kanonnen van de Britse vloot. Als in de vroege morgen van 14/09/1814 een vlag boven het fort gehesen wordt, duurt het door de laaghangende rook eventjes vooraleer Francis Scott Key, een jonge, Amerikaanse advocaat die het hele bombardement vanop een van de Britse schepen gevolgd heeft, kan ontwaren wie als overwinnaar uit de strijd komt. Ontroerd door de aanblik van de Amerikaanse (toen met nog maar 15 sterren bezaaide) vlag, zet hij een gedicht over dit ogenblik op papier. In 1931 wordt dit gedicht, ‘The Star-spangled Banner’, het officiële volkslied van de USA.

Genoeg geschiedenis! In het bezoekerscentrum van het fort aarzelt de vriendelijke parkranger achter de balie even als we onze militaire identiteitskaart tonen en hem vertellen dat we een nieuwe jaarpas voor de National Parks willen aanschaffen: ‘I don’t know if I can arrange this: it’s a foreign ID.’. Hij vervolgt echter met de vraag of wij verleden jaar óók zo’n pas gekregen hebben, en als we dit bevestigen, overhandigt hij ons zonder verdere poeha het pasje. Nice: zomaar eventjes 80,00 USD cadeau gekregen!

Eerst bekijken we de kleine tentoonstelling in het zaaltje naast de inkomhal waarin een mooi overzicht van de ‘War of 1812’ te vinden is. Om 11u30 wordt een korte historische documentaire over de slag om Baltimore getoond, die natuurlijk eindigt met het spelen van ‘the national anthem’. Om dit vaderlandslievende moment extra kracht bij te zetten, schuift het projectiedoek omhoog en krijgen we vrij zicht op het fort mét de Amerikaanse vlag. De Amerikanen weten hoe ze

hun patriottisme aan de man kunnen brengen!

Het fort zelf ligt op wandelafstand van het bezoekerscentrum. Het is een heerlijk zonnige dag, iets minder warm dan de voorbije dagen. Op het binnenplein van het bouwwerk aangekomen, worden we begroet door 'fife and drum'-klanken. De 2 muzikanten, getooid in een outfit van begin de 19de eeuw, geven uitleg over de betekenis van muziek in het dagdagelijkse leven in het fort en tijdens de strijd.

Daarna bezichtigen we op ons gemak het ganse fort: we wandelen de verschillende vertrekken binnen, begeven ons op de borstweringen, kijken uit over de baai waarlangs 2 eeuwen geleden de Britse vloot landinwaarts zeilde. Een zeer verzorgd 'openluchtmuseum'!

Ondertussen is het lunchtijd geworden en dus zoeken we een goed plaatsje in de schaduw van een van de bomen langs het water om daar onze boterhammen op te eten. M'n 2de poging om het restaurant van gisterenavond te bereiken om naar m'n kredietkaart te informeren, slaagt wel: ik krijg een vriendelijke jongedame aan de lijn die m'n gegevens noteert en belooft me terug te bellen van zodra ze de manager heeft kunnen bereiken.

Al na 5 minuten komt het verlossende nieuws: ja, m'n kredietkaart is daar blijven liggen! Of ik vrienden van ons mag langssturen om ze op te pikken? Ja, geen enkel probleem: gewoon effe de naam van die mensen opgeven en hen natuurlijk op de hoogte brengen dat ze daar verwacht zijn.

Juist nadat ik een berichtje met de vraag tot ophalen van m'n kaart naar Joanna, Ali's grootmoeder, gestuurd heb, belt de vriendelijke jongedame nogmaals. Ze excuseert zich oprecht, maar de manager heeft haar gezegd dat het tegen de wet is om de kaart met iemand anders mee te geven. Ik leg haar uit dat we ondertussen al in Baltimore zitten en we écht niet meer naar Annapolis kunnen terugrijden. Er helpt echter geen lievemoederen aan: ik moet me in hoogsteigen persoon, mét foto-ID komen aanbieden. Een beetje kortaf zeg ik haar dat ze de kaart dan maar moet vernietigen…

Ondertussen zijn we teruggewandeld naar de parking. We rijden de stad in en zetten de auto in een van de parkeergarages vlakbij de 'Old Marketplace'. Van daaruit slenteren we naar de nabijgelegen 'Inner Harbor', de gerenoveerde waterkant van de stad. We bezichtigen het indrukwekkende National Aquarium (alleen aan de buitenkant, tot grote spijt van Hoesy) en het Maryland Science Center. Aan de kades liggen historische schepen uit verschillende tijdsperiodes en rondom het water zijn er talloze restaurantjes en winkels. Tijdens onze wandeling wordt Ciaran 'getrakteerd' op een 'cadeautje' vanuit de lucht: gelukkig is het op z'n T-shirt, en niet op z'n haar!

Rond 16u00 stappen we terug de auto in: we moeten immers nog een anderhalf uurtje rijden naar onze eindbestemming van vandaag. Op de GPS zoeken we langsheen onze route een Walmart: we hebben proviand nodig voor morgenochtend, want we weten niet wat we in Amish County kunnen kopen. Onmiddellijk bij het binnenkomen, wordt onze aandacht getrokken door een koeltoog met enorme pizza's; unaniem besluiten de winkelaars (Hoesy, Amber en ikzelf) dat dit ons avondmaal zal zijn. Op die manier hoeven we alvast niet meer rond te rijden op zoek naar een eetgelegenheid ☺

Dan realiseren we ons dat we cash geld nodig hebben om het avondmaal bij ons gastgezin te betalen: in Amish County, en zeker op de boerderij waar we verblijven, werken ze niet met bank- en kredietkaarten. Via de app van onze Amerikaanse bank vinden we een geldautomaat die bij een geldopname geen extra kosten aanrekent. Terwijl ik het geld afhaal, gaat Hoesy snel tanken.

En wat zou een lekkere pizza zijn zonder een goed glaasje wijn (of in Loics geval, een frisse pint)? Ik zoek al driftig op de GPS naar een nabijgelegen drankenhandel – zoals in vele Amerikaanse staten, wordt ook in Maryland geen alcohol in de supermarkten verkocht – als Amber puur toevallig een 'liquor store' opmerkt. Een sixpack 'Dos Equus' en een flesje rosé later vervolgen we onze rit.

In het begin verloopt die moeizaam: het is aanschuiven geblazen op de snelweg, alhoewel het 'slechts' harmonicafiles zijn, en geen constant stapvoets rijden of zelfs stilstaan zoals in de andere rijrichting.

Om iets na 18u00 passeren we onze 2de staatsgrens: 'Smile, you're in Pennsylvania!'. Het onthaalcentrum langs de snelweg is nog open, en dus springen we eventjes binnen voor informatie over 'The Independent State'.

De rest van de rit verloopt rustig en zonder al teveel moeite vinden we ons logeeradresje voor de komende 3 nachten. Katie, een lieve, oudere Amish dame, begroet ons hartelijk en heet ons welkom in het gastenhuisje. Alles dik in orde daar: er is stromend water (douches!) en elektriciteit, en we hebben zelfs bereik op onze iPhones! De kids besluiten om met z'n vieren de benedenslaapkamer in te

palmen; wij hebben de keuze uit een van de 2 slaapkamers boven. We laden alles uit en installeren ons in het knusse onderkomen. Daarna zet Ciaran zich aan z’n ‘summerschool-opdrachten’ voor Engels en gaan de 2 andere jongens de boerderij verkennen. De 3 overblijvers installeren zich buiten in de achtertuin in de avondzon en genieten van de plattelandsgeluiden om zich heen.

Het aperitief wordt buiten aan de tafel genoten, onder het spelen van enkele spelletjes ‘Grote Dalmuti’. Als de pizza’s klaar zijn, verhuizen we naar binnen: de avondschemering heeft z’n intrede gedaan en het wordt koeler.

Ook na de maaltijd spelen we nog voort; Hoesy, niet zo’n grote gezelschapsspelfanaat, ontfermt zich over de afwas, Ciaran werkt verder op z’n laptop. Als wij naar boven trekken, beslissen de kids nog een filmpje op hun PC te bekijken. Ik werk het relaas van vandaag verder af en knip dan ook het lichtje op de oude kast in onze kamer uit. Benieuwd wat deze nacht gaat brengen!

Dag 5: Leola (PA)

572 mijlen / 3180 km totaal / 9518 stappen

Een rustige nacht op het platteland? Ja, tot 06u20. Ik word wakker door stemmen buiten: Amish boeren die naar het veld trekken? Wat volgt, is een aaneenschakeling van waken en dutten; van echt slapen komt er niets meer in huis. Ook Hoesy is niet echt uitgerust: de geluiden van 'den buiten' – blaffende honden, zingende vogels, loeiende koeien – hebben z'n slaap verstoord ☺

Om iets na 09u00 spring ik dan maar onder de douche, en ga naar beneden waar alles nog peis en vree is. Hoesy zet koffie, wat een welkome zet is. Papie en mamie krijgen we via Skype maar niet te pakken. Langzaamaan druppelen de kids binnen: eerst Seighintje, wat later gevolgd door Amber. We nemen op ons gemak ons ontbijt: vandaag is er een kalme dag ingepland. Geen lange ritten, geen geschiedenis (saaaaaai!), geen stadsbezoeken.

Als ook Loic en tenslotte Ciaran onder de wakkeren zijn, wordt het strijdplan voor de voormiddag besproken: wie gaat er mee de fameuze 'Covered bridges' in de omgeving bekijken? Hoesy heeft uit het grote aanbod van overdekte bruggen, bekend door de film 'The Bridges of Madison County', een vijftal geselecteerd die op een te behappen afstand van ons logeeradresje liggen.

Ciaran, die z'n summer school voor Engels begonnen is, blijft liever thuis om enkele uurtjes ongestoord te kunnen werken. Seighin is nog tamelijk moe, en die bruggen interesseren hem geen sikkepit. Waarschijnlijk wil hij liever 'gamen', wat in onze ogen een spijtige keuze is, maar voor hem is het eveneens verlof, dus we laten ook hem achter. We zetten nog een machientje was op – ja, er is een heuse wasmachine! – en beginnen dan aan onze speurtocht.

Het plannetje dat we mee hebben, is érg rudimentair: vele straten staan er gewoonweg niet op vermeld en naar mijn bescheiden mening kloppen ook de afstanden niet altijd. De 1ste brug vinden we nog tamelijk vlot, maar de volgende blijken een uitdaging te vormen. Eentje is er niet meer in gebruik en staat verscholen door het struikgewas en 'vermomd' als schuur vlak naast de nieuwe brug. Een andere is ergens in de velden gelegen, en dus moeten we de omliggende straten als referentiepunt nemen om hem te lokaliseren.

Bon, het is mooi weer, het glooiende landschap is rustgevend en we genieten van het uitje met onze 2 oudsten. We trekken foto's, filmen het rijden over de bruggen en bekijken nieuwsgierig de Amishboerderijen.

Omdat we nogal laat ontbeten hebben, en we vanavond om 17u30 al op ons eetadresje verwacht zijn, rijden we na het bruggenavontuur terug naar onze logeerstek om de 2 jongsten op te pikken. Dan zetten we met z'n allen koers naar de 'Lapp Valley Farm' waar ze volgens onze gastvrouw heerlijke, zelfgemaakte roomijs verkopen. Het is duidelijk een welgekend adres, want er staat een

behoorlijk aantal auto’s op de parking. In het winkeltje worden we door 2 jonge Amishmeisjes bediend: het ene bakt ter plaatse de verse ijshoorntjes, het andere schept de gewenste smaak uit. We kopen ook nog een bus verse, gegarandeerd hormonen- en andere rotzooivrije melk en zetten ons dan aan een van de ronde tafels buiten. Ondertussen is het beginnen regenen, maar de temperatuur blijft zwoel en onder het terrasafdak blijven we droog. De ijsroom is inderdaad om duimen en vingers van af te likken, en wordt duidelijk ook op prijs gesteld door een van de poezenbewoners van de boerderij: ze komt ongegeneerd bij ons op tafel liggen en wacht geduldig tot er een druppel ijs of een stukje koek binnen haar bereik komt.

Op de terugweg naar huis krijgen we het aangekondigde onweer over ons heen: gietende regen, behoorlijke windvlagen. De kinderen vinden het een beetje zielig als ze Amishbuggy’s zien die getrokken door een paard door dit weer zien rijden, maar de dieren zelf blijven gestaag voortlopen en schijnen niet teveel last te hebben van de nattigheid.

Eenmaal binnen gaat Ciaran terug aan de slag op z’n laptop, terwijl wij proberen uit te dokteren hoe we onze Rode Duivels in Lille kunnen volgen. Er is geen televisie aanwezig, maar we hebben onze 4G, dus we kunnen via onze iPhone de kwartfinale EK tegen Wales toch min of meer mee beleven. Hoesy ontfermt zich over de afwas van de ontbijtboel, wij gevieren verdiepen ons net zoals gisterenavond in het spelen van ons favoriete kaartspel, ‘Grote Dalmuti’.

Na 10 minuten scoort Naingolan de 1ste goal en op slag beginnen we al te dromen over de halve finale. Rond het half uur wordt echter de gelijkmaker gescoord. Geen erg: mocht het tot strafschoppen komen, dan is de kans groot dat onze ploeg toch wint, met zo'n keeper en een paar straffe aanvallers!

Tijdens de rust gaan Amber en ik buiten de was ophangen – de zon is er weer helemaal doorgekomen; we zijn juist op tijd terug binnen als de 2de helft begint. Al kaartend blijven we supporteren voor de Rode Duivels, maar onze hoop slinkt als er nog een doelpunt voor Wales valt, en dan nóg een… Nope, hier eindigt ons Europees voetbalavontuur!

Ik begin aan het relaas van vandaag, maar moet na een kwartiertje al stoppen: de was is, op enkele stukken na, al droog en we moeten ons klaarmaken voor het avondeten. Om iets na 17u30 arriveren we bij het echtpaar. Ze baten een Amish B&B uit en ontvangen ook toeristen voor het avondeten. We maken kennis met een Amerikaanse moeder en haar dochter, die daar vannacht blijven logeren.

Ben, onze gastheer, leidt ons eerst rond op de boerderij en vertelt met veel overgave over het Amishleven. We maken kennis met z'n 22-jarige merrie die de twee buggy's (een voor in de week, een voor 's zondags) trekt. We bekijken het kippenhok, de fruitbomen en druivelaars, de sauna (!) die een van z'n zonen gebouwd heeft. Dan leidt hij ons naar binnen om het huis aan ons te laten zien. In de keuken ontmoeten we Emma, z'n vrouw, die naarstig staat te koken. We vernemen dat ze niet met elektriciteit van het net mogen werken, wél met propaangas en zonnecellen. Ik zie een heel oude wasmachine/wrongel staan die ik

van vroeger bij m'n grootouders herken. We worden uitgenodigd om een speldje op de grote kaart van de USA te plaatsen op de plek waar wij wonen. Als Amber en Loic te kennen geven dat zij in België wonen, draait Ben de kaart simpelweg om en krijgen we een wereldkaart te zien. Ons landje zit echter al helemaal volgeprikt, dus we laten het maar zo; er komen duidelijk veel mensen van over de hele wereld hier over de vloer!

We zetten ons nog een poosje in de tuin terwijl het echtpaar de laatste hand aan het eten legt, en babbelen met de 2 andere gasten. Als we aan tafel uitgenodigd worden, zien we dat die vol staat met allerlei lekkers: aardappelpuree, 'mashed turnips', een schotel met een slaatje met zelfgemaakte dressing, rijst met stukjes worst, gerookte hespsneden. Het dessert is een zelfgebakken shortcake (indien gewenst met een beetje melk te overgieten) en schandalig lekkere, verse aardbeien.

De maaltijd verloopt geanimeerd – alles smaakt heerlijk! – en we komen heel wat te weten over de Amish. We mogen allerhande vragen stellen: Ben (en soms ook Emma) beantwoorden ze gretig. Ze spreken over 'the English' als ze het over de Amerikanen hebben. Ze vertellen over verkering en het huwelijksritueel, thuisbevallingen, hun eigen gezondheidszorg, de opvoeding van de kinderen, het hechte sociale leven, scholen, verkiezingen, kortom, over alle facetten van hun leven. Ja, ze mogen een auto hebben, maar er niet mee rijden. Mannen mogen hun baard pas laten groeien als ze getrouwd zijn. Ja, de 'Rumspringa' bestaat echt, en houdt in dat de jongeren vanaf 16 jaar los van hun familie en andere volwassenen tijdens het weekend mogen samenkomen. Neen, het is niet hun geloof dat bepaalde zaken verbiedt, maar hun verlangen om de vooruitgang een stapje achter te blijven. Ze hebben liever niet dat hun kinderen met een Mennoniet of een Amerikaan trouwen: slechts 5 à 8% verlaat voorgoed de Amishgemeenschap. Ze mogen naar een hospitaal gaan, maar consulteren bij voorkeur hun eigen Amishdokter die grotendeels met natuurgeneesmiddelen werkt. De taal die zij onder elkaar spreken, het 'Pennsylvania German', lijkt op het Duits/Vlaams en de paar zinnen die Ben zegt, zijn verrassend goed verstaanbaar.

We kunnen nog uren blijven praten, maar Ciaran heeft nog werk te doen. Bovendien zit hij al sinds deze ochtend met een hardnekkige verkoudheid en zou hij dus graag naar huis gaan. Ben vraagt ons om een woordje in het gastenboek te schrijven en Emma geeft aan onze halfzieke zoon enkele zakjes met een eenvoudig middeltje dat hem beter zou moeten doen voelen. Tijdens onze terugrit is de stemming unaniem: dit was een heel leuke ontmoeting!

Katie en haar man zitten buiten op de veranda als wij arriveren; terwijl de kids even naar het prieeltje wandelen om de ganzen in het aanpalende meertje te voederen, raken wij in gesprek met ons gastechtpaar. Het is al schemerdonker – de vuurvliegjes zijn bijna uitgedanst en de padden kwaken in hun poeltjes – als we eindelijk naar binnen gaan. Het voornemen van de kids om nog een film te

bekijken, wordt finaal toch niet uitgevoerd: Ciaran probeert nog wat te werken, de anderen beslissen om niet te laat te gaan slapen.

Hoesy kruipt ook in bed; ik installeer me naast hem met m’n laptop om ons wedervaren van vandaag te schrijven. Voor ik het goed en wel besef, is het middernacht: hoog tijd om ook te gaan slapen!

Dag 6: Leola (PA)

334 mijlen / 3718 km totaal / 10700 stappen

In 1963 Martin Luther King, Jr. observed that "...If a man has not discovered something that he will die for, he isn't fit to live." He could have been referring to the situation at Valley Forge in the winter of 1777 and 1778 when about 12,500 volunteers in the Continental Army proved that they were willing to die for something: America's liberty.

Tijdens de Amerikaanse onafhankelijkheidsoorlog heeft het 'continentale leger' olv generaal George Washington hier z'n winterkamp opgeslagen van 19/12/1777 tot juni 1778. De troepen hebben fameus afgezien door koude, honger, ziekte en ontbering. Toch hebben al deze factoren de onafhankelijkheidsstrijders niet verzwakt, eerder integendeel: het leger is er sterker uitgekomen en heeft finaal de Britten verslagen. We krijgen te horen dat we het park met daarin de verschillende bezienswaardigheden te voet of per fiets kan bezocht worden, maar dat er ook een autoroute langsheen de 'attracties' uitgestippeld is. Aangezien we deze namiddag de tuinen nog gaan bezoeken en een deel van onze jeugd al een beetje loopt te morren over 'weer geschiedenis', besluiten we voor deze laatste optie te kiezen.

We lopen een tijdje in het museum rond totdat we in het filmzaaltje uitgenodigd worden voor de mooie, historische documentaire over de 6 'helse' maanden van de Onafhankelijkheidsoorlog. Daarna wandelen we terug naar de parking om aan de rondrit te beginnen.

We hebben een kaart meegekregen waarop alle punten duidelijk aangegeven staan en kunnen dus zelf beslissen welke plekken we gaan bezoeken. Onze 1ste halte is een verzameling historisch correct nagebouwde blokhutten waarin de troepen gehuisvest waren. Naar goeie gewoonte staan er 3 gidsen in militaire outfit van die periode: 1 man geeft uitleg over het verloop van de gebeurtenissen, de 2 anderen demonstreren daarna hoe de geweren geladen en afgeschoten werden. De verteller haalt aan dat er in het begin van het kampement geen eenheid was, maar als het ware 12 verschillende legers uit evenveel staten, terwijl in juni van het jaar nadien de mannen als 1 leger het kamp verlieten: door de ontberingen die ze samen doorstaan hadden en dankzij de Pruisische baron von Steuben die de troepen drilde en samensmeedde, was 'Out of Many, One' ontstaan.

De 2de stop gebeurt bij een herdenkingsboog die opgericht werd om het doorzettingsvermogen en de overlevingsdrang van de soldaten te eren. Daar worden we ook herinnerd aan het feit dat Washington een vrijmetselaar was, wat bij onze kids de vraag ontlokt wat vrijmetselarij precies is. Hmmm, niet zo eenvoudig om uit te leggen…

Tenslotte houden we halt bij wellicht de belangrijkste plek van het park: het huis waar Washington logeerde en waarin ook z'n hoofdkwartier ondergebracht was. Op weg van de parking naar het gebouwtje treffen we een gids aan die zichzelf voorstelt als 'verteller van straffe verhalen'. Onze nieuwsgierigheid geprikkeld blijven we even staan en krijgen we de keuze uit een aantal onderwerpen. De man ontpopt zich tot zo'n begenadigde verteller, compleet met verschillende stemmen en bijbehorende gebaren, dat het ons moeite kost om 3 verhalen later verder te gaan ☺

De kleine woning die gedurende 6 maanden onderdak bood aan Washington, z'n vrouw Martha – zij reisde elke winter naar de plaats waar haar man met z'n troepen overwinterde, ongeacht de afstand – en zijn gevolg, is nog steeds voor 80% het huis met inboedel van die periode. Beneden zijn oa de werkkamers en de keuken, boven de slaapkamers en op zolder de slaapvertrekken van de bedienden. De gids raadt ons aan bij het beklimmen van de trap zeker de leuning vast te houden, niet alleen omdat de treden tamelijk steil zijn, maar ook omdat we op die manier hand in hand lopen met de geschiedenis: de originele trapleuning is bewaard gebleven!

Een wandeling door de tuin brengt ons langs het onderkomen van de persoonlijke lijfwacht van Washington terug naar de plaats waar onze auto geparkeerd staat. Na een rit van een half uurtje arriveren we bij onze 2de bestemming van vandaag: de Longwood Gardens. Een enthousiaste dame aan de onthaalbalie/kassa legt aan de hand van een plattegrond uit welke delen van het immense park zeker een

bezoekje waard zijn. Aan de eigenlijke inkom raadt een van de bewakers me aan om ander schoeisel aan te doen – ik loop op m’n flipflops rond. Snel stap ik terug naar de auto, doe m’n wandelsandalen aan en keer dan terug naar de ingang… waar m’n gezin spoorloos verdwenen blijkt te zijn.

Omdat er beslist werd om eerst het glazen boomhuis te gaan bezichtigen, begin ik in die richting te stappen, maar van de rest geen spoor te bekennen. Na vruchteloos achtereenvolgens de GSM van Hoesy, Seighin en Ciaran gebeld te hebben, stuur ik een SMS’je naar deze laatste… en krijg ik eindelijk antwoord. Ze zitten aan de muzikale fonteinen. Een tijdje later is iedereen weer samen.

De ‘glazen boomhut’ blijkt fel opgeklopt te zijn: het is eerder een houten bouwwerk in het bos dat enkele ramen heeft. Niet in een boom gebouwd, zelfs niet rondom een boom opgetrokken! Tja…

We zetten onze wandeling voort en passeren een grote vijver en een reeks fonteinen. Dan komen we in weer een ander deel van het park: een weiland met wilde bloemen. De paadjes doorheen het schaduwrijke bos slingeren langs nog een fontein. Ciaran ontpopt zich tot onze gids en leidt ons langs nog 2 boomhutten – die meer die naam waardig zijn – en het restaurantgedeelte van de tuinen naar de serres. Die herbergen oa een prachtige lotus- en waterleliebinnentuin, een orchideeënkamer, een cactuszaal, een bonsaivertrek, kortom, een rijke botanische verzameling.

Finaal vertoeven we toch een goeie 2 uur in het park vooraleer we besluiten de terugweg aan te vatten. Nog even een stop bij de vlakbijgelegen Walmart voor de rest van de ingrediënten van het avondmaal; een uurtje later zijn we terug in Amishgebied. Omdat ik een beetje beschroomd ben om het Amishleven te fotograferen – die mensen hebben tenslotte ook niet om al die toeristische belangstelling gevraagd – probeer ik ongezien een van de typische buggy’s te kieken.

Terug in ons huisje beginnen we dadelijk aan het avondeten. Amber neemt heel gedurfd het haar van broer Ciaran onder handen: we zijn door de drukke voorbereidingen voor onze reis immers niet meer tot bij de kapper geraakt en z’n haar is écht te lang. Als de spaghettisaus staat te pruttelen, zetten we ons buiten in het zonnetje voor het aperitief. Hoesy bekijkt onze reisweg voor de volgende dag, Ciaran gaat nog wat verderwerken aan z’n summer school-opgaven en de overige vier spelen met veel enthousiasme enkele spelletjes ‘Grote Dalmuti’ tot het tijd is om aan tafel te gaan.

We hebben allemaal honger, en de maaltijd wordt dan ook gretig en met veel smaak soldaat gemaakt. Net voor we aan het dessert, een typische Amishlekkernij, beginnen, maakt Ciaran ons attent op de schitterende zonsondergang. We gaan allemaal naar buiten om de mooie avondlucht, waarin de vleermuizen ronddartelen, te fotograferen. Amber beslist om nogmaals een poging te ondernemen om glimwormpjes op de gevoelige plaat vast te leggen. Wij gaan terug naar binnen, zetten een potje koffie en ontdekken de ‘Shoo Fly pie’: niet slecht, maar een beetje droog naar onze smaak en behoorlijk maagvullend.

Met een klopje op de tussendeur komt onze gastvrouw Katie vertellen dat ze morgenvroeg om 08u00 naar de kerk vertrekken en dat we elkaar dus waarschijnlijk niet meer zullen zien. We regelen de betaling voor onze 3 overnachtingen en Amber biedt aan om morgenochtend vóór ons vertrek de bedden te verversen, zodat Katie dat al niet meer moet doen. Gecharmeerd door dit aanbod geeft Katie ons nieuwe lakens en bedankt ons voor onze hulp.

De afwas wordt door Hoesy voor z’n rekening genomen en Seighin fungeert als afdroger. Ik noteer de bokesbestelling voor de volgende dag, terwijl Loic snel een douche neemt en Amber het resultaat van haar avondlijk foto-avontuur bekijkt.

De kids beslissen om nog een film te bekijken; wij trekken naar boven waar ik me wederom tot voorbij middernacht zoet houd met het neerpennen van onze belevenissen. Een laatste nacht op de boerenbuiten: ik ga dit slaapadresje missen!

Dag 7: Van Leola (PA) naar Mount Laurel (NJ)

345 mijlen / 4273 km totaal / 6547 stappen

Hmmmm, niet echt de meest rustgevende nacht achter de rug: veel wakker geweest, onrustig geslapen. Misschien zo laat op de avond toch maar geen koffie meer drinken? M'n bedoeling was om 07u30 op te staan, zodat ik ruimschoots de tijd zou hebben om alles rustig in orde te brengen voor ons vertrek, maar finaal stap ik toch pas een uurtje later uit bed. Vlug onder de douche en dan naar beneden, waar Amber al koffie aan 't zetten is. Loic en Ciaran begeven zich naar de schuur waar de kippen zitten: we mochten immers van Katie verse eitjes voor ons ontbijt gaan halen!

Hoesy snijdt als 'nen echte' het Amishbrood in (grove) boterhammen en begint dan aan de eitjesbestelling: roerei, gekookt ei, paardenoog. Omdat een omelet met 1 eitje nogal klein uitvalt, gaan Amber en ik nogmaals naar de kippenschuur voor nog enkele extra eitjes. Terwijl de kok aan 't werk is, beleg ik de sneden brood met de gewenste hartig- en zoetigheden. Na 1 lunchzakje afgewerkt te hebben, moet ik m'n werk eventjes onderbreken, want m'n roereitje met ajuintjes is klaar.

Nadat alle 'schoofzakskes' gemaakt zijn, eet ik nog een bordje cruesli met yoghurt. Iedereen helpt mee met de opruim: Amber trekt de lakens af en voorziet de bedden van proper beddengoed, Loic en Ciaran wassen af, Hoesy laadt de auto in. Nog iets in het gastenboek schrijven, een laatste controle om te kijken of we toch zeker niets vergeten hebben en dan trekken we de deur van onze logeerstek finaal achter ons dicht.

De rit naar Philadelphia neemt een uurtje in beslag. We vinden gemakkelijk een parkeergarage in het midden van de stad en zetten koers naar het bezoekerscentrum. Het is behoorlijk druk in de omliggende straten en politiewagens hebben de toegang tot sommige wegen geblokkeerd. Dit alles heeft natuurlijk te maken met de Amerikaanse nationale feestdag, die morgen gevierd wordt.

In het 'Independence Visitor Center' krijgen we een stadsplannetje en uitleg over de voornaamste bezienswaardigheden. In de ruime filmzaal bekijken we de documentaire 'Independence', mooi in scène gezet, maar af en toe moeilijk te volgen: de dialogen worden gevoerd in de context van de onafhankelijkheidsstrijd en soms worden hoogdravende zinnen gebruikt. We vatten wel dat de belangrijkste figuren in de aanloop naar de 'Declaration of Independence' George Washington, Benjamin Franklin, Thomas Jefferson en John Adams waren.

De rij mensen die staan aan te schuiven om hét symbool van de onafhankelijkheid te kunnen bezichtigen, valt mee qua lengte, en we beslissen om nu al een bezoek aan de beruchte klok te brengen. Hiermee vangen we 2 vliegen in 1 klap, want op quasi dezelfde plek kan je de restanten van het 1ste presidentiële huis bekijken. De bewaking aan de inkom van het museum is zeer strikt: alle zakken worden gecontroleerd en er wordt met röntgenapparatuur gewerkt. De tentoonstelling rond de Liberty Bell is netjes opgebouwd, maar de klok zelf trekt natuurlijk het meeste volk. Je moet eventjes wachten vooraleer je een goed plaatje kan schieten: altijd gaat er wel iemand naast staan poseren.

Eens terug buiten beslissen we naar de auto terug te wandelen om onze lunch te gaan halen. Op de weg naar de parkeergarage passeren we 'Declaration House', de woning

waar Thomas Jefferson 2 kamers huurde waar hij de Onafhankelijkheidsverklaring ontwierp. Binnen zit eveneens een vriendelijke parkranger – ja, dit deel van Philly, gekend als 'Independence Mall', is een National Park – die ons uitleg verschaft. Uit de tentoonstelling leren we dat de 'Declaration' gedurende ongeveer 2 weken opgesteld werd, vervolgens op 4 juli 1776 door het congres aanvaard werd, 4 dagen later voor de 1ste maal publiekelijk voorgelezen en pas op 2 augustus effectief ondertekend werd.

Met onze boterhammenzakjes in de hand volgen we Ciaran, die zich wederom als gids opwerkt en ons naar de belangrijkste plekjes van de stad loodst. Terwijl Seighin nog even met Hoesy een sanitaire stop houdt, wandelt de rest van het gezelschap op het grasveld voor het National Constitution Center rond. Tal van reenacters hebben daar letterlijk hun tenten opgeslagen en demonstreren, getooid in de kleren van het einde van de 18de eeuw, het leven in de tijd van de Onafhankelijkheidsstrijd: soldaten, kleermakers, bakkers, burgers.

Onze tocht leidt ons langsheen het kerkhof met de laatste rustplaats van Benjamin Franklin. Op de hoek van een straat krijgen we een gratis flesje koude Nesquik chocoladedrank toegestopt en even verder gaan Loic en Ciaran met het Nesquikkonijn op de foto. Vervolgens gaat het richting Market Street waar Benjamin Franklin in de tuin achter de 5 huisjes die aan de straatkant liggen z'n woning had. We bezoeken een originele drukkerij en lopen een levensechte kopie van Franklin tegen het lijf. In de hoek van de tuin staat een collega van de verteller die we gisteren in Valley Forge aanhoord hebben: blijkt dat deze mensen allemaal behoren tot de 'Once Upon a Nation'-groep, die op een overtuigende manier verhalen aan de toeristen vertelt.

In het New Hall Military Museum ietsje verderop leren we eindelijk het onderscheid tussen de Marine en de Navy: alweer iets bijgeleerd! Het museum staat in de onmiddellijke nabijheid van de vroegere, niet langer bestaande 'Tun Tavern', een kroeg die aanzien wordt als de geboorteplaats van het United States Marine Corps.

Het volgende interessante gebouw is de Carpenters' Hall, de plaats waar het eerste Continentale Congres zitting hield. Een vriendelijk koppel reenacters waarvan de man een zeer eigenaardig instrument bespeelt – een soort van kleine harp gemonteerd op een klankkast met een strijkstok bediend – vertelt op een ludieke manier over de gebeurtenissen vanaf 1774. Loic triomfeert als hij de man hoort zeggen dat de onafhankelijkheidsoorlog in zekere zin een burgeroorlog was: de gegoede, welstellende burgerij die de macht bezat, was niet echt happig op oorlog die het einde van hun welvarende handel zou betekenen. Als ze horen dat we van België afkomstig zijn, vragen ze hoe wij tegenover de zeer recente Brexit staan. Ze vergasten ons eveneens op een oud lied en zingen tot slot 'Yankee Doodle'.

Een laatste stop betreft de 'Second Bank of the United States' waar we een kijkje nemen in de 'Portrait Gallery': een tentoonstelling van mensen die in

diverse secties van de samenleving van die tijd een belangrijke rol gespeeld hebben.

Het plan is om vanaf 17u00 te gaan aanschuiven om ‘Independence Hall‘ binnenin te kunnen bezichtigen, maar als we merken hoe lang de rij van gegadigden is, nemen we het wijselijke besluit om het gebouw enkel langs de buitenkant te bewonderen.

Rond 17u00 rijden we de parkeergarage uit en zetten we koers naar ons hotel voor deze nacht. Eerst echter springen Amber en ik nog even een Walmart binnen voor brood – we kopen bijna een leuke ‘4th of July-krans’ om eens terug in België op de Amerikaanse nationale feestdag aan onze voordeur te hangen – en rijden we ook nog langs een tankstation.

Tegen 18u30 zitten we ingecheckt en wel in onze hotelkamers. De 4 jongens trekken bijna onmiddellijk naar het buitenzwembad; de 2 meisjes genieten effe van de rust. Om iets na 19u30 wordt er gekibbeld over welk restaurant we vanavond gaan bezoeken. Het vlakbijgelegen ‘Applebees’ komt als winnaar uit de bus; we vragen en krijgen een rustig tafeltje waar we genieten van een warme maaltijd.

Het is nog tamelijk vroeg als we terug in ons hotel arriveren; ik maak dankbaar gebruik van de rest van de avond om ons reisverslag verder aan te vullen. Ook Hoesy blijft nog een hele poos op om een aantal administratieve zaken ivm onze nakende terugkeer naar België – we hebben nog steeds geen nieuws over een eventuele verlenging ontvangen – af te handelen. Om 23u30 knippen we dan toch het licht uit, hunkerend naar een goeie nachtrust.

Epiloog

[Hoesy]

De eerste week van onze reis verliep zeer goed. Na twee reizen is onze planning duidelijk goed gerodeerd en is het plan soepel genoeg om op veranderingen in te spelen. Het is leuk met het ganse gezin rond te trekken en zowel geschiedenis op te snuiven als de natuur te bewonderen. Vooral het verblijf bij de Amish heeft indruk gemaakt. We kijken uit naar wat de volgende weken voor ons in petto hebben.

58: Den Grootte Trek naar het Noorden – The Big Apple

Proloog

Zoals jullie hebben kunnen lezen verliep de eerste week van onze trek naar het Noorden zeer goed. We zijn na die enkele dagen al weer een pak ervaring rijker.

We keken echter allemaal uit naar de komende week en hier ze dan. Die dagen draaien rond het bezoek aan de Big Apple. We hadden er al veel over gehoord en deze keer is het onze beurt om deze mega (in alle mogelijke betekenissen) stad te bezoeken. We weten dat dit zware dagen zullen worden want ondanks de metro zullen we veel moeten stappen en vroeg opstaan. Dat laatste komt omdat we geboekt hebben in de Navy Lodge op Staten Island. Daardoor zitten we juist buiten Manhattan en moeten we iedere dag de ferry nemen. Op zich al een avontuur, maar dit betekent wel dat we iedere dag 2 uur onderweg zijn.

Van de rust bij de Amish naar de drukte van een bruisende stad die nooit slaapt en daarna naar het rustiger en meer Europees gekleurde Noorden. Calle heeft terug de pen in de hand en haar notities zijn rijkelijk geïllustreerd door onze foto's.

P.S. 1: Je zal merken dat er geen km, mijlen of stappen meer vermeld worden. Ik ben die immers kwijtgespeeld en kan ze dus niet meer melden. Weet wel dat het veel stappen waren =;-)

P.S. 2: Oh ja, de tellers in de vorige editie waren verkeerd. Hopelijk vind ik mijn blad nog terug.

Dag 8: Van Mount Laurel (NJ) naar New York (NY)

Betrekkelijk goed geslapen, maar toch weer vroeg wakker: om 07u05 bekijk ik m’n GSM’ke om uit te maken of het de moeite is om te proberen nog terug in te slapen. Een half uurtje later sta ik onder de douche, want we hebben om 08u15 afgesproken om samen te gaan ontbijten.

Het ontbijt wordt maar tot 09u00 geserveerd, en dat blijkt duidelijk uit het aantal mensen dat de ontbijtruimte bezet: geen plaatsje meer te vinden. Dan maar uitwijken naar de vergaderzaal, waar het rustiger en frisser is. Altijd leuk wanneer er echt bestek en andere-dan-plastieken bordjes en kommetjes zijn! Er is verse fruitsla, de kleine pancakes worden voor jou gebakken en zelfs een soort van platte kaas. Een mens wordt er op slag vrolijk van ☺

Amber heeft vroeger dan de rest gedaan met eten en gaat alvast op de kamer de bokes maken. Tussen het tandenpoetsen en het inladen door probeer ik papie en mamie nog eens via Skype te bereiken: nog steeds geen succes. Zouden ze misschien toch op citytrip naar Berlijn zijn?

Op de parking raken we in gesprek met een familie met eveneens 4 kinderen die ons geïnteresseerd vraagt waar wij naartoe trekken. Het is gezin afkomstig uit de buurt van Chicago, IL en houdt evenveel van reizen en ontdekken als wij. We wisselen tips uit en wensen hen bij het afscheid nemen ‘A safe trip and a happy 4th of July’. Yep, het is Amerika’s nationale feestdag vandaag!

In de auto wordt er gekibbeld over het verschil tussen ‘Washington Crossing Historic Park’ in Pennsylvania en ‘Washington Crossing State Park’ in New Jersey. Voor het laatste zou je 7 USD/persoon entreegeld moeten betalen, terwijl in het eerste een ‘4th of July Celebration’ georganiseerd wordt, waarvoor er 8 USD/persoon moet neergeteld worden. Aangezien beide parken letterlijk tegenover elkaar liggen – op elke oever van de Delaware eentje – en de feestelijkheden in het ‘Washington Crossing Historic Park’ pas op het middaguur beginnen, rijden we de brug over de rivier over en zoeken we een parkeerplaatsje. Dit laatste blijkt niet zo evident als het lijkt: klaarblijkelijk is de 5k/10k-loopwedstrijd doorheen het park juist afgelopen en is de gewone bezoekersparking omgetoverd tot een parking van gehandicapten.

Soit, we vinden finaal toch een plekje op een groot grasveld tegenover het park en hoeven zelfs niet zó ver te wandelen tot aan de ingang. Het is nog geen middag, wat betekent dat we vrije inkom hebben. De reenactment-acteurs lopen al in 18de-eeuwse klederdracht rond en zijn druk bezig met alles op te stellen. We slenteren op ons gemakske doorheen het kleine park, gaan even tot aan de waterkant en krijgen zowaar al uitleg over de geweren en toebehoren die opgesteld staan. We wippen even binnen in de oude smidse waar 2 smeden staan te zweten bij het vuur, bewonderen het kunstige aardewerk in een van de kraampjes en zien kopies van de originele boten waarmee Washington en co de Delaware overgestoken zijn.

Nog even een wandeling tot op het midden van de brug en dan terug de auto in: Big Apple, here we come!

Sneller dan verwacht – de rit heeft iets meer dan een uurtje geduurd – rijden we over de Outerbridge en overschrijden we halverwege de brug de grens New Jersey-New York. Ons logeeradres voor de volgende 3 nachten ligt op Staten Island: de Navy Lodge in Fort Wadsworth. Ondanks het vroege tijdstip van aankomst – het is iets na enen – kunnen we toch al inchecken. Fijn:

op deze manier kunnen we onze bagage alvast in de kamers zetten!

We vragen en krijgen informatie over de ferry naar Manhattan, het tijdstip van het vuurwerk ter ere van de nationale feestdag, eetadresjes in de onmiddellijke omgeving.

Na ons opgefrist te hebben, trekken we onze wandelschoenen aan en rijden we met de auto tot aan St. George Station. Het wordt eventjes zoeken naar een parkeerplaats – de parking die ons in de Navy Lodge aangeraden was, vinden we niet direct terug – waardoor we net te laat komen voor de ferry van 15u00. Er zit niets anders op dan te wachten op de volgende, die een half uurtje later vertrekt.

Eenmaal op het schip lopen we door naar het hoogste dek en vatten we post aan de reling. Als de ferry de Hudson oversteekt, worden alle toeristen ineens érg bedrijvig met het fototoestel: we zien voor de 1ste maal het Vrijheidsstandbeeld en de skyline van Manhattan!

Het dringt nog niet tot ons door dat we nu écht in New York zijn als we aan de overkant voet aan wal zetten en doorheen Battery Park wandelen: ’t is een beetje onwezenlijk. Veel tijd om te zweven hebben we echter niet: we begeven ons naar Castle Clinton, origineel een fort en later het 1ste immigratiecentrum (voordat Ellis Island die taak overnam), maar nu de plaats waar we onze citypassen moeten gaan oppikken.

Vervolgens schuiven we aan om een 2de ferry te nemen: die naar het Vrijheidsstandbeeld en Ellis Island. Na een strenge controle – alles laten scannen en zelf ook gescand worden – staan we opnieuw in een rij te wachten. Eerste domper op de feestvreugde: aangezien het na 15u00 is, kan wegens tijdsgebrek slechts een van de twee bezienswaardigheden bezocht worden. We beslissen

Lady Liberty links te laten liggen – we kunnen haar probleemloos vanop het schip van zeer nabij fotograferen – en resoluut voor Ellis Island te gaan.

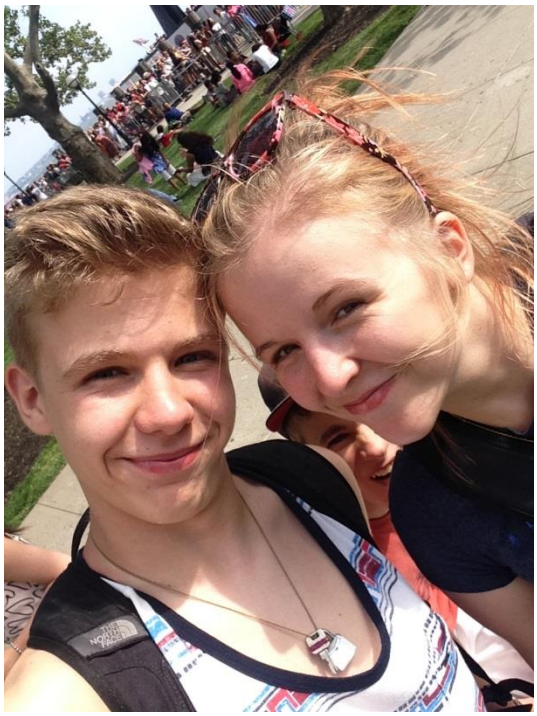

[Hoesy] Voor je verder leest, wil ik eerst onze excuses aanbieden. Deze laatste paragrafen van de dag zijn bijna 2 jaar later genoteerd. Bij het samenstellen van onze belevingsboek kwam ik tot de vaststelling dat het verslag van de laatste uren van onze eerste dag in New York ontbraken. Vergeten te noteren? Of was er een andere reden? In ieder geval probeer ik het verloop ervan zo goed mogelijk te reconstrueren.

We aanschouwen dame Liberty vanuit de ferry en zetten, zoals afgesproken, geen voet aan wal op Liberty Island. Je krijgt op het eiland geen beter zicht op het vrijheidsbeeld en een bezoek naar haar kroon was voor niemand een ‘must’. We varen dus door naar Ellis Island om het museum daar te bezoeken.

Voor het jaar 1890 werd de immigratie naar de USA door elke staat afzonderlijk geregeld, de mensen die zich wilden vestigen in de staat New York kwamen het land binnen via het immigratiebureau Castle Garden (voorheen bekend als Castle Clinton) in the Battery. Dat is het fort waar we onze ticketten afgehaald hebben. Door de toename van het aantal immigranten kon Castle Garden de stroom mensen niet meer verwerken.

De regering richtte een nieuw, beter geïsoleerd immigratiebureau in op Ellis Island. Het bureau werd geopend op 1 januari 1892. Vanaf 1890 werd de immigratie landelijk geregeld waardoor gedurende de daaropvolgende 62 jaar meer dan 12 miljoen immigranten via dit bureau het land binnen kwamen. Op 14 juni 1897 werd het immigratiebureau tijdens een brand volledig in de as gelegd; daarbij gingen veel bestanden met daarin de gegevens over de periode vanaf 1855 verloren. Het tweede immigratiebureau op Ellis Island werd geopend op 17 december 1900.

Niet alle immigranten die via Ellis Island aankwamen werden gelijk behandeld. Eerste- en tweedeklas passagiers kregen, mits zij gezond waren en geen legale problemen hadden, een voorkeursbehandeling. Zij werden terwijl ze nog aan boord waren terloops geïnspecteerd, en konden direct nadat de boot in de haven had aangelegd het land binnen. Derdeklas passagiers werden naar Ellis Island gebracht, waar zij in de ‘Registry Room’ (‘the Great Hall’) een medische inspectie moesten ondergaan, en waar ook hun papieren werden gecontroleerd. Voor passagiers van wie de papieren in orde waren, en die in redelijk goede gezondheid verkeerden, duurde de totale inspectie op Ellis Island drie tot vijf uur. Er was ook een ziekenhuis op het eiland om zieke immigranten te verzorgen. De meeste mensen werden het land binnengelaten, in totaal werd aan slechts 1 tot 2% van hen de toegang ontzegd.

Tijdens de jaren ’20 van de vorige eeuw werden wetten aangenomen die restricties stelden aan het aantal immigranten per land van herkomst. De inspecties met betrekking tot gezondheid en papierwerk vonden steeds vaker plaats in de Amerikaanse consulaten in die landen. Ellis Island diende nog vooral

om mensen aan wie de toegang (misschien) werd ontzegd, tijdelijk op te sluiten. Het ging hierbij met name om mensen van wie het papierwerk niet in orde was, en om oorlogsvluchtelingen. In november 1954 werd de laatste gevangene, de Noorse zeeman Arne Peterssen, vrijgelaten. Vanaf dat moment was het immigratiebureau op Ellis Island officieel gesloten.

We sluiten ons aan bij een vrouwelijke ranger die ons meeneemt doorheen het museum. We vernemen meer over het leven op Ellis Island en over de mensen die hierdoor gepasseerd zijn. Alles wordt heel aanschouwelijk verteld en weergegeven.

Na de rondleiding hebben we nog even tijd voor de laatste afvaart en het sluiten van het museum. We beslissen om de tijdelijke voorstelling “Via Antwerp. The Road to Ellis Island” te bekijken die op de bovenste verdieping te vinden is. De tentoonstelling heeft de reis van de immigranten die begint diep in het Europese continent, dan per trein naar Antwerpen, via de medische en administratieve controles in de historische gebouwen van de Red Star Line-rederij om daarna de Atlantische Oceaan over te steken om hier te eindigen. En zo zijn België en de USA met elkaar verbonden.

Terug de ferry naar Manhattan en daarna de ferry naar Staten Island. Als we de Hudson oversteken zien we de dikke wolken die over NY hangen, samentrekken. Het begint zowaar te motregenen. Dat ziet er niet goed uit voor het vuurwerk.

We wandelen naar onze auto en rijden naar de militaire basis. Bij de brug in het kamp vragen we aan een van de coast guards die het verkeer regelen wanneer het vuurwerk zal beginnen. Het is nog een uur of twee vooraleer het vuurwerk afgestoken wordt. Wachten in de regen, weinig zichtbaarheid, en honger. Ik vraag wat we gaan doen en krijg niet direct een groepsantwoord. Ik beslist dan maar om eerst te eten en dan terug te komen.

De zoektocht naar eten verloopt minder vlot dan verwacht. We vinden bijna niets dat open is. Naarmate de minuten verstrijken verandert ons gezin in een morrende bende. We missen opnieuw het 4th of July vuurwerk waar we naar uit keken. Ik trek me het niet zo aan want we hadden toch niets, of amper iets, kunnen zien, maar niet iedereen denkt er zo over.

De avond eindigt dus in een ruzie onder het reisgezelschap. En morgen moeten we allemaal samen in NY rondtrekken. Dat belooft.

Dag 9: New York (NY)

[Calle] Pfff, echt niet gezellig om kwaad op elkaar te gaan slapen en in dezelfde gemoedstoestand te ontwaken ☹ De afspraak was dat we om 07u00 zouden opstaan, en alhoewel ik al vanaf 05u00 halfwakker lag te woelen, moet ik toch even terug ingedut zijn, want als ik op m'n GSM kijk, is het 07u12. Vlug onder de douche en dan in stilzwijgend gezelschap naar de ontbijtruimte. De kids minus Ciaran zijn al op post; er is wel wat volk, en we moeten aan aparte tafeltjes plaatsnemen.

Na het eten snel naar boven om ons verder klaar te maken en dan de auto in voor een uitgebreide verkenning van 'The Big Apple'. We proberen een plaatsje te vinden op de parking vlakbij het ferrystation, maar buiten enkele nauwe plekjes waar we met de Dodge onmogelijk in geraken, is er niets voorhanden. Logisch: vandaag is het terug een gewone werkdag. Dan maar opnieuw naar de parkeergarage een eindje verderop en te voet naar de veerboot.

Ditmaal hoeven we niet zo lang als gisteren te wachten: om 09u00 zitten we op de boot die ons de Hudson over brengt. Eens het station uit proberen we uit te vinden waar de metro-ingang is en welke metro we moeten nemen. Een vriendelijke veiligheidsagente met ongelofelijk lange nagels zet ons op het juiste spoor, en even later staan we aan de automaten van de metrotickets. De receptioniste van de Navy Lodge had ons wel uitgelegd wat de voordeligste manier was om met de metro te reizen, maar er zijn zoveel opties dat we beginnen te twijfelen. Dan maar naar het loket een eindje verderop; de behulpzame bediende legt ons uit welke kaartjes we het beste kunnen aanschaffen en overhandigt ons ook enkele plannetjes.

Natuurlijk moeten we enkele fotootjes trekken van ons gezin dat door het hekken gaat – domme toeristen! – en na enkele trappen staan we op het perron te wachten. 'n Beetje groezelige halte, 'White Hall': doet me denken aan het station Brussel-Zuid. Onveilig voelen we ons echter geenszins; we passen wel extra goed op onze spullen.

Terug bovengronds zetten we onmiddellijk koers naar de 1ste beroemde toeristische attractie: het Empire State Building. Het indrukwekkende gebouw, gekend van talloze films zoals 'Sleepless in Seattle' en z'n originele voorganger 'An Affair to Remember', torent hoog boven ons uit. Het was dan ook tot de bouw van de Twin Towers van het WTC de hoogste wolkenkrabber ter wereld. Naar toeristische normen moeten we behoorlijk vroeg zijn: geen enkele wachtrij, we kunnen zo doorlopen naar het controlepunt en vervolgens naar de lift die ons naar het observatiepunt brengt. Onderweg komen we door een soort van museumpje waar met immense foto's en adhv borden met uitleg het ontstaan van dit gebouw uit de doeken gedaan wordt. Seighin heeft er geen goed oog in: hij heeft het niet zo op hoogtes. Ciaran heeft eveneens hoogtevrees, maar eens hij

op het platform staat en ziet dat er wel degelijk veilige schermen zijn, draait hij bij.

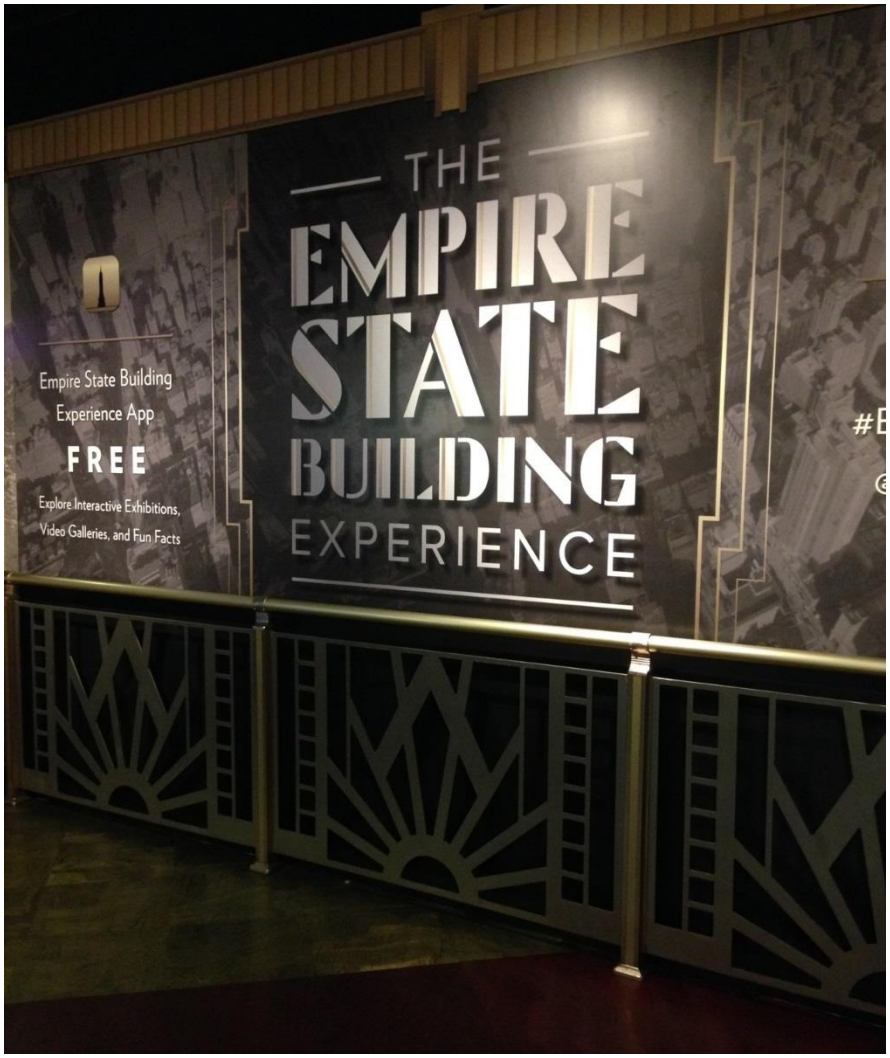

Het zicht is werkelijk adembenemend; we hebben ook geluk met het weer: de zon is weliswaar (nog niet) doorgebroken en er zijn laaghangende wolken, maar er is geen mist. We nemen uitgebreid de tijd om de 4 kanten van de toren te ontdekken en maken een massa foto’s en selfietjes. Wat een belevenis!

Zoals het echte Amerikanen betaamt, worden de bezoekers op de terugweg naar beneden doorheen een ‘gift shop’ geleid. Ciaran twijfelt of hij een sneeuwbol zou kopen, maar vindt er geen met enkel de Empire State Building in, wél met een zicht op NY en natuurlijk ook King Kong. Ik schaf een leuke gepersonaliseerde sleutelhanger voor onze dochter aan, een verrassinkje voor later op de dag.

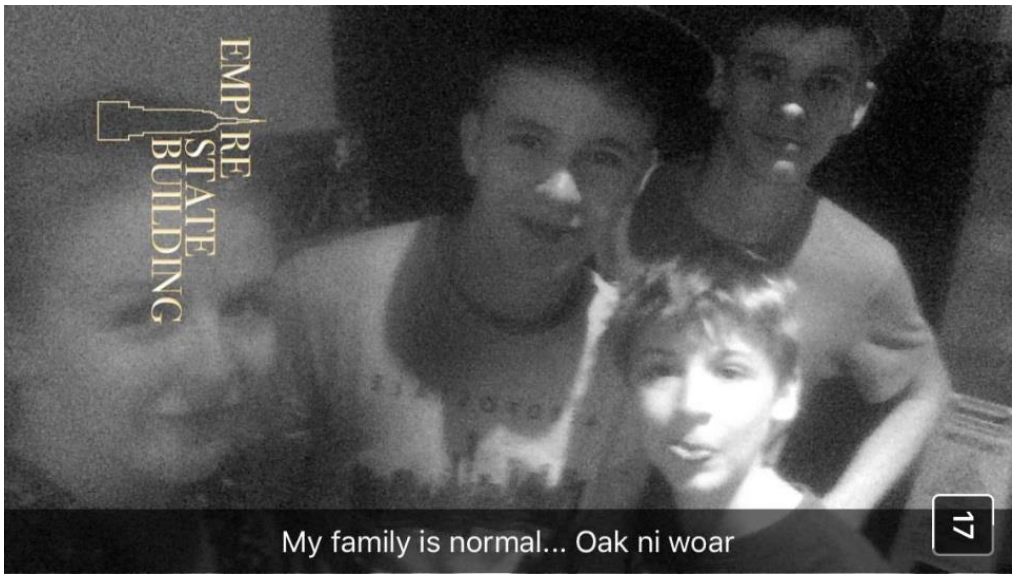

Het is nog steeds overtrokken als we terug buiten komen, maar behoorlijk warm. Op een drafje gaat het in de richting van een ander héél gekend punt in New York: de gebouwen van de VN. Hoesy heeft immers op de middag een rendez-vous met z’n ‘big sis’ Lut geregeld. Zij werkt als MILAD (military advisor) voor ons landje in de UNO en heeft spontaan aangeboden ons een privé-rondleiding te geven toen ze hoorde dat we NY zouden bezoeken.

We arriveren mooi op tijd aan de ingang, maar een van de bewakers zendt ons naar de overkant van de straat: we dienen ons wel degelijk bij het ‘onthaal’ aan te melden. Ook daar staat er een (UNO-)politieman die slechts 1 persoon wil binnenlaten. Als ik al gekscherend zeg dat ik eigenlijk het gezinshoofd van het gezin ben wegens de oudste, word ik naar binnen gedirigeerd. Eventjes aanschuiven: er zijn nog gegadigden die de VN willen bezoeken. Net voor het mijn beurt is, hoor ik een stem achter me: ‘Van Hoeserlande’? Het blijkt Lut te zijn; ze plukt me uit de rij en neemt ons gezin onder haar vleugels. Ze loodst ons probleemloos voorbij de bewakers, doorheen de controleruimte en het plein op. Na een woordje uitleg gaan we het gebouw binnen waar we ons aan een onthaalbalie moeten aanbieden. Hier blijkt – voor de 1ste keer in ons verblijf in de USA – ons militair ID niet écht te gelden. Meer nog: het wordt met enige argwaan bekeken. Of we – de volwassenen van onze groep - geen ander identiteitsbewijs op zak hebben? Amber, Loic en Hoesy kunnen hun rijbewijs voorleggen, ik echter heb dat niet op zak, wegens niet nodig en totaal verouderd (’t is nog een papieren versie van de jaren stillekes). Lut snelt ter hulp en beidt haar rijbewijs aan.

En dan beginnen we aan ons uitgebreid bezoek onder leiding van een zeer ervaren en enthousiaste gids. We bezichtigen de ruimte waar de Algemene Vergadering plaatsvindt, de ‘foute speeltuin die de VN soms is’ (dixit Lut): een combinatie van niet interessante voordrachten en een uitstekende WIFI doet de 193 leden vaak facebooken of rapporten en documenten lezen. WhatsAppen en skypen gaat spijtig genoeg nét niet ☺

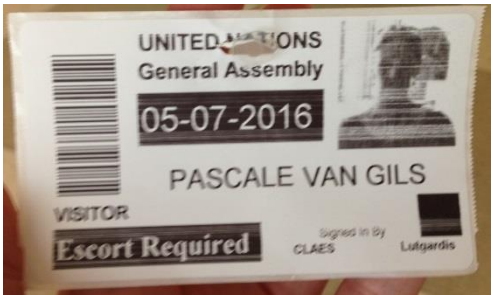

We zien ook de zaal waar de UNO-Veiligheidsraad samenkomt: ’n veel kleinere ruimte, want maar 15 leden, waarvan 5 permanente. Verder bekijken we de geschenken van de verschillende lidstaten: prachtige kunstwerken, schilderijen, beeldhouw- en houtsnijwerken. Een kamer is

speciaal gewijd aan de wapenwedloop en de ontwapening: grote, ontluisterend foto's over die thema's hangen aan de muren, allerhande wapens en massavernietigingstuigen liggen uitgestald in vitrines, een beeld dat de tekenen van de vernietigingskracht van een atoombom draagt, staat als een stille getuige opgesteld. Vooral het beeld van de kindsoldaten die hun wapens achterlaten, blijft nog een tijdje in m'n hoofd hangen. Passende quote van de 2de UNO-Secretaris-Generaal, Dag Hammarskjöld: "The UN was not created to take mankind to heaven, but to save humanity from hell!"

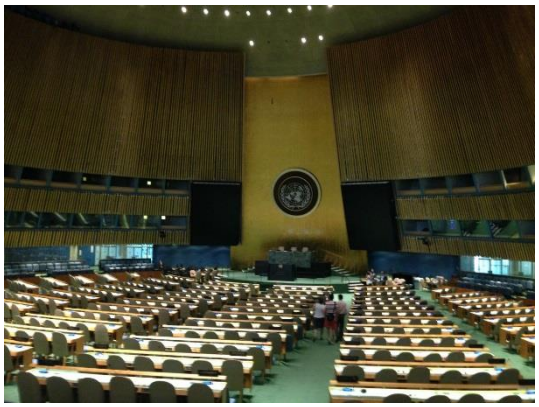

Eenmaal terug in de open lucht vertelt Lut ons nog een kleine anekdote. Naast het gebouw dat we zonet bezocht hebben, ligt nu een grote bouwwerf. Daar was het voorlopige onderkomen van de VN gevestigd, opgetrokken om de medewerkers te huisvesten zolang het oorspronkelijke gebouw gerenoveerd werd. Toen New York instemde met de bouw van de originele UNO-building, werd er om symbolische redenen gestipuleerd dat geen enkel gebouw in een straal van x km hoger mocht zijn dat dit nieuwe pronkstuk. Iedereen hield zich hieraan, totdat een zekere Donald Trump een toren vlak naast het UNO-gebouw optrok, hoger dan dit laatste. Met een glimlach betaalde hij de boete die aan het overtreden van deze bouwregel vasthing én hij kocht 'en passant' ineens de 'luchtrechten' rondom z'n Trump Tower op. Dit betekende dat zolang de renovatie van het oorspronkelijke UNO-gebouw plaatsvond, de VN een maandelijkse 'rente' aan mijnheer Trump moest betalen omdat het tijdelijke onderkomen in de luchtruimte van de toren stond. Hoeveel gekker kan je het nog bedenken?

Lut neemt ons mee naar haar appartementsgebouw dat op wandelafstand van haar werk gelegen is en we nemen afscheid van haar, echter niet voor lang: vanavond gaan we samen eten. Met dit in het achterhoofd zoeken we een 'Subway' op waar we een 'gezond' broodje als middagmaal verorberen.

Vervolgens trekken we naar Grand Central Station waar op de trappen de overbekende scène uit 'The Untouchables' gefilmd werd. Wist je dat deze scène op haar beurt gebaseerd was op een andere, veel oudere film? En over film gesproken, er staat zowaar een filmploeg met acteurs die het station als decor gebruiken.

Het Rockefeller Center, gelegen aan de 'plaza' met dezelfde naam, is onze volgende stop. Ondertussen is de hemel opgeklaard en heeft de zon vrij spel boven het betonnen woud dat NY is: héét! Aan het plein, waar rond Kerstmis de overbekende, reusachtige kerstboom opgezet wordt en de kleine schaatsbaan ligt, liggen ook de studio's van de NBC. Wij zijn echter geïnteresseerd in een bezoekje aan het 'Top of the Rock Observation Deck', een van de toeristische trekpleisters die in onze 'NY CityPass' voorzien zijn. We mogen ons vanaf 16u30 aan de ingang gaan aanbieden, en doden zolang de tijd met rondwandelen op de Plaza.

In vergelijking met het bezoek aan de Empire State Building deze ochtend is het hier veel drukker, maar de groepen bezoekers worden efficiënt en vlot begeleid. Tijdens onze tocht naar boven treffen we de wereldbekende afbeelding van de hoogtewerkers die op hun gemakske op een balk van hun schaft zitten te genieten, aan. De lift die ons naar het observatieterras brengt, heeft een transparant dak, zeer tot ongenoegen van onze jongste. Op de 68ste verdieping stappen we uit en begeven ons op het laagste van de 3 terrassen. Er staat behoorlijk wat volk aan de relingen, en dus moeten we af en toe wat wachten vooraleer wij een blik op de stad diep beneden kunnen werpen. Ons geduld wordt echter ruimschoots beloond: alhoewel dit gebouw lager is dan z'n broertjes Chrysler en Empire State Building en het gloednieuwe One World Trade Center, is het zicht van hieruit er alleszins niet minder om. Een staalblauwe hemel waarin slechts her en der wat wolken drijven en New York aan onze voeten; het is dan ook niet verwonderlijk dat we een dik uur op de 3 terrassen doorbrengen! In het souvenirwinkeltje kopen Amber en ik enkele postkaartjes en kan onze dochter niet weerstaan aan een poster met de etende hoogtewerkers op hun stalen balk.

RAINBOW ROOM
OBSERVATION
DECK
NBC

RADIO CITY
RADIO CITY

TOP
OF THE
ROCK

Een beetje onwezenlijk aanvoelend nu we terug op de begane grond staan, maar geen tijd te verliezen: vooraleer we naar Lut gaan, moeten we tenminste Times Square nog bezichtigd hebben! Het plein, bekend van de neerdalende bal op oudejaarsavond, ligt vlakbij Broadway, en het is er razend druk: veel mensen staan al aan te schuiven om een voorstelling van een show of musical bij te wonen. Het klopt ook dat er ontzettend veel taxi’s in de Big Apple rondrijden: de straten kleuren geel van die voertuigen ☺

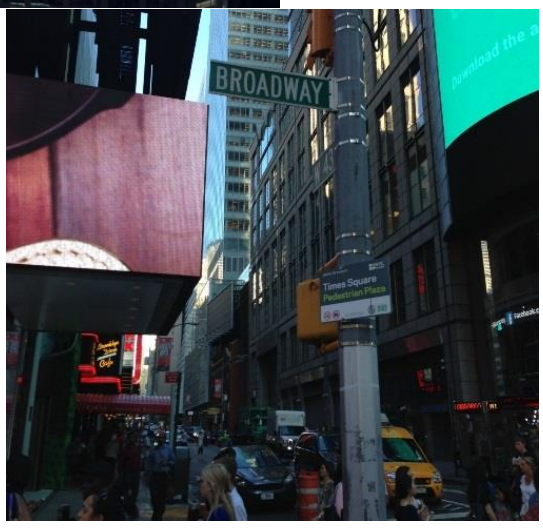

Netjes om 19u00 dienen we ons aan bij de conciërge van Luts appartementsgebouw. Haar flatje is tamelijk ruim, gezellig ingericht en biedt een prachtig zicht over de Big Apple: zou ik best een paar jaar als alleenstaande of koppel kunnen wonen! Lut kraakt een fles bubbels en heeft chips, kerstomaatjes en sushi als aperitiefhapjes voorzien, dit laatste omdat het weinig waarschijnlijk is dat we vanavond een sushimaaltijd gaan hebben, gezien de broers er niet zo gek van zijn.

Na een ontspannen aperitiefsessie wandelen we naar de ‘BXL’, het Belgische restaurant bij uitstek in NY. Binnen is het tamelijk donker, maar je kan toch de afbeeldingen aan de muren ontwaren: Magritte, ‘De Boerenbruiloft’,… Op het toilet hoor je muziek van De Kreuners en Boudewijn de Groot. De bierkaart kleurt volledig Belgisch en het menu, waarop de gerechten in het Frans aangekondigd met daaronder de uitleg in ‘t Engels staan, doet een echte Vlaming/Waal watertanden. Ik maak van de gelegenheid gebruik om eindelijk nog eens ne goeie pot mosselen te eten. OK, ‘t zijn wel niet de echte Zeeuwse. Mijn bestelling wordt verkeerd doorgegeven, zodat ik in plaats van de ‘Moules frites Provençale’ de ‘Moules frites Dijonnaise’ voorgeschoteld krijg, maar ze zijn lekker! Doorgespoeld met ne goeie Chouffe en later nog een Ommeganck van het huis (omdat ze m’n bestelling foutief genoteerd hadden) slaag ik er zowaar in om de hele pot leeg te eten. Alleen het dessert – wafels met slagroom en aardbeien – valt een beteke tegen: ‘t zijn niet de echte Brusselse.

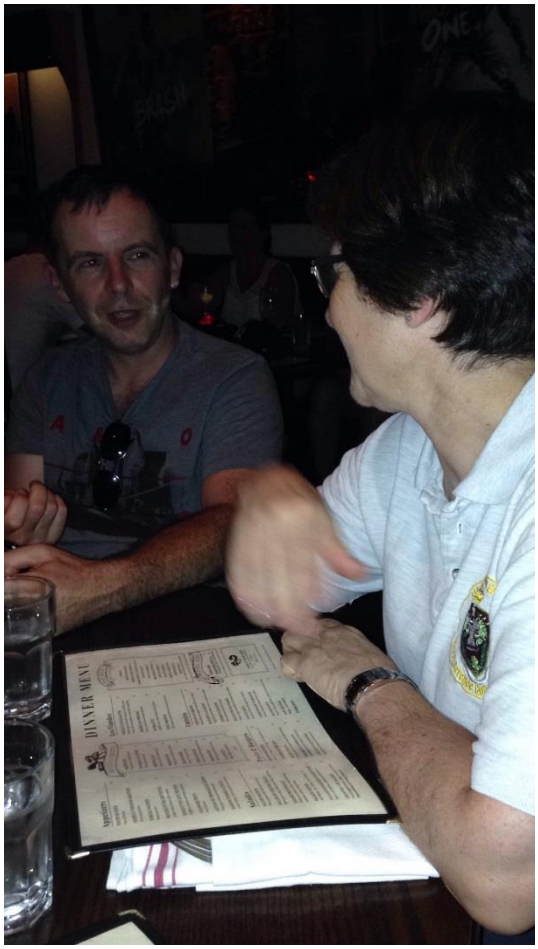

Het wordt een heel gezellige, ontspannen maaltijd en ’t is al laat als we van Lut afscheid nemen. Toch gaan we nog niet terug naar het ferrystation: we willen immers de kans om de Empire State Building ‘by night’ te bezoeken zeker benutten. Met hetzelfde ticket als

deze morgen krijgen we opnieuw toegang tot het imposante torengebouw, alleen is er ditmaal iets meer volk. Al bij al valt het aanschuiven mee – aan de liften kunnen we kiezen om de laatste verdiepingen met de trap te bereiken, wat we dan ook doen: de wachttijd vermindert hierdoor toch een stukje.

Bij nacht is het zicht even overweldigend als overdag: anders, maar evengoed indrukwekkend. ‘The City that Never Sleeps’ ligt in een zee van miljoenen lichtjes aan onze voeten, en dat geeft je een machtig gevoel. In totaal spenderen we toch weer een volledig uur aan ons (2de) bezoek aan de tot de verbeelding sprekende toren. Het loopt dan ook al tegen middernacht aan als we terug beneden op straat staan. Er staat ons nog een pittige wandeling naar de veerboot te wachten, die gelukkig 24 op 24 vaart. Wat ons wel wat zorgen baart, is het feit dat de parking op Staten Island om 22u00 sluit. Het kan dus zijn dat we geen auto ter beschikking hebben om terug naar het hotel te rijden. Niet echt een opmonterende gedachte: we zijn echt bekaf!

We zijn dan ook meer dan content als de vriendelijke nachtwaker van de parkeergarage, die ons toevallig ziet afkomen, ons geruststelt: hij zal het hekken wel openen voor ons. Finaal loopt het tegen 02u30 aan als ik uitgeteld in m’n bed kruip: ik ken er eentje dat morgenochtend stijve spieren gaat hebben!

Dag 10: New York (NY)

OK, we konden vandaag wel wat langer slapen, maar da’s relatief, want als je pas om 02u30 in je bed gekropen bent en je moet er vóór 09u00 uit zijn omdat dan de ontbijtzaal sluit, heb je toch niet zoveel nachtrust. In de ontbijthoek staan dezelfde ontbijtgranen als gisterenochtend, maar ditmaal heb ik me erop voorzien en lekker onze eigen cruesli en yoghurt meegebracht. We kunnen zelfs alle zes tezamen in dezelfde ruimte zitten, en da’s plezant.

De afgelegde kilometers van gisteren laten zich voelen: m’n bovenbenen zijn behoorlijk stijf. Gelukkig verloopt alles een beetje meer relax dan gisterenochtend, maar we moeten toch lopen om de ferry van 11u30 te kunnen meepikken. Onder het motto van ‘Dat hebben we al gezien’, posteren Amber en ik ons op het achterdek. Enkele NYPD-agenten bieden ons hun plekje aan de reling aan, zodat we toch nog eens – uit valse schaamte weliswaar – een kiekje van Lady Liberty kunnen nemen. Amber is zelfs zo stoutmoedig om aan de heren te gaan vragen of het toegestaan is om met hen samen op de foto te gaan. Ze poseren heel gewillig en met een brede smile – volgens m’n dochter lijkt een van hen op Nicolas Cage ☺

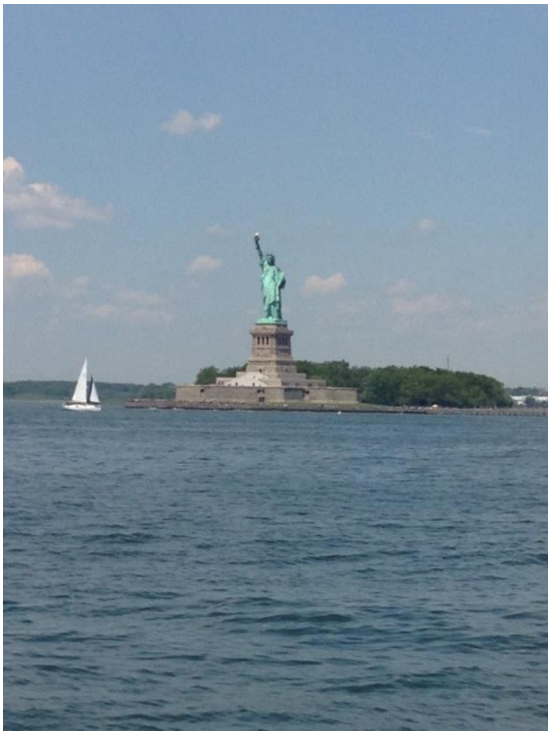

Effe uitpuzzelen welke metro we juist moeten nemen om onze eerste bestemming te bereiken en ‘en passant’ onze metrotickets terug op te laden. Als we voor een bedrag van 30,00 USD herladen, krijgen we 3,00 USD ‘cadeau’. OK, waarom hadden we nu ook weer 3 kaarten nodig? We zetten alles op 1 ticket en gaan vervolgens op stap – bovengronds – tot aan het gewenste metrostation. Eenmaal terug onder de grond beseffen we onze vergissing: met 1 ticket kunnen er maximum 4 personen door het draaihekken. De bediende in het hokje helpt

ons – weliswaar met een overduidelijke uitdrukking van ‘stomme toeristen!’ op z’n gezicht – uit de nood en waarschuwt ons dat we bij het terugkeren eveneens de hulp van een metrobediende gaan nodig hebben.

Het is bloedheet bovengronds; we zijn dan ook gelukkig als we de koele inkomhal van ‘The Met’ – het ‘Metropolitan Museum of Art’ – kunnen binnenstappen. Schandalig, maar waar: we hebben slechts een half uurtje de tijd om deze immens schatkamer te ontdekken. Er moeten dan ook keuzes gemaakt worden: Amber trekt naar de afdeling ‘Photographs’, Hoesy en Seighin kiezen voor ‘Arms and Armor’, Loic gaat de ‘European Paintings’ met een bezoekje vereren en Ciaran vergezelt mij – een beetje verrassend – naar ‘Greek and Roman’ en daarna naar ‘Ancient Egypt’. Ik voel me net geen goddeloze barbaar als we deze tempel van cultuur verlaten: hier zou ik dagen in kunnen rondlopen!

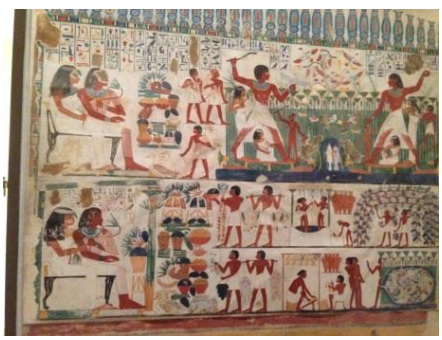

Onze bokes nuttigen we op een grote rots in de schaduw van de bomen van New Yorks groene long, Central Park. Alhoewel je nog steeds het lawaai van het eindeloze verkeer in de stad hoort, is deze plek begrijpelijkerwijze een verademing voor de inwoners. De grasvelden liggen vol zonnebaders, fietsers zwoegen in de middagzon de hellingen op, enkele lopers trotseren moedig de hitte. Ik wil met alle geweld het bruggetje uit ‘You’ve Got Mail’ zien, maar we moeten sowieso het park door om op onze volgende bestemming, het ‘American Museum of Natural History’ te raken. Alleen duurt het iets langer vooraleer we daar arriveren: we verliezen zowaar (een beetje) onze weg in het groen!

Dankzij Google Maps – handig, die iPhones! – vinden we dan toch de plaats van ‘Night at the Museum’. De bediende aan het onthaal zegt ons dat we, indien geïnteresseerd, tussen een aantal filmvoorstellingen kunnen kiezen. Onze jongste beslist dat het ‘Dark Universe’ wordt. In het planetarium in het museum (!) krijgen we een prachtige documentaire over de ruimte en sterrenstelsels te zien. Niet direct een hapklare brok, zo’n geleerde uitleg in het Engels, maar de presentatie van de beelden is schitterend.

Daarna hebben we tijd tot 17u45 om het museum te verkennen: we splitsen ons op in 2 groepen met de zwansende uitdaging om de meeste personages uit de film terug te vinden. Ook hier is het erg spijtig dat we niet meer tijd hebben, maar we bewonderen toch zoveel mogelijk vleugels van het gebouw: het leven in de oceanen, Afrikaanse en Amerikaanse dieren, de dinosaurussen, het leven van de verschillende indianenstammen. Juist vóór de deuren sluiten, slagen we er nog in om Dum-Dum te bekijken ☺

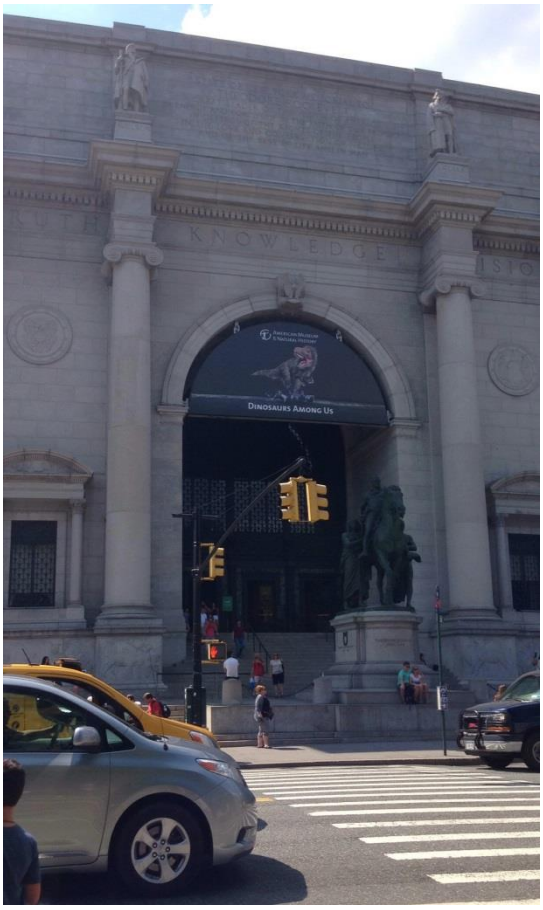

In het metrostation waar we met de nodige uitleg en overtuiging uiteindelijk toch op het perron geraken, duurt het een hele poos vooraleer ons vervoermiddel arriveert: er zijn vertragingen! In de hoop dat er nu een ietsje minder volk is in vergelijking met deze middag, stappen we af in het hartje van het financiële district van de Big Apple: Wall Street. We wandelen tot aan de NYSE en brengen een bezoekje aan de fameuze stier, de ‘Charging Bull’. Die is omzwermd door druk-kiekjes-trekkende toeristen en we moeten een tijdje wachten vooraleer we een openingetje vinden om met het beest te kunnen poseren.

Na onze overzet terug naar Staten Island besluiten we, moe en nog onder de indruk van al hetgene we gezien hebben, niet op jacht te gaan naar een restaurantje, maar een afhaalmaaltijd te bestellen. Onze keuze valt op pizza van ‘Domino’s’; ik heb echter absoluut geen zin in zo’n zware hap, dus ga voor een ‘iets’ lichtere schotel: vegetarische penne. Hoesy en Amber bieden aan om het eten te gaan oppikken, Ciaran werkt verder aan z’n opdrachten voor Engels en ik probeer enkele foto’s te maken van een onverwacht avondlijk vuurwerk (ter gelegenheid van het Suikerfeest?). Finaal zijn we toch nog laat aan ’t eten, maar ’t is gezellig en er is lekkere witte wijn.

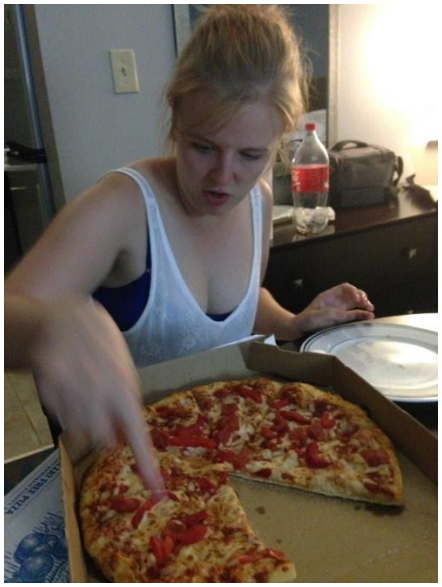

Als de kids naar hun kamer getrokken zijn – Ciaran slaapt deze nacht niet bij ons – kruip ik in bed met het vaste voornemen om m’n achterstand qua ‘dagboekverslagen’ wat weg te werken. Echter: om iets na middernacht knip ik het licht uit zonder iets geschreven te hebben – de foto’s en commentaren op Facebook waren té aanlokkelijk om links te laten liggen…

Dag 11: Van New York (NY) naar Lee (MA)

Slechte nacht achter de rug: een combinatie van te laat eten en vuilniswagens die – naar mijn aanvoelen althans – in 't kot van de nacht uitrijden. Om iets voor 06u30 uit bed, vlug de douche in terwijl Hoesy alvast afwast, want vandaag verlaten we de Big Apple en moet alles dus terug in de valiezen gepropt worden.

We hebben geluk: de 3 tafeltjes in het bijkamertje van de ontbijtruimte zijn weer vrij, dus we kunnen samenzitten. Een beker koffie, en onze eigen cruesli met een verse nectarine en (eveneens door ons meegebrachte) yoghurt: meer moet dat niet zijn.

Terug naar boven, alles inpakken en het voornaamste: alles in de koffer van de auto krijgen. De valiezen raken legen, maar de zakken met vuile was worden voller en nemen dus meer plaats in ☺

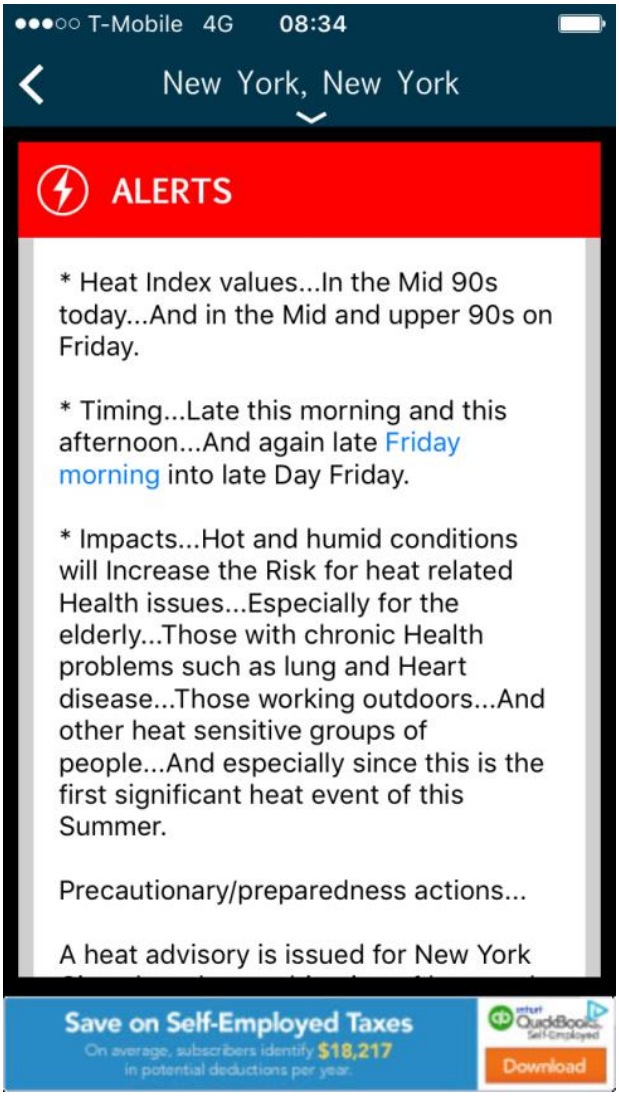

Het is drukkend warm buiten en onze 'Weder-kever' geeft maar liefst 3 waarschuwingen uit: een 'Heat Advisory', een 'Air Quality Alert' en een 'Flash Flood Watch'. Dat zou wel eens kunnen kloppen, want het is iets na 08u30 en de thermometer geeft al 30°C aan. We parkeren in de ons ondertussen bekende parkeergarage en halen de ferry van 09u00. Een half uurtje later stappen we de broeierige straten van NY in.

Sneller dan ik geanticipeerd had, bevinden we ons plotseling op Ground Zero. Ik weet niet wat ik verwacht had, maar het plein is totaal anders dat ik het me voorgesteld had. Vlakbij ligt er een brandweerkazerne waarvan de poorten in de kleuren van de Amerikaanse vlag geschilderd zijn. We wandelen een poosje rond op de plaats met de 2 grote waterbassins en bekijken de namen die rondom in de muurtjes gegraveerd zijn. Natuurlijk wist ik het al, maar toch verbaas ik me over het feit dat er zoveel brandweermannen en hulpverleners tussen de slachtoffers staan. Er is nog niet té veel volk en er hangt een bijna serene sfeer.

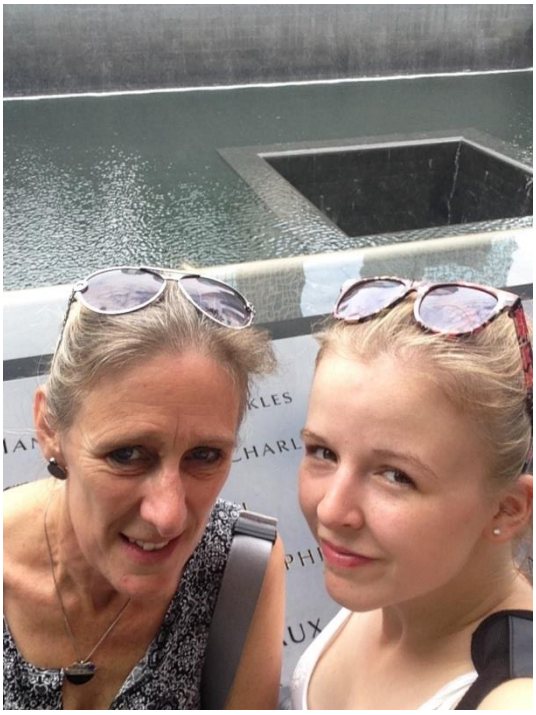

Het 9/11 museum is een groot modern gebouw waar in de inkomsthal naar goede gewoonte de inhoud van je tas gecontroleerd wordt en je door een metaaldetector moet stappen. Een trap naar beneden en dan komen we in een enorme ruimte met een onthaalbalie. Gidsen verwelkomen de mensen en geven informatie. We vernemen dat er binnen een half uurtje een documentaire vertoond wordt en besluiten tot dan eventjes een kijkje te nemen. Een grote kaart aan de muur geeft de oostkust van de VS weer, met daarop de vliegroutes die de gekaapte vliegtuigen gevolgd hebben. Daarnaast staat een korte uitleg over de gebeurtenissen van 11 september 2001. Op de zuilen worden foto’s geprojecteerd van de reacties van de mensen in de onmiddellijke omgeving van de Twin Towers als het eerste vliegtuig zich in de Noordertoren boort. Tegelijkertijd hoor je uitspraken van de omstaanders, die je ook op de zuilen kan lezen. Dit grijpt al behoorlijk naar de keel…

De film wordt in een klein zaaltje vertoond en geeft de mening van belangrijke politici van die periode weer: president George Bush, Condoleeza Rice, Tony Blair, de president van Pakistan. Hoesy vindt het nogal eenzijdig: geen enkele woordvoerder van ‘de andere kant’ – ‘Either you’re with us, or you’re with the terrorists’ – komt aan het woord.

Daarna begint de échte verkenning van het immense museum. De ontdekkingstocht loopt doorheen verschillende zalen en geeft een overduidelijk beeld van de gebeurtenissen vlak voor, tijdens en na de aanslagen weer. De tentoongestelde zaken zijn enorm divers: er zijn stukken van de beide torens (steunbalken, radiomast, verwrongen staal, glasscherven, de trap waarlangs mensen zijn kunnen ontsnappen,…), persoonlijke zaken van de slachtoffers en overlevenden, wrakken van brandweerwagens, uniformen, helmen,… Rondom op de

muren kan je een tijdsverloop van wat er zowel in de lucht als op de grond gebeurde volgen. Je hoort commentaren van journalisten, geluidsfragmenten van radioboodschappen en controleposten, telefoongesprekken van slachtoffers en passagiers op de vliegtuigen, sirenes, lawaai, geroep en gegil. In een afgescheiden hoek vind je beelden, niet bestemd voor gevoelige zielen, van mensen die radeloos uit de torens springen. Je ziet foto’s van de torens, de mensen in de straten, de hulpverleners, de slachtoffers en overlevenden, krantenartikels, berichtjes van mensen die in de val zaten, de puinhoop in de huizen, hotels en winkels rondom.

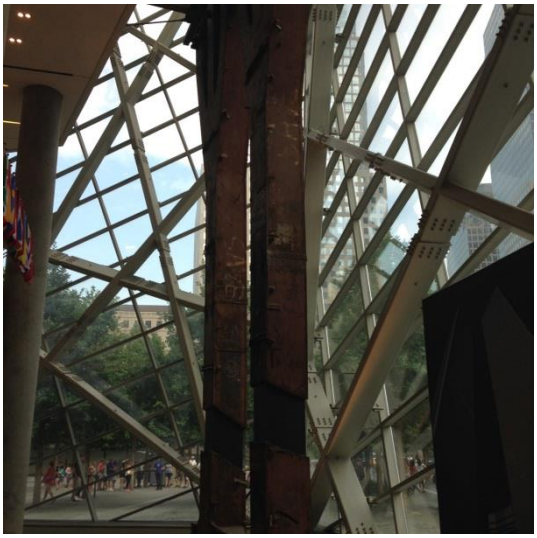

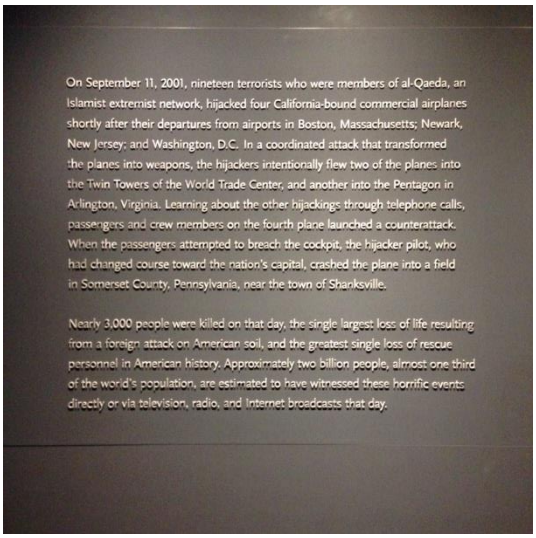

Je leest, kijkt, aanhoort, voelt, absorbeert, sprakeloos door al het gruwelijke en tegelijkertijd ontdaan door al de solidariteit, moed, opoffering die er op die dag (en de weken nadien) getoond werd. Je bent zo overweldigd door al hetgene je ervaart, dat je alles als het ware ‘ondergaat’ en een gevoel van enorme machteloosheid krijgt. Drie uur lopen we rond en we zijn allemaal heel stilletjes als we weer samenkomen.

Eenmaal terug buiten is het of we even in een andere realiteit rondgelopen hebben. Nu bevinden we ons opnieuw in de klammige hitte en het lawaai van de grootstad die New York is. We wandelen terug naar het ferrystation en nemen afscheid van deze overweldigende plaats.

Het is 14u00 als we terug in de auto zitten. We hebben honger, maar besluiten eerst de stad uit te rijden vooraleer we een Walmart zoeken waar we onze inkopen kunnen doen. Dat blijkt echter geen sinecure te zijn: de GPS leidt ons terug de stad in, over de Brooklyn Bridge en langsheen straten waar het aanschuiven geblazen is. Finaal rijden we via de George Washingtonbrug dan toch New York uit: bye, bye, Big Apple!

Ondertussen is de honger echt wel beginnen knagen – de trailmix is bijna helemaal soldaat gemaakt – maar langsheen onze route valt geen supermarkt te vinden. Finaal beslissen we dan maar om de broden die we bij hebben met de overblijvende sneetjes kaas te beleggen en vroeg te gaan eten.

Om iets voor vijven rijden we West Point binnen: ah ja, met een militair als gezinshoofd kunnen we aan een bezoekje aan deze grote militaire academie niet ontsnappen! We ontdekken dat er een Commissary en een Exchange gelokaliseerd zijn en maken van de gelegenheid gebruik om onze voorraad beleg, drank en ontbijtgranen aan te vullen. In de Exchange brengen Ciaran en Seighin een bezoekje aan de kapper – coupe militaire! – terwijl Amber, Loic en ik de winkel verkennen. Nog eventjes tanken in het vlakbijgelegen benzinestation en we kunnen weer de baan op! We maken een klein ontdekkingsritje doorheen de basis, trekken enkele foto’s en stellen dan de GPS in naar onze eindbestemming van vandaag. Oeps, is die informatie wel correct? We zouden nog een tocht van maar liefst 3 uur voor de boeg hebben! Volgens Google bereiken we na 2 uur rijden ons hotel. Hmmm, wat is er hier aan de hand?

Finaal blijken het de instellingen van de GPS te zijn die ons parten spelen: als we bij ‘te vermijden’ de tolwegen afvinken, gaat er meer dan een uur van onze verwachte reistijd af!

Aangezien het ondertussen al na zevenen is, ga ik op zoek naar een restaurant langsheen onze route. Nee, géén McDonalds of Burger King, maar bij voorkeur een iets deftiger gelegenheid! Blijkt ook weer gemakkelijker gezegd dan gedaan: na een tijdje zoeken, kom ik op een Cracker Barrel uit. Niet echt wat we voor vanavond in gedachten hadden, maar bon.

Daar aangekomen zien we dat de parking behoorlijk vol staat. En ja, binnen vernemen we dat er een wachttijd van zo’n 40 minuten is. Nope, dat gaan we toch niet doen; onze keuze valt nu op de buur van de Cracker Barrel: de Panera Bread.

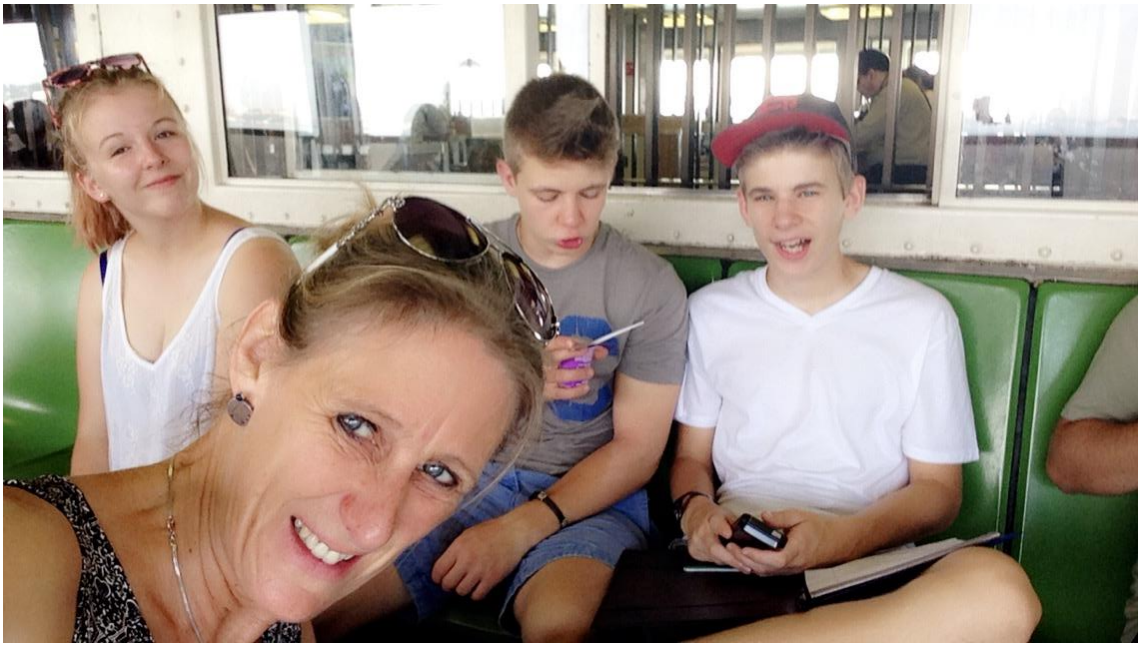

Een ‘Pick Two’ en een ‘treat from the bakery’ later vatten we het laatste stuk van ons traject aan: nog zo’n goeie 2 uur rijden. De kids kijken naar een Batmanfilm, ik probeer een beetje de schade qua schrijven van de laatste dagen in te halen. We rijden onze 5de (officieel dan toch, want onderweg zijn we al enkele keren van New York naar New Jersey en terug naar New York gependeld) staatsgrens over: het is pikkedonker, en de fotootjes die ik van het welkomstbord van Massachussets trek, zijn dan ook allesbehalve duidelijk.

De ‘Black Swan Inn’ in Lee blijkt een door Indische eigenaars uitgebaat charmant logeeradresje te zijn: de kamers stralen een tikje Engelse degelijkheid uit, het onthaal is correct en vriendelijk. Na een beetje gehakketak wordt er beslist dat Loic vannacht bij ons op de kamer slaapt – die kleinste aap van ons is tot nu toe al steeds de dans ontsprongen: is het zó erg om bij papa en mama de nacht door te brengen? M’n 2 mannen liggen al heerlijk te ronken als ik rond 00u45 m’n schrijfwerk voor bekeken houd: wéér een dagje ingehaald!

Dag 12: Van Lee (MA) naar North Stonington (CT)

Niet genoeg, maar eigenlijk wel goed geslapen. M’n wekker loopt om 07u15 af: tijd om een douchke te nemen en m’n haar te wassen! Een uurtje later blazen we verzamelen in de ontbijtruimte: een aangenaam vertrek met zicht op het meer dat achter het hotel ligt. Een mens geraakt er op slag van in vakantiestemming! Het ontbijt zelf is ook verzorgd: een ruime keuze met zelfs slagroom en kersen als extraatje voor op de wafels! Het is nog rustig, ondanks het ‘normale’ ontbijtuur.

De gewone routine volgt en om 09u15 zitten we gepakt en gezakt in de auto. Er staat ons een rit van een kleine 2 uur te wachten: de kids doden de tijd met het vervolg van ‘Dark Knight’, ik haal opnieuw m’n laptop boven om m’n achterstand verder weg te werken. Vlak nadat we Lee uitgereden zijn, merken de 2 dames aan boord een bord op dat een Premium Outlet aanduidt: als we dat maar eerder geweten hadden! Amber en ik beginnen te vermoeden dat onze (mannelijke) planner dit opzettelijk voor ons verzwegen heeft…

Na de grensovergang met Connecticut maken we onze eerste stop van vandaag: het stadje waar een van de oudste (1701) en meest prestigieuze universiteiten van de USA gevestigd is. We parkeren ons in een schaduwrijke dreef temidden van de statige, ‘oude’ gebouwen en maken een wandeling doorheen het universiteitsgebied. De lucht is dreigend, maar het blijft droog en het is allesbehalve koud. Yale University ligt temidden van groen en ademt wel degelijk een zekere grandeur uit. De universiteitsgebouwen zijn opgetrokken uit massieve steenblokken en hebben glas-in-loodraampjes. Wij Europeanen, die oude universiteitssteden zoals Leuven gewoon zijn, zijn iets minder onder de indruk dan de doorsnee Amerikaan of Aziatische toerist, maar toch ervaren we het stadje als een aangename omgeving.

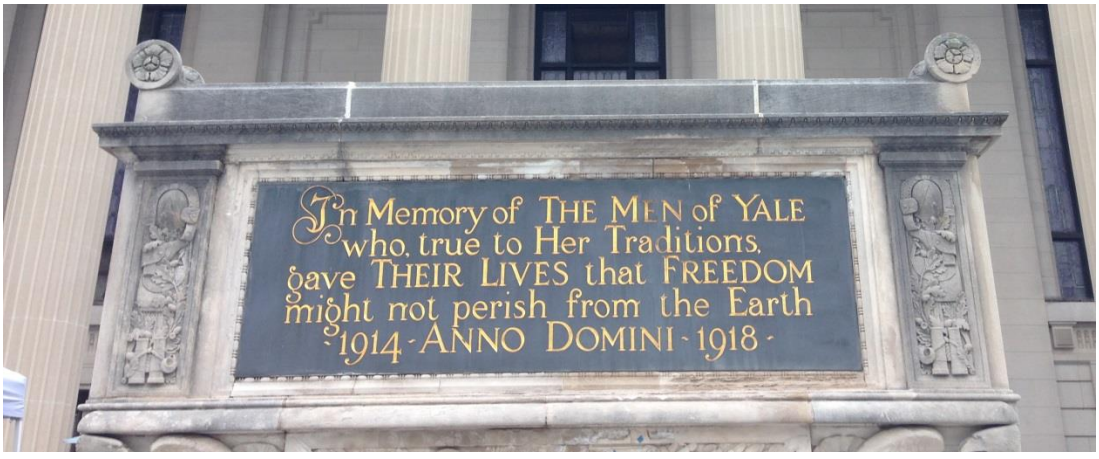

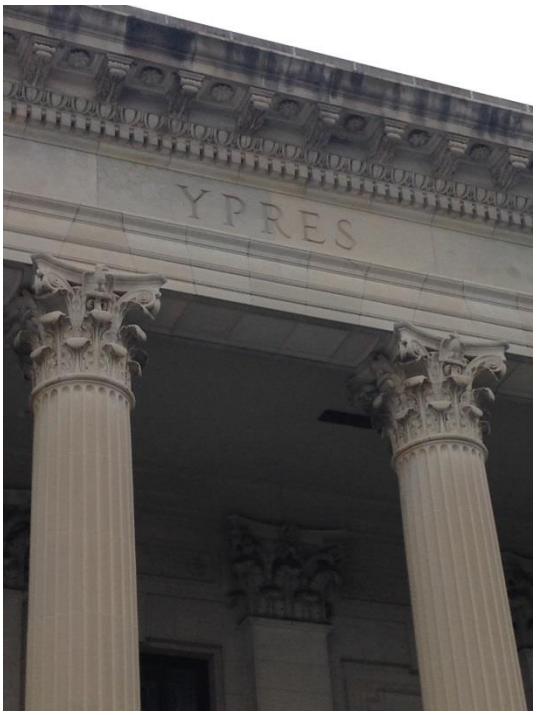
YPRES

Een uurtje later zitten we terug in de auto voor de 1 uur durende rit naar Mystic Seaport. Althans, dat is het plan. Als we aan een klein bezoekerscentrum in Connecticut stoppen, spotten Amber en ik niet alleen een outlet-shoppingcenter echt vlakbij, maar realiseert Hoesy zich ook dat hij om een of andere reden een vergissing in de berekening van onze reisweg gemaakt heeft. Newport, waar we een wandeling langs de kliffen willen maken, ligt verder weg dan Mystic en North Stonington, ons logeeradres voor vanavond. We bekijken even de voorliggende opties. Ofwel houden we ons aan het oorspronkelijke plan: Mystic-Newport-North Stonington, waarbij we riskeren om tamelijk laat in het hotel te arriveren (zwembad!). Ofwel rijden we nu door naar Newport, gaan we daar wandelen, eten we in het restaurantje dat Idzerd en Heleen ons aangeraden hebben en begeven ons dan naar het hotel in North Stonington. Aangezien Mystic vlakbij ons logeeradres ligt, kunnen we dan nog bekijken of we al dan niet dat stadje bezoeken. Ondertussen hebben Amber en ik mits het nodige gegoogel ook uitgevonden dat op ocharme 5,7 mijl afstand eveneens een outlet-shoppingcenter ligt. Dat klinkt veelbelovend!

We besluiten het leeuwenaandeel van de trip eerst voor onze rekening te nemen, wat inhoudt dat we onze bokes in de auto gaan opeten. Snel diepen we al het beleg, bord en mes uit de bergruimtes op zodat ik de boterhammen kan beginnen smeren. De kids blijven rustig: Amber en Loic proberen elkaar af te troeven gedurende enkele spelletjes ‘Kolonisten van Cathan’, de achterbank leest/gamet/werkt aan de taak voor summer school English. We passeren nóg een staatsgrens, die van Rhode Island.

Exact om 15u00 komen we aan in Newport, RI. Het vergt wel wat tijd om een parkeerplekje te vinden: er is veel (sjiek) volk in het (jacht)havenstadje. Finaal kunnen we terecht op de parking aan Eastons Beach. Het is bewolkt als we uitstappen en naar het aangrenzende strand wandelen. De golven van de zee hebben een eigenaardig rode kleur, veroorzaakt door het zeewier dat er veelvuldig aanwezig is.

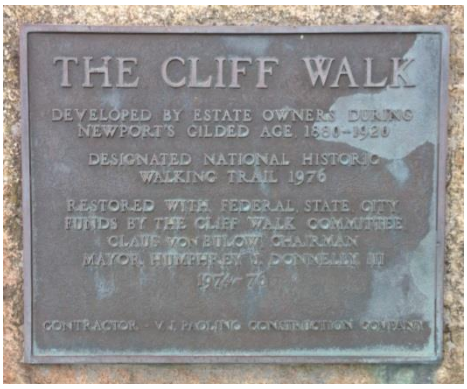

Het is bijna 16u00 als we aan onze wandeling op het pad langsheen de klippen beginnen. De ‘Cliff Walk’ is in totaal 5,5 km lang en leidt ons langs de ‘strand’huizen van de elite die in de zomer het snikhete New York ontvlucht. Slechts een tiental weken per jaar bewoond, zijn het ongelooflijk riante paleizen, die naar ‘t schijnt bulken van kostbare kunstwerken.

Het paadje slingert langs de kust en je ruikt de zilte zee in de lucht. We gaan tot ongeveer halverwege, genieten van het uitzicht en nemen onze tijd. Op de terugweg breekt de zon door de wolken: nu hebben we de hoodies die we veiligheidshalve meegenomen hadden, helemaal niet (meer) nodig!

Een goeie 2 uur later arriveren we terug op ons vertrekpunt. Het is nog tamelijk vroeg, maar toch beslissen we om de tip van Idzerd en Heleen uit te proberen: de beroemde 'lobster rolls' in het Easton's Beach Snack Bar. Nikske fancy, gewoon een houten bouwsel op het strand; je zit buiten op krukjes aan hoge tafeltjes. Zijn we te verwend of hadden we ons er teveel van voorgesteld? Feit is dat de broodjes kreeft best lekker zijn, maar niet echt 'Wow!' én aan de prijzige kant.

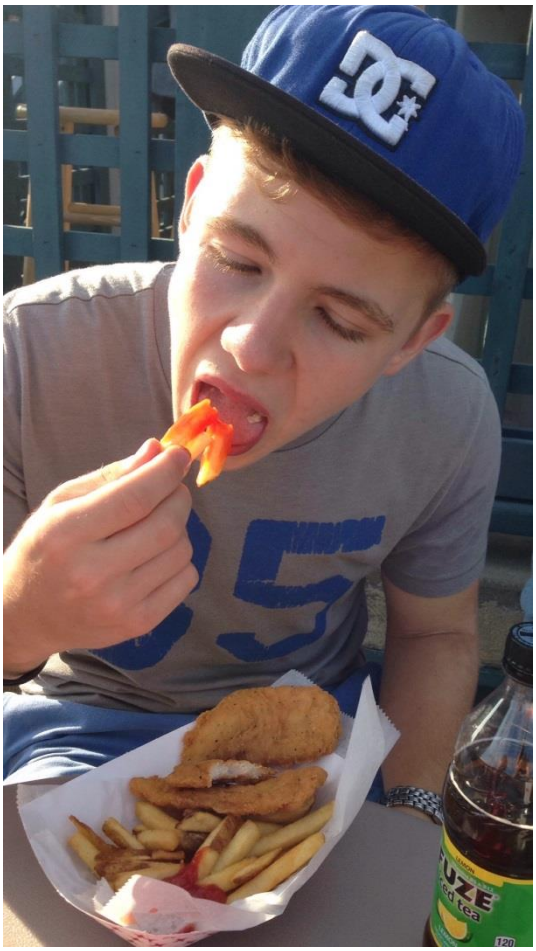

De rit naar onze overnachtingsplaats verloopt vlot en om 20u00 stappen we de lobby van hotel 'Bellissimo Grande' binnen. 'Grande' kan je het inderdaad wel noemen: we wanen ons dadelijk in Italië, met de aankleding van de muren (Romeinse fresco's) en de zuilen her en der verspreid. De man aan de balie overhandigt ons 2 sleutelkaartjes voor 1 kamer; wij hebben onze infomap in de auto laten liggen, dus nemen aan dat het een familiesuite betreft. Als we de kamer binnenstappen, worden we overweldigd door het 'rijkelijke' interieur: sjiek! De badkamer is zo mogelijk nog imponerender: een aparte douche en achter een muurtje een gigantisch bad met jaccuzi! Toch tellen we maar 2 2-persoonsbedden, dus wij terug naar de receptie, waar reservatie voor de 2de kamer snel teruggevonden wordt. Eén minpuntje: ze ligt op de 1ste verdieping, niet op het gelijkvloers zoals de onze.

We laden alle bagage uit en naar binnen: Seighintje slaapt vannacht bij ons, de 3 oudsten in de kamer boven ons. 5 minuten later echter staan ze alweer aan onze deur: hun kamer stinkt naar de sigarettenrook. Hoesy gaat mee naar de onthaalbalie om dit te melden: zonder boe of ba wordt er onmiddellijk een andere kamer voorzien, weliswaar nóg een verdieping hoger.

Aangezien we Mystic niet hebben kunnen bezoeken, besluiten Hoesy, Amber en ikzelf toch nog eventjes een kijkje te gaan nemen: het ligt immers vlakbij. De jongens blijven liever in het hotel: er is een zwembad! We beloven hen om uiterlijk 22u00 terug te zijn.

Zoals verwacht, ligt het plaatsje bekend door de film 'Mystic Pizza' – de doorbraak van Julia Roberts? – in het donker gehuld. Het domein van het Mystic Seaport Museum dat het grootste maritieme museum ter wereld is, is weliswaar toegankelijk, maar de gebouwen zijn natuurlijk gesloten en de bijbehorende dokken zijn niet verlicht. We kunnen dus zelfs geen glimp opvangen van de 'Charles W. Morgan', het enige overblijvende houten schip van de USA-vloot van walvisvaarders. Zelfde scenario aan het Old Lighthouse Museum een eindje verderop: de vuurtoren is zelfs niet terug te vinden.

Enfin, we zijn er toch efkens geweest, alleen spijtig dat ik het originele ‘Mystic Pizza’-restaurantje niet heb kunnen aanschouwen. We rijden terug naar het hotel – het zou leuk geweest zijn als we nog even halt hadden gehouden in het vlakbijgelegen outlet-shoppingcenter: dat is vanavond tot 23u00 open – en treffen enkel Ciaran op de kamer aan: de 2 anderen zitten nog in het zwembad. Even later komen ook zijn binnenvallen.

Hoesy bekijkt alvast de reisroute voor morgen, terwijl ik me ‘bedklaar’ maak en Seighin een douche neemt. We moeten morgen niet te vroeg opstaan: pas om 10u00 dienen we te vertrekken. Ik stel nog voor om voordien nog een uurtje te gaan shoppen in de outlet, maar tot m’n verbazing hoeft het voor onze dochter niet echt.

Eenmaal tussen de lakens werk ik toch nog een tijdje voort aan ons reisdagboek: de achterstand wordt langzaam maar zeker ingehaald!

Dag 13: Van North Stonington (CT) naar Brockton (MA)

Ons bed is er eentje van het Tempur-type, wat betekent dat het extra goeie nachtrust zou moeten verschaffen. Dat is ook effectief het geval, alleen word ik om 06u00 gewekt door lawaaierige buren en mensen die iets teveel decibels buiten op de parking produceren. Gelukkig slaag ik erin om terug in te dutten en om iets na 07u30 vóórdat m’n wekker zich laat horen, wakker word. Het luxe-jaccuzibad lonkt! De badkuip is voorzien op de gemiddelde Amerikaan: Hoesy en ik passen er met het grootste gemak en comfortabel met z’n tweeën in ☺

Om iets voor 09u00 begeven we ons met z’n vijven – Seighin ligt nog wakker te worden – naar de sjieke ontbijtruimte. Volgens onze boekingsinfo is de ochtendmaaltijd niet inbegrepen, maar de man gisterenavond aan de ontbijtbalie had laten uitschijnen dat dit wél zo was. Als een vriendelijke dienster ons naar een lege tafel leidt, terwijl ze 5 menu’s neemt, voelen we nattigheid: nope, toch te betalen. We keren dan maar naar onze kamer terug, halen onze ontbijtgranen, melk en yoghurt tevoorschijn, zetten een kannetje koffie en ontbijten met het hele gezin aan de tafel/op de bedden.

Om 10u00 zijn we uitgecheckt. Het weer is niet overtuigend uitnodigend: een grijze, bewolkte lucht, een temperatuur waarbij een short en T-shirt nog maar net aanvaardbaar zijn. We laten het niet aan ons hart komen en vertrekken voor een dag vol vuurtorens-bezichtiging in Massachusetts: de staatsgrens

Connecticut/Rhode Island ligt slechts op enkele mijlen rijden van ons hotel. Een tussenstop in de Walmart dringt zich nog wel op: onze broodvoorraad dient aangevuld te worden! Ook effe kijken of we hier toevallig een bruine (!) sportshort voor Ciaran vinden: de kleuren van het sportteam waartoe hij in San Diego, CA zal behoren, zijn immers oranje en bruin (wat een combinatie!). We hebben al een oranje T-shirt van West Point gekocht, maar de kleur van de short zorgt voor problemen. Ook hier geen bruine short te vinden, dus dan maar de combinatie omgedraaid: een heloranje short en een lelijk-bruin T-shirt. Ik betwijfel of hij deze sportoutfit nadien nog veel gaat dragen…

Tijdens onze rit naar de befaamde vuurtoren van de Cape Cod chipsverpakkingen houden we even halt in een onooglijk klein bezoekerscentrumpje. Daar krijgen we van de gedienstige gids een kaart waarop alle vuurtorens aangeduid staan. Het zijn er een behoorlijk aantal, dus we moeten een keuze maken. Diegene aan de uiterste (boven)tip van het schiereiland vragen teveel tijd om er te geraken, maar het beroemde ‘Nauset Lighthouse’ is een haalbare kaart.

Cape Cod is – en dat wist ik niet – het ‘krulletje van de *m*’ die de staat Massachusetts in mijn ogen is. Een groot gedeelte ervan is een nationaal park, de ‘Cape Cod National Seashore’. Zoals het een ‘USA National Park’ betaamt, zijn er bezoekerscentra aanwezig en eentje daarvan is gevestigd in Nauset Light Beach. Een parkranger legt ons uit dat we de Nauset vuurtoren niet kunnen bezoeken, maar dat vandaag wel de Highland vuurtoren voor het publiek geopend is. Alhoewel we niet van plan waren deze te bezoeken, overwegen we nu toch onze plannen aan te passen.

Eerst echter gaan kijken naar het symbool van de Cape Cod chips, de kenmerkende vuurtoren met witte basis en rode top, Nauset Lighthouse. Deze toren is een tweelingbroer van de Chatham Lighthouse: ze werden in 1808 in Chatham gebouwd, maar eentje van de twee werd in 1923 naar Eastham verhuisd. Omdat we de lidkaart van de National Parks bezitten, mogen we onze auto gratis op de nabijgelegen parking zetten (anders betaal je 20,00 USD). Er is niet veel volk en we dollen wat met poseren voor selfies, foto’s en polaroidkiekjes. Het is niet echt warm, amper 19°C, maar met een vestje aan is het best te doen. We wandelen ook naar de Three Sisters Lighthouses, 3 vuurtorens die, voordat de Nauset vuurtoren er was, het midden van Cape Cod aangaven. Daar is het echt rustig én er staan picknicktafels; ik stel voor om in plaats van in de auto te eten, ons daar te installeren: dan zitten we buiten, maar toch uit de wind.

Terug naar de auto dus, om vervolgens te parkeren bij de Three Sisters. De verste tafel ligt behoorlijk vol met rupsen, sommige half opgegeten; de tafel het dichtst aan we weg is iets uitnodigender. Afgezien van enkele toeristen die een kijkje komen nemen, worden we niet gestoord tijdens ons middagmaal, en we (Hoesy, Amber en ik) profiteren ervan om geen water, maar witte wijn te drinken – we hebben nog een halve fles Sauvignon Blanc. Loic heeft Ambers selfiestick te pakken gekregen en amuseert zich kostelijk met het trekken van idiote gezichten ☺

We beslissen om van ons oorspronkelijke plan af te stappen (de tocht naar het hotel in Brockton, MA aan te vatten en halverwege nog een vuurtoren mee te pikken) en toch naar de hoger naar het noorden gelegen Highland Light te rijden. Van daaruit zullen we dan in 1 ruk naar ons overnachtingsadres doorrijden. In deze oudste vuurtoren van Cape Cod (1797) is een alleraardigst souvenirswinkeltje gevestigd dat leuke spulletjes verkoopt, en waar je ook kan betalen voor een bezichtiging van de toren binnenin. Spijtig genoeg wordt er geen korting verleend aan National Pass-kaarthouders, noch aan militairen, en dan wordt het wel tamelijk prijzig voor ons gezessen. We bekijken Highland Light dan maar aan de buitenkant en wandelen tot aan het eind van de klip waar de vuurtoren origineel gebouwd werd – ze hebben hem moeten verplaatsen omdat de klip door erosie afbrokkelt.

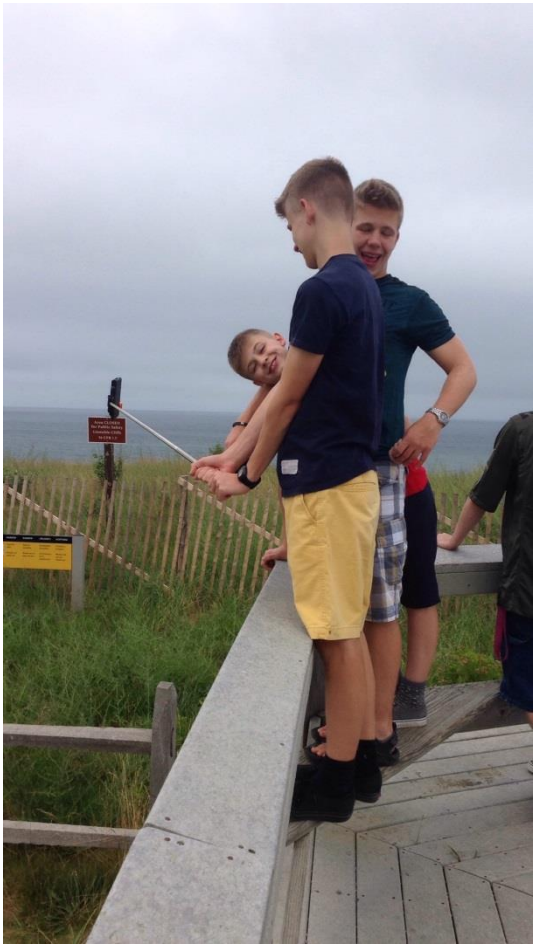

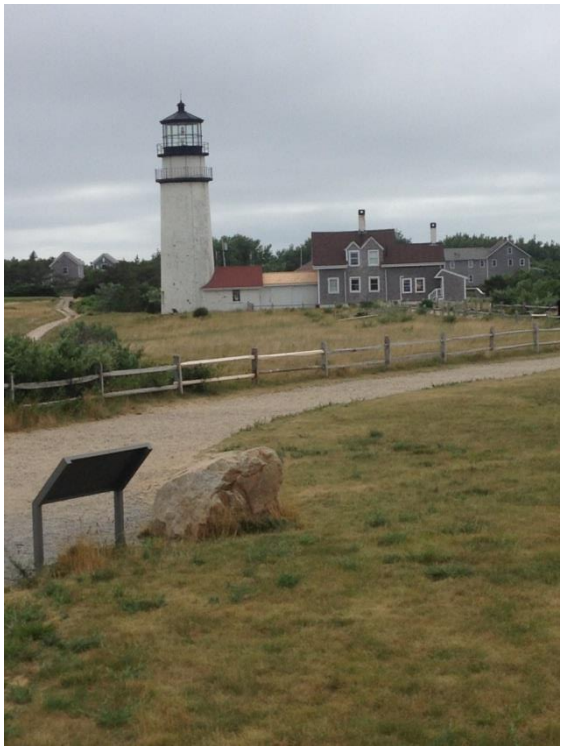

De GPS berekent dat we nog 2 uurtjes te bollen hebben vooraleer we ons hotel voor vannacht bereiken. De rit verloopt zonder problemen en omstreeks 18u30 staan we in de lobby van de Holiday Inn Express. Lekker vroeg, tot grote vreugde van de jongens die het zwembad gaan verkennen. We spreken af dat we om 19u45 verzamelen blazen om te gaan eten.

Amber, Hoesy en ik gaan op de laptop op zoek naar een goed eetadresje, terwijl we wat chips knabbelen en een bekertje wijn drinken. De teneur verandert echter op slag als Hoesy een mailtje van Roger in z’n inbox aantreft: vóór eind augustus valt er zeker geen beslissing ivm het jaartje verlenging. Zo lang kunnen we echter onmogelijk wachten, dus dit betekent het einde van ons Amerikaanse avontuur. Grote teleurstelling! Hoe Belgische Defensie met z’n mensen omgaat, is soms surrealistisch. Ik begrijp eerlijk gezegd niet hoe Hoesy z’n energie er nog blijft in steken…

De keuze van restaurant wordt finaal bepaald in een opwelling: ‘Is er geen Olive Garden of Carraba’s in de buurt?’. Het wordt het eerste; een ritje van 10 minuutjes brengt ons tot aan de Italiaans-getinte keten. Er staat behoorlijk wat volk aan te schuiven als we aan de onthaalbalie informeren hoe lang het zou duren vooraleer er een tafel voor zes zou vrijkomen: tussen de 15 en 25 minuten. Toch besluiten we te blijven wachten; ik stuur wat berichtjes naar vrienden om ze op de hoogte te brengen van ons nakende vertrek.

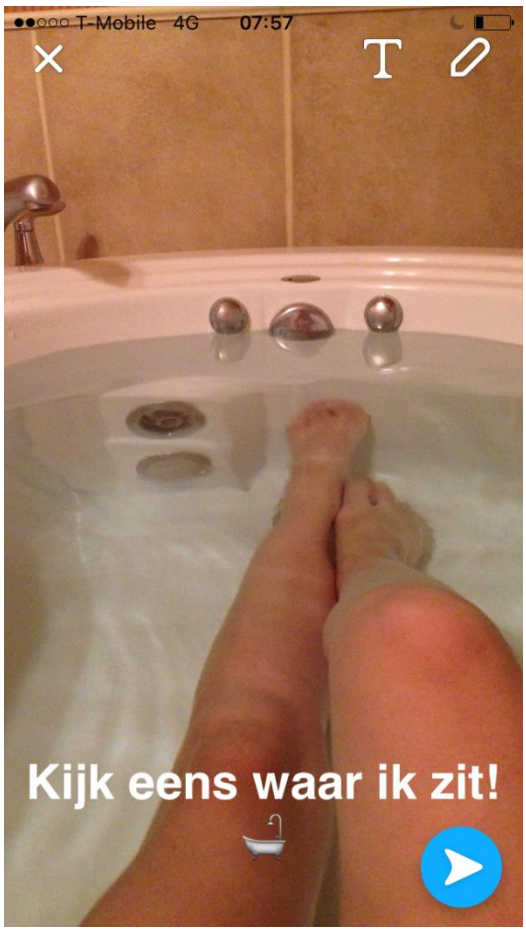

We krijgen een plaatsje aan een tafel in het midden van het restaurant, maar al bij al valt de drukte gelukkig nog mee. Het is de eerste keer dat we in een Olive Garden lang moeten wachten op onze drank en onze maaltijd. Een heel vriendelijke ober, dat wel, maar we waren graag wat vroeger naar ons hotel teruggekeerd. Nu is het voorbij 23u00 vooraleer ik goed en wel tussen de lakens kruip. Ik leg de laatste hand aan het verslag van vandaag, regel nog wat financiële zaken en probeer dan in slaap te vallen. Hopelijk een rustige nacht zonder al te veel zorgen over onze op til staande verhuis…

Dag 14: Van Brockton (MA) naar Lexington (MA)

Om 07u00 word ik abrupt gewekt door de ontwaakfunctie van m’n phoneke: pfff, ik moet heel diep in slaap geweest zijn, want ik kom van ver uit een zware droom. Het duurt een tijdje vooraleer ik me in het land der wakkeren bevind; de was die ik deze morgen wilde doen, zal moeten wachten tot vanavond: geen kans dat deze nog op tijd droog geraakt. Eigenlijk had ik gisterenavond van de hotelwasruimte gebruik willen maken, maar we waren te laat terug van de ‘Olive Garden’, vandaar het uitstel naar deze ochtend.

Een half uurtje later sta ik onder de douche, zodat we om 08u00 kunnen gaan ontbijten. De kids zijn er ook al; we schuiven 2 tafeltjes tegen elkaar zodat we kunnen samenzitten. Tijdens de maaltijd ontvang ik een berichtje van neefje Thijs: of we vandaag misschien even kunnen skypen? Het is nl een afscheidsfeestje ‘en petite famille’ voor ons Lore die over een paar dagen naar Londen vertrekt, en hij zou het leuk vinden om het feestgezelschap met een skypeje te kunnen verrassen.

Amber en ik reppen ons naar onze kamer, juist op tijd: Thijs probeert ons al te bereiken. Nog effe geduld, neefje: ik moet m’n laptop nog opstarten! Wat volgt is een leuk gesprek met (hoofdzakelijk) mamie en Lore, die we al véél te lang niet meer gezien/gehoord hebben. Ondertussen maakt de rest van ons gezin zich vertrekkensklaar, maar iedereen komt wel effe goeiedag zeggen tegen de familie in België.

Een half uurtje later dan gepland, om 09u30, checken we uit. Hoesy heeft info over de Plimoth Plantation, een waarheidsgetrouwe weergave van de verblijfplaats van de allereerste ‘Pilgrims’ in New England (1627), opgezocht en is tot de vaststelling gekomen dat de toegangsprijs behoorlijk hoog is. Aangezien we een soortgelijk openluchtmuseum – Jamestown, VA, de eerste permanente nederzetting van Europese kolonisten in Amerika (1607) – al enkele keren bezocht hebben en we later tijdens onze trip nog een kans hebben om zo’n plaats te bezichtigen, wordt er besloten dat we dit adresje links laten liggen en in plaats hiervan naar Plymouth Rock te trekken. Deze steen zou de plaats markeren waar de 102 pelgrims voor het eerst voet aan wal zouden gezet hebben.

Een half uurtje later zijn we al op onze bestemming. We parkeren op een van de vele nog vrije plekjes vlakbij het water van Plymouth Harbor en wippen even binnen in het bezoekerscentrum waar een van de 2 gidsen een heel enthousiaste uitleg over de vele bezienswaardigheden geeft. We hebben de parkeermeter op 2 uur ingesteld, wat genoeg zou moeten zijn om het stadje te verkennen.

Het wordt een gezapige wandeling via het Pilgrim Path, waarlangs de belangrijkste bezienswaardigheden gelegen zijn. Het begint lichtjes te regenen

als we de Mayflower II, een exacte replica van het originele Pilgrimsschip, aan 't bekijken zijn. Dit doet de 3 oudste mannen terug naar de auto wandelen om onze regenvesten te gaan halen, maar tegen dat ze terugkeren, is het al gestopt met miezeren. Natuurlijk houden we even halt bij 'Plymouth Rock', en bezichtigen vervolgens een aantal 'bekende' monumenten, waaronder het standbeeld van de eerste gouverneur, Bradford, en het Pilgrim Mother Statue. Een beetje landinwaarts staat de Plimot Grist Mill, een watermolen waar het koren gemalen werd.

We keren langs een stroompje terug en bekijken de sarcofaag, een herdenkingsteken voor de 52 Pilgrims die de eerste (barre) winter in Plymouth niet overleefd hebben. Zij werden begraven op Cole's Hill, een heuvel met een wijds uitzicht over de baai. Een beetje ironisch wel: een ruwe overtocht van 66 dagen op zee meemaken om dan in de 'New World' aan ziekten en ontbering te bezwijken… Na deze rampzalige winter sloot Massasoit, het opperhoofd van de Wampanoag-indianen een verbond met de overlevende Pilgrims – zo is de traditie van Thanksgiving ontstaan.

Terug in de auto verlaten we het stadje, na een laatste stop bij het grote 'National Monument to the Forefathers'. Naar het schijnt heeft de Franse architect die het Vrijheidsbeeld heeft ontworpen hier z'n inspiratie opgedaan ☺

De rit naar Boston zou normaal gezien maar een 40-tal minuten in beslag moeten nemen, maar door een opstopping op de snelweg doen we er een uurtje over. Vlak voor we de stad inrijden, bemerken we aan de rechterkant van de snelweg een parkje met tafels en banken aan een waterplas. Aangezien het nog steeds stapvoets verkeer is, beslissen we de eerstvolgende afrit te

nemen en daar een plaatsje te zoeken om onze bokes op te eten. Het is frisjes, maar met een trui aan hebben we het niet koud.

Nadat we de innerlijke mens versterkt hebben, leggen het laatste stukje naar Boston-City af. Het is druk, en het duurt een tijdje vooraleer we aan het vertrekpunt van de Freedom Trail arriveren: ‘Boston Common’. Een parkeergarage in de buurt vinden, neemt ook nog wat tijd in beslag, maar rond 15u00 staan we dan toch aan het bezoekerscentrum. Er worden begeleide wandelingen langsheen de trail aangeboden, met gidsen in de klederdracht van de revolutionaire tijd. Wij gaan de wandelroute echter op ons eigen afleggen, dan kunnen we zelf het ritme bepalen. We hoeven enkel de rode stenen op de voetpaden te volgen.

Een kleine 3 uur zijn we onderweg, af en toe sakkerend op de kaart die we in het toeristisch centrum gevonden hebben: het pad voert ons langs de belangrijkste historische punten en gebouwen van Boston, maar die zijn niet altijd even goed aangegeven. Ook gebeurt het dat er op het plannetje een totaal ander item vermeld staat dan hetgene we ter plaatse aantreffen. Zo vinden we geen spoor van het standbeeld van Franklin; een beetje frustrerend allemaal.

De 2 laatste punten van de Freedom Trail liggen over het water en vragen nog een heel eind stappen. Wijselijk laten we die dan ook links liggen; weliswaar een beetje spijtig, want een van de 2 is ’s lands bekendste oorlogsschip, de USS Constitution (1797).

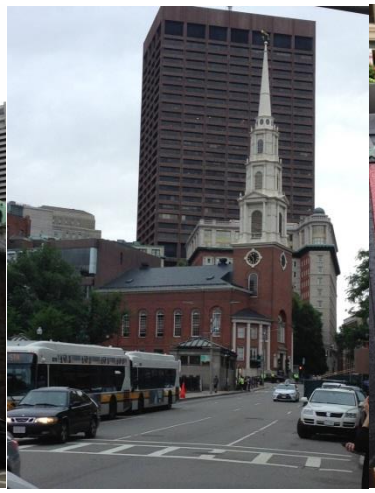

We moeten nog terugstappen naar het park, maar ditmaal hoeven we de rode stenen van de Freedom Trail niet meer te volgen, en kunnen we in een keer doorsteken. We passeren hierbij weer de Italiaanse wijk, en kruisen het pad met een processie, waarbij 4 dames het beeld van een Onze Lieve Vrouw dragen dat behangen is met slingers gemaakt uit dollarbiljetten.

Onderweg houden we even halt bij het speciale Holocaustmonument dat we op de heenweg al opgemerkt hadden. Het ligt in een parkje, en bestaat uit 6 hoge, glazen cabines die door een pad met elkaar verbonden zijn. Langs die weg staan aan weerskanten borden met feiten over de genocide tijdens WOII. De 6 glazen torens vertegenwoordigen elk een vernietigingskamp: Majdanek, Chełmno, Sobibor, Treblinka, Bełżec en Auschwitz-Birkenau. De wanden van elke toren zijn langs de buitenkant gegraveerd met cijfers: de nummers die de Joden toegekend kregen bij aankomst in het vernietigingskamp. Aan de binnenkant staat er ook op de 2 tegenoverliggende

panelen een quote van een overlevende van het betreffende kamp. Het grondvlak van elke toren bestaat uit een raster waar stoom doorheen komt, net alsof je je in een gaskamer bevindt. Dit is aangrijpend…

Het is al 18u00 als we de parkeergarage binnenwandelen. Met een beetje moeite raken we de grootstad dan toch uit en even later arriveren we in ons hotel, ‘Aloft’. Lekker hip concept, modern van inrichting, leuk omdat het een andere aanpak is in vergelijking met de ‘traditionele’ hotels. De kamers zijn zo mogelijk nog ‘afwijkender’: de bedden staan haaks op een wand waarin een badkamer verwerkt is. Er is een zwembad, maar dat is momenteel gesloten voor onderhoudswerken. Gelukkig mag het zwembad van het tegenoverliggende hotel gebruikt worden.

Toch beslissen we om eerst te gaan eten – het zwembad is tot 23u00 geopend – en Amber komt met een nabijgelegen ‘Cheesecake Factory’ op de proppen. Aan het onthaal vertellen ze ons dat we een half uurtje moeten wachten, maar finaal wordt er ons eerder een tafel toegewezen. We bestellen niet té veel, zodat we nog kunnen genieten van een overheerlijke cheesecake als dessert ☺

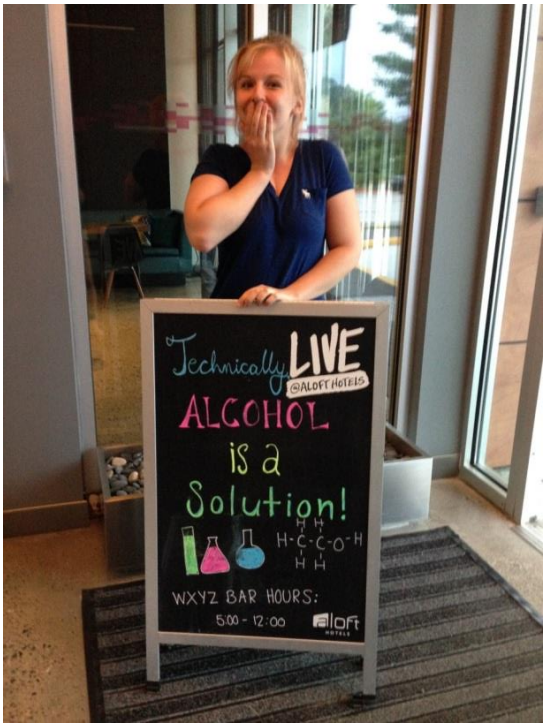

Eigenlijk zouden we nog een karton melk ergens op de kop moeten kunnen tikken voor het ontbijt morgenochtend (is niet inbegrepen), maar we vinden niet dadelijk een winkel die nog open is. We zullen morgenvroeg wel zien hoe we dit probleempje oplossen: nu is het tijd om naar ons hotel terug te keren.

Wonderlijk genoeg gaan de jongens niet meer zwemmen, maar beginnen aan een partijtje biljart. Ondertussen vergaren Hoesy en ik een stapel was en gaan op zoek naar het waslokaal van het hotel. De wascyclus valt mee: slechts 38 minuten. Hoesy verwerkt nog wat administratie, terwijl Amber en Loic naar een aflevering van de tekenfilmserie ‘Avatar’ kijken en ik me alvast ‘nachtklaar’ maak. Eenmaal het gewassen goed in de droogkas zit, schrijf ik m’n verhaal voor vandaag verder af en hou me dan nog wat onledig met het posten van foto’s op Facebook: de droogkas heeft immers een uurtje werk. ’n Gelukje voor mij: morgenvroeg hoeven we niet té vroeg op te staan. Alhoewel ik nog niet gedaan heb met werken, ben ik rond 00u45 zo erg aan ’t knikkebollen dat ik het voor bekeken houdt. Morgen is er een nieuwe dag!

Dag 15: Van Lexington (MA) naar Concord (NH)

M’n wekker is ingesteld op 08u15, maar om iets na half acht ontwaak ik, tamelijk uitgerust. Het heeft weinig zin om te trachten nog wat te slapen, en dus sta ik maar op. Amber is ook al wakker en neemt het moedige besluit om te gaan fitnessen. Ik besteed de 1ste wakkere momenten aan sociale media en spring dan onder de douche, zodat die vrij is als onze sportieve dochter terugkomt.

Hoesy en zij gaan samen op jacht naar melk: het ontbijt is niet inbegrepen in de kamerprijs, en we hebben nog voldoende ontbijtgranen om de maaltijd op onze kamer te gebruiken. Ze blijven een serieuze poos weg: Seighin en wat later ook Loic komen polsen of er al ontbijt is. We moeten wachten tot iets voor negenen vooraleer onze boodschappers terug zijn; we zetten een beker koffie en zoeken een comfortabel zitplaatsje op bed of bank om te ontbijten. De keuze is tamelijk beperkt, maar gelukkig zijn er ook nog de kersen die we een tijdje geleden gekocht hebben: ze smaken goed!

Het opruimen, inpakken, afwassen neemt behoorlijk wat tijd in beslag en ’t loopt dan ook al tegen 11u00 als we uitchecken. Er staan vandaag 2 zaken op ons programma, dus dat valt mee, maar we mogen toch niet té veel tijd meer verliezen.

Na een kleine rit bereiken we onze 1ste bestemming: ‘Minute Man National Historical Park’. Enigszins misleid door de naam neem ik aan dat we hier moderne oorlogstuigen gaan bezichtigen (‘Minute Missile’, weet je wel?), net zoals vorig jaar in de Badlands in North Dakota. Ik begrijp Hoesy dan ook niet goed als hij zegt dat dit een plaats van historisch belang voor de USA is.

In het bezoekerscentrum van Lincoln wordt het echter snel duidelijk: het gaat hier over de Onafhankelijkheidsoorlog, meer bepaald het begin van het hele conflict! De term ‘Minute Man’ duidt op de boeren die zich tijdens de Britse overheersing in militia verenigden en trainden met het oog op een treffen: ze moesten ‘à la minute’ klaarstaan eens het sein gegeven werd. In het centrum wordt aan de hand van grote panelen, uitgesneden kartonnen figuren en verschillende displays het verloop van de 1ste slag van de oorlog verhaald. We zijn net iets te laat voor de documentaire, maar kunnen wel naar het Jacob Whittemore House wandelen, waar een gekostumeerde gids ons gedurende een

half uur op sleeptouw neemt. Hij vertelt het verhaal van ‘Parker’s Revenge’, een treffen tussen de kolonialisten en de Britten tijdens de terugtocht van deze laatsten naar Boston.

Er is nog steeds onenigheid over waar de Onafhankelijkheidsoorlog nu juist begon: was het in Lexington, waar een van beide partijen (per ongeluk?) een schot loste en daarmee (ongewild) een vuurgevecht ontketende, of in Concord, waar het 1ste officiële bevel tot schieten op Britse troepen – een ‘act of treason’ – werd gegeven? Men is er nog steeds niet over uit… Feit is dat deze schermutselingen officieel de strijd tegen de Britse kolonisator in gang zetten.

Na de uitleg door de jonge ranger keren we terug naar het bezoekerscentrum, net op tijd om – zoals in elk Nationaal Park – de officiële documentaire te bekijken. We worden binnengeleid in een klein filmzaaltje dat, een beetje verrassend, ingericht is als de gelagkamer van een herberg. De film zelf is ook zeer origineel in elkaar gestoken: in plaats van het gewone verhalen van de gebeurtenissen in chronologische volgorde, krijgen we hier de projectie van een ‘Minuteman’ die de kroeg binnenwandelt en samen met 2 stamgasten het verhaal vertelt. Tegelijkertijd krijgen we een overzicht van de troepenbewegingen dmv lichtjes op een plan en wordt het relaas nog extra verduidelijkt door filmfragmenten en geluiden. Dit is zeker een van de inventiefste presentaties die we in een bezoekerscentrum gekregen hebben!

Ondertussen is het alweer 13u30 en doet de honger zich stilaan voelen. Ik stel voor om naar het bezoekerscentrum in het nabijgelegen Concord te rijden, daar het beroemde ‘Minuteman’-standbeeld en de North Bridge (waar de militie het bevel ‘Fire, fellow soldiers, for God’s sake, fire!’ krijgt) even te bekijken om darna een plaatsje te zoeken waar we onze boterhammen kunnen smeren. Deze ochtend is warmer, maar grijs begonnen; nu echter is het zonnetje erdoor gekomen zodat we eindelijk na een paar dagen weer aangenaam zomerweer hebben.

We vinden aan de achterkant van het bezoekerscentrum in het groen aan de waterkant tafeltjes met een parasol: er zijn slechtere plekjes om je middagmaal op te eten! Aangezien het vandaag de Vlaamse feestdag is, beginnen Amber en ik spontaan ‘De Vlaamse Leeuw’ ten gehore te brengen. De Amerikaanse trots en vaderlandslievendheid moet ons toch een beetje besmet hebben ☺ De eekhoorntjes met pluimstaart hebben de plaats geruimd voor ‘chipmunks’ en die zijn erg geïnteresseerd in hetgene wij aan ‘t eten zijn. Ze zullen ongetwijfeld blij zijn met de kruimeltjes die we achtergelaten hebben!

Na de lunchpauze zoeken we de auto op en vatten onze rit naar Salem aan. Yep, het beruchte dorpje waar in 1792 het befaamde heksenproces gevoerd werd! Het wekt dan ook weinig verbazing dat we heel veel verwijzingen naar deze zwarte bladzijde uit de geschiedenis van Salem ontwaren als we het stadje binnenrijden. We parkeren vlakbij het bezoekerscentrum op een plekje waarvan de meter nog voor 24 minuten loopt. Gemakkelijk: kunnen we eventjes poolshoogte gaan nemen en kijken wat ons strijdplan gaat zijn.

Er wordt – wat had je dan gedacht? – een film vertoond in het centrum, maar we hebben nog even de tijd om rond te wandelen en te gaan kijken tot hoe laat het ‘Salem Witch Museum’ open is. De 2 oudsten gaan Ciaran oppikken die bij de auto gebleven is en vullen de parkeermeter aan: 1,50 USD voor 2 uur, wat een verschil met Boston!

De documentaire gaat niet alleen over de heksenjacht, maar over de geschiedenis van Essex County vanaf de eerste kolonisten. Er wordt tamelijk eerlijk verteld hoe de indianen door de nieuwe inwijkelingen behandeld werden, en hoe de puriteinen zich gaandeweg alle grond toe-eigenden. In de verdere ontwikkeling van het gebied zien we hoe de kolonisten zich de kunst van de visserij eigen maakten, en later overschakelden naar de commerciële zeevaart. Als de haven van Salem, ooit de 6de voornaamste van de VS, aan belangrijkheid begint in te boeten, wordt er radicaal een andere koers gekozen: die van de lederhandel (en dan voornamelijk schoenmakerij) en de weefindustrie.

Een half uurtje later staan we terug buiten. We weten dat de volgende rondleiding in het heksenmuseum pas om 17u00 begint, en doden zolang de tijd

met een bezoekje aan het Witch Trials Memorium. De toegangsprijs tot het museum wordt dankzij de ‘military discount’ met een kleine 10,00 USD verminderd: altijd plezant!

De rondleiding bestaat uit 2 delen. Eerst nemen we plaats in een verduisterde zaal waar gedurende een half uur het verhaal van de heksenhysterie in 1692 uitvoerig en met veel bombardie (maar wel accuraat) uit de doeken wordt gedaan. Er wordt gebruik gemaakt van een theatrale stem en de belichting van afzonderlijke scènes naargelang het relaas vordert. Dan krijgen we toegang tot een achterliggende zaal waar een gids ons gedurende een kwartier langs een aantal displays loodst, en toelicht hoe de visie op hekserij en wicca geëvolueerd is. Het showgehalte ligt hoog, maar ’t is toch leuk om het eens meegemaakt te hebben.

Omstreeks 18u00 verlaten we het heksenstadje: de rit naar ons hotel neemt nog een dik uur in beslag. We overschrijden opnieuw een staatsgrens en rijden New Hampshire, ‘the Granite State’ binnen. Alhoewel het tegen zevenen aanloopt, is het bezoekerscentrum nog open. De man achter de balie bezorgt ons een plannetje van het White Mountains National Forest, dat we overmorgen gaan bezoeken. Omdat we niet te laat willen eten, besluiten we onderweg ergens te stoppen voor het avondmaal. De keuze valt nogmaals op de ‘Cracker Barrel Country Store’, in de hoop dat er ditmaal een kortere wachttijd is. Amber en ik gaan binnen poolshoogte nemen terwijl Hoesy de auto parkeert. ’t Is druk, alhoewel er vele lege tafeltjes in het restaurant zijn. Waarschijnlijk zijn ze onderbemand: de jongedame aan het onthaal vraagt 20 minuten geduld. Loic en Ciaran gaan buiten op de veranda een potje dammen, Hoesy, Amber en ik kuieren zolang in de winkel rond, uitgebreid commentaar leverend op alle leuke spulletjes die er uitgestald staan.

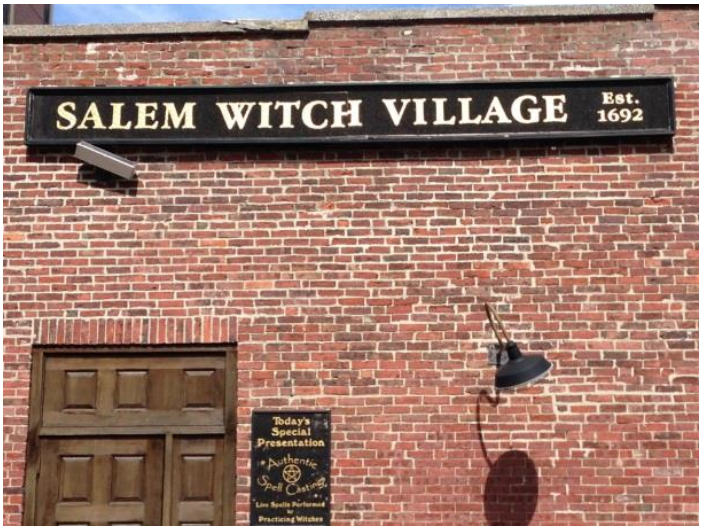

Als we uiteindelijk in de eetruimte uitgenodigd worden, zien we talloze tafeltjes die nog niet afgeruimd zijn, wat ons vermoeden qua te weinig personeel bevestigt. De bediening is vriendelijk, maar inderdaad trager dan we gewoon zijn in een ‘Cracker Barrel’. Niet erg: Loic en Ciaran slaan terug aan ’t dammen (binnen is er ook een speeltafel voorzien), wij spelen een potje ‘Mille Bornes’. Enkele gerechten zijn niet meer voorhanden, zodat Amber, Seighin en ik een andere keuze moeten maken. De maaltijd is lekker, en alhoewel Hoesy van plan was om vanavond aan de 3 jongens te vertellen dat we terug naar België moeten, wordt er finaal toch niet over gesproken. Ze weten dus nog steeds van niets…

Geen dessertje – alhoewel de kaart er best uitnodigend uitziet – maar een extra halte bij een McDonald’s onderweg voor een McFlurry. Veel te snel echter is de bende terug: het roomijs is op, dus geen McFlurry meer voor handen. Ciaran

onderneemt nog een zwakke poging en vraagt om een 2de McDonald’s te bezoeken, maar we willen nu écht wel naar ons hotel.

We krijgen een zeer vriendelijke verwelkoming in de Best Western in Concord, NH en op vertoon van Hoesy’s militaire ID zegt de man zelfs dat het spijtig is dat we niet op voorhand gebeld hebben, want dat hij 20% korting aan militairen verleent. Nu echter zijn de kamers al betaald, en hij kan dit niet meer terugdraaien. Als we vragen tot hoelang het zwembad open is, zegt hij dat het normaal over 10 minuutjes – het is dan 22u00 - sluit, maar dat hij het voor ons wel een kwartiertje langer wil openhouden. Daar hebben de 4 jongens wel oren naar en als Ciaran iets te luidruchtig binnenstormt en ik hem tot stilte aanmaan, zegt de man dat ik me niet hoef te verontschuldigen, want dat hij thuis ook zo’n tienerexemplaar heeft zitten. Toffe mens!

Tegen dat de olijke zwemmers terugkeren, zit ik al in nachtkledij op m’n laptopke te tokkelen. Vanaf morgen worden de ritten langer – tot hiertoe duurden ze nooit meer dan 1,5 uur – en kan ik dus werk maken van het lezen van de voorbije ‘Going West’-edities, zodat Hoesy die eindelijk kan doorsturen: ik zit nog maar net voorbij nieuwjaar 2016!

Epiloog

Lap, week twee is voorbijgevlogen. De appel is nog niet helemaal verteerd, maar we moeten verder naar het Noorden. Naarmate we de Noordpool naderen verandert ook het landschap in meer bossen en een guurder uitzicht.

Op het programma van de komende week staan er weer een aantal specialekes, maar om daarover meer te weten zal je onze volgende editie moeten lezen.

Tot dan.

59: Den Grooten Trek naar het Noorden - Canada

Proloog

De volgende dagen verlaten we de bewoonde wereld. Geen op Europese steden gelijkende woonkernen meer. We gaan voor het ruwer werk. Mooi van natuur met weinig menselijke invloed.

Het is ook de overgang tussen de USA en Canada. We komen niet alleen een oeroude grenscontrole tegen maar overschrijden ook een tijdsgrens. Onze slaapplaatsen variëren ook ietsje meer. Niet alleen qua plaats maar ook qua uitzicht.

Benieuwd? Lees dan ons verhaal neergepend door Calle. Ik heb ook deze keer veel foto's toegevoegd. Zo heb je als lezer een beter idee van de natuurpracht die we aanschouwd hebben.

Dag 16: Van Concord (NH) naar Lincoln (NH)

[Calle] Het eerste hotel op de reis waarvan de entourage écht lawaaierig is, is vanaf deze nacht een feit. Het is vlak naast een snelweg gelegen, en op een of andere manier niet voldoende geïsoleerd. Dat maakt dat ik héél vroeg – ik heb niet naar de klok gekeken, maar 't was nog halfduister – ontwaak. 'Probeer nog wat te slapen,' leg ik mezelf op, maar daar komt niet veel meer van in huis. Even later een bezoekje aan 't toilet en een blik op m'n iPhoneke: nog maar 06u27. Nog 3 kwartier vooraleer de wekker afloopt, maar té wakker om terug in te dutten. Dan maar piekeren over alle grote veranderingen die op til staan…

Het ontbijt is OK: in een Best Western is het steeds plastic wat betreft borden, kommetjes en bestek, maar je hebt wel genoeg keuze. Het opruimen en inpakken verloopt vlot; nog een kiekje van het hotel en we zijn klaar voor de eerste echt lange rit van onze trip. De zon schijnt, het is al comfortabel warm – ook al zitten we nu veel meer noordelijk – en het is rustig op de weg: meer moet dat niet zijn. De omgeving wordt geleidelijk aan ruiger: veel bossen en groen, en de heuvels beginnen over te gaan in lage bergen. Hier zou ik wel willen wonen: aangename temperaturen in de zomer en pakken sneeuw in de winter ☺

De grens met de 'Green Mountain State', Vermont dus, wordt rond 10u30 overschreden. Spijtig genoeg missen we het visitor center, dat een beetje ongelukkig aangegeven staat. Niet veel verder rijden we de snelweg af, gaan tanken en vervolgens langs een gewone weg onze route om de verbinding met een andere snelweg te bereiken.

In het stadje Rutland zetten we eerst koers naar de Walmart: we moeten eten inslagen, want na vanavond logeren we enkele nachten op een plaats waar er geen ontbijt voorzien is. Rare supermarkt, deze Walmart: ze hebben ontbijtgranen en water en koekjes, maar geen zuivelprodukten, beleg en verse groenten en fruit! We slagen er wel in – en dit zelfs probleemloos – om het Minion-T-shirt dat broers en zus voor Loic in maatje S aangeschaft hadden om te ruilen voor eentje in maatje M.

Een van de Walmartbedienden toont ons waar we de ontbrekende waren kunnen kopen: een winkel in hetzelfde shoppingcenter een eindje verderop. Ligt er toch niet heel toevallig juist een TJMaxx in de buurt, zekers? Amber en ik kunnen deze kans niet laten liggen en gaan poolshoogte nemen. We komen buiten met sexy Tommy-Hilfigerondergoed voor de 2 oudste broers en Polo-kousen voor de jongste. NIETS voor ons! We nemen ons voor onze schade nog wel in te halen.

Daarna rijden we door naar het bezoekerscentrum van 'Green Mountains National Forest'. Er is een uitgebreide keuze aan wandelingen en tochten, dus vragen we de hulp van de aanwezige ranger. 3 tips rijker verlaten we het centrum.

De bedoeling is de tocht naar Mount Horrid en The Great Cliff, een wandeling in een lus van 1,6 mijl, te doen, totdat ik in de beschrijving ervan lees dat de parking onderhevig is aan vandalisme. Met onze volgeladen auto waar al onze bagage, laptops, iPods en dergelijke meer in opgeborgen is, durven we het niet te avonturieren. De weg naar de Leffert Pond Trail zijn we ondertussen al voorbijgereden, dus het wordt de Texas Falls Nature Trail.

Het is toch nog een heel eindje rijden voordat we het vertrekpunt van deze wandeling bereiken: het loopt tegen 13u45 aan als we de parking opdraaien. Daar, naast een kabbelend riviertje zijn her en der picknicktafels neergezet: een rustig plekje om onze bokes op te eten. Na de maaltijd vertelt Hoesy het nieuws over de terugkeer naar België aan onze 3 jongens. De reacties zijn tamelijk verdeeld. Ciaran vraagt eerst of hij 'nu blij mag zijn' en barst dan in een vreugdekreet uit, Loic heeft 'gemengde gevoelens' en Seighin zegt 'Yesss!', maar realiseert zich dan dat hij Josh zal moeten achterlaten…

Op de ontspannende wandeling doorheen het schaduwrijke, glooiende bos komen we maar weinig volk tegen. De 'Texas Falls' blijken een serie lage watervalletjes te zijn die door een smalle kloof, uitgesleten door het smeltwater van gletsjers, stromen. Voordat we terug vertrekken, maken we speciaal voor onze Zuid-Afrikaanse vrienden Louis en Dorette een foto van onze auto vlak vóór en vlak achter een over de weg gevallen boom. Een knipoog naar de nachtelijke tocht die we doorheen de bushes van de Kalahariwoestijn met Louis' bakkie ondernomen hebben: de befaamde springhazenjacht ☺

Om 17u00 arriveren we op de 2de bestemming van vandaag: op aangeven van Loic bezoeken we de Ben & Jerry's fabriek in Waterbury, VT. Het bedrijf ligt midden in het groen en is speels aangekleed: vuilnisbakken met koeienvlekken, een Ben & Jerry's VW-busje, overal de wit-groen-blauwe kleuren. De rondleiding doorheen de fabriek kost 4,00 USD per persoon – Seighin mag gratis binnen – en duurt een half uurtje. Eerst krijgen we een filmpje over het ontstaan en de groei van Ben & Jerry's voorgeschoteld. Dan volgt er een toer doorheen de fabriek, die tot m'n verbazing klein uitvalt. Vanop een overdekte wandelbrug kunnen we de verschillende stappen in het maken van het ijs volgen. Liever geen foto's: spionnen van Haägen-Das zijn niet welkom ☺ De presentatie is ludiek opgevat en doorspekt van koeiengrapjes. De laatste halte is in een kleine ruimte waar we allemaal een potje met de smaak van de dag aangeboden krijgen: 'apple caramel'. In het winkeltje snuisteren we even doorheen de T-shirts met leuke quotes, ontbijtkommetjes in de vorm van een koe-met-uier, kleine hebbedingetjes. Er is ook nog een klein galerijtje waar je de mijlpalen in de bestaansgeschiedenis van B&J kan overlopen. De ijsroomshop doet natuurlijk gouden zaken: de tafeltjes buiten in het zonnetje zitten vol.

We hebben nog een flink anderhalf uur rijden voor de boeg, dus maken het ons opnieuw comfortabel in de auto en laten B&J's achter ons. De zoektocht via Google naar een restaurantje onderweg verloopt moeizaam: er is niet steeds internetverbinding, en we moeten geduld oefenen vooraleer de info over een eetgelegenheid op het schermpje verschijnt. Na het afwegen van de

verschillende opties valt de keuze finaal op een oer-Amerikaans hamburgerrestaurant: 'Black Mountain Burger Co' in het centrum van Lincoln, NH. Het zit tamelijk vol, maar de wachttijd bedraagt slechts 20 minuutjes, dus we besluiten buiten in de nog aangename avondlucht post te vatten.

Sneller dan geanticipeerd worden we uitgenodigd om aan tafel te gaan. Hoesy en ik drinken allebei een lokaal biertje van 't vat; de hamburgers zijn goed en zelfs de frietjes smaken. Alleen Amber heeft pech: haar 'medium' besteld stukje vlees ziet er wel erg zwart uit. Ze stuurt het terug naar de keuken, maar moet dan natuurlijk een poosje geduld oefenen vooraleer de nieuwe hamburger arriveert.

Het hotel ligt op slechts 5 minuutjes rijden van het eetadresje; we checken vlug in zodat de jongens nog een half uurtje in het zwembad kunnen doorbrengen. In tegenstelling tot wat we dachten, is het ontbijt wél inbegrepen, dit tot grote opluchting van de kids. Hoesy had immers aangekondigd dat we morgen om 06u00 zouden moeten opstaan, omdat we een heel lange tocht voor de boeg hebben, en dat we na een poosje gereden te hebben, ergens zouden stoppen om op een picknickplaatsje te ontbijten. Nu kunnen ze toch iets langer slapen: er kan niet vóór 07u00 gegeten worden…

Dag 18: Great Pond (ME)

Zoals te verwachten was, is de voorbije nacht niet echt een voltreffer geweest, althans voor Hoesy en mezelf niet. Onze bed is toch net iets te smal om 2 volwassenen comfortabel te kunnen laten slapen. Ik word enkele keren wakker en luister dan maar naar de nachtelijke geluiden: een beestje dat rond onze tent scharrelt, een specht die driftig een boom zit te bewerken.

Om 08u00 hou ik het echt voor bekeken: ik sta een beetje stijf en stram op en ga buiten poolshoogte nemen. Het is prachtig weer, absoluut niet koud. Na een bezoekje aan het toilet – ik voel me weer op een camping in het zuiden van Frankrijk – installeer ik me buiten voor de tent aan de tafel en schrijf onze laatste avonturen verder neer.

Als ik terug in onze yurt ga, ligt de rest van de bende nog te maffen. Alleen Hoesy en Amber trekken 1 lui oog open. Geen probleem: ik grabbel m'n badhanddoek en doucheolie vast en begeef me naar het wasgebouwtje voor een primitief, maar proper douchke. Vervolgens was ik de druiven voor het ontbijt en probeer koffie te zetten – ja, er is ook een koffiezetapparaat, een broodrooster en zelfs een microgolfoventje! Ik zeg wel 'probeer', want het masjien heeft niet echt veel zin om door te lopen, wat ik ook probeer.

Ondertussen is ook Hoesy uit bed en aangekleed, en we wandelen samen via het bruggetje over het meer naar het hoofdgebouw. We brengen de jongeman achter de balie op de hoogte van de niet-functionerende koffiezet en vragen 'en passant' of er eventueel een bijkomend bed kan voorzien worden, zodat we deze nacht toch iets gemakkelijker (lees: ruimer) kunnen slapen. Het koffieprobleem kan niet direct verholpen worden, maar we krijgen wel ter plaatse koffie aangeboden – er staat een grote percolator.

Voorzien van 3 bekers keren we naar onze yurt terug. Amber is gaan douchen, de 3 jongens slapen nog. Wij zetten ons buiten aan de tafel en genieten van een toch wel fatsoenlijk ontbijt. Druppelsgewijs vervoegen ook Ciaran en Seighin ons, alleen Loic blijft in dromenland. Als we allemaal gegeten hebben, maken we de laatste slaapkop wakker en rommelen wat op terwijl hij ontbijt.

We bespreken de mogelijke scenario's voor vandaag: lang in Acadia National Park blijven en daar de zonsondergang op Mount Cadillac meepikken, of niet te laat naar onze yurt terugkeren, een BBQ'ke houden en dan heel vroeg opstaan om vanaf een kano op het meer de zonsopgang te bewonderen?

Samen met Seighin wandelen we opnieuw naar het hoofdgebouw, waar we 3 kano's reserveren: de zwemvesten en peddels mogen we dadelijk meenemen, de boten mogen we morgenochtend zelf in het water laten. In de grote chalet is er WIFI, en ik maak hiervan graag gebruik om een mailtje naar papie en mamie te sturen. Amber en Hoesy brengen de roeibenodigdheden per auto naar onze yurt; de jongens spelen een potje totdat ze terug zijn.

Om 11u30 vertrekken we eindelijk naar het nationale park, een ritje van iets meer dan een uurtje. Wel moeten we nog even een tussenstop maken in de Walmart: we hebben geen brood meer voor ons middagmaal. We kopen ineens enkele goedkope keukenhanddoeken en een schotelvod, want die hebben we vergeten mee te nemen op onze trip en onze ontbijtboel is nog niet afgewassen…

Als we in Acadia National Park arriveren en het bezoekerscentrum binnenstappen, begint het weer te veranderen: het enthousiaste zonnetje van deze ochtend wordt verstopt door wolken. De temperatuur is nog aanvaardbaar – begin de 20°C – maar er steekt ook een windje op.

Na het inwinnen van de nodige info ivm wandelingen en autoroutes in het park zetten we koers naar Sand Beach, waar het Ocean Path Trail begint. Normaal gezien kan je daar op het strand heerlijk zonnebaden en in de oceaan, maar het

lijkt er niet naar dat dat er deze namiddag van gaat komen, wegens te fris. Om geen tijd te verliezen, smeren Amber en ik de bokes in de auto op de parking, zodat we die tijdens de wandeling kunnen opeten.

De trail leidt langs de oceaan doorheen pijnboombosjes, wat me doet denken aan het zuiden van Frankrijk. Op geregelde afstanden zijn er uitzichtpunten waar we een puik zicht over de oceaan en de rotsige kust hebben.

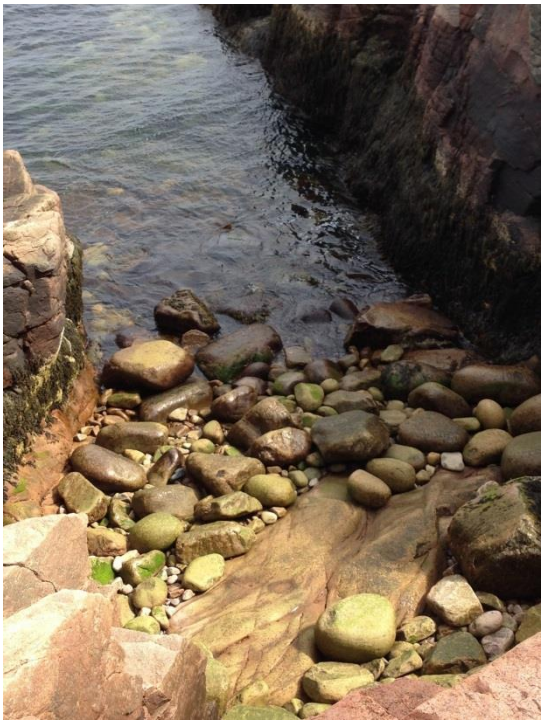

Op een van die plaatsen klimmen onze 4 apen op een brede rots die uitkijkt over de oceaan en maken dan gekke sprongen, waardoor m'n hart soms overslaat: ik zie er al ene naar beneden kukelen! We nemen een kijkje bij Thunder Hole, een klif waarvan de onderkant uitgesleten is, zodat het water dat er bij hoog tij in stroomt, een donderend geluid produceert. We hebben reeds genoteerd dat dit het geval zal zijn omstreeks 16u30, en we zullen ervoor zorgen dat we dan terug

op die plek zijn. Nog een stukje verder komen we aan Otter Cliff, waar er mensen olv instructeurs de rotsen aan 't beklimmen zijn.

Na daar een poosje gezeten te hebben, keren we op onze schreden terug. Amber en Seighin zoeken alvast een goed plekje aan Thunder Hole; de rest van het gezin wandelt terug tot aan de parking om de flessen te vullen en de auto op te pikken, die we vervolgens op de parking aan Thunder Hole zetten: het is 17u00. We zoeken zus en kleine broer op die strategisch op een rots postgevat hebben: alhoewel we nog een half uurtje van hoogtij verwijderd zijn, is er al een massa volk. De wind is in kracht toegenomen, maar niet echt koud; naarmate echter de tijd verstrijkt, begint het killiger te worden. De oceaan is vandaag té rustig om te impressioneren: buiten 1 of 2 pogingen die dan nog niet echt overtuigend zijn, vindt er niks opzienbarends plaats. We houden het vol tot 18u00, maar druipen dan toch halfbevroren naar de auto af: de natuur kan grillig zijn!

Het duurt een tijdje vooraleer we terug opgewarmd zijn: als we aan Jordan Pond House aankomen, ben ik nog steeds een beetje aan bibberen. Een korte wandeling leidt ons naar het – volgens het infobord – diepste en helderste meer van de

staat Maine. Ondertussen is de hemel écht aan 't dichttrekken, wat niet veel goeds belooft voor de zonsondergang die we willen bekijken.

We rijden hiervoor naar het hoogste punt langs de oostkust van de VS: Cadillac Mount, 466 m. Naargelang we hoger klimmen, komen we in de mist terecht en breken er vervolgens doorheen, maar begint het ook harder te waaien. Op de top is er maar weinig te zien: niet veel volk, maar ook nauwelijks zicht, laat staan een zon die in prachtige kleuren ondergaat. We dollen een tijdje met de stevige wind die behoorlijk aan onze kleren rukt en duiken dan vochtig van de nevel de auto weer in.

De oorspronkelijk geplande BBQ is afgelast: we zijn immers van plan morgen héél vroeg op te staan om – hopelijk – de zonsopgang te kunnen bewonderen. Voor het avondeten hebben we een eetplaatsje in Bar Harbor, vlakbij de uitgang van het park, uitgekozen: 'Chart Room'. Binnen zit het aardig vol, maar er is nog een terras overdekt door een stevige partytent, en daar is gelukkig nog wel plaats. Een steigertje geeft uit op de oceaan en vormt een idyllisch decor om in te eten. We zitten in een visrestaurant en tot m'n verbazing bestelt iedereen, inclusief Ciaran, dan ook een zeeschotel: Amber een pasta met Sint-Jabobsvruchten, Loic 'catch of the day' wat vandaag schelvis is, Ciaran zalm en wij tweeën natuurlijk een echte Maine lobster met een goei glaasje koele, witte wijn.

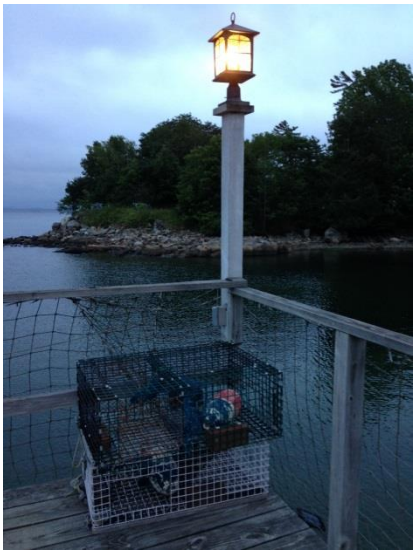

Het wordt een maaltijd om duimen en vingers van af te likken, figuurlijk en in ons geval ook letterlijk. Dit is genieten! Geen dessert echter – alhoewel ik eigenlijk best een stukje kaastaart had willen proeven: we maken op de terugrit even een tussenstop bij de McDonald's waar de kids eindelijk hun langbeloofde McFlurry krijgen.

Het is iets na 22u00 als we aan onze yurt arriveren, maar er dienen nog tandjes gepoetst te worden, zodat het toch al 22u30 voorbij is als we in ons bed kruipen. De afwas zal voor morgenvroeg zijn. Dit wordt een korte nacht!

Dag 19: Van Great Pond (ME) naar Penobsquis (NBr)

04u00: een niet-natuurlijke wekker doet me ontwaken. Ik ben meteen klaarwakker, net als Hoesy, Amber en Loic. We werpen een blik door de dakkoepel van onze yurt: hmmm, ziet er niet veelbelovend uit. We gaan buiten poolshoogte nemen – we moeten toch een bezoekje aan 't toilet brengen – en zien een grijze hemel zonder maan of sterren. Verdorie, bewolking! Dit betekent dat ons vanaf-het-meer-vanuit-een-kano-de-zonsopgang-bewonderen-plannetje compleet in het water valt!

Er zit niets anders op dan terug onder de lakens te kruipen en te proberen nog wat te slapen. Gemakkelijker gezegd dan gedaan: ik begin te piekeren en te plannen en te overdenken wat er allemaal dient te gebeuren voor onze terugkeer naar België en het heropnemen van ons leven daar. Om 05u20 werp ik voor de 1ste keer een blik op de klok: pfff, nog veel te vroeg om op te staan! Buiten is het weliswaar lichter, maar nog steeds bewolkt. Hebben we de kano's voor niets gehuurd!

Finaal moet ik dan toch terug in slaap gesukkeld zijn, maar een ontspannen nachtrust wordt het niet (meer): korte dutjes, afgewisseld met periodes van wakker zijn. Omstreeks 08u00 hou ik het voor bekeken en sta ik op. Ook Hoesy besluit uit bed te komen en samen trekken we naar het douchegebouw. Het water is deze ochtend behoorlijk heet – je kan de temperatuur niet zelf regelen: de 'wraak van de kreeft'???

Daarna verzamelen we de vuile ontbijtboel van gisteren, die gelukkig wel afgespoeld was, en trekken opnieuw naar de sanitaire blok, ditmaal om af te wassen. Als we naar onze yurt terugkeren, treffen we onze dochter aan tafel aan, werkend op haar laptop, met haar linkervoet in een emmer koel water. Gisteren heeft een of ander insect haar gebeten of gestoken en zoals steeds reageert Amber zeer sterk hierop: haar voet is gezwollen.

Ik haal in het waslokaal een stapeltje papieren handdoekjes om de tafel en de banken buiten droog te maken. Vervolgens was en snij ik de druiven, zodat we op ons gemakske van een ontbijt buiten in het zonnetje kunnen genieten: ja, dat is er ondertussen doorgekomen! Een kleine gast in de vorm van een chipmunk komt nieuwsgierig kijken of er niets te smullen valt; we weten dat het eigenlijk niet mag, maar 't is zo'n schattig beestje dat we 2 druivenhelftjes op de grond gooien. Het kleine kereltje vindt het maar wát leuk en verdwijnt ermee onder onze auto. Seighin vervoegt ons en begint spontaan over z'n start in het middelbaar in België te babbelen.

Tenslotte verschijnen ook de 2 oudste jongens ten tonele; we kunnen niet afwassen zolang zij hun ontbijt niet op hebben, dus gaan wij alvast onze tanden poetsen. Tegen dat Amber en ik terug zijn, is Hoesy al met de vuile vaat verdwenen. Seighin loopt hem achterna om te gaan helpen afdrogen, Amber en ik beginnen lakens en dekens op te vouwen. Ciaran maakt van onze opruimsessie

gebruik om even naar het hoofdpaviljoen te gaan, zodat hij met de daar aanwezige WIFI nog wat kan werken. Alles inladen, stapelbed terug in oorspronkelijke vorm herstellen, nog eens dubbelchecken of er niets vergeten werd, en dan is het 11u00, tijd om te vertrekken. We rijden naar het hoofdgebouw om uit te checken en Ciaran op te pikken en zetten vervolgens koers naar een ander deel van Acadia National Park: Schoodic Peninsula.

Volgens onze 'National Geographic: Secrets of the National Parks'-reisgids en de documentatie die we in het ontvangstcentrum van Maine gekregen hebben, is dit schiereilandje van het park niet zo gekend, en dat merken we dadelijk als we aan het bezoekerscentrum arriveren. Weinig auto's op de parking, binnen in het centrum zelfs niemand buiten ons en maar liefst 4 rangers. Na de uitleg over dit stukje Acadia vraagt Amber of er toevallig iemand met kennis van zaken aanwezig is die haar eventueel zou kunnen helpen met haar voet. De 4 rangers komen dadelijk rond haar staan en opperen verschillende oorzaken: een horzel, een daas, zelfs een slang??? We krijgen informatie over een ziekenhuis met een ER-afdeling waar ze haar zeker kunnen verzorgen.

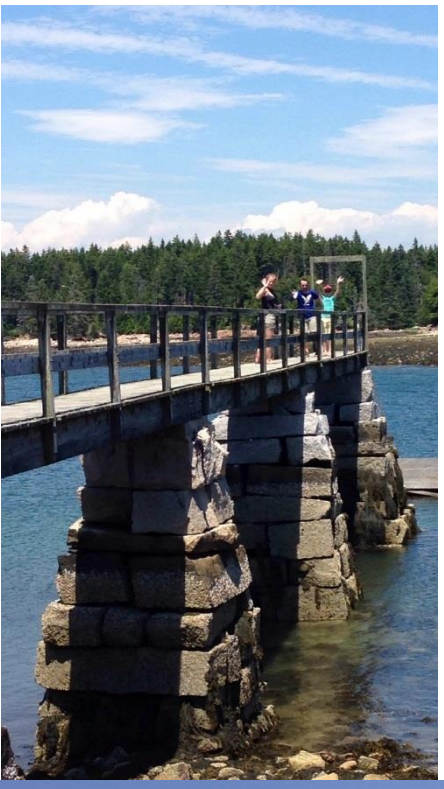

We bedanken hen voor de ontvangst en gaan terug naar de auto. Amber beslist om het nog eventjes aan te zien: ze zal het zeker laten weten als het erger/pijnlijker wordt. Wandelingen zal ze waarschijnlijk niet mee kunnen doen, maar langs de scenische route zijn er sowieso niet veel wandelpaden aanwezig.

De eerste stop die we maken is aan Frazer Point, waar we een mooi uitzicht hebben op de keienstranden die Schoodic Peninsula rijk is. Er is een loopbrug waar je maar met 4 mensen tegelijkertijd op mag die leidt naar een ponton van waaruit je in de baai kan kijken. Het weer is zalig: zacht briesje, aangename temperatuur, vakantiestemming.

Dan vervolgen we onze weg tot het uiterste zuidelijke puntje van het schiereiland, Schoodic Point. Volgens de brochures is dit een niet te missen uitzichtpunt. Het is een brede rand opgebouwd uit platte, grote rotspartijen waar de golven vrij spel hebben en vooral bij hoogtij genadeloos op het land inbeuken.

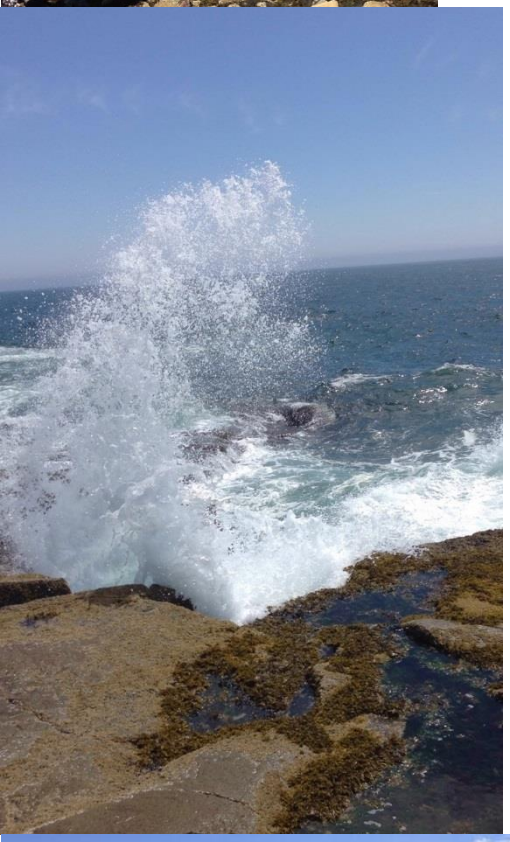

Alhoewel het bijlange na nog geen vloed is, staat de oceaan onstuimig en het zicht is dan ook behoorlijk spectaculair: golven met witte schuimkoppen die op de rotsen kapot breken en hoge waterfonteinen produceren. Mooi om naar te kijken: we besluiten dan ook op slag om hier ons middagmaal te nuttigen. Gezeten in het zonnetje, genietend van het schouwspel: het wordt een lange lunch. Nog efkens lui op de warme rotsen liggen, luisteren naar de branding, een beetje wegdutten… Als de mist vanuit de oceaan komt opzetten, ruimen we uiteindelijk toch onze picknick op.

Terug op weg houden we nog halt aan Blueberry Hill, een uitkijkpunt met alweer een ander panoramisch zicht op de oceaan. Maine staat bekend om z’n bosbessen, en we zijn al veel winkeltjes voorbijgereden die confituur, siroop, thee van deze vruchten gemaakt, verkopen. We missen wel de

korte wandelroute naar de 134 m-hoge Schoodic Head vanwaar je een algemeen zicht op de kustlijn krijgt.

Eens we Acadia National Park verlaten hebben, begint m'n taak als copiloot. We rijden vandaag tot in Canada, maar klaarblijkelijk is de update van onze GPS toch niet helemaal geslaagd, want van New Brunswick is er bv geen spoor te bekennen. Gewapend met een ouderwetse wegenkaart moet ik dus onze chauffeur langs de kustweg leiden, in de hoop nog een vuurtoren of 2 te kunnen meepikken. We passeren pittoreske kustdorpjes waarvan de meeste inwoners waarschijnlijk kreeftvissers zijn, getuige het grote aantal kreeftenvallen die we voor verschillende huizen zien liggen. Sommige woningen hebben leuke pastelkleurtjes, maar ik ben te laat om er een foto van te trekken.

De eerste vuurtoren, die van Cutler, krijgen we niet te zien: wellicht heeft dit te maken met het feit dat er langs de kustlijn af en toe een mistbank hangt, alhoewel het nog steeds stralend weer is. De volgende waarnaar we koers zetten, is die van Lubec. Om dit kleine dorpje te bereiken, moeten we even afwijken van ons traject naar Calais, ME. Het eigenaardige is dat Lubec via een brug met een eilandje verbonden is, en dat die brug de grensovergang met Canada is.

Alhoewel we de brug niet dienen over te rijden, verandert toch de tijdzone waarin we ons bevinden: eensklaps zijn we een uurtje ouder, want zitten we in Atlantic Time.

Het duurt een poosje vooraleer we de 'West Quoddy Head Light' lokaliseren – we waren al verkeerdelijk op een keienstrandje een grote boei aan 't fotograferen geweest – en eens we hem vinden, ligt ie gedeeltelijk in een nevel verscholen. Toch lopen we er eventjes naartoe: het heeft wel iets, zo'n rood-witte vuurtoren op de rand van een klif in de mist. De moedigsten onder ons bezoeken ook het houten bouwwerkje dat een toilet herbergt, waarbij Seighin vol afschuw komt vertellen dat er geen 'hand sanitizer' is. Het wordt een echte Amerikaan, die jongste van ons!

Eens we goed en wel opnieuw op de baan zitten, is de mist opgetrokken en schijnt het zonnetje weer: zeer plaatselijk fenomeen dus. Nu zitten we terug op koers richting Canada. Nu we ons gerealiseerd hebben dat we door het veranderen van tijdzone een uur later gaan arriveren, wordt er besloten dat we nog vóór de grensovergang met Canada ergens een hapje gaan eten. Veel keuze geeft de GPS ons niet; op goed geluk pikt Hoesy er een 'diner' uit.

In Calais, ME aangekomen blijkt Karen's Main Street Diner een van het zuiverste Amerikaanse type te zijn, zo van het soort dat je in Amerikaanse films ziet. De vloer plakt een beetje en de ontvangst is beleefd, maar niet al te hartelijk, alhoewel dit laatste misschien ook wel aan een vleugje wantrouwen kan toegeschreven worden. We bestellen échte Amerikaanse kost: een hamburger, chicken wings, mac&cheese en een Cola (allé, een Pepsi in dit geval). Op en top 'American cuisine'!

Ciaran profiteert van de gratis WIFI om nog wat te werken, en Hoesy probeert via de site van de cruisemaatschappij 4 plaatsen op de 'Queen Elisabeth II' te boeken. We hebben deze voormiddag immers van AAA te horen gekregen dat zij hier niet in geslaagd zijn omdat het quota van – hou je vast! – 12-jarigen aan boord bereikt is. Dit zou betekenen dat Seighin NIET mee zou kunnen. Via de website schijnt het wél te lukken, alleen duikt er nu een ander probleem op: de uitgavenlimiet van onze kaart is niet toereikend om de reis vast te leggen. En het is weekend, dus we kunnen heel waarschijnlijk niemand bereiken om een tijdelijke verhoging van onze limiet te verkrijgen. Dju!

Nóg een kleine tegenslag: als ik naar het hotel waar we deze nacht gaan verblijven, bel om hen te zeggen dat we later dan 22u00 gaan aankomen, komt de dame aan de andere kant van de lijn uit de lucht vallen. Ben ik zeker dat we ons logement geboekt hebben? Zo ja, via welk kanaal? Het spellen van onze naam, noch het doorgeven van ons bevestigingsnummer helpen onze reservatie terug te vinden. Tenslotte vertelt ze me dat ze 2 kamers zal voorzien en dat de betaling aan de receptie kan geregeld worden. Pardon? Voor zover ik weet, is deze

overnachting reeds van onze rekening gedebiteerd geweest! Enfin, dat regelen we straks dan wel.

Tegelijkertijd met het overschrijden van de tijdzone rijden we Canada binnen: aan de andere kant van de brug staan er échte douanekotjes die onze kids amper of zelfs nooit gekend hebben. Een vrouwelijke beambte vraagt in welke taal we aangesproken willen worden, bekijkt aandachtig onze paspoorten, vergelijkt ze met de mensen in de auto en stelt een aantal vragen. Wat is het doel van ons bezoek? Waar wonen wij (Belgische paspoorten, maar een Amerikaans adres zorgen even voor verwarring)? Hebben wij wapens of dieren aan boord? Hebben wij iets meegenomen dat we aan Canadezen gaan overhandigen of zijn we van plan iets in Canada achter te laten als we naar de USA terugkeren? Vooral de 2 jongsten verwonderen zich over deze aanpak: dit hebben ze nog niet meegemaakt!

We krijgen een geel strookje en moeten onze auto een eindje verderop zetten, waarna we ons met paspoorten en strookje dienen aan te bieden in het douanekantoor. Dat is: iedereen, behalve Hoesy, want die heeft al eerder Canada bezocht. Natuurlijk gaat hij wel met ons mee naar binnen. Gelukkig staan we onder een groot afdak geparkeerd, want net op dat moment begint het werkelijk te gieten, alhoewel het nog steeds aangenaam warm is.

De douanier achter de balie stelt dezelfde vraag: Frans of Engels? Als we antwoorden dat het beide talen mogen zijn, glimlacht hij. Hij begint aan z'n routine-onderzoek, terwijl hij verduidelijkt waarom hij al die vragen stelt. We starten in 't Engels, maar schakelen om een of andere reden dan toch over naar Frans. Seighins mond valt open: dit begrijpt hij langs geen kanten. Het Frans van de vriendelijke man is dan ook het typische Canadees-Frans: ook wij hebben moeite om alles te verstaan ☺

Het is duidelijk dat de douanier het ons absoluut niet moeilijk gaat maken: hij gekscheert over de 1ste Canadese stempel in onze paspoorten, vraagt of we het

leuk vonden om in de States te wonen, en stelt voor dat we Canada ook eens proberen. Hij verontschuldigt zich halvelings als hij aankondigt dat hij even in de auto moet kijken en wenst ons tot slot een plezierig verblijf en een goeie avond toe.

En dan beginnen we aan het laatste stuk van onze trip voor vandaag: een rit van toch nog 2 uur over de Canadese snelwegen. In het begin kunnen we nog genieten van het avondlicht, maar al snel wordt het donker en op sommige stukken wat mistig, zodat onze chauffeur alert moet blijven. De 2 oudste kids spelen een spelletje 'Kolonisten van Catan', de 2 jongsten gamen. Ik probeer een oplossing te vinden voor onze kredietkaartprobleem – gelukkig is roaming in ons GSM-abonnement inbegrepen – en dan update ik onze belevenissen.

Om iets voor 23u30 stappen we de lobby van het 'Timberland Motel and Restaurant' binnen. Ondertussen hebben we uitgedokterd dat deze overnachtingsplaats wel degelijk via Hotwire geboekt is – wat normaal dadelijk een betaling via creditcard met zich meebrengt – maar dat we dit adresje waarschijnlijk niet via 'Hot deals' maar via de 'gewone hotels' gevonden hebben,

vandaar de niet-debitering. De dame die ons te woord staat, verontschuldigt zich voor het misverstand en biedt ons een gratis ontbijt + 3 kamers aan. 2 daarvan hebben 1 queensize bed, het 3de heeft 2 queensize bedden. We beginnen ons zowaar al schuldig te voelen en zeggen dat 2 kamers meer dan voldoende zijn: wij kunnen gemakkelijk met z'n tweeën in zo'n queensize bed (iets kleiner dan een doorsnee 2-persoonsbed bij ons in België) slapen. Mijn idee is om de 2 jongsten bij ons te laten overnachten, zodat Amber en Loic een avondje voor hen alleen hebben, maar de 4 kids beslissen unaniem dat zij met hun vieren 1 kamer gaan delen.

Zo gezegd, zo gedaan. We laden snel alles uit, wensen onze kroost goeienacht en installeren ons in onze kamer. Aangezien ik nog een beetje opzoekwerk verricht en m'n verslag van vandaag nog afmaak, is het al 01u00 voorbij eer ik het licht uitknip. Eén zekerheid: vannacht hebben we meer plaats om te slapen. We zijn nu eenmaal geen dolverliefde studentjes meer… ☺

Dag 20: Van Penobsquis (NBr) naar Halifax (NS)

Na 2 dagen kamperen is m'n haar echt wel aan een wasbeurt toe, dus had ik gisterenavond de wekker op 07u15 ingesteld. Als ik uit de douche stap, merk ik dat onze kamer geen haardroger heeft. Geen nood: Hoesy gaat effe checken bij de kids. Ook daar echter geen haardroger te bespeuren. Dan maar aan de receptie gaan informeren; ik bereid me al voor op een ontbijt met nat kapsel. Gelukkig heeft m'n ventje een doos met daarin een haardroger bij zich: 'bad hair day'-crisis opgelost!

Iedereen van het gezin zit om 08u00 aan een netjes gedekte tafel (tafellaken en servetten, echt bestek en hotelporselein!). We tonen het papier dat we gisterenavond van de dame aan het onthaal meegekregen hebben en waarop staat dat we recht hebben op een ontbijt van het huis. Geen enkel probleem: de oudere dienster zegt aan de jonge dienster dat ze onze bestelling mag noteren en dat we mogen kiezen wat we willen. Lichtjes onder de indruk bestuderen we de menukaart (!). We willen zeker geen misbruik van de situatie maken, maar de keuze is uitgebreid. Finaal iedereen een eiergerecht mét of zonder vlees en patatjes, behalve ik, die voor een hot oatmeal bowl gaat. We krijgen koffie, thee, fruitsap, warme chocolademelk. Een beetje gegeneerd vragen we ons af of we geen fooi moeten achterlaten voor het dienstertje: ze doet echt haar best. We hebben echter geen CAD op zak, en bij het uitchecken een kwartiertje later blijkt dat ons logement toch al op voorhand afgerekend werd.

De rit naar het Fundy National Park aan de Bay of Fundy neemt hooguit een halfuurtje in beslag. Dit nationaal park staat bekend om een zeer eigenaardig natuurfenomeen, de zogenaamde 'Tidal Bore': als de vloed opkomt in de baai, ontstaat er een getijgolf of 'bore' die kilometers ver binnendringt in de rivieren die in de baai uitmonden. Naar 't schijnt is het getijdenverschil hier het hoogst van de ganse wereld: het verschil tussen eb en vloed bedraagt hier zomaar eventjes 15 m!

De bedoeling is natuurlijk om die getijgolf mee te maken. Daarom heeft Hoesy het tijdstip waarop het vandaag vloed

is, opgezocht: 10u50. Aan de inkom van het park geeft de ranger ons echter een folder met een overzicht van de getijden voor de maanden mei tot en met oktober en daar staat voor 16/07 10u06 (en 22u26) opgegeven. Ik ben in de war, en naar de vragen van de kids te oordelen, ben ik niet de enige. Hoesy schijnt echter zeker van z'n zaak te zijn, dus rijden we naar Point Wolfe Beach, een van de punten waar het fenomeen duidelijk zichtbaar is. Op de weg daar naartoe staat er zowaar een overdekte brug: tiens, niet alleen in de USA terug te vinden dus!

Na een korte wandeling door een sparrenbos komen we uit op een baai met een keienstrand en drifthout – mooi voor m'n living, maar ik mag het niet meenemen van m'n echtgenoot, de flauwerik! Er zijn nog een aantal mensen, maar een grote massa is het niet en het water is heel rustig. De jongens beginnen aan de bouw van een stenen toren, een zogenaamde stenen wegwijzer die je dikwijls naast wandelpaden ziet staan. Er zijn al enkele exemplaren op het strand aanwezig, maar ze willen graag hun eigen bouwwerk achterlaten. Wij wandelen tot aan de waterkant, trekken wat foto's en wachten totdat het tijd is. Ik bespeur in het water tal van verschillend gekleurde keien en begin ze te verzamelen: in een glazen schaal zal dit een mooi decoratie-element zijn.

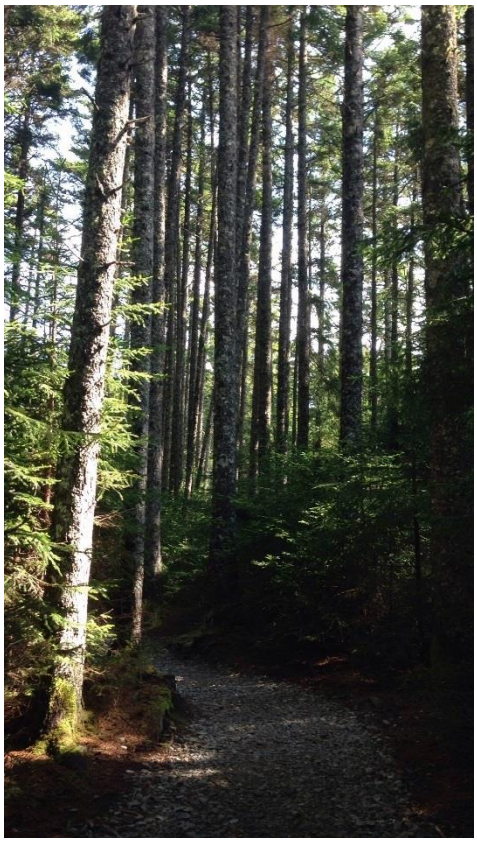

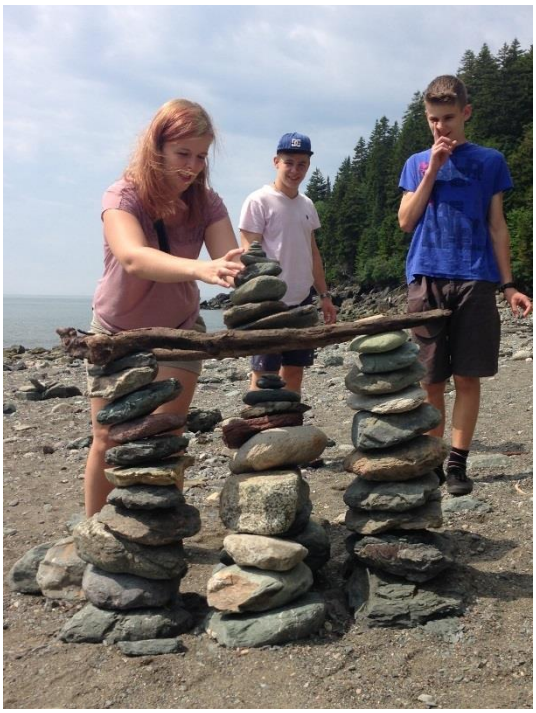

De minuten gaan voorbij, maar er komt weinig beweging in het zacht kabbelende water. Rond 11u00 houden we het voor bekeken: we moeten iets over het hoofd gezien hebben. De kids beginnen hun papa al te plagen met het ongelooflijk imponerende natuurfenomeen dat we gemist hebben; Amber heeft er zelfs een snapchatje van kunnen maken ☺

We gaan ons licht opsteken in het bezoekerscentrum: daar legt een knappe vrouwelijke ranger aan Hoesy uit waar en wanneer de getijgolf kan meegemaakt worden. Ze spreekt afwisselend in het Engels en het Frans, wat komiek is in Seighins ogen. Amber en ik bezoeken even het winkeltje dat in hetzelfde gebouw aanwezig is: T-shirt met grappige opdruk, leuke oorhangers.

Omdat we vandaag toch wel iets van sportieve aard willen doen, wordt er besloten dat we de Laverty Falls trail gaan afwandelen. De moeilijkheidsgraad van dit pad staat

aangegeven als 'gemiddeld'; op het einde van de weg kom je uit aan een reeks watervallen.

Omdat het nog maar 12u30 is als we aan het begin van de wandeling parkeren, smeren we in een behoorlijk vaart – oefening baart kunst – de boterhammen voor onderweg. Het wordt een beetje verdelen, want we zijn uit het oog verloren dat onze broodvoorraad aangevuld moest worden. Och, met de korstjes erbij en 2 flinke appels zal het wel lukken!

De tocht door het bos verloopt gemoedelijk: het pad gaat in dalende richting en bestaat uit bosgrond, bezaaid met keien en boomwortels. Op sommige plaatsen is het behoorlijk drassig: er is duidelijk water in de buurt!

Na een uurtje stappen staan we ineens aan de watervallen. Beneden, in het bassin, zit een hele groep jongeren gezellig in het water te keuvelen: iets te druk naar onze zin. Wij nemen daarom het hogergelegen pad dat uitgeeft op het stuk juist voor de watervallen en daar is het heerlijk rustig.

Alhoewel we geen zwemgerief meehebben – tiens, nochtans had de ranger dat vermeld; heeft Hoesy te diep in haar ogen gekeken? – is de lokroep van het water te groot: we rollen onze shorts op en beginnen pootje te baden. Al snel ontaardt dit in een watergevecht: na niet te lange tijd zijn zowel Hoesy als Loic en Seighin niet meer echt droog. Wat wil je ook, als ze met de kolder in de kop hun hoofd onder water steken?

Amber en Ciaran blijven rustig op hun plekje zitten, terwijl wij beneden aan de watervallen even een kijkje gaan nemen. Het is er nog steeds druk, maar toch slagen we erin om enkele kiekjes zonder mensen in het decor te trekken.

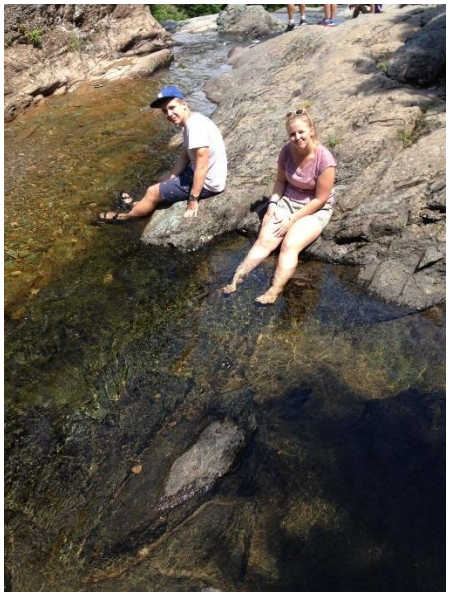

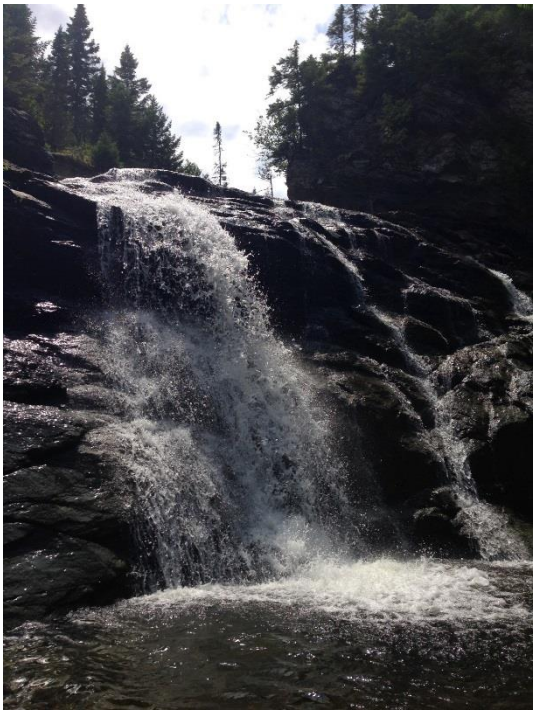

Al bij al spenderen we een vol uur aan water- en zonplezier: om 14u30 vangen we de terugtocht aan. Onverwachts – meestal lijkt de heenweg langer dan de terugweg – kruipt deze wandeling in de benen. Het is drukkend warm en het pad gaat nu licht omhoog. We zijn blij als we eindelijk de auto's op de parking ontwaren. Loic en Ciaran zitten al in de auto: die 2 hebben gewoon een te snel tempo om te kunnen volgen. We maken nog even een sanitaire stop aan het bezoekerscentrum en beginnen dan aan onze rit naar Halifax, NS.

De GPS werkt nog steeds niet en dus activeer ik opnieuw de Google Maps op m'n iPhone en laten we ons leiden door de Nederlandse – hoe zet ik die in hemelsnaam in 't Engels? – stem. Het eerste uur van onze rit valt me zwaar: ik zit te knikkebollen, maar probeer me wakker te houden, want anders heeft onze

chauffeur het te moeilijk. Waarschijnlijk zal ik enkele keren heel kort weggedut geweest zijn, maar Hoesy zegt er niets over.

Eerst volgen we nog de scenische route langs de kust: die loopt over glooiende, groene hellingen bezaaid met bomen en hier en daar een dorpje. Ik zoek via de phone een tankstation op, want het lichtje brandt alweer. 60 dollar? Ach ja, we moeten nu in Canadese dollar rekenen!

Daarna gaat het beter: m'n moeheid is over en ik kan weer 100% als copiloot functioneren. Ik probeer info over een mogelijk eetadresje voor vanavond op te zoeken. Ik pluis de AAA- en de Capitol-reisgids uit en lees weetjes over de plaatsen waar we geweest zijn en gaan bezoeken voor. Dan zet ik me uiteindelijk toch aan het schrijven.

Het is nog geen 18u00 als we een nieuwe provincie (?) binnenrijden: we verruilen New Brunswick voor Nova Scotia. Het regent lichtjes, maar de zon schijnt en we worden getrakteerd op een prachtige, volledige regenboog. Het bezoekerscentrum is – ondanks het feit dat het zaterdagavond is – nog open. We maken van de gelegenheid gebruik om eventjes naar 't toilet te gaan en vervolgens informatie in te winnen.

En dan gaat het weer voort. De kids beginnen te klagen over honger. Het probleem met de Google Maps-navigatie-app is dat je enkel in de onmiddellijke omgeving van waar je je op dat moment bevindt, naar een tankstation of restaurant kan zoeken. Ik ga dus weer te rade bij onze reisgidsen en op het internet en vindt een adresje met een interessante naam en goeie commentaren in Truro: 'The Wooden Hog'.

Als we echter op de bewuste plaats aankomen, vinden we nergens een restaurantje met die naam terug. Wél is er op exact hetzelfde adres een andere eetgelegenheid/pub gevestigd: 'The Nook and Cranny'. Ik was die naam tijdens m'n zoektocht al tegengekomen, maar omdat er 'pub' bij vermeld stond, had ik

dat adresje niet weerhouden. We besluiten het een kans te geven en gaan binnen. We worden vriendelijk begroet, krijgen dadelijk een gezellige tafel toegewezen en de dienster die ons verwelkomt, is zeer aangenaam en in de stemming voor grapjes.

Aan tafel bespreken we naar goeie gewoonte onze plannen voor morgen. We kunnen eventueel vanavond laat (om 23u02) de getijgolf nog meepikken, zodat ons schema voor morgen iets lichter is. De vraag is natuurlijk of we in het donker veel van dit natuurfenomeen gaan kunnen zien… Er zijn mensen voor, er zijn mensen tegen; finaal wordt er dan toch besloten om morgen onze ontdekkingstocht te vervolgen.

We genieten van een lokaal gebrouwen bier ('Spitting Alpaca Pale Ale' voor Loic, 'Blueberry Wheat' voor Hoesy) en een glaasje 'Tidal Bay', een wit wijntje uit Nova Scotia (ikke). In afwachting van de maaltijd spelen we enkele spelletjes 'Grote Dalmuti'. Het duurt een tijdje vooraleer onze schotels arriveren, maar ze zijn het wachten waard geweest: alles is heel lekker en met Europese finesse klaargemaakt. Ook het dessert smaakt: wat een verademing na die Amerikaanse overkill!

Na dit heerlijke intermezzo vatten we het laatste deel van onze rit aan: nog 3 kwartiertjes scheiden ons van de Hilton Garden Inn nabij het vliegveld van Halifax, NS. Om 22u30 zitten we op onze kamer, 't is te zeggen, onze dochter en wij beiden: de 3 zonen zijn nog een plonsje in het zwembad, dat tot 23u00 open is, gaan doen.

Nog een beetje plannen voor morgen, de laatste hand aan onze dagelijkse belevenissen leggen, naarstig maar vruchteloos op zoek gaan naar een Walmart of andere supermarktketen in de buurt waar we onze voorraad kunnen aanvullen, Seighin die na het zwemmen nog een douche neemt, en ineens is het bijna middernacht. Snel oogjes dicht en snaveltjes toe: slaap lekker, allemaal!

Dag 21: Halifax (NS)

Gisterenavond voor we gingen slapen, hadden we afgesproken dat we vanochtend om 09u30 op onze kamer verzamelen zouden blazen voor het ontbijt. Dat betekende dat we deze nacht nog eens wat langer zouden kunnen slapen. Eum…dat was dan toch buiten ons kamergenootje, Seighin, gerekend. Hij had zitten prutsen met de radiowekker op het nachtkastje en ik had hem nog gevraagd of het alarm wel degelijk af stond. 'Ja, ja, mama!'.

Het is 06u40 en m'n dromen worden eensklaps verstoord door muziek. Geen irritante of harde muziek, maar desalniettemin muziek. Bam, klaarwakker! Grrr! Ik geef een klap op de wekkerradio en draai me om met de bedoeling terug in te slapen. Dat lukt ook, totdat 10 minuutjes later de radio opnieuw begint te blèren. Ditmaal stapt Hoesy het bed uit en legt het ding het zwijgen op. En het toppunt van al: dat kleinste spook van ons slaapt gewoon door heel de herrie door!

Om 07u45 word ik opnieuw wakker, wat eigenlijk m'n initiële plan was. Ik blijf nog tot 08u00 sluimeren, maar sta dan toch op: misschien kan ik nog wat werk verzetten voordat m'n 2 kamergenoten ontwaken. Eerst snel even de binnengekomen berichtjes checken, daarna een douchke nemen. Ik snij alvast de resterende druiven, meld me aan op Skype – misschien kunnen we nog eens met mamie en papie babbelen? – en zet me dan aan 't strijken. Onze middelste zoon vertrekt morgen immers naar San Diego, CA voor z'n avontuur met de NATO Youth Ambassadors en hij moet vanzelfsprekend genoeg propere kleren mee hebben! Ondertussen springt Hoesy ook onder de douche.

Om 09u30 maak ik onze jongste wakker die zich op de taak van het koffiezetten stort. Amber verschijnt als eerste en krijgt dus het 4de kommetje met druiven: the early bird catches the worm! Even later komen ook de 2 oudste jongens binnenvallen en we ontbijten samen op bed/in de zetel. Nog even tanden poetsen, de vuile kommetjes afspoelen – de afwas doen we straks wel – en we kunnen aan onze dag beginnen.

Vandaag gaan we opnieuw proberen om de 'Tidal Bore' mee te maken: daarvoor rijden we ditmaal naar Truro, het stadje waar we gisteren zo lekker gedineerd hebben. De rit duurt niet zo lang: om iets na 11u00 zijn we ter plekke. De parking staat al aardig vol, maar we vinden nog een plaatsje. We wandelen naar de rivieroever waar we ons in het gras zetten, in afwachting van. Hoesy installeert de filmcamera op een stapeltje rotsen vlakbij het water. Het gaat er gezapig aan toe: er wordt gepraat, een Spaanssprekend gezin speelt een potje UNO.

De getijgolf kán tot een kwartiertje eerder dan de opgegeven tijd optreden, maar deze is mooi op tijd: om 11u34 komt het water uit de zee de rivier binnenrollen. Niet echt een spectaculaire golf, maar toch een merkwaardig zicht.

Vlakbij de uitzichtpunt is er een soort van supermarkt, dus maken we daarlangs een ommetje om onze voorraden aan te vullen. Het eerste gedeelte van de winkel is een kledingafdeling; natuurlijk gaan Amber en ik dadelijk tussen de rekken snuisteren. We vinden allebei iets dat we persé willen aanpassen: Amber een lange zomerjurk, ik een korter kleedje dat best voor het tennis zou kunnen dienen. Toch kopen we finaal geen van beiden de vondst. Wél vinden we een bermuda voor Seighin: ik had gisterenavond tussen de stapels gewassen goed wel een short voor hem gelokaliseerd, en toen had ik al m'n bedenkingen over de grootte van het kledingstuk geuit. 'Nee hoor, mama, dat past écht nog!'. Gevolg: toen hij deze ochtend de ondertussen gestreken bermuda aantrok, kreeg hij de ritssluiting niet meer dicht ☺

Brood, melk, yoghurt, beleg, ontbijtgranen: OK, we hebben alles wat we nodig hadden! Terug naar Halifax dan maar, waar we een slechtgehumeurde Ciaran in het hotel achterlaten. De combinatie van te weinig slaap, het vooruitzicht van alleen naar San Diego te moeten vliegen en het vele werk voor Summer School maakt dat hij lelijk tegen iedereen doet. Hij verkiest dan ook om de rest van de

dag niet samen met ons door te brengen… Het feit dat Ciaran huilend afscheid van me neemt, is het bewijs dat hij er echt effe helemaal doorzit.

Na de drinkbussen hervuld te hebben en even naar 't toilet te zijn geweest, rijden we met z'n vijven naar het centrum van Halifax, toch nog zo'n goeie 25 km van de luchthaven verwijderd. Het is al de hele dag grijs en overtrokken, maar nog steeds aangenaam van temperatuur geweest, maar nu wordt de lucht dreigender. We bereiken de Citadel van Halifax, een stervormig fort bovenop een heuveltop gelegen. Het is ondertussen al 14u00, dus zoeken we een goed plaatsje in het gras van de heuvel en organiseren daar onze middagpicknick.

Als we het fort willen binnenrijden om het te bezichtigen – 2x/dag vindt er een musketdemonstratie door het in kilts gehulde 78ste regiment Highlanders plaats – begint het lichtjes te druppelen. De toegangsprijs valt tegen: we worden niet als familie aanzien omdat Amber en Loic ouder dan 16 jaar zijn. Dit betekent dat we voor 4 volwassenen en 1 kind zouden moeten betalen, en dat verdubbelt ineens de prijs van het ingangsticket. We bedanken dan ook vriendelijk en parkeren de auto opnieuw langsheen de heuvel van het fort, zodat we de buitenkant ervan te voet kunnen verkennen. Het uitzicht op de haven van aan de ingang van het fort is inderdaad mooi en van de panelen die er staan, kunnen we de belangrijkste wetenswaardigheden aflezen. We dalen vervolgens af naar de voet van de heuvel waar de Old Town Clock is, een gebouwtje met een toren waarvan aan de 4 zijden een grote klok te zien is.

Scotiabank CENTRE

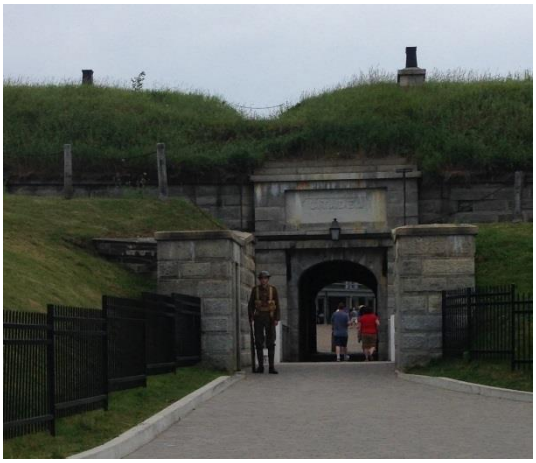

Ondertussen is het harder beginnen druppelen, dus een wandeling langsheen de Harbourwalk zit er niet in. We rijden nog even langs het oudste regeringsgebouw in Canada, het Province House. Je mag er gratis binnen om de zalen te bezichtigen, alleen is het 16u00, en sluit men juist. De vriendelijke dame aan de ingang laat ons nog wel even de grote scepter die er in een glazen kast uitgestald staat, bekijken.

Ondanks het mindere weer besluiten we om toch ook het 2de punt op ons programma te gaan bezoeken: Peggy's Cove, een pittoresk vissersdorpje. Het plaatsje heeft een heleboel gekleurde huisjes en een oud vissershaventje: het geheel biedt een schilderachtig aanblik. De vuurtoren is naar het schijnt een van de meest gefotografeerde bezienswaardigheden van Canada. Hij staat bovenop verweerde, granieten rotsen en trekt heel wat volk. Toch slagen we erin om een aantal kiekjes zonder ambetante toeristen erop te maken ☺ We wandelen een tijdje rond, genieten van de golven die op de kust kapotslaan en rijden dan naar

het bezoekerscentrum. Recht ertegenover ligt het atelier van de schilder/beeldhouwer deGarthe. Het in de tuin gelegen in de rotsen uitgehouwen Fishermen's Monument is een eerbetoon aan de vissers van Nova Scotia.

Een eindje buiten het dorpje stoppen we ook nog even bij het sobere gedenkteken voor de slachtoffers van de ramp met de Swissair 111 (1998). Het

ligt op een rotsplateau begroeid met duinplantjes en omgeven door de zee: indrukwekkend in z'n eenvoud.

Volgens onze Capitol reisgids is het nabijgelegen 'Rhubarb Restaurant' een uitstekend adresje om lekker te eten. Alhoewel de parking vrij leeg is, staan de mensen tot buiten aan te schuiven: dat belooft niet veel goeds. Loic en ik wachten geduldig onze beurt af totdat we ook binnen kunnen: het interieur is knus en in beach style ingericht. Helaas moeten we op een uurtje wachttijd rekenen vooraleer we zouden kunnen dineren. Met onze middelste zoon in Halifax in het achterhoofd, slaan we met spijt de invitatie af en zetten koers naar ons hotel.

Om iets na 19u30 rijden we daar de parking op. We gaan allemaal naar binnen om ons een beetje op te frissen en een eetgelegenheid in de buurt van het hotel te zoeken. Dit blijkt moeilijker dan verwacht: de luchthaven, waar we vlak bij logeren, ligt op zo'n goeie 25 km van Halifax-centrum en daar bevinden zich de meeste restaurantjes. In een fastfoodketen hebben we weinig zin, dus pikken we op goed geluk een adresje op enkele minuten rijden uit: 'Shooters Bar & Grill'. Ik probeer nog even Hoesy te overhalen om in het restaurant van het hotel een hapje te eten, maar hij vindt het menu aan de prijzige kant.

Ter plaatse aangekomen rijden we de parking van het etablissement op, maar besluiten dan toch naar een ander eetadres op zoek te gaan: het ziet er tamelijk goor uit. Geen nood, Hoesy had een wegwijzer naar een ander restaurantje zien staan: 'Curly Portable's Pub & Grub'. In mijn ogen klinkt deze naam niet veel

beter in vergelijking met de voorgaande, en als ik het adres in Google ingeef, krijg ik de info dat de sluitingstijd van deze zaak nadert. Hoesy gaat even poolshoogte nemen – er staat immers 'pub' in de naam, dus we weten niet of we wel binnen mogen met de 2 jongsten in het gezelschap. Geen probleem volgens de dienster: we zijn zeker welkom en de keuken is nog open!

Het interieur is tamelijk donker: er staan veel houtsnijwerken en er hangen opgezette dierenkoppen en oude foto's aan de muren. Duidelijk houthakkersstijl. Er worden 2 tafeltjes tegen elkaar geschoven; Hoesy en ik bestellen een lokaal biertje van 't vat en bekijken dan het menu met – zoals te verwachten was – allemaal stevige gerechten. Veel 'gravy', 'mashed potatoes', 'garlic bread'. M'n halve trouwboek is in de wolken: er staat lever met ajuin tussen de gerechten!

Terwijl we op ons eten wachten, spelen de jongens nog eens '1000 bornes'. Ik bestudeer de zwart-wit foto's en lees de legende van 'Curly', een stoere houthakker die 2 tamme elanden ipv paarden gebruikte om z'n kar te trekken. Eerlijk is eerlijk: de gerechten die we besteld hebben, vallen mee. Veel en tamelijk vet, maar het gezin schijnt het te mogen. Oef!

De jongens hadden graag nog een dessert besteld, maar ondertussen heeft de klok 21u00 geslagen en gaat het 'pubregime' in: de 2 jongsten mogen eigenlijk niet meer in de bar aanwezig zijn. Tijdens het afrekenen – de boys zijn al naar buiten – raken we in gesprek met een echte Canadees die aan de toog hangt. Vriendelijke vent met een gezonde interesse voor onze reisplannen: hij geeft ons zelfs een paar tips en een stevige knuffel ter afscheid ☺

De kids proberen ons nog even te overhalen om bij een MacDonald's te stoppen voor alweer een McFlurry, maar ik heb vanavond nog serieus wat werk te verzetten, dus het wordt een 'njet'. In het hotel aangekomen nemen we enkele

van de koekjes die in een glazen stolp in de lobby liggen en Hoesy zet een bekertje deca-koffie met behulp van het apparaatje op onze kamer.

Seighin wil met alle geweld nog gaan zwemmen, ook al is het intussen 22u00. Ik ben er geen voorstander van, maar aangezien hij morgenochtend toch blijft liggen terwijl wij naar de luchthaven rijden, geeft Hoesy toe. Ik haal geld af aan de automaat in de lobby, sorteer de enorme stapel vuile was op kleur, en stap gewapend met wasmiddel en vlekkendepper naar de ruimte waar de wasmachine en droogkast voor de gasten staan. Gelukkig is er geen was aan 't draaien en ook de tijd waarop de was gebeurt, valt mee: slechts een half uurtje.

Terug op de kamer bekijk ik welke kleren ik vanavond zeker nog moet strijken – Ciarans was krijgt voorrang – en hou me dan bezig totdat de was klaar is. Nat goed de droogkast in – lingerie te drogen leggen op grote badhanddoeken – en dan beginnen aan de strijk. Seighin, die oorspronkelijk bij broers en zus ging slapen, komt terug naar onze kamer, met z'n gezicht op onweer: hij heeft een aanvaring met zus gehad en verkiest ons als slaapkamergenoten.

Hoesy werkt nog wat aan de administratieve rompslomp die met de verhuis gepaard gaat, terwijl ik strijk. Na een half uurtje gaat hij de gedroogde was halen en kruipt dan ook in bed. Ciaran komt ons nog goeienacht wensen en sorteert de laatste kledingstukken die hij perse wil meenemen. Na m'n strijksessie maak ik nog een mailtje op naar m'n KBC-(ex)collega's ivm een tijdelijke limietverhoging van onze kredietkaart: we moeten immers de overtocht terug naar België voorschieten, wat een serieus bedrag is. Om 01u15 kan ik

eindelijk het nachtlampje uitknippen: er zal maar enkele uurtjes kunnen geslapen worden!

Epiloog

[Hoesy] Onze eerste dagen op Canadese bodem verliepen goed. We zijn op ons verste punt gekomen en keren vanaf nu geleidelijk terug naar Chesapeake. Binnenkort reizen we verder met ons vijven want Ciaran vertrekt naar San Diego. Alleen!

Meer hierover in de volgende editie van ons belevingsboek.

60: Den Grooten Trek naar het Noorden - Tranenval

Proloog

Nu zitten we volop in Canada. Nadat we Ciaran op het vliegtuig naar San Diego gezet hebben, beginnen we aan onze terugtocht. Ons verblijf in de yurt van Great Pond wordt overtroffen door een overnachting in een hotel van de vorige eeuw en in de citadel van Quebec.

Krijgen we in deze week een moose te zien? Je kan het ontdekken in het verslag van onze laatste week op trektocht.

Dag 22: Van Enfield (NS) naar Saint-Louis de Kent (NB)

Keihard: moeten opstaan na amper 2,5 uur geslapen te hebben! Om 03u45 schettert de wekker ons wakker. 't Is te zeggen … onze jongste blijft stoïcijns doorslapen. We kleden ons al geeuwend aan en proberen dan Seighin wakker te maken, zodat hij afscheid kan nemen van z'n grotere broer. Hoesy mag hem schudden en porren zo hard hij wil: hij is niet wakker te krijgen. Dan maar zonder afscheid vertrekken …

De 3 kids in de andere kamer zijn zo goed als klaar: alleen de jonge reiziger loopt nog zenuwachtig tussen koffer en rugzak rond. Uit de grote reiszak die hij tot hiertoe gebruikt heeft, tovert hij eensklaps nog een aantal bermuda's en T-shirts tevoorschijn. Had ik dat maar eerder geweten! Ik besluit echter er nu niets over te zeggen.

Het ritje naar de luchthaven vraagt nog geen 5 minuten; Hoesy zet de jongens en mij af aan de vertrekhal en gaat dan samen met Amber de auto parkeren. Wij begeven ons alvast naar de automatische incheckbalie om de nodige formaliteiten te vervullen. Oesje, is het normaal dat we moeten betalen voor 1 stuk bagage? Een vriendelijke dame van Air Canada komt ons een handje helpen en overloopt mee de verdere vragenlijst. Adres waar hij gaat verblijven? Eum … San Diego? Ja, OK, maar welk hotel of gastgezin? Tenslotte geven we maar 'San Diego University Dorm' in, in de hoop dat dit min of meer correct is.

Ondertussen hebben Hoesy en Amber ons vervoegd. Op het einde van de vragenlijst worden we toch naar een bemande incheckbalie doorverwezen; zou iets te maken hebben met het feit dat hij een Belgisch paspoort heeft, maar vanuit Canada vertrekt. Enfin, de bagage is vertrokken, nu het manneke nog. We gaan met hem mee tot aan de security controle, en sommen nog eens alle aandachtspunten op: hij krijgt een overvloed aan informatie en goedbedoelde tips te verwerken. In tegenstelling tot in de USA (en ook in Europa?) mag hier een volwassene hem niet begeleiden tot aan de gate: hij is 16 jaar, en vanaf 12 jaar is er geen escorte meer toegestaan. Vroegrijp, die Canadezen!

We wachten totdat hij door de 'cabine' gewandeld is; hij wuift nog een laatste keer naar ons en is dan weg … Hopelijk verloopt alles goed!

Om 05u00 staan we alweer in ons hotel. Ik stuur nog een geruststellend SMS'je naar onze globetrottende zoon en kruip terug ons bedje in. Zoals te verwachten was, raak ik niet in slaap, ook al voel ik me moe. Om 05u47 hoor ik een berichtje binnenkomen: een antwoordje van Ciaran. Dan dommel ik toch in, maar schrik af en toe toch op uit m'n sluimerdutje. Omstreeks 07u45 word ik opnieuw wakker: ik kan nog een 3-tal kwartiertjes slapen. Een kwartier later echter grijpt Hoesy over me heen naar het nachtkastje: m'n iPhone is aan 't trillen, Ciaran belt. We bellen terug, maar krijgen het antwoordapparaat aan de lijn. Even later krijgen we hem dan toch te pakken: hij is goed in Toronto geraakt, en moet nu de gate voor het vertrek naar San Diego zien te vinden. Lichte paniek: op het aankondigingsbord staat dat hij al moet boarden, maar het gatenummer is nergens vermeld, alleen hal F. Hoesy probeert hem gerust te stellen: eerst naar die hal geraken – hij is momenteel in E – dan zal het gatenummer wel ergens aangegeven staan. OK, hij zal terugbellen.

Wachtend op z'n telefoontje overlopen we het reisschema: het kan niet dat ze voor zijn vlucht al aan 't boarden zijn, want zijn vlucht vertrekt pas om 08u15, maar da's wel Eastern time, dus een uur later dan de tijdzone waarin wij zitten. 08u15 in Toronto is gelijk aan 09u15 in Halifax. Hij heeft dus nog even tijd.

Om een lang verhaal kort te maken: terwijl ik alvast ga douchen, belt zoonlief nog enkele keren, maar finaal raakt hij toch op het juiste vliegtuig. Nadat ik aangekleed ben, ga ik nog een briefje van 5,00 CAD inwisselen voor 1,00 CAD-munten en trek dan naar het waslokaal om opnieuw een machientje was in te steken. Terug op de kamer ben ik net op tijd om me in te loggen op Skype: papie en mamie bellen. We vertellen hen het grote nieuws over onze nakende terugkeer: beiden zijn héél tevreden. Elk gezinslid babbelt eventjes met het thuisfront terwijl de rest ontbijt. Na de skypebabbel ga ik echter eerst nog de natte lading kleren in de droogkast steken, zodat we ook deze was droog kunnen meenemen.

Het inpakken gebeurt snel, maar een beetje chaotisch, en het lijkt alsof ik achter de feiten aanhol. Hoesy moet

onverwacht nog enkele documenten gaan afdrukken, ik dien de propere was nog in de grote zwarte zak weg te bergen, m'n tanden te poetsen, de laatste spulletjes te verzamelen.

Van de KBC heb ik nog steeds geen teken van leven gekregen, dus eens de auto vertrekkensklaar staat, suggereert Hoesy dat ik Sint-Antonius via Skype probeer te contacteren. Eerst probeer ik het in het 'Business Center' van het hotel, maar op die PC staat Skype niet geïnstalleerd. Dan maar buiten aan de ingang, gebruikmakend van de WIFI van het hotel, met m'n phoneke. Ik krijg collega Jolien aan de lijn die me bevestigt dat ze m'n aanvraag wel degelijk ontvangen hebben en alles in orde gebracht is, maar dat er een nachtje verwerking dient overheen te gaan vooraleer de wijziging in voegen is. Oef, het belangrijkste is dat de limiet verhoogd is; morgen zeker de tickets boeken!

De hoofdactiviteit van vandaag is rijden, naar Kouchibouguac National Park in New Brunswick. De duur van de rit valt ook best mee: een kleine 3 uur. 't Is ineens stiller in de auto nu onze middelste zoon niet meer bij ons is; we missen hem toch wel.

Als we de grens met New Brunswick overgestoken zijn, houden we halt aan het bezoekerscentrum. Buiten onder de bomen staan enkele kleurig geschilderde tafels en banken waaraan we gemakkelijk kunnen picknicken. We hebben weliswaar laat ontbeten, maar het is ondertussen toch al 13u30 en een klein hongertje doet zich voelen. Het grijze, bewolkte, natte en iets frissere weer hebben we achter ons gelaten: het is nu aangenaam warm en af en toe komt de zon vanachter de wolken piepen.

Net als we terug vertrokken zijn, krijgen we eerst een SMS'je van Ciaran dat hij goed in San Diego gearriveerd is; eventjes later belt hij ook. Hij heeft voornamelijk geslapen tijdens de vlucht, aangezien hij geen maaltijd kon kopen: een debetkaart werd niet aanvaard, enkel kredietkaarten. Hij staat nu aan de bagageband op z'n koffer te wachten en beschrijft het zicht (veel palmbomen!), maar is een beetje bang dat hij niemand zal zien eens hij in de aankomsthal binnengaat. We verzekeren hem dat ze er wel degelijk zullen staan; hij belooft ons een berichtje te zenden als hij z'n begeleiders ontmoet heeft. Na enkele minuutjes komt de boodschap 'Ik heb ze gevonden ☺' binnen. OK, nu kunnen we helemaal gerust zijn.

De kids zitten al de hele voormiddag om een 'Dairy Queen'-traktatie te zeuren, zodat ik om Hoesy te plagen, de dichtstbijzijnde langs ons parcours lokaliseer en de GPS daarlangs stuur. Zó veel tijd verliezen we daar echt niet door en een ijsje – al is het dan geen van het Belgische (= lekkere) soort – kan wel eens deugd doen.

Vanuit het ijswinkeltje is het nog een uur rijden naar het nationale park en de vlakbijgelegen slaapgelegenheid. Alhoewel we in Franssprekende gedeelte van Canada zijn, begroet de man aan het onthaal ons toch in 't Engels en blijft hij ook in die taal voortgaan, ook al spreken we Frans. We krijgen de sleutels tot kamers 2 en 6 en laden snel alles uit. De kamers – het zijn een soort mini-motelvertrekken – zijn basic maar proper.

Lang zijn we niet binnen, want we willen nog een kijkje gaan nemen in het Kouchibouguac National Park. De kinderen hijsen zich alvast in zwemtenue: het park ligt aan de oceaan en er zijn zwemstranden aanwezig. Na het obligate bezoek aan het bezoekerscentrum in het begin van het park – de ranger duidt op een kaart nog eens alle wandel- en rijwegen aan – rijden we rechtstreeks door naar Kelly Beach. De parking geeft uit op een wandelpad dat over houten steigers kronkelt en naar het strand leidt.

Er komen ons al veel mensen tegemoet vanuit de andere richting en ik begin me af te vragen of er iets aan de hand is. Waarschijnlijk heeft de terugtocht gewoon te maken met het feit dat de redder stopt met werken voor vandaag en het strand dus niet meer onder toezicht is. De zon is zich achter de wolken gaan verstoppen, maar de temperatuur is nog

steeds OK, dus we kiezen een knus plaatsje uit. De jongens lopen dadelijk de zee in; Amber en ik blijven gezellig zitten keuvelen.

Na een half uurtje komen de heren der schepping bij ons zitten, en voor we het weten, zijn we aan 't dollen met de 'slowmo'-functie van Ambers iPhone: een voor een komt er iemand aangelopen en springt in de lucht, terwijl iemand anders dit

filmt. Als we dit dan terug afspelen, krijgen we hilarische beelden te zien. Ook het geluid, x aantal keer vertraagd, maakt ons aan 't lachen: het lijkt wel een baltsende zeekoe!

Rond 19u00 houden we het voor bekeken en stappen we terug naar de auto. Op enkele minuutjes zijn we in onze bungalow, waar de mannen snel onder de douche springen, terwijl ik een eetadresje probeer op te snorren. De dorpjes en stadjes hebben hier 'exotische' namen: Richibucto, Miramichi, Kouchibouguac,… Ik vind een grill met goede recensies, 'G K's Wharfside Restaurant', maar iemand heeft hieromtrent in april gepost dat 'zijn favoriete zaak afgebrand is'. Op Google Maps kan ik het restaurantje ook niet dadelijk lokaliseren. Een ander adresje, 'Riverbend Bistro', krijgt eveneens lovende commentaren, maar dat zou dan weer gesloten zijn vandaag.

Bon, we geven beide adresjes in en vertrekken. Een kwartiertje later rijden we voorbij de plaats van het 1ste eethuis: inderdaad, weinig, om niet te zeggen niets, te zien met die naam 'G K's Wharfside Restaurant'. Ook bij het 2de eetadresje vangen we bot: inderdaad gesloten! Dan maar op onze schreden terugkeren en het dorpje iets anders zoeken. We proberen nog de 'Seaside Grill' uit, maar ook daar is alles donker binnen. We passeren langs een vrij deftig uitziende pizzeria, 'Pizza Delight' – later vinden we uit dat dit een keten is: OK, we gaan hier naar binnen.

We bestellen een 12inch vegetarische pizza voor ons beiden, en de kids stellen zelf een 15inch pizza samen. Het smaakt en alles gaat vlotjes naar binnen: we hebben dan ook honger.

Op de terugweg naar ons logeeradres bemerken we een grote wolk waarachter/waarin het aan 't weerlichten is: mooi schouwspel! Als een bende eersteklastoeristen parkeren we langs de kant van de weg om te pogen dit op gevoelige plaat vast te leggen. Achter ons schijnt een bijna volle maan en de sterren beginnen zichtbaar te worden. Het doet Hoesy suggereren nog even terug het nationale park binnen te rijden om te trachten elanden ('moose', geen 'elk') te spotten. We rijden een kwartiertje in het nachtduistere park rond, maar geen eland die ons pad kruist. Spijtig!

Eenmaal in onze bungalows gearriveerd spreken we nog even af op welk tijdstip er gaat ontbeten worden en dan kruipen we snel ons bed in. Ik probeer nog een beetje aan ons dagboek te schrijven, maar het tekort aan slaap/vroege opstaan deze ochtend doet zich gelden: m'n ogen vallen toe…

Dag 23: Bertrand (NB)

'n Rustige nacht achter de rug, alhoewel ik weer vroeg wakker ben: het is nog geen 08u30 als ik onder de douche sta. Daarna probeer ik nog enkele paragraafjes te schrijven, maar om 09u00 staan Amber en Seighin al in onze kamer voor het ontbijt. Aangezien het lampje van onze benzinetank gisterenavond aangefloept is, rijdt Hoesy even over en weer naar het dichtstbijzijnde benzinestation. Amber vergezelt hem, in de hoop daar koffie te vinden: er is immers geen koffiezetapparaat op onze kamer!

Ik wil ondertussen al afwassen, maar besef dan dat het afwasmiddel nog in de auto ligt. Er zit niets anders op dan op hun terugkomst te wachten: tandenpoetsen gaat ook nog niet, want ik wil eerst nog koffie drinken. Het duurt lang vooraleer vader en dochter terug ten tonele verschijnen: ik heb juist m'n laptop opengeklapt om nog wat voort te schrijven als ze eindelijk komen opdagen, mét koffie weliswaar. Terwijl er ingeladen wordt, was ik snel de vuile ontbijtboel weg. Snel de koffie opdrinken – is niet echt m'n ding – tandenpoetsen en uitchecken.

We rijden opnieuw richting Kouchibouguac National Park, want deze voormiddag willen we het graag nog wat meer ontdekken. De zon schijnt, maar er staat een windje; op de 1ste wandeling die we vandaag maken, neem ik voor alle zekerheid m'n hoody mee. De 'Bog Trail' start in het bos, waar het koel is, maar loopt dan verder via een houten pad het veen in. Het is rustig: we komen maar enkele andere wandelaars tegen en nemen dan ook ruim onze tijd om de (vleesetende) vegetatie en de turf van dichtbij te bekijken. De geur die in de lucht hangt, heeft een kruidige toets en het duurt niet lang of ik knoop m'n hoody rond m'n middel: zalige zomerdag!

We wandelen tot aan het einde van het pad, waar een soort van terrasje middenin het veen aangelegd is: daar genieten we een tijdje van de weidse vlakte die zich rondom ons uitstrekt. Op de terugweg klimmen we nog even in de houten uitkijktoren die aan de bosrand staat. Na iets meer dan een uurtje bereiken we de parking.

We hebben de smaak te pakken, maar moeten ook de tijd in het oog houden: rond 13u00 zouden we toch naar onze volgende bestemming aan 't rijden moeten zijn. We kiezen daarom een korte (lus)wandeling van nog geen kilometer lang: de 'Salt Marsh' trail. Ondanks de andere plantengroei en de zachtere temperatuur moet ik toch terugdenken aan onze wandeling in de Everglades, FL van 2 jaar geleden. Hier

zitten wel geen muggen - allé, we zien er toch niet direct vliegen – maar wel een zeer vervelende soort vliegen die zelfs doorheen je T-shirt bijten. Vooral Hoesy en Amber hebben er last van, maar Loic krijgen ze ook te pakken. De plekken waar ze gebeten hebben, zwellen serieus op. Mij laten ze wonderwel met rust, en daar ben ik niet rouwig om!

Even overwegen we nog een kleine 3de wandeling te ondernemen, maar Seighin moet dringend naar 't toilet, en dus rijden we de 'Beaver Trail' voorbij en stoppen aan het bezoekerscentrum. Nog effe rondhangen in het winkeltje: maar goed dat ik m'n betaalkaarten in de auto heb gelaten!

De rit naar Bertrand, nog steeds New Brunswick, verloop gezapig. We volgen een eenvaksbaan, maar er is praktisch geen verkeer, dus we schieten goed op. Aan weerskanten is er hoofdzakelijk bos; de borden naast de weg waarschuwen wel regelmatig voor 'moose', maar we krijgen deze machtige beesten spijtig genoeg niet te zien. In Chatham houden we even halt aan een 'Atlantic Superstore' om onze brood-, water- en fruitvoorraad aan te vullen. Aan het pleintje zijn een aantal winkels gelegen, waaronder een postkantoor; we maken dan ook van de gelegenheid gebruik om enkele zegels voor de USA en Europa aan te schaffen. Amber en Loic posten ook dadelijk hun kaartjes – ik moet de onze nog steeds schrijven…

Naarmate ons traject vordert en we geen bezoekerscentrum, stopplaats of zelfs eenvoudige picknicktafel ontwaren, maken we van de nood een deugd en smeer ik de boterhammetjes tijdens het rijden: het is al na 14u00. Een uurtje later kan ik alles weer wegbergen, juist op tijd, want nog een kwartiertje later arriveren we in 'Le village historique Acadien'. Ons overnachtingsadresje ligt in dit park: we rijden tot aan het portiersgebouwtje waar onze naam duidelijk op een lijst genoteerd staat, want de slagboom gaat na

enkele minuutjes al omhoog. We parkeren de auto op de privéparking voor hotelgasten en gaan dan poolshoogte nemen: via een weggetje stappen we een andere eeuw binnen.

We begeven ons naar 'Château Albert', een hotel daterend uit 1907: wat een grandeur! Al het personeel gaat gekleed in de klederdracht van begin vorige eeuw. Terwijl we ons inchecken bij een dame aan een balie compleet met oude telefoon en sleutelkastje, speelt een jongeman aan de piano in het salon een vrolijk deuntje. De pianist leidt ons naar 'Maison Turgeon' (1928), een huisje in de onmiddellijke nabijheid van het hotel: het is daar dat we zullen overnachten. Ook dit gebouwtje maakt deel uit van het historische dorp en de benedenverdieping wordt dus nu nog bezocht door toeristen – op de bovenverdieping mogen ze niet komen. Eens het 18u00 is en het park sluit, is het hele huisje voor ons alleen: er verblijven momenteel geen andere gasten. Onze kamers zijn licht en volledig in de stijl van die tijd: metalen ledikanten, lampetkannen, oude wandkasten en lusters – zelfs de lichtschakelaars zijn ouderwets. In de badkamer die we met z'n allen delen, staat een gietijzeren bad op pootjes en een toilet met een echte 'chasse'. Ik ben meteen verkocht!

Veel tijd om rond te kijken, hebben we echter niet. We laten zelfs de bagage in de auto, want willen optimaal gebruik maken van de tijd die ons nog rest om het oude dorpje te verkennen. We bezoeken een paar gebouwen in de buurt van het hotel: in elk huisje of winkeltje zit er een gids in de klederdracht van die tijd die vertelt over de herkomst van het huis, wie het bewoonde, waarvoor het diende.

Een van deze parkrangers raadt ons aan om eerst het andere, nog oudere deel van het park te bezoeken: als hotelgasten kunnen we altijd nog na sluitingstijd in het begin-20ste-eeuwse gedeelte rondlopen.

En dus beginnen we – later blijkt weliswaar in de verkeerde richting, dus van oud naar ouder – aan onze ontdekkingstocht van de verzameling gebouwen van de 19de eeuw. Seighin heeft al snel door dat elk huis 'bewoond' is en treuzelt daarom om als eerste binnen te gaan: niet alleen is de uitleg niet in het Engels, maar ook nog eens in een Frans dat zelfs voor mensen die Frans spreken, moeilijk verstaanbaar is. Het Canadees-Frans zit naar mijn aanvoelen vol met neusklanken en doet me nog het meest denken aan het Frans dat ze in de Provence spreken. We luisteren geboeid naar de vele verhalen – ik probeer zo goed mogelijk voor Seighin te vertalen – en kijken rond in een wereld die ons tegelijkertijd verbaast en aantrekt. We gaan binnen in boerderijen die van elkaar verschillen doorheen de jaren. Buiten op de erven zijn omheinde stukken grasland waarop schapen, geiten, ezels, koeien en occasioneel een paard grazen. Koterijen herbergen kippen en kalkoenen; in een stal ligt een groot varken rustig in de modder te dutten. In een 'eigentijdser' woonhuis zien we de voorouder van onze koelkast, een echte 'ijskast'. De dames in de hoeves spinnen, kaarden wol, weven, koken op de wijze van 2 eeuwen geleden. Vele gidsen vragen ons beleefd waar we vandaan komen (Duitsland?) en sommigen, die België niet zo goed kennen, verwonderen zich over het feit dat we 3 talen spreken. De man die in de scheepsbouwloods zit, heeft 30 jaar geleden enkele maanden in Brussel gewoond. Hij drinkt water van een pomp waarop 'eau non-potable' staat; als ik hem erover aanspreek, zegt hij dat dit voor hem geen probleem vormt, omdat hij in deze streek opgegroeid is en z'n lichaam dus gewoon is aan wat er in het water zit.

RIVIERE DU NORD

De tijd gaat veel te snel voorbij: om 17u30 moeten we een keuze maken qua gebouwen die we absoluut nog willen bezichtigen. Het worden de kruidenier, het schooltje en de graanmolen. In de 'general store', de voorloper van de hedendaagse supermarkt, verkopen ze meel, suiker, melasse, bijlen, strijkijzers, schoenen, balen stof, naaigerei, zelfs een antieke wasmachine. De schooljuffrouw vertelt over het feit dat de oorspronkelijk Franssprekende kinderen tijdens de Britse bezetting Engels moesten leren: ze heeft een 25-tal leerlingen in haar klasje, variërend van het 1ste leerjaar tot het 2de middelbaar. De molenaar legt uit hoe het graan dat de boeren naar hem brengen tot 4 verschillende eindprodukten verwerkt wordt en dit dankzij een 'state of the art' machine. Er staat ook een 'moderne' spinmachine (105 PK!), die de ruwe wol eerst kaardt en vervolgens tot draad verwerkt.

Via de overdekte brug komen we terug in de 1ste helft van de 20ste eeuw aan. In de houtzagerij (1949) loopt er nog een gids rond, maar we durven niet meer binnen te gaan. Wél nemen we nog een kijkje in het benzinestation anno 1936, waar buiten een heuse Fort T staat. Zoals dikwijls maken we ons ook nu de bedenking dat het spijtig is dat we niet meer tijd hebben om alles te ontdekken.

Onze bagage vervoeren we via authentieke bolderkarren van de auto naar ons huisje. We maken het ons gezellig in onze kamer en verkennen vervolgens onze woonst-voor-1-nacht. Alles ademt de sfeer van de jaren '20 uit, en toch stoten we op een aantal zaken die van deze tijd zijn: een strijkplank en –ijzer, een verlengdraad, een ventilator, een haardroger. Maar waar is dan de elektriciteit? Na een poosje zoeken ontdekt Loic de truc: kunstig verstopt achter houten panelen, om de authentieke sfeer van het huis zo weinig mogelijk te doorbreken, zitten de stopcontacten. OK, er kan herladen worden ☺

Via Google Maps ga ik op zoek naar restaurantjes in de omgeving. Er zijn er een aantal, alleen lopen de commentaren hierover nogal uiteen. We gaan dan maar ten rade bij de dame die de receptie in het hotel bemant. Zij wijst ons de weg naar Caraquet waar we zeker iets naar onze zin zullen vinden, maar vernoemt ook een restaurantje dat op de weg naar Caraquet ligt: 'Chez Isa'. Via Google probeer ik wat meer info op te snorren: het wordt omschreven als een gezellig, familiaal eetadresje. Hoesy hakt de knoop door: we gaan hier dineren.

We worden vriendelijk begroet en krijgen een ruime tafel in de hoek aangewezen. Op de 1ste pagina van de spijskaart wordt een 'menu van het huis' aangeboden: dagsoep, gegratineerde Sint-Jacobsvruchtjes, kreeft en garnaaltjes en tot slot een stukje taart met koffie of thee. Yep, klinkt goed! Hoesy neemt een lokaal biertje, ik een glas witte huiswijn. Ook de kids vinden iets naar hun goesting. In afwachting van het eten spelen we naar goeie gewoonte enkele spelletjes boerenbridge ofte 'Chinees poepen'.

De maaltijd smaakt ons voortreffelijk, de bediening is super vriendelijk, de sfeer joviaal. We kiezen allemaal een ander stuk taart als dessert: druiven, appel, rabarber, citroen. Het wordt een gezellige avond en we verlaten 'Chez Isa' met een tevreden gevoel.

Hoesy overweegt even om de zonsondergang mee te pikken – het is nog maar net 21u00 – maar tenslotte rijden we toch terug naar 'Château Albert'. We willen immers in de mate van het mogelijke vanavond nog proberen onze overtocht per schip naar België vast te leggen: m'n kredietkaartlimiet is verhoogd – dank je, collega's van KBC Sint-Antonius!

Voor deftige internetverbinding dienen we in het salon van het hotel te gaan zitten – de lichten in de eetkamer krijgen we niet aan. De connectie verloopt niet al te snel, en we moeten geduld uitoefenen: we komen er wel! Bij de voorlaatste stap botsen we echter op een onverwachte hindernis: we kunnen we ons thuisadres in België niet opgeven, omdat we vanuit Canada aan 't boeken zijn. We proberen via de Britse website van de rederij – cunard.co.uk – maar worden automatisch

omgeleid naar cunard.com. Dan maar de hulplijn in Californië inschakelen: gelukkig is die tot 06:00 pm PST (Pacific Standard Time) bereikbaar. De jongedame aan de andere kant van de lijn kan ons echter ook niet dadelijk voorthelpen en raadt ons aan morgen met de Britse hulplijn contact op te nemen. Hoesy, in de veronderstelling dat we niet kunnen werken met een combinatie van ons Amerikaans thuisadres en een Belgische kredietkaart, slaagt het aanbod van de servicedeskhelpster af om via de telefoon te boeken. Als ik hem vertel dat dit bij mij voor internetaankopen meestal wél lukt, proberen we de hulplijn opnieuw te bereiken, maar krijgen het bericht dat de kantoren gesloten zijn. Eigenaardig: 06:00 pm PST staat toch gelijk met 10:00 pm AST (Atlantic Standard Time)? Verdorie, het is net voorbij 22u00! Er zit niets anders op dan tot morgen te wachten. Ons strijdplan is eerst te proberen telefonisch via de Britse helpdesk onze tickets te boeken (Europees adres + Europese kaart). Als het prijsverschil te groot zou blijken, gaan we de truc met Amerikaans thuisadres + Europese kaart via de Amerikaanse helplijn pogen uit te halen.

Lichtjes gefrustreerd keert Hoesy alvast naar ons huisje terug. Ik blijf nog even in de hotellobby van de WIFI profiteren om de laatste nieuwtjes op Facebook te

bekijken. Als ik in onze slaapkamer arriveer, ligt Hoesy al in bed – hij was nog even in het bad van Amber gesprongen, maar 't water was te koud geworden. Seighin profiteert van Loics afwezigheid om zijn plek in bed in te nemen. Finaal echter komt hij zoals gepland toch in z'n plooibedje in onze kamer liggen. M'n 2 mannen vertoeven allang in dromenland als ik na een halfuurtje schrijven en nog een halfuurtje op Facebook vertoeven – ja, ik heb internetverbinding! - in het donker m'n laptop aan de kant schuif en ga slapen…

Dag 24: Van Bertrand (NB) naar Québec (QC)

Iets wekt me rond 06u30 uit m'n slaap. Eerst denk ik dat het regent, maar dan besef ik dat het tamelijk hard waait en het geluid voortkomt van de vlag die bovenop het dak van het hotel staat te flapperen. Ons 'Maison Turgeon' is hoofdzakelijk uit hout opgetrokken en kraakt door de windvlagen. Toch stoort dat me geenszins: het is zelfs ergens een geruststellend geluid.

Ik blijf nog tot iets na 07u00 in bed liggen, en sta dan op om in het antieke bad op pootjes te douchen en m'n haar te wassen. Oeps, ik had het gordijn rondom rond wel degelijk in de badkuip moeten hangen: nu moet ik de planken vloer droog dweilen!

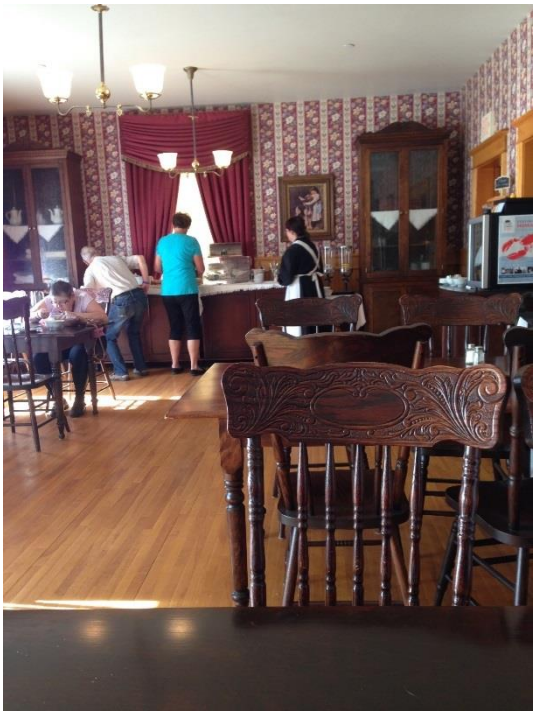

Tijdens de wandeling naar het hotel rukt de wind aan onze kleren en ons haar. Het is frisjes buiten, maar niet koud. Toch ben ik blij dat ik deze morgen een licht T-shirt met lange mouwen aangetrokken heb. Het ontbijt wordt geserveerd in de grote eetkamer. Er zijn gekookte eitjes en verse watermeloen, koffie en thee, sneetjes brood en bagels om te roosteren, yoghurtjes, fruit: keuze te over dus.

We besluiten om nu geen tijd te verliezen en tijdens onze rit naar Québec ergens onderweg halt te houden om het telefoontje met de Britse helpdesk te plegen. Het is nog geen 10u00 als we de vorige eeuw definitief verlaten en koers zetten naar een nieuwe provincie en een andere tijdzone.

Vandaag ligt de eerste echt lange rit op ons bord: volgens de Nederlandse stem van Google Maps is het om en nabij 7 uur rijden om Québec te bereiken. We weten wel niet zeker of in die 7 uur het uurtje tijdverschil verrekend zit…

We rijden niet langs de kust – het zou 'n extra 44 minuten vragen –, ook al hadden we dit initieel willen doen, omdat de GPS ons die mogelijkheid gewoonweg niet meer aanbiedt, in tegenstelling tot gisterenavond, toen we nog wel 3 reisroutes aangeboden kregen.

Nadat we een stukje kustweg gevolgd hebben – de zee staat wild en stevige windvlagen rukken aan onze auto – vervolgen we de eenvaksbaan die nu doorheen bossen, hoofdzakelijk met naaldbomen en berken begroeid, loopt. Het is een glooiend landschap, wat betekent dat we heuvel op heuvel af rijden. Een benauwd stemmetje op de achterbank zegt dat het/hij zich niet zo goed voelt en vraagt of we eventjes kunnen stoppen.

Na een tijdje frisse buitenlucht ingeademd te hebben, voelt onze jongste zich beter. We spelen op veilig en wijzigen de indeling van de auto: Amber komt vooraan zitten, Seighin schuift door naar de middenrij en ik vlieg in de achterbak. Daar kan ik rustig aan ons reisverslag verder typen. Seighintje zet zich – hoe raad je het? – aan het gamen, Loic dut naar goeie gewoonte in en Amber vult m'n plek als copiloot in. 't Is weer eens wat anders, zo tussen pak en zak heen en weer geschud worden ☺ Gelukkig heb ik wél een ijzersterke maag!

Het loopt tegen 12u30 aan als we een 1ste maal halt houden, aan een tot informatiecentrum-omgebouwd-oud-stationnetje in Saint-Quentin, NB. Hè, hè, die sanitaire stop komt net op tijd! We zitten nog niet zo lang terug in de auto als er gevraagd wordt wie er (al) honger heeft. Aangezien er de volgende 60 km geen picknickplaats langsheen de baan door de bossen te bespeuren is, moeten we opnieuw onze toevlucht nemen tot een bokesmaaltijd in de auto. Ditmaal echter mag ik rustig verder op m'n laptop blijven tokkelen: copiloot Amber neemt m'n taak als 'smeermama' over.

De honger is al een tijdje gestild als we rond 14u00 de provincie Québec binnenrijden en New Brunswick achter ons laten. Amber slaagt erin om het welkomstbord van Québec te trekken, maar van een aanduiding dat we nu opnieuw een uurtje jonger zijn (geen AST meer, maar terug EST), is er geen spoor te bekennen. We volgen de pijlen naar het bezoekerscentrum, maar belanden in het 'foutieve': dat van New Brunswick. Daar dan maar een plasje plegen en vervolgens op zoek naar het infocentrum van Québec. Dat ligt een 10-tal kilometers verder en is – in tegenstelling wat we tot hiertoe over Québeqois gehoord hebben – bescheidener dan dat van z'n buurprovincie. De jongeman achter de balie kan Engels – de toeristen voor ons in de rij zijn Amerikanen – maar je hoort véél duidelijker het Franse accent. Zie ik een spoor van opluchting over z'n gezicht glijden als we hem in 't Frans aanspreken? Hij geeft ons een zeer uitgebreide uitleg over de stad Québec, folders en plannetjes en zelfs een speciaal boekje over Canadees-Franse termen voor Seighin.

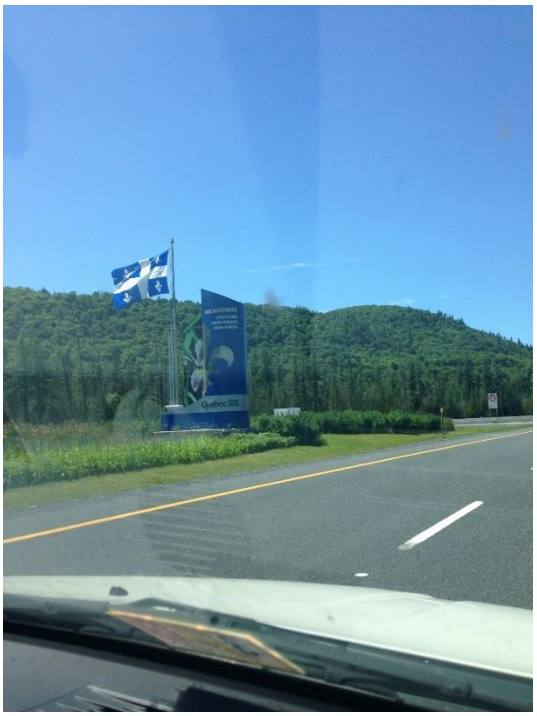

En dan gaat het weer verder, nog steeds op dezelfde plaatsen: de 2 broers spelen een spelletje 'Kolonisten van Catan' op de iPod, Amber entertaint haar papa met een zelfgeschreven stukje en mama voelt zich opperbest in de beestenbak. Ik leg de laatste hand aan ons dagboek en zet dan de foto's van de afgelopen dagen op de laptop over: leuk om al die kiekjes terug te zien!

We hebben nog een uurtje te rijden als de chauffeur beslist om effe de benen te strekken. Tot groot jolijt van de 3 kids rijden we de parking van een McDonald's op. Een McFlurry, een McCoffee, een gewoon ijsje, een Muffin chocolat Oreo en voor mij een cappucinoke – voor zover je van een goeie koffie kan spreken in de McDonald's… ☹

Het is nog geen 18u00 als we aan de Citadelle, het oude fort van Quebec, arriveren. De 1ste wachtpost laat ons probleemloos passeren. Via een smal weggetje tussen massieve omwallingen komen we aan een middeleeuws-aandoende poort (maar dan zonder valbrug of –hekken). Hoesy overlegt even met de militair in het wachtlokaal: onze naam staat klaarblijkelijk op de lijst, want we mogen binnenrijden: nauwe doorgang!

Het fort wordt momenteel gerenoveerd, en een groot deel van de gebouwen staat in de steigers. Zo ook de 'Mess des Officiers' waar onze kamers zich bevinden. Het duurt een tijdje vooraleer we de ingang gevonden hebben, maar eens binnen trekken we grote ogen. De grandeur van het leven van hogere militairen is duidelijk zichtbaar in de tapijten waarin je tot aan je enkels wegzinkt, de donkerhouten zware deuren, de vele borstbeelden en opgeblonken emblemen die het interieur sieren. We wandelen door een gang waarvan de muren behangen zijn

met foto's van de vroegere bevelhebbers van het fort en de regimenten; helemaal aan het einde liggen onze logeervertrekken. Mooi, ruim en met alle comfort ingericht: hier blijf ik graag de 2 volgende nachten slapen.

Door het zoeken hebben we serieus wat tijd verloren en 18u30 wordt krap om te halen - da's het tijdstip waarop we met Bir en gezin afgesproken hebben. We frissen ons snel wat op en ik laat aan m'n vriendinneke weten dat we eraan komen. De wandeling naar de Porte de Saint-Jean neemt ook nog een kwartier in beslag; finaal is het 19u00 als we aan de poort arriveren.

Het is een hartelijk weerzien en de sfeer zit direct goed. De Jeanrays hebben een restaurantje op de hoek van de gezellige Rue de Saint-Jean uitgekozen: de 'Sapristi'. Het terras buiten zit overvol en ook binnen is er amper plaats: we moeten dus wat geduld oefenen. Even later komt de onthaaldame vragen of we het erg vinden om op hoge stoelen te zitten: nee, natuurlijk niet. Ze hebben enkele tafeltjes voor ons samengeschoven in het midden van het restaurantje. Toch stoort me dat geenszins: het is een heel gezellig, warm interieur en de andere gasten zitten genoeg verspreid om ons privé-samenzijn te storen. De keuken bevindt zich achteraan in het pand, helemaal omgeven door glas: leuk concept!

Het wordt een heel toffe avond: het eten is fijn en lekker, we maken 2 flessen goeie rosé soldaat en we genieten van het weerzien. We maken zotte selfies, trekken hopen foto's en maken al volop plannen voor wanneer we terug in België zijn.

Na nog een uitmuntend dessert en een koffietje – al dan niet met een 'speciaal' smaakje – maken we met z'n allen nog een wandeling doorheen een stukje 'Haute Ville'. Er is nog steeds veel volk op straat, maar de temperatuur is dan ook zeer aangenaam. Het duurt wel een poos om een taxi te vinden die de familie Jeanray terug naar haar hotel kan brengen. Hoesy vraagt of we niet tot in het fort moeten wandelen om de auto te halen zodat hij hen aan hun hotel kan afzetten: nee hoor, echt niet nodig! Het afscheid valt ditmaal niet zo zwaar: binnen een maand zien we elkaar weer terug.

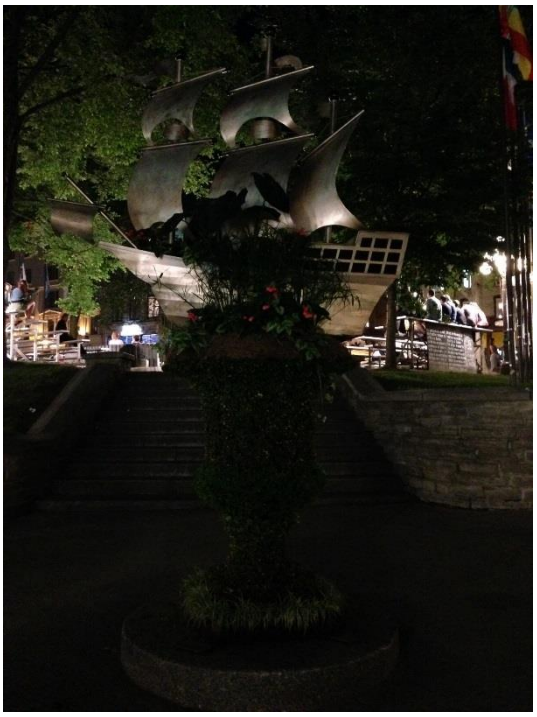
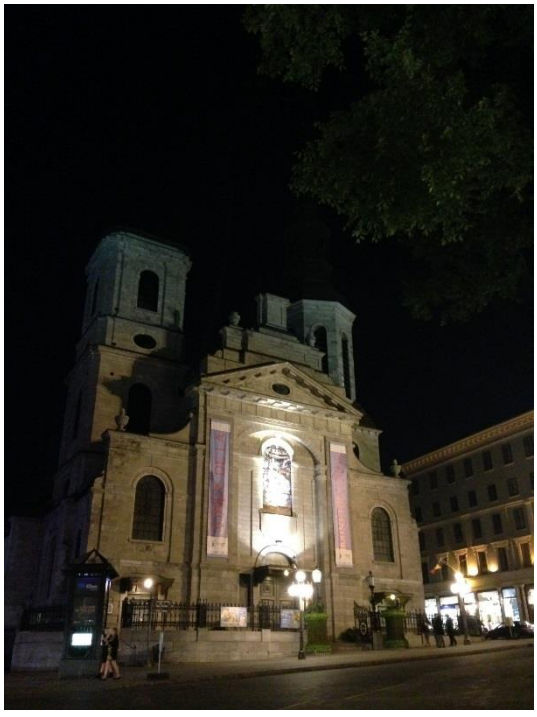
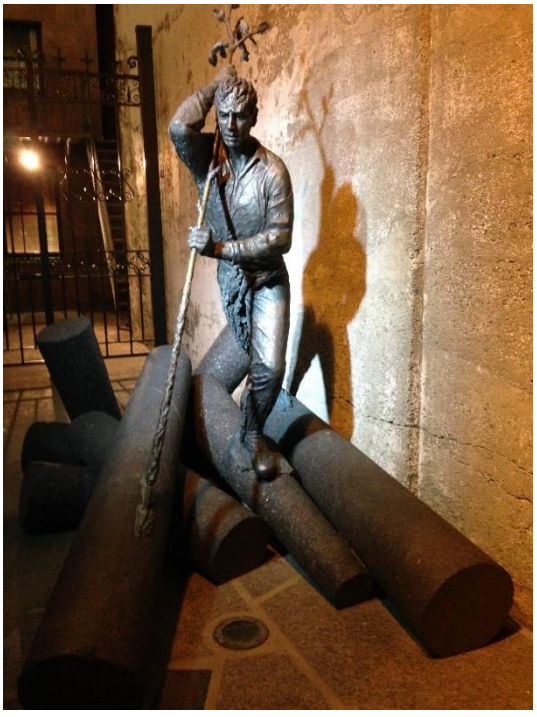

Het is nog niet gek laat als we terug de oude poort van de Citadelle doorgaan, maar we zijn moe van de lange rit van de voorbije dag. Ik slaag er nog net in om de foto's van onze gezellige avond op Facebook te posten; voor het vervolgen van het schrijfwerk aan ons relaas heb ik geen fut meer. M'n ogen vallen toe…

Dag 25: Québec (QC)

Alhoewel we een uitstekend bed hebben, lig ik al een tijdje te draaien en keren als ik de 1ste keer een blik op de klok werp: 06u12. Ik slaag erin om nog tot 06u50 in bed te blijven, maar sta dan toch stilletjes op en hou me tot 07u30 bezig met het checken van m'n berichten. Als Hoesy ook wakker wordt, stel ik voor dat we misschien nog eens een poging kunnen ondernemen om met de UK te bellen voor tickets voor het schip. Hij vindt dat we best eerst gaan ontbijten – de eetzaal is maar tot 09u00 open – en daarna van reservaties voor onze overtocht werk maken.

Zo gezegd, zo gedaan: om iets na 08u00 wandelen we met ons gevijven langs het exercitieterrein waar er al een dril bezig is, naar de kantine. Effe het bord met kledingvoorschriften aan de ingang checken: Amber en ik hebben immers allebei een short aan. Geen nood, we zijn deftig genoeg gekleed en mogen binnen. Een dienblad nemen en kiezen wat we gaan eten, om vervolgens af te rekenen aan de kassa: 30,00 CAD voor ons gevijven, een spotprijsje.

Na de maaltijd keren we terug naar onze kamers om ons verder klaar te maken voor de ontdekkingstocht door Québec en via Skype contact op te nemen met de reservatielijn van Cunard. Ze zijn heel behulpzaam aan de andere kant van de lijn, maar dienen ons door te verbinden omdat het om een internationale boeking gaat (adres in USA – momenteel in Canada – betaling met een Belgische kredietkaart). Na een tijdje in de wachtrij gehangen te hebben, krijgt Hoesy dan toch een zeer vriendelijke dame aan de lijn. Hij legt ons probleem uit en na enig opzoekwerk meldt de dame dat er geen kajuiten meer beschikbaar zijn op de lijn New York-Hamburg. Hamburg? Op de USA-site wordt er gewag gemaakt van een overtocht New York-Southampton op 09/08… Nog wat opzoeken: nope, ook hier geen kajuit meer vrij. Pffff, da's een dikke tegenvaller! Dan zal het toch een vliegtuigreis worden!

Dan stelt de dame voor dat we 2 afzonderlijke kajuiten nemen. Allemaal goed en wel, maar hoeveel gaat dat wel kosten? Ze rekent snel even uit en het bedrag blijkt binnen het budget te liggen: boeken, die handel!

Ondertussen kruipen de wijzers van de klok meer en meer in de richting van 09u50, het tijdstip waarop de dagelijkse parade in de Citadelle plaatsvindt. Ik zeg aan Hoesy dat hij maar met de kids moet gaan kijken; ik zal de boeking wel verder afwerken.

Wat volgt, is een geanimeerd gesprek met de telefoniste – ze is van oorsprong Duits, maar spreekt heel mooi Brits Engels en heeft een gulle lach. Ze noteert alle gegevens – bij het spellen van de namen en ons adres gebruiken we het militair alfabet ☺. We zijn juist aan Seighins naam toe als de verbinding verbroken wordt. Verdorie!

Er zit niets anders op dan opnieuw naar Groot-Brittannië te bellen en vragen om doorverbonden te worden met de internationale-boekingenafdeling. Ditmaal echter doe ik het via m'n laptop, zodat ik ons resterende belkrediet in 't oog kan houden.

Ik beland opnieuw in een wachtrij, een héél lange ditmaal: na 20 minuten heb ik nog steeds niemand die me te woord staat. Dan rinkelt Hoesy's iPhone: de dame die me daarstraks voortgeholpen heeft, heeft besloten om zelf terug te bellen, want ze vond het zo erg dat ons telefoongesprek afgesprongen was. Ik kan ze wel door de lijn heen trekken om haar te knuffelen!

Ze vertelt me dat ze onze bijna-afgewerkte boeking even geparkeerd heeft, zodat we onze kajuiten niet zouden kwijtraken. We vervolledigen het hele personengegevensparcours, ze bezorgt me de boekingsnummers en juist als we de financiële kant van de zaak willen afhandelen, wordt het weer stil aan de andere kant van de lijn.

In de veronderstelling dat ze opnieuw contact zal opnemen, blijf ik even wachten, maar als Hoesy en de kids binnenkomen, en ik hen m'n wedervaren vertel, wordt er besloten dat we een stapje in de wereld gaan zetten. Hoesy neemt z'n GSM mee, ik heb m'n Eurocard op zak, dus als ze terugbelt, kunnen we dadelijk alle gegevens doorgeven. Ten andere, ze had kort voor het verbreken van de verbinding gezegd dat we tot 24/07 tijd hebben om de betaling te regelen. Als er geen contact meer plaatsvindt, wachten we gewoon een bevestigingsmail af: de boekingsrefertenummers hebben we, en dus kunnen we op 2 oren slapen.

Het is 11u00 en we beginnen met een wandeling doorheen het fort, la Citadelle, waar we verblijven. Er lopen groepen met gidsen rond, en sommige mensen kijken vreemd als we hen passeren: 'Waarom dragen zij geen gele sticker?', zie je hen denken. Soms, héél soms, is het toch wel eens leuk om meer te mogen dan een ander ☺

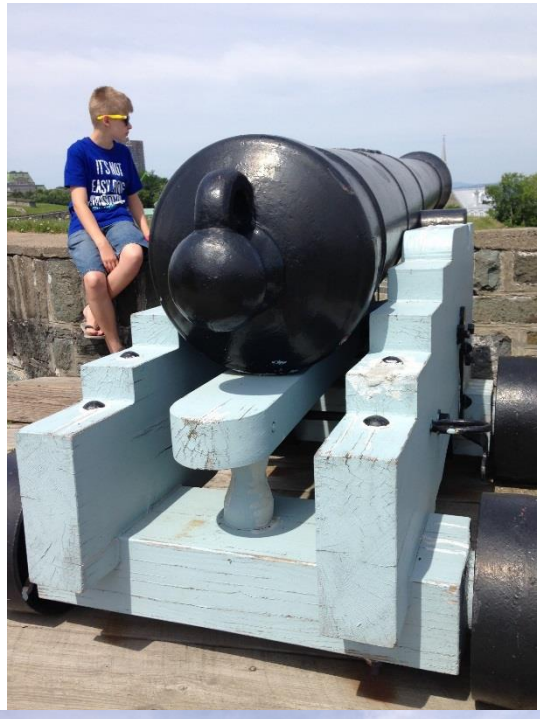

ZONE DE SALUT
SALUTING AREA

FRANCE FLANDRES 1915 - 18

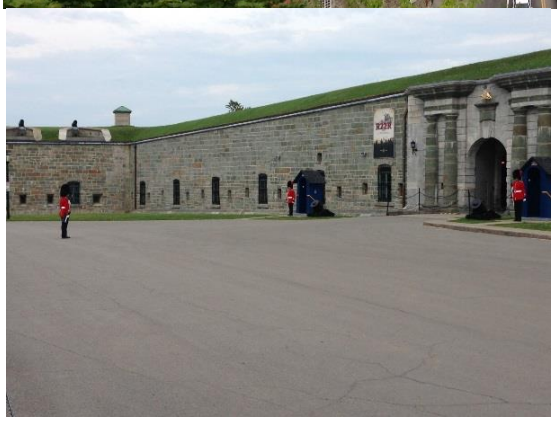

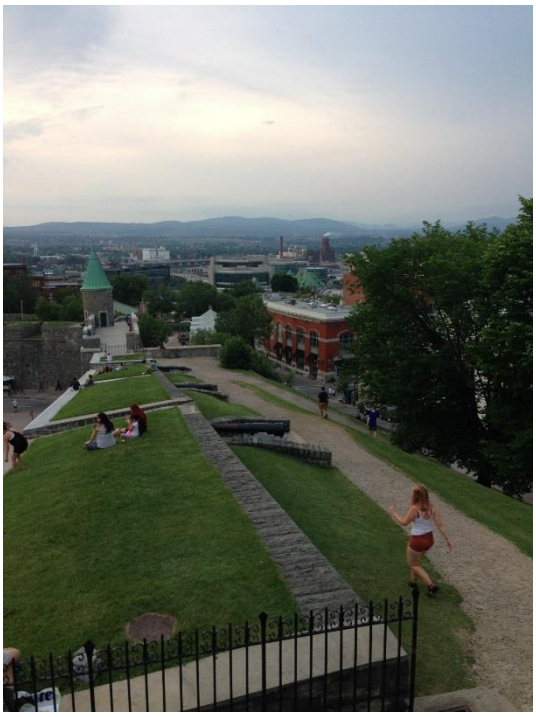

Het fort is stervormig en staat bovenop de Cape Diamondkliffen. Daaronder strekt Québec-Stad zich uit tot aan de St-Lawrencerivier. We bekijken de 'Redoute' op Cap Diamant, de schans die in 1693 als 1ste fort voor Québec dienst deed. Er is ook een oude gevangenis, maar daar kunnen we niet binnen zonder gids. We passeren de (2de) residentie van de gouverneur-generaal van Canada, en verlaten dan het fort via de Dalhousiepoort.

We wandelen in de richting van de straat waar we gisterenavond gaan eten zijn, de oude binnenstad in. Ik stel voor om onze Capitol-reisgids van Canada als leidraad te nemen: daarin staat een wandeling doorheen de Haute-Ville uitgestippeld. Het is warm en er zijn veel toeristen, maar toch kunnen we ongehinderd de dingen bekijken die we willen zien. Elke straat heeft wel een pittoreske gevel, een interessant beeldhouwwerk, een leuk uithangbord. We vallen even binnen in Fairmont Le Château Frontenac, een luxehotel dat boven de stad uitrijst. Québec is een bruisende, gezellige stad, met vele kleine straatjes en oude huizen en doet enorm aan Frankrijk denken.

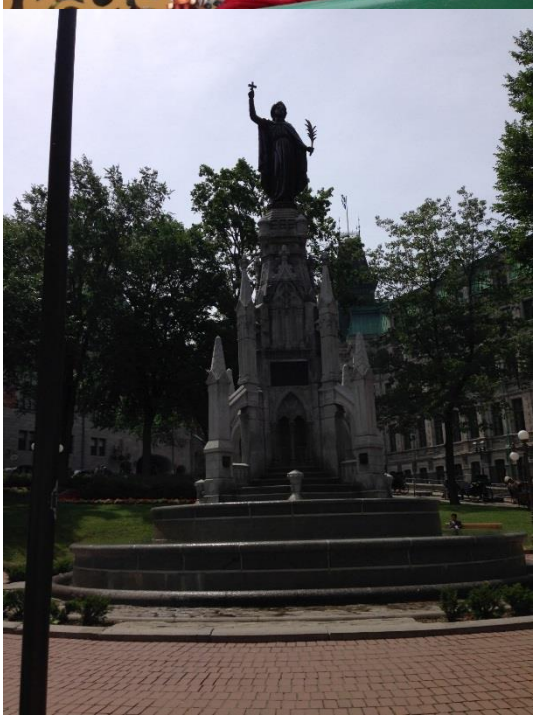

musée
du
PORT

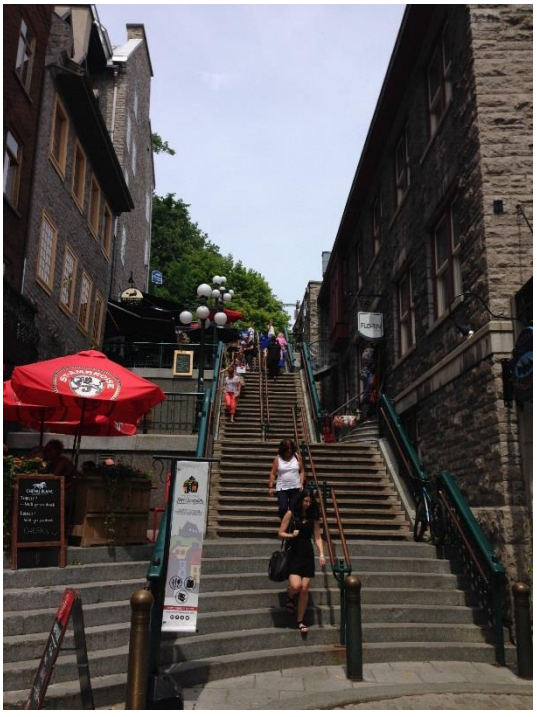

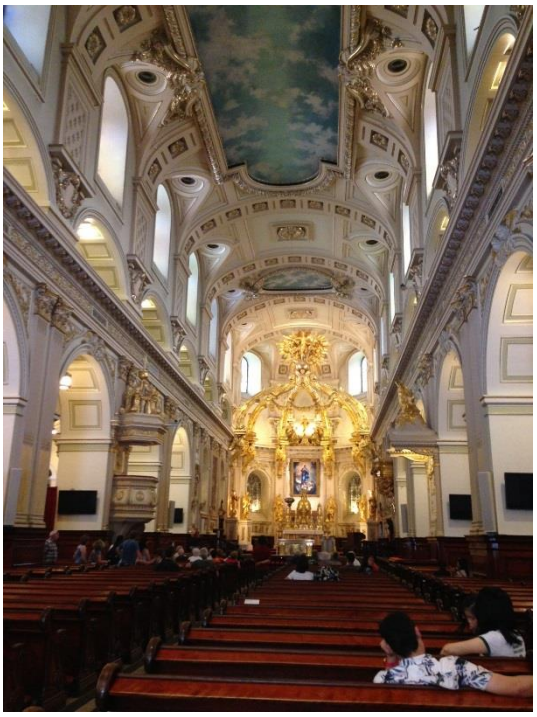

Via talrijke trappen en aflopende straatjes begeven we ons naar de 'Basse-Ville', het oudste gedeelte van de stad. Dat is zo mogelijk nog pittoresker en gezelliger met z'n straatjes met kinderkopjes, verweerde gevels vol met bloembakken, gezellige winkeltjes en restaurantjes. We zetten ons even neer om te bespreken wat we voor het middagmaal gaan doen: ofwel rijden we naar de dichtstbijzijnde Walmart om nieuwe proviand in te slaan, ofwel proberen we in de buurt van la Citadelle iets te vinden waar we iets lichts kunnen eten.

Het wordt het laatste, en we vatten via een drukkere weg die langs de St.-Lawrencerivier loopt de terugtocht aan. Via een steile, houten trap met 396 (!) treden, l'Escalier de Cap Blanc, bereiken we de Vlakten van Abraham, waar in 1759 de Engelsen de Fransen versloegen. Nu is het een groot park dat we doorkruisen om terug aan het fort te komen.

In onze kamers aangekomen checken we eerst of we al een mailtje van de rederij hebben ontvangen – nope – en gaan dan op de website van Cunard te rade om te kijken of we adhv ons boekingsnummer meer informatie ivm betalingsmogelijkheden kunnen opvissen – nope! OK, dan wachten we tot morgen! Via de laptop een opzoekingske van geschikte lunchplekjes: onze keuze valt op een Canadese versie van 'Panera Bread', 'Café Boulangerie Paillard'. Mij doet de zaak eerder denken aan 'Le Pain Quotidien', alhoewel deze laatste meer klasse heeft. Er zijn echter tarteletjes, viennoiserie, macaronnekes, kortom, de zaak straalt een Europese sfeer uit: er zit zelfs een accordeonist het beste van zichzelf te geven.

Een slaatje/croissant met kaas en hesp/gegrild brood/gebakje met amandelspijs later staan we weer op straat. Onze jongste is moe en loopt te zagen dat hij terug naar la Citadelle wil, maar daar hebben wij geen oren naar: nu we in Québec zijn, moeten we de stad ten volle beleven! We keren terug naar de plaats waar Fairmont Le Château Frontenac gevestigd is, want daar begint de houten 'Promenade des Gouverneurs'. We slenteren de hele pier af, genieten van het uitzicht op de St.-Lawrencerivier en ploffen tenslotte op een bankje neer, lui van het warme weer. Dan beklimmen we wéér een trap die zich ditmaal langs de klif naar omhoog slingert en met 'maar' 310 betonnen treden.

We komen weer in het park op de voormalige Vlakten van Abraham aan, alleen deze keer aan de zuidelijke kant. Vlakbij de drinkfonteintjes in het gras zit een eigenaardig beestje te knabbelen: Hoesy denkt eerst aan een muskusrat, maar het diertje heeft een platte, behaarde staart, dus we besluiten dat het een beverrat moet zijn. Als ik later echter op onze kamer op Google een afbeelding van een beverrat opzoek, lijkt het niet op het beestje dat we gezien hebben. Dan toch een bever???

Het is iets na 17u00 als we de poort naar het binnenste van het fort passeren. Hoesy en Amber zitten er niet mee in om toch vandaag naar de Walmart te rijden; de 2 jongens blijven liever op hun kamer maffen/gamen en ik maak van de rust gebruik om ons dagboek te updaten.

Als de 2 winkelaars terug zijn, wordt er 'light' geaperitiefd: geen wijn te vinden in deze supermarkt, dus ze hebben enkel een fles ice tea en een fles cola gekocht. Aan begeleidende knabbeltjes hebben ze spijtig genoeg niet gedacht.

Omstreeks 19u15 gaan we op het internet op zoek naar een eetadresje voor vanavond. Hoesy heeft niet veel honger meer, en de rest van de bende krijg ik ook niet echt warm voor een gezellige maaltijd 'en famille'. Als ik de verschillende restaurants die ik geselecteerd heb, vergelijk qua prijsklasse, merk ik niet echt grote verschillen. Tenslotte beslissen we maar dat we terug naar Rue Saint-Jean wandelen en daar gaan rondkijken. Mochten we niets naar onze zin vinden, dan kunnen we nog altijd terug naar de 'Sapristi', het restaurantje dat we gisterenavond bezocht hebben.

Voor mij hoeft er niet rondgekeken te worden: ik ben méér dan content met het eetadresje van gisterenavond. We gaan echter verder in de straat een kijkje nemen en er wordt gekozen voor 'Frères de la Coté'. Mij stoort het dat er TV-schermen hangen: ook al probeer je er niet naar te kijken, je aandacht wordt er automatisch naartoe gezogen. De dienster is tamelijk kortaf, ook al zijn wij beleefd tegen haar en praten we Frans. We moeten iets misdaan hebben, want ze blijft ons in 't Engels aanspreken; bovendien is ze aan de andere tafeltjes wél vriendelijk tegenover haar gasten.

Het eten is OK, maar ook niet meer dan dat. En voor dezelfde prijs hadden we waarschijnlijk wel in de 'Sapristi' kunnen dineren. Enfin, we proberen er het beste van te maken. Toch vraagt Amber na de afrekening – die tamelijk boertig gebeurt – om de manager te mogen spreken. En ze is verdorie zo mondig dat ze in zeer goed Frans haar grieven aan de man uitlegt! Hij reageert begripvol, biedt z'n excuses aan en offreert ons tot tweemaal toe iets van het huis. Dat is echter onze bedoeling niet: we hebben gewoon willen zeggen dat we het spijtig vinden dat we zo bediend werden.

Op onze terugweg doorheen het gezellige winkel-/eetstraatje worden we door Amber en Loic op een ijsje getrakteerd: een lekkere afsluiter voor een plezierige dag!

We maken nog een ommetje om het indrukwekkende parlementsgebouw te bekijken; de kids dollen wat aan de vlakbijgelegen fontein.

Terug in het fort laten we ons oorspronkelijke plan om nog iets in de bar officieren te gaan drinken, maar varen: waarschijnlijk hebben we toch niet genoeg cash meer op zak. We zullen morgen trouwens op onze kamer moeten ontbijten: we hebben vergeten geld af te halen!

Eenmaal in bed zijn we nog een dik half uur zoet met het rondsnuisteren op de website van Cunard, in een poging om op te snorren wat en hoe er betaald dient te worden. We worden weliswaar heel wat wijzer over het leven aan boord van het schip, maar over betalingsfaciliteiten valt er niets te lezen. Dan maar hopen dat we morgen een mailtje met instructies hieromtrent ontvangen!

Hoesy dut al in terwijl ik nog de laatste hand aan ons belevingsdagboek leg. Loic komt nog efkens langs om te vragen hoe we het nu gaan regelen voor zijn gepland bezoek aan de DeKraais in Florida. Hoesy legt zo voorzichtig mogelijk uit dat we het niet zien zitten dat hij die hele afstand alleen en praktisch zonder te stoppen onderweg, rijdt. En een vliegtuigticket kost direct al behoorlijk wat geld…

Om 23u30 knip ik het licht uit: alweer een schitterende dag achter de rug!

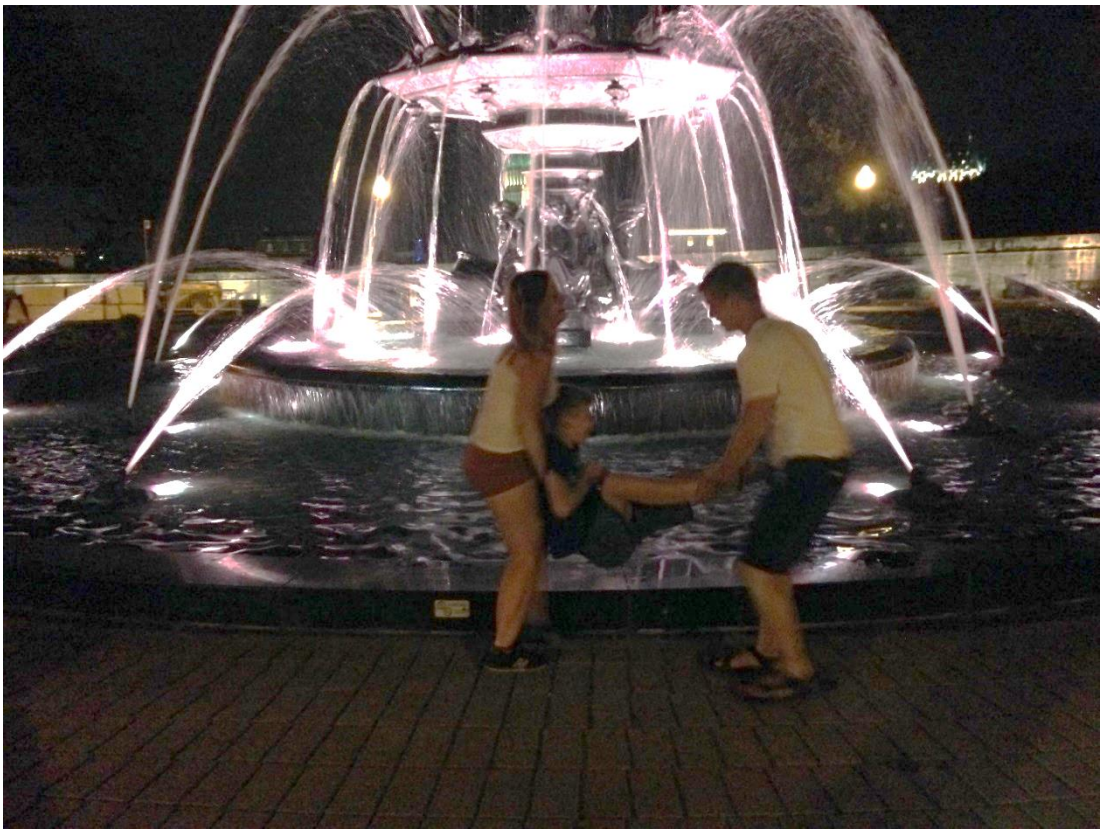

Dag 26: Van Québec (QC) naar Kingston (ON)

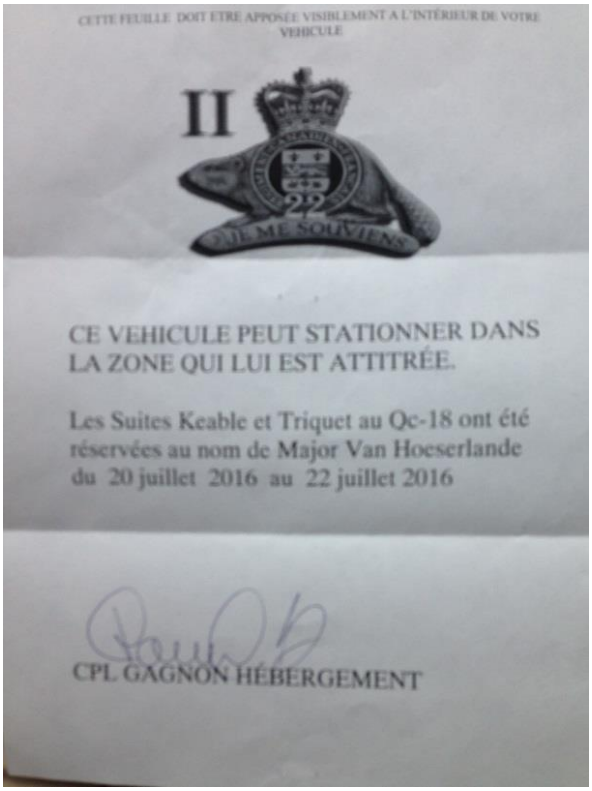

04u48: da's het tijdstip waarop ik voor de eerste keer ontwaak. OK, ik heb nog enkele uurtjes slaap tegoed: m'n wekker staat ingesteld op 08u00. Zoals gewoonlijk word ik echter vroeger wakker en sla ik weer aan het piekeren over onze nakende verhuis, meer bepaald over wat we gaan doen met onze Amerikaanse toestellen (strijkijzer, stofzuiger, …). Na 51 jaar heb ik dat welbepaalde knopje in m'n hoofd om m'n gedachten een halt toe te roepen nog steeds niet gevonden. Soms ben ik jaloers op m'n echtgenoot die gewoon z'n kopke op z'n hoofdkussen kan leggen en in slaap vallen…

In de hoop dat een goeie straal water de ochtendlijke besognes wegspoelt, spring ik onder de douche. Daarna snij ik alvast de nectarines voor het ontbijt. Amber vervoegt ons op onze kamer om 08u45, en vertelt dat de 2 broers nog efkens blijven liggen. De melk heeft klaarblijkelijk een zeer koude nacht doorgebracht, want als Hoesy ze in zijn kommetje wil uitgieten, komen er halfbevroren brokjes uit. Ook smaakt ze niet meer al te best. Gelukkig is de yoghurt wel nog perfect eetbaar.

Na de afwas en het inladen begeven we ons met z'n drieën naar buiten, naar het paradeterrein: het is bijna 10u00 en de 'Change of the Guard' gaat plaatsvinden. De broers hebben dit spektakel gisterenochtend al bijgewoond en besluiten in de kamer te blijven, om op hun gemakske te ontbijten en te gamen.

Het is al behoorlijk warm, en de luchtvochtigheid is hoog, maar je voelt de geladenheid: er nadert onweer, zoveel is zeker. De parade, die een dikke 25 minuten in beslag neemt, is mooi om te aanschouwen en staat bol van de militaire tradities. De mascotte, een heuse geit met 'gouden' hoorns, gedraagt zich voorbeeldig. We staan weliswaar op een goed plekje om het geheel te aanschouwen, maar het beestje blijft te ver weg om er een deftig kiekje van te kunnen maken. In tegenstelling tot gisteren echter wordt er na het schouwspel omgeroepen dat de liefhebbers onder de toeristen het dier mogen gaan fotograferen. Ikke content!

De laatste spulletjes inladen, nog een bezoekje aan 't toilet en we kunnen vertrekken: het is 11u00. Amber vat post aan de andere kant van de nauwe poortdoorgang om te kunnen filmen hoe we erdoor rijden: precisiewerkje! Terwijl we Quebec uitrijden, wordt de lucht dreigender en dreigender en net als we de snelweg oprijden, vallen de 1ste dikke druppels regen. We belanden in een ware drasj: sommige chauffeurs parkeren zich zelfs aan de kant van de autostrade en wachten totdat de regen in hevigheid vermindert. Een eindje verderop echter zitten we alweer in het goeie weer: het zonnetje komt vanachter de wolken piepen. Tijdens onze rit krijgen we afwisselend nat en droog weer voorgeschoteld: we wanen onszelf zowaar in ons eigenste België!

Om 12u30 rinkelt m'n telefoon: een nog steeds superenthousiaste Ciaran contacteert ons even met de laatste nieuwtjes van z'n verblijf in San Diego, CA. Het doet deugd om hem zo gelukkig en ontspannen te horen! Een half uurtje later stoppen we in het bezoekerscentrum van Saint-Hyacinthe: de honger begint zich te manifesteren en we moeten ook opnieuw benzine inslaan. Buiten op het grasveld in de schaduw van de bomen staan picknicktafels: we kiezen er eentje uit en eten er onze bokes op. Nadien springen we heel even in het infocentrum binnen waar we uitleg over de streek Montérégie en tips ivm de te volgen route krijgen.

We zitten weer op de snelweg vooraleer we ons realiseren dat we vergeten te tanken zijn. Dan maar effe terug d'eraf en bij het eerste station de benzinestation volgooien. Kathleen, onze Canadese vriendin, stuurt ons een SMS'je met een uitnodiging tot avondeten bij hen

thuis; we laten haar weten dat we er rond 19u00 kunnen zijn.

De jongens kijken verder naar 'Transformers', de film die we 2 dagen geleden tijdens de rit naar Quebec opgezet hadden. Ik zal het einde wel eens een andere keer zien: ik zit immers terug vooraan, op m'n vertrouwde plaatsje van co-piloot. Amber leest een boek op de Kindle van haar papa.

Omstreeks 16u00 rijden we weer een andere provincie binnen: au revoir, Quebec; bonjour, Ontario. We vereren het toeristisch informatiecentrum langs de weg met een kort bezoekje – een wegenkaart van het gebied waar je doorrijdt, is altijd mooi meegenomen – en vatten dan het resterende 2 uur durende traject van onze rit aan. Loic heeft het zich op de achterbank gemakkelijk gemaakt en valt in slaap; op de middenbank is ook alles peis en vree.

Nadat ik de foto's van ons fototoestel op de laptop heb overgezet, probeer ik 'Transformers' op te starten, echter zonder veel succes: de DVD weigert af te spelen. Komt dit omdat het een Amerikaanse DVD is en m'n laptopke Europees? Normaal gezien zou dat geen verschil mogen maken… Onder het motto 'De aanhouder wint' blijf ik proberen en ineens floept ie aan. Spijtig van het zonlicht dat direct op m'n scherm valt: sommige beelden in het verhaal zijn amper te zien.

Het einde van de film is nog steeds niet in zicht als onze eindbestemming in zicht komt: nog 25 minuutjes rijden. Toch stop ik met kijken, want nu heeft de chauffeur z'n copiloot nodig. We vinden probleemloos ons overnachtingsadres midden in het stadje, maar er is geen enkel parkeerplekje vrij voor het hotel. Ten lange laatste stationeert Hoesy de wagen vlakbij en wip ik snel uit de auto om aan de hotelbalie inlichtingen te gaan inwinnen. Er is een wachtrij, dus het duurt even

vooraleer ik aan de beurt ben; de receptionist vertelt me dat we gewoon de parkeergarage naast het hotel moeten binnenrijden.

Zo gezegd, zo gedaan. Een paar verdiepingen onder de grond vinden we een plaatsje. We laden ineens alle bagage uit en begeven ons dan naar het gelijkvloers om opnieuw in de rij te gaan staan, ditmaal om in te checken. We krijgen naast de 2 kamersleutels ook een kaartje voor de garage, zodat we gratis in en uit kunnen rijden. Er wordt gezorgd voor een extra bed, want we hebben 1 kamer met 2 queens-bedden gehuurd.

Snel frissen we ons even op en dan moeten we terug naar beneden, want onze Canadese vrienden, de Bachelders, verwachten ons bij hen thuis voor het avondeten. Gelukkig is het maar een 10-tal minuutjes rijden vanuit het stadscentrum, zodat we om iets na 19u00 arriveren. Ze wonen in een rustige, groene wijk, in hun eigen huis dat ze net als ons verhuurden terwijl ze in respectievelijk Yellowknife en Chesapeake verbleven.

Alhoewel het nog niet zó lang geleden is dat we elkaar gezien hebben, is de begroeting hartelijk. Kathleen leidt ons het huis rond – jullie hadden ook bij ons kunnen blijven slapen! – terwijl Tom aan z'n vertrouwde plekje achter de BBQ staat. Dochter Kiana is er ook, maar Taylor, Loics vriend, zit nu in het Canadese leger en ontbreekt dus op het appèl.

We hebben een lange aperitief terwijl we bijkletsen: met Kathleen in het gezelschap valt er nooit een stilte ☺ Tom is haar tegenpool, en de 1ste keer dat je hem ziet, komt hij tamelijk onbereikbaar en stuurs over, maar eenmaal je hem beter leert kennen, blijkt hij een schat van een man te zijn.

Het avondmaal is lekker en copieus: Toms fameuze zalm op de BBQ, gegrilde worstjes, een grote gemengde sla, patatjes in de schil. Het dessert bestaat uit een grote kom krieken en Kathleens zelfgemaakte 'brownies-met-slagroom-en-vers-fruit'-taart. Voor we het weten, is het bijna 23u00 en onze jongste zit te knikkebollen. Kiana moet morgenochtend voor de 1ste keer gaan werken als receptioniste in een hotel vlakbij het onze. Tom en Kathleen stellen voor om ons in de voormiddag doorheen de stad te gidsen en samen te gaan lunchen als Kiana's shift erop zit: deal!

Terug in ons hotel – het is weer een mooie (afnemende) maan vanavond – wordt er snel in bed gekropen. Amber en Loic zijn nog een tijdje bezig op hun phones, maar Hoesy en Seighin vallen vlug in slaap. Ik echter ben nog klaarwakker – toch teveel koffie gedronken? – en besluit van de gelegenheid gebruik te maken om in de stille, donkere kamer de rest van 'Transformers' te bekijken. Finaal is het 01u15 als ik m'n laptopke wegberg…

Leader

Dag 27: Van Kingston (ON) naar Niagara Falls (ON)

Alhoewel onze oudste zoon gisterenavond de airconditioning tamelijk hevig had ingesteld en ik schrik had dat het deze nacht (te) fris zou zijn, hebben we toch geen last van de koelte. Om 04u44 trek ik even lui één oog open, om dadelijk daarna voort te slapen. De volgende keer dat ik ontwaak is het iets na 07u00, té vroeg om op te staan, zeker nu ik met 4 slapende kamergenoten rekening dien te houden. Ik blijf dus 'rustig' in bed liggen, maar om 08u00 hou ik het toch echt wel voor bekeken. Omdat ik m'n medelogeerders niet wil storen, verschans ik me in de badkamer, waar ik eerst m'n ontbijt naar binnen speel en daarna alvast douch.

Het is 09u00 als Hoesy en Amber van de badkamer gebruik willen maken. Super, nog anderhalf uur vooraleer de Bachelders er zijn: kan ik, nadat ik m'n haar gedroogd heb, EINDELIJK de postkaartjes schrijven! Dat is echter buiten de rest van m'n gezin gerekend: ineens heeft iedereen wel iets van mama nodig. Mama schilt de appel voor het ontbijt en strijkt T-shirts en een short voor haar zonen. 'Mama, ik heb geen proper onderbroekje meer!'. Of vrouwtje-lief misschien ook nog even met de rederij in de UK wil bellen om te informeren hoe we onze betaling kunnen uitvoeren? 'Jij kan dat veel beter uitleggen…'. Stop, dat was niet de afspraak!

Finaal belt Hoesy dan toch via Skype met de UK, om te horen te krijgen dat we voor een internationale, niet-in-GBP-betaling tot maandag moeten wachten, want die helpdesk is in 't weekend gesloten. Ja maar, wij moeten wel ten laatste morgen onze schuld vereffend hebben! Ah ja, ik zie het hier in de computer… Geen nood, ik zal een boodschap aan jullie reservatie toevoegen, zodat jullie maandag nog op tijd zijn met de betaling'. Allé, 't is te hopen dat we maandagochtend niet te horen krijgen dat onze kajuiten doorverhuurd zijn! Misschien toch maar best voor alle zekerheid zondagavond voor we gaan slapen met de UK contact opnemen?

Bon, met al deze kleine klusjes, gecombineerd met inpakken en tandenpoetsen resten me er uiteindelijk nog… VIJF minuten om al m'n kaartjes te schrijven. Hmmm, dat zal iets voor straks worden, me dunkt! Gelukkig heeft de rest van de bende alle bagage naar de parkeergarage verhuisd en in de auto geladen, dus ik kan me rechtstreeks naar de lobby begeven.

Daar zitten Kathleen en Tom al te wachten op onze komst; Kiana moest om 07u00 al op post zijn, dus hebben ze samen met haar de bus naar haar werk genomen, vervolgens in het stadscentrum ontbeten en zijn dan te voet naar huis teruggekeerd. Het is heet buiten, weinig verschil eigenlijk met hetgene wat we in Chesapeake gewoon zijn. Zelfs de luchtvochtigheid scheert hoge toppen!

We wandelen naar de waterkant, waar een klein parkje met een fontein is. Er staat ook een mooie locomotief van begin de 20ste eeuw. Aan de overkant van het water ligt Wolfe Island. We zien restanten van de verdedigingsgordel rond de stad, opgeworpen met het oog op een Amerikaanse invasie… die er nooit gekomen is. Er staat nog een Martellotoren met in de onmiddellijke buurt een plekje waar een batterij kanonnen opgesteld stond.

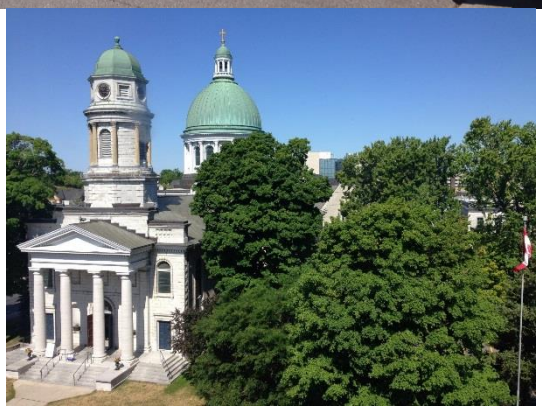

Dan trekken we de winkelstraten in: geen vestigingen van moderne, hedendaagse winkelketens, maar kleine boetiekjes met originele namen en een aantal gezellige pubs. We bekijken de toffe outfits van het boetiekje 'Modern Primitive' en gaan binnen in 'Minotaur', een winkel met massa's bordspelen, puzzels en ander plezierig speeltuig. We blijven hangen voor etalages, terwijl de mannen een eindje voor ons lopen te keuvelen.

Voor we het weten, is het middag en staan we aan de ingang van een 'Tim Horton's'. Wij verkeerden in de veronderstelling dat dit de Canadese tegenhanger van een McDonald's of een BurgerKing was, maar onze 'gidsen' leggen ons uit dat deze bekende keten meer een Starbucks benadert. Laat ons zeggen dat het een beetje van de 2 heeft: geen échte hamburgerketen, maar evenmin het uitgebreide koffie-aanbod van de Starbucks. Je kan er broodjes en wraps krijgen, evenals slaatjes

en behoorlijk wat 'gebak': donuts, muffins, bagels. Mij doet de eetgelegenheid eerder denken aan een volkse versie van de Panera Bread.

Enfin, we eten alleszins behoorlijk goed in afwachting van Kiana's komst. Die arriveert een half uurtje later, nog onder de indruk van haar 1ste werkdag én tamelijk moe. Terug buiten nemen we nog een gekke selfie van ons allemaal en wandelen dan terug naar het stadhuis, waar onze wegen zich scheiden. We nemen afscheid, maar niet voordat we afgesproken hebben elkaar in de loop van 2018 terug te zien: dan zijn Tom en Kathleen van plan om Europa, en dus ook ons kleine landje, te bezoeken.

Het is 13u30 als we Kingston achter ons laten en de snelweg in westelijke richting oprijden: onze laatste bestemming in het prachtige Canada zijn de wereldberoemde watervallen in Niagara Falls – yep, dit is een dorpje! De rit verloopt zonder noemenswaardige problemen: Loic doet een tukje op de achterbank, het middencompartiment houdt zich ook bezig. Ik post wat foto's van onze leuke voormiddag met de Bachelders op Facebook en haal dan m'n laptop boven om aan ons reisverslag te werken.

Omstreeks 15u30 ontvang ik een berichtje via m'n 'Weatherbug'-app: er wordt een hittegolfwaarschuwing voor Chesapeake, VA uitgegeven. Voor morgen worden er

extreme temperaturen voorspeld. Ik check de weersvoorspelling en vind uit dat er een gevoelstemperatuur tot 42°C wordt uitgegeven: dat belooft!

Rond 16u00 bereiken we de buitenste wijken van Toronto. De snelweg splitst zich op in een 'express route' en een 'collector route'. We worden door de navigatie naar de 1ste geleid en bevinden ons daardoor in de 'binnenste' ring van de autostrade. De buitenste ring heeft naar ons aanvoelen meer afritten, vandaar het verschil tussen 'express' en 'collector'. Ik probeer aan de hand van de wegenkaart een route uit te stippelen die de tolweg vermijdt, want de Google Maps-stem wil ons wél langs daar sturen.

Het lukt me aardig om de instructies van de GPS te negeren en ons op de andere weg te loodsen. Eens op de 'juiste' (lees: tolvrije) baan past ze zich trouwens automatisch aan. We verlaten even onze route om te gaan tanken en een sanitaire stop in te lassen.

Er rest ons nog een uurtje tot onze eindbestemming van vandaag, althans op papier. We zijn niet zo lang onderweg als we in een file terecht komen, terwijl de politiewagens en ambulances op de pechstrook langs ons heen razen: dat moet een serieus accidentje zijn! Een dik kwartier later passeren we de plaats van het ongeluk: 2 auto's worden getakeld, de ene met een wreed gehavende neus, de andere met een ingedeukt achterste. Eens hier voorbij rijdt het verkeer terug vlot.

Om 18u30 wandelen we de lobby van de Hampton Inn by Hilton binnen. Voor de 2de nacht op rij hebben we slechts 1 kamer geboekt: nu Ciaran in San Diego zit, kunnen we ons behelpen met 2 queens-bedden en een zetelbed. Seighin is (nog) niet te groot, en bovendien vallen die sofabedden goed mee qua lengte. Lang genieten we niet van onze kamer: Hoesy heeft het plan

opgevat om vanavond nog de watervallen zowel in daglicht als bij nacht te gaan bekijken, waarbij ons diner de rustpauze tussen de 2 bezichtigingen zal zijn. Aan de hand van het kaartje van het stadje Niagara Falls besluiten we dat we ons avondmaal nog eens in een Outback gaan eten: er zijn er maar liefst 2.

Volgens de jongedame aan de balie is de afstand tot de watervallen 2,5 mijl, ofte zo'n 20 minuutjes wandelen. Eum… dat zal dan toch snelwandelen zijn, dunkt ons! We kunnen natuurlijk ook altijd de auto nemen, maar de prijzen van de parkings schommelen rond de 30,00 à 35,00 CAD. Een sportief gezin als wij zijn, is de beslissing snel genomen: we gaan te voet.

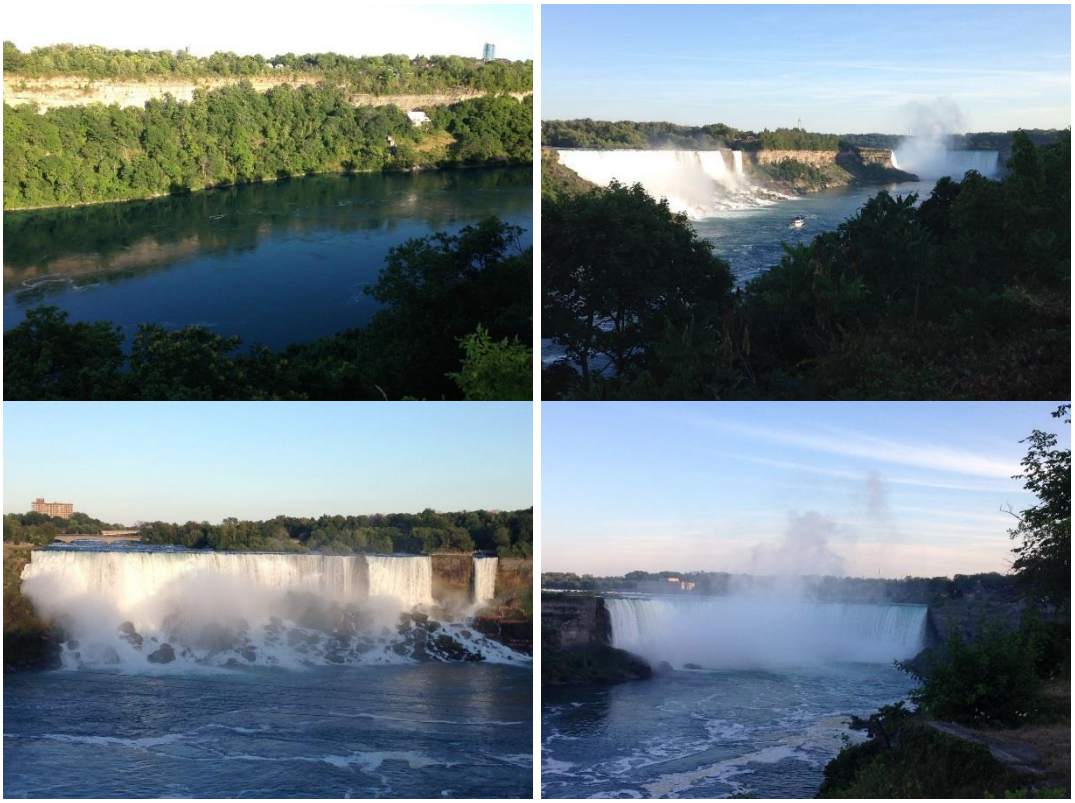

Om 19u00 beginnen we aan onze trektocht: het is nog héél warm buiten en naarmate we de watervallen naderen, neemt ook het aantal kijklustigen aanzienlijk toe. We lassen verschillende foto-stops op onze route in, zodat we pas een uur later de Horseshoe Falls bereiken, of tenminste een mooi zicht op deze watervallen.

Ondertussen begint de zon onder te gaan, en het zal niet te lang meer duren vooraleer ze de spots aansteken. Tijd om de inwendige mens te versterken! En dan loopt het mis… Door het onnauwkeurige plannetje en de onderbrekingen in de verbinding via Google Maps missen we de afslag richting centrum stadje. We lopen véél te ver, en raken daardoor de heuvel waarop Niagara Falls ligt niet meer op, wegens geen verbindingsweg, zelfs geen padje. Er zit niets anders op dan op onze stappen terug te keren. We zijn allemaal moe van het lange stappen, we hebben al een tijdje honger en nu moeten we nog eens een aanzienlijke tijd wachten vooraleer we kunnen eten? NIET fijn!

Loic en kleine broer Seighin besluiten voorop te lopen in een poging de Outback eerder te bereiken, zodat zij alvast een tafel voor 5 kunnen reserveren. Stel je voor dat we daar aankomen en dan nog eens een half uur moeten wachten!

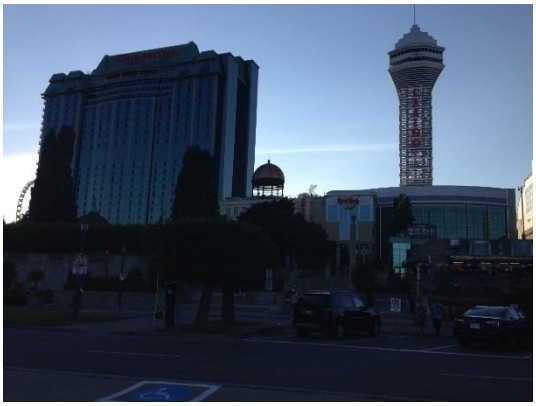

Niagara Falls – het stadje – is tot m'n teleurstelling tamelijk kitscherig en doet me aan Las Vegas denken: overal neonlichten, hoge gebouwen, casino's. Een schril contrast met het natuurschoon enkele 100 meters verderop… Omstreeks 09u00 treffen we de 2 boys: ze hebben een inderdaad een tafel kunnen reserveren en zijn aan 't wachten totdat het onze beurt is om plaats te nemen. Toeval wil dat het zendertje net op het moment dat we aan de ingang komen, begint te vibreren: perfecte timing!

Met een droge keel en zere voeten ploffen we eindelijk op de banken neer: een groot glas water is meer dan welkom! De bediening is vriendelijk, maar de prijzen van de gerechten liggen eigenaardig genoeg beduidend hoger dan in andere Outback-restaurants. Ook het aanbod is beperkter. We hebben echter teveel honger om ons daar druk over te maken.

In tegenstelling tot wat we ons bij het binnenkomen voorgenomen hadden, nemen we na de maaltijd toch geen dessert: alleen Loic heeft nog een hongertje – alhoewel hij na zijn gerecht ook de overschot van Ambers én het mijne naar binnen gespeeld heeft – en ze hebben geen milkshakes. Om 22u30 staan we weer aan de watervallen, die nu door gigantische spots belicht worden. Er is nog steeds héél veel volk op straat. Het fenomeen op zich is wel mooi, maar na een tijdje is eigenlijk het nieuwe er wel af. Overkill?

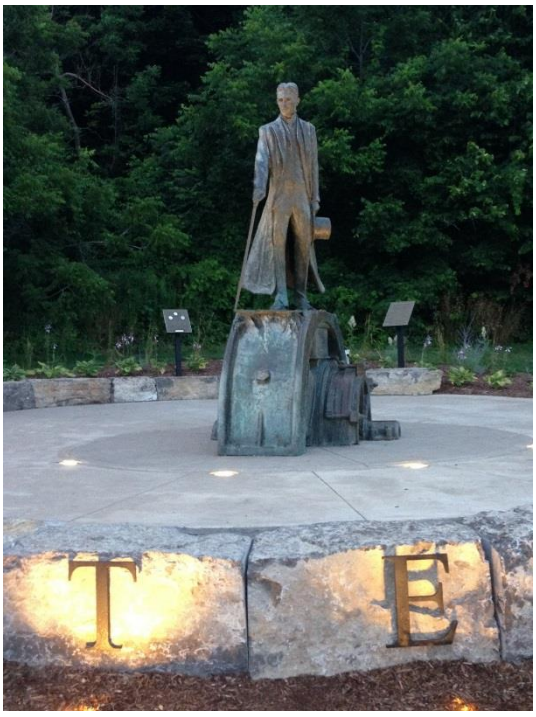

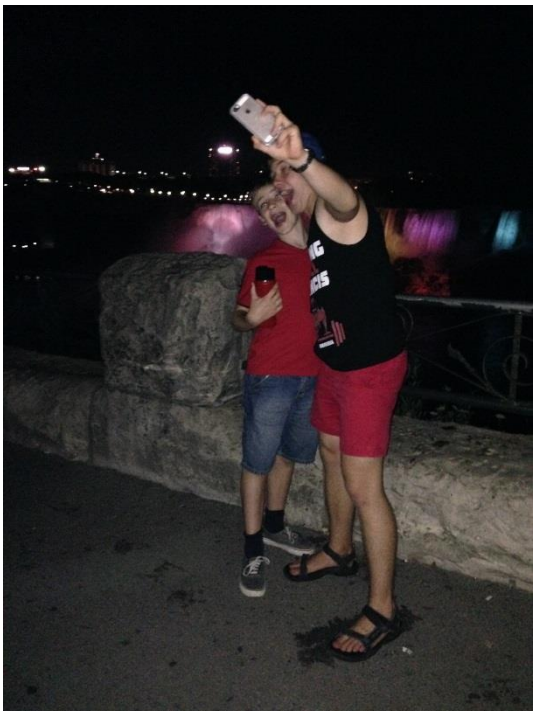

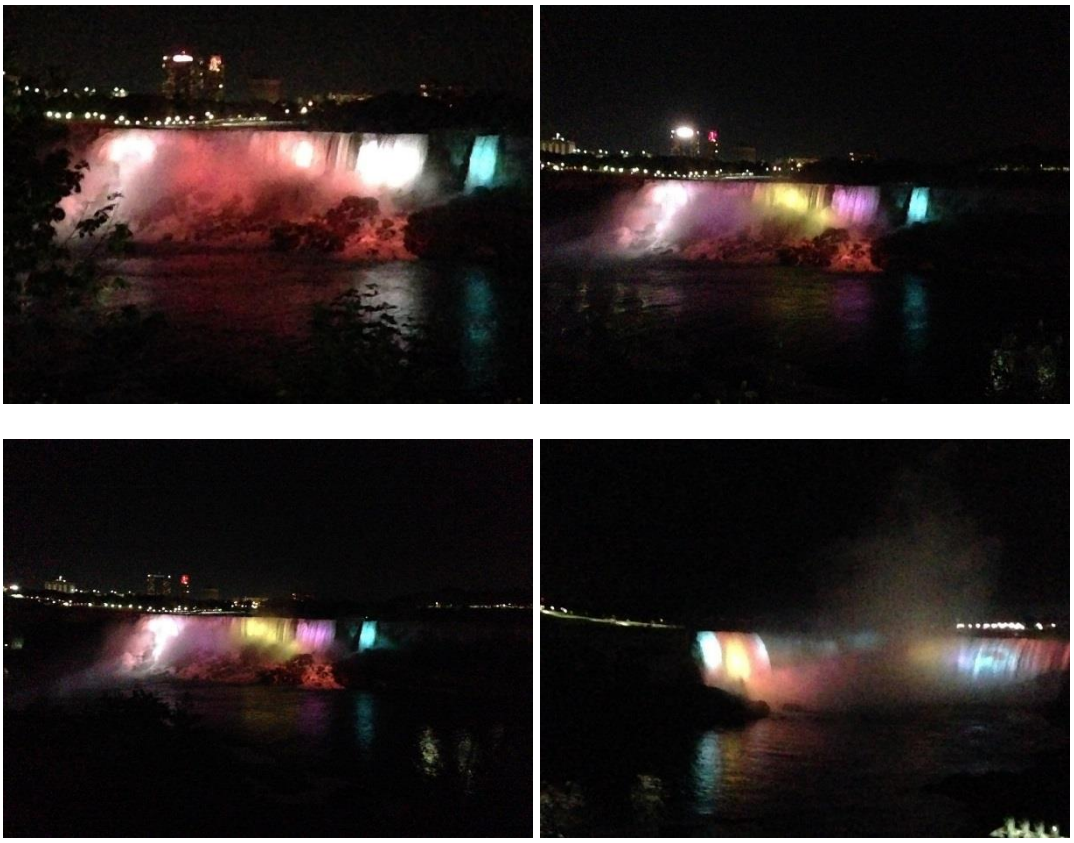

De wandeling terug naar ons hotel duurt nog een klein uurtje. Er wordt stevig doorgestapt, ook al protesteren onze voeten en knieën luidkeels: we willen zo snel mogelijk in ons bedje kruipen. Raar eigenlijk: we hebben tijdens deze vakantie zeker pittigere wandelingen gemaakt, maar deze is echt wel een zware gebleken. Ik zet m'n wekker om 06u45 – ik moet nog steeds de kaartjes schrijven die in Canada gepost moeten worden, want ik heb enkel Canadese postzegels! – en val dan bijna onmiddellijk in slaap. Het is ei zo na middernacht…

Dag 28: Van Niagara Falls (ON) naar Chesapeake (VA), nog heel even thuis…

De nacht verloopt in stukken en brokken en is dus allesbehalve een succes te noemen. Onze jongste probeert op een zeker moment de airco lager te zetten, want hij heeft het koud. Een tijdje later gaat Loic naar 't toilet en vanaf dan geraak ik niet echt meer in slaap. Het is echter nog te vroeg om al op te staan en me aan 't schrijven van kaartjes te zetten: m'n kamergenoten waren gisterenavond al niet erg opgezet met m'n voornemen voor deze ochtend. Ik blijf dus nog maar wat liggen, maar check om de 10 minuten de wekker.

Om 07u15 sluip ik zo stil mogelijk het bed uit en de badkamer binnen, zodat ik al kan douchen. Een kwartiertje later zit ik aangekleed en wel aan het bureau adressen te pennen. Als er om 07u55 nog steeds niemand wakker is, wek ik m'n bende slaapkoppen: de afspraak was dat we om 08u00 gingen ontbijten.

De ontbijtruimte zit vol met eters, maar er komt juist een tafeltje van 6 vrij: lucky us! Je merkt dat we aan de overkant van de Niagararivier de States liggen: het is een typisch Amerikaans ontbijt dat we naar binnen werken. Ach, we zijn nog steeds met vakantie: eens terug thuis kan ik m'n gezinnetje weer deftige (lees: gezondere) kost voorschotelen.

Het is nog geen 09u30 als we de parking van het hotel afrijden: we beginnen aan onze lange rit terug naar huis. Eerst echter nog een laatste stop op Canadese bodem: de Whirlpool. De rivier maakt immers enkele kilometers na de watervallen een scherpe bocht, waardoor er een woeste draaikolk ontstaat, omdat ze tegen de noordwestkant van de kloof aanstroomt. Beduidend minder kijklustigen, maar een even indrukwekkend schouwspel.

Wegens verbindingsperikelen raakt Google Maps in de war en worden we de verkeerde kant opgestuurd, terug Canada in. We negeren daarom de aanwijzingen en rijden opnieuw naar het stadje waar we via de wegwijzers de Rainbow Bridge die de verbinding tussen Canada en de USA vormt, bereiken. Het is even aanschuiven aan de grenscontrole, maar om iets na 10u00 bevinden we ons terug in ons 2de thuisland.

Ons originele plan, het bezichtigen van de watervallen langs de Amerikaanse kant, laten we varen: we zullen sowieso niet voor middernacht in Chesapeake aankomen, en de aanschuif naar de ingang van het park is te lang.

Vanaf hier neemt onze Amerikaanse GPS het weer over. Doordat Hoesy hem ingesteld heeft op 'tolwegen te vermijden', worden we niet langs de snelweg, maar gewone baantjes gestuurd. Allemaal heel idyllisch, maar daardoor verliezen we natuurlijk wel tijd.

Bij een 1ste tankbeurt op Amerikaanse bodem blijkt dat het kleine benzinestationnetje geen toiletten heeft. Dan maar rond 11u00 een koffiestop bij de 'Tim Hortons' inlassen: yep, in de noordelijke staten van de USA weet deze Canadese keten zich wonderwel te handhaven in Starbucks-territorium!

En dan gaat het weer voort, tot net over de grens met Pennsylvania. Rond het toeristisch infocentrum ligt een netjes onderhouden tuin waar her en der picknicktafels staan: tijd voor de schaft!

Om iets na drieën vertrekken we opnieuw, zij het in een ietofwat gewijzigde configuratie: Loic neemt het stuur van zijn papa over – eindelijk mag er iemand anders rijden! – en Amber wordt copiloot. Hoesy kruipt op de achterbank voor een dutje, Seighin kijkt naar een Star Warsfilm en ik tokkel voort op m'n laptopke. Als ik helemaal bijgeschreven ben, besluit ik om ook cinemaontspanning te nemen en zet ik 'Transformers: The Revenge of the Fallen' op.

Dat is een serieus lange film, dus ik heb hem nog niet helemaal bekeken als we omstreeks 17u30 effe de benen strekken en Amber de nieuwe chauffeur wordt. Ik kruip helemaal achter in de beestenbak: kan ik lekker verder de strijd tussen Autobots en Decepticons volgen ☺

De keuze voor ons laatste-avondmaalplekje van deze roadtrip valt op de Carrabas in Germantown, MD. Het wordt een gezapige maaltijd: er wordt heel wat gelachen en gegekscheerd, maar alles heeft een melancholisch randje. Waarschijnlijk de laatste keer dat we in een Carrabas eten… Die periode gaat nu aanbreken: laatste

maal dit, laatste bezoek daar,… Niet te geloven dat we over 2 weken dit continent voorgoed verlaten!

Ruie stuurt ons nog een berichtje om te zeggen dat ze de airco hoger gezet heeft: het is verschrikkelijk warm in Chesapeake. Josh gaat blij zijn om Seighin terug te zien; hij is ook nog niet op de hoogte van het slechte nieuws…

[Hoesy] En zoals gepland ronden we iets na middernacht onze trek naar het Noorden af. Nog een laatste foto van de ploeg en we kunnen in bed. Terwijl Ciaran zich ongetwijfeld goed amuseert in San Diego laten wij de bagage voor wat ze is. Morgen laden we wel uit.

Leader
of
the Pack

Epiloog

Als ik deze editie afsluit, vind ik onze tabel met afstanden terug. Omdat jullie die gedurende onze verhalen gemist hebben, even een paar statistieken op een rijtje:

- Totaal gereden afstand: 7780 km (geschat was 7500 km)
- Gemiddeld aan km per dag: 181 km
- Langste dagrit: 634 km
- Totaal aantal stappen: 355228 stappen (jawadde) oftewel 273 te voet
- Gemiddeld aantal stappen per dag: 14209 stappen oftewel 10,93 km
- Meeste stappen op 1 dag (New York!): 30881 stappen oftewel 23,75 km!

Onze laatste grote in de trek in de USA zit er op. Hiermee hebben we onze drie windrichtingen die we jaren geleden afgesproken hadden, afgerond. Het waren drie totaal verschillende reizen maar zeker even interessant. Blij dat we dit gedaan hebben en ten volle geprofiteerd hebben van de aangeboden mogelijkheden. Ik ken collega's die nog geen derde gezien hebben van wat wij in onze drie tochten aanschouwden.

De volgende week zitten we in volle verhuis, want over een paar dagen staat de verhuiswagen voor onze deur. De bespreking van onze reis zal dus een paar weken moeten wachten. Als we morgen onze ogen open trekken is het werken geblazen.

-

61: En we komen terug

Een hectische week

Al 3 maanden aan het schrijven in dezelfde file. Oei, gevaarlijk want als de boel crasht dan heb ik 3 maanden pech. Alles snel splitsen in 3 files want het wordt te lang en te risicovol.

Normaal schrijf ik iedere dag, of toch bijna, iedere dag een stukje (of de kernwoorden) maar deze keer moet ik echt alles in retrospectief schrijven. Al weken mijn PC niet meer vast gehad vanwege veel te druk, veel te hectisch. Een internationale verhuis plannen tijdens een ‘road trip’ is al niet ideaal, maar als je het nog moet uitvoeren in een korte periode verandert alles, zelfs het kleinste detail, in een uitdaging. Parallelle processen moet je zeker beheersen alsook leven met onzekerheden.

Op het moment dat ik deze lijnen schrijf, heb ik zicht op de Atlantische Oceaan. Niet zomaar zicht op zee, maar de volle 360 graden. Overal waar ik kijk water met hier en daar een witte schuimkop. Het is bewolkt en dus spiegelt het water grijs. Grijs zoals ik me de oceaan voorstel. Normaal zouden we dit enorm wateroppervlak bewonderen vanop een hoogte van 10 km, maar nu kan ik het bijna aanraken. Water zo ver het oog reikt. Zoals je in de vorige editie hebt kunnen lezen, vliegen we niet maar varen we terug.

Maar daar zitten we nog niet in dit belevingsboek. De week start op zondagavond wanneer we, na onze reis naar het Noorden, terug in de Waddell Woods aankomen. Met een auto volgeladen met valiezen waarvan de inhoud vooral bestaat uit vuile was, en 5 passagiers. Ciaran, nummer 6, zijn we onderweg kwijt geraakt en start binnenkort aan zijn terugvlucht vanuit San Diego.

De maandag begint laat, het was gisteren een extra lange rit, met het uitpakken van de auto. Valiezen uitladen, zodat we ze opnieuw kunnen vullen. Na de verhuis moeten we nog inpakken voor de 10 dagen in de USA, de 7 dagen een boord en wie weet hoe lang nog zonder container in België. We zijn theoretisch onbeperkt in

bagage, de enige beperking is dat iedere koffer niet meer dan 20 kg mag wegen, het aantal is onbeperkt. Natuurlijk moeten we alles van terminal naar station kunnen versleuren.

Het volgende werk is alles wat niet direct ingepakt moet worden of wat niet mee mag in enkele ‘verboden zones’ te plaatsen. We voorzien enkele kamers van post-its met ‘NOT’. Zo herkennen de verhuizers onmiddellijk wat er wel en niet mee mag, en moeten we niet altijd overal aanwezig zijn. Calle slaat aan het wassen en het drogen. De vuile was van 4 weken rondtrekken snel wegwerken. Loic is op zoek naar dé manier van reizen naar Pensacola, Florida. Hij wil in zijn laatste week hier Abby bezoeken. Als we nog een jaar gebleven waren, zou onze reis geëindigd zijn met een bezoek aan de familie Dekraai, maar met de verhuis de komende dagen is dit een onmogelijkheid. Loic heeft dan maar beslist om alleen te gaan. Zijn uiteindelijke keuze is morgen de Greyhound te nemen. Meer dan 24 uur onderweg met de bus.

Het is bloedheet en zeer drukkend. Niet echt een weertje om te verhuizen. Daarenboven blijkt de AirCo boven uitgevallen te zijn. We hebben Grizz naar beneden verhuisd want het was boven veel te heet. Er komt een hersteller maar die vindt niet echt iets. Als hij wil vertrekken vraag ik wat hij gedaan heeft, waarop hij een onduidelijk uitleg geeft. Hij probeert me wijs te maken dat de AirCo tijd nodig heeft om de bovenverdieping af te koelen, maar dat geloof ik niet. Hij is zelf niet overtuigd, want hij begint weer te werken. Een uur later komt er dan toch koele lucht uit de uitlaten. Oef.

Verhuizen. De originele afspraak was dat de verhuizers op maandag aan onze deur zouden staan. Toegegeven, geen leuk vooruitzicht na een lange reisdag, maar de planning klopte wel perfect. Nadat de bevestiging van de verhuis vanuit Brussel toegekomen was, werd de hele activiteit naar de dinsdag verlaat. Met een verhuis gepland op 3 dagen en de kuisploeg die op donderdag zou komen, viel dit

laatste in duigen. Na veel aandringen heb ik bekomen dan toch bekomen dat het kuisen op vrijdag zal gebeuren. Oef.

’s Avonds halen we met zijn vieren Ciaran op van het vliegveld. Hij heeft blijkbaar een fantastische week in San Diego beleefd en spreekt al van volgend jaar terug te gaan, naar Rome. Een haalbare kaart als hij er op tijd aan begint. En dan komt er een aap uit de mouw: hij heeft een meisje uit New Jersey leren kennen. Een lief in de week voor je definitief terugkeert? Slechte timing, maar niets aan te doen.

Dinsdag, dag 1 van de verhuis. Omstreeks 8 uur wordt er aangebeld. Er staat één dame voor me. Ze vertelt me dat ze er vandaag alleen voor staat. Haar collega blijft thuis. Morgen zullen ze met 2 of 3 zijn. Niet echt mijn probleem, hoewel mijn zorg is dat alles tegen donderdagavond uit het huis moet zijn. We zullen wel zien.

In ieder geval weet ze van aanpakken. Ze werkt snel en zorgvuldig. Beetje bij beetje geraken de kasten leeg, maar zelfs aan dit hoog tempo zal ze het niet halen. Hoewel we niet mogen helpen vanwege mogelijke problemen met aansprakelijkheid, kunnen we niet werkloos toekijken. We vragen haar een paar dozen en beginnen met het inpakken van kleren en ander onbreekbaar goed. We legen ook de zolderruimtes.

Seighin is intussen bijna voltijds logee bij de Pisonis. Het is hun laatste week samen en daar hoort profiteren van de gastvrijheid bij. Amber en Loic zorgen voor de tuin en de auto’s, terwijl Ciaran aan zijn zomercursus Engels werkt.

Woensdag dag 2. Omstreeks 8 uur dezelfde dame. Alleen. Maar morgen zullen ze er met meer staan. Ze probeert me te overtuigen dat alles vlot zal verlopen, maar ze heeft duidelijk aan dat ze er niet echt in geloofd. Afwachten.

Grizz verhuist naar de Pisonis. We vrezen dat hij een overtocht niet zal overleven en de oudste zoon heeft gepolst of hij niet voor onze

hamster mag zorgen. Ciaran heeft beslist dat dit de beste oplossing is. Het is raar, maar voor mij is dit het hardste afscheid. Waarschijnlijk omdat ik weet dat we hem nooit meer terug zullen zien. Dit is echt afscheid!

De rest van de dag verloopt een beetje zoals gisteren. Amber en Calle leveren Loic af aan de Greyhound. Zijn reis verloopt minder vlot dan gepland, bussen zijn nu eenmaal onderheving aan vertragingen, maar uiteindelijk komt hij toch op zijn bestemming aan. We kruipen voor de laatste keer in ons bed. Vanaf morgen zitten we in de Navy Lodge in Little Creek.

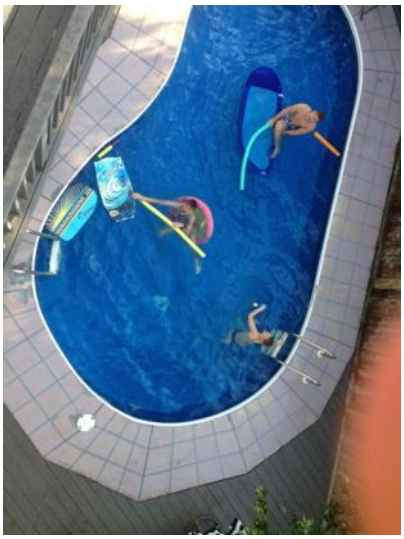

Dag 3, de laatste, volle dag in dit huis. ’s Morgens staat dezelfde dame aan onze deur, alleen. Ai, met nog een heleboel inpakwerk te doen zie ik een mogelijk probleem. Wij hebben het aantal ‘verboden zones’ verminderd, want wat er nu nog staat, gaat niet in de container. Dank zij de hulp van Jackson, hebben we ook de loopband en een aantal kasten richting ‘Goodwill’ verhuisd. Er is geen tijd voor een ‘garage sale’ en ik wil niet eindigen met dingen in het huis die we niet meer kwijt kunnen. We hadden er waarschijnlijk nog een beetje geld voor kunnen krijgen, maar het risico bestond dat we er mee bleven zitten.

Tegen de middag komt de verhuiscontainer – oei, is die niet kleiner dan die waarmee we naar hier gekomen zijn? – aan, alsook de verhuisploeg. Nu verloopt alles in een hogere versnelling. De laatste spullen worden ingepakt en de meubels worden uiteen gevezen. Het zal vanavond laat worden. Nadat de eerste kamers leeggemaakt zijn, begint Amber de gaatjes in de muur te stoppen en de beschadigingen te verven, te verstoppen. Ik concentreer me op het schoonmaken van de buitenkant en de garage. Calle bekommert zich om de valiezen. Vanavond moeten we immers ergens anders slapen. Het is broeierig heet buiten en doordat iedereen binnen en buiten loopt heb ik de AirCo afgezet. De temperatuur binnenshuis ligt dus dicht bij Afrikaanse toestanden. We staan allemaal in het zweet.

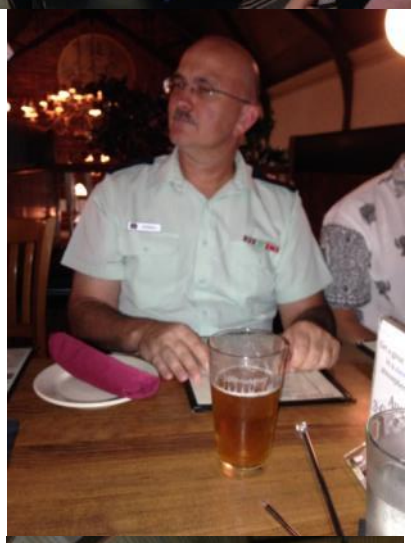

Het is na 8 uur als de rust terugkeert. De container is op een meter na vol. De laatste pinten zijn voor de ploeg. En het smaakt hen. Alles opruimen en dan vertrekt de container richting België.

Nog even Seighin ophalen, poging, en dan richting Little Creek. De valiezen uitladen waardoor de kamer direct vol staat en dan slapen.

Vrijdag nog de laatste dingen in huis in orde brengen. De schoonmaakploeg staat al voor de deur als we toekomen. ’s Namiddags komt ook de ploeg voor het schoonmaken van de tapijten langs. Materiaal voor TV en internet terug binnen brengen, de vrouwen doen nog enkele aankopen, … Tegen de avond lijkt alles in orde. We kunnen zondag de sleutels overhandigen. We laten het huis goed achter.

Een weekje hotel

Onze laatste week in de USA brengen we in een hotel door. Vroeger vertrekken kon niet echt, want ik moet op het hoofdkwartier mijn clearance doen (lijst die door verschillende diensten afgetekend moet worden waarmee ze aantonen dat alles geregeld is), mijn taak aan mijn opvolger overdragen en de laatste losse eindjes wegwerken.

Ik maak nog tijd om mijn laatste artikel ‘ThinkBox’ te schrijven. Ook is er in zeven haasten een afscheidsmaaltijd voor mij georganiseerd. Tijdens die activiteit krijg ik samen met Mark een uitzonderlijke vermelding van de ACOS. Leuk. De eervolle vermelding was al in 2015 door de admiraal getekend, maar blijkbaar vond hij niet de tijd om het ons persoonlijk te geven.

We logeren dus met 5 in een hotelkamer voor 4, en daarbij hebben we nog dozen die later op de C130 mee naar België moeten. Onze kamer staat bomvol. Als Loic van Florida terugkeert haal ik er zelfs een tweede plooibed bij en is er niets onbezet.

Omdat mijn opvolger ondanks zijn belofte onze Dodge toch niet overneemt, moet ik de wagen binnen de week verkocht krijgen.

Ondanks de flyers die ik over gehangen hebt, krijg in geen vragen. Dus proberen te verkopen bij een handelaar van tweedehandsauto’s. Blijkt dat de Dodge al 2 maal bij een accident betrokken is. Zelfs één in maand voor verkoop aan ons. We zijn dus in de zak gezet door de Française. Schandalig! Resultaat is dat we slechts 3000 USD, wij betaalden 12000 en verwachtten 6000 ervoor, voor de auto kunnen krijgen. Te weinig, maar we hebben geen andere opties meer.

De voorbije dagen heeft het enorm veel geregend. De wegen zijn ronduit gevaarlijk. De parking voor het hotel staat gewoon blank en bepaalde delen van de basis zijn afgesloten. Als ik met de Prius C er door rijd, vrees ik af en toe voor problemen. Zeker niet stilvallen!

De laatste dagen moeten we nog een paar dingen regelen (telefoon, gsm, decoder, …). Nog een afscheidsfeestje bij de Amerikaanse tennisdames. Nog een allerlaatste BBQ bij Koen en Lieven.

Op zondagmiddag zetten we onze twee oudsten aan de luchthaven af. Ik vraag me af wat we gedaan hadden als ze gekozen hadden om langer te blijven, en dus goed gegokt hadden geen tweede zit te hebben. In dat geval zouden we waarschijnlijk nog een paar weken extra gebleven zijn (op onze kosten, want Defensie betaalt maar 2 weken hotel op het einde) en allen met het vliegtuig teruggekeerd hebben. Maar nu zetten we ze af en vertrekken we naar Annapolis.

’s Anderdaags missen we juist de ochtendparade in de Naval Academy. Hebben we Ali gemist? Het probleem was dat we moeilijk parkeerplaats vonden. De wacht waarschuwt ons dat de ID card van Calle vervallen is en zegt dat hij normaal gezien deze moet aanslaan. Maar hij heeft geen zin om dat te doen. ‘Do not use it anymore’ is zijn advies.

Na ons blitsbezoek aan de militaire school, hebben we nog een afspraak met Jennifer, directeur bij NAOO. Gezellig buiten kletsen met een tas koffie. Daarna naar de lokale NEx voor broeken voor

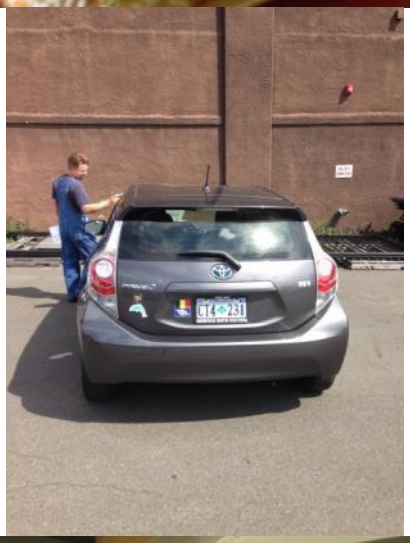

Amber en naar New Jersey bollen. Het is nog een lange rit met veel vertragingen en een beetje stress want we moeten op tijd aankomen.

Als we de GPS me vertelt dat we in de buurt van het transportbedrijf zijn, begin ik me vragen te stellen. Deze achterbuurt ziet er verwaarloosd uit. Is het wel veilig om onze auto hier achter te laten? Zullen we die dan ooit terugzien? We hebben natuurlijk geen keuze meer en moeten de Prius hier achterlaten. Gelukkig wordt de auto professioneel behandeld, wat ons een beetje hoop heeft dat ze die inderdaad veilig zullen verschepen.

Dan een beetje doorrijden om Ciaran naar ‘zijn’ Fiona te brengen. Nadat we Ciaran daar afgezet hebben, zoeken we een restaurantje waar we gezellig met ons drietjes een stukje gaan eten.

Tegen de avond rijden we verder naar Brooklyn in de omgeving van de scheepsterminal. Terug belanden we in een achterbuurt. We vinden het niet veilig om de huurwagen op de openbare weg te laten staan en besluiten dan maar een parkeerplaats van het hotel te huren tegen 35 USD. De hotelkamer lijkt OK. Onze allerlaatste nacht in de USA.

’s Anderdaags ontbijt en dan met de bende naar de cruise terminal. Het is aanschuiven ondanks dat we een uur gekregen hebt om in te checken. We zetten de valiezen af en hop ik ben alleen weg naar de luchthaven La Guardia. Door het drukke verkeer rond NY. De auto afzetten en met de taxi terug. Ik had gezien dat er een voetgangersingang was en omdat ik niet met de taxi wil aanschuiven, stel ik voor dat hij me daar afzet. Dat was echter niet nodig, want er is geen file meer. Alles is kalm. We zijn bij de laatste passagiers die inchecken.

Aan boord kunnen we van kajuit veranderen. De jongens willen samen slapen op het dek met het zwembad. Wij hebben het liever rustig. Ze zijn zeer soepel aan boord en vervullen onze wensen.

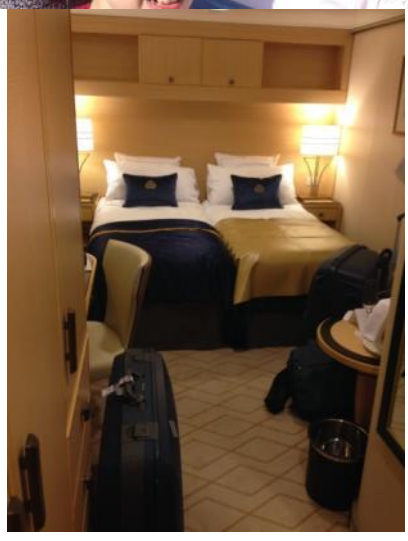

Het leven aan boord

We waren niet van plan om veel over onze terugtocht te schrijven, met het aan boord gaan waren we mentaal al uit de USA en dus konden we ons belevingsboek afsluiten. Het was niet meer ‘Going West’ want we voeren richting Oosten. Calle schreef iedere dag een klein verslagje naar de kids en haar ouders die ze per e-mail doorstuurde. Met de veel vragen over hoe zo’n verblijf was, heb ik beslist om haar verslagen tot één geheel te vormen. Hieronder volgt dus het verslag van Calle.

[Calle aan het woord]

‘k Heb papa ervan kunnen overtuigen om toch een kleine portie aan internettoegang te kopen, zodat ik op z’n minst de zeges van onze David Goffin op de Olympische Spelen kan volgen.

Nee, effe serieus nu: het is geruststellender om te weten dat jullie ons en wij jullie kunnen bereiken mocht er toch iets zijn – you never know.

Ik ben dus van plan om elke dag onze mail binnen te halen, te lezen en te beantwoorden als het nodig is. Op die manier kunnen we jullie ook op de hoogte houden van onze ongelooflijke avonturen aan boord van dit prachtige schip – en jullie nog wat meer jaloers maken.

Onze kajuit – we hebben gewisseld met de broers, dus zij slapen 4 dekken lager dan wij – is luxueus, ook al heeft ze geen venster. Al onze kleren zijn netjes weggeborgen in de aanwezige kasten – veel Over het eten zullen we zelfs niet beginnen spreken: gisterenavond bijvoorbeeld heb ik eendenlever als voorgerecht gegeten, en papa en Ciaran een goeie steak als hoofdgerecht. Het ontbijtbuffet is een rijkelijke uitstalling van alle mogelijke gerechten, gaande van super gezond tot overdreven ‘Amerikaans’. Zo heb ik vanochtend voor toast met gerookte zalm, eierkoek en kaas gekozen, gevolgd door muesli met yoghurt en verse fruitsla. Voor het avondmaal kunnen we elke dag kiezen uit minstens 5 voorgerechten, en evenveel

hoofdschotels en desserts. De flessen wijn zijn aan de (zeer) prijzige kant, maar we doen 2 avonden met 1 fles, dus de schade blijft beperkt. Voor de broers hebben we een drankkaart gekocht, zodat ze ongelimiteerd alle frisdranken en fruitsappen kunnen drinken die ze graag willen.

Vanavond en nog een avond verder op onze route is het ‘formal dinner’, wat betekent dat papa eigenlijk een smoking moet dragen en ik in ’t lang moet zijn, zoniet moet je in een ander restaurant gaan dineren. Echter, een donker kostuum met hemd en das is ook toegestaan. En aangezien zowel papa als Ciaran dit bij hebben, gaan we op de sjieke toer.

Na 18u00 mogen we niet meer in short, afgewassen of blauwe jeans en mouwloze T-shirts rondlopen. Er wordt dus wel degelijk op de etiquette gelet, maar zelfs de 2 broers vinden dit best wel eens leuk, lekker deftig doen.

Qua invulling van onze dag zijn de keuzes onuitputtelijk: je kan een activiteit niet zo gek bedenken of je kan ze wel doen. Het aanbod gaat van naaien en breien over bridgen tot ballroom dansen en initiatie golf. Zelfs aan de LGBT (nvdr: Lesbian, Gay, Bisexual and Transgender) en vrijmetselaar-passagiers is er gedacht!

Wij zijn deze morgen eerst op dek 7 gaan lopen – enfin, ik heb een poging ondernomen tot. 1 volledige ronde is een derde mijl, dus 2 rondes zijn het equivalent van 1,1 km. Na 1 ronde was ik al compleet buiten adem, net alsof ik een beginnerke was. Ik ben dan maar even blijven uitblazen en heb tijdens de 3de, 5de en 7de ronde terug aangepikt. Papa en Ciaran hebben flink 9 rondes aan 1 stuk gelopen, maar ook zij hadden het zwaar. Ik heb me voorgenomen om elke dag te trainen, zodat ik tegen dat we in België arriveren, weer helemaal terug op m’n vroegere niveau ben.

Na het lopen is papa naar de scherminitiatie gegaan: het deed hem duidelijk deugd om deze vertrouwde sport terug op te pikken. Verder hebben we nog een les ‘ballroom dancing’ (cha-cha)

gevolgd, in de zon gezeten, het schip verkend, gezwommen, kortom, echt de luxepassagier uitgehangen. Ook de 2 broers schijnen zich goed te amuseren, en beseffen dat dit een unieke ervaring is.

Bon, ’t is 19u15: tijd om onder de douche te springen en me op te tutten voor het avondmaal. Ik ga proberen elke dag een klein relaas van onze belevenissen door te sturen, zodat jullie toch een beetje kunnen ervaren hoe het leven aan boord van een cruiseschip verloopt.

Dag 3

Het diner gisterenavond was dus ‘tres chic’. Gelukkig zijn ze op zo’n cruiseschip op alles voorzien. Ik had voor elk mannelijk onderdeel van ons gezelschap wel hemden mee, maar toch moest ik nog heksen om alles in orde te krijgen. Ciaran besloot om z’n strikje aan te doen, maar dat paste op geen enkel van zijn hemden. Dan maar het hemd dat papa eerder had gedragen, nog wassen en strijken. Yep, je leest het goed: wassen en strijken! Elk dek heeft immers een ‘launderette’ met een aantal wasmachines en droogkasten en 2 strijkplanken met een strijkijzer. Machientje was ingestoken, ijzerke op de hemden gezet en m’n 3 mannen zagen er piekfijn uit. Seighin vond het maar niets, al dat deftige gedoe – hij moest z’n hemd IN z’n broek steken! - maar Ciaran ging duidelijk op in het hele gebeuren. Aangezien we qua avondmaal van de 1ste naar de 2de shift veranderd waren, kregen we een nieuwe tafel aan de andere kant van het restaurant…AAN HET RAAM! Zeer leuk om te dineren met het zicht op de Atlantische Oceaan.

Deze morgen hadden we geen van beiden zin om op te staan en te gaan lopen. Bovendien belde Ciaran om te zeggen dat hij ons niet zou vergezellen: hij ging naar de fitness met een aantal van z’n vrienden. Vrienden??? Bleek dat hij gisterenavond nog een ‘late snack’ was gaan eten en dat hij aan de praat geraakt was met een aantal meisjes. OK…

Ondanks het protest van onze bovenbeenspieren zijn we toch op dek 7 aan onze rondjes begonnen, en ditmaal ging het al een pak beter: 7 rondjes zonder onderbreking! Ik ga er nog geraken, aan m’n oude vorm!

Na het lopen ging papa weer naar de schermles: vandaag was het aantal deelnemers verdubbeld. Ik ben even blijven kijken, maar finaal naar onze kajuit gegaan om alvast te douchen.

Tijdens het ontbijt kwamen we meer te weten over Ciarans nieuwe maatjes; een van de meisjes is de dochter van de kapitein van het schip. Ook haar jongere broertje van 12 is mee op deze cruise; Seighin had al kort met hem kennisgemaakt.

Na een uurtje in het zonnetje gelezen te hebben, was het tijd voor de 2de dansles. Vandaag stond de quickstep op het programma. Leuk – de danssessies die we vroeger gevolgd hebben, zijn toch ergens blijven hangen, want met de figuren hebben we weinig moeite, alleen was er vandaag ook hier veel meer volk komen opdagen, dus het werd dringen op de dansvloer.

In tegenstelling tot gisteren werd de klok NIET een uurtje vooruit gezet, dus hadden we na het middageten zalig veel tijd om als een echte toerist op het zonnedek te gaan liggen lezen. We waren dan ook bij de laatsten om terug naar onze kajuit te keren en ons klaar te maken voor de ‘Captain’s cocktail’. Die werd 3 kwartiertjes voor het avondeten gehouden op dek 3. Seighin was absoluut niet geïnteresseerd, maar Ciaran had besloten ons te vergezellen – hij had afgesproken met z’n vrienden. We werden officieel aan de kapitein voorgesteld, mochten samen met hem op de foto en kregen een glas wijn of bubbels aangeboden. De speech van de kapitein was erg onderhoudend en doorspekt met typisch Britse humor. Nadien stelde hij de hogere officieren en de belangrijkste verantwoordelijken van elke sectie voor.

Het diner was opnieuw om duimen en vingers van af te likken: zelfs de jongste broer, die initieel slechtgehumeurd was omdat het

opnieuw ‘formal dresscode’ was, draaide na een tijdje bij en koos zowaar een gerecht van het menu van de volwassenen.

Na de maaltijd belandden we eerder toevallig in de theaterzaal waar er een puike Broadwayshow opgevoerd werd. Ciaran was wel meegegaan in de veronderstelling daar z’n vrienden aan te treffen, maar is niet blijven kijken. Vervolgens togen we naar het observatiedek in de hoop de Perseïden te kunnen aanschouwen. Spijtig genoeg was het bewolkt en kregen we dus geen sterrenhemel te zien.

Het liep alweer tegen middernacht aan toen we eindelijk terug in onze kajuit waren. Vakantie = lang slapen? Bij ons dan toch niet, hoor!

Dag 4

Dag 3 aan boord (nvdr: in feite is het de vierde dag aan boord, maar de eerste dag – die van het inschepen – was heel kort), en we beginnen het al aardig gewoon te geraken. Nog steeds is de oceaan rustig en de Queen Mary 2 glijdt er statig door, als een mes door zachte boter. Dit is echt wel een schitterende ervaring! Ik ben al volop aan ’t afkicken van de zon in Virginia. Gelukkig steekt het weer tijdens onze overtocht wel een handje toe: na 2 dagen schitterend en warm weer is het nu grijs en gevoelig frisser. De shorts worden langzamerhand weggeborgen en de T-shirts met lange mouwen worden bovengehaald.

Gisterenavond had papa een gevecht met een van de koffers onder ons bed, en de koffer heeft gewonnen. Gevolg: papa is met een bloedende teen ingepakt in papieren zakdoekjes en een kous gaan slapen. Dit had natuurlijk wel tot gevolg dat we deze ochtend met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid niet zouden gaan lopen. De spieren van onze bovenbenen waren hier allerminst rouwig om: zij verwelkomden het dagje ‘relatieve’ rust.

Papa is wel naar de schermles gegaan, zij het louter om te kijken. Ondertussen heb ik enkele dingen gestreken: mocht je die 3

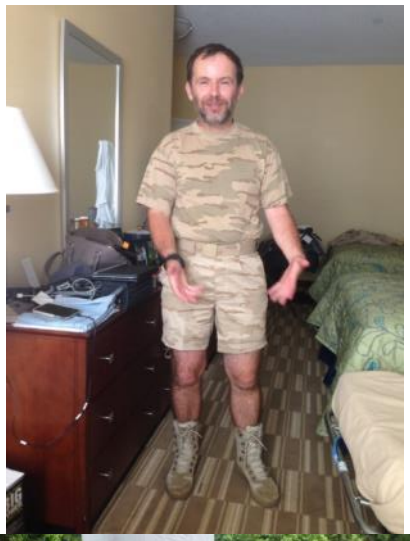

mannen van mij laten begaan, dan zouden ze de hele tijd in ongestreken kleren rondlopen! Nadien zijn we naar goeie gewoonte samen met de broers gaan ontbijten in Kings Court op dek 7.

Vervolgens hadden we slechts een uurtje ‘vrij’: vandaag werd de klok immers opnieuw een uur vooruitgezet, zodat we om 12u15 al dansles hadden. De broers spendeerden de rest van de voormiddag in hun kajuit – naar ’t schijnt was Ciaran pas rond 02u00 deze nacht komen slapen en dus nog moe. Aangezien we ondertussen veel noordelijker aan ’t varen zijn, is de temperatuur behoorlijk gedaald en was het bijgevolg te fris om buiten op het dek in een ligstoel te vertoeven. Wij zijn dan maar dadelijk naar de Queens Room getrokken, waar we nog een uurtje gelezen/geschreven hebben vooraleer de dansles een aanvang nam.

De dansinstructeurs zijn trouwens een Russisch koppel, Dan en Olena, en ze spreken Engels met een grappig accent. Je merkt aan hun manier van lesgeven dat ze zelf behoorlijk rigide trainen; ze treden trouwens ook iedere avond op. Vandaag stond de salsa op het programma: man, dat hebben we geweten! Een pittige Zuid-Amerikaanse dans, waarvan we enkel 2 basisfiguren geleerd hebben, maar waardoor we 3 kwartiertjes later wel behoorlijk bezweet de dansvloer verlieten.

Hoesy ging alvast de jongens staan opwachten en een tafeltje zoeken, maar ik ben nog gauw efkens een douchke in onze kajuit gaan nemen. Het middagmaal viel door de uursprong vooruit kort op het ontbijt; niemand van ons heeft dan ook veel gegeten. Geen nood: de sushi hier aan boord is supervers en heel lekker.

We hadden gisterenavond in onze kajuiten een brief gevonden die ons uitnodigde om ons vandaag bij de ‘Immigration Officer’ te komen aanbieden. Deze voormiddag waren we al eens een kijkje gaan nemen, maar er stond een behoorlijke rij passagiers aan te schuiven, dus zijn we na de lunch maar teruggegaan. We moesten nog steeds een kwartiertje wachten, maar we hadden een boek

meegebracht, waardoor we de wachttijd nuttig ingevuld hebben. Voordeel van deze kleine ‘inspectie’ is alleszins dat we nu bij het afmonsteren in Southampton niet meer langs de douane moeten.

Vervolgens zijn we met Seighin naar de scheepsbibliotheek getrokken, waar hij een goed jeugdboek heeft gevonden. Hij is dan naar z’n kajuit teruggekeerd; wij zijn gewapend met ons boek een goed plaatsje op dek 11 gaan zoeken. Ondertussen was de bewolking een beetje weggetrokken en de zon komen piepen. Op onze ligzetels uit de wind was het dan ook lekker warm, zelfs in die mate dat ik m’n lange broek en T-shirt ben gaan omwisselen voor een bikini.

Rond 17u00 verscheen Seighin opnieuw ten tonele om met papa te gaan zwemmen. Het zonnetje was terug achter de wolken gekropen, dus ben ik binnen gaan verder lezen totdat papa ook binnenkwam. Seighin was in het zwembad gebleven, want de zoon van de kapitein en nog 2 andere 12-jarigen waren ondertussen komen opdagen. Goed: het ziet ernaar uit dat ook de jongste broer eindelijk vriendjes gevonden heeft!

Wij zijn opnieuw naar de Queens Room gewandeld om daar tot een uur of 19.00 te lezen/schrijven. Dan zijn we onder de douche gesprongen en hebben we – o, schandalige luxe! – het flesje bubbels dat sinds onze intrek in onze kajuit al op ons stond te wachten, gekraakt.

Na 2 achtereenvolgende avonden ‘formal dressing’ mochten we vanavond opnieuw minder opgekleed in het restaurant verschijnen. Een gelukje voor mij, want ik heb eigenlijk geen avondkleed bij en moest me dus behelpen met de lange jurk met bloemen die ik ooit in Spanje aangeschaft heb. En dan te zeggen dat ik ondertussen minstens 3 baljurken heb! Hadden we op voorhand geweten dat er op bepaalde tijdstippen echt sjiek ging gedineerd worden, dan had papa z’n militaire spencer en Ciaran z’n smoking van z’n promavond kunnen meebrengen.

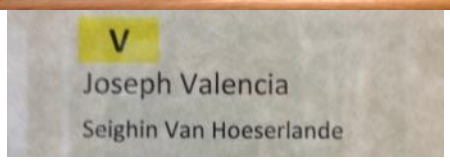

Na de - zoals elke dag weer - uitstekende maaltijd verdwenen de broers – ieder apart weliswaar – naar andere oorden. Wij gingen een kijkje nemen in de Queens Room waar het scheepsbandje muziek uit de jaren ’70, ’80 en ’90 ten gehore bracht. De dansvloer stond vol – zelfs de kapitein en z’n echtgenote waren van de partij – en we zijn er een tijdje blijven hangen. Geen slechte live-uitvoering, zeker niet, maar het ritme van de meeste liedjes was trager dan de versie die we van de radio gewoon zijn, waardoor we niet echt in een dansmood geraakten.

Op hetzelfde dek echter, helemaal achteraan, bevindt zich de discotheek ‘G32’. Onverwacht grote ruimte, fijn ingericht, mooie dansvloer. De DJ deed z’n best, maar speelde liedjes van verschillende decennia teveel door elkaar. Bovendien liet hij ze steeds helemaal uitspelen en zaten de overgangen niet altijd goed. Ook speelde hij niet echt op z’n publiek in: als een song niet aansloeg en de dansvloer dus leeg bleef, wachtte hij steeds het einde van dat liedje af vooraleer een nieuw te draaien. Kortom, onze Loic had het ongetwijfeld veel beter gedaan!

Toch hebben we ons geamuseerd; bijgevolg was het 01u00 voorbij toen we eindelijk tussen de lakens kropen…

Dag 5

De 4de dag (nvdr: nog altijd een dag te weinig) alweer aan boord van de Queen Mary 2 en we geraken het hoe langer hoe meer gewoon. We zitten nu in het midden van onze Atlantische oversteek – geen cruise, want we doen onderweg geen land aan, dixit de kapitein – en ook vandaag draaien we de klok weer een uurtje vooruit. Maar 3 uur verschil meer met België…

Geen lopen vanochtend – het weer is grijs en kouder en het miezert, dus als gepamperde toerist blijven we liever binnen – wel schermen voor papa. Het ontbijt gebeurt zonder Ciaran: die wil volgens z’n broer niet met een volle maag naar de fitness trekken om daar samen met z’n vrienden te gaan trainen.

We gaan in de grote hal bij de purser informeren naar tickets voor het planetarium. Die zijn echter allang ‘uitgedeeld’: vanaf 09u00 ’s morgens liggen ze klaar voor de geïnteresseerde passagiers en zijn beschikbaar zolang de voorraad strekt. Men vertelt ons dat we, als we ons 5 minuutjes voor de voorstelling aanbieden, waarschijnlijk wel nog een plaatsje zullen vinden.

In de dansles staat vandaag de trage wals op het programma: gemakkelijk aangeleerd, maar te veel volk op de dansvloer. Seighin daagt tegen het einde van de les op en neemt enkele kiekjes van z’n ‘dansende’ ouders.

We slaan het middagmaal over; papa en Seighin trekken naar het planetarium, ik teen richting kajuit waar ik wat TV kijk in afwachting van de terugkeer van m’n kamergenoot. Te laat ontdek ik dat de halve finale olympisch tennis tussen Murray en Nishikori wordt uitgezonden: Andy verzilvert een plaatsje in de finale.

Tot m’n verbazing krijgen we op de Afternoon Tea in de Queens Room niet enkel het gezelschap van onze jongste, maar ook van onze middelste zoon. We genieten met z’n vieren van deze oer-Britse traditie: heerlijke thee, echte Engelse sandwiches, verse scones met confituur en room, minigebakjes. Een strijkkwartet maakt de belevenis compleet.

Terug in de kajuit ben ik in m’n nopjes: de andere halve finale olympisch tennis wordt eveneens getoond. Nadal en Del Potro winnen ieder een set en vol spanning volg ik het begin van de 3de set tot er opeens zonder verwittiging wordt overgeschakeld naar baanrennen. Grrr! Dan maar douchen en m’n haar wassen en vervolgens m’n dagelijks verslagje typen. Nog een half uurtje lezen onder het genot van een glaasje bubbels (de fles was gisteren maar half soldaat gemaakt) en dan naar het Britannia restaurant voor het avondeten.

Ik was het oorspronkelijk niet van plan, maar sluit me na het avondmaal toch aan bij de rest van het gezin om naar het optreden

van een buikspreker te gaan kijken. 3 verschillende poppen, goede act met tal van komische noten, kortom, een echte vakman. Na de show gaat Ciaran op zoek naar z’n vrienden, Seighin en wijzelf besluiten om te gaan slapen. Morgen misschien eens een kijkje op de brug gaan nemen?

Dag 6

Om 07u45 worden we gewekt door de telefoon: onze jongste aan de lijn om te informeren waar z’n gestreken bermuda blijft. Ikke, nog half in slaap wegens heel laat ingeslapen en zwaar gedroomd, ijl naar de ‘laundrette’ om het kledingstuk te strijken. Seighin komt naar onze kamer: hij had gevraagd om tenminste 1 keer tijdens onze zeereis in het ‘sjieke’ restaurant ‘Brittania’ te gaan ontbijten in plaats van in het ‘gewone’ ‘Kings Court Buffet’. Het verschil tussen deze 2 is dat je in het restaurant een keuze uit een menu moet maken en bediend wordt, terwijl je in het laatste gewoon aan het buffet moet aanschuiven en je bord zelf vult. We houden van beide eetgelegenheden, alleen is ‘Kings Court’ voor ons gemakkelijker, omdat dit ruimere openingsuren heeft. Als we ’s morgens gaan lopen en papa aansluitend gaat schermen, is het ‘Brittania’ restaurant gesloten tegen dat wij kunnen gaan ontbijten, vandaar…

We zijn met ons vieren: Ciaran heeft vandaag om 10u30 met z’n vrienden in de fitnessruimte afgesproken. Het wordt een leuk ontbijt, dat papa iets vroeger moet verlaten voor z’n schermles.

Ik hou me zolang bezig met het (offline) beantwoorden van berichtjes en het opstellen van een mailtje naar Hans, de voorzitter van TC Den Otter met de vraag of we voor de rest van het seizoen gratis mogen komen tennissen. Per slot van rekening zijnn we 3 jaar geleden 2 maanden lidmaatschap ‘kwijtgepeeld’ door onze verhuis naar de USA.

Gisteren hebben we onze neus niet buiten gestoken, en dat willen we vandaag zeker niet herhalen. We maken een wandeling op dek

NORTH ATLANTIC TREATY ORGANIZATION

THIS IS TO CERTIFY THAT
THE SUPREME ALLIED COMMANDER TRANSFORMATION
HAS AWARDED THIS

Certificate of Commendation

To

Maj Patrick Van Hoeserlande, Belgian Air Force

FOR MERITORIOUS SERVICE

"Maj Van Hoeserlande distinguished himself by outstanding performance as Staff Officer (Global Reach), Joint Education Training and Exercises, Headquarters Supreme Allied Commander Transformation, from August 2013 to this day. Maj Van Hoeserlande's readiness, professionalism and vigilance significantly contributed to the mission success of this North Atlantic Treaty Organization Strategic Headquarters.

STAFF OFFICER

GLOBAL REACH

Maj Van Hoeserlande's service as an extraordinarily quick grasping and exceptionally responsive staff Officer, a gifted representative and facilitator of Alliance interest, has provided vital support to the Joint Force Trainer Directorate. With remarkable drive, distinct analytical skills, high resilience and exemplary stamina he contributed significantly to the development of Global Programming and the implementation of Governance Structures for NATO Education and Training disciplines. The successful delivery of challenging Strategic Training Plans belongs to his achievements as well. In addition to his alertness and attentiveness, he is also a sought-after team member. The distinctive accomplishments of Maj Van Hoeserlande reflect credit upon himself, Headquarters Supreme Allied Commander Transformation and the Belgian Air Force."

10 NOV 2015
DATE

JAVIER GONZALEZ-HUIX
VICE ADMIRAL
SPANISH NAVY
DEPUTY CHIEF OF STAFF
JOINT FORCE TRAINER

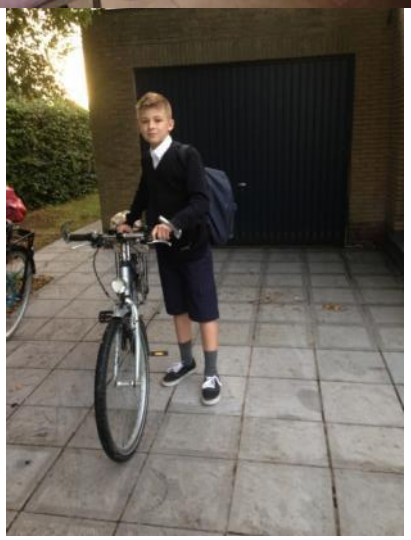

7: er staat een ferme bries. De hoodie van Tommy komt weliswaar van pas, maar tot mijn opluchting is het niet echt koud. Het is echter net iets te killig om buiten in een ligstoel met een boek te verpozen, dus zoeken we ons vertrouwde plekje in de Queens Room op en lezen tot het tijd is voor onze dansles.

De rumba vandaag, en ik heb de indruk dat er iets minder deelnemers zijn. Niet erg: hebben wij meer ruimte om onze danspasjes in te oefenen, en we kunnen die gebruiken. We leren 3 verschillende bewegingen aan, meer – naar mijn aanvoelen dan toch – dan de vorige dagen.

De dansles loopt ietsje uit, en door het vroege ontbijt zijn we best hongerig, dus blij dat we aan tafel kunnen. Ciaran heeft een kleine aanvaring met de roomijsmachine. Resultaat: T-shirt en bermuda onder de vlekken. Geen man overboord: ik was toch van plan nog een machientje donkere was in te steken.

Na de lunch brengen we een bezoekje aan de brug. We krijgen geen toegang tot die ruimte zelf, maar kunnen vanachter een groot venster alle activiteiten volgen. Vervolgens verdwijnt Seighin met z’n vriendjes om het schip onveilig te gaan maken; wij gaan op zoek naar een vrije wasmachine, die we finaal op dek 11 vinden. 3 kwartier later kunnen we het gewassen goed naar de ‘laundrette’ op ons dek transporteren: daar is een vrije droogkas.

Het nadert 17u00 en op het TV-kanaal dat de verslaggeving van de Olympische Spelen verzorgt, verschijnt er eindelijk beeld, maar niet van een tennisterrein. Een snelle bevraging aan de purser’s desk bevestigt m’n vermoeden: de enkelfinale mannen wordt niet uitgezonden. Verdorie: ik had graag Andy Juan Martin willen zien bekampen!

Papa gaat zwemmen met de 2 jongens; ik ga de was uit de droogkas halen en voor ik het weet, sta ik te strijken. Wat doet een mens anders tijdens een cruise?

Met een half oog op de finales gymnastiek en onder het genot van alweer een glaasje bubbels – dit is een gewoonte die ik heel snel kan aankweken – pen ik het verslagje over onze 5de zeedag neer. Dan een douche en ons optutten: vanavond – alweer voor de laatste maal – formal dinner!

Een van de hoofdschotels is ‘lobster tail’. Zo lekker dat we een 2de portie durven vragen… en krijgen! Al een geluk dat onze weegschaal kapot en in de States achtergebleven is!

We nemen nog even een kijkje in het ‘Royal Court Theatre’ en pikken de 2de helft van de show ‘Rythm of the Night’ mee. De broers zijn alweer lang verdwenen…

Dag 7

De laatste dag aan boord van dit luxueuze schip en we hebben besloten er nog 1 keer heel hard van te profiteren.

De wekker loopt af om 07u45 en de webcam van de brug toont ons een tamelijk rustige oceaan en een blauwe hemel. Weg is het grijs en regenachtige van de voorbije dagen! Een laatste kans om op het dek te gaan lopen en die laten we dan ook niet liggen. Een sterke kopwind, maar zalig om in open lucht te zijn.

Om 09u00 is het de laatste schermles. Seighin ontmoet ons in de Queens Room: hij had aan zijn papa beloofd om te komen kijken (nvdr: als compensatie voor het vroege ontbijt in de Brittannia). Ik ga alvast douchen, en pik het laatste kwartiertje van het schermen mee.

Na het ontbijt zet ik een laatste machientje was op en gaan we vervolgens naar het zonnedek om daar in het zonnetje te lezen totdat het tijd is voor de dansles. De tango is een waardige afsluiter van de voorbije lesweek; nadien ga ik Dan en Olena even persoonlijk bedanken.

De droogkas is klaar en ik strijk nog gauw enkele spulletjes zodat we proper en wel in Belgie onze intrede kunnen maken. Dan weer naar dek 6, waar het nog steeds zonnig, maar ook winderiger is.

Om iets voor 16u30 ga ik effe naar onze kajuit om iets fatsoenlijker dan een short aan te trekken. We gaan immers voor de 2de maal op deze reis van de Afternoon Tea genieten. Alleen onze jongste houdt ons gezelschap: Ciaran is gaan zwemmen met z’n vrienden.

De wind is nog een beetje sterker geworden, en je kan niet meer zonder badjas op het dek – dat trouwens bijna leeg is – zitten. papa en Seighin springen in het zwembad, een half uurtje later vervoeg ik hen in de jaccuzi.

Een warme douche doet goed na ons openluchtplezier. Om 19u00 is er een optreden van een bekende Britse komiek (nvdr: die niet zo goed was) in het Royal Court Theater. Ik blijf echter in de kajuit, m’n stukje voor vandaag schrijven en m’n haar drogen.

Net voor het avondmaal gaan papa en ik nog even naar boven om de zonsondergang boven de oceaan – hoe romantisch! – op gevoelige plaat vast te leggen. De kids zijn allebei druk tijdens het diner: een teken van zenuwachtigheid voor het naderende afscheid van een heerlijke week cruisen? Zoals steeds is het avondmaal voortreffelijk: alleen de mignardisekes bij de koffie/thee worden ditmaal over het hoofd gezien.

Spijtig genoeg hebben we geen tijd meer om een laatste bezoekje aan de balzaal of de discotheek te brengen: de koffers moeten ten laatste om middernacht buiten aan onze kamerdeur staan en we moeten nog inpakken. Dat gaat verrassend vlot, we hebben zelfs nog plaats over! Heeft waarschijnlijk te maken met het feit dat het toegestane gewicht per valies ineens naar 23 kg gegaan is…

Nog eenmaal via de resterende internettijd onze mails binnenhalen en dit verslagje versturen en dan ons bed in voor een hopelijk rustgevende nacht. Dit was een SUPER ervaring!

De afronding

Ondanks de bijna 2000 passagiers met bagage die moeten ontschepen en het herbevoorraden van het schip verloopt alles vlot. Het geheel is goed georganiseerd. Zo moesten we onze valiezen de avond ervoor al in de gang zetten en worden de passagiers in verschillende groepen om te ontschepen ingedeeld. Het is wel een drukte van jewelste, maar het gaat vlot.

Omdat we alles op afstand geregeld hadden, – een paar dagen geleden ontdekten we dat je de ontscheping ook op het schip kon regelen en dat de prijs daar zeer goed mee viel – moeten we met al onze valiezen naar het station van Southampton wandelen. Een paar kilometers sleuren. Het is een zwaar werkje met verschillende stops. Gelukkig heb ik als militair voldoende tijd voorzien. Daarna met de trein naar Londen, dan de Underground naar Pancreas Station waar we de Eurostar zullen nemen. Het is ons gelukt, maar het was moeilijk en lastig.

Vanwege de goedkopere prijs van het ticket hebben we de eerste avondtrein geboekt. We hebben dus nog even tijd en gaan eten in ‘Le Pain Quotidien’. Met al onze valiezen naar binnen. Een lekker maar eenvoudig maal. Zeker na 3 jaar USA. Daarna een beetje wachten op een bankje terwijl Calle en de jongens langs de winkeltjes lopen. Op tijd inchecken bij de Eurostar naar Brussel. De trein naar Berchem waar Amber en Birrie ons opwachten. Een

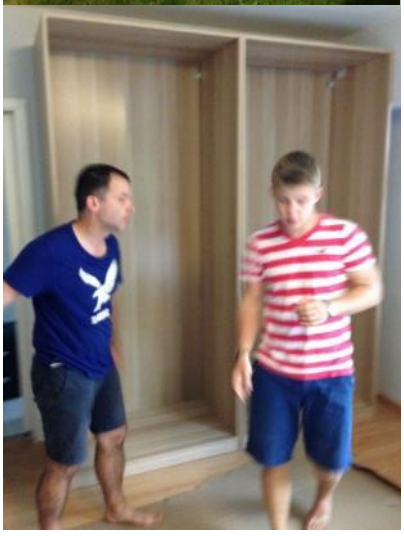

blij weerzien en dan richting Zoersel bollen, naar onze nieuwe kampeerplaats. Inge, de buurvrouw staat al te wachten.

’s Anderdaags krijgen we dank zij Amber de buren op bezoek. Leuke verrassing en weer een blij weerzien. Bijkletsen over wat er ginder en hier gebeurd is.

En dan begint het werk van herschilderen, kuisen, tuin in orde brengen,... Ons huis is betrekkelijk goed onderhouden, maar toch hebben we veel werk. De tuin ligt er tamelijk verwaarloosd bij en dus ook daar zal er veel werk in zijn. Maar eerst binnen want dat moet in orde zijn voordat de container met al ons materiaal aankomt. Werken dus. En iedereen moet meehelpen. Loic even niet, want die heeft een vakantiejob aan de kust bij mijn broer en schoonzus in hun Coconut Beach.

Even stoppen om de twee jongsten in hun school in te schrijven en de school aan Seighin te tonen. Ze kiezen alle twee de richting die wij voor ogen hadden. Ze maken het henzelf niet gemakkelijk en dat is goed. We bezoeken op de opendeurdag ook even de lagere school. Even de leerkrachten die Seighin in die drie jaar gesteund hebben bedanken.

Een leuke onderbreking in al dat werk is het etentje van de redactieraad Hippocampus. De laatste 3 jaar deze gewoonte gemist en het weerzien is leuk. Veel vertellen over onze avonturen in de USA.

Met al dat werk, soms in een tropische hitte van 40 °C waarbij de verf sneller droogt dan dat ik het kan aanbrengen, vliegt de tijd snel. De eerste schooldag is vlug daar waarop we traditioneel met de jongens meefietsen. Dat wil zeggen met Seighin want Ciaran voelt zich te oud om met ons mee te rijden. Het extraatje dit jaar is dat onze fietsen nog niet toegekomen zijn. Gisterenavond heb ik bij de buren fietsen moeten ronselen. Gelukkig heb ik er 4 kunnen verzamelen om onze traditie te kunnen hervatten.

Nadat we de jongste afgeleverd hebben, houden we ook traditie 2 op de eerste schooldag in ere: ontbijten met Jo en Steven. Leuk.

De container komt heel laat aan. We wilden onze spullen niet te snel, maar nu laat die op zich wachten. Als de dag daar is, laadt een ploeg alles in 1 dag uit. Er is wel schade. Blijkbaar hebben ze in de USA eerst alles voorzichtig gedaan en dan onder tijdsdruk ‘snel-snel’ gewerkt. Weer papierwerk. Seighin zijn bureau is kapot en hij ziet een nieuwe helemaal niet zitten. Om hem gerust te stellen en hem een beetje thuis te laten voelen, ga ik het meubel herstellen. Hoe weet ik nog niet.

Natuurlijk zijn er nog een paar losse draadjes in de USA en die moeten we nu van hieruit oplossen. Dat valt ondanks het internet nogal tegen. Maar beetje bij beetje lukt het wel.

Nog een etentje met de ganse familie, een leuke, gezellige BBQ bij Jama en Mie, huwelijksverjaardag vieren, gaan werken, … en zo glijden we langzaam terug in het leven aan deze kant van de oceaan.

Ons Amerikaans avontuur gaat over in een leerrijke ervaring en een fantastische herinnering.

62: Het ballet van de fotograaf

Ik leef nog!

Jaja, ze leeft nog ;) Het is een tijdje stil geweest langs de eigen kant van de oceaan, maar daar had ik alle reden voor: ik ben student! Hoor mij klagen. Ik kan velen van jullie het horen denken 'schoonsten tijd van haar leven, wat heeft ze te jammeren, wacht tot ze moet gaan werken!'

Ik weet niet voor wie ik nog schrijf, zijn er enkele 'die hards' die al bijna de drie volledige jaren hebben doorgelezen, zijn er nieuwe mensen bijgekomen die me misschien nooit gelezen hebben? Misschien schrijf ik wel voor niemand, misschien heeft niemand nog tijd om het te lezen, of is het na drie jaar wat eentonig geworden en is het 'wauwe' van Amerika eraf? Wie weet…

Ikzelf zet me alvast bij de groep 'die hards' die drie jaar lang elk verhaal heeft gelezen, alhoewel het laatste nu precies echt al wel lang geleden is. Jaja, ook ik lees ze. Het voornemen van elke week te Skypen met het thuisfront in het Westen, is nooit volbracht geweest, leek voor beide partijen wat onmogelijk. Dus ik wist vaak evenveel als jullie over het leven in Amerika en ook ik zat maandelijks te wachten op hun belevenissen (hoewel ik het meeste al wel met beeld had gezien via Facebook =;-). Maar om zelf nog de tijd te hebben om mijn bijdrage te leveren aan hun al uitgebreide dagboek, nee, dat was er teveel aan.

Weet niet goed meer waar ik laatst geëindigd ben. Ik kan me nog vaag iets herinneren van de doop bij Transfusia, maar veel verder zal ik niet meer gegaan zijn. Ik begin nu zelfs al te twijfelen of ik al over mijn tweede poging tot gedoopt worden, heb geschreven? Anyway, ik loop hopeloos achter. Heb lang niet zoveel discipline op dat vlak als mijn papa om elke 'speciale' gebeurtenis in mijn leventje alleen hier in België te beschrijven, wat maakt dat als ik dan nog eens de tijd en moed vind om wat te tokkelen, dat het een wirwar is van gebeurtenissen. Voor de één oud nieuws, voor de ander een verrassing. Mijn excuses hiervoor!

Neem dat we dik een jaar teruggaan. Mijn terugkeer naar België, na een alweer ongelooflijke trip in de USA, naar het westen deze keer. Hierover hebben jullie al uitgebreid kunnen lezen, vele maanden terug, en vanaf daar begin ik weer, aangezien vanaf daar mijn leven een andere richting uitgaat dan dat van de Van Hoeserlande's in Chesapeake.

Het afscheid

Afscheid nemen is nooit leuk, het blijft een gevecht tegen tranen, dat ik altijd verlies. Maar deze keer was het net dat ietsje minder zwaar dan anders: Loic gaat mee! Hij heeft zijn high school reeds met glans volbracht in Grassfield, en gaat verder studeren in Leuven! Ikke gelukkig: een deel van de familie dat terugkeert. Je hoort me niet klagen. Ik had het niet slecht alleen in België, heel veel vrienden en familie die me opgevangen hebben en gesteund in de twee jaren alleen, maar hoe goed bedoeld en goed geprobeerd ook, sorry, mijn gezinnetje kan niet vervangen worden. Een beetje een puzzel die langzaam maar zeker vervolledigd wordt …

Bovendien was het afscheid ook iets minder moeilijk, omdat papa reeds enkele dagen ervoor al vertrokken was richting Europa, en we hem in België zouden zien, dus het was 'alleen' afscheid van de broers en mama. En ook dat afscheid werd gespreid: eerst werd Seighintje opgepikt door de schoolbus en wat later Ciaran. Na het ontbijt gemaakt door zus (wat blijkbaar een gewoonte is op 'speciale' ochtenden) nog snel een briefje krabbelen en in de brooddozen steken, want verdorie ik ga ze missen! Beide jongens houden zich sterk,

en kijken me wat aan van ‘hee, zeg, stop dat melig gedoe! Ik ga gewoon naar school en als ik terugkom ben jij er niet meer en is het weer zoals het twee maanden geleden was. We zien mekaar nog wel hoor!’ Langs de ene kant handig, maakt het toch ietsiepietsie beter, langs den andere kant zou een knuffel die net iets langer duurde deugd doen.

Na een toerke rond den blok, volgt ook het afscheid van mama heel snel. Loic en Ali (zijn liefje hier) wilden elkaar nog heel graag zien, zeer begrijpelijk, en Ali was ‘s middags van school gegaan om nog met ons te gaan lunchen en dan mee te gaan naar de luchthaven. Voor mama hadden we gevraagd of Jaqueline, haar Nederlandse vriendin, misschien ook naar de luchthaven wilde komen, want twee van haar oudsten naar België moeten laten gaan, geen papa die haar kan opvangen, een eenzame Ali, we zaten wat met haar in. En na heel wat miserie, vliegtuig dat, zonder dat te communiceren, vroeger vertrok dan afgesproken raken we veilig en wel weg.

Langs de ene kant wilde ik gewoon janken, wenen, tranen met tuiten, maar langs de andere kant had ik me sterk te houden voor Loic. Ik zag hoe hij zijn hart achterliet, zonder mama en zonder zijn eerste grote liefde naar het voor hem toch wat vervreemde België, naar een school en kot en levenswijze die hem totaal onbekend waren, de tranen stonden hem een PAK hoger dan bij mij, maar hij wilde het niet laten zien waar al die toeristen bij waren.

In de vlucht van Norfolk naar Washington, op het moment dat de wielen van de grond gingen, en we ‘the point of no return’ dus bereikt hadden, brak zijn dam. De steward begreep het niet goed, en gaf wat hulpeloos een doos Kleenex, maar het enige dat Loic moest doen was wenen en beginnen met zich aan te passen aan het onbekende.

Veel tijd voor verdere tranen was er echter niet, want voor de eerste keer in twee jaar, waren het korte overstappen. In Washington lukte het vlot, maar we vlogen van Washington naar Frankfurt en van daar uit naar Brussel. Onze overstaptijd in Frankfurt was normaal gezien een uur en twintig minuten. Door oponthoud in Washington en vertraging onderweg was dat bij aankomst in Duitsland nog wel geteld veertig minuten. Dat in een gigantische luchthaven die geen van ons twee kende, beiden met een jetlag van hier tot ginder, groggy van de emoties en douane die dacht wat uitgebreider werk te leveren, maakte dat wij ons vliegtuig bijna zagen vertrekken zonder ons. Alle chance dat er een douanier was die besloot ons een handje te helpen en via een achterdeurtje een ‘shortcut’ gaf naar de gang met al de gates. Natuurlijk lag onze gate aan het einde van die gang en was het lopen geblazen (met een carry-on, rugzak, handtas, twee laptoptassen en camera, gene cadeau!). Maaaar ‘we made it!’, en een dik uur later stonden we in Brussel, waar papie ons opwachtte.

Hoe de dagen erna precies gelopen zijn weet ik niet echt meer, beetje vaag. Ik weet dat we naar het nieuwe huisje van papie en mamie zijn gaan zien, dat papa mijn spullen verhuisd heeft van de opslagplaats naar mijn nieuwe verblijf in Berchem maar de chronologische volgorde ervan, geen idee. Moet zijn dat er niets belangrijks in is gebeurd.

Ik weet nog wel dat we Loic hebben afgezet in Leuven, en dat ik EXACT wist hoe het voelde als ouder om je kind ergens achter te laten. Hoe ik Loic daar zag staan, aan zijn kot, hoe hij wat eenzaam op de stoep stond, zo lang mogelijk wuifde en meewandelde met de auto die vertrok: auw! Stuk van mijn hart. Papa zette mij dan af in Berchem en moest erna vertrekken naar Brussel, want de volgende dag vertrok hij weer naar Amerika (denk ik).

Ik wist dat ik het moeilijk zou krijgen en geen afscheid zou willen nemen van papa, ergens blijf ik toch een papa’s kindje denk ik, begrijp me niet verkeerd, ik zie mama even graag! Misschien is het het feit dat papa minder zijn gevoelens benoemt en ik daardoor meer met hem inzit, terwijl ik van mama beter weet wat er in haar omgaat, kweeni… Wat ik eigenlijk

wilde zeggen, omdat ik wist dat het hard zou worden, had ik ervoor gezorgd dat twee hele goede vriendinnen van mijn richting (nog steeds vroedkunde) me zouden staan opwachten aan het appartementje en de eerste nacht met mij zouden doorbrengen, zodat ik niet zo alleen was als Loic en geen tijd had om te denken aan emoties, gevoelens van eenzaamheid, verlatenheid…

Heb die avond ook nog met Loic gebeld, vrij lang, hij zag het niet zitten, hij begreep niet hoe ik ooit over het afscheid was heen geraakt, hoe ik die twee jaren alleen had overleefd, de sukkel, ocharme. Ik kon niet meer zeggen dan dat hij het tijd moest geven, dat het wel zou slijten, maar daar had hij niet veel aan, ocharme. Bovendien kon ik ook onmogelijk weten hoe het voelde om Ali achter te laten, dat had ik niet meegemaakt en dat kon alleen hij verwerken …

Dat was weer heel gedetailleerd, aangezien dat toch wel tamelijk ingrijpend was, vanaf nu zal het wat algemener worden, want in dat jaar is weinig gebeurd dat echt vernoemenswaardig is …

Vroedwrouw

De eerste zes weken les zijn voorbij gevlogen en ook de daarop volgende examens waren voorbij voor ik het wist en na een dik jaar, stond ik eindelijk op de plaats in het ziekenhuis waar ik voor studeerde: de verloskamer! Wat een ervaring! Eindelijk voelde ik de klik die velen van mijn richting al gehad hadden met de richting, eindelijk voelde ik dat ik de juiste richting had gekozen, dat dit was wat ik wilde doen!

Zes weken lang, vele verschillende koppels, achttien baby’s zelf op de wereld gezet, twintigtal helpen geboren worden (dit waren de baby’tjes die wat moeilijker kwamen en wat hulp nodig hadden, wat buiten de bevoegdheid van de vroedvrouw ligt), en ook enkele mogen aannemen na een keizersnede. Zovele gezinnetjes die uitgebreid en/of vervolledigd werden, zoveel moeders die me kwaad aankeken, me negeerden tijdens hun bevalling, in een moment van radeloosheid en paniek naar mijn hand grepen, die mijn ogen zochten en bevestiging wilden dat ze het goed deden en dat alles oké en normaal was en daarna (kersverse) ouders die me maar bleven bedanken voor wat ik had gedaan. Prachtig beroep!

Als vroedvrouw ben je daar in een van de meest kwetsbare momenten van mensen hun leven, je maakt er deel van uit, ze zullen je nooit vergeten, je bezorgt hen voor een deeltje een van de meest gelukkige momenten in hun leven en je helpt hen op weg naar datgene dat ze instinctief al konden, maar zelf nog niet wisten. Ik kan hier blijven verkondigen hoe een prachtig beroep het is, hoe blij ik ben dat ik dit kan en mag doen, maar je moet het eigenlijk zelf meemaken om het te begrijpen.

Na mijn stage verloskamer, had ik stage neonatologie, oftwel ‘prematuren’ of ‘couveuse’ in de volksmond, twee termen die ik zelf niet graag gebruik. Als je zegt dat je

op de prematuren werkt, denken mensen direct aan kindjes die veel te vroeg geboren zijn, bij couveuse denken ze direct aan kindjes die in een verwarmde bak liggen. Beiden gevallen komen op neonatologie terecht, maar zij zijn maar een deel van al de patiëntjes die je daar te zien krijgt. Zelf zeg ik dat ik op de afdeling van de ‘mini mensjes’ werk. Dat snappen mensen niet en dan vragen ze meer uitleg, zo krijg ik de kans om uit te leggen dat ik met kindjes in aanraking kom die te vroeg geboren zijn, dat ik kindjes verzorg die hun eigen bloedsuikerspiegel niet goed kunnen regelen, dat ik verantwoordelijk ben voor kindjes die een moeilijke start hebben gemaakt, dat de baby’tjes van een keizersnede hier komen… En dan hebben ze een correcter beeld van wat ik doe. En daar ben ik mijn hart verloren, dit is wat ik wil gaan doen. Verloskamer en neonatologie kan je jammer genoeg niet combineren, het is het één of het ander en ik weet nog niet welke twee uiteindelijk mijn voorkeur zal verdienen, maar momenteel ben ik ervan overtuigd dat de kleine maar o zo sterke mensjes dat gaan krijgen!

Om van een lang verhaal wat korter te maken: tijdens mijn stage verloskamer, was er tijdens één van mijn nachten een keizersnede van de vrouw van een van de gynaecologen waarmee ik al veel had gewerkt, en zeiden de vroedvrouwen dat ik maar eventjes op de materniteit moest gaan helpen, want dat ze liever niet wilden dat er een student aanwezig zou zijn, het ging tenslotte om de vrouw van de gynaecoloog. Het lag niet aan mij, ik was niet te slecht, maar ze liepen zelf al op de toppen van hun tenen en wilden de verantwoordelijkheid over een student liever niet op dat moment. Ik zat nog geen tien minuten op materniteit of werd gebeld op de ‘pager’, of ik geen foto’s wilde komen trekken, want de gynaecoloog (partner) zou zelf de bevalling doen en de mama had de bevalling graag meegemaakt, maar was nogal hard beïnvloed door de verdoving. Zoals de meeste onder jullie wel weten heb ik iets met fotografie, dus liet ik me die kans niet afpakken! Het was echter een van mijn laatste stage dagen, dus heb nooit kunnen vragen wat ze van de foto’s vonden.

Na zes weken verloskamer had ik een weekje vakantie (weekje Lissabon met een Nederlandse vriendin van de richting) en erna dus drie weken neonatologie.

Op de neonatologie lagen ook de twee kindjes (tweeling) van de gynaecoloog en zijn vrouw, waarbij ik de foto’s had mogen maken! Ze waren namelijk wel wat weken te vroeg, normaal bij een tweeling, en moesten wat groeien voor ze naar huis mochten. Toen ik de mama tegenkwam op de afdeling, begon ze een verhaal over hoe graag ze de persoon wilde bedanken die de foto’s had gemaakt, maar dat haar man de studente in kwestie niet meer tegenkwam in de verloskamer. Na eerst te polsen of ze tevreden was met de foto’s heb ik me dan maar bekendgemaakt en als bedankje de volgende dag een verse speculoos gekregen met marsepein over en de eerste letters van de kindjes erop!

Waarom ik dit nu vertel? Toen mama in januari hier was, kreeg ik tijdens één van onze koffieklatsjen een mail van een gynaecoloog met de vraag of ik iemand kende die misschien wilde komen helpen met de zorg voor de tweeling, want dat de kraamhulp binnenkort stopte en de mama het niet zag zitten met de twee kleintjes alleen. Ik had de mail geïnterpreteerd alsof hij vroeg of IK wilde komen helpen, en na een aantal bevestigingen van mama en mamie en papie en TJ en Lore, heb ik dan maar mezelf voorgesteld. Enkele

weken later combineerde ik dus kraamhulp spelen met school voor bijna drie maanden. Niet altijd even gemakkelijk, maar het lukte! En ze hebben me er achteraf voor vergoed, hoewel ik het meer als leerschool had gezien dan als job …

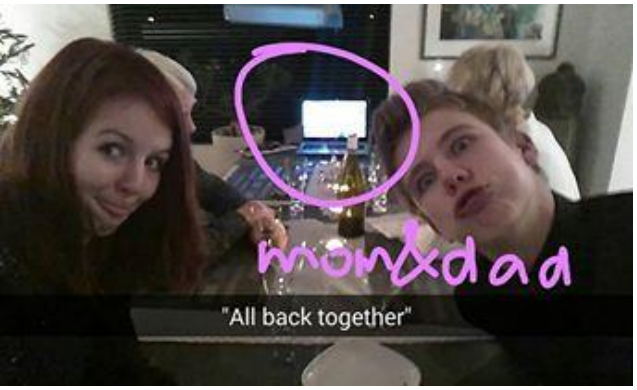

Zoals gezegd, mama is hier geweest in januari en februari. Hele leuke, drukke periode. Veel tijd met haar doorgebracht, samen met Loic, die dan ook zijn lesvrije week had, en ik daarna krokus. Ze was gekomen omdat we kerst zonder het hele gezin hadden doorgebracht. Was ook een aparte ervaring, voor het eerst in mijn 20 jarig bestaan kerst zonder het hele gezin (op die ene keer na dat papa in Kosovo zat). We hebben wel geskypet die avond, en onze kerst was zeker en vast geslaagd door de goede keuken van mamie.

En ook oudjaar was een succes, hebben Loic en ik bij gemeenschappelijke vrienden doorgebracht (Enia en Jarrit) met wat vrienden samen, heel fijn! Niets bijzonder…

Mijn verjaardag, 21ste, was ook heel plezant! Had mijn belangrijkste vrienden (Aline, Leen, Lisa en Maliek, Kathleen, Enia, Jarrit, Loic) bij me thuis gevraagd voor pizza en voordrink en erna zijn we nog met een paar wat kroegen afgegaan.

Loic en Jarrit waren speciaal vanuit Leuven gekomen voor mijn verjaardag, waardoor ze de volgende dag les zouden missen, maar hadden dat er voor over, de schatten! Heb eventjes gevreesd dat ze er niet zouden geraken, want die dag was ook de aanslag gebeurd in Zaventem en Loic en Jarrit kwamen met de trein, langs Brussel normaal gezien, zodus ik zag het al gebeuren dat mijn enige dichte familielid er niet zou geraken op mijn verjaardag. Maar ze zijn er toch geraakt en hebben heel de avond en nacht goed meegevierd! We lagen vroeg (letterlijk) in bed en de volgende dag, die twee uurtjes les, zijn per ongeluk overgeslagen geweest.

De avond van den 23ste is Birgit me komen halen voor een verrassing, ik mocht niet weten hoe of wat. Na eerst een dinertje in de Zevenster, zijn we doorgereden naar Schilde voor een twee uur durende massage bij Zenaya, kadootje van mama en papa! En die maar doen alsof ze niets van de verrassing afwisten! Geslaagde overgang dus naar de ‘echte’ volwassenheid!!

Komen ze terug?

En naarmate de zomermaanden naderen, beginnen meer en meer mensen vragen te stellen of we nu eindelijk weten of we terugkeren of niet, of de drie jaar er nu officieel op zitten of dat we een jaar verlenging hebben gekregen. Soms wordt het zelfs lastig, mensen die maar blijven doordrammen en er rotsvast van overtuigd zijn dat ik meer weet en het niet wil zeggen, wat ze echt niet schoon vinden van me. Maar ik weet niet meer dan wat jullie weten! Het leger heeft nog niets besloten en nee dat is niet fijn, maar het is nu zo. En of ze nu dit jaar terugkeren of niet, wat maakt het uit, een jaar is echt niet zo lang hoor!

Er zijn ook mensen die beweren dat ze beter zouden terugkomen voor Loic en mij, dat wij ze nodig hebben. Ik ga niet ontkennen dat ik mijn ouders niet nodig heb, maar ik kan wel zonder ze, en als ik ze nodig heb, zijn ze er nog steeds voor me, de afstand en tijd houden hen niet tegen om me te helpen als ik het nodig heb. Ook ik heb dit jaar enkele keren naar hen geskypet, voor hen soms kot van de nacht, on een uur uit te janken en dan lieten ze alles vallen, zodus niemand heeft te beweren dat ik hier eenzaam en alleen zit te verkommeren, wachten als een zielige hond tot het baasje interesse heeft om naar me om te kijken!

Er zijn ook mensen die zich verantwoordelijk voor me voelen, vinden dat het nu aan hen is om voor me te zorgen, en dat begrijp ik, want mijn ouders zijn ver van me weg, maar hey, newsflash, ik ben 21 jaar en trek al heel goed mijn plan. Ik ben al ‘zonder’ ouders vanaf mijn 18de en dat is me altijd gelukt. Soms met heel wat botsen en builen, diepe dalen en hoge toppen, maar ik ben er altijd geraakt. Bovendien hebben de mensen die voor me willen zorgen een heel andere kijk op het leven en een andere manier van aanpakken, een die mij niet eigen is, en ik wil nog steeds mijn eigen fouten maken en leren van mijn stommiteiten. Ik wil mijn eigen leven leiden, en niet eentje dat voor me wordt uitgestippeld en waarop alle hindernissen door anderen voor me genomen worden of weggehaald worden!

Voor diegene die dachten dat ik mijn koppigheid verloren was, of dat ze geminderd was, nee hoor, ik ben nog steeds dat kleine koppige ding dat ik al altijd ben geweest ;).

En dat was het dan zowat geloof ik… De belangrijkste punten in het afgelopen jaar! Er is ongetwijfeld nog veel meer gebeurd! Maar dat ontschiet me zo nu een beetje, of misschien is het voor mij gewoon te vanzelfsprekend geworden?

Ik kan nog zeggen dat ik vanaf september 2016 sowieso terug in de Wandelweg kom wonen. Komen ze terug, dan is het weer onder mama en papa hun vleugels, mijn drie jaar inhalen waar ik recht op heb, blijven ze nog een jaartje, dan ga ik er alleen wonen, of als onze huurster nog graag een jaartje blijft, met haar. Wandelweg, here I come!!

- - - - - - - - - - - - - - - - - -

UPDATE (13/07/2016)

Alea iacta est. We keren terug. Het Amerika avontuur zit erop (hoewel we nog volop bezig zijn aan onze reis doorheen het noorden van Amerika en Canada). De Van Hoeserlande gang keert na drie jaar terug naar het kleine Belgenlandje. Ik weet het nu ook pas lieve mensen, dus hopelijk geloven jullie me nu als ik zeg dat ik echt niets wist.

De gevoelens zijn dubbel, ook langs mijn kant. Ik had het ze heel graag gegund, ik had hen echt nog een jaartje kunnen missen en mijn plan trekken in België. (Hopelijk interpreteert niemand dit als ik die geen nee durf zeggen tegen mijn ouders, ik die ‘ja’ heb gezegd toen ze vroegen of ze nog een jaar konden blijven, om hen een plezier te doen, omdat ik niet durf tegen hen in te gaan en alleen maar aan hun plezier denk en niet aan dat van mij, want dat is NIET wat ik zeg/denk/voel/wil/vrees/whatever!) Het reizen naar Amerika in de vakanties werd ik wel gewoon hoor, luxe leventje ;)

Langs de andere kant, nu weet ik met zekerheid dat ze er zullen zijn op mijn afstuderen in 2017 (als ik het zo goed blijf doen natuurlijk, want ja ook mijn tweede jaar vroedkunde heb ik met glans en zonder herexamens afgemaakt!). Zijn mijn twee jongste broertjes terug, kan ik weer lekker op hun kap zitten en vitten. Wordt er weer elke dag voor me gekookt en hoef ik niet te piekeren over wat ik alweer zal koken. Wordt mijn was weer voor mij gedaan? Wordt mijn afwas weer gedaan? Kan ik thuiskomen na een eerste dag stage en direct ventileren, hoef ik niet te wachten tot Skype groen wordt. Zijn feestdagen weer allemaal samen. Zijn de familiefeesten weer groot en compleet!

Het is het typische voor- en nadelen lijstje.

Het zal aanpassen worden, voor iedereen. De jongste zal van zijn Amerikaanse wolk moeten afkomen, en leren dat België toch echt wel een beetje beter is dan Amerika. De middelste zal terug vrienden moeten maken en zijn Frans en Nederlands weer op peil krijgen om over een jaar verder te gaan studeren. Loic, da’s Loic, die komt erdoor door idioot te doen, de foemp. Mama zal weer moeten wennen aan een volledig huishouden en papa zal weer kunnen gaan duiken en ongetwijfeld snel beginnen aftellen tot zijn grote nest is uitgevlogen en de rust wederkeert! En ik, ik zal weer wat moeten wennen aan ouderlijk gezag en weer wat moeten leren dat ik niet alleen met mezelf rekening heb te houden, maar ook met vijf anderen in mijn gezin.

Dank je wel!

Nu het zeker is dat we terugkeren, heb ik er ook een heel aantal te bedanken! Eerst, alle lezers die maandelijks met mij zaten te wachten op het mailtje met het dagboek, om onze wilde verhalen mee te maken. Dankjewel!

Daarnaast ook tante Jelle en nonkel Koen, voor de vele vrijdagen waarop er een warme maaltijd en een gezellige omgeving op ons stond te wachten. Dankjewel!

Mamie en papie, voor de vele weekends die Loic en ik daar samen hebben mogen doorbrengen, waarin we niets tekort kwamen. Alle maaltijden vers bereid, zo nu en dan de verwennerij van mamie en de serieuze gesprekken van papie. Dankjewel!

Birgit, mijn tweede mamaatje, die dag en nacht voor me klaarstond, die maar al te vaak mijn

emotionele momentjes heeft opgevangen, die mijn gezaag maar al te vaak heeft mogen aanhoren en altijd weer een lach op mijn gezicht toverde! Dankjewel!

Aline en Kath, twee meisjes zonder wie ik dit nooit had overleefd. Ze zorgden maar al te vaak voor afleiding en amusement, of ik het nu wilde of niet. Ik heb zalige momenten beleefd met deze schatten en ga nog heel wat met hen meemaken. Schatten van meiden, mag mijn pollekes kussen met deze (b)engeltjes! Dankjewel!

Loic, mijnen Ukkepuk, met hem heb ik een heel intense, sterke band opgebouwd, eentje waar vele andere broers en zussen jaloers op kunnen zijn. We waren er altijd voor elkaar, met eender welk probleem en hebben elkaar altijd geholpen, wat het ook was! Hij als geen ander heeft me vrolijk gemaakt, met zijn stommiteiten en grappig gedoe. Ukkepuk, ge zijt er mij ene zenne, ene uit de duizend! Zou je voor geen geld van de wereld kunnen/willen missen! (Geldt uiteraard ook voor die ander twee bengels van broers van mij!!!!) Dankjewel!

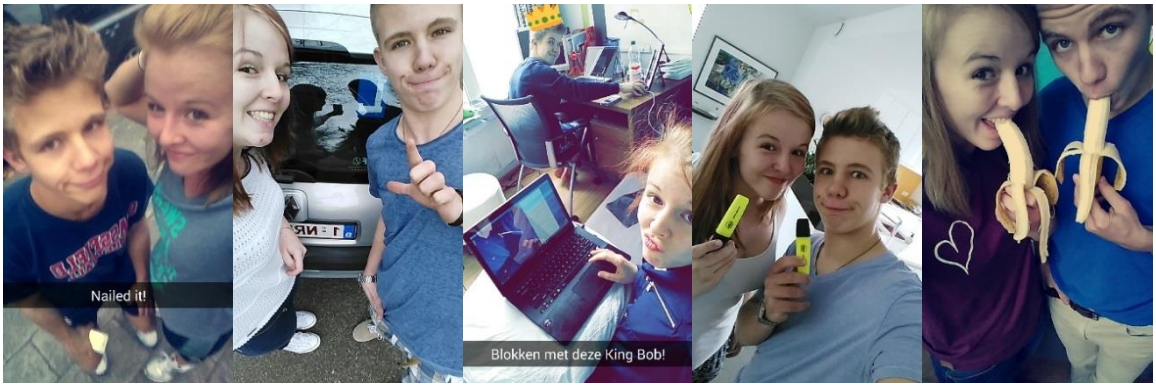

We hebben veel geleerd. De trip naar het Westen heeft ieder van ons beïnvloed en waarschijnlijk ook wat veranderd, gemaakt tot wie we nu zijn.

Maar het voornaamste dat ik geleerd heb, is dat ons gezin tijd en afstand kan doorstaan. Het is soms heel hard geweest, maar als gezin zijn we er altijd uitgeraakt. We hebben soms de indruk gehad dat heel de wereld tegen ons was, maar we zijn er altijd in geslaagd elkaar erdoor te halen. We zijn hier zoveel sterker en hechter door geworden. Zonder dit Amerika avontuur hadden we dit misschien pas veel later of zelfs niet ontwikkelt/ontdekt.

Ik durf met 200% zekerheid zeggen dat wat er ook gebeurt, de Van Hoeserlande-van Gils familie slaat er zich doorheen! Zonder zwans, ik had me geen beter gezin kunnen voorstellen!

63: Epiloog

Zouden we het opnieuw doen?

Zoals het een goede militair past, geef ik direct een antwoord op de belangrijke vraag: Zouden we het met de huidige ervaring opnieuw doen in 2013? Ja, zonder reserves. Zouden we het anders aanpakken? Misschien wel. We zouden het in ieder geval beter kunnen aanpakken om onderweg minder problemen te ondervinden en de geboden kansen nog beter te benutten. Alles beschouwd hebben we het echter niet slecht gedaan. Goed zelfs.

Niet echt alles, want ik reken de financiële kant hier niet bij. Op dat vlak zijn we er zeker niet beter op geworden en zullen we er nog een tijdje onder gebukt gaan. Het duurde maanden voordat we door Defensie de gedane kosten terugbetaald kregen. Ook sleepte het overbrengen van de Prius C onnodig lang aan en zaten er grote kosten verdoken in onze onwetendheid. Calle zoekt nog steeds werk waardoor we lang op 1 loon zonder extra vergoeding moeten leven. Maar we redden het wel.

Er zijn natuurlijk ook aanpassingsproblemen na de terugkeer. Seighin heeft problemen met het volledig anders schoolsysteem, voelt zich niet goed in de andere sociale verhoudingen en ondervindt moeilijkheden met Nederlands. Gelukkig heeft hij na een initiële periode van halsstarrig ontwijken van contact, nu toch weer de draad met zijn Amerikaanse vrienden opgenomen. Het zal nog een tijdje duren, maar ik zie het goed aflopen.

Ciaran valt sneller in de plooi en geniet misschien een beetje veel van de herwonnen vrijheid van een tiener in ons landje, zeker vergeleken met de beperkingen in de USA. School gaat goed want hij kan teren op zijn ervaring van een paar jaar geleden.

Voor Calle is de schok waarschijnlijk het grootst. Van een zeer druk sociaal leven naar het quasi-geïsoleerd bestaan van een werkzoekende huisvrouw met verre contacten via Facebook. Gelukkig zijn er nog een paar dozen om uit te pakken en ligt er een grote hoop was en strijk te wachten die toch nog een bezigheid bieden.

Ikzelf pas me als een kameleon aan. Alleen het huidig werk ligt me helemaal niet: niet uitdagend en te weinig. Daarenboven mogen we niet meer in uniform naar huis alsof we moeten beschaamd zijn voor ons 'militair zijn'. De schok was des te groter omdat een MP me tegengehouden heeft om me te wijzen op het feit dat ik in uniform naar huis reed. Een psychologische kloof tussen het aangeklampt worden in de winkel om bedankt te worden en het beschamend omkleden in de lockerroom.

Check!

Een ganse tijd geleden heb ik in een editie van 'Going West' twee lijsten toegevoegd: een 'to visit list' en een lijst met de meest opvallende verschillen tussen België en de USA. Laten we deze lijsten eens opnieuw overlopen.

What to visti?

To visit	*Check*	*Commentaar*
New York City	✓	Bezocht in onze laatste trektocht. Fantastische, bruisende stad met veel bezienswaardigheden. Vlot bereikbaar vanuit Staten Island. In stad wandelen en metro.
Washington DC	✓	Groene stad met de centrale Mall als trekpleister.
New Orleans	✓	French Quarter is zeker de moeite, maar de jazz muziek is nu vooral een toeristische attractie.
Florida diving	✓	Goed om te duiken, maar niet echt waw. Duur ook. Het eiland gevoel in de Keys is wel speciaal.
Disneyland		Werd ons afgeraden vanwege lange wachttijden en eerder gericht op kleine kinderen.
Los Angeles - California	✓	Lag te ver van onze route naar het westen. Een beetje jammer. California is de moeite, zeker voor de parken.
Las Vegas	✓	Kitsch, maar je moet het eens meegemaakt hebben.
Yellowstone park	✓	Mijn favoriet park met alles: geisers, wild life en mooie natuur. Een must!
Everglades	✓	Verrassend park met veel muggen en desolate plekken. Is geen moeras maar een enorm brede en ondiepe rivier. Zou graag eens met kano doortrekken.
Niagara Falls	✓	Best land Canadese kant maar zeer toeristisch. Te bekijken bij dag en avond.
Canada	✓	Zeker de moeite. Veel te kort bezocht.

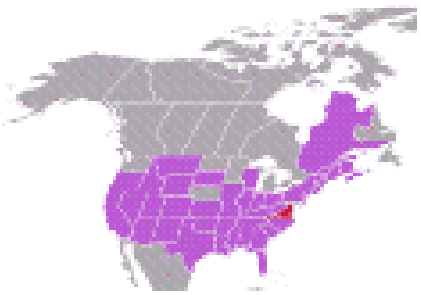

Natuurlijk hebben we meer gezien dan dit lijstje. Ons kaartje met de bezochte staten van de USA laat maar weinig niet-ingekleurde staten zien. Er stonden ook bepaalde dingen niet op ons lijstje die zeker de moeite waren. Ik denk daarbij aan een aantal slagvelden – mijn interesse in de Civil War beleefde een piek tijdens ons verblijf -, Jamestown, de Keys, … (en ik vergeet er een heleboel).

We hebben natuurlijk een aantal dingen niet gezien: geen raketlancering – onze poging ontplofte -, Kitty Hawk, de Outerbanks, baseball game, … We kunnen dus nog gerust een tijdje in de USA doorbrengen om ons lijstje te vervolledigen.

De meest opvallende verschillen tussen België en de USA

Een tweede lijst is die met de meest opvallende verschillen tussen onze cultuur en die van de overkant.

Verschil	***Opmerking***
Afslaan naar rechts bij rood licht	Werkt zeer goed. Wel gevaarlijk als je dit in België doet. Een andere regel is het kruispunt met 'All ways/4 ways' waarbij je, na even te stoppen, het kruispunt mag oversteken in de volgorde van toekomen. Zou bij ons niet lukken!
Vriendelijkheid van de bewoners	Overal waar je komt, krijg je vriendelijk een 'goedendag' gewenst. Ze hebben in de USA geen speciale dag nodig om mensen te leren elkaar te groeten. We proberen die gewoonte hier aan te houden. Ja, er is een grote oppervlakkigheid en je raakt moeilijk door die laag.
Tipping bij resto	Geef je als consument een beetje controle over je bediening. Wens je niet snel bediend te worden – iets wat Amerikanen uiteraard wel wensen – ga dan bvb. Laat eten en leg uit dat je NIET gehaast bent. Als je duidelijk afspraken maakt, dan zal je ook zoals gewenst bediend worden. Natuurlijk moet je met de tip en de taks rekening houden als je de prijslijst bekijkt. Deze praktijk van tippen en de daaruitvolgende persoonlijke, snelle bediening maakt van Amerikaanse ongeduldige toeristen in Europa.
Brede straten	Zeer handig. Parkeren is geen probleem, zeker als je met een kleine auto rijdt.
Grote auto's	Reizen met 7 voor 5 weken met een 'doorsnee' auto is geen probleem.
Drive thru's bij alles en nog wat	Nog steeds overtuigd dat je als Amerikaan kunt leven zonder uit je auto te komen. Niet echt bevorderlijk voor een langzaamaan cultuur.
Links en rechts voorbijsteken en afritten	In het begin levensgevaarlijk. Je moet over ogen hebben. Na een tijdje valt het mee. Opgepast want hier is dit niet toegelaten.

Verschil	***Opmerking***
Open WC	Ik vraag me nog steeds af waarom de WC brede gaten hebben onderaan deur en zijpanelen. Is dat om gemakkelijk te kuisen? Of om je van onder de deur uit het toilet te trekken?
Food courts	Als je ergens gaat heb je geen gezellige mengeling van eet- en drinkgelegenheden met winkels. Nee, alles wat voedsel aanbiedt, is bijeen gezet in de food court met centraal een gemeenschappelijke eetruimte. Handig als iedereen een andere soort fastfood wenst en volledig in overeenstemming met het concentratieprincipe. Maar niet echt gezellig!
Dikkere mensen	Vooral soms extreem dikke mensen. Het wordt hen natuurlijk ook gemakkelijk gemaakt naast het rijk aanbod aan ongezonde maar goedkope voeding.
Veel tattoo's	Is er een Amerikaan zonder tattoo?

Ook hier is mijn lijstje niet compleet.

Amerikanen willen dat volledig aan hun verwachtingspatroon voldaan wordt. Ze houden niet van verrassingen. Als je een bepaald hotel, winkel, restaurant, … binnen stapt, dan willen ze krijgen wat ze verwachten, wat ze gewoon zijn om te krijgen. Waar ze zich ook bevinden. De populariteit van ketens voor alles en nog wat is dan ook niet verwonderlijk. Volgens mij moet je ook daarom ook een einduur op je uitnodiging plaatsten. Ze willen weten wat ze mogen verwachten.

Alles wordt netjes geconcentreerd: winkels, restaurants, huizen, scholen, … Ze haten een mengelmoes van dingen.

Een goede façade is belangrijk. De mensen moeten een goede indruk van je hebben. Hierin past ook het belang aan formeel doen van vrijwilligerswerk. In het begin blaast deze sociale ingesteldheid je van je sokken, maar na een tijdje besef je dat het hier gewoon formeler gebeurt. Wij doen daar minder zwaargewichtig over. We doen het gewoon: scoutsleiding, buurtwerking, coach, …

Een laatste waar ik aan denk is de invloed van het behalen van scholarships op de relaties binnen een high school en het clubgebeuren. Ik begrijp het waarom, maar het initieert en onderhoudt een destructieve invloed op de samenwerking onder jongeren. Competitie start in de USA al vroeg. Teamwerk wordt hierdoor een vreemd begrip (en krijgt dus veel belang in Amerikaanse managementboeken).

En nu?

Gaan we nog ooit terug? Een moeilijke vraag om op te antwoorden, zeker omdat we niet van plan zijn naar Amerika te emigreren. Het is niet het beloofde land

voor ons. Dat neemt echter niet weg dat een tweede toer op het juiste moment niet uitgesloten is. Dit juiste moment is er in de zeer nabije toekomst niet.

Vrienden voor het leven? Opnieuw een moeilijke vraag. Vele Amerikaanse vrienden hebben beloofd contact te houden en/of ons in België te bezoeken. We zullen zien hoe veel er dit werkelijk gaan doen en volhouden. Door sociale media is contact houden gemakkelijker, maar of dit genoeg is om de vriendschapsband te behouden is moeilijker te voorspellen. We zullen het in ieder geval proberen.

Het belangrijkste vanuit de laatste 3 jaren is dat ze ons deze interculturele, verrijkende ervaring niet meer afnemen. Net zoals voor ons vertrek ik Amber verteld heb, kan ik niet uitleggen wat het is. Je moet het meegemaakt hebben.

Alles beschouwd, we zouden het opnieuw doen!

